

GÖĞÜN ATEŞLERİ

ZAMAN ÇARKI · 5

ROBERT JORDAN

Göğün Ateşleri

Zaman Çarkı 5

Robert Jordan

Çeviren: Niran Elçi

İthaki Yayınları

İthaki Yayınları - 344

Zaman Çarkı 5. Cilt
Göğün Ateşleri
Robert Jordan

Özgün Adı: *The Wheel of Time 5*
The Fires of Heaven

İngilizceden Çeviren: Niran Elçi

Sertifika No: 11407

2. Baskı, Kasım 2012, İstanbul

E-kitap:
1. Sürüm, Mayıs 2015
Kasım 2012 tarihli 2. baskısı esas alınarak hazırlanmıştır.

Kapak Resmi: Dan Dos Santos
Harita: Ellisa Mitchell

İthaki™ Penguen Kitap-Kaset Bas. Yay. Paz. Tic. Ltd. Şti.’nin yan kuruluşudur.
Bahariye Cad. Dr. İhsan Ünlüer Sok. Ersoy Apt. A Blok No: 16/15 Kadıköy/İstanbul
Tel: (0 216) 330 93 08 - 348 36 97 / Faks: (0 216) 449 98 34
ithaki@ithaki.com.tr - www.ithaki.com.tr - www.ilknokta.com

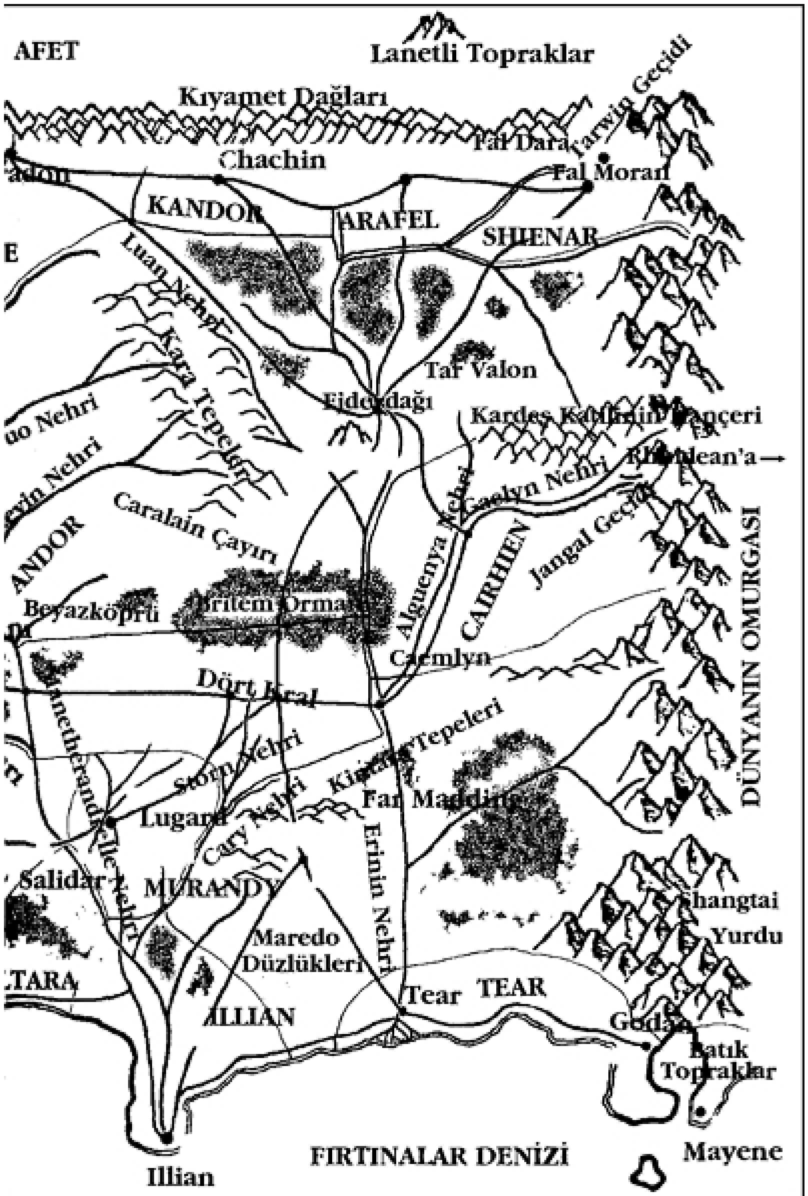
ROBERT JORDAN, 1948 yılında Charleston'da doğdu. Dört yaşında okuma yazma öğrendi. Beş yaşına geldiğinde, Mark Twain ve Jules Verne'in tutkunu olmuştu. Fizik eğitimi alarak, Güney Carolina askeri okulu The Citadel'den mezun oldu.

Dans ve tiyatro eleştirileri yazdı. Avcılık, balıkçılık ve yelkencilik gibi doğa sporlarının yanı sıra, poker, satranç, bilardo gibi salon oyunlarına meraklıydı ve büyük bir pipo koleksiyonuna sahipti.

1977 yılından, uzun süredir savaştığı hastalığına yenik düştüğü 2007 yılına kadar yazmayı hiç bırakmadı.

Ölü Deniz
Kuzey
ARYTH OKYANUSU
Obagon Nehri
ARAD
DOMAN
Bandar Eban
Arinelle Nehri
Baerlon
Almoth Düzlüğü
Katar
İki Nehir
Tümentepe
FALME
Andahar Nehri
Jehannah
Tanchico
GHEALDAN
TARABON
Elmora
Amador
AMADICIA
Eldor Nehri
Gölge Sahili
Tremalking

AFET
Lanetli Topraklar
Kıyamet Dağları
Chachin
Tal Dara
Fal Moran
KANDOR
ARAFEL
SHIENAR
Luan Nehri
Kara Tepeler
Tar Valon
Ejdendağı
Caralain Çayırı
Gaelyn Nehri
Jangal Geçidi
CAIRHIEN
Alguenya Nehri
Beyazköprü
Caemlyn
Dört Kral
Storn Nehri
Kintara Tepeleri
Far Madding
Lugard
Cary Nehri
Salidar
MURANDY
Erinin Nehri
Maredo
Düzlükleri
DÜNYANIN OMURGASI
Shangtai
Yurdu
TARA
ILLIAN
Tear
TEAR
Godan
Batık
Topraklar
Illian
FIRTINALAR DENİZİ
Mayene

Onun gelişiyle dehşet ateşleri yeniden doğar. Tepeler yanar; topraklar kurur. İnsanlar sürü sürü kaybolur; saatler tükenir. Duvar delinir; ayrılık peçesi örtülür. Ufkun ötesinde fırtınalar gürler; gökyüzünün ateşleri yeryüzünü kavurur. Yıkım olmadan kurtuluş yok ve ölümün bu yanında umut yok.

Ejder Kehanetleri'nden bir alıntı.
Hol Cuchonelu Raidhen'in Baş Nedimesi ve Tezkılıcı
N'Delia Basolaine tarafından
tercüme edildiği düşünülmektedir.
KS 400 civarı.

Önsöz
İlk Kıvılcımlar Düşüyor

Elaida do Avriny a'Roihan yazı masasının arkasında otururken dalgın dalgın omuzlarındaki yedi çizgili etolü, Amyrlin Makamı'nın etolünü elledi. İlk bakışta onu güzel sayacak çok kişi çıkardı, ama ikinci bir bakış, yaşı belirsiz Aes Sedai yüzündeki sertliğin anlık bir izlenim olmadığını açıkça belli ediyordu. Bugün daha fazlası vardı, kara gözlerinde bir öfke ışığı. Eğer fark eden olmuşsa.

Önündeki taburelerde dizili kadınlara pek kulak vermiyordu. Kadınların elbiseleri beyazdan en koyu kırmızıya kadar rengârenkti ve her kadının kendi zevkine göre ipek ya da yünden yapılmıştı, ama bu bir Kule Salonu toplantısıymış gibi her biri sırtlarının ortasında Tar Valon'un Beyaz Alevi işlenmiş olan, saçakları Ajahlarını ilan eden resmi şallarını takmışlardı. Dünyanın her yerinden gelen raporları ve söylentileri tartışıyorlar, hayali olayları gerçeklerden ayırmaya çalışıyorlar, Kule'nin eylem planına karar vermeye çalışıyorlardı, ama masanın arkasındaki kadına, itaat ettikleri kadına nadiren bakıyorlardı. Elaida tüm dikkatini onlara veremiyordu. Bu kadınlar neyin gerçekten önemli olduğunu bilmiyorlardı. Ya da daha doğrusu, biliyorlardı da, bundan bahsetmeye korkuyorlardı.

"Görünüşe göre Shienar'da bir şeyler oluyor." Bu Danelle'di, ince ve sık sık hayallere dalar görünen bir kadın, odadaki tek Kahverengi Aes Sedai. Yeşil ve Sarı Ajahlardan da birer Aes Sedai vardı ve bu üç Ajah bu durumdan hiç memnun değildi. Mavi yoktu. Şimdi Danelle'in iri, mavi gözleri düşünceli düşünceli içe dönmüştü; yanağı, farkında olmadığı bir mürekkep lekesiyle kirlenmişti ve koyu gri yün elbisesi kırışıktı. "Çatışma söylentileri var. Trolloclarla değil, Aiellerle de değil, ama Niamph

Geçitleri'nden gelen saldırılar artmış görünüyor. Shienarlılar arasında. Sınırboyları için sıradışı bir durum. Onlar nadiren birbirleriyle savaşırlar."

"İç savaş istiyorlarsa, bunun için doğru zamanı seçtiler," dedi Alviarin serinkanlılıkla. Tamamen beyaz ipeklere bürünmüş, uzun boylu, zayıf kadın şal takmamış tek kişiydi. Omuzlarındaki Vakanüvis etolü de, Beyaz Ajah'tan terfi ettiğini göstermek üzere beyazdı. Geleneklerin gerektirdiğinin aksine, Elaida'nın eski Ajahı olan Kızıl değil. Beyazlar daima serinkanlı olurdu. "Sanki Trolloclar tamamen kayboldu. Tüm Afet iki çiftçi ve muhafız olarak bir çömezin yeteceği kadar sessiz görünüyor."

Teslyn'in kemikli parmakları kucağındaki kâğıtları karıştırdı, ama kadın onlara bakmıyordu. Mevcut dört Kızıl Aes Sedai'den biri olan –sayıları tüm diğer Ajahlardan daha fazlaydı– Teslyn, sert tavırlarla Elaida'nın hemen arkasından geliyordu, ama kimse onun güzel olduğunu düşünmezdi. "Bu kadar sessiz olmasa belki daha iyi olurdu," dedi Teslyn, güçlü bir Illian aksanıyla. "Bu sabah Saldaea'nın Mareşal Generali'nin bir orduyu harekete geçirdiği mesajını aldım. Afet'e doğru değil, zıt yöne doğru. Güneydoğu. Afet uykuda görünmese bunu asla yapmazdı."

"O zaman Mazrim Taim haberi sızıyor." Alviarin potansiyel felaket haberini değil, hava durumunu ya da halı fiyatlarını tartışıyor gibiydi. Taim'i yakalamak için çok çaba harcanmıştı, kaçışını gizlemek için bir o kadar daha. Dünya ele geçirilen bir sahte Ejder'i ellerinde tutamadıklarını öğrenince Kule için hiç iyi olmayacaktı. "Ve Kraliçe Tenobia ya da Davram Bashere ya da ikisi birden, onunla başa çıkılması konusunda bize güvenilmeyeceğini düşünüyor gibi."

Taim'den bahsedilince ölüm sessizliği çöktü. Adam yönlendirebiliyordu... ehlileştirilmek, sonsuza dek Tek Güç'ten kesilmek üzere Tar Valon'a getirilirken kaçmıştı... ama dillerin tutulmasına sebep olan bu değildi. Bir zamanlar Tek Güç yönlendirebilen bir adamın varlığı en derin lanetti; Kızılların varlıklarının asıl sebebi bu tür adamları yakalamaktı ve her Ajah elinden geldiğince yardım ederdi. Ama şimdi masanın önündeki kadınların çoğu tabureleri üzerinde kıpırdanıyor, birbirleriyle göz göze gelmeyi reddediyorlardı, çünkü Taim'den bahsetmek, onları yüksek sesle konuşmak istemedikleri bir başka konuya çok fazla yaklaştırmıştı. Elaida bile midesinin kalktığını hissetti.

Anlaşılan Alviarin'in bu tür çekinceleri yoktu. Ağzının köşesi, gülümseme ya da yüz buruşturma olabilecek bir ifadeyle bir anlığına seğirdi. "Taim'in ele geçirilmesi için gösterilen çabaları iki katına

çıkaracağım. Ve Tenobia'ya danışmanlık etmek üzere bir Aes Sedai'nin gönderilmesini öneriyorum. O genç kadının göstereceği türden bir inatçı direnci alt edebilecek birini."

Diğerleri sessizliği doldurmasına yardımcı olmak için atıldılar.

Joline ince omuzlarındaki yeşil saçaklı şalı düzeltti ve gülümsedi, ama gülümsemesi biraz zorlama gibiydi. "Evet. Yanı başında duracak bir Aes Sedai'ye ihtiyacı var. Bashere'i idare edebilecek birine. Adamın Tenobia üzerinde çok fazla etkisi var. Ordusunu, Afet uyanacak olursa kullanılmak üzere geri götürmeli." Şalının bıraktığı aralıktan göğsü çok fazla görünüyordu ve açık yeşil elbisesi fazla sıkıydı, bedenini çok fazla sarmalıyordu. Ayrıca Elaida'nın hoşuna gitmeyecek kadar çok gülümsüyordu. Özellikle de erkeklere. Yeşiller bunu hep yapardı.

"Şu anda ihtiyacımız olan son şey hareket halinde bir ordu," dedi Sarı Aes Sedai Shemerin çabucak. Hafifçe tombul bir kadındı. Bir şekilde Aes Sedailerin sakin dış görünüşüne asla tamamen kavuşamamıştı; sık sık gözlerinin çevresinde endişeden kaynaklanan bir gerilim belirirdi, son zamanlarda daha da fazla.

"Ve Shienar'a gidecek biri," diye ekledi bir başka Kızıl olan Javindhra. Pürüzsüz yanaklarına rağmen köşeli yüzü çivi çakacak kadar sertti. Sesi haşin çıkıyordu. "Sınırboyları'nda bu tür sorunlar çıkması hoşuma gitmiyor. İhtiyacımız olan son şey, Shienar'ın Trolloc orduları karşısında bozulacak kadar zayıflaması."

"Belki." Alviarin düşünceler içinde başını salladı. "Ama Shienar'da ajanlar var... Kızılların olduğundan eminim ve belki başkaları da..." Dört Kızıl Aes Sedai gergin gergin, gönülsüzce başlarını salladı; başka kimse yapmadı bunu. "...bu küçük çatışmalar endişe yaratacak duruma gelirse onlar bizi uyarırlar."

Mantık ve felsefeye adanmış Beyazlar dışında her Ajah'ın her ulusta, değişik ölçülerde izleyiciler ve dinleyiciler bulundurduğu herkesçe bilinen bir sırdı, ama Sarıların bilgi ağının acınası bir şey olduğuna inanılırdı. Onların yönlendiremeyenlerden öğrenecekleri, hastalık ve Şifa ile ilgili hiçbir şey yoktu. Bazı Aes Sedailerin kendi bireysel gözleri ve kulakları vardı, ama belki de tüm diğer Ajahların ajanlarından daha dikkatli gizleniyorlardı. En kapsamlı bilgi ağı Mavilere aitti, hem tüm Ajah'a ait olanlar, hem de kişisel olanlar.

"Tenobia ve Davram Bashere'e gelince," diye devam etti Alviarin, "onların icabına Aes Sedailerin bakacağı konusunda anlaştık mı?" Başların

sallanmasını beklemedi bile. “Güzel. Anlaşıldı. Memara iş görür; Tenobia’nın saçmalıklarını dinlemez, ama diğer yandan boynuna geçirdiği tasmayı görmesine de asla izin vermez. Şimdi. Arad Doman ya da Tarabon’dan yeni haber alan var mı? Orada bir an önce bir şey yapmazsak sonunda Pedron Niall ile Beyazpelerinlerin Bandar Eban’dan Gölge Kıyısı’na kadar her yere hâkim olduklarını göreceğiz. Evanellein, sende bir şey var mı?” Arad Doman ve Tarabon iç savaş, hatta daha kötüsüyle harap olmuştu. Hiçbir yerde düzen yoktu. Elaida bu konunun açılmasına şaşmıştı.

“Yalnızca bir söylenti,” diye yanıt verdi Gri Aes Sedai. Şalının saçaklarıyla aynı renkteki ipek elbisesi iyi kesimliydi ve yakası alçaktı. Elaida sık sık bu kadının Yeşil olması gerektiğini düşünürdü, kadın görünüşü ve giysileriyle o kadar çok ilgileniyordu. “O zavallı topraklarda hemen hemen herkes mülteci, ki buna haber gönderebilecek olanlar da dahil. Anlaşıldığı kadarıyla Panarch Amathera ortadan kaybolmuş ve işin içinde Aes Sedai parmağı var gibi...”

Elaida’nın eli etolü üzerinde gerildi. Yüzüne hiç dokunmuyordu, ama gözleri için için yanıyordu. Saldaea ordusu meselesi hallolmuştu. En azından Memara bir Kızıl idi; bu şaşırtıcıydı işte. Ama onun fikrini bile sormamışlardı. Hallolmuştu. Panarch’ın ortadan kaybolmasına bir Aes Sedai’nin karışmış olabileceği gibi şaşırtıcı bir olasılık –eğer bu da batı kıyısından süzülüp gelen bin imkânsız hikâyeden biri değilse– Elaida’nın aklını bundan alamıyordu. Aryth Okyanusu’ndan Dünyanın Omurgası’na kadar her yerde Aes Sedailer vardı ve en azından Maviler her şeyi yapabilirdi. Daha iki ay önce hepsi Beyaz Kule’nin cisimleşmiş hali olan kendisinin önünde diz çöküp sadakat yemini etmişti ve şimdi ona bir bakış bile fırlatmadan karar verilmişti.

Amyrlin’in çalışma odası Beyaz Kule’de yalnızca birkaç kat yüksekteydi, ama nasıl kemik beyazı Kule, Erinin Irmağı’nın kolları arasındaki büyük ada şehri Tar Valon’un yüreğiyse, bu oda da Kule’nin yüreğiydi. Ve Tar Valon dünyanın yüreğiydi ya da olmalıydı. Oda, onu kullanan uzun bir kadın silsilesinin sahip olduğu gücü ifade ediyordu. Zemini Puslu Dağlar’dan gelmiş cilalı kızıltaştandı, yüksek şömine altın rengi Kandor mermerinden yapılmıştı, duvarları kaplayan açık renk, yabancı bir damar yapısına sahip ahşaba, bin sene öncesinde kalmış, artık bilinmeyen kuşlar ve hayvanlar oyulmuştu. Amyrlin’in özel bahçesine bakan balkona açılan yüksek, kemerli pencereler inci gibi parlayan bir taşla çerçevelenmişti ve bilinen, bu türden tek taştı. Dünyanın Kırılışı sırasında

Fırtınalar Denizi'nin yuttuğu isimsiz bir şehirden kurtarılmıştı. Bir güç odasıydı, hemen hemen üç bin yıldır emirleri ile tahtları dans ettiren Amyrlinleri yansıtıyordu. Ve şimdi onun fikrini bile sormamışlardı.

Bu çok sık oluyordu; bu önemsememe hali. Daha da kötüsü... belki daha da acısı, yetkesini hiç düşünmeden gasbediyorlardı. Elaida'nın etolü nasıl edindiğini biliyorlardı, onu kadının omuzlarına koyanın kendi yardımları olduğunu biliyorlardı. Elaida'nın kendisi de bunun çok fazla farkındaydı. Ama konumlarını çok aşmışlardı. Bu konuda bir şeyler yapma zamanı geliyordu. Ama henüz değil.

Elaida da odaya elinden geldiğince kendi damgasını vurmuştu. Yazı masası üç halkalı yüzük oymalarıyla süslenmişti. Ağır sandalyesinin yüksek sırtına kakılan fildişinden Tar Valon Alevi, Elaida'nın siyah saçlarının üzerinde iri, kar beyazı bir gözyaşı damlası gibi yükseliyordu. Masanın üzerine Altara lake işi üç kutu, birbirinden eşit uzaklıkta dizilmişti; birinde oyma biblo koleksiyonunun en nadide parçaları duruyordu. Bir duvarın dibindeki sade kaidenin üzerinde duran beyaz vazo, tatlı kokular saçan kırmızı güller taşıyordu. O Amyrlin Makamı'na geldiğinden beri yağmur yapmamıştı, ama Güç varken güzel çiçekler edinmek her zaman mümkündü; Elaida çiçekleri hep sevmişti. Kolayca şekillendiriliyorlardı, güzellik sağlamak üzere eğitilebiliyorlardı.

Oturduğu yerden, başını kaldırdığında görebileceği bir yere iki resim asılmıştı. Diğerleri resimlere bakmaktan kaçınıyordu; Elaida'nın çalışma odasına gelen Aes Sedailer arasında yalnızca Alviarin resimlere bir göz atmıştı.

"Elayne'den haber var mı?" diye sordu Andaya çekinerek. İnce, kuşa benzeyen küçük bir kadındı. Dışarıdan bakınca, Aes Sedai hatlarına rağmen çekingen görünüyordu. Odadaki ikinci Gri idi ve bir arabulucu olacak gibi görünmüyordu, ama aslında en iyi arabuluculardan biriydi. Sesinde hâlâ hafif Tarabon izleri vardı. "Ya da Galad'dan? Morgase üvey oğlunu kaybettiğimizi öğrenirse kızının nerede olduğu konusunda daha fazla soru sormaya başlayabilir, değil mi? Ve eğer Kız-Veliaht'ı kaybettiğimizi öğrenirlerse, Andor bize Amadicia kadar kapalı olur."

Birkaç kadın başlarını salladı... Haber yoktu. Javindhra, "Kraliyet Sarayı'na bir Kızıl Aes Sedai yerleşti. Daha yeni terfi aldı, bu yüzden Aes Sedai olduğunu kolayca saklayabilir." Kadının Güç'le uzun süre haşır neşir olmanın getirdiği yaşı belirsizliği henüz edinmediğini kastediyordu. Çalışma odasındaki kadınların yaşlarını tahmin etmeye çalışan biri, yirmi

senelik bir yelpaze içinde kararsız kalırdı ve bazı durumlarda tahmininin iki katıyla ıskalamış olurdu. “Ama iyi eğitimli, oldukça güçlü ve iyi bir gözlemci. Morgase Cairhien tahtı üzerindeki iddiasına dalmış.” Pek çok kadın taburelerinde kıpırdandı ve Javindhra tehlikeli zemine adım attığını fark etmiş gibi telaşla sözlerine devam etti. “Ve yeni âşığı, Lord Gaebril onu başka açılardan da meşgul ediyor gibi.” İnce ağzı daha da gerildi. “Kadın adama fena tutulmuş.”

“Kadının Cairhien’e yoğunlaşmasına sebep olan bu adam,” dedi Alviarin. “Oradaki durum Tarabon ve Arad Doman’daki kadar kötü, bütün Evler Güneş Tahtı için çekişiyor ve her yerde kıtlık var. Morgase düzeni yeniden sağlayacak, ama tahtı sağlama alması için zaman gerekecek. Bu yapılana kadar, başka konularla, hatta Kız-Veliaht’la ilgilenmek için pek az enerjisi kalacak. Ve bir sekretere kadına zaman zaman mektup gönderme görevini verdim; Elayne’in el yazısını iyi taklit ediyor. Biz onu yeniden kontrol altına alana kadar Morgase rahat duracaktır.”

“En azından diğer oğlu hâlâ elimizde.” Joline gülümsedi.

“Gawyn pek elimizde sayılmaz,” dedi Teslyn keskin bir sesle. “Onun şu Delikanlılar ırmağın iki yakasında da Beyazpelerinler ile çatışıyor. Gawyn bizim emirlerimizle olduğu kadar, kendi bildiği gibi de hareket ediyor.”

“Kontrol altına alınacaktır,” dedi Alviarin. Elaida, kadının daimi, serinkanlı kendine hâkimiyetini nefret edilesi bulmaya başlamıştı.

“Beyazpelerinlerden bahsetmişken,” diye araya girdi Danelle, “öyle görünüyor ki, Pedron Niall gizli pazarlıklar yapıyor, Altara ile Murandy’yi Illian’a toprak vermeye ikna etmeye çalışıyor, böylece Dokuzlar Konseyi’nin birini ya da diğerini istila etmesini engelleyecek.”

Uçurumun kıyısından güven içinde uzaklaşınca masanın önündeki kadınlar, Lord Kumandan’ın pazarlıklarının Işığın Evlatları için çok fazla etki alanı kazanıp kazanmayacağına karar vermek için konuşmaya devam ettiler. Belki de pazarlıkların kesilmesi sağlanabilirdi, böylece Kule araya girip Lord Kumandan’ın yerini alabilirdi.

Elaida’nın ağzı çarpıldı. Tarihi boyunca Kule zorunluluk gereği sık sık ihtiyatlı davranmıştı –onlardan korkan çok fazla kişi vardı, onlara güven duymayan çok fazla kişi vardı–, ama birinden ya da bir şeyden asla *korkmamıştı*. Şimdi, korkuyordu.

Elaida bakışlarını resimlere kaldırdı. Biri Bonwhin’i, bin sene önce Amyrlinliğe terfi etmiş olan son Kızıl’ı betimleyen bir üçresimdi ve o zamandan bu yana etolü takan Kızıl olmamıştı. Elaida’ya kadar. Uzun

boylu ve gururlu Bonwhin Artur Şahinkanadı'nı kullanan Aes Sedailere emir verirken; meydan okuyan bir Bonwhin, Şahinkanadı'nın kuşattığı Tar Valon'un beyaz duvarlarının üzerinde ve Bonwhin, Kule Salonu'nun önünde, Kule'yi mahvetmesine ramak kaldığı için etol ve asası alınırken.

Elaida'nın bu üç resmi neden toz kaplı olarak yattığı depolardan çıkarttırdığını pek çok kişi merak ediyordu. Hiçbiri açık açık söylemese de, Elaida yine de söylentileri duymuştu. Başarısızlığın bedelini her an hatırlaması gerektiğini anlamıyorlardı.

İkinci resim daha yeni tarzda yapılmıştı, gerilmiş kanvas üzerine, uzak batıdan bir sokak ressamının yaptığı çizimin kopyasıydı. Bu, gören Aes Sedailer arasında daha fazla huzursuzluğa yol aşmıştı. Gökyüzünde, bulutların arasında, silah olarak şimşekler kullanarak savaşan iki adam. Birinin yüzü ateştendi. Diğeri uzun boylu ve gençti, kızıl saçları vardı. Korku yaratan genç olandı, Elaida'nın bile dişlerini sıkmasına sebep olan. Öfke içinde mi yapıyordu bunu, yoksa takırdamalarını engellemek için mi, kendisi de emin değildi. Ama korkuya hâkim olunabilirdi ve olunmalıydı da. Hâkimiyet her şeydi.

"O zaman işimiz bitti," dedi Alviarin, rahatça taburesinden kalkarak. Diğerleri onu taklit ettiler, gitmeye hazırlanarak eteklerini ve şallarını düzelttiler. "Üç gün içinde..."

"Gitmenize izin verdim mi, kızlarım?" Oturmalarını söylediğinden beri Elaida'nın ağzından çıkan ilk sözlerdi. Şaşkınlık içinde ona baktılar. Şaşkınlık içinde! Bazıları taburelerine döner gibi oldular, ama hiçbiri acele etmedi. Ve ağızlarından tek bir özür sözcüğü bile çıkmadı. Buna fazla tahammül göstermişti. "Madem ayaktasınız, sözlerim bitene kadar öyle kalın." Yarı oturmuş olanlar bir anlığına ne yapacaklarını bilemediler ve onlar doğrulurken Elaida sözlerine devam etti. "O kadın ile yoldaşlarını aramaktan bahsedildiğini duymadım."

O kadının, Elaida'nın öncelinin ismini söylemeye gerek yoktu. Kimi kastettiğini biliyorlardı ve Elaida eski Amyrlin'in ismini hatırlamayı her gün daha güç buluyordu. Mevcut sorunlarının hepsi... hepsi!.. *o kadının* suçuydu.

"Zor," dedi Alviarin sakin sakin, "çünkü idam edildiği söylentilerini biz destekledik." Kadının damarlarında kan değil, buz akıyor gibiydi. Elaida bakışlarını onunkine dikti, ta ki, kadın gecikmiş bir "Anne" ekleyene kadar, ama aşırı dingin, hatta kayıtsızdı.

Elaida bakışlarını diğerlerine çevirdi, sesini çelik gibi sertleştirdi, “Joline, bu arayışın sorumluluğu sana ait, kadının kaçışının soruşturulması da. Her iki vakada da çıkan güçlüklerden başka bir şey duymuyorum. Belki bir günlük ceza azmini artırır, kızım. Neleri uygun bulduğunu yaz ve bana teslim et. Eğer yazdıklarını... zayıf... bulursam, cezan üç katına çıkar.”

Joline’in her daim hazır gülümsemesi tatminkâr bir şekilde soldu. Kadın ağzını açtı, sonra Elaida’nın dik bakışları altında yeniden kapattı. Sonunda yerlere kadar diz kırdı. “Emredersiniz, Anne.” Sözler gergindi, uysallığı zorlamaydı, ama iş görürdü. Şimdilik.

“Peki kaçanları geri getirme meselesi?” Elaida’nın sesi daha da sertleşmişti. *O kadın* makamından indirilirken kaçanların geri getirilmesi, Mavilerin Kule’ye geri getirilmesi anlamına geliyordu. Elaida herhangi bir Mavi’ye güvenebileceğinden emin değildi. Ama zaten kendi terfisini selamlamak yerine kaçmayı tercih eden herhangi birine güvenebileceğinden emin değildi. Ama Kule yine bir olmalıydı.

O işi denetleyen Javindhra idi. “Yine, güçlükler var.” Kadının yüz hatları her zamanki kadar sert kaldı, ama Elaida’nın yüzünden sessiz bir fırtına geçerken kadın hızlı biçimde dudaklarını yaladı. “Anne.”

Elaida başını iki yana salladı. “Güçlüklerden bahsedildiğini duymak istemiyorum, kızım. Yarın, yapılan her şeyin listesini önüme koyacaksın ve buna, dünyanın Kule’deki bölünmeyi öğrenmemesi için alınan tüm önlemler de dahil olacak.” Bu son derece önemliydi; yeni bir Amyrlin vardı, ama dünya Kule’yi her zamanki kadar birleşmiş ve güçlü görmeliydi. “Sana verdiğim iş için yeterli zamanın yoksa, belki Salon’daki Kızıl Temsilci olarak yerinden vazgeçmelisin. Bunu düşünmeliyim.”

“Buna gerek kalmayacak, Anne,” dedi sert yüzlü kadın telaşla. “İstediğiniz rapor yarın elinizde olacak. Kısa süre sonra pek çoğunun geri dönmeye başlayacağından eminim.”

Ne kadar isterse istesin, Elaida o kadar emin değildi –Kule güçlü olmalıydı; *zorunluydu!*– ama anlatmak istediğini anlatmıştı. Alviarin dışındaki bütün kadınların gözlerine endişeli bir düşüncelilik yerleşmişti. Elaida eski Ajahından birinin üzerine gelebiliyorsa, ilk günden beri yanında olan bir Yeşil’e daha da sert davranabiliyorsa, belki de ona bir tören kuklası gibi davranmakla hata yapmışlardı. Onu Amyrlin Makamı’na koyan *onlardı* belki, ama artık Amyrlin olan *oydu.* Gelecek birkaç gün içinde sağlayacağı birkaç örnek daha, iyice kafalarına yerleşmesini sağlayacaktı. Gerekirse burada bulunan her kadını, merhamet dilenene kadar cezaya bırakırdı.

“Cairhien’de Andor askerleri kadar Tear askerleri de var,” diye devam etti, kaçırılan gözleri görmezden gelerek. “Tear Taşı’nı alan adamın gönderdiği Tear askerleri.” Shemerin tombul ellerini sıkı sıkı kenetledi ve Teslyn irkildi. Yalnızca Alviarin, donmuş bir gölet kadar kıpırtısız kaldı. Elaida elini savurdu ve şimşekle savaşan iki adamın resmine işaret etti. “Bakın ona. Bakın! Yoksa her birinizi elleriniz ve dizleriniz üzerinde yer silmeye yollarım! Bir resme bile bakamayacak kadar korkaksanız, gelecek olanın karşısında nasıl bir cesaret toplayabilirsiniz? Korkakların Kule’ye faydası yoktur!”

Ağır ağır gözlerini kaldırdılar, Aes Sedai değil de endişeli kız çocuklarıymış gibi ayak değiştirdiler. Yalnızca Alviarin sadece baktı ve etkilenmemiş göründü. Shemerin ellerini ovuşturdu, gözlerine yaşlar doldu. Shemerin konusunda bir şey yapmak lazımdı.

“Rand al’Thor. Yönlendirebilen bir adam.” Sözcükler Elaida’nın ağzından kırbaç gibi çıktı. Kendi midesinin de düğüm düğüm olmasına sebep oldu, öyle ki, kusacağından korkmaya başladı. Bir şekilde yüzünü ifadesiz tutarak devam etti. Sözcükleri ağzından, sapandan fırlayan taşlar gibi çıkmaya zorladı. “Delirmeye ve ölmeden önce Güç’le dehşet salmaya yazgılı bir adam. Ama bundan da fazlası. Arad Doman ve Tarabon ve arada kalan her şey onun yüzünden çıkan isyanlarla harabeye döndü. Cairhien’deki savaş ve kıtlık kesin olarak ona bağlanamıyor, ama Kule’nin barışa ihtiyacı varken orada, Tear ile Andor arasında daha da büyük bir savaş çıkartmaya hazırlandığı kesin! Ghealdan’da, deli bir Shienarlı Alliandre’nin ordularının kontrol edemeyeceği kadar büyük kalabalıklara onun gelişini vaaz ediyor. Kule’nin karşısına çıkan en büyük tehlike, dünyanın yüz yüze kaldığı en büyük tehdit ve siz ondan bahsedemiyorsunuz bile, öyle mi? Resmine bakamıyorsunuz?”

Yanıt sessizlik oldu. Alviarin dışında herkes dilleri donmuş gibi görünüyordu. Çoğu resimdeki genç adama, büyülenmişçesine yılana bakan kuşlar gibi baktılar.

“Rand al’Thor.” İsim Elaida’nın dudaklarında acıydı. Bir zamanlar o son derece masum görünüşlü genç adam bir kol boyu uzaklıktaydı. Ve onun ne olduğunu görmemişti. Önceli biliyordu... Işık bilir kaç zamandır biliyordu ve onun başıboş dolaşmasına izin vermişti. *O kadın* kaçmadan önce Elaida’ya çok şey anlatmış, sıkı sorgulama altına alındığında Elaida’nın inanamayacağı bazı şeyler söylemişti –Terkedilmişler gerçekten özgürse her şey kaybedilebilirdi– ama bir şekilde bazı yanıtları vermeyi

reddetmeyi başarmıştı. Ve sonra bir daha sorgulanamadan kaçmıştı. *O kadın* ve Moiraine. *O kadın* ve baştan beri tanıdığı Mavi. Elaida ikisini de Kule'ye getirtmeye kararlıydı. Bildikleri her şeyi, en son ayrıntısına kadar anlatacaklardı. Onun işi bitmeden, dizleri üzerinde ölüm dileneceklerdi.

Sözcükler ağzını ekşitiyordu, ama Elaida kendini devam etmeye zorladı. "Rand al'Thor Yenidendoğan Ejder, kızlarım." Shemerin'in dizleri boşandı ve hızla yere oturuverdi. Kalanlardan bazılarının da dizleri zayıflamış gibiydi. Elaida'nın gözleri onları horgörüyle kırbaçladı. "Bundan kuşku yok. Kehanetlerde bahsedilen kişi o. Karanlık Varlık zindanından kurtuluyor, Son Savaş geliyor ve Yenidendoğan Ejder onunla yüzleşmek üzere karşısına çıkmazsa, Zaman Çarkı döndüğü sürece dünya ateş ve yıkıma yazgılı olacak. Ve o başıboş dolaşıyor, kızlarım. Nerede olduğunu bilmiyoruz. Olmadığı bir düzine yer biliyoruz. Artık Tear'da değil. Burada, Kule'de değil, olması gerektiği gibi Kaynak'la arasına güvenle kalkan konulmuş değil. Dünyaya fırtına getiriyor ve Tarmon Gai'don'dan canlı kurtulma şansı için bunu durdurmalıyız. Son Savaş'ta savaştığını görmek için onu ele geçirmeliyiz. Yoksa dünyayı kurtarmak için öngörülen ölümüne gönüllü olarak gideceğine inanan var mı aranızda? Şimdiden delirmeye başlamış olması gereken bir adam? Onu kontrol altına almalıyız!"

"Anne," diye başladı Alviarin o sinir bozucu duygusuzluğuyla, ama Elaida dik dik bakarak onu susturdu.

"Rand al'Thor'u ele geçirmek Shienar'daki çatışmalardan, Afet'in sessiz olup olmamasından, Elayne ya da Galad'ı bulmaktan, hatta Mazrim Taim'den çok daha önemli. Onu bulacaksınız. *Bulacaksınız!* Sizi bir daha gördüğümde, her biriniz onu bulmak için neler yaptığınızı detaylı olarak anlatmaya hazır olacaksınız. Şimdi gidebilirsiniz, kızlarım."

Titrek bir diz kırma dalgası geçti, nefes nefese, "Emredersiniz, Anne," diye mırıldandılar ve koşarcasına çıktılar. Joline, Shemerin'in sallanarak ayağa kalkmasına yardım etti. Sarı Aes Sedai Elaida'nın niyetlendiği örnek için uygundu; hiçbirinin geri adım atmamasını sağlamak için bazıları gerekli olacaktı ve kadın bu konseyde kalmasına izin verilemeyecek kadar zayıftı. Elbette, her durumda bu konseyin fazla sürmesine izin verilemezdi. Salon onun sözlerini duyar duymaz sıçrayacaktı.

Alviarin dışında hepsi çıktı.

Kapı diğerlerinin arkasından kapandıktan sonra iki kadın uzun bir an boyunca bakıştılar. Alviarin, Elaida'nın önceli hakkındaki suçlamaları duyan ve kabullenen ilk kişiydi. Ve Alviarin Vakanüvis etolünü neden

Kızıllardan biri değil de kendisinin taktığını çok iyi biliyordu. Kızıl Ajah son ferdine dek Elaida'yı desteklemişti, ama Beyazlar öyle yapmamıştı. Beyazların tereddütsüz desteği olmasa diğerlerinin çoğu desteğini esirgerdi, bu durumda Elaida Amyrlin Makamı'nda değil bir hücrede oturuyor olurdu. Yani, eğer kafasından kalanlar kuzgunların oynaması için bir kazığın ucunu süslüyor olmazsa. Alviarin diğerleri kadar kolay sindirilemezdi. O da, sindirilebilirse. Alviarin'in tereddütsüz bakışlarında rahatsız edici bir eşitlik duygusu vardı.

Sessizliğin içinde kapının vurulması yüksek geldi.

"Gir!" diye terslendi Elaida.

Kabuledilmişlerden biri, solgun, ince bir kız tereddütle odaya girdi ve öyle diz kırdı ki, yedi renk şeritli beyaz eteği yerde onu çevreleyen bir havuz oluşturdu. Mavi gözlerinin irileşmesine ve gözlerini yerden ayırmamasına bakılırsa, odadan çıkan kadınların ruh halini anlamıştı. Aes Sedailerin titreyerek çıktığı bir yerde, bir Kabuledilmiş büyük tehlike içindeydi. "A-Anne, F-Fain Efendi burada. Onu bu-bu saatte g-göreceğinizi söyledi." Kız çöktüğü yerde, sırf korkudan yere devrilecekmiş gibi sallandı.

"O zaman bekleteceğine içeri al, kızım," diye hırladı Elaida, ama adamı dışarıda bekletmese kızın derisini yüzerdi. Alviarin'den esirgediği öfke... onu belli etmemeye cesaret edemeyeceğini düşünme izni vermedi kendisine... o öfke kabardı. "Ve eğer doğru düzgün konuşmayı beceremiyorsan, belki senin için Amyrlin'in bekleme odası yerine mutfaklar daha uygundur. Ee? Denileni yapacak mısın? Kıpırda, kızım! Ve Çömezler Sorumlusu'na söyle, şevkle itaat etmeyi öğrenmen gerekiyor!"

Kız düzgün bir yanıt olabilecek bir şey söylemeye çalışarak dışarı fırladı.

Elaida bir çabayla kendini topladı. Yeni Çömezler Sorumlusu olan Silviana'nın kızı sersemletene kadar dövmesi ya da bir söylev çekerek bırakması onu ilgilendirmiyordu. Çömezleri ya da Kabuledilmişleri kendisini rahatsız etmedikleri sürece görmüyordu ve umurunda da değildiler. Onun haddini bildirmek ve dizleri üzerinde görmek istediği Alviarin'di.

Ama Fain farklıydı. Bir parmağını dudaklarına vurdu. İri burunlu, kemikli, ufak tefek bir adam, birkaç gün önce bir zamanlar güzel olan, ama kirlenmiş, üzerine fazla bol gelen giysiler içinde Kule'de belirmişti. Bir kibirli oluyor, bir siniyordu. Ve Amyrlin'le görüşmek istiyordu. Kule'de hizmet verenler dışında, erkekler ancak baskı altında ya da ihtiyaç

durumunda oraya gelirdi; kimse Amyrlin'le görüşmek istemezdi. Bazı açılardan bir aptal ya da anlaşıldığı kadarıyla yarım akıllı; Murandy'den gelen bir Lugardlı olduğunu söylüyordu, ama değişik aksanlar kullanıyor, bazen cümle ortasında bir aksandan diğerine geçiyordu. Ama işe yarayabilir gibi görünüyordu.

Alviarin hâlâ ona bakıyordu; öylesine buz gibi, öylesine kendinden hoşnut, Fain hakkındaki soruları yalnızca gözlerinden anlaşılıyordu. Elaida'nın yüzü sertleşti. Neredeyse *saidar*'a, Gerçek Kaynak'ın dişil yarısına uzanacak, bu kadına gücünü gösterecekti. Ama yolu bu değildi Alviarin direnebilirdi bile ve bir ahırdaki çiftçi kızları gibi dövüşmek yetkesini kabul ettirmek için Amyrlin'in seçeceği yöntem değildi. Ama Alviarin de diğerleri gibi ona boyun eğmeyi öğrenecekti. İlk adım, Fain Efendi ya da adı her ne ise, bu adam konusunda onu karanlıkta bırakmaktı.

Padan Fain Amyrlin'in odasına adım atarken çılgına dönmüş genç Kabuledilmiş'i aklından çıkardı; tam dişine göre bir parçaydı bu kız ve Fain onların ellerinde kuşlar gibi çırpınmasını severdi, ama şu anda yoğunlaşılması gereken daha önemli meseleler vardı. Ellerini ovuşturarak başını uygun bir biçimde eğdi, uygun bir alçakgönüllülük sergiledi, ama onu bekleyen, gözlerini birbirlerine kenetlemiş iki kadın başta varlığını fark etmemiş göründü. Uzanıp aralarındaki gerilimi okşamaktan kendini zor alıkoydu. Beyaz Kule'nin her köşesine gerilim ve bölünme örülüyordu. Çok iyi. Gereken yerde gerilim bükülebilir, bölünme kullanılabilirdi.

Amyrlin Makamı'nda Elaida'yı bulunca şaşırmıştı. Ama beklediği kişiden daha iyi. Bu kadının pek çok açıdan, etolü ondan önce takana göre o kadar zorlu olmadığını duymuştu. Daha sert, evet ve daha zalim, ama aynı zamanda daha kırılgan. Muhtemelen bükmesi daha zor, ama kırması daha kolay. Gerekli olursa. Yine de, bir Aes Sedai, hatta bir Amyrlin Fain için bir diğerinden farklı değildi. Aptallar. Evet, tehlikeli aptallar, ama zaman zaman faydalı safdiller.

Sonunda kadınlar onun geldiğini fark ettiler, Amyrlin hazırlıksız yakalanınca kaşlarını hafifçe çattı. Vakanüvis bir tepki vermedi. "Artık gidebilirsin, kızım," dedi Elaida kararlılıkla. "Artık" sözcüğünü hafifçe vurgulamıştı. Ah, evet. Gerilimler, hâkimiyette çatlaklar. Çatlaklara tohumlar ekilebilirdi. Fain kıkırdamak üzereyken kendine hâkim oldu.

Alviarin çok sığ bir reveranstan önce duraksadı. Odadan çıkarken ifadesiz, ama huzursuz edici gözleri adamı süpürüp geçti. Fain farkında

olmadan büzüldü, kendini korumak istercesine omuzlarını kaldırdı; üst dudağı kadının ince sırtına yarım bir hırlamayla büküldü. Zaman zaman, bir anlığına, bu kadının kendisi hakkında çok şey bildiği duygusuna kapılıyordu, ama bunun nedenini, çıkaramıyordu. Kadının serin yüzü, serin gözleri asla değişmiyordu. Zaman zaman Fain onların değişmesini istiyordu. Korku. Istırap. Yakarı. Düşünce ile neredeyse kahkaha atacaktı. Anlamı yok, elbette. Kadın hiçbir şey biliyor olamazdı. Sabır; bu kadın ve hiç değişmeyen gözleri ile işi bitecekti.

Kule'nin hazineleri biraz sabrı hak edecek şeyler barındırıyordu. Valere Borusu oradaydı, ölü kahramanları Son Savaş için geri çağıracak efsane Boru. Aes Sedailerin çoğu bile ondan habersizdi, ama Fain bazı şeyleri koklamayı bilirdi. Hançer buradaydı. Durduğu yerde onun çekimini hissediyordu. Parmağını uzatıp gösterebilirdi. Hançer onundu, onun bir parçasıydı, çalınmış, bu Aes Sedailer tarafından buraya gömülmüştü. Hançeri almak, kaybettiği çok şeyi telafi edecekti; bunun nasıl olacağından, emin değildi, ama başaracağından emindi. Kaybolan Aridhol'ü. Aridhol'e dönmek çok tehlikeliydi, orada yine kısılı kalabilirdi. Ürperdi. Öylesine uzun süre kısılı kalmıştı ki! Bir daha asla.

Elbette, kimse artık oraya Aridhol demiyordu, Shadar Logoth diyordu. Gölgenin Beklediği Yer. Uygun bir isim. Öylesine çok şey değişmişti. Kendisi bile. Padan Fain. Mordeth. Ordeith. Bazen hangi ismin gerçekten kendisine ait olduğunu, kim olduğunu bilemiyordu. Bir şey kesindi. O, herkesin olduğunu düşündüğü kişi değildi. Onu tanıdıklarını düşünenler fena halde yanılıyordu. Artık yüce bir varlıktı. Kendi başına bir güç ve tüm diğer güçlerin ötesinde. Hepsi öğrenecekti, sonunda.

Aniden irkilerek Amyrlin'in bir şey söylediğini fark etti. Zihnini araştırarak buldu. "Evet, Anne, ceket çok iyi uydu." Ne kadar güzel bulduğunu göstermek için elini siyah kadifenin üzerinde gezdirdi, sanki giysilerin bir önemi varmış gibi. "Bu çok güzel bir ceket. Çok teşekkür ederim, Anne." Kadının ona kendini rahat ettirmeye çalışmasına daha fazla tahammül etmeye hazırdı, diz çöküp yüzüğünü öpmeye hazırdı, ama bu sefer kadın doğrudan konuya girdi.

"Bana Rand al'Thor hakkında bildiklerini anlatmaya devam et, Fain Efendi."

Fain'in gözleri iki adamın resmine gitti, ona bakarken sırtı dikleşti. Al'Thor'un resmi onu neredeyse adamın kendisi kadar rahatsız ediyordu, damarlarında öfke ve nefret kabarmasına sebep oluyordu. Bu genç adam

yüzünden hatırlayamayacağı kadar çok acı çekmişti, kendine hatırlama izni vermediği kadar çok acı, acıdan da kötüsünü çekmişti. Al'Thor yüzünden kırılmış, yeniden yapılmıştı. Elbette, yeniden yapılırken intikam alma yolları da verilmişti, ama konu bu değildi. Al'Thor'un yok olması arzusunun yanında, başka her şey solgun kalıyordu.

Yine Amyrlin'e döndüğünde tavırlarının kadınınki kadar emredici olduğunu, gözlerini kadının gözlerine diktiğini fark etmedi. "Rand al'Thor sinsi ve kurnazdır, kendi gücü dışında hiçbir şeye, hiç kimseye aldırış etmez." Ama kadın al'Thor'u ellerine verebilirse... "Yönlendirilmesi güçtür... çok güç... ama yapılabileceğine inanıyorum. İlk önce güvendiği birkaç kişiden birine ipler bağlamalısınız..." Kadın al'Thor'u ona verirse, sonunda giderken onu canlı bırakabilirdi, Aes Sedai bile olsa.

Gömleği içinde, bir çizmeli bacağı yaldızlı sandalyesinin yastıklı kolunda otururken, Rahvin şöminenin önünde duran kadının kendi söylediklerini tekrarlamasını dinleyerek gülümsüyordu. Kadının iri, kahverengi gözlerinde hafif bir donukluk vardı. Kimliğini gizlemek için giydiği sade, gri yünlülerin içinde bile genç, güzel bir kadın, ama kadında onu ilgilendiren bu değildi.

Odanın yüksek pencerelerinden tek nefes rüzgâr girmiyordu. Konuşurken kadının yüzünden aşağı ter damlıyor, odadaki diğer adamın dar yüzünde ter boncuklanıyordu. Altın işlemeli güzel, kırmızı ipek ceketine rağmen, bir hizmetkâr kadar katı duruyordu, ki bir açıdan öyleydi de, ama kadının aksine kendi özgür iradesiyle öyle olmuştu. Elbette, o anda adam kör ve sağırdı.

Rahvin ikilinin çevresine ördüğü Ruh akışlarını incelikle idare ediyordu. Kıymetli hizmetkârlara zarar vermenin gereği yoktu.

O terlemiyordu elbette. Yazdan kalan sıcağın ona dokunmasına izin vermiyordu. Uzun boylu bir adamdı, iri yarı, esmer ve şakaklarındaki beyazlara rağmen yakışıklıydı. Tepi bu kadında zorluk çıkarmamıştı.

Rahvin'in yüzü bir kaş çatışla çarpıldı. Bazılarında çıkarırdı. Birkaç kişi... çok az kişi, öyle güçlü bir benlik sahibi olurdu ki, zihinleri, farkında olmadan bile olsa, kayıp çıkacak çatlaklar arardı. Böyle insanlara hâlâ biraz ihtiyaç duyuyor olması kendi kötü şansıydı. Kadın idare edilebiliyordu, ama kısılı kaldığını bilmeden kaçma yolu aramaya devam ediyordu; kadını kendi yoluna mı gönderecek, yoksa ondan kalıcı olarak mı kurtulacak, sonra karar verecekti. İki yolun da tehlikeleri vardı. Hiçbir şey onu tehdit edemezdi,

elbette, ama o dikkatli bir adamdı, titizdi. İhmal edilirse küçük tehlikeler büyümek gibi bir eğilim gösterirlerdi ve o alacağı riskleri hep tedbirlilikle seçerdi. Kadını öldürmeli mi, yoksa tutmalı?

Kadının konuşmasının kesilmesi, daldığı düşüncelerden sıyrılmasına sebep oldu. “Buradan ayrıldığın zaman,” dedi kadına, “bu ziyaret hakkında hiçbir şey hatırlamayacaksın. Yalnızca her zamanki gibi sabah yürüyüşü yaptığını hatırlayacaksın.” Kadın onu memnun etmeye hevesli, başını salladı ve Rahvin kadın sokağa ulaştıktan kısa süre sonra dağılıp gitsin diye Ruh tutamlarını gevşekçe bağladı. Tepinin tekrar tekrar kullanılması, kullanılmadığı zaman bile itaat edilmesini sağlıyordu, ama kullanım halindeyken fark edilmesi tehlikesi vardı.

Bu iş bitince, Elegar’ın zihnini de bıraktı. Lord Elegar. Küçük bir asil, ama yeminlerine sadık. Adam sinirli sinirli ince dudaklarını yalayarak ve kadına baktı, sonra hemen Rahvin’in önünde tek dizinin üzerine çöktü. Karanlığın Dostları –artık Karanlıkdostları deniyordu onlara– Rahvin ve diğerleri serbest kaldıktan sonra yeminlerine sadık kalmalarının ne kadar katı bir şekilde bekleneceğini öğrenmeye başlamışlardı.

“Kadını arka yollardan sokağa geri götür,” dedi Rahvan, “ve onu orada bırak. Görülmesine izin verme.”

“Emredersiniz, Büyük Efendi,” dedi Elegar, çöktüğü yerde eğilerek. Doğrularak geri geri Rahvin’in huzurundan çıktı, eğilirken bir yandan da kadını bir kolundan çekti. Kadın uysal uysal gitti elbette, gözleri hâlâ pusluydu. Elegar kadına soru sormayacaktı. Bilmek istemeyeceği şeyler olduğunun farkında olacak kadar bilgisi vardı.

“Cici oyuncaklarından biri mi?” dedi bir kadın sesi arkasından, oymalı kapı kapanırken. “Onları böyle mi giydirmeye başladın artık?”

Adam *saidin*’i kavrayarak içini Güç’le doldurdu. Gerçek Kaynak’ın eril yarısındaki leke, Işık’tan, hatta Yaratıcı’dan daha büyük bir güç olarak tanıdığı varlığa bağlılığının ve yemininin sağladığı korumanın üzerinden kayıp gitti.

Odanın ortasında, altın kırmızı renkli halının üzerinde, başka bir yere açılan bir kapı duruyordu. Adam, kar beyazı keten örtülerle çevrili bir oda gördü, sonra kapı kayboldu ve arkasında beyazlara bürünmüş, gümüş örme kemerli bir kadın bıraktı. Adamın derisindeki hafif bir ürpertiye benzeyen karıncalanma kadının yönlendirdiğini anlattı. Uzun boylu ve ince, adamın yakışıklı olduğu kadar güzeldi, kara gözleri dipsiz havuzlar gibiydi, gümüş

aylar ve yıldızlarla süslü saçları mükemmel siyah dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu. Çoğu adamın ağzı arzuyla kururdu.

“Gizlice buraya gelerek ne demek istiyorsun, Lanfear?” diye sordu kabaca. Güç’ü salıvermedi, gerekirse diye pek çok pis sürpriz hazırladı. “Benimle konuşmak istiyorsan haberci gönder ve ne zaman, nerede görüşeceğimize ben karar vereyim. Eğer görüşmek istersem.”

Lanfear o tatlı, aldatıcı gülümsemeyle gülümsedi. “Sen hep domuzun tekiydin Rahvin, ama nadiren aptal oldun. O kadın bir Aes Sedai. Ya yokluğunu hissederlerse? Nerede olduğunu bildirmek için müjdeciler de mi gönderiyorsun?”

“Yönlendirmek mi?” diye alay etti adam. “O kız bakıcısı olmadan dışarıya yollanacak kadar bile güçlü değil. Eğitilmemiş çocuklara Aes Sedai diyorlar, bildiklerinin yarısı kendi kendilerine öğrettikleri numaralar ve diğer yarısı da yüzeyi ancak çiziyor.”

“O eğitimsiz çocuklar çevrende on üç kişilik bir çember oluştururlarsa yine bu kadar kendinden emin olur musun?” Kadının sesindeki serinkanlı alaycılık adama hançer gibi saplandı, ama belli etmedi.

“Önlemlerimi alıyorum, Lanfear. Senin ‘cici oyuncak’ dediğin kadın, Kule’nin buradaki casusu. Artık ben ne istersem onu raporluyor ve bunu hevesle yapıyor. Kule’de, Seçilmişlere hizmet edenler onu tam olarak nerede bulacağımı söylediler bana.” Dünyanın Terkedilmiş adını bırakıp Seçilmişlerin önünde diz çökeceği gün yakında gelecekti. Çok uzun zaman önce öyle vadedilmişti. “Neden geldin, Lanfear? Herhalde savunmasız kadınların imdadına koşmak için değil.”

Kadın omuzlarını silkmekle yetindi. “Beni ilgilendirdiği kadarıyla, oyuncaklarınla dilediğin kadar çok oynayabilirsin. Misafirperverliğin pek zayıf Rahvin, bu yüzden eğer beni affedersen...” Rahvin’in yatağının başındaki sehpadan gümüş bir sürahi yükseldi ve altın zarflı bir kadehe koyu renk bir şarap doldurmak üzere eğildi. Sürahi yerine yerleştiğinde, kadeh Lanfear’ın eline doğru süzüldü. Adam hafif bir ürperti dışında hiçbir şey hissetmedi elbette, örülen akışları görmedi; bundan hiç hoşlanmamıştı. Kadının da kendi örgülerini görememesi biraz telafi ediyordu durumu.

“Neden?” diye sordu yine.

Kadın konuşmadan önce sakin sakin yudumladı. “Sen kalanımızla görüşmekten kaçındığın için buraya yalnızca birkaç Seçilmiş gelecek. Saldırı olmadığını bilmen için ben önden geldim.”

“Kalanlar mı? Senin planın mı? Başka birinin planlarına neden ihtiyacım olsun?” Aniden, derin ve gür bir sesle kahkaha attı. “Demek saldırı değil, öyle mi? Sen asla açık açık saldıran biri olmadın, değil mi? Belki Moghedien kadar kötü değilsin, ama sen de hep yanları ve arkayı tercih edersin. Bu sefer sana seni dinleyecek kadar güveneceğim. Gözümün önünde olduğun sürece.” Lanfear’a arkasını dönecek kadar güvenen biri, sırtında bulacağı hançeri hak etmiş sayılırdı. İzlendiği zaman çok güvenilir olduğundan değil; mizacı, en iyi durumda, kararsızdı. “Buna başka kim katılıyor?”

Bu sefer daha açık bir uyarı aldı... erkek işiydi... bir kapı açıldı, geniş, taş balkonlara açılan mermer kemerler, bulutsuz gökyüzünde haykırarak dönen martılar gördü. Sonunda bir adam belirdi, içeri adım attı ve kapı arkasından kapandı.

Sammael tıknaz, sağlam bir adamdı ve olduğundan daha iri görünüyordu, adımları hızlı ve canlıydı, tavırları aniydi. Mavi gözlü ve altın saçlıydı, kareye yakın kesilmiş bir sakalı vardı. Kor kızıl bir maşa tarafından saçlarından çenesine, çaprazlama çekilmiş gibi görünen yara izi olmasaydı yakışıklı sayılabilirdi. Yara izi, seneler önce, oluştuğu anda silinebilirdi, ama o silmemeyi seçmişti.

Saidin’le arasında Rahvin’inki kadar sıkı bir bağlantı olan –Rahvin bu kadar yakındayken belirsizce hissedebiliyordu– Sammael onu ihtiyatlı gözlerle süzdü. “Hizmetkâr kızlar ve dansözler beklerdim, Rahvin. Sonunda, bunca seneden sonra eğlencenden sıkıldın mı?” Lanfear yumuşak kahkahasını şarabına gömdü.

“Biri eğlenceden mi bahsetti?”

Rahvin, üçüncü kapının açılmasını hissetmemişti bile. Kapının arkasında havuzlar, yivli sütunlar, hemen hemen tamamen çıplak akrobatlar ve daha da çıplak hizmetkârlarla dolu bir oda görünüyordu. Tuhaf bir şekilde, gösteri yapanların arasında kırışık ceketli, zayıf, yaşlı bir adam avunmazca oturuyordu. İncecik kumaş parçaları içinde iki hizmetkâr asıl konuğun arkasından girdiği zaman kapı sönüp kayboldu. Hizmetkârlardan biri altın işlemeli bir tepsi taşıyan kaslı bir adam, diğeri kesme kristal bir sürahiden tepsideki kesme kristal kadehe hevesle şarap dolduran, buram buram cinsellik kokan bir kadındı.

Lanfear’ın bulunmadığı yerlerde Graendal sersemletici ölçüde güzel, olgun ve şuh bir kadın sayılırdı. Yeşil ipekten, alçak kesimli bir elbise giymişti. Tavuk yumurtası büyüklüğünde bir yakut göğüslerinin arasına

yerleşmişti ve daha fazla yakutla süslü küçük bir taç güneş rengi saçlarının üzerinde duruyordu. Lanfear'ın yanında yalnızca tombul ve şirin görünüyordu. Kaçınılmaz karşılaştırma rahatsız ediyorsa da, kadının hoşnut gülümsemesi hiç belli etmiyordu.

Yüzüklerle dolu elini arkasına doğru sallarken altın bilezikler şıngırdadı; kadın hizmetkâr, adamın da taklit ettiği yaltaklanır bir gülümsemeyle hemen kadehi eline tutuşturdu. Graendal gülümsemeleri fark etmedi. "Eh," dedi neşeyle. "Hayatta kalan Seçilmişlerin neredeyse yarısı aynı yerde. Ve kimse kimseyi öldürmeye çalışmıyor. Karanlığın Yüce Efendisi dönmeden önce böyle bir sahne göreceğini kim düşünürdü ki? Ishamael bir süre bizi birbirimizin gırtlağına sarılmaktan alıkoydu, ama bu..."

"Hizmetkârlarının önünde hep böyle serbestçe mi konuşursun?" dedi Sammael yüzünü buruşturarak.

Graendal gözlerini kırptı, ikiliye onları unutmuş gibi baktı. "Yerleri gelmeden konuşmazlar. Bana tapınıyorlar. Değil mi?" İkisi dizlerinin üzerine çöktü ve hararetle aşklarını dökmeye başladılar. Gerçekti; onu gerçekten de seviyorlardı. Şimdi. Bir an sonra Graendal hafifçe kaşlarını çattı ve hizmetkârlar dondular, ağızları sözcük ortasında açık kaldı. "Ne çok konuşuyorlar. Yine de, artık sizi rahatsız etmezler, değil mi?"

Rahvin bunların kim olduğunu merak ederek başını iki yana salladı. Graendal'ın hizmetkârları için fiziksel güzellik yeterli değildi; aynı zamanda güç ve mevki sahibi olmaları gerekirdi. Uşak olarak eski bir lord, banyosunu hazırlamak için eski bir leydi, Graendal'ın zevki böyleydi işte. Kendini zevke boğmak bir şeydi, ama kadın zevkliydi. Bu ikili, doğru düzgün kullanılırsa faydalı olabilirdi, ama Graendal'ın kullandığı tepi düzeyi birer süs eşyası olmaktan başka pek az fayda bırakmıştı onlarda kuşkusuz. Kadında gerçek incelik yoktu.

"Daha fazlasını beklemeli miyim, Lanfear?" diye hırladı. "Demandred'i Yüce Efendi'nin vârisi olduğunu düşünmekten alıkoyabildin mi?"

"O kadar kibirli olduğundan kuşkuluyum," diye yanıt verdi Lanfear rahatça. "Bunun Ishamael'i nereye götürdüğünü gördü. Ve asıl mesele bu. Graendal'ın ortaya koyduğu bir mesele. Bir zamanlar on üç ölümsüzdük. Dördü öldü, biri bize ihanet etti. Bugün burada toplanacak olan yalnız dördümüzüz ve bu yeterli."

"Asmodean'ın döndüğünden emin misin?" diye sordu Sammael. "Daha önce bu riski alacak kadar cesur olamadı hiç. Kayıp bir ülküye katılacak

yüreği nereden buldu?”

Lanfear’ın kısa gülümsemesi eğlenir gibiydi. “Onu kalanımızın üzerine yerleştirecek bir pusuya yetecek kadar cesareti vardı. Ve ölüm ile kayıp bir ülkü arasında seçim yapması gerektiğinde, seçmesi için pek az cesaret gerekti.”

“Ve iddiaya girerim pek az zaman.” Sammael’in yara izi alaylı gülümsemesini daha da keskin kıldı. “Ona bütün bunları bilecek kadar yakındıysan, neden onu canlı bıraktın? Senin orada olduğunu anlayamadan öldürmeliydin onu.”

“Ben öldürmeye senin kadar hazır değilim. Nihai bir yol, geri dönüşü olmayan bir yol ve genellikle daha kârlı başka yollar olabiliyor. Dahası, senin anlayacağın sözlerle açıklamak gerekirse, daha üstün güçlere karşı cephe saldırısı düzenlemek istemedim.”

“Gerçekten o kadar güçlü mü?” diye sordu Rahvin sessizce. “Bu Rand al’Thor. Yüz yüze gelseniz seni alt edebilir miydi?” İş ona gelirse kendisi yapamayacağından değil ya da Sammael, ama adamlardan biri deneyecek olsa Graendal Lanfear ile bağ kurardı. Aynı sebepten, muhtemelen o anda iki kadın da patlamacasına Güç doluydu ve iki adamdan en ufak şüphe duyacak olsalar saldırmaya hazırdılar. Ya da birbirlerine. Ama bu çiftçi çocuk. Eğitimsiz bir çoban! Asmodean eğitmeye çalışmıyorsa, eğitimsiz.

“O yeniden doğan Lews Therin Telamon,” dedi Lanfear aynı ölçüde yumuşak bir sesle. “Ve Lews Therin herkesten güçlüydü.” Sammael, dalgın dalgın yüzündeki yarayı ovaladı; yara izini bırakan Lews Therin’di. Üç bin sene, hatta daha fazla zaman önce. Dünyanın Kırılışı’ndan çok önce, Yüce Efendi hapsedilmeden önce, ama Sammael asla unutmazdı.

“Ee,” diye araya girdi Graendal, “sonunda tartışmak için geldiğimiz konuya girdik mi?”

Rahvin hoşnutsuz bir tavırla irkildi. İki hizmetkâr hâlâ donuktu... ya da daha doğrusu yine. Sammael sakalının içine mırıldandı.

“Eğer bu Rand al’Thor gerçekten yeniden doğmuş Lews Tilerin Telamon’sa,” diye devam etti Graendal, dört ayak üzerine çökmüş olan adamın sırtına yerleşerek, “onu yatağına almaya çalışmamana şaştım, Lanfear. Ya da bu kadar kolay olur muydu acaba? Lews Therin’in seni burnundan tutup istediği yere götürdüğünü hatırlıyorum, tersini değil. Senin küçük nöbetlerini bastırırdı. Bir anlamda, şarabını getirmek için koşa koşa gönderirdi seni.” Şarabını yerde diz çökmüş, gözleri görmeyen kadının katı

katı tuttuğu tepsiye bıraktı. “Ona karşı öyle bir saplantı hissediyordun ki, ‘halı’ dese ayaklarının dibine uzanırdın.”

Lanfear’ın kara gözleri bir an parıldadı, sonra yine kendine hâkim oldu. “O yeniden doğmuş Lews Therin olabilir, ama Lews Therin’in kendisi değil.”

“Nereden biliyorsun?” diye sordu Graendal, bunların hepsi şakaymış gibi gülümseyerek. “Pek çok kişinin inandığı gibi, Çark döndükçe herkes tekrar tekrar doğuyor olabilir, ama okuduğum kadarıyla daha önce buna benzer bir şey hiç olmadı. Kehanetlere uyacak şekilde yeniden doğan belirli bir adam. Onun ne olduğunu kim bilebilir?”

Lanfear küçümseyerek güldü. “Onu yakından gözledim. Göründüğü gibi bir çobandan başka bir şey değil, çok saf.” Horgörü solarak ciddiyete dönüştü. “Ama artık yanında Asmodean var, ne kadar zayıf olursa olsun bir müttefik. Ve Asmodean’dan önce, ona meydan okuyan dört Seçilmiş öldü.”

“Bırak ölü ağaçlar gibi devrilip gitsinler,” dedi Sammael kabaca. Halının üzerinden bir sandalye sürüklemek için Hava akışlarını kullandı ve üzerine yayılarak çizmelerini bilekten çaprazladı, bir kolunu alçak, oymalı sırtına attı. Onun rahat rahat oturduğunu düşünen biri aptal sayılırdı; Sammael, düşmanlarını, onu hazırlıksız yakalayabileceklerine inandırmaktan hoşlanırdı. “Dönüş Günü’nde kalanımız için daha fazlası demek. Yoksa sen onun Tarmon Gai’don’u kazanabileceğine mi inanıyorsun, Lanfear? Asmodean’ın yüreğini biraz sağlamlaştırabilse bile, bu sefer yanında Yüz Yoldaş yok. Asmodean’la ya da yalnız, Yüce Efendi onu kırık bir sar-ışığı gibi söndürecek.”

Lanfear’ın ona fırlattığı bakış horgörüyle diken dikendi. “Yüce Efendi sonunda özgür kaldığında kaçımız hayatta olacak? Dördümüz gitti bile. Sırada sen mi varsın, Sammael? Bu hoşuna gidebilir. Onu alt edebilirsen sonunda şu yara izinden kurtulabilirsin. Ama unutmuşum. Güç Savaşı’nda onunla kaç kez yüzleştin? Hiç kazandın mı? Hatırlayamıyorum.” Hiç duraksamadan Graendal’a döndü. “Sen de olabilirsin. Bir sebepten, kadınları incitmeye gönülsüz, ama sen Asmodean’ın yaptığı seçimi bile yapamazsın. Ona bir taştan daha fazla öğretmenlik yapamazsın. Seni evcil hayvanı olarak tutmayı istemezse. Senin için değişiklik olurdu, değil mi? Cicilerinden hangisinin seni daha fazla memnun ettiğine karar vermeye çalışmaktansa, sen memnun etmeyi öğrenebilirdin.”

Graendal’ın yüzü çarpıldı ve iki kadının birbirlerine bir şeyler fırlatması olasılığına karşı Rahvin kendine kalkan kurmaya, bir şerateş kokusu üzerine

kaçmaya hazırlandı. Sonra Sammael'in Güç topladığını sezdi, ondaki değişikliği hissetti –Sammael buna taktik bir avantajı kullanmak derdi– ve eğilip diğer adamın kolunu yakaladı. Sammael öfkeyle onu silkeledi, ama o an geçmişti. İki kadın şimdi birbirlerine değil onlara bakıyordu. İkisi de neler olduğunu bilemezdi, ama Rahvin ile Sammael arasında bir şeyler geçtiği açıktı ve kadınların gözleri kuşkuyla yanıyordu.

"Ben Lanfear'ın ne diyeceğini duymak istiyorum." Sammael'e bakmadı, ama sözleri onaydı. "Bunda, bizi korkutmak için aptalca bir teşebbüsten daha fazlası olmalı." Sammael, onay ya da basitçe hoşnutsuzluk olabilecek bir tavırla başını salladı. Bu yetmek zorundaydı.

"Ah, aslında var, ama birazcık korku da fena olmazdı." Lanfear'ın gözlerinde hâlâ güvensizlik vardı, ama sesi durgun sular kadar berraktı. "Ishamael onu kontrol altına almaya çalıştı ve başarısız oldu, sonunda onu öldürmeye çalıştı ve yine başarısız oldu, ama Ishamael zorbalık ve korkuyu kullandı, fakat Rand al'Thor'da zorbalık işe yaramaz."

"Ishamael yarı deliden de öteydi," diye mırıldandı Sammael, "ve yarı insandan da düşük."

"Biz öyle miyiz?" Graendal tek kaşını kaldırdı. "Yalnızca insan? Kuşkusuz biz daha fazlasıyız. Bu bir insan." Parmağıyla yanında diz çöken kadının yanağını okşadı. "Bizi tanımlamak için yeni bir sözcük uydurulması gerekecek."

"Her ne isek," dedi Lanfear, "Ishamael'in başarısızlığa uğradığı yerde biz başarı kazanabiliriz." Sözcükleri dayatmak ister gibi hafifçe öne eğiliyordu. Lanfear nadiren gerginlik gösterirdi. Neden şimdi?

"Neden yalnızca biz, dördümüz?" diye sordu Rahvin. Diğer nedenin beklemesi gerekecekti.

"Neden daha fazlası olsun?" diye yanıtladı Lanfear. "Dönüş Günü'nde Yenidendoğan Ejder'i Yüce Efendi'nin önünde diz çökerken sunabilirsek, neden bu şerefi ve ödülleri gereğinden fazlası ile paylaşalım? Ve belki... nasıl demiştin, Sammael... ölü ağaçları devirmek için de kullanılabilir."

Bu Rahvin'in anlayabileceği türden bir yanıttı. Ona güvendiğinden değil elbette ya da diğerlerinden birine, ama hırsı anlayabilirdi. Seçilmişler, Lews Therin onları Yüce Efendi'nin zindanına kapatana kadar birbirlerine karşı entrikalar çevirmişlerdi ve özgür kaldıkları an yeniden başlamışlardı. Yalnızca Lanfear'ın planının kendi planlarını bozmayacağından emin olması gerekiyordu. "Devam et," dedi ona.

“İlk önce, başka biri onu kontrol etmeye çalışıyor. Belki de öldürmek için. Ben Moghedien ya da Demandred’den şüpheleniyorum. Moghedien hep gölgelerden çalışmayı seçmiştir ve Demandred hep Lews Therin’den nefret etmiştir.” Sammael gülümsedi ya da belki yüzünü buruşturdu, ama Demandred’inki ile karşılaştırıldığında onun nefreti soluk kalıyordu, fakat sebepleri daha iyiydi.

“Buradakilerden biri olmadığını nereden biliyorsun?” diye sordu Graendal.

Lanfear’ın gülümsemesi diğer kadınınki kadar çok diş sergiledi ve daha da soğuktu. “Çünkü siz üçünüz birer mevkide tutunmayı ve kalanlar birbirlerine saldırırken oradaki gücünüzü sağlama almayı tercih ettiniz. Ve başka sebepler de var. Size söyledim, Rand al’Thor’u yakından izliyorum.”

Onlar hakkında söyledikleri doğruydu. Rahvin açık çatışma yerine diplomasi ve hile kullanmayı tercih ederdi, ama gerekirse çatışmadan da kaçınmazdı. Sammael hep ordular ve fetihle ilgilenmişti; zaferden emin olmadığı sürece, bir çoban olarak doğmuş bile olsa, Lews Therin’e yaklaşmazdı. Graendal da fetih peşinde koşardı, ama onun yöntemleri asker gerektirmezdi; oyuncak düşkünlüğüne rağmen, o her seferinde tek sağlam adım atmayı tercih ederdi. Seçilmişlerin gözüyle, açık açık, kuşkusuz, ama asla bir adımdan fazlasına uzanmazdı.

“Görülmeden ona göz kulak olabildiğimi biliyorsunuz,” diye devam etti Lanfear, “ama kalanınız uzak durmalı ya da fark edilme riskini göze almalı. Onu geri çekmeliyiz...”

Graendal ilgiyle öne eğildi ve kadın sözlerine devam ederken Sammael başını sallamaya başladı. Rahvin fikrini kendine sakladı. İşe yarayabilirdi. Ve yaramazsa... Yaramazsa, olayları kendi çıkarına göre şekillendirmek için pek çok yol görüyordu. Bu gerçekten de çok işe yarayabilirdi.

1
İlk Kıvılcımları Yelpazelerken

Zaman Çarkı döner ve Çağlar gelip geçer. Geriye bıraktığı anılar efsaneye dönüşür. Efsane solup mit olur ve onu doğuran Çağ yeniden geldiğinde mit bile unutulmuştur. Bazılarının Üçüncü Çağ dediği, henüz gelmemiş ve geçeli çok olmuş bir Çağ'da, Braem Ormanı denen büyük bir ormanda bir rüzgâr yükseldi. Rüzgâr başlangıç değildi. Zaman Çarkı dönerken başlangıçlar ve bitişler yoktur. Ama *bir* başlangıçtı.

Rüzgâr, eriyik altından bir güneşin altında, kuru kuru güneybatıya esti. Altındaki topraklar haftalardır yağmur yüzü görmemişti ve yazın son günlerinde sıcak gittikçe artıyordu. Bazı ağaçlardaki yapraklar erkenden kahverengi lekelerle kaplanmıştı ve eskiden küçük derelerin aktığı yerde çıplak taşlar güneşte pişiyordu. Otların kaybolduğu, yalnızca ince, kurumuş çalıların toprağı kökleriyle tuttuğu açık bir yerde, rüzgâr uzun süre önce gömülmüş taşları ortaya çıkarmaya başladı. Yıpranmıştılar ve uzun zaman önce unutulmuş, yalnızca hikâyelerde kalmış bir şehrin kalıntıları olduklarını kimse bilemezdi.

Rüzgâr Andor sınırını aşmadan önce dağınık köyler ve saban izleri arasında endişeli çiftçilerin bata çıka ilerlediği tarlalar belirdi. Rüzgâr Kore Pınarları denen bir köyün ıssız sokağına geldiği zaman, orman çoktan seyrelmiş, yerini çalılıklara bırakmıştı. Bu yaz pınarlar zayıftı. Birkaç köpek sıcakta nefes nefese yatıyordu ve iki gömleksiz oğlan, doldurulmuş bir sidik torbasını sopalarla döverek koşturuyordu. Başka hiçbir şey kıpırdanmıyordu, yalnızca rüzgâr ve toz ve han kapısının üzerinde gıcırdayan tabela. Sokaktaki tüm diğer binalar gibi kırmızı tuğladan, saz damlı bir binaydı. İki katlıydı ve düzgün, düzenli, küçük bir kasaba olan Kore Pınarları'ndaki en büyük binaydı. Hanın önündeki eyerli atlar

kuyruklarını bile oynatmıyordu. Hanın oyma tabelası oranın İyi Kraliçe’nin Adaleti olduğunu bildiriyordu.

Min toza karşı gözlerini kırpıştırarak gözünü barakanın kaba duvarındaki çatlağa bastırdı. Baraka kapısındaki nöbetçinin bir omzunu çıkartabiliyordu, ama dikkati tamamen daha ilerideki handaydı. Hanın isminin daha az uğursuz ve uygun olduğunu umuyordu. Anlaşılan, yerel lord olan yargıçları bir süre önce gelmişti, ama onu kaçırmış, görememişti. Kuşkusuz şu anda çiftçinin suçlamalarını dinliyordu; Admer Nem, erkek kardeşleri, kuzenleri ve hepsinin karıları, lordun temsilcileri gelmeden önce hemen asılmalarını savunuyor gibiydi. Min, bir adamın ahırını ve içinde süt veren ineklerini yakmanın burada ne ceza gerektireceğini merak etti. Kazayla olmuştu elbette, ama her şey ahıra izinsiz girmeleriyle başladığından, bunun göz önüne alınacağını sanmıyordu.

Logain kargaşanın içinde kaçmış, onları terk etmişti –ederdi tabii, yanasıca!– ve Min bu konuda mutlu mu olmalı, mutsuz mu, bilemiyordu. Şafaktan hemen önce keşfedildiklerinde Nem’i yere deviren, adamın lambasının samanların arasına uçmasına sebep olan oydu. Eğer suçlanacak biri varsa, oydu. Ama bazen söylediklerine dikkat etmeyi unutuyordu. Belki de gitmiş olması daha iyiydi.

Dönüp duvara yaslanırken alnındaki teri sildi, ama ter hemen yine fışkırdı. Barakanın içi boğucuydu, fakat iki arkadaşı fark etmiş görünmüyordu. Siuan Min’inkine benzer kara yünden binici elbisesi içinde uzanmış, barakanın tavanına bakarak tembel tembel bir saman çöpünü çenesine vuruyordu. Bakır tenli, bir söğüt kadar ince ve çoğu erkek kadar uzun boylu Leane, açık renk iç etekliği içinde bağdaş kurmuş, iğne iplikle elbisesi üzerinde çalışıyordu. Kılıç, balta ya da kaçmalarına yardım edebilecek herhangi bir şey için arama yapıldıktan sonra heybelerini almalarına izin vermişlerdi.

“Andor’da ahır yakmanın cezası nedir?” diye sordu Min.

“Şanslıysak,” diye yanıt verdi Siuan kıpırdamadan, “köy meydanında kayışla dövülmek. Şanslı değilsek, kırbaç.”

“Işık!” diye nefes verdi Min. “Buna nasıl *şans* diyebilirsin?”

Siuan yan tarafına yuvarlandı ve tek dirseğine dayandı. Sağlam yapılı bir kadındı, güzel sayılmasına ramak kalmış, ama düzgün hatlıdan daha öteydi ve Min’den yalnızca birkaç yaş büyük görünmesine rağmen o keskin, mavi gözlerde, kırsal alanda bir barakada mahkemesini bekleyen genç bir kadına ait olamayacak bir bakış vardı. Bazen, kendini unutmak

konusunda Siuan Logain kadar, hatta daha kötü oluyordu. “Kayışla dövme işi bittiği zaman,” dedi saçmalığa-izin-vermem, aptallaşma sesiyle, “her şey biter ve yolumuza devam edebiliriz. Aklıma gelen başka cezalardan daha az zamanımızı harcar. Mesela, asılmaktan çok çok daha az zaman. Ama Andor yasaları hakkında hatırladıklarıma bakarak, buna gelmeyeceğini düşünüyorum.”

Bir an Min hırıltılı kahkahalarla sarsıldı; ya bunu yapacaktı ya da ağlayacaktı. “Zaman mı? Bu yolculuk tarzıyla, zamandan başka hiçbir şeyimiz yok. Yemin ederim burası ile Tar Valon arasındaki her köyden geçmişizdir ve hiçbir şey bulamadık. Ne bir parıltı, ne bir fısıltı. Bir toplantı *olduğunu* sanmıyorum. Ve artık yayayız. İşittiklerime bakılırsa Logain atları yanına almış. Yaya ve Işık bilir neyi bekleyerek bir barakaya kapatılmış!”

“İsimlere dikkat et,” diye fısıldadı Siuan keskin bir sesle, diğer yanında nöbetçinin beklediği kaba kapıya anlamlı bir bakış fırlatarak. “Gevşek bir dil ağa balık yerine senin düşmene sebep olabilir.”

Min yüzünü buruşturdu, kısmen Siuan’ın balıklı Tear deyişlerinden bıktığı için ve kısmen kadın haklı olduğu için. Şimdiye dek rahatsızlık yaratacak haberlerin önünde gelmişlerdi... ölümcül demek daha doğru olurdu... ama bazı haberlerin günde yüz elli kilometre sıçramak gibi huyları olurdu. Siuan Mara, Leane Amaena adları altında yolculuk ediyordu ve Logain Dalyn ismini almıştı. Siuan onu Guaire isminin aptalca bir seçim olacağı konusunda ikna ettikten sonra olmuştu tüm bunlar. Min hâlâ onun adını tanıyacak biri olacağını düşünmüyordu, ama Siuan ona Serenla diye hitap etmekte ısrar ediyordu. Logain bile gerçek isimlerini bilmiyordu.

Asıl sorun, Siuan’ın pes etmeyecek olmasıydı. Haftalar süren mutlak başarısızlıktan sonra bir de bu; ama Tear’a gitmekten ne zaman bahsedilse, ki mantıklı bir şeydi, Logain’i bile sindiren bir fırtına kopuyordu. Siuan’ın aradığı şeyi bulamadan ne kadar çok ararlarsa, kadının ruh hali o kadar kötüleşiyordu. *Daha önce de kayaları kıramayacağından değil.* Min düşüncesini kendine saklayacak kadar akıllıydı.

Sonunda Leane elbisesiyle işini bitirdi ve başının üzerinden geçirdi, düğmeleri iliklemek için kollarını arkaya büktü. Min neden zahmete girdiğini anlayamıyordu; kendisi her tür iğne işinden nefret ederdi. Şimdi yaka biraz daha açıktı, Leane’in göğsünü biraz daha teşhir ediyordu ve orada ve kalçalarda biraz daha dar görünüyordu.

Leane Min’in heybelerini karıştırarak yola çıkmalarından önce Laras’ın zorla yerleştirdiği, boyalar, pudralar ve başka Işık bilir nelerle dolu tahta

kutuyu çıkardı. Min kutuyu atmayı düşünüyordu, ama bir şekilde bir türlü eli varmamıştı. Kutunun menteşeli kapağının içinde küçük bir ayna vardı ve Leane birkaç dakika sonra, küçük bir tavşan tüyü fırça ile işe koyulmuştu. Daha önce o şeylere hiç ilgi göstermemişti. Şimdi saçları için yalnızca siyahağaçtan bir saç fırçası ve küçük bir fildişi tarak bulunduğu için üzülmüş görünüyordu. Hatta, saç maşasını ısıtmanın bir yolu olmaması hakkında mırıldanıyordu! Siuan'ın arayışına giriştiklerinden beri siyah saçları biraz uzamıştı, ama hâlâ omuzlarının epey yukarısında kalıyordu.

Biraz izledikten sonra Min sordu: "Neyin peşindesin, Le... Amaena?" Siuan'a bakmaktan kaçındı. Dilini pekâlâ tutabilirdi; yalnızca buraya tıkılmış, canlı canlı fırınlanıyor olması yüzündendi. Bu, bir de yaklaşan mahkeme. İdam ya da halkın önünde kayışla dövülmek. Ne seçim ama! "Flörte mi başladın?" Şaka olması kastedilmişti –Leane büyük bir verimlilikle işe koyulmuştu–, o anı aydınlatacak bir şey, ama diğer kadın Min'i şaşırttı.

"Evet," dedi Leane kısaca, kirpiklerine dikkatle bir şeyler yaparken iri iri gözlerle aynaya bakıyordu. "Ve doğru adamla flört edersem, belki kayışla dövülmek ya da başka şeyler hakkında endişelenmemiz gerekmez. En azından, daha hafif cezalar almamızı sağlayabilirim."

Min yüzünü silmek üzere elini kaldırırken inledi. Bu bir baykuşun arıkuşu olmaya karar verdiğini bildirmesi gibi bir şeydi. Ama Siuan sabit bir, "Bu da nereden çıktı?" bakışı ile Leane'e bakarak doğrulup oturdu.

Siuan o bakışları kendisine yöneltmiş olsaydı, Min çoktan unuttuğu şeyleri itiraf edeceğini tahmin ediyordu. Siuan bu şekilde size yoğunlaştığında, fark etmeden kendinizi diz kırarken ve denileni yapmak için yerinizden sıçrarken buluyordunuz. Logain bile çoğu zaman öyle oluyordu. Diz kırma dışında.

Leane sakin sakin yanaklarına minik bir fırça sürdü ve sonucu küçük aynada kontrol etti. Siuan'a baktı, ama her ne gördüyse, hep kullandığı aynı kısa ve sert sesle yanıtladı. "Annem bir tüccardı biliyorsun, daha çok kürk ve kereste ticareti yapardı. Bir kez onun bir Saldaea lordunun aklını öyle karıştırdığını gördüm ki, adam yarı fiyatına bir senelik kereste üretimini ona söz verdi. Neler olduğunu evine dönene kadar fark ettiğinden de kuşkuluyum. O zaman fark ettiyse. Daha sonra anneme aytaşından bir bilezik gönderdi. Doman kadınları sahip oldukları ünün tamamını hak etmiyorlar... çoğu kalın kafalı ahlak hocalarının kulaktan dolma bilgilerle

uydurduğu şeyler... ama birazını da biz kazandık. Annem ve teyzelerim kız kardeşlerim ve kuzenlerimle birlikte bana da öğretti, elbette."

Başını eğip kendine baktı, başını iki yana salladı, sonra içini çekerek malzemelerine döndü. "Ama korkarım on dördüncü isim günümde olduğum kadar uzun boyluyum. Fazla hızlı büyümüş bir tay gibi tamamen dizler ve dirseklerden oluşuyordum. Ve iki kez takılmadan odayı aşmayı başardıktan kısa süre sonra..." Derin bir nefes aldı. "...hayatımın beni tüccarlıktan başka yola götüreceğini öğrendim. Şimdi o da gitti. Bunca sene önce öğrendiklerimi uygulamaya başlamamın zamanı geldi. Bu koşullar altında, daha iyi bir zaman ve yer düşünemiyorum."

Siuan bir an daha kurnaz gözlerle onu izledi. "Sebep bu değil. Tamamı değil. Dök bakalım."

Leane küçük fırçayı kutuya fırlatarak öfke içinde patladı. "Tamamı mı? Tamamını bilmiyorum. Yalnızca hayatımda gidenin... gidenin yerini dolduracak bir şeye ihtiyaç duyduğumu biliyorum. Tek hayatta kalma umudunun bu olduğunu, sen kendin söyledin. Benim için intikam yeterli değil. Senin hedefinin gerekli olduğunu biliyorum, hatta belki doğrudur da, ama Işık bana yardım etsin, bu da yeterli değil; senin kadar kendimi kaptıramıyorum. Belki işin içine çok geç girmişimdir. Seninle kalacağım, ama yeterli değil."

Kutuları ve kavanozları kapatır, hepsini yerine yerleştirirken öfke solmuştu, ama gerekenden daha fazla güç kullanıyordu. Ve çevresinde hafif bir gül kokusu vardı. "Flörtün boşluğu dolduracak bir şey olmadığını biliyorum, ama boş bir anı doldurmaya yeter. Belki olmak için doğduğum şey yeterli olur. Bilmiyorum işte. Bu yeni bir fikir değil; hep annem ve teyzelerim gibi olmak istedim, büyüdükten sonra da zaman zaman hayalini kurdum."

Düşüncelere daldı ve son eşyalar kutuya daha nazikçe girdi. "Sanırım hep başka birisi kılığına girmişim gibi hissettim, bir maske yarattım ve sonunda ikinci doğam oldu. Yapılacak ciddi işler vardı, tüccarlıktan daha ciddi işler ve daha sonra, her şeye rağmen seçebileceğim ikinci bir yol olduğunu fark ettiğimde maske o kadar yerleşmişti ki, çıkarmak imkânsızdı. Eh, olan oldu ve bu sefer maske çıkıyor. Hatta bir hafta önce Logain'le başlamayı düşündüm, pratik olsun diye. Ama gerçekten pratik eksikliğim var ve sanırım Logain de benim sunmayı düşündüğüm vaatlerden fazlasını işitecek ve yerine getirilmelerini bekleyecek biri." Aniden dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. "Annem hep derdi ki, eğer bu olmuşsa fena

halde yanlış hesaplamışsın; çıkış yolu yoksa ya vakarı bir kenara bırakıp kaçacaksın ya da bedeli ödeyip ders oldu diyeceksin." Gülümseme çapkın bir hava kazandı. "Resara teyzem, bedeli öder ve zevk alırsın, derdi."

Min başını iki yana sallamaktan fazlasını yapamadı. Sanki Leane farklı bir kadın olmuştu. Şey hakkında bu şekilde konuşmak!.. İşittiği halde inanmayı güç buluyordu. Aslında, Leane gerçekten farklı görünüyordu. Fırçalarla yaptığı onca işe rağmen Min'in görebildiği kadarıyla yüzünde boya ya da pudra izi yoktu, ama dudakları daha dolgun, elmacık kemikleri daha çıkık, gözleri daha iri görünüyordu. Her zaman epey güzel bir kadındı, ama şimdi güzelliği beş kat artmıştı.

Ama Siuan'ın işi daha bitmemişti. "Ya bu kır lordu Logain gibi biriyse?" dedi yumuşak sesle. "O zaman ne yapacaksın?"

Leane dimdik bir sırtla dizleri üzerinde doğruldu ve yanıt vermeden önce yutkundu, ama sesi son derece sakindi. "Seçenekler belli, sen olsan neyi seçerdin?"

İkisi de gözlerini kırpmadılar ve sessizlik uzadı.

Siuan yanıt veremeden –yanıt vermeyi düşünmüşse; Min yanıtını duymak için çok şey verirdi– kapının diğer yanındaki zincir ve kilit takırdadı.

İki kadın ağır ağır ayağa kalktılar, eyerlerini toplayarak sakin sakin hazırlandılar, ama Min bir kemer bıçağı olmasını dileyerek ayağa fırladı. *Dilenecek ne aptalca bir şey,* diye düşündü. *Başımı daha fena belaya sokmama yarar ancak. Ben bir hikâyedeki lanet bir kahraman değilim. Nöbetçinin üzerine atlasam bile...*

Kapı açıldı ve gömleğinin üzerine uzun, deri bir yelek giymiş bir adam eşiği doldurdu. Hançeri olsa bile, bir genç kadının saldırabileceği biri değil. Hatta belki baltayla bile değil. Onu tanımlayacak doğru sözcük geniş ve kalındı. Kafasında kalan birkaç tel saç beyazlamıştı, ama yaşlı bir meşe kütüğü kadar sert görünüyordu. "Siz kızların lordun önüne çıkma zamanınız geldi," dedi kabaca. "Yürür müsünüz, yoksa sizi tahıl çuvalları gibi taşımalı mıyım? Her durumda gidiyorsunuz, ama bu sıcakta taşımasam daha iyi olur."

Min, adamın arkasına baktığı zaman iki adamın daha beklediğini gördü. Onlar da gri saçlıydılar ve o kadar iri olmasalar da aynı ölçüde sert görünüyorlardı.

"Yürürüz," dedi Siuan adama kuru kuru.

“Güzel. Gelin o zaman. Yürüyün. Lord Gareth bekletilmekten hoşlanmaz.”

Tozlu toprak yolda yürümeye başladıklarında her adam, yürümeye söz verip vermediklerine bakmadan, içlerinden birinin kolunu sıkıca yakaladı. Kelleşmekte olanı Min’in kolunu kelepçe gibi kavramıştı. *Kaçma fikri buraya kadarmış,* diye düşündü Min acı acı. Adamın eli gevşer mi diye bakmak için çizmeli ayak bileğini tekmelemeyi düşündü, ama adam o kadar sağlam görünüyordu ki, genç kadına ezik ayak parmakları kazandırmak ve yolun kalanında sürüklenerek götürülmekten başka işe yaramayacakmış gibiydi.

Leane, düşüncelere dalmış görünüyordu; serbest eliyle yarım jestler yapıyor, dudakları ne diyeceğini tekrarlıyormuş gibi sessizce oynuyordu, ama her seferinde başını iki yana sallıyor ve baştan başlıyordu. Siuan da içe dönmüştü, ama o açık bir endişe içinde alnını kırıştırmıştı, hatta alt dudağını çiğniyordu; Siuan *asla* bu kadar huzursuzluk göstermezdi. O ikisi Min’in güvenini hiç de artırmadı.

İyi Kraliçe’nin Adaleti hanının salonunun kirişli tavanı da işe yaramadı. Düz saçlı, şişmiş gözünün çevresinde sarı bir bere bulunan Admer Nem, aynı ölçüde gürbüz erkek kardeşleri, kuzenleri ve karıları ile birlikte bir yanda duruyordu. Hepsi en iyi ceketlerini giymiş, en iyi önlüklerini takmıştı. Çiftçiler üç tutsağa bir öfke ve tatmin karışımı içinde baktılar. Min’in midesi büzüldü. Çiftçi karılarının öfkeli bakışları daha kötüydü, saf nefret doluydu. Diğer duvarların önünde altı sıra köylü dizilmişti, hepsi mahkeme için bırakıp geldikleri işlerin kıyafetleri içindeydi. Demircinin deri önlüğü hâlâ üzerindeydi ve bazı kadınlar kol yenlerini kıvırmıştı ve çıplak kolları una bulanmıştı. Oda kendi aralarında konuşan insanların mırıltılarıyla doluydu, birkaç çocuğa ek olarak ihtiyarlar da vardı ve hepsinin gözleri Nem’inkiler kadar büyük bir hevesle kadınlara dikildi. Min Kore Pınarları’nın böyle heyecan görmediğini düşündü. Bir sefer bu ruh haline sahip bir kalabalık görmüştü... bir idamda.

Masalar kaldırılmıştı, yalnızca uzun, tuğla şöminenin önüne uzun bir tane yerleştirilmişti. Açık yüzlü, saçlarında epey gri bulunan, tıknaz bir adam iyi kesilmiş, koyu yeşil ipekten bir ceket içinde, ellerini masanın üzerinde kavuşturmuş, karşılarında oturuyordu. Aynı ölçüde yaşlı görünen ince bir kadın, boynu beyaz çiçek işlemeli güzel, gri bir elbise içinde masanın yanında duruyordu. Adamın yerel lord olduğunu tahmin etti Min

ve hanımı; kırsal alandaki asiller dünya hakkında, kiracıları ve çiftçilerinden birazcık daha fazla bilgi sahibi olurdu.

Nöbetçi onları lordun masasının önüne getirdi ve seyircilerin arasına karıştı. Grili kadın öne çıktı ve mırıltılar dindi.

"Burada bulunan herkes, kulak verin," diye bildirdi kadın, "çünkü bugün Lord Gareth Bryne adalet dağıtacak. Tutsaklar, yargılanmak üzere Lord Bryne'ın huzuruna getirildiniz." Lordun hanımı değil demek; bir tür memur. Gareth Bryne? Min'in son hatırladığına göre, Caemlyn'de, Kraliçenin Askerleri'nin Kumandan Generali idi. Aynı adamsa. Siuan'a bir bakış fırlattı, ama Siuan bakışlarını ayaklarının dibindeki geniş döşeme tahtalarına dikmişti. Her kimse, bu Bryne bıkkın görünüyordu.

"Suçlarınız," diye devam etti grili kadın, "gece izinsiz sahipli araziye girmek, bir bina ile içindekilerin kundaklanması ve yok edilmesi, kıymetli büyükbaş hayvanların telef edilmesi, Admer Nem'e şahsen saldırılması, altın ve gümüş içerdiği söylenen bir cüzdanın çalınması. Saldırı ve hırsızlığın arkadaşınız olan ve kaçan bir adamın işi olduğu anlaşılıyor, ama yasalara göre siz üçünüz de aynı ölçüde suçlusunuz."

Söylediklerinin iyice anlaşılması için duraksadı ve Min hüzün içinde Leane ile bakıştı. Logain'in bir de hırsızlık eklemesi gerekiyordu, değil mi? Muhtemelen şimdiye dek Murandy yolunu yarılamıştı, daha da uzağa gitmemişse.

Bir an sonra kadın yine başladı. "Sizi suçlayanlar sizinle yüzleşmek üzere burada." Nem güruhuna işaret etti. "Admer Nem, ifadeni ver."

Tıknaz adam, bir çekingenlik ve önemli adam tavrı karışımı içinde öne eğildi, tahta düğmelerin karnında zorlandığı yeri çekiştirdi, elini yüzüne düşüp duran, zayıflamakta olan saçlarından geçirdi. "Dediğim gibi, Lord Gareth, şu şekilde oldu..."

Onları samanlığında bulması, hemen çıkmalarını emretmesi hakkında oldukça açıksözlü bir hikâye sundu, ama Logain'in boyunu en az otuz santim daha uzun yaptı ve adamın tek yumruğunu, Nem'in yediği kadar attığı bir dövüşe dönüştürdü. Lamba düşmüş, samanlar parlamıştı ve ailenin kalanı şafaktan önce evden dışarı dökülmüştü; tutsaklar yakalanmış, ahır yanıp kül olmuştu ve sonra evdeki cüzdanın çalındığı keşfedilmişti. Ailenin bazı üyeleri halat getirir ve ağaç dallarını süzmeye başlarken Lord Bryne'ın temsilcisinin geldiği kısmı atladı.

Yine "dövüşü" anlatmaya başlarken –bu sefer o kazanıyor gibiydi– Bryne sözünü kesti. "Bu kadar yeter, Nem Efendi. Yerine dönebilirsin."

Onun yerine Nem kadınlarından yuvarlak yüzlü biri adamın yanına geldi. Kadının yaşı, Admer'ın karısı olabilecek kadardı. Yuvarlak yüzlüydü, ama kadının kendisi yumuşak değildi; tıpkı bir kızartma tavası ya da bir ırmak taşı gibi yuvarlaktı. Ve öfkeden fazlasıyla kızarmıştı. "Bu kaltakları iyice kırbaçlatın, Lord Gareth, duydunuz mu? Onları iyice bir kırbaçlatın ve ta Jornhill'e kadar merdiven üzerine bindirin!"

"Konuşman söylenmedi, Maigan," dedi gri elbiseli ince kadın keskin bir sesle. "Bu bir mahkeme, dilek toplantısı değil. Sen ve Admer, geri çekilin. Hemen." İtaat ettiler, Admer Maigan'dan biraz daha çabuk davrandı. Gri elbiseli kadın Min ile arkadaşlarına döndü. "Kendinizi savunmak ya da hafifletici sebep sunmak üzere ifade vermek istiyorsanız şimdi konuşabilirsiniz." Sesinde duygudaşlık yoktu, aslında sesinde hiçbir şey yoktu.

Min Siuan'ın konuşmasını bekledi... o hep başı çeker, hep o konuşurdu, ama Siuan yerinden kıpırdamadı, başını kaldırmadı. Bunun yerine, gözlerini masanın arkasındaki adama dikerek yaklaşan Leane oldu.

Her zamanki kadar dik duruyordu, ama o bildik yürüyüşü –uzun adımları zarifti, ama uzundu işte– bir tür kaymaya dönüşmüştü ve içinde birazcık da söğüt gibi sallanma vardı. Bir şekilde kalçaları ve göğsü daha belirgin olmuştu. Herhangi bir şey sergilediğinden değil; yalnızca hareket tarzı fark etmenizi sağlıyordu. "Lordum, biz üç çaresiz kadınız, dünyayı süpüren fırtınalardan kaçan üç kişi." Her zamanki kısa ve sert konuşma tarzı gitmiş, yerine kadifemsi bir okşayış gelmişti. Kara gözlerinde ışık vardı, bir tür için için yanan meydan okuma. "Beş parasızdık ve kaybolmuştuk ve Nem Efendi'nin ahırına sığındık. Bu yanlıştı, biliyorum, ama geceden korkuyorduk." Ellerini hafifçe kaldırarak, bilek içlerini Bryne'a gösteren hafif bir jest onun bir anlığına tamamen çaresiz görünmesine sebep oldu. Ama yalnızca bir anlığına. "Dalyn denen adam aslında bize yabancı, bizi korumayı önerdi. Bugünlerde yalnız kadınların onları koruyacak birilerine ihtiyacı vardır, Lordum, ama korkarım kötü bir seçim yaptık." Gözlerini irileştirerek fırlattığı yakarı dolu bakış, lordun onlar için daha iyi bir koruma sağlayabileceğini söylüyordu. "Gerçekten de Nem Efendi'ye saldıran oydu, Lordum; biz olsak kaçardık ya da bir gecelik yatak parasını ödemek için çalışırdık." Masanın yanından dolanarak zarafetle Bryne'ın sandalyesinin yanında diz çöktü ve parmaklarını hafifçe adamın bileğine koyarak bakışlarını kaldırıp Bryne'ın gözlerine dikti. Sesinde bir titreme tınısı vardı, ama hafif gülümsemesi her adamın yüreğini

çarptırmaya yeterdi. Ve... ima doluydu. “Lordum, küçük bir suç işledik, ama iddia edilenler kadar büyüğünü değil. Merhametinize sığınıyoruz. Yalvarırım, Lordum, bize acıyın, bizi koruyun.”

Bryne uzun bir an boyunca Leane’in gözlerine baktı. Sonra, kabaca boğazını temizleyerek sandalyesini arkaya ittirdi, kalktı ve masanın diğer ucuna yürüdü. Köylüler ve çiftçiler kıpırdandılar, erkekler lordları gibi boğazlarını temizlediler, kadınlar alçak sesle mırıldandılar. Bryne Min’in önünde durdu. “Adın nedir, kızım?”

“Min, Lordum.” Siuan’ın boğuk homurtusunu duydu ve telaşla ekledi: “Serenla Min. Herkes bana Serenla der, Lordum.”

“Annenin içine doğmuş olmalı,” diye mırıldandı adam gülümseyerek. İsme bu şekilde tepki veren ilk kişi değildi. “Senin söylenecek bir şeyin var mı, Serenla?”

“Yalnızca çok üzgün olduğumu söylemek istiyorum, Lordum ve bunun gerçekten de bizim suçumuz olmadığını. Hepsini Dalyn yaptı. Merhamet diliyorum, Lordum.” Leane’in yakarısının yanında bu pek fazla görünmüyordu –Leane’in gösterisinin yanında her şey önemsiz görünürdü–, ama bulabildiği en iyi ifade buydu. Ağzı dışarıdaki sokak kadar kurumuştu. Ya adam onları astırmaya karar verirse?

Bryne başını sallayarak Siuan’a gitti. Kadın hâlâ yeri incelemekteydi. Elini onun çenesine uzatarak başını kaldırıp gözlerine baktı. “Adın nedir, kızım?”

Siuan başını çekerek çenesini kurtardı ve bir adım geriledi. “Mara, Lordum,” diye fısıldadı. “Mara Tomanes.”

Min yumuşak sesle inledi. Siuan’ın korktuğu açıktı, ama aynı zamanda adama meydan okurcasına bakıyordu. Min onun adama onları hemen bırakmasını emretmesini bekledi. Adam ifade vermek isteyip istemediğini sordu ve Siuan bir başka titrek fısıltıyla reddetti, ama burada ipler onun elindeymiş gibi adama bakmaya devam etti. Dilini tutuyor olabilirdi, ama gözlerine hâkim olamadığı açıktı.

Bryne bir süre sonra döndü. “Arkadaşlarının yanındaki yerini al, kızım,” dedi Leane’e, sandalyesine dönerken. Leane açık bir hayal kırıklığı ve Min’in başkasında görse hırçınlık olarak algılayacağı bir ifadeyle diğerlerine katıldı.

“Kararımı verdim,” dedi Bryne genel olarak odaya. “Suçlar ciddi ve duyduğum hiçbir şey gerçekleri değiştirmiyor. Üç adam mum çalmak için gizlice bir eve girse ve biri ev sahibine saldırsa, üçü de eşit ölçüde suçludur.

Bir tazminat olmalı. Nem Efendi, sana ahırını yeniden inşa etmen için gereken parayı ve altı süt ineğinin bedelini ödeyeceğim.” Gürbüz çiftçinin gözleri parladı, ama sonra Bryne ekledi: “Masraflar ve fiyatlar konusunda tatmin olduğu zaman Caralin parayı sana ödeyecek. İneklerinden bazılarının süt vermeyi kestiğini duydum.” Gri elbiseli ince kadın tatmin içinde başını salladı. “Başındaki şişlik için, sana bir gümüş marka vereceğim. Şikâyet etme,” dedi kararlılıkla, Nem ağzını açınca. “Çok fazla içtiğin zaman Maigan daha fenasını yapmıştır sana.” Seyirciler bunu bir kahkaha dalgası ile karşıladılar, Nem’in yarı utanç dolu bakışları kahkahaları hiç azaltmadı, hatta Maigan’ın kocasına gergin bir ağızla bakması daha da artırdı. “Çalınan cüzdandaki parayı da vereceğim. Caralin ne kadar olduğu konusunda tatmin olunca.” Nem ve karısı aynı ölçüde sıkkın göründü, ama dillerini tuttular; adamın verebileceği her şeyi verdiği açıktı. Min umutlanmaya başlamıştı.

Bryne dirseklerine yaslanarak dikkatini ona ve diğer ikisine çevirdi. Ağır ağır söylediği sözler Min’in midesini düğüm düğüm etti. “Siz üçünüz benim için çalışacaksınız. Verilen işleri, normal ücretiyle yapacaksınız, ta ki, ödediğim parayı bana ödeyene kadar. Yumuşak davrandığımı düşünmeyin. Beni tatmin edecek bir yemin ederseniz başınıza nöbetçi konulmaz ve malikânemde çalışabilirsiniz. Etmezseniz, tarlalara gidersiniz ve her an birilerinin gözü önünde olursunuz. Tarlalarda ücret daha düşüktür, ama karar sizin.”

Min, adamı tatmin edecek, en zayıf yemini bulabilmek için beynini paralamaya başladı. Hiçbir durumda yeminini bozmak istemezdi, ama ilk fırsatta gitmeye kararlıydı ve vicdanını rahatsız edecek kadar ağır bir yemini bozmak istemiyordu.

Leane de arıyor gibiydi, ama Siuan tereddüt etmeden diz çöktü ve ellerini yüreğinin üzerinde kavuşturdu. Gözleri Bryne’ınkilere dikilmişti ve sesindeki meydan okuma hiç solmamıştı. “Işık adına, kurtuluşum ve yeniden doğuşum adına, yenim ederim ki, siz gerekli gördüğünüz sürece, gerekli gördüğünüz yerde hizmet edeceğim. Yoksa Yaratıcı sonsuza dek benden yüz çevirsin ve karanlık ruhumu tüketsin.” Sözleri soluk soluğa bir fısıltı içinde söyledi, ama bitirdiği zaman ölüm sessizliği çökmüştü. Bir kadın Aes Sedai olurken, onu etinin bir parçası kılacak Yemin Çubuğu’nu tutarak ettiği yemin dışında daha güçlü yemin yoktu.

Leane Siuan’a bakakaldı; sonra o da dizleri üzerine çöktü. “Işık adına, kurtuluşum ve yeniden doğuşum adına...”

Min bir çıkış yolu bulmaya çalışarak çılgınca kıvrandı. Onlardan daha düşük bir yemin etmek kesinlikle tarlalara gitmek ve her an gözetim altında bulundurulmak demekti, ama bu yemin... Öğretilenlere bakarak, bu yemini bozmak cinayetten pek farklı olmayacaktı. Ama bir çıkış yolu yoktu. Ya yemin edecekti ya da kim bilir kaç sene bütün gün tarlada çalışacak ve muhtemelen geceleri kilit altında geçirecekti. Diğer iki kadının yanına çökerek sözleri mırıldandı, ama içten içe uluyordu. *Siuan, seni büyük aptal! Şimdi başımı nasıl bir belaya soktun? Burada kalamam! Rand'a gitmeliyim! Ah, Işık, bana yardım et!*

"Eh," diye nefes verdi Bryne son sözcük de söylendikten sonra. "Bunu beklememiştim. Ama yeterli. Caralin, Nem Efendi'yi bir yere götürüp ne kadar kaybettiğini düşündüğünü öğrenir misin? Ve bu üçü dışında herkesi odadan çıkar. Ve onları malikâneye nakletmek için ayarlamalar yap. Bu koşullar altında, nöbetçiye gerek olacağını sanmıyorum."

İnce kadın ona tedirgin bir bakış fırlattı, ama kısa süre sonra herkesi dışarı kışkışlamaya başlamıştı. Admer Nem ve erkek akrabaları kadına yakın duruyordu, özellikle adamın yüzünü para hırsı bürümüştü. Nem kadınları daha az açgözlü görünmüyordu, ama hâlâ Min ile diğer ikisine dik bakışlar fırlatıyorlardı. Oda boşalırken üçü hâlâ dizleri üzerinde yerdeydi. Min bacaklarının kendini taşıyacağını sanmıyordu. Aynı cümleler aklından geçip duruyordu. *Ah, Siuan, neden? Burada kalamam. Kalamam!*

"Buradan geçen mülteciler oldu," dedi Bryne, son köylü de gittiği zaman. Arkasına yaslandı ve üçünü inceledi. "Ama siz üçünüz kadar tuhafına hiç rastlamadım. Bir Domanlı. Bir Tearlı mı?" Siuan sertçe başını salladı. O ve Leane doğruldular, ince, bakır tenli kadın narin narin dizlerini silkeledi. Siuan ayağa kalkmakla yetindi. Min titrek bacaklar üzerinde onlara katılmayı başardı. "Ve sen, Serenla." Adam bir kez daha isim üzerine hafifçe gülümsedi. "Aksanını yanlış anlamıyorsam, Andor'un batısından bir yerden."

"Baerlon," diye mırıldandı Min, sonra dilini ısırdı, ama çok geçti. Birileri Min'in Baerlonlu olduğunu biliyor olabilirdi.

"Batı'da mülteci akınına sebep olacak hiçbir şey duymadım," dedi Bryne sorgulayan bir ses. Genç kadın sessiz kalınca ısrar etmedi. "Çalışarak borcunuzu ödedikten sonra, hizmetimde kalmayı tercih edebilirsiniz. Evlerini kaybedenler için hayat zor olabilir ve bir hizmetkâr yatağı bile çalı diplerinde uyumaktan iyidir."

“Teşekkür ederim, Lordum,” dedi Leane okşarcasına. Öylesine zarif bir şekilde diz kırdı ki, binici elbisesi içinde olmasına rağmen dans eder göründü. Min’in yankısı kurşun gibiydi ve dizlerine, diz kıracak kadar güvenmiyordu. Siuan hiçbir şey söylemeden durup adama bakmaya devam etti.

“Yoldaşınızın atlarınızı alması yazık olmuş. Dört at borcunuzu biraz azaltabilirdi.”

“Adam bir yabancıydı ve serseriydi,” dedi Leane ona, çok daha mahrem bir şeyler için uygun sesiyle. “Ben onun koruması yerine sizinkine sahip olmaktan mutluyum, Lordum.”

Bryne onu süzdü –takdir dolu gözlerle, diye düşündü Min–, ama tek söylediği, “En azından malikânede Nemlerden uzak olacaksınız,” oldu.

Buna yanıt gelmedi. Min Bryne’ın malikânesinde yer silmenin, Nem çiftlik evinde yer silmekten pek farklı olmayacağını tahmin ediyordu. *Bu işten nasıl kurtulacağım? Işık, nasıl?*

Bryne’ın parmaklarıyla masayı dövmesi dışında sessizlik sürdü. Min adamın ne diyeceğini bilemediğini düşünecek oldu, ama bu adamın dengesini kaybedeceğini hiç sanmıyordu. Büyük olasılıkla, yalnızca Leane minnet gösterdiği için sinirlenmişti; Min, onun fikrine göre hükmün çok daha kötü olabileceğini düşünüyordu. Belki de Leane’in hararetli bakışları ve okşayıcı sesi bir şekilde işe yaramıştı, ama Min kendini kadının eskiden olduğu gibi kaldığını dilerken buldu. Bileklerinden köy meydanına asılmak bundan daha iyi olurdu.

Sonunda Caralin kendi kendine mırıldanarak döndü. Bryne’a rapor verirken sinirleri tepesinde görünüyordu. “O Nemlerden doğru düzgün yanıt almak günler sürecek, Lord Gareth. İzin versem Admer beş yeni ahır ve elli inek isterdi. En azından gerçekten de bir cüzdan olduğuna inandım, ama içinde ne kadar para olduğu...” Başını iki yana salladı ve içini çekti. “Sonunda öğrenirim. İşiniz bittiyse Joni bu kızları malikâneye götürmeye hazır.”

“Onları götür, Caralin,” dedi Bryne, ayağa kalkarak. “Onları gönderdikten sonra tuğlacıda bana katıl.” Adam yine bıkkın konuşmaya başlamıştı. “Thad Haren, tuğla yapmaya devam edecekse daha fazla suya ihtiyacı olduğunu söylüyor ve suyu ona nereden bulabileceğimi ancak Işık bilebilir.” Ona hizmet etmeye ant vermiş üç kadını tamamen unutmuş gibi yürüdü gitti.

Joni, barakadan onları almaya gelen geniş, kelleşmekte olan adam çıktı. Şimdi hanın önünde, yuvarlak, kanvas örtülü, yüksek tekerlekli bir arabanın yanında bekliyordu. Millerin arasında zayıf, kahverengi bir at vardı. Ayrılmalarını izlemek için birkaç köylü durmuş, bakıyordu, ama çoğu sıcaktan kaçıp evlerine gitmiş gibiydi. Gareth Bryne toprak yolda çoktan uzaklaşmıştı.

“Joni sizi güven içinde malikâneye ulaştıracak,” dedi Caralin. “Size denilenleri yapın, o zaman hayatınız zor olmaz.” Bir an onları süzdü, kara gözleri Siuan’ınkiler kadar keskindi; sonra tatmin olmuş gibi kendi kendine başını salladı ve Bryne’ın peşinden seğirtti.

Joni geçmeleri için arabanın arkasındaki perdeleri kaldırdı, ama arabaya tırmanıp çıplak tahtaların üzerinde kendilerine oturacak yer bulurken yardım etmedi. Üzerine oturacak bir avuç samandan başka bir şey yoktu ve ağır örtü sıcağı içeride tutuyordu. Joni tek kelime etmedi. O, kanvasın arkasındaki sürücü koltuğuna tırmanırken araba sallandı. Min adamın atlara dil şaklattığını duydu ve araba sarsılarak yola koyuldu, tekerlekler hafif hafif gıcırdamaya, arada bir önlerine çıkan sığ çukurlara düşmeye başladı.

Örtünün arkasında, Min’in köyün arkalarında küçülüp kaybolmasını, sonra yerini uzun çalılara ve parmaklıklı çitlere bırakmasını izlemesine yetecek kadar bir aralık vardı. Kendisini konuşamayacak kadar sersemlemiş hissediyordu. Siuan’ın muhteşem davası tencere ve yer ovmakla sona erecekti. Kadına asla yardım etmemeliydi, asla yanında kalmamalıydı. İlk fırsatta atını Tear’a sürmeliydi.

“Ee,” dedi Leane aniden, “hiç de fena gitmedi.” Yine her zamanki kısa ve sert konuşma tarzına dönmüştü, ama içinde bir heyecan –heyecan!– tınısı vardı ve yanakları kızarmıştı. “Daha iyi olabilirdi, ama daha fazla pratik o işi halleder.” Alçak kahkahası neredeyse bir kıkırdama idi. “Ne kadar eğlenceli olabileceğini hiç fark etmemiştim. Nabzının hızlandığını hissettiğimde...” Bir an elini, Bryne’ın bileğine koyarkenki gibi uzattı. “O kadar canlı, o kadar farkında hissettiğimi sanmıyorum. Resara Teyzem erkek avlamanın şahin avlamaktan daha eğlenceli olduğunu söylerdi, ama bugüne dek hiç anlamamışım.”

Min, arabanın sallantısına karşı koymaya çalışarak iri iri açılmış gözlerle ona baktı. “Sen delirdin mi?” dedi sonunda. “Kaç sene çalışmaya yemin ettik? İki mi? Beş mi? Herhalde Gareth Bryne’ın o yılları seni dizlerinde hoplatarak geçireceğini düşünüyorsun! Eh, umarım dizine yatırmayı tercih eder. Her gün!” Leane’in yüzündeki şaşkın bakış Min’in

kızgınlığını yatıştırmadı. Min'in onun kadar sakin karşılamasını mı bekliyordu? Ama Min'in asıl kızdığı Leane değildi. Hızla dönüp öfkeli bakışlarını Siuan'a dikti. "Ve sen! Pes etmeye karar verdiğinde bunu da muhteşem yapıyorsun. Kesime götürülen kuzu gibi teslim oldun. Neden *o* yemini seçtin? Işık, neden?"

"Çünkü," diye yanıt verdi Siuan, "malikâne ya da değil, başımıza gece gündüz bizi gözetleyecek bililerini koymasını engelleyecek tek yemin olduğunu biliyordum." Arabanın kaba tahtalarının üzerine yarı uzanarak, hayattaki en açık gerçekmiş gibi konuşuyordu. Ve Leane de onunla hemfikir görünüyordu.

"Yemini bozmayı düşünüyorsun," dedi Min bir an sonra. Şok dolu bir fısıltı olarak çıkmıştı, ama yine de Joni'yi gizleyen kanvas örtüye endişe içinde baktı.

"Ne yapmam gerekiyorsa onu yapmayı düşünüyorum," dedi Siuan kararlılıkla, ama aynı ölçüde yumuşak bir sesle. "İki üç gün sonra, bizi gerçekten izlemediklerinden emin olabildiğim zaman gideceğiz. Bizimkiler gittiği için, korkarım atlarını almak zorundayız. Bryne'ın iyi ahırları olmalı. Buna üzülüyorum." Ve Leane orada, bıyıklarına krema bulaşmış kedi gibi oturuyordu. Bunu daha baştan fark etmiş olmalıydı; bu yüzden yemin ederken tereddüde düşmemişti.

"At çalmaya mı üzüleceksin?" dedi Min boğuk bir sesle. "Bir Karanlıkdostu dışında her insanın uyacağı bir yemini bozmayı düşünüyorsun ve at çalmaya üzülüyorsun, öyle mi? İkinize de inanamıyorum. İkinizi de *tanıyamıyorum.*"

"Sen gerçekten de kalıp tencere ovmayı mı düşünmüştün," diye sordu Leane, ikisininki kadar alçak bir sesle, "hem de Rand orada, kalbin cebinde dolaşırken?"

Min sessizlik içinde, öfkeyle baktı. Rand al'Thor'a âşık olduğunu hiç öğrenmemiş olmalarını diledi. Bazen kendisinin de hiç öğrenmemiş olmasını diliyordu. Hayatta olup olmadığını bilmediği bir adam, öyle bir adam. Artık Rand'ın ne olduğu, dönüp Min'e bir daha bakmaması kadar önemli görünmüyordu, ama hepsi aslında aynı kapıya çıkıyordu. Min yeminini tutmayı düşündüğünü, ne kadar sürerse sürsün, borcunu ödeyene dek Rand'ı unutacağını söylemek istedi. Ama ağzını açamadı. *Yanasıca! Onunla hiç karşılaşmamış olsam, asla bu turşu fıçısına girmezdim!*

Aralarındaki, yalnızca tekerleklerin ritmik gıcırdaması ve at toynaklarının yumuşak patırtıları ile bozulan sessizlik Min'in hoşuna

gitmeyecek kadar uzadığı zaman Siuan konuştu. “Yeminimi yerine getirmeye kararlıyım. İlk önce ne yapmam *gerekiyorsa* onu bitirdikten sonra. Hemen hizmet edeceğim konusunda yemin etmedim; ima bile etmemeye dikkat ettim. İnce bir nokta, biliyorum ve Gareth Bryne’ın takdir etmeyeceği bir nokta, ama yine de doğru.”

Min şaşkınlık içinde yerine çöktü ve arabanın ağır hareketleri ile sallanmaya başladı. “Kaçmayı, sonra birkaç sene sonra geri dönmeyi ve kendini Bryne’ın ellerine teslim etmeyi düşünüyorsun, öyle mi? Adam derini tabakhaneye satar. *Hepimizin* derilerini.” Bunu söyleyene kadar Siuan’ın çözümünü kabul ettiğini fark etmedi. Kaçmak, sonra geri dönmek ve... *Yapamam! Rand’ı seviyorum. Ve Gareth Bryne hayatımın geri kalanı boyunca beni mutfakta çalıştırırsa o bunu asla fark etmez!*

“Kızdırılacak biri değil, kabul ediyorum,” diye içini çekti Siuan. “Onunla daha önce bir kez karşılaştım. Bugün sesimi tanıyacak diye korktum. Yüzler değişebilir, ama sesler değişmez.” Zaman zaman, farkında olmadan yaptığı gibi şaşkınlık içinde kendi yüzüne dokundu. “Yüzler gerçekten değişiyor,” diye mırıldandı. Sonra sesi kararlılık kazandı, “Yapmam gereken şeyler için şimdiden büyük bedeller ödedim ve bunu da ödeyeceğim. Daha sonra. Eğer seçeneklerin boğulmak ve bir aslanbalığına binmek ise, binersin ve en iyisinin olacağını umarsın. Hepsi bu işte, Serenla.”

“Hizmetkâr olmak benim seçeceğim gelecekten çok uzak,” dedi Leane, “ama gerçekten de gelecekte olacak ve daha önce ne olacağını kim bilebilir? Hiç geleceğim olmadığını düşündüğüm zamanları çok iyi hatırlıyorum.” Dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi, gözleri düşler içinde yarı kapandı, sesi kadife gibi yumuşadı. “Dahası, postumuzu satacağını düşünmüyorum. Bana pratik yapacak birkaç sene verin, sonra Lord Gareth Bryne ile birkaç dakika ve bize kucak açacak, en iyi odalarını hazırlatacaktır. Bizi ipeklere boğacak, nereye gitmek istersek taşımak üzere arabasını sunacaktır.”

Min onu kendi fantezisine dalmaya bıraktı. Bazen diğer ikisinin düş dünyalarında yaşadığını düşünüyordu. Aklına başka bir şey geldi. Küçük bir şey, ama sinirine dokunmaya başlamıştı. “Ah, Mara, bir şeyi söyler misin? Bana ismimle seslendiğin zaman bazı insanların gülümsediğini fark ettim. Serenla. Bryne da yaptı ve annemin içine doğması hakkında bir şeyler söyledi. Neden?”

“Kadim Lisan’da,” diye yanıt verdi Siuan, “anlamı ‘inatçı kız evlat’tır. İlk tanıştığımız zaman gerçekten de inatçı bir damarın vardı. Hem de bir buçuk kilometre genişliğinde ve bir buçuk kilometre derinliğinde.” Bunu Siuan söylüyordu! Tüm dünyadaki en inatçı kadın olan Siuan! Ağzı kulaklarına varmıştı. “Elbette, ilerleme kazanıyor gibisin. Bir sonraki köyde Chalinda ismini kullanabilirsin. ‘Tatlı kız’ anlamına gelir. Ya da belki...”

Aniden araba her zamankinden de şiddetle sarsıldı, sonra atlar dörtnala kalkmış gibi hızlandı. Buğday eleğindeki buğdaylar gibi sarsılmaya başlayan üç kadın şaşkınlık içinde bakıştılar. Sonra Siuan kendini yerden kaldırdı ve sürücü koltuğunu saklayan kanvas örtüyü yana çekti. Joni yoktu. Siuan kendini tahta sıranın üzerinden ileri fırlatarak dizginleri yakaladı ve gerileyerek atları durdurdu. Min arkadaki örtüleri açarak aramaya başladı.

Yol burada, meşe, karaağaç, çam ve meşinyaprak kümelerinden küçük bir ormanın arasında uzanıyordu. Kısa koşularının tozu hâlâ yerleşmekteydi, bazıları da Joni’nin üzerine. Adam altmış adım kadar geride, sert toprak yolun kenarında yatıyordu.

Min içgüdüyle aşağı atladı ve koşup iri yarı adamın yanında diz çöktü. Hâlâ nefes alıyordu, ama gözleri kapalıydı ve başının yanındaki kanlı yarık mor bir yumru halinde kabarmaktaydı.

Leane onu yana itti ve Joni’nin başını emin parmaklarla yokladı. “Yaşayacak,” dedi kısaca. “Kırık bir şey yok gibi, ama uyandıktan sonra günlerce baş ağrısı çekecek.” Topuklarının üzerine oturarak ellerini kavuşturdu ve sesi hüzünlendi. “Zaten onun için yapabileceğim hiçbir şey yok. Yak beni, kendi kendime bunun için bir daha ağlamayacağıma söz verdim.”

“Soru...” Min yutkundu ve baştan başladı. “Soru şu, onu arabanın arkasına bindirip malikâneye mi götürüyoruz, yoksa biz... gidiyor muyuz?” *Işık, ben de Siuan’dan daha iyi değilim!*

“Onu bir sonraki çiftliğe kadar taşıyabiliriz,” dedi Leane yavaşça.

Siuan araba atını, uysal hayvanın ısırmasından korkarmış gibi çekerek geldi. Yerdeki adama bir bakış fırlattı ve kaşlarını çattı. “O şey arabadan düşmesiyle olmamış. Burada buna sebep olacak kök ya da taş göremiyorum.” Çevrelerindeki çalılıkları incelemeye başladı ve yüksek, siyah bir aygır üzerinde bir adam üç kısrak çekerek ağaçların arasından çıktı. Kısraklardan biri uzun, kaba tüylüydü ve diğerlerinden iki el kısaydı.

Uzun boylu, mavi ipek ceket giymiş bir adamdı, yanında bir kılıç taşıyordu, saçları geniş omuzlarına kıvrılarak dökülüyordu, esmer ve

yakışıklı bir adamdı, ama yüz hatlarında, büyük bir talihsizliğe uğramış gibi bir sertlik vardı. Ve Min'in görmeyi beklediği son kişiydi.

"Bu senin işin mi?" diye sordu Siuan ona.

Logain arabanın yanında dizginleri çekerek gülümsedi, ama gülümsemesinde pek az eğlenti vardı. "Sapan faydalı bir şeydir, Mara. Burada olduğum için şanslısınız. Daha birkaç saat köyden çıkmanızı beklemiyordum ve o zaman da kolay kolay yürüyebileceğinizi sanmıyordum. Yerel lord kadınları şımartıyormuş anlaşılan." Aniden yüzü karardı ve sesi kaba taş gibi sertleşti. "Sizi kaderinize terk edeceğimi mi sandınız? Belki etmeliydim. Bana vaatler verdin, Mara. Söz verdiğin intikamı istiyorum. Bu arayışta sizi Fırtınalar Denizi'ne giden yolun yarısına kadar takip ettim, hem de sen ne için olduğunu söylemediğin halde. Söz verdiklerini bana nasıl vereceğini sormadım. Ama sana şunu söyleyeyim. Zamanın daralıyor. Arayışını bir an önce bitir ve sözlerini yerine getir, yoksa seni kendi başına bırakırım. Çoğu köyün beş parasız yabancılara pek az duygudaşlık sunduğunu kısa zamanda görürsün. Yalnız başına üç güzel kadın? Bunun görüntüsü," kalçasındaki kılıca dokundu, "bildiğinizden de fazla kez sizi güvende tuttu. Ne arıyorsan bir an önce bul, Mara."

Yolculuğun başında bu kadar kibirli değildi. O zamanlar alçakgönüllü ve *onların* yardımı için minnet doluydu... en azından Logain gibi biri ne kadar alçakgönüllü olabiliyorsa. Öyle görünüyordu ki, zaman ve sonuç elde edilememesi minnetini soldurmuştu.

Siuan adamın bakışları karşısında irkilmedi. "Ben de öyle umuyorum," dedi kararlılıkla. "Ama gitmek istiyorsan, atları bırak ve git! Kürek çekmeyeceksen kayıktan in ve kendi başına yüz! Bak bakalım tek başına intikamın için ne kadar yol alabiliyorsun!"

Logain'in iri elleri dizginler üzerinde gerildi, Min adamın parmak boğumlarının çatırdadığını duydu. Adam sıkı kontrol altındaki duyguları ile titriyordu. "Biraz daha kalacağım, Mara," dedi sonunda. "Birazcık daha."

Bir anlığına, Min'in gözleri için, başının çevresinde bir hale alevlendi, altın ve mavi rengi parlak bir taç. Siuan ve Leane hiçbir şey görmediler elbette, ama Min'in ne yapabileceğini biliyorlardı. Bazen insanlar hakkında bir şeyler görüyordu... görüler, diyordu onlara... imgeler ya da haleler. Bazen ne anlama geldiklerini biliyordu. O kadın evlenecek. Bu adam ölecek. Küçük olaylar, büyük olaylar, neşeli ve kasvetli olaylar, kimi, nerede, ne zaman göreceği hakkında ne bir düzen, ne bir sebep vardı. Aes

Sedailerin ve Muhafızların hep haleleri olurdu; çoğu insanın hiç olmazdı. Bilmek her zaman hoş olmuyordu.

Logain'in halesini daha önce de görmüştü ve ne anlama geldiğini biliyordu. Gelecek ihtişam. Ama bu adam için hiç mantıklı gelmiyordu. Atı, kılıcı ve ceketi zar atmaktan gelmişti, ama Min oyunların ne kadar adil olduğundan emin değildi. Başka hiçbir şeyi yoktu, Siuan'ın vaatleri dışında planı yoktu. Siuan sözlerini nasıl tutacaktı? Adamın ismi bile ölüm fermanı gibiydi. Hiç mantıklı gelmiyordu.

Logain'in keyfi gittiği gibi aniden geri döndü. Kemerinden, şişman, kaba örülmüş bir kese çıkararak kadınlara doğru salladı. "Birkaç kuruşa rastladım. Bir süre ahırda uyumamız gerekmeyecek."

"Duyduk," dedi Siuan kuru kuru. "Herhalde senden daha iyisini beklememem gerekirdi."

"Arayışına bir katkı olarak düşün." Siuan elini uzattı, ama adam keseyi hafifçe alaylı bir sırıtmayla kendi kemerine bağladı. "Çalıntı paralarla elini kirletmeni istemem, Mara. Dahası, belki bu şekilde *sizin* kaçıp *beni* bırakmayacağınızdan emin olurum." Siuan bir çiviyi ısırıp ikiye ayırabilirmiş gibi görünüyordu, ama hiçbir şey söylemedi. Logain üzengiler üzerinde doğrularak Kore Pınarları'na giden yola baktı. "Bu tarafa gelen bir koyun sürüsü ve iki oğlan görüyorum. Gitme zamanı. Bunun haberini koşabildikleri kadar hızlı götüreceklerdir." Yeniden ata yerleşerek hâlâ baygın yatan Joni'ye baktı. "Ve bu adam için de yardım getireceklerdir. Onu kötü yaralayacak kadar hızlı vurduğumu sanmıyorum."

Min başını iki yana salladı; bu adam onu devamlı şaşırtıyordu. Kafasını kırdığı biri için bir saniye düşünmeye zahmet edeceğini sanmazdı.

Siuan ve Leane oyalanmadan yüksek kaşlı eyerlerine tırmandılar. Leane Ayçiçeği adını verdiği gri kısrağa, Siuan uzun tüylü, kısa kısrak olan Bela'ya bindi. Siuan'ın daha fazla uğraşması gerekti. İyi bir binici değildi; eyer üzerinde geçen haftalara rağmen hâlâ sakin Bela'ya alev gözlü bir savaş atı gibi davranıyordu. Leane, Ayçiçeği'ni çaba göstermeden, rahatça idare ediyordu. Min kendisinin arada bir yerde olduğunu biliyordu; Yabangülü'ne, kırmızımsı kahverengi atına Siuan'dan çok daha fazla, Leane'den çok daha az zarafetle tırmandı.

"Sizce peşimizden gelir mi?" diye sordu Min, eşkin gidişle güneye, Kore Pınarları'ndan aksi yöne yol almaya başladıklarında. Sorusunu Siuan'a yöneltmişti, ama yanıt veren Logain oldu.

“Yerel lord mu? Sizi yeterince önemli saydığından kuşkuluyum. Elbette, bir adam gönderebilir ve tariflerinizi kesinlikle her yere gönderir. Mola vermeden önce olabildiğince çok yol alırız ve yarın da aynısını yaparız.” Kontrolü o ele alıyor gibiydi.

“Biz yeterince önemli *değiliz,*” dedi Siuan, eyerde beceriksizce hoplayarak. Bela’ya karşı ihtiyatlı olabilirdi, ama Logain’in sırtına diktiği bakışlar, adamın kendi yetkesine meydan okumasının fazla uzun sürmeyeceğini söylüyordu.

Min kendi adına Bryne’ın onları önemsiz saymasını umuyordu. Muhtemelen sayıyordu da. Gerçek isimlerini öğrenmediği sürece. Logain aygırını hızlandırdı ve Min yetişmek için Yabangülü’nü topuklayarak düşüncelerini geriye değil ileriye yöneltti.

Gareth Bryne deri eldivenlerini kılıç kemerinin arkasına tıkarak kıvrık siperli kadife şapkasını yazı masasının üzerinden aldı. Şapka en son Caemlyn modasına göre yapılmıştı. Bunu Caralin halletmişti; Bryne modadan anlamazdı, ama kadın onun konumuna uygun şekilde giyinmesi gerektiğini düşünüyordu ve Bryne sabah onun hazırladığı ipekleri ve kadifeleri giyiyordu.

Yüksek şapkayı kafasına oturttuğu zaman çalışma odasının pencerelerinden birinde kendi gölgeli yansımasını gördü. Yansımanın ince ve dalgalı olması uygun düşüyordu. Gözlerini ne kadar kısarsa kıssın, gri şapkası, kol yenleri ve yakası gümüş işlemeli gri ipek ceketi alışık olduğu miğfer ve zırha hiç benzemiyordu. O iş bitmiş gitmişti. Ve bu... Bu boş saatleri dolduran bir şeydi. O kadar.

“Bunu yapmak istediğinizden emin misiniz, Lord Gareth?”

Pencereden döndüğü zaman Caralin’in kendi yazı masasının yanında, odanın karşı tarafında durduğunu gördü. Kadının masası mülkle ilgili muhasebe defterleriyle doluydu. Bryne’ın burada olmadığı seneler boyunca mülkleri o idare etmişti ve adamdan daha iyi iş çıkardığı kesindi.

“Yasaların gerektirdiği gibi onları Admer Nem için çalışmaya bıraksaydınız,” diye devam etti kadın, “bu sizi hiç ilgilendirmeyecekti.”

“Ama bırakmadım,” dedi Bryne ona. “Ve aynı kararı bir daha vermem gerekse, yine bırakmazdım. Benim kadar iyi biliyorsun, Nem ve erkek akrabaları gece gündüz o kızların peşini bırakmazdı. Maigan ve diğer kadınlar da yaşamlarını Kıyamet Çukuru’na çevirirdi. O da, o kızlar kazayla bir kuyuya düşüp boğulmazsa.”

“Maigan bile kuyu kullanmazdı,” dedi Caralin kuru kuru, “bu havalar sürerken değil. Yine de ne demek istediğinizi anlıyorum, Lord Gareth. Ama herhangi bir yöne kaçmak için bir gece ve bir günleri vardı. Haberlerini gönderirseniz onları daha çabuk bulabilirsiniz. Bulunabilirlerse.”

“Thad onları bulabilir.” Thad yetmişini aşmıştı, ama hâlâ ay ışığı altında dünün rüzgârının izini sürebiliyordu ve tuğlacılık işini oğluna teslim etmekten mutlu olmuştu.

“Siz öyle diyorsanız, Lord Gareth.” Caralin ve Thad anlaşamazdı. “Eh, onları geri getirdiğiniz zaman, evde işime yarayacakları kesin.”

Ne kadar kayıtsız olursa olsun, sesindeki bir şey adamın dikkatini çekti. Bir tatmin tınısı. Bryne’ın eve döndüğü günden beri Caralin eve güzel hizmetkârlar ve çiftçi kızları alıp duruyordu. Lordun acılarını unutmasına yardımcı olmak için hepsi gönüllü, hepsi hevesliydi. “Onlar yemin bozanlar, Caralin. Korkarım tarlaya gidecekler.”

Kadının dudaklarının kısaca, çileden çıkmış gibi gerilmesi Bryne’ın şüphelerini doğruladı, ama Caralin sesini kayıtsız tuttu. “Belki diğer ikisi, Lord Gareth, ama Domanlı kızın zarafeti tarlalarda boşa harcanmış olur. Masaya servis yapmak için çok uygun olurdu. Son derece güzel bir genç kadın. Yine de, siz nasıl dilerseniz öyle olacak, elbette.”

Demek Caralin onu seçmişti. Gerçekten de son derece güzel bir genç kadındı. Ama şimdiye dek karşılaştığı diğer Domanlı kadınlarla arasında tuhaf bir fark vardı. Burada biraz tereddütlü, orada biraz hızlı. Sanki becerilerini ilk defa deniyormuş gibi. Bu mümkün değildi, elbette. Domanlı kadınlar kızlarını daha beşikten itibaren erkekleri parmaklarında oynatmak üzere eğitirlerdi. Kadın etkisiz olduğundan değil, Bryne itiraf etmeliydi. Caralin onu başka çiftçi kızları arasından Bryne’ın üzerine salsaydı... Son derece güzel.

O zaman neden aklını dolduran onun yüzü değildi? Neden kendini devamlı bir çift mavi göz düşünürken buluyordu? Bir kılıcı olmasını dilermiş gibi ona meydan okuyan gözler, korkuya teslim olmayı reddeden gözler. Mara Tomanes. Yemin etmese bile, sözünü tutan kişinin o olacağından emindi. “Onu geri getireceğim,” diye mırıldandı kendi kendine. “Neden yeminini bozduğunu öğreneceğim.”

“Dediğiniz gibi olsun, Lordum,” dedi Caralin. “Yatak odanıza bakan hizmetkâr olabileceğini düşünmüştüm. Sela, gece istediklerinizi getirmek üzere merdiven inip çıkmak için fazla yaşlandı.”

Bryne kadına bakarak gözlerini kırpıştırdı. Ne? Ah. Domanlı kız. Caralin'in aptallığına karşı başını iki yana salladı. Ama kendisi daha mı az aptallık ediyordu? Burada lord oydu; insanlarına göz kulak olmak için burada kalmalıydı. Ama bunca senedir Caralin onlara daha iyi göz kulak olmuştu. Bryne kampları, askerleri, seferleri biliyordu, belki biraz da saray entrikalarını. Kadın haklıydı. Kılıcını ve bu aptal şapkayı çıkarmalı, Caralin'in kadınların tariflerini yazmasını istemeliydi ve...

"Admer Nem ve akrabalarını gözünün önünden ayırma," dedi bunun yerine, "Seni ellerinden geldiğince aldatmaya çalışacaklardır."

"Dediğiniz gibi olsun, Lordum." Sözcükler son derece saygılıydı; ses tonu Bryne'a, git dedene koyun kırkmasını öğret, diyordu. Bryne kendi kendine gülerek dışarı çıktı.

Malikâne aslında aşırı büyümüş bir çiftlik evinden biraz fazlasıydı: Bryne nesillerinin devamlı ekleme yaptığı, arduvaz levha bir çatı altında tuğla ve taştan yapılmış iki geniş kat. Bryne Evi bu topraklara, bin sene önce Artur Şahinkanadı'nın imparatorluğunun yıkıntıları arasında Andor kurulduğundan beri sahipti... ya da topraklar onlara sahipti. Ve bunca zaman, oğullarını Andor için savaşmaya gönderiyordu. Artık daha fazla savaşamayacaklardı, Bryne Evi için çok geçti. Çok fazla savaş, çok fazla çatışma olmuştu. Kandan gelen son kişiydi Gareth Bryne. Karısı yoktu, oğlu yoktu, kızı yoktu. Aile onunla sona eriyordu. Her şeyin bir sonu vardı; Zaman Çarkı dönüyordu.

Dışarıda eyerlenmiş atlar üzerinde yirmi adam, malikânenin önündeki taş döşeli avluda bekliyordu. Daha çok, saçlarında kendisinkinden de fazla gri olan adamlar... saçları kalmışsa. Hepsi deneyimli askerlerdi, eski adamları, kariyeri boyunca o ya da bu zamanda ona hizmet eden süvari önderleri ve sancaktarlar. Kraliçenin Askerleri'nin Sancaktarı olan Joni Shagrin en önde, şakaklarına dolanmış sargısıyla duruyordu, ama Bryne kızlarının onu yatağında tutmak için çocuklarını tepesine diktiğinden adı gibi emindi. Adam, burada ya da başka bir yerde, ailesi olan birkaç askerden biriydi. Çoğu emekli maaşlarını, eski bir askerden başka kimsenin dinlemeyeceği anılar eşliğinde içkiye yatırmak yerine, gelip Gareth Bryne'a bir kez daha hizmet etmeyi tercih etmişti.

Hepsinin ceketlerinin üzerindeki kemerlerde kılıçlar asılıydı ve birkaçı uzun, çelik uçlu kargılar taşıyordu. O kargılar bu sabaha kadar, seneler boyunca duvarlarda asılı beklemiş olmalıydı. Her eyerin arkasında şişman birer battaniye rulosu ve şişkin heybeler vardı. Ek olarak tencere, çaydanlık,

dolu su tulumları sarkıyordu, sanki ahır yakan üç kadını kovalamak üzere bir haftalık bir koşturmacaya değil de sefere çıkıyorlardı. Eski günleri yaşama fırsatı çıkmıştı işte ya da en azından eski günleri yaşıyormuş gibi yapma fırsatı.

Bryne kendisini deliğinden çıkaranın da bu mu olduğunu merak etti. Kızı olacak yaştaki bir kadının yüzündeki bir çift güzel göz uğruna at yolculuğuna çıkmak için çok yaşlıydı. Hatta belki torunu olacak yaşta. *O kadar da büyük bir aptal değilim,* dedi kendi kendine kararlılıkla. Kendisi yoluna çıkmazken Caralin işleri daha iyi idare ederdi.

Uzun boylu, sıska, kırmızımsı kahverengi bir iğdiş at, çiftlikten çıkan meşeli yolda dörtnala geldi ve hayvan tamamen durmadan binicisi kendini yere attı; adam yarı sendeliyordu, ama yine de yumruğunu kalbine götürerek doğru düzgün selam vermeyi başardı. Barim Halle, seneler önce kıdemli asker olarak altında hizmet vermişti, sert ve sırım gibi bir adamdı, kafa yerine deriden bir yumurta taşıyordu ve beyaz kaşları saç eksikliğini telafi etmeye çalışıyor gibiydi. “Yine Caemlyn’e mi çağrıldınız, Kumandan Generalim?” dedi nefes nefese.

“Hayır,” dedi Bryne, fazla keskin bir sesle. “Tüm Cairhien süvari birliği peşine düşmüş gibi niye koşturuyorsun?” Diğer atlardan bazıları Halle’nin atının heyecanını kapmış, kıpırdanıyorlardı.

“Onları kovalamadığımız sürece hiç bu kadar hızlı at sürmedim, Lordum.” Bryne’ın gülmediğini görünce Barim’in sırıtışı soldu. “Şey, Lordum, atları gördüm ve düşündüm ki...” Adam onun yüzüne bir bakış daha fırlattı ve bu düşünce silsilesini bıraktı. “Eh, aslında, haber de aldım. Kız kardeşimi görmek için Yeni Braem’e gitmiştim ve bir sürü şey duydum.”

Yeni Braem Andor’dan daha yaşlıydı... “eski” Braem Trolloc Savaşları’nda yıkılmıştı, Artur Şahinkanadı’ndan bin sene önce... ve haber almak için iyi bir yerdi. Bryne’ın mülklerinin epey doğusunda, Caemlyn’den Tar Valon’a giden yolda, orta boy bir kasaba idi. Morgase’in şimdiki tavrı ile, tüccarlar o yolu meşgul ediyor olmalıydı. “Eh, söyle bakalım, adam. Haber varsa, nedir?”

“Ah, yalnızca nereden başlayacağımı bulmaya çalışıyorum, Lordum.” Barim farkında olmadan, rapor verecekmiş gibi sırtını dikleştirdi. “Bana göre en önemlisi, Tear’ın düştüğünü söylüyorlar. Aieller Taş’ın kendisini ele geçirmiş ve Dokunulamayan Kılıç’a düpedüz dokunmuşlar. Biri çekmiş, diyorlar.”

“Bir Aiel mi çekmiş?” dedi Bryne inanmazlık içinde. Bir Aiel kılıca dokunmaktansa ölmeyi tercih ederdi; Aiel Savaşı’nda bunun olduğunu görmüştü. Gerçi *Callandor*’un gerçek bir kılıç olmadığı söyleniyordu. Bu da ne demekse.

“Söylemediler, Lordum. İsimler duydum; Ren birisi ya da diğeri, daha çok. Ama söylenti değil gerçekmiş gibi konuşuyorlardı. Sanki herkes biliyormuş gibi.”

Bryne’ın alnı kırıştı. Doğruysa, endişe vericiden de kötü. *Callandor* çekilmişse, demek Ejder yeniden doğmuştu. Kehanetlere göre, bu Son Savaş’ın geldiğini gösteriyordu, Karanlık Varlık serbest kalıyor demekti. Yenidendoğan Ejder dünyayı kurtaracaktı. Kehanetler öyle diyordu. Ve dünyayı yok edecekti. Bu, adam durup düşünmüşse, tek başına bile Halle’yi dörtnala kaldırmaya yetecek bir haberdi.

Ama köselemsi adam daha sözlerini bitirmemişti. “Tar Valon’dan gelen haber de aynı ölçüde büyük, Lordum. Yeni bir Amyrlin Makamı olduğunu söylüyorlar. Elaida, lordum, Kraliçe’nin danışmanı.” Halle aniden gözlerini kırpıştırarak telaşla devam etti; Morgase yasak bölgeydi ve Bryne asla böyle söylemiş olmasa da, malikânedeki herkes bunu biliyordu. “Eski Amyrlin’in, Siuan Sanche’nin yalıtıldığını ve idam edildiğini söylüyorlar. Logain de ölmüş. Geçen sene yakalanıp ehlileştirilen şu sahte Ejder. Doğruymuş gibi konuştular, Lordum. İçlerinden biri bütün bunlar olurken Tar Valon’da olduğunu iddia etti.”

Logain, Yenidendoğan Ejder olduğunu iddia ederek Ghealdan’da savaş başlatmış olsa bile, büyük haber değildi. Son seneler içinde pek çok sahte Ejder çıkmıştı. Ama adam yönlendirebiliyordu; bu gerçekti. Aes Sedailer onu ehlileştirene kadar. Eh, yakalanıp ehlileştirilen, Güç’ten bir daha yönlendiremeyecek şekilde kesilen ilk adam değildi. Onun gibi adamların, sahte Ejderler de olsalar, Kızıl Ajah’ın canını sıkan zavallı aptallar da, zaten fazla yaşamadığı söyleniyordu. Yaşama arzusunu kaybettikleri söyleniyordu.

Ama Siuan Sanche, işte bu haberdi. Bryne kadınla hemen hemen üç sene önce karşılaşmıştı. İtaat talep eden ve sebep vermeyen bir kadın. Eski bir çizme kadar sert, eğe gibi bir dili ve dişi ağrıyan ayı gibi bir mizacı olan bir kadın. Kadının yerine göz diken herhangi bir türediyi çıplak elleri ile parça parça etmesini beklerdi. Erkekler için ehlileştirmek neyse, kadınlar için yalıtılmak oydu, ama bu çok daha nadir yapılırdı. Özellikle de Amyrlin Makamı’na. Kule’nin itiraf ettiği kadarıyla, üç bin senedir yalnızca iki

Amyrlin bu yazgıyla karşılaşmıştı, ama daha iki düzinesini saklamış olabilirlerdi; Kule, saklanmasını istedikleri şeyleri saklamakta çok iyiydi. Ama hem yalıtmak, hem idam etmek gereksiz görünüyordu. Kadınların yalıtılmaya, erkeklerin ehlileştirmeye dayandığından daha iyi dayanmadığı söylenirdi.

Bunların hepsi sorun kokuyordu. Kule'nin müttefikleri olduğunu herkes biliyordu, tahtlara, güçlü lordlara ve leydilere bağlı ipler. Bu şekilde gelmiş yeni bir Amyrlin varken, bazıları Aes Sedailerin aynı ölçüde yakından izleyip izlemediğini sınayacaktı kuşkusuz. Ve Tear'daki bu adam muhalefeti bastırdıktan sonra –gerçekten Taş'ı ele geçirdiyse bir muhalefet çıkması pek olası değildi– Illian ya da Cairhien'e karşı harekete geçerdi. Soru şuydu, ne kadar hızlı hareket edebilir? Güçler yanında mı, karşısında mı toplanır? Gerçek Yenidendoğan Ejder olmalıydı, ama Evler iki yana da gidebilirdi, insanlar da öyle. Ve Kule yüzünden önemsiz dalaşmalar çıkarsa...

"Yaşlı aptal," diye mırıldandı. Barim'in irkildiğini görünce ekledi, "Sen değil. Başka bir yaşlı aptal." Bütün bunlar artık kendisini hiç ilgilendirmezdi. Zamanı geldiğinde, Bryne Evi'nin ne yöne gideceği dışında. Ona saldırıp saldırmamaya karar vermek dışında kimsenin umurunda olacağından değil. Bryne Evi asla güçlü ya da büyük bir Ev olmamıştı.

"Ah, Lordum?" Barim atları üzerinde bekleyen adamlara baktı. "Bana ihtiyacınız olur mu, Lordum?"

Nereye ya da neden diye sormadan. Köy hayatından sıkılan tek kişi değildi anlaşılan. "Eşyalarını hazırladığın zaman yetiş. Başlangıç olarak güneye. Dört Kral Yolu'na doğru gidiyoruz." Barim selam verdi ve atını arkasından çekerek fırlayıp gitti.

Bryne eyerine tutunarak, tek kelime etmeden kolunu öne salladı ve adamlar meşeli yolda, arkasında ikişer ikişer dizildi. Yanıt bulmaya kararlıydı. Bu Mara'yı ensesinden yakalayıp silkelemesi gerekse bile, yanıt alacaktı.

Andor Kraliyet Sarayı'nın kapıları açılıp, arabası içeri girerken Yüksek Leydi Alteima rahatladı. Kapıların açılacağından emin olamamıştı. İçeri not iletilmesini sağlamak kesinlikle uzun sürmüştü, yanıt almak daha da uzun. Burada, Caemlyn'de bulduğu, ince bir kız olan hizmetkârı gözlerini iri iri

açtı ve karşısında, oturduğu yerde, saraya giriyor olmanın verdiği heyecanla neredeyse sıçramaya başladı.

Alteima dantel yelpazesini keskin bir hareketle açarak serinlemeye çalıştı. Hâlâ öğlen olmamıştı; sıcak daha da kötüleşecekti. Andor'u hep serin bir yer olarak hayal ettiğini düşünmek. Neler diyeceğini telaşla, son bir kez gözden geçirdi. Güzel bir kadındı, ne kadar güzel olduğunu çok iyi biliyordu. İri kahverengi gözleri insanların onu masum, hatta zararsız sanmasına sebep oluyordu. Alteima ikisi de olmadığını biliyordu, ama başkalarının öyle sanması işine geliyordu. Özellikle de burada, bugün. Bu araba, Tear'dan kaçarken yanına almayı başardığı altınların sonuncularına mal olmuştu. Yeniden kendine bir yer edinecekse, güçlü dostlara ihtiyacı olacaktı ve Andor'da, görmeye geldiği kadından daha güçlüsü yoktu.

Araba sütunlarla çevrili bir avluda, bir çeşmenin yakınında durdu ve kırmızı beyaz üniformalı bir uşak kapıyı açmaya koştu. Alteima avluya ya da uşağa bakmadı bile, aklı tamamen yaklaşan görüşmedeydi. Siyah saçları küçük incilerle örülmüş, küçük başlığının altında sırtına dökülüyordu ve sulu yeşil ipekten, yüksek yakalı elbisesinin minik pilileri de inciyle süslüydü. Daha önce bir kez Morgase'le kısa bir görüşme yapmıştı, beş sene önce, resmi bir ziyaret sırasında; kadın güç saçıyordu, bir kraliçeden bekleneceği kadar muhafazakâr ve görkemliydi ve aynı zamanda, Andor tarzında, münasipti. Bu da resmi demekti. Şehirdeki söylentiler bir âşığı olduğunu söylüyordu, anlaşıldığı kadarıyla pek sevilmeyen bir adam, ki pek uygun düşmüyordu, elbette. Ama Alteima'nın hatırladığı kadarıyla, elbisesinin resmiliği –ve yüksek yakası– Morgase'i memnun etmeliydi.

Alteima'nın terlikleri döşeme taşlarına değer değmez Cara aşağı atladı ve pilileri düzenlemeye başladı. Ta ki, Alteima yelpazesini kapatıp onunla kızın bileğine vurana kadar; bir avlu bunu yapacak yer değildi. Cara –ne kadar aptalca bir isim– irkilerek geriledi, yaralı bir bakış ve gözyaşları eşliğinde bileğini kavradı.

Alteima sinirle dudaklarını birbirine bastırdı. Kız ılımlı bir paylamayı nasıl kabul edeceğini bile bilmiyordu. Kendini aldatmıştı: bu kız işe yaramazdı; eğitimsiz olduğu çok açıktı. Ama bir leydinin hizmetkârı olması gerekirdi, özellikle kendini Andor'daki mülteci sürülerinden ayırmak istiyorsa. Cairhien asillerinin giysilerinden kalanlar içinde, güneş altında çalışan erkek ve kadınlar görmüştü, hatta dilenenler. Bir ikisini tanıdığını düşünmüştü. Belki hizmetine onlardan birini almalıydı; bir leydinin hizmetkârından beklenen işi bir leydiden daha iyi kim bilebilirdi ki? Ve

elleriyle çalışacak kadar düşmüşlerse, bu fırsata balıklama atlarlardı. Hizmetkâr olarak eski bir “dostu” bulundurmak eğlenceli olabilirdi. Ama bugün için çok geç. Ve eğitimsiz bir hizmetkâr, buralı bir kız, Alteima’nın kaynaklarını tüketmek üzere olduğunu, o dilencilerden ancak bir adım ötede olduğunu fazla açık açık söylüyordu.

Yüzüne ilgili bir iyilik ifadesi oturttu. “Seni incittim mi, Cara?” dedi tatlı tatlı. “Sen burada, arabada kal ve bileğinin acısını dindir. Eminim biri sana içmen için serin su getirir.” Kızın yüzündeki akılsız minnet ifadesi gerçekten sersemleticiydi.

İyi eğitimli, üniformalı uşak boşluğa bakarak duruyordu. Yine de, hizmetkârlar hakkında bir şey biliyorsa, Alteima’nın iyiliğine dair söylentiler yayılacaktı.

Uzun boylu, genç bir adam, beyaz yakalı kırmızı ceket ve Kraliçenin Askerleri’nin parlak göğüs zırhı içinde önünde belirdi ve elini kılıcının kabzasına götürerek eğildi. “Ben Kraliçenin Askerleri’nden Teğmen Tallanvor, Yüksek Leydi. Benimle gelebilirseniz. Kraliçe Morgase’in huzuruna kadar size eşlik edeceğim.” Kolunu uzattı, Alteima adamın koluna girdi, ama bunun dışında ona dikkat etmedi. Generaller ve lordlar dışındaki askerler ilgisini çekmezdi.

Adam onu, üniformalar içinde koşturan erkek ve kadınlarla dolu görünen –Alteima’nın yoluna çıkmamaya özen gösteriyorlardı, elbette– geniş koridorlar boyunca yürütürken, belli etmeden güzel duvar halılarını, fildişi kakmalı sandık ve dolapları, altın ya da gümüş zarflı tasları ve vazoları, Deniz Halkı porselenlerini inceledi. Kraliyet Sarayı Tear Taşı kadar çok zenginlik sergilemiyordu, ama yine de Andor zengin bir ülkeydi, belki Tear kadar zengin. Yaşlıca bir lord pekâlâ iş görürdü, hâlâ genç olan bir kadının şekillendirebileceği biri, belki birazcık zayıf ve dermansız. Büyük mülkleri olan. Bu bir başlangıç olurdu ve bu arada Andor’da güç iplerinin nereye uzandığını öğrenebilirdi. Birkaç sene önce Morgase’le konuştuğu birkaç cümle pek tanışıklık sayılmazdı, ama güçlü bir kraliçenin istiyor ve ihtiyaç duyuyor olması gereken şey vardı onda. Bilgi.

Tallanvor en sonunda, onu yüksek tavanına kuşlar, bulutlar ve açık gökyüzü resmedilmiş, cilalı, beyaz mermerden şöminenin önüne oymalı ve yaldızlı koltuklar yerleştirilmiş geniş bir oturma odasına getirdi. Alteima’nın zihninin bir kısmı memnuniyet içinde, yerdeki geniş, kırmızı altın halının Tear işi olduğunu fark etti. Genç adam tek dizinin üzerinde

çöktü. “Kraliçem,” dedi aniden pürüzlenen bir sesle, “emrettiğiniz gibi, Tearlı Yüksek Leydi Alteima’yı getirdim.”

Morgase elini sallayarak onun gitmesini emretti. “Hoş geldiniz, Alteima. Sizi yeniden görmek güzel. Oturun, konuşalım.”

Alteima diz kırmayı başardı ve bir koltuğa oturmadan önce bir teşekkür mırıldandı. İçi kıskançlıkla ekşiyordu. Morgase’i güzel bir kadın olarak hatırlıyordu, ama altın saçlı gerçeklik ona anılarının ne kadar solduğunu söylüyordu. Morgase tamamen açmış, başka tüm çiçekleri gölgesinde bırakacak bir güldü. Alteima bu şekilde sendeleyerek çıkan genç askeri suçlayamazdı. Adam gittiği için çok memnun olmuştu, böylece ikisine bakıp onları karşılaştırmayacaktı.

Ama bazı değişiklikler de vardı. Büyük değişiklikler. Işığın İnayeti ile, Andor Kraliçesi, Diyarın Savunucusu, Halkının Koruyucusu, Trakand Evi’nin Yüksek Makamı Morgase, öylesine muhafazakâr, görkemli ve düzgün biri olan kadın, Maule’daki bir meyhane kadınını şok edecek kadar göğüs sergileyen, pırıltılı beyaz ipekten bir elbise giymişti. Elbise kalçasına ve beline öyle sıkı oturuyordu ki, Tarabon’un hafifmeşrep kadınlarını bile memnun ederdi. Demek söylentiler doğruydu. Morgase’in gerçekten de bir âşığı vardı. Ve böyle değişebildiğine göre, adam kadını değil, Kraliçe’nin bu Gaebril’i memnun etmeye çalıştığı çok açıktı. Morgase hâlâ güç saçıyordu ve varlığı odayı dolduruyordu, ama o elbise ikisini de biraz küçültüyordu.

Alteima yüksek yakalı bir elbise giydiği için iki kat memnun olmuştu. Bir adamın büyüsüne böylesine kapılmış bir kadın, en küçük provokasyonda, hatta hiç olmasa bile, kıskançlık krizine kapılabilirdi. Gaebril ile görüşürse ona, görgü kurallarının izin verdiği ölçüde kayıtsız davranacaktı. Morgase’in âşığını avlamayı *düşündüğünden* bile kuşkulanılsa, son günlerini yaşayan zengin bir koca yerine karşısında celladın ipini bulurdu. Kendisi olsa da aynısını yapardı.

Kırmızı beyazlara bürünmüş bir kadın şarap getirdi, mükemmel bir Murandy şarabı ve şahlanan Andor Aslanı işlemeli kristal kadehlere doldurdu. Morgase kadehini alırken Alteima onun yüzüğünü fark etti, kendi kuyruğunu ısıran altın bir yılan. Morgase gibi Beyaz Kule’de eğitim almış, ama Aes Sedai olmamış bazı kadınlar, Aes Sedailerin kendileri gibi Büyük Yılan yüzüğünü taşıyabiliyorlardı. Andor Kraliçelerinin Kule’de eğitim görmesi bin senelik bir gelenekti. Ama söylentilere göre Morgase ile Tar Valon arasında bir kopukluk vardı ve Morgase istese sokaklardaki Aes

Sedai karşıtı duygular çabucak bastırılabilirdi. Yüzüğü neden takıyordu? Alteima, yanıtı öğrenene kadar sözlerine dikkat etmek zorunda kalacaktı.

Üniformalı kadın odanın uzak ucuna, işitme alanının dışına çekildi, ama hâlâ şarap tazelenmesi durumunda görecek kadar yakındı.

Morgase bir yudum aldı. “Görüşmemizin üzerinden ne kadar geçti? Kocanız iyi mi? Sizinle birlikte Caemlyn’de mi?”

Alteima çabucak planlarını düzeltti. Morgase’in kocasından haberi olduğunu düşünmemişti, ama her zaman hareket halinde düşünebilmişti. “Son gördüğümde Tedosian iyiydi.” Işık izin verse de bir an önce ölse. İşe girişse de olurdu artık. “Rand al’Thor’a bir tür hizmet vermesi söz konusu olmuştu ve bunun uçuruma atlamaktan farkı yoktu. Neden, sıradan suçlular gibi asılan lordlar oldu.”

“Rand al’Thor,” dedi Morgase yumuşak bir sesle. “Onunla bir kez görüştüm. Kendine Yenidendoğan Ejder diyecek birine benzemiyordu. Korku içinde ve belli etmemeye çalışan bir çoban. Ama düşününce, gerçekten de bir... kaçış aramaya çalışıyor gibiydi.” Mavi gözleri içe döndü. “Elaida onun hakkında uyarmıştı beni.” Son sözleri söylediğinin farkında değil gibiydi.

“O zamanlar Elaida sizin danışmanınız mıydı?” dedi Alteima. Öyle olduğunu biliyordu ve kopukluk söylentilerini daha da inanılmaz kılıyordu. Doğru olup olmadığını bilmek zorundaydı. “O Amyrlin olduktan sonra yerine bir başkasını mı getirdiniz?”

Morgase’in gözleri hemen odaklandı. “Getirmedim!” Bir sonraki an sesi yine yumuşadı. “Kızım, Elayne Kule’de eğitim görüyor. Kabuledilmişliğe terfi etti bile.”

Alteima, alnının terle kaplanmamasını umarak yelpazesini salladı. Morgase Kule’ye karşı kendi duygularından emin değilse, güven içinde konuşmanın yolu yoktu. Planları bir uçurumun kıyısında sallanıyordu.

Sonra Morgase planlarını ve Alteima’yı kurtardı. “Kocanızın Rand al’Thor hakkında kararsız olduğunu mu söylüyorsunuz? Ya siz?”

Alteima neredeyse rahatlayarak içini çekecekti. Morgase, bu Gaebril konusunda eğitimsiz bir çiftçi kızı gibi davranıyor olabilirdi, ama güç ve ülkesine karşı potansiyel tehlikeler söz konusu olunca hâlâ aklı başındaydı. “Taş’tayken onu elbette yakından gözlemledim.” Bu tohumu ekmeye yeterdi, eğer ekilmesine gerek varsa. “Yönlendirebiliyor ve yönlendiren bir adamdan her zaman korkulur. Ama o Yenidendoğan Ejder. Bundan kuşku yok. Taş düştü ve o sırada *Callandor* onun ellerindeydi. Kehanetler...

korkarım Yenidendoğan Ejder konusunda ne yapılacağı kararını benden daha bilge olanlara bırakmalı. Ben yalnızca, onun hüküm sürdüğü yerde kalmaya korktuğumu biliyorum. Tear'ın Yüksek Leydilerinden biri bile Andor Kraliçesi'nin cesaretine erişemez."

Altın saçlı kadının fırlattığı bakış, pohpohlama işini abarttığından korkmasına sebep oldu. Bazıları çok açık yapılmasından hoşlanmazdı. Ama Morgase, arkasına yaslanıp şarabını yudumlamakla yetindi. "Bana onu anlat, bizi kurtarması ve bunu yaparken bizi yok etmesi gereken bu adamdan bahset."

Başarı. Ya da en azından başarının başlangıcı. "Güç konusunda, kuşkusuz tehlikeli bir adam. Bir aslan, aniden saldırana kadar tembel ve yarı uykuda görünür. Rand al'Thor masum görünüyor, tembel değil ve saf görünüyor, uykulu değil, ama saldırdığı zaman... Kişi ve konuma hiç saygı duymuyor. Lordları astığını söylerken abartmadım. Anarşi çıkarıyor. Tear'da, onun yaptığı yeni yasalar altında, en düşük köylü ya da balıkçının suçlamasıyla bir Yüksek Lord ya da Leydi bile yargıç önüne çağrılabiliyor. O..."

Gerçeğe tamamen bağlı kaldı; gerektiği zaman rahatça yalan da söyleyebilirdi. Morgase, şarabını yudumlayarak dinledi; Alteima onun tembel tembel vakit geçirdiğini düşünebilirdi, ama gözleri, her sözü dinlediğini ve sakladığını gösteriyordu. "Anlamalısınız," diye bitirdi Alteima, "yalnızca yüzeye dokundum. Rand al'Thor ve Tear'da yaptıklarını anlatmak saatler sürer."

"O saatleri bulacaksın," dedi Morgase ve Alteima içten içe gülümsedi. Başarı. "Yanında, Taş'a Aieller getirdiği doğru mu?" diye devam etti Kraliçe.

"Ah, evet. Zamanın yarısında yüzlerinin yarısını gizleyen büyük vahşiler ve kadınları bile bakar bakmaz öldürmeye hazır. Onu köpek gibi takip ediyorlardı, herkesi dehşete düşürüyorlardı ve Taş'tan istedikleri her şeyi aldılar."

"Vahşi söylentiler olduğunu düşünmüştüm," dedi Morgase. "Bu, son sene boyunca söylentiler vardı, ama yirmi senedir, Aiel Savaşı'ndan bu yana Kıraç'tan çıkmadılar. Bu, Rand al'Thor'un Aielleri yeniden üzerimize salmasına dünyanın hiç ihtiyaç duymadığı kesin." Bakışları yine keskinleşti. "'Takip ettiklerini' söylediniz. Gittiler mi?"

Alteima başını salladı. "Ben Tear'dan ayrılmadan hemen önce. Ve o da onlarla gitti."

“Onlarla!” dedi Morgase. “Şu anda Cairhien’de olduğunu...”

“Konuğun mu var, Morgase? Bana haber verilseydi de, onu karşılasaydım.”

Odaya iri, uzun boylu bir adam girdi. Altın işlemeli kırmızı ipek ceketi dev omuzlarına ve derin göğsüne oturuyordu. Adamın Lord Gaebril olduğunu anlamak için Alteima’nın Morgase’in yüzündeki parlak bakışı görmesine gerek yoktu; adamın Kraliçe’nin görüşmesini keserken gösterdiği kendine güven yeterince gösteriyordu zaten. Adam bir parmağını kaldırdı ve hizmetkâr kadın diz kırıp çabucak çıktı; adam hizmetkârlarını huzurundan göndermek için Morgase’in iznini de istemiyordu. Esmer ve inanılmaz ölçüde yakışıklı, şakaklarında beyaz saç tutamları vardı.

Alteima yüzündeki ifadeyi düzelterek, gücü, serveti ve etkisi olmayan yaşlı bir amcaya uygun, küçük bir gülümseme takındı. Adam muhteşem olabilirdi, ama Morgase’e ait olmasaydı bile, tamamen gerekli olmadığı sürece kullanmaya çalışacağı türden bir adam değildi. Adamdaki güç havası, Morgase’inkinden bile fazlaydı.

Gaebril, Morgase’in yanında durdu ve aşina bir tavırla elini çıplak omzuna koydu. Kadın neredeyse yanağını adamın elinin sırtına dayayacaktı, ama adamın gözleri Alteima’daydı. Alteima erkeklerin kendisine bakmasına alışıktı, ama bu gözler onun huzursuzluk içinde kıpırdanmasına sebep oldu; fazla deliciydiler, çok şey görüyorlardı.

“Tear’dan mı geldiniz?” Adamın derin sesi Alteima’nın içini ürpertti; derisi, hatta kemikleri buz gibi suya batırılmış gibi hissetti, ama tuhaf bir şekilde, anlık endişeleri eriyip gitti.

Yanıt veren Morgase oldu; Alteima, adamın bakışları altında, dilinin yerini bulamıyor gibiydi. “Bu Yüksek Leydi Alteima, Gaebril. Bana Yenidendoğan Ejder’i anlatıyordu. Düştüğü zaman Tear Taşı’ndaymış. Gaebril, gerçekten de Aieller...” Adamın elinin baskısı Morgase’i susturdu. Kadının yüzünden bir sinir dalgası geçti, ama sonra yok oldu ve yerine, adama yönelttiği parlak bir gülümseme geldi.

Gaebril’in hâlâ Alteima’ya dikmiş olduğu bakışlar onu yine ürpertti ve bu sefer yüksek sesle inledi. “Bu kadar sohbet seni yormuştur Morgase,” dedi adam bakışlarını kaydırmadan. “Çok çalışıyorsun. Yatak odana git ve uyu. Şimdi. Yeterince dinlendiğin zaman seni uyandırırım.”

Morgase hemen ayağa kalktı. Hâlâ tapınırcasına adama gülümsüyordu. Gözleri hafifçe donuklaşmıştı. “Evet, yoruldum. Biraz kestireceğim, Gaebril.”

Alteima'ya hiç bakmadan kayarak odadan çıktı, ama Alteima'nın dikkati tamamen Gaebril'deydi. Yüreği daha hızlı atıyordu; nefesi sıklaşmıştı. Kesinlikle gördüğü en yakışıklı adamdı. En muhteşem, en güçlü, en etkili... Övgüler aklından sel gibi akıp geçiyordu.

Gaebril de Morgase'in gidişine dikkat etmedi. Kraliçe'nin kalktığı sandalyeye oturdu ve arkasına yaslanarak çizmelerini önüne uzattı. "Bana neden Caemlyn'e geldiğini anlat, Alteima." Kadının içinden yine bir ürperti geçti. "Tamamen gerçekleri, ama kısa tut. Detay istersem, daha sonra verebilirsin."

Alteima tereddüt etmedi. "Kocamı zehirlemeye çalıştım ve Tedosian ve Estanda denen o orospu beni öldüremeden kaçmak zorunda kaldım. Rand al'Thor beni öldürmelerine izin verecekti. Örnek olsun diye." Anlatmak içinin çekilmesine sebep oluyordu. Bunca zamandır sakladığı bir gerçek olduğu için değil, adamı memnun etmeyi dünyadaki her şeyden çok istediği için ve onun kendisini uzaklaştırmasından korktuğu için. Ama gerçeği istemişti. "Caemlyn'i seçtim, çünkü Illian'a tahammül edemezdim ve Andor birazcık daha iyi olsa da, Cairhien harap oldu. Caemlyn'de zengin bir koca bulabilirim ya da gerekirse koruyucum olduğunu düşünen biri ve onun gücünü kullanarak..."

Adam elini sallayarak onu susturdu. Gülüyordu. "Güzelsin, ama vahşi bir pisiciksin. Belki, dişlerin ve tırnakların sökülürse, yakında tutulacak kadar güzel." Aniden dikkat kesildi, "Bana Rand al'Thor hakkında bildiklerini anlat, özellikle de, varsa, dostları, yoldaşları, müttefikleri hakkındakileri."

Kadın anlattı, ağzı ve boğazı kuruyana kadar, sesi çatlayan ve hırıldamaya başlayana kadar anlattı. Adam içmesini söyleyene kadar kadehini dudaklarına kaldırmadı, sonra şarabını bitirdi ve anlatmaya devam etti. Onu memnun edebilirdi. Onu Morgase'in düşünebileceğinden daha fazla memnun edebilirdi.

Morgase'in yatak odasında çalışan hizmetkârlar telaşla diz kırdılar. Sabahın ortasında Kraliçe'yi burada görmek hepsini şaşırtmıştı. Morgase elini sallayıp hepsini kovaladı ve elbisesini çıkarmadan yatağa girdi. Bir süre yatak direklerindeki yaldızlı oymalara bakarak uzandı. Burada Andor Aslanları değil güller vardı. Andor'un Gül Tacı'nın gülleri, ama o gülleri aslanlardan daha çok seviyordu.

İnatçılığı bırak, diye payladı kendi kendini. Sonra bunun nedenini diye merak etti. Gaebril'e yorulduğunu söylemişti, sonra... Yoksa o mu kendisine söylemişti? İmkânsız. O Andor Kraliçesi'ydi ve hiçbir erkek ona herhangi bir şey yapmasını söyleyemezdi. *Gareth.* Gareth Bryne neden aklına gelmişti şimdi? O kesinlikle kendisine bir şey yapmasını söylemezdi. Kraliçenin Askerleri'nin Kumandan Generali Kraliçe'ye itaat ederdi, tersi asla olmazdı. Ama adam inatçıydı, Kraliçe onun sözüne gelene kadar topuklarını yere gömebilirdi pekâlâ. *Neden onu düşünüyorum? Keşke burada olsaydı.* Bu saçmaydı. Kendisine karşı çıktığı için göndermişti onu; ne yüzünden, artık pek hatırlayamıyordu, ama önemli olan bu değildi. Ona karşı çıkmıştı. Ona karşı hissettiklerini, sanki üzerinden seneler geçmiş gibi belirsizce hatırlayabiliyordu. O kadar uzun olmamıştı kuşkusuz, değil mi? *İnatçılığı bırak!*

Gözleri kapandı ve hemen uykuya daldı, göremediği bir şeyden kaçtığı düşlerle dolu, huzursuz bir uykuya.

2
Rhuidean

Rand al'Thor Rhuidean şehrinin yükseklerinde, yüksek bir pencereden dışarı baktı; bir zamanlar içinde ne cam varsa, uzun zaman önce gitmişti. Aşağıdaki gölgeler keskin bir açıyla doğuya eğilmişti. Arka tarafında, yumuşak bir sesle bir ozanın arpı çalınıyordu. Yüzündeki ter bir belirip bir kayboluyordu; omuzlarının arası nemliydi, kırmızı ipek ceketi boşuna bir esinti umuduyla açık duruyordu ve gömleğinin bağcıkları yarıya kadar çözülmüştü. Aiel Kıraçları'nda gece buz gibi soğuk getirecekti, ama gündüz vakti esintiler bile serin değildi.

Elleri başının üzerinde, pürüzsüz taştan pencere çerçevesine dayanmıştı ve ceketinin yenleri sıyrılarak önkollarına dolanmış şekillerin baş kısımlarını sergiliyordu; altın yeleli, güneş gibi gözleri, kızıl altın pulları olan, her pençesi beş tırnakla biten yılansı yaratıklar. Dövme değil, derisinin bir parçasıydılar, kıymetli metaller ve cilalı mücevherler gibi parlıyorlardı; akşam güneşi altında neredeyse canlı görünüyorlardı.

Bunlar onu, Ejderduvarı ya da Dünyanın Omurgası denen sıradağların bu yanındaki insanlar açısından, Şafakla Gelen olarak damgalamıştı. Ve avuçlarına damgalanmış balıkçıllar da, Ejderduvarı'nın diğer yanındaki insanlar için. Kehanetlere göre, Yenidendoğan Ejder olarak işaretlemişti onu. Her iki durumda da birleştirmek, kurtarmak... ve yok etmek üzere.

Elinden gelse kaçınacağı isimlerdi bunlar, ama böyle bir fırsat var olmuşsa bile, uzun zaman önce geçmişti ve artık hiç aklına gelmiyordu. Ya da zaman zaman düşünse de, çocukluğundan kalma aptalca bir düşü hatırlayan bir adamın hafif üzüntüsü ile düşünüyordu, Sanki çocukluğuna, her dakikasını hatırlayacak kadar yakın değilmiş gibi. Bunun yerine, ne yapmak zorunda olduğunu düşünmeye çalıştı. Kader ve görev onu, bir

araba sürücüsünün dizginleri gibi yolda tutuyordu, ama ona sık sık inatçı dendiği olmuştu. Yolun sonuna erişilecekti, ama farklı bir yoldan gidilebiliyorsa, belki son olmayabilirdi. Küçük bir şans. Aslında, neredeyse kesinlikle, şans yoktu. Kehanetler kanını istiyordu.

Rhuidean altında uzanıyordu, çentik çentik dağlara doğru batarken bile acımasız bir güneşin altında kavrulan, kasvetli, pek az bitki izi bulunan bir şehir. İnsanların üzerinden aşılabilecek büyüklükte bir su birikintisi için öldüğü ve öldürdüğü bu perişan, kırık topraklar, insanın büyük bir şehir bulmayı umacağı son yerdi. Uzun zaman önce gitmiş inşaatçıları işlerini bitirememişti. İmkânsız ölçüde yüksek binalar şehri benek benek süslüyordu. Basamaklı, taraça çevrili saraylar, sekiz, hatta on kattan sonra çatısız, yarı inşa edilmiş bir katın çentik çentik duvarlarıyla sona eriyordu. Kuleler daha da yükseğe tırmanıyordu, ama genellikle aynı diş diş anilikle bitiyordu. Artık, dev sütunları ve renkli camdan muazzam pencereleriyle, büyük yapıların en az dörtte biri, ortalarında toprak şeritler bulunan geniş caddelerde yıkıntılar halinde yatıyordu. O toprak şeritlere, dikilmesi düşünülmüş ağaçlar hiç dikilmemişti. Muhteşem çeşmeler, yüzlerce senedir kuru bekliyordu. Bunca boşuna emekten sonra, inşaatçılar sonunda işlerini bitirmeden ölmüşlerdi; ama zaman zaman Rand şehrin yalnızca onun bulabilmesi için inşa edilmeye başlandığını düşünüyordu.

Fazla gururlu, diye düşündü. *Bu kadar gururlu olmak için insanın yarı deli olması gerekir.* Kuru kuru gülmekten alamadı kendini. Onca zaman önce buraya gelen erkek ve kadınların yanında Aes Sedailer vardı ve onlar *Karaethon Döngüsü*’nü, Ejder Kehanetleri’ni biliyordu. Ya da belki Kehanetleri onlar yazmıştı. *Gerektiğinden on kat daha gururlu.*

Tam altında engin bir meydan uzanıyordu, uzayan gölgelerle yarı örtülmüş, biblolar, kristal sandalyeler, tuhaf ıvır zıvır, garip şekilli metal, cam ve taş şekillerle, bir isim koyamadığı, fırtınada saçılmış gibi dolaşık yığınlar halinde dağılmış şeylerle kaplı bir meydan. Gölgeler bile yalnızca göreceli olarak serindi. Kaba giysili adamlar –Aiel değildiler– ter içinde kısa boylu, ince, masmavi ipek elbise içinde, dik sırtlı bir kadının, sıcak onu diğerleri kadar rahatsız etmiyormuş gibi bir yerden diğerine kayarak seçtiği nesneleri arabalara yüklüyordu. Yine de kadının alnına ıslak, beyaz bir kumaş parçası bağlanmıştı; yalnızca güneşin etkilerini belli etmiyordu. Rand kadının terlemediğine yemin edebilirdi.

İşçilerin başındaki adam Hadnan Kadere adında esmer, şişman bir adamdı. Bugün terle sırılsıklam olmuş, bej rengi ipeklere bürünmüş, sözde

bir tüccardı. İri bir mendille durmaksızın yüzünü siliyor, adamlarına –araba sürücülerine ve korumalarına– küfürler bağırıyordu, ama ince kadının işaret ettiği her şeye, iri olsun, ufak olsun, adamları kadar çabuk atlıyordu. İradelerini dayatmak için Aes Sedailerin cüsseye ihtiyacı yoktu, ama Rand Moiraine Beyaz Kule'ye hiç gitmemiş olsa bile aynı ölçüde iyi iş çıkaracağını düşünüyordu.

Adamların ikisi tuhaf bir şekilde kıvrılmış kızıltaştan bir kapı çerçevesine benzeyen şeyi kıpırdatmaya çalışıyordu; çerçevenin köşeleri gerektiği gibi birleşmiyordu ve düz parçaları da göz takip etmek istemiyordu. Çerçeve dik kalarak serbestçe dönüyordu, ama ne kadar uğraşırlarsa uğraşsınlar devrilmeyi reddediyordu. Sonra adamlardan biri kaydı ve beline kadar çerçevenin içine daldı. Rand gerildi. Bir an, adamın belinden yukarısı yokmuş gibi göründü; bacakları panik içinde çılgınca çırpındı. Kasvetli yeşil tonlarına bürünmüş uzun boylu bir adam olan Lan uzun adımlarla yaklaştı ve adamı kemerinden yakalayıp dışarı çekti. Lan Moiraine'in Muhafızı idi, Rand'ın anlamadığı bir şekilde ona bağlanmıştı ve Aiel gibi, avcı bir kurt gibi hareket eden sert bir adamdı; kalçasındaki kılıç adamın bir parçası gibi görünmüyordu. Zaten adamın bir parçasıydı. İşçiyi popo üstü döşeme taşlarının üzerine koydu ve orada bıraktı; adamın dehşet dolu haykırışları Rand'a belli belirsiz geliyordu ve arkadaşı kaçmaya hazır görünüyordu. Kadere'in adamlarından, görecek kadar yakında bulunan çoğu kaçma şanslarını değerlendirerek bakışıyorlardı.

Moiraine öyle hızlı belirdi ki aralarında, Güç'le hareket etmiş gibi göründü, adamdan adama rahatça kaymaya başladı. Rand kadının tavırlarına bakarak, o serin, azametli talimatların dudaklarından çıktığını işitebiliyordu sanki, itaat edileceğine dair öyle bir güven doluydu ki, itaat etmemek aptalca görünürdü. Moiraine kısa sürede direnci aştı, itirazları kararlılıkla ezdi, her birini işe dönmeye ikna etti. Kapı çerçevesiyle uğraşan ikili kısa süre sonra her zamankinden de kuvvetle sürüklüyor ve ittiriyordu, ama yine de kadının görmediğini düşündükleri anlarda sık sık Moiraine'e bakışlar fırlatıyorlardı. Moiraine, kendine has bir tarzda, Lan'den de sertti.

Rand'ın bildiği kadarıyla oradaki şeylerin hepsi Dünyanın Kırılışı'ndan önce yapılmış, Tek Güç'ü artıran ya da değişik şekillerde kullanan *angreal, sa'angreal* ya da *ter'angreal*'lerdi. Güç kullanılarak yapıldıkları kesindi, ama artık Aes Sedailer bile bu tür şeylerin nasıl imal edildiğini bilmiyordu. Rand'ın, çarpık kapı çerçevesinin ne için kullanıldığı konusunda bir tahminden öte fikri vardı –başka bir dünyaya açılan kapıydı–, ama kalanlar

konusunda hiçbir fikri yoktu. Kimsenin yoktu. İşte bu yüzden Moiraine incelenmek üzere Kule'ye olabildiğince çoğunu götürmek için böylesine çok uğraşıyordu. Kule'de bile, bu meydanda saçılı duranlar kadar çok nesne bulunmuyor olması olasıydı, üstelik sözde Kule dünyadaki en büyük koleksiyona sahipti. Orada bile, Kule yalnızca bazılarının nasıl kullanıldığını biliyordu.

Arabalara yüklenmiş olanlar ya da yere saçılı kalanlar, Rand'ın ilgisini çekmiyordu; o ihtiyacı olan şeyleri oradan çoktan almıştı. Bazı açılardan, istediğinden de çoğunu almıştı.

Meydanın ortasında, otuz metre yüksekliğinde, büyük bir ağacın yanık kalıntılarının yanında, bazıları neredeyse ağaç kadar yüksek ve ilk fırtınada yıkılacak kadar ince görünen cam sütunlardan küçük bir orman vardı. Sütunlara dokunan bir gölge parçasına rağmen, sütunlar güneş ışığını yakalıyor, pırıltılar ve kıvılcımlar halinde yansıtıyordu. Aieller seneler boyunca o cam ormanına girmiş. Rand gibi damgalanmış olarak çıkmıştı, ama yalnızca tek kollarında ve bu klan şefi olduklarını gösteriyordu. Ya damgalanmış olarak çıkmışlar ya da hiç çıkmamışlardı. Aiel kadınları da, Bilge olmaya giden yolda bu şehre gelmişlerdi. Başka kimse gelmemişti, gelip de hayatta kalan yoktu. *Bir erkek Rhuidean'a bir kez girebilir, bir kadın ise iki kez; daha fazlası ölüm demektir.* Bilgelerden biri böyle demişti ve o zamanlar doğruydu. Artık Rhuidean'a isteyen herkes girebilirdi.

Sokaklarda yüzlerce Aiel yürüyordu ve binalara gittikçe artan sayılarda yerleşiyorlardı; caddelerin ortasındaki toprak şeritlerde her gün daha fazla fasulye, kabak ya da *zemai* bitkisi beliriyordu, vadinin güney ucunu dolduran, tüm bu topraklarda bu türden tek su kütlesi olan yeni, dev gibi gölden zahmetle taşınan kil çömleklerle sulanmakta olan bitkiler. Vadiyi çevreleyen dağlarda, hatta daha önce yalnızca bir adamı ya da bir kadını Rhuidean'a gönderme töreni için geldikleri Chaendaer'de binlerce kişi kamp kurmuştu.

Nereye giderse gitsin Rand değişim ve yıkım getiriyordu. Bu sefer, değişimin iyi yönde olduğunu umut ediyordu. Bu hâlâ gerçek olabilirdi. Yanık ağaç onunla alay ediyordu. *Avendesora,* efsanevi Yaşam Ağacı; hikâyeler nerede olduğunu hiç söylemezdi ve onu burada bulmak sürpriz olmuştu. Moiraine hâlâ canlı olduğunu, kısa süre sonra yeni dal vermeye başlayacağını söylemişti, ama şimdiye dek Rand'ın tek gördüğü kararmış kabuk ve çıplak dallar olmuştu.

İçini çekerek pencereden geniş odaya döndü. İki yanındaki yüksek pencereler ve kanatlı insan ve hayvanları betimleyen süslü mozaiklerle kaplı kubbeli tavanı ile, Rhuidean’daki en büyük oda değildi. Şehirde kalan mobilyaların çoğu uzun zaman önce havanın kuruluğuna rağmen çürümüştü ve geriye kalan pek azını da böceklerle kurtlar yemişti. Ama odanın uzak ucunda tek bir yüksek sırtlı sandalye vardı... sağlam, yaldızları çoğunlukla yerinde, ama bacakları ve kenarları yoğun çiçek oymalarıyla süslenmiş masası ile uyumsuz. Biri tahtayı, eskiliğine rağmen donuk donuk parlayana dek balmumuyla ovmuştu. Aieller, kendileri bu tür şeylere başlarını iki yana sallıyor olsa da, masayı ve sandalyeyi Rand için getirmişlerdi; Kıraç’ta sandalye yapacak kadar düz ve uzun ağaç pek az bulunurdu, masa yapmaya uygun ağaç ise hiç bulunmazdı.

Rand şimdi düşününce, tüm mobilya bu kadardı. Koyu kırmızı zemin seramiklerini, uzun zaman önceki bir savaştan ganimet olarak alman mavi ve altın rengi, ince ipekten bir Illian halısı kaplıyordu. Çevreye parlak ipek kaplı, püsküllü minderler saçılmıştı. Aieller sandalye yerine bunları kullanıyorlardı, o da, topukları üzerine oturmakla yetinip, döşemeli bir sandalyede edecekleri kadar rahat etmemişlerse.

Halının üzerindeki yastıklara yaslanan altı adam vardı. Rand’ı takip etmek üzere şimdiye dek gelen klanları temsil eden altı klan şefi. Ya da daha doğrusu, Şafakla Gelen’i takip etmek üzere gelen. Her zaman gönüllü olarak değil. Koyu kızıl saçlarında yoğun gri tutamlar olan geniş omuzlu, mavi gözlü bir adam olan Rhuarc’ın ona karşı biraz dostluk hissediyor olabileceğini düşündü, ama kalanı değil. On iki klandan yalnızca altısı.

Rand sandalyeyi görmezden gelerek Aiellerin karşısına bağdaş kurup oturdu, Rhuidean’ın dışında, Kıraç’ta bulunan yegâne sandalyeler şeflerin sandalyeleriydi ve yalnızca şef tarafından, yalnızca üç sebep için kullanılırdı: klan şefi ilan edilmek, bir düşmanın onurlu bir şekilde teslim olmasını kabul etmek ve hüküm vermek. Bu adamların yanında sandalyeye oturmak, bu üçünden birini yapacağı anlamına gelirdi.

Adamların üzerinde *cadin’sor* vardı, arazi üzerinde kaybolacak griler ve kahverengilere sahip ceket ve pantolonlar ve dize kadar bağcıklı yumuşak çizmeler giyiyorlardı. Burada, *Car’a’carn*, yani şeflerin şefi ilan ettikleri adamla görüşmeye gelirken bile, her biri kemerinde geniş uçlu bir bıçak taşıyordu ve gr kahverengi *shoufa*’ları geniş bir eşarp gibi boyunlarına dolanmıştı; adamların herhangi biri yüzünü *shoufa*’sının bir parçası olan kara peçe ile örttüğü zaman, öldürmeye hazır olurdu. Bunun mümkün

olmadığı da söylenemezdi. Bu adamlar birbirleriyle klan baskınlarında, savaşlarda ve kan davalarında, asla sona ermeyen döngüler halinde savaşmışlardı. Onu izleyip bekliyorlardı, ama bir Aiel'in beklemesi daima, ani ve şiddet dolu bir eylem hazırlığı içerirdi.

Rand'ın gördüğü en uzun boylu adam olan Bael ve kılıç kadar ince, kırbaç kadar atik Jheran, halı üzerinde kalıp da birbirlerinden olabildiğince uzak olabilecek yerlere uzanmışlardı. Bael'in Goshienleri ile Jheran'ın Shaaradları arasındaki kan davası Şafakla Gelen uğruna bastırılmıştı, ama unutulmamıştı. Ve belki de olan biten onca şeye rağmen Rhuidean'ın barışı hâlâ geçerliydi. Yine de, arpın dingin tınıları Bael ile Jheran'ın birbirlerine bakmayı reddetmesiyle keskin bir zıtlık oluşturuyordu. Güneşle kararmış yüzlerde, mavi, yeşil, gri, altı çift göz; Aiellerin yanında şahinler bile uysal kalırdı.

"Reyn'in bana gelmesi için ne yapmalıyım?" dedi Rand. "Sen geleceğinden emindin, Rhuarc."

Taardadların şefi sakin sakin ona baktı; ifadesine bakarak, yüzü taştan oyulmuş da olabilirdi. "Bekle. Yalnızca bu. Dhearic onları getirir. Eninde sonunda."

Rhuarc'ın yanında uzanan beyaz saçlı Han'ın ağzı tükürecekmiş gibi çarpıldı. Her zamanki gibi köselemsi yüzünde ekşi bir ifade vardı. "Dhearic günler boyunca gözlerini yere dikip oturan, sonra da mızraklarını atan çok fazla erkek ve Kız gördü. Mızraklarını yere atan!"

"Ve kaçan," diye ekledi Bael sessizce. "Onları Goshienler arasında ben de gördüm, hatta kendi boyumdan kaçanları. Ve sen, Han, Tomanelleler arasında görmüşsündür. Hepimiz gördük. Nereye kaçtıklarını bildiklerini sanmıyorum, yalnızca neyden kaçtıklarını biliyorum."

"Korkak yılanlar," diye havladı Jheran. Açık kahverengi saçlarında gri tutamlar vardı; Aiel klan şefleri arasında genç adamlar bulunmazdı. "Kendi gölgelerinden kaçan kokarcalar." Mavi gözlerin halının uzak ucuna hafifçe kayması bunlarla bir Goshien'i tarif ettiğini belli ediyordu, yalnızca mızraklarını atanları değil.

Bael doğrulacak gibi oldu, sanki bu mümkün olabilirmiş gibi yüzü daha da sertleşti, ama yanındaki adam elini yatıştırırcasına onun koluna koydu. Nakailerden Bruan iki demirci edecek kadar güçlü ve iriydi, ama bir Aiel için tuhaf kaçan uysal bir doğası vardı. "Hepimiz kaçan erkek ve Kızlar gördük." Sesi neredeyse tembel çıkıyordu ve gri gözleri de öyle görünüyordu, ama Rand öyle olmadığını biliyordu; Rhuarc bile Bruan'ı

ölümcül bir savaşçı ve şeytan gibi bir taktikçi sayardı. Neyse ki, Rhuarc'ın desteği bile Bruan'ınki kadar kuvvetli değildi. Ama o Şafakla Gelen'i takip etmeye gelmişti; Rand al'Thor'u tanımazdı. "Sen de gördün, Jheran. Yüzleştikleri şeyle yüzleşmenin ne kadar zor olduğunu biliyorsun. Yüzleşemedikleri için ölenlere korkak diyemiyorsan, aynı sebepten kaçanlara korkak diyebilir misin?"

"Asla öğrenmemeleri gerekirdi," diye homurdandı Han, kırmızı püsküllü bir yastığı bir düşmanın boğazıymış gibi yoğurarak. "Bu Rhuidean'a girip canlı kalanlar içindi."

Sözleri özellikle kimseye yöneltmemişti, ama Rand'ın kulakları için söylenmiş olmalıydı. Bir erkeğin meydandaki cam sütunlarının arasında öğrendiklerini herkese açan, şeflerin ve Bilgelerin, kalanı sorulduğu zaman kaçamaklı yanıt veremeyecekleri kadarını açan Rand'dı. Kıraç'ta artık gerçeği bilmeyen Aiel kaldıysa, bir aydır kimseyle konuşmamış olması gerekirdi.

Çoğunun inandığı ihtişam dolu savaşçı mirastan çok uzak bir şekilde, Aieller Dünyanın Kırılışı'nda çaresiz mülteciler olarak başlamıştı yolculuklarına. Elbette, o zamanlar hayatta kalan herkes mülteciydi, ama Aieller asla kendilerini çaresiz olarak görmemişti. Daha da kötüsü, Yaprağın Yolu'nu takip ediyorlar, kendi hayatlarını savunmak için bile olsa şiddete başvurmayı reddediyorlardı. Kadim Lisan'da Aiel "adanmış" anlamına geliyordu ve adanmış oldukları şey barış olmalıydı. Bugün kendilerine Aiel diyenler, sayısız nesil önce o yemini bozanların torunlarıydı. O inançtan geriye yalnızca tek bir kalıntı kalmıştı; bir Aiel eline kılıç almaktansa ölmeyi yeğlerdi. Bunu hep gururlarının bir parçası saymışlardı, onları Kıraç'ın dışında yaşayanlardan ayıran bir şey.

Rand, Aiellerin, ıssız Kıraç'a yerleştirilmelerine sebep olan bir günah işlemiş olduklarını söylediğini duymuştu. Artık bu günahın ne olduğunu biliyordu. Rhuidean'ı inşa eden ve burada ölen erkek ve kadınlar – bahsedildikleri nadir zamanlarda Jenn Aiel, olmayan klan adı verilenler– Kırılış'tan önceki Aes Sedailere karşı sadakatlerini koruyanlardı. Hep inanageldiğiniz şeyin yalan olduğu gerçeğiyle yüzleşmek güçtü.

"Söylenmesi gerekiyordu," dedi Rand. *Bilmeye hakları vardı. İnsan yalanla yaşamamalı. Kendi kehanetleri onları kıracağımı söylüyordu. Ve aksini yapamazdım.* Geçmiş geçmişti ve olup bitmişti; onun gelecek için endişeleniyor olması gerekirdi. *Bu adamların bazıları benden hoşlanmıyor*

ve bazıları kendi aralarında doğmadığım için benden nefret ediyor, ama takip edecekler. Hepsine ihtiyacım var. “Ya Miagomalar?”

Rhuarc ile Han arasında uzanan Erim başını iki yana salladı. Bir zamanlar parlak kızıl olan saçlarının yarısı beyazlamıştı, ama yeşil gözleri herhangi bir genç adamınkiler kadar güçlüydü. İri, geniş, uzun ve sert elleri kollarının da güçlü olduğunu anlatıyordu. “Timolan, sıçrayana dek ne yöne sıçrayacağını ayaklarına bile belli etmez.”

“Timolan genç bir şefken,” dedi Jheran, “klanları birleştirmeye çalıştı ve başarısız oldu. Onun başarısız olduğu yerde, sonunda bir başkasının başarılı olması ona hiç hoş gelmeyecek.”

“Gelecektir,” dedi Rhuarc. “Timolan asla Şafakla Gelen olduğuna inanmadı. Ve Janwin Shiandeleri getirecek. Ama bekleyecekler. İlk önce meseleleri kendi akıllarında halletmeleri gerek.”

“Şafakla Gelen’in bir ıslaktopraklı olduğu gerçeğiyle uzlaşmaları gerek,” diye havladı Han. “Alınma, *Car’a’carn.*” Sesinde dalkavukluk yoktu; bir şef kral değildi, şeflerin şefi de öyle. En fazla, eşitler arasında önde gelen sayılabilirdi.

“Daryne ve Codarra da eninde sonunda gelecek bence,” dedi Bruan sakin sakin. Ve sessizlik mızrak dansı gerektirecek bir sebep doğurmasın diye çabucak. En fazla, eşitler arasında önde gelen. “Onlar kasvete tüm diğer klanlardan daha fazla mızrak kaybettiler.” Birinin, Aiel olmaktan kaçmaya çalışmadan önce gözlerini yere dikip uzun uzun baktığı döneme bu isim verilmişti. “Şu anda, Mandelain ve Indirian daha çok klanlarını bir arada tutmakla ilgileniyorlar ve ikisi de Ejderleri kollarında bizzat görmeyi isteyecekler, ama geleceklerdir.”

Bu geriye konuşulması gereken tek bir klan bırakıyordu, şeflerin hiçbirinin bahsetmek istemediği klan. “Couladin ve Shaidolardan ne haber?” diye sordu Rand.

Yanıt, yalnızca arka plandaki arpın yumuşak, dingin seslerinin bozduğu bir sessizlik oldu. Her adam bir başkasının konuşmasını bekliyordu, hepsinde, bir Aiel huzursuzluk işareti göstermeye ne kadar yaklaşabilirse, o ifade vardı. Jheran başparmağının tırnağına kaşlarını çattı, Bruan yeşil minderinin gümüş rengi püsküllerinden biriyle oynamaya başladı. Rhuarc bile halıyı inceliyordu.

Sessizliğe, zarif, beyaz cüppeli erkek ve kadınlar girdi, şarap doldurdukları gümüş kadehleri adamların yanına bıraktılar, Kıraç’ta nadir bulunan zeytinlerle dolu küçük gümüş tabaklar getirdiler. Beyaz koyun

peyniri ve Aiellerin *pecara* dedikleri kırışık cevizlerden sundular. Beyaz başlıklarının içinden bakan Aieller gözlerini yere indirmişlerdi ve yüzlerinde hiç de tanıdık olmayan bir uysallık vardı.

Savaşta da ele geçirilseler baskınlarda da, *gai'shain*'lar bir sene ve bir gün itaatkârca hizmet etmeye yemin ederler, bu sürede hiçbir silaha dokunmazlar, şiddete başvurmazlar ve sonunda hiçbir şey olmamış gibi kendi klanlarına ve boylarına dönerlerdi. Yaprağın Yolu'nun tuhaf bir yankısı. *Ji'e'toh*, onur ve görev, bunu gerektiriyordu ve *ji'e'toh*'un ihlal edilmesi, bir Aiel'in yapabileceği hemen hemen en kötü şeydi. Belki de en kötüsüydü. Bu erkek ve kadınların bazılarının kendi klan şeflerine hizmet ediyor olması olasıydı, ama *gai'shain*'lık dönemi sürdüğü sürece, adamın oğlu ya da kızı bile olsalar, bir göz kırpması ile bile bunu belli etmiyorlardı.

Aniden Rand'a, bazı Aiellerin gösterdiklerini kabullenememelerinin asıl sebebi buymuş gibi geldi. Onlara, ataları, yalnızca kendileri için değil, tüm gelecek nesiller için de *gai'shain* yemini etmiş gibi görünüyor olmalıydı. Ve o nesiller –bugüne dek hepsi– mızrak alarak *ji'e'toh*'u ihlal etmişti. Önündeki adamlar arasında bu tür endişelere kapılanlar var mıydı acaba? *Ji'e'toh* bir Aiel için ciddi meseleydi.

Gai'shain'lar yumuşak terlikli ayaklar üzerinde, hemen hemen hiç ses çıkarmadan çıktılar. Klan şeflerinin hiçbiri şarabına ya da yiyeceklere dokunmadı.

"Couladin'in benimle görüşmesi umudu var mı?" Rand olmadığını biliyordu; Couladin'in habercilerinin derilerini canlı canlı yüzdüğünü öğrendiğinde, görüşme talebi göndermeyi bırakmıştı. Ama diğerlerinin konuşmaya başlamasını sağlamak için bir yoldu yine de.

Han hıhladı. "Ondan aldığımız tek haber, seni bir daha gördüğünde *senin* derini yüzeceği. Sana konuşacakmış gibi geliyor mu?"

"Shaidoları ondan koparabilir miyim?"

"Onu takip ediyorlar," dedi Rhuarc. "O şef falan değil, ama onlar öyle olduğuna inanıyorlar." Couladin, o cam sütunların arasına hiç girmemişti; iddia ettiği gibi, Rand'ın söylediği her şeyin yalan olduğuna hâlâ inanıyor olabilirdi. "Kendisinin *Car'a'carn* olduğunu söylüyor ve buna da inanıyorlar. Gelen Shaido Kızları topluluk için geldiler ve o da, onurunu *Far Dareis Mai* taşıdığı için. Başka kimse gelmez."

"Onları izlemeleri için izciler gönderiyoruz," dedi Bruan, "ve Shaidolar ellerinden geldiği zaman onları öldürüyor. Couladin yarım düzine kan davasının başlangıcını hazırlıyor. Ama şimdiye dek bize burada

saldıracağına dair işaret vermedi. Bizim Rhuidean'ı kirlettiğimizi iddia ettiğini duydum ve bize burada saldırmak bu kirliliği artırırmış."

Erim homurdanarak minderinde kıpırdandı. "Kastettiği, her Shaido'yu iki kez öldürecek kadar çok mızrağımızın olduğu." Ağzına bir parça beyaz peynir attı ve üzerinden hırladı. "Shaidolar hep korkak ve hırsızdı zaten."

"Onursuz köpekler," dedi Bael ile Jheran aynı anda, sonra her biri diğerinin kendisini bir şekilde aldattığını düşünürmüş gibi bakışlarını birbirlerine diktiler.

"Onursuz ya da değil," dedi Bruan sessizce. "Couladin'inkilerin sayısı büyüyor." Sesi ne kadar sakin olursa olsun, yine de devam etmeden önce kadehinden iri bir yudum aldı. "Neden bahsettiğimi hepiniz biliyorsunuz. Kasvetten sonra kaçanların bazıları mızraklarını atmıyor. Bunun yerine, Shaidolar arasındaki topluluklara katılıyorlar."

"Şimdiye dek klanından kopan Tomanelle olmadı," diye havladı Han.

Bruan Rhuarc ve Erim'in üzerinden Tomanelle şefine bakarak açık seçik konuştu: "Her klanda oldu." Sözlerine yeniden meydan okunmasını beklemeden minderine yerleşti. "Buna klandan kopma denemez. Topluluklara katılıyorlar. Buradaki Çatı'ya gelen Shaido Kızları gibi."

Birkaç mırıldanma oldu, ama bu sefer kimse itiraz etmedi. Aiel savaşçı topluluklarının kuralları karmaşıktı ve bazı açılardan üyeleri topluluklarına klanlarına olduğu kadar sıkı bağlıydı. Örneğin, aynı topluluğun üyeleri, klanları arasında kan davası olsa bile birbirleriyle savaşmazdı. Bazı erkekler kendi topluluklarından adamların yakın akrabası olan kadınlarla evlenmez, o kadınları kendi kanlarından sayarlardı. Rand, *Far Dareis Mai*'in, Mızrağın Kızları'nın âdetlerini düşünmek bile istemiyordu.

"Couladin'in niyetinin ne olduğunu bilmem gerek," dedi onlara. Couladin kulağına arı kaçmış boğa gibiydi; her yöne saldırabilirdi. Duraksadı. "Shaidolar arasındaki topluluklara katılmak üzere insan göndermek onur ihlali olur mu?" Neyi kastettiğini daha fazla söylemesine gerek yoktu. Bütün adamlar, hatta Rhuarc durduğu yerde gerildi, gözleri odanın sıcağını alacak kadar soğuktu.

"Bu şekilde casusluk etmek," Erim pis bir tadı varmış gibi 'casus' sözcüğünü söylerken ağzını çarpıttı, "kendi boyuna karşı casusluk etmek gibidir. Onur sahibi kimse yapmaz bunu."

Rand, onur duygusu biraz daha az hassas birini bulup bulamayacaklarını sormaktan kaçındı. Aiel mizah anlayışı tuhaf, hatta zalim bir şeydi, ama bazı konularda o kadarı da yoktu.

Konuyu değiştirmek için sordu: “Ejderduvarı’nın diğer yanından haber var mı?” Yanıtı biliyordu; o tür haberler Rhuidean’da toplanmış Aieller arasında hızla yayılıyordu.

“Söylemeye değer bir şey yok,” diye yanıt verdi Rhuarc. “Ağaçkatillerinin çıkardığı sorunlar yüzünden Üç Kat Topraklar’a pek az çerçi geliyor.” Kıraç’a verdikleri isim buydu; günahlarının cezası, cesaretlerini sınayacak bir yer, onları şekillendirecek bir örs. Ağaçkatilleri Cairhienliler demekti. “Tear Taşı üzerinde hâlâ Ejder bayrağı dalgalanıyor. Tearlılar emrettiğin gibi kuzeye, Cairhien’e gittiler ve ağaçkatillerine yiyecek dağıtıyorlar. Bu kadar.”

“Ağaçkatillerinin açlıktan ölmesine izin vermeliydin,” diye mırıldandı Bael ve Jheran ağzını hızla kapattı. Rand onun da aynı şeyi söylemek üzere olduğunu tahmin etti.

“Ağaçkatilleri öldürülmekten ve hayvan gibi Shara’ya satılmaktan başka işe yaramazlar,” dedi Erim sertçe. Aiellerin Kıraç’a davetsiz girenlere yaptıkları şeylerden ikisi buydu; yalnızca âşıklar, çerçiler ve Tenekeciler güvenle geçebilirdi, ama Aieller Tenekecilerden hastalık taşıyorlarmış gibi kaçınırlardı. Shara, Kıraç’ın ötesindeki toprakların ismiydi; Aieller bile oralılar hakkında pek az bilgi sahibiydi.

Rand göz ucuyla iki kadının yüksek, kemerli kapıda beklenti içinde oturduğunu gördü. Biri oraya, eksik kapıların yerini almak üzere iplere dizilmiş kırmızı ve mavi renkli boncuklardan bir perde asmıştı. Kadınlardan biri Moiraine idi. Bir an onları bekletmeyi düşündü; Moiraine’in yüzünde o sinir bozucu, emredici ifade vardı ve onun için toplantıyı bölmesini beklediği açıktı. Yalnız, gerçekten de konuşacak hiçbir şey kalmamıştı. Adamların bakışlarından, sohbet havasında olmadıkları anlaşılabiliyordu. Kasvetten ve Shaidolardan bahsettikten hemen sonra değil.

İçini çekerek ayağa kalktı ve klan şefleri de onu taklit etti. Han dışında hepsi Rand kadar, hatta daha uzundu. Rand’ın büyüdüğü yerde Han orta boylu, hatta daha uzun sayılırdı; Aieller arasında kısa sayılıyordu. “Ne yapılması gerektiğini biliyorsunuz. Klanların kalanını getirin ve Shaidolara göz kulak olun.” Bir an durdu, sonra ekledi: “Sonu iyi olacak. Aieller için, elimden geldiğince iyi.”

“Kehanet bizi kıracağını söylüyor,” dedi Han ekşi ekşi. “İyi bir başlangıç yaptın. Ama seni takip edeceğiz. Gölge yok olana kadar,” diye alıntı yaptı, “su yok olana kadar, Gölge’ye gireceğiz ve dişlerimizi sıkarak,

son nefesimizle meydan okuyarak. Son Gün'de Kör Eden'in gözüne tüküreceğiz." Kör Eden Aiellerin Karanlık Varlık'a verdiği isimdi.

Rand için, gereken karşılığı vermekten başka yapacak şey yoktu. Bir zamanlar bunu bilmiyordu. "Onurum ve Işık adına, hayatım Kör Eden'in yüreğinde bir hançer olacak."

"Son Gün'e dek," diye bitirdi Aieller, "Shayol Ghul'ün ta kendisine." Arp sakin sakin çalıyordu.

Şefler iki kadının yanından geçerek, Moiraine'i saygıyla süzerek odadan çıktılar. İçlerinde korku yoktu. Rand kendisinin de o kadar güvenli olabilmesini diledi. Moiraine onun için çok fazla plan yapmıştı, ona bağladığından haberi olmadığı ipleri çekmek için çok fazla yolu vardı.

Şefler gider gitmez iki kadın içeri girdi. Moiraine her zamanki kadar serinkanlıydı.

O Aes Sedai hatları olmasaydı bile, Rand'ın yaşını tahmin edemeyeceği ufak tefek, güzel bir kadındı. Şakaklarına sardığı nemli, serinletici kumaşı çıkarmıştı. Onun yerine ince, altın bir zincirden sarkan küçük, mavi bir taş siyah saçlarına yerleştirilmişti. Kumaş parçasını çıkarmasa da olurdu; hiçbir şey bu kadının kraliçe gibi görünmesini engelleyemezdi. Genelde sahip olduğu boydan otuz santim uzun görünürdü, gözleri tamamen güven ve hüküm doluydu.

Diğer kadın daha uzun boyluydu, ama yine de Rand'ın omzuna gelmiyordu. Yaşı belirsiz değil gençti. Birlikte büyüdüğü Egwene. Şu anda, iri, kara gözleri dışında, bir Aiel kadını sanılabilirdi ve bunun tek sebebi bronzlaşmış yüzü ve elleri değildi. Kahverengi yünden geniş bir Aiel eteği, *algode* denen bir bitkinin lifinden dokunmuş beyaz, bol bir bluz giymişti. *Algode* en ince dokunmuş yünden bile yumuşaktı; Aielleri ticaretine ikna edebilse, iyi iş yapabilirdi. Egwene'in omuzlarına gri bir şal asılmıştı ve geniş bir bant halinde katlanan gri bir eşarp omuzlarının altına dek uzanan siyah saçlarını arkada tutuyordu. Çoğu Aiel kadınının aksine, tek bir bilezik taşıyordu; fildişinden oyulmuş, alevlerden oluşan bir halka ve altın ve fildişi boncuklardan tek bir kolye. Ve bir şey daha. Sol elindeki Büyük Yılan yüzüğü.

Egwene, Aiel Bilgelerin bazılarının yanında eğitim görüyordu... tam olarak ne eğitimi, Rand bilmiyordu, ama düşlerle ilgili bir şey olduğunu tahmin ediyordu; Egwene ve Aiel kadınların ağzı sıkıydı... ama Egwene Beyaz Kule'de de eğitim görmüştü. Kabuledilmişlerden biriydi, Aes Sedai olma yolundaydı. Ve en azından burada ve Tear'da tam Aes Sedai olarak

kabul ettirmişti kendini. Bazen Rand bu konuda ona takılıyordu; ama Egwene nüktelerini pek de iyi karşılamıyordu.

“Kısa sürede arabalar Tar Valon’a gitmek üzere yola çıkmaya hazır olacak,” dedi Moiraine. Sesi ezgili ve kristal gibi berraktı.

“Güçlü bir koruma ekibi gönder,” dedi Rand. “Kadere onları senin istediğin yere götürmeyebilir.” Dışarı bakmak ve Kadere hakkında düşünmek için yine pencerelere döndü. “Daha önce elini tutmam ya da izin vermem için bana ihtiyaç duymuyordun.”

Aniden bir şey omuzlarına arkadan çarpmış gibi geldi, kalın, karyadan bir sopa gibi; yalnızca diken diken olan derisinin verdiği hafif his, ki bu sıcakta olası değildi, ona kadınlardan birinin yönlendirdiğini anlatıyordu.

Onlarla yüzleşmek üzere hızla döndü, *saidin*’e uzandı, içini Tek Güç ile doldurdu. Güç, içinde kabaran yaşamın kendisi gibi geliyordu, sanki artık on kat, yüz kat daha canlıymış gibi; Karanlık Varlık’ın lekesi de içini doldurdu, ağzında kıvranan ölüm ve yozlaşma gibi. Onu alıp götürmekle tehdit eden bir akıntıydı, her saniye savaşması gereken bir seldi. Buna artık neredeyse alışmıştı ve aynı zamanda onu kullanmaya asla alışmayacaktı. Sonsuza dek *saidin*’in tatlılığına tutunmak istiyordu. Kusmak istiyordu. Ve bir yandan, sel onu kemiklerine dek kavurmaya, kemiklerini küle döndürmeye çalışıyordu.

Sonunda leke onu delirtecekti, eğer önce Güç öldürmezse; ikisi arasında bir yarış vardı. Dünyanın Kırılışı başladığından beri, Lews Therin Telamon, Ejder ve onun Yüz Yoldaşı Karanlık Varlık’ın Shayol Ghul’deki zindanını mühürlediğinden beri yönlendiren tüm adamların kaderi delilik olmuştu, O mühürlerdeki son karşı darbe Gerçek Kaynak’ın eril yarısını kirletmişti ve yönlendirebilen adamlar, yönlendirebilen deli adamlar dünyayı paramparça etmişti.

İçini Güç’le doldurdu... Ve hangi kadının yaptığını bilemedi. İkisi de ona ağızlarında tereyağı erimezmiş gibi bakıyordu, her biri tek kaşını, hemen hemen birbirine eş bir eğlenti ifadesiyle kaldırmıştı. İkisinden biri ya da ikisi birden o anda Kaynak’ın dişil yarısına kucak açmış olabilirdi ve Rand asla bilemezdi.

Omuzlarına inen sopa elbette Moiraine’in tarzı değildi; o terbiye vermek için başka yollar bulurdu, daha incelikli ve sonuçta daha acı verici yollar. Fakat Egwene’in yaptığından emin olsa da, karşılık vermedi. *Kanıt.* Düşünce Boşluk’un dışında kayıp geçti; onun, boşluğun içinde süzülüyordu, düşünce ve duygular, hatta öfkesi çok uzaklardaydı. *Kanıtsız*

hiçbir şey yapmayacağım. Bu sefer beni kışkırtmalarına izin vermeyeceğim. Bu, birlikte büyüdüğü Egwene değildi; Moiraine onu oraya gönderdiğinden beri Beyaz Kule'nin bir parçası olmuştu. Yine Moiraine. Daima Moiraine. Bazen Moiraine'den kurtulabilmeyi diliyordu. *Yalnızca bazen mi?*

Ona yoğunlaştı. "Benden ne istiyorsun?" Sesi kendi kulaklarına bile ifadesiz ve soğuk geldi. Güç içinde fırtınalar estiriyordu. Egwene bir kadın için *saidar*'ı, Kaynak'ın dişil yarısına dokunmanın bir kucak açma olduğunu söylemişti; bir erkek için, daima acımasız bir savaştı. "Ve bir daha arabalardan bahsetme, küçük kardeş. Normalde ne yapmayı düşündüğünü sen yaptıktan çok sonra öğrenebiliyorum."

Aes Sedai kaşlarını çatarak ona baktı ve buna şaşmamak gerekirdi. Bu şekilde hitap edilmeye alışık olmadığı kesindi, karşısındaki Yenidendoğan Ejder bile olsa. "Küçük kardeş" lafının nereden geldiğine dair Rand'ın en ufak fikri yoktu; son zamanlarda kafasında sözcükler belirivermeye başlamıştı. Belki bir parça delilik. Bazı geceler sabahın erken saatlerine dek, bu konuda endişe ederek uyanık yatıyordu. Boşluk'un içindeyken, başka birinin sorunu gibi geliyordu.

"Yalnız konuşmalıyız." Moiraine arpçıya soğuk bir bakış fırlattı.

Kendine burada verdiği isimle Jasin Natael penceresiz duvarlardan birinin önünde, minderlerin üzerine yayılmış, dizine dayadığı arpını hafif hafif çalıyordu. Arpın üstteki kolu Rand'ın önkollarındaki yaratıklara benzeyen şekillerle oyulmuş ve yaldızlanmıştı. Ejderler, diyordu Aieller onlara. Natael'in o nesneyi nereden bulduğuna dair Rand'ın yalnızca tahminleri vardı. Siyah saçlı bir adamdı. Orta yaşlarında, Aiel Kıraçları dışında her yerde uzunca sayılacak biri. Pantolonu ve ceketi bir kraliyet sarayına yakışır koyu mavi ipekten dikilmiş, yaka ve kolağızları girift altın iplik işlemelerle süslenmiş, sıcağa rağmen tüm düğmeler iliklenmiş, tüm bağcıklar bağlanmıştı. Güzel giysileri önüne serilmiş âşık pelerini ile zıtlık oluşturuyordu. Tamamen makul bir pelerindi, ama yüzlerce renkten yüzlerce yamayla baştan aşağı kaplanmıştı ve tüm yamalar en ufak esintide çırpınacak şekilde dikilmişti. Pelerin, onun köy köy dolaşarak insanları eğlendiren, jonglörlük ve akrobatlık yapan, şarkı söyleyen, hikâye anlatan biri olduğunu gösteriyordu. Kesinlikle ipek giyecek biri değil. Adam pek kendini beğenmişti. Tamamen müziğine dalmış gibi görünüyordu.

"Natael'in önünde dilediğini söyleyebilirsin," dedi Rand. "Hem, o Yenidendoğan Ejder'in ozanı." Meseleyi gizli tutmak yeterince önemliyse

ısrar ederdi. Moiraine ve adamı gözünün önünden ayırmak hoşuna gitmese de Rand gönderirdi.

Egwene yüksek sesle burnunu çekerek omuzlarındaki şah düzeltti. “Başın aşırı olgunlaşmış bir kavun gibi şişmiş, Rand al’Thor.” Bunu ifadesizce, son derece açık bir gerçekmiş gibi söylemişti.

Boşluk’un içinde öfke köpürdü. Kızın söylediği şeyler yüzünden değil; daha çocukluklarından beri, delikanlı hak etse de hak etmese de, ona haddini bildirmeye çalışma alışkanlığına sahipti. Ama son zamanlarda Moiraine ile çalışmaya başlamış görünüyordu, Aes Sedai onu dilediği yere ittirebilsin diye dengesini yitirmesini sağlıyordu. Daha genç olduklarında, Rand’ın ne olduğunu öğrenmeden önce, o ve Egwene bir gün evleneceklerini düşünürlerdi. Ve şimdi ona karşı Moiraine’in tarafını tutuyordu.

Rand sert bir ifadeyle, niyetlendiğinden daha sert konuştu. “Bana ne istediğini söyle, Moiraine. Bana burada, şu anda söyle ya da senin için zaman bulmamı bekle. Çok meşgulüm.” Bu tamamen yalandı. Zamanının çoğunu Lan ile kılıç, Rhuarc ile mızrak çalışarak ya da ikisinden el ve ayaklarla savaşmayı öğrenerek geçiriyordu. Ama bugün, burada zorbalık yapılacaksa, o yapacaktı. Natael her şeyi dinleyebilirdi. Hemen hemen her şeyi. Rand onun her an nerede olduğunu bildiği sürece.

Moiraine ve Egwene kaşlarını çattılar, ama en azından gerçek Aes Sedai olanı, Rand’ın bu sefer iteklenemeyeceğini anlamış görünüyordu. Natael’e bir bakış fırlattı ve ağzı gerildi –adam hâlâ müziğine dalmış görünüyordu–, sonra kesesinden kalın, gri ipeğe sarılı bir bohça çıkardı.

Kumaşı açarak içindekini masanın üzerine koydu, bir erkek eli büyüklüğünde bir disk, yarısı ölüm siyahı, yarısı saf beyaz, iki renk iki bitişik gözyaşı damlası oluşturacak şekilde, kıvrımlı bir çizgiyle birleşiyordu. Bu Kırılış’tan önce Aes Sedailerin simgesi idi. Ama disk bundan fazlasıydı. Bunun gibi yalnızca yedi tanesi yapılmıştı. Karanlık Varlık’ın zindanındaki mühürler. Ya da daha doğrusu, her biri o mühürlerin odağıydı. Moiraine, kabzasına gümüş tel sarılmış kemer bıçağını çıkararak dikkatle diskin kenarına sürttü. Ve ince, katı, siyah bir şerit sıyrıldı.

Boşluk’a sarılı olmasına rağmen Rand inledi. Boşluğun kendisi titredi ve bir anlığına Güç onu alt edecekmiş gibi oldu. “Bu bir kopya mı? Sahte mi?”

“Bunu aşağıdaki meydanda buldum,” dedi Moiraine. “Ama gerçek. Yanımda Tear’dan getirdiğimle aynı,” Öğle yemeği için bezelye çorbası

istediğini söylüyordu sanki. Diğer yandan Egwene, hava soğumuş gibi şalına sarınmıştı.

Rand kendi içinde korkunun kıpırdandığını, Boşluk'un yüzeyinde aktığını hissetti. *Saidin*'i salıvermek için çaba harcaması gerekti, ama kendini zorladı. Konsantrasyonunu kaybederse, Güç onu durduğu yerde yok ederdi ve Rand tüm dikkatini eldeki soruna vermek istiyordu. Yine de, lekeye rağmen, bir kayıp duygusu hissetti.

Masada yatan o şerit imkânsızdı. O diskler *cuendillar*'dan, yürektaşından yapılmıştı ve *cuendillar*'dan yapılmış hiçbir şey, Güç kullanılsa bile kırılamazdı. Ona karşı kullanılan güç onu daha da sağlam kılardı. Yürektaşının nasıl yapıldığı bilgisi Dünyanın Kırılışı sırasında kaybedilmişti, ama Efsaneler Çağı'nda ondan yapılan her şey hâlâ sağlamdı, en kırılgan görünüşlü vazodan okyanusun dibine, dağların altına gömülmüş nesnelere kadar. Elbette, yedi diskten üçü çoktan kırılmıştı, ama bir bıçaktan daha fazlası gerekmişti bunun için.

Ama bir düşününce, o üçünün nasıl kırıldığını da bilmiyordu. Yaratıcı'nınkinden daha düşük bir güç yürektaşını kıramıyorsa, o zaman açıklaması bu olmalıydı.

"Nasıl?" diye sordu ve sesi Boşluk'a sarındığı zamanki kadar sakin çıkınca şaşırdı.

"Bilmiyorum," diye yanıt verdi Moiraine, aynı ölçüde sakin görünerek. "Ama sorunu görüyorsun, değil mi? Masadan düşse kırılır. Diğerleri, her neredeyseler, bunun gibiyse, çekiçli dört adam Karanlık Varlık'ın zindanındaki deliği yine açabilir. Bu durumda, bunlardan birinin ne kadar etkili olduğunu kim bilebilir?"

Rand görüyordu. *Daha hazır değilim.* Hiç hazır olup olmayacağından emin değildi, ama henüz olmadığından emindi. Egwene, kendi açık mezarına bakıyormuş gibi görünüyordu.

Moiraine ipeği yeniden sararak kesesine yerleştirdi. "Belki bunu Tar Valon'a götürmeden önce bir olasılık gelir aklıma. Neden olduğunu bilirsek, belki bu konuda bir şey yapılabilir."

Rand Karanlık Varlık'ın Shayol Ghul'den uzanması ve sonunda tamamen serbest kalması imgesinden kurtaramıyordu kendini; zihninde dünyayı ateşler ve karanlık kaplıyordu, kavuran, ama ışık vermeyen alevler, havayı sıkıştıran taş kadar katı bir karanlık. Kafasında bu varken, Moiraine'in söylediklerini kavraması biraz zaman aldı. "Tek başına mı

gitmeyi düşünüyorsun?” Kadının kayaya yapışan yosun gibi kendisine yapışacağını sanmıştı. *İstediğin bu değil mi?*

“Sonunda,” diye yanıt verdi Moiraine sessizce. “Sonunda... seni terk etmek zorunda kalacağım. Olacak olan olur.” Rand kadının ürperdiğini gördüğünü sandı, ama o kadar hızlı olup bitti ki, kendi hayal gücünün işi de olabilirdi ve bir sonraki an kadın bir kez daha tamamen kendine hâkim olmuştu. “Hazır olmalısın.” Kuşkularının hatırlatılması hiç hoş gelmedi. “Planlarını konuşmalıyız. Burada daha fazla oturamazsın. Terkedilmişler peşine düşmeyi planlıyor olmasaydı bile, orada, dışarıdalar, etki alanlarını genişletiyorlar. Dünyanın Omurgası’nın öte yanındaki her şeyi onların ellerinde bulursan, Aielleri toplamak hiçbir işine yaramaz.”

Rand gülerek masaya yaslandı. Demek bu da planlarından biriydi. Onun gitmesi için çok hevesli olursa, belki dinlemeye daha gönüllü olur, yol gösterilmesine daha fazla izin verebilirdi. Kadın yalan söyleyemezdi elbette, açık açık söyleyemezdi. Pek övündükleri o Üç Yemin’den biri bunu sağlıyordu; doğru olmayan hiçbir şey söylememek. Rand bu kuralın bir ahır genişliğinde boşluk bıraktığını öğrenmişti. Kadın sonunda onu terk edecekti. Herhalde öldükten sonra.

“Planlarımı konuşmak istiyorsun,” dedi kuru kuru. Ceketinin cebinden kısa saplı bir pipo ve deri bir tütün kesesi çıkararak pipoyu doldurdu ve kısaca *saidin*’e şöyle bir dokunarak tütünün üzerinde alevin dans etmesini sağladı. “Neden? Onlar benim planlarım.” Dumanı ağır ağır çekerek bekledi ve Egwene’in öfkeli bakışlarını görmezden geldi.

Aes Sedai’nin yüzü değişmedi, ama iri, kara gözleri alev almış gibiydi. “Benim rehberliğimi kabul etmeden gittiğin her yerde neler yaptın?” Sesi de yüzü kadar soğuktu, ama sözleri kırbaç şaklamaları gibi geldi. “Nereye gittiysen arkanda ölüm, yıkım ve savaş bıraktın.”

“Tear’da değil,” dedi Rand, fazla telaşla. Ve kendini savunurcasına. Dengesini bozmasına izin vermemeliydi. Kararlılıkla piposundan aralıklı, ağır nefesler çekti.

“Hayır,” diye kabul etti kadın, “Tear’da değil. Bu sefer arkanda bir ulus vardı, bir halk. Sen bununla ne yaptın? Tear’a adalet getirmen övgüye değerdi. Cairhien’de düzeni sağlamak, açları doyurman alkışlanacak bir başarı idi. Başka zaman olsa sana övgüler yağdırırdım.” Moiraine, Cairhienliydi. “Ama bütün bunlar Tarmon Gai’don’la yüzleşeceğin güne hazırlamıyor seni.” Sabit fikirli bir kadın, söz konusu kendi ülkesi bile olsa,

iş başka konulara geldiğinde soğuk. Ama Rand'ın da aynı ölçüde sabit fikirli olması gerekmiyor muydu?

"Ama ne yapmamı isterdin? Terkedilmişleri teker teker avlamamı mı?" Yine kendini piposundan ağır nefesler çekmeye zorladı; bu çaba gerektiriyordu. "Nerede olduklarını bile biliyor musun? Ah, Sammael Illian'da... bunu biliyorsun, ama kalanı? Ya senin istediğin gibi Sammael'in peşine düştüğümde iki üç, dördünü birden bulursam? Ya da dokuzunu birden?"

"Üç ya da dört tanesinin karşısında durabilirdin, hatta belki dokuzunun birden," dedi Moiraine buz gibi, "*Callandor*'u Tear'da bırakmasaydın. Gerçek şu: kaçıyorsun. Aslında bir planın yok, seni Son Savaş'a hazırlayacak bir planın yok. Bir mekândan diğerine kaçıyorsun ve bir şekilde her şeyin en iyi şekilde sonuçlanacağını umuyorsun. Umuyorsun, çünkü başka ne yapman gerektiğini bilmiyorsun. Beni dinlesen, en azından..." Rand piposu ile keskin bir jest yaparak onu susturdu ve iki kadının öfkeli bakışlarına aldırmadı bile.

"Bir planım var." Bilmek istiyorlarsa bilsinler, tek kelimesini değiştirmektense yanmayı tercih ederdi. "İlk önce, savaşlara ve öldürmelere bir son vermeyi düşünüyorum, onları ben başlatsam da başlatmasam da. İnsanların öldürmesi gerekiyorsa, bırak Trolloc öldürsünler, birbirlerini değil. Aiel Savaşı'nda, dört klan Ejderduvarı'nı aştı ve iki seneden uzun süre istedikleri her şeyi yaptılar. Cairhien'i yakıp yağmaladılar, onlara karşı gönderilen her orduyu alt ettiler. İsteseler Tar Valon'u da alırlardı. Sizin Üç Yemininiz yüzünden Kule onları durduramazdı." Gölgedölleri ya da Karanlıkdostları hariç kimse üzerinde, kendi hayatlarını savunma amacı dışında Güç'ü silah olarak kullanmamak. Yeminlerden biri de buydu ve Aieller Kule'nin kendisini tehdit etmemişti. Öfke Rand'ı ele geçirmişti. Kaçıyor ve umuyordu, öyle mi? "Bunu dört klan yaptı. Yedi klanı Dünyanın Omurgası'nın üzerinden aşırırsam ne olur?" On bir olacaktı; Shaidoları getirme umudu pek azdı. "Uluslar birleşmeyi düşündükleri zaman bile çok geç olacak. Benim barışımı kabul etmek zorunda kalacaklar, olmazsa Can Breat'de gömüleyim." Arptan uyumsuz bir tınlama çıktı ve Natael başını iki yana sallayarak aletin üzerine eğildi. Bir an sonra yine yatıştırıcı sesler gelmeye başlamıştı.

"Bir kavun bile kafan kadar şişemez," diye mırıldandı Egwene, kollarını göğsünde kavuşturarak. "Ve bir taş daha inatçı olamaz! Moiraine yalnızca sana yardım etmeye çalışıyor. Neden bunu görmüyorsun?"

Aes Sedai, gerek olmadığı halde ipek eteklerini düzeltti. “Aielleri Ejderduvarı’ndan aşırmak yapabileceğin en kötü şey olabilir.” Sesinde bir tını vardı, ya öfke ya hayal kırıklığı. En azından kadına bir kukla olmadığını anlatabiliyordu. “Şu ana dek Amyrlin Makamı bir hükümdarı olan her ulusun hükümdarına yaklaşıyor, senin Yenidendoğan Ejder olduğuna dair kanıtları önlerine seriyor olmalı. Kehanetleri biliyorlar; ne yapmak üzere doğduğunu biliyorlar. Bir kez senin kim ve ne olduğun konusunda ikna olunca, seni kabullenecekler, çünkü zorunlular. Son Savaş geliyor ve sen onları, tek umudusun, insan ırkının tek umudu.”

Rand kahkaha attı. Acı bir kahkahaydı. Piposunu dişlerinin arasına kıstırarak bağdaş kurup masanın üzerine oturdu ve bakışlarını iki kadına dikti. “Demek sen ve Siuan Sanche hâlâ bilinecek her şeyi bildiğinizi düşünüyorsunuz.” Işık izin verirse, onun hakkındaki her şeyi bilmeye yaklaşmayacaklardı bile, asla öğrenmeyeceklerdi. “İkiniz de aptalsınız.”

“Biraz saygı göster!” diye hırladı Egwene, ama Rand onu dinlemeden devam etti.

“Tearlı Yüksek Lordlar da Kehanetleri biliyor ve Dokunulamayan Kılıç’ı elimde gördüklerinde beni tanıdılar. Yarısı onlara güç, ihtişam ya da ikisini birden getirmemi bekliyor; diğer yarısı sırtıma bir hançer saplamayı ve Yenidendoğan Ejder’in Tear’a geldiğini bile unutmayı tercih ederdi. İşte uluslar Yenidendoğan Ejder’i böyle selamlayacak. Ben ilk önce onları bastırmazsam. *Callandor*’u neden Tear’da bıraktığımı biliyor musun? Onlara beni hatırlatması için. Onun orada, Taşın Yüreği’nde saplı olduğunu her gün hatırlayacaklar ve onu almak için döneceğimi bilecekler. Onları bana bağlı kılan bu.” Dokunulamayan Kılıç’ı orada bırakmasının bir sebebi buydu. Diğerini düşünmek bile istemiyordu.

“Çok dikkatli ol,” dedi Moiraine bir an sonra. O donuk sükûnetin içinde yalnızca bu kadar. Rand sözlerin içinde çıplak bir uyarı işitti. Bir sefer, kadının aynı ses tonu ile, onun Gölge’nin eline geçtiğini görmektense ölü görmeyi tercih edeceğini söylediğini duymuştu. Zorlu bir kadın.

Moiraine uzun bir an boyunca ona baktı, o kara göletler gibi gözler Rand’ı yutmakla tehdit etti. Sonra mükemmel bir reverans yaptı. “İzninle, Lord Ejder, ben gidip Kadere Efendi’ye yarın nerede çalışacağını söyleyeyim.”

Hareketinde ya da sözlerinde hiç kimse en küçük bir alay izi görüp duyamazdı, ama Rand hissetti. Dengesini bozmasını sağlayacak, suçluluk duygusu, utanç duygusu, kararsızlık ya da elinden gelen her şekilde, onu

önerilere açık kılacak herhangi bir şey. Şıkırdayan boncukların arkasında kaybolurken Rand arkasından bakakaldı.

“Öyle kaşlarını çatmana hiç gerek yok, Rand al’Thor.” Egwene’in sesi alçak, gözleri öfke doluydu; onu kullanarak delikanlıyı boğmak istiyormış gibi şalına tutunuyordu. “Lord Ejder demek! Ne olursan ol, kaba, görgüsüz hödüğün tekisin. Yediğinden de fazlasını hak ediyorsun. Biraz görgülü davranmak seni öldürmezdi!”

“Demek *sendin,*” diye terslendi Rand, ama şaşkınlık içinde onun başını iki yana sallayacakken durduğunu gördü. Demek Moiraine’di. Aes Sedai bu kadar öfke gösteriyorsa, bir şey onu korkunç derecede tüketiyor demekti. Rand, kuşkusuz. Belki de özür dilemeliydi. *Herhalde* biraz *görgülü davranmanın bir zararı olmazdı.* Fakat Aes Sedai onu tasmaya takıp dolaştırmak isterken neden kendisinin görgülü davranması gerektiğini anlayamıyordu Rand.

Ama o nazik davranmayı düşünüyorduysa bile, Egwene düşünmüyordu. Parlayan közler koyu kahverengi olsa, tamamen onun gözlerine benzerdi. “Sen yün kafalı bir aptalsın, Rand al’Thor ve Elayne’e senin ona uygun olduğunu asla söylememeliydim. Sen bir gelincik için bile uygun değilsin! Burnunu indir biraz. Mat’in başını soktuğu bir beladan kurtulmak için ter içinde dil döktüğün günleri hatırlıyorum. Nynaeve’in seni, sen uluyana kadar sopaladığı ve sonra günün kalanı boyunca yastıksız oturamadığın zamanları hatırlıyorum. O kadar da eski günler değildi. Elayne’e seni unutmasını söylemeliydim. Neye döndüğüne ilişkin biraz bilgisi olsa...”

Söylev sürerken Rand’ın ağzı açık kaldı. Boncuklu perdeden içeri girdiğinden beri daha öfkeli görmemişti onu. Sonra kafasına dank etti. Düşünmeden kafasını iki yana sallayacak gibi olması ve ona Güç’le vuranın Moiraine olduğunu belli etmesi. Egwene her şeyi gerektiği gibi yapmak için çok çaba harcardı. Bilgelerin yanında eğitim görürken Aiel giysileri giyiyordu; onu tanıyorsa, Aiel âdetlerine uymaya çalışıyor bile olabilirdi. Tam da onun yapacağı şeydi. Ama, yalnızca bir Kabuledilmiş olsa da, her zaman bir Aes Sedai’nin olması gerektiği gibi davranmaya çalışırdı. Aes Sedailer genellikle öfkelerine hâkim olurlardı, saklamak istedikleri şeyi asla belli etmezlerdi.

Ilyena kendine kızdığında acısını asla benden çıkarmazdı. Dilinin keskinliğini bana karşı kullandığında bunun sebebi... Bir anlığına zihni dondu. Hayatı boyunca Ilyena adlı hiçbir kadınla karşılaşmamıştı. Ama isme uyarı bir yüz hatırlayabiliyordu. Belirsizce; güzel bir yüz, krema gibi

bir ten, tam da Elayne'in saç renginde, altın rengi saçlar. Bu delilik olmalıydı. Hayali bir kadını hatırlamak. Belki bir gün kendini aslında var olmayan insanlarla sohbet ederken bulurdu.

Egwene'in söylevi endişeli bir bakışla kesildi. "Sen iyi misin, Rand?" Sesindeki öfke, hiç var olmamış gibi kaybolmuştu. "Sorun mu var? Moiraine'i getireyim mi, belki sana..."

"Hayır!" dedi Rand ve çabucak sesini yumuşattı. "O Şifa veremez. Bir Aes Sedai bile deliliğe Şifa veremezdi; onun hastalığı her neyse, hiçbiri Şifa veremezdi. "Elayne iyi mi?"

"İyi." Söylediklerine rağmen, Egwene'in sesinde duygudaş bir tını vardı. Aslında Rand'ın beklediği tek şey buydu. Elayne Tear'da ayrılırken bildikleri dışında, neyin peşinde olduğu meselesi bir Aes Sedai meselesiydi, kendisini ilgilendirmezdi; Egwene birden fazla kez böyle söylemişti ve Moiraine de onu yankılamıştı. Düşgezebilen üç Bilge, Egwene'in yanlarında eğitim gördüğü kadınlar daha da az bilgi vermişti; Rand'dan hoşnut olmamak için onların da kendi sebepleri vardı.

"Ben de gitsem iyi olacak," diye devam etti Egwene, şalını kollarına indirerek. "Yorgunsun." Hafifçe kaşlarını çatarak ekledi: "Rand, Can Breat'e gömülmek ne anlama geliyor?"

Rand Işık aşkına ne demek istediğini soracak oldu. Sonra o deyişi kullandığını hatırladı. "Yalnızca bir zamanlar duyduğum bir şey," diye yalan söyledi. Ne anlama geldiği ya da nereden çıktığı konusunda en ufak bir fikri yoktu.

"Sen dinlen, Rand," dedi Egwene, delikanlıdan iki yaş küçük değil, yirmi yaş büyükmüş gibi konuşarak. "Dinleneceğine söz ver. Buna ihtiyacın var." Rand başını salladı. Egwene, gerçeği ararmış gibi bir an daha yüzüne baktı, sonra kapıya yöneldi.

Rand'ın gümüş kadehi halıdan havalandı ve önüne süzüldü. Egwene omzunun üzerinden bakamadan telaşla havadan kaptı onu.

"Belki sana bunu söylememeliyim," dedi Egwene. "Elayne sana bir mesaj olarak söylemedi, ama... Seni sevdiğini söyledi. Belki bunu zaten biliyorsun, ama bilmiyorsan da düşünmelisin." Ve sonra, boncukları arkasından tıkırdatarak gitti.

Rand masadan sıçrayarak kadehi fırlattı, öfke içinde Jasin Natael'e dönerken seramiklerin üzerine şarap saçtı.

3
Solgun Gölgeler

Rand, *saidin*'i kavrayarak Hava akışları ördü ve Natael'i minderlerin üzerinden kaptı; adam duvara yapışır, boynundan ayak bileklerine dek kıpırtısız kalır, ayakları yerin yarım adım üzerinde, asılırken yaldızlı arp koyu kırmızı seramiklerin üzerine yuvarlandı. "Seni uyarmıştım! *Asla* bir başkasının yanında yönlendirme. Asla!"

Natael her zamanki tuhaf tarzıyla, Rand'a yan yan bakmaya ya da görülmeden gözetlemeye çalışırmış gibi başını eğdi. "Görse sen olduğunu sanırdı." Sesinde özür yoktu, çekingenlik yoktu, ama meydan okuma da yoktu; mantıklı bir açıklama sunuyor gibiydi. "Dahası, susamış görünüyordun. Bir saray ozanı efendisinin ihtiyaçları ile ilgilenmeli." Bu, sarındığı küçük kendini beğenmişliklerden biriydi; Rand Lord Ejderse, o zaman o da bir saray ozanı olmalıydı; basit bir âşık değil.

Adama öfkelendiği kadar kendinden de tiksinen Rand örgüyü çözdü ve adamın yere inmesine izin verdi. Onu hırpalamak on yaşında bir çocukla kavga etmek gibiydi. Adamın *saidin*'e ulaşmasını kısıtlayan kalkanı göremiyordu –kadın işiydi–, ama orada olduğunu biliyordu. Artık Natael'in yetenekleri bir kadehi yerinden kaldırmak gibi işlerle sınırlıydı. Neyse ki, kalkan kadınların gözlerinden gizlenmişti. Natael buna "içe almak" diyordu; ama açıklayamıyordu. "Ya yüzümü görüp kuşkulansaydı? Kadeh kendi kendine bana doğru uçmuş gibi şaşkın görünüyordum!" Piposunu yine dişlerinin arasına sıkıştırdı ve öfkeli bir duman bulutu salıverdi.

"Yine de kuşkulanmazdı." Diğer adam yine minderlerin üzerine yerleşerek arpı aldı, şeytani bir tınısı olan bir ezgi tıngırdatmaya başladı. "Nasıl şüphelenebilir ki? Duruma ben bile tamamen inanmıyorum." Sesinde biraz acılık varsa bile Rand ayırt edemedi.

O da inandığından tamamen emin olamıyordu, ama bunun için çok çaba göstermişti. Önündeki adamın, Jasin Natael'in bir adı daha vardı: Asmodean.

Asmodean tembel tembel arpını çalarken dehşet saçan Terkedilmişlerden biri gibi görünmüyordu. Hatta belli bir ölçüde yakışıklıydı bile; Rand kadınların onu çekici bulacağını tahmin ediyordu. Kötülüğün görünebilecek bir iz bırakmış olmaması tuhaf geliyordu. O Terkedilmişlerden biriydi ve değil onu öldürmeye çalışmak, Rand onun ne olduğunu Moiraine ve başka herkesten saklamaya çalışıyordu. Bir öğretmene ihtiyacı vardı.

Aes Sedailerin yabani dedikleri kadınlar için doğru olan şey erkekler için de geçerliyse, kendi başına Güç kullanmayı öğrenme çabasından canlı kurtulma şansı dörtte birdi. Deliliği saymazsa. Öğretmeninin erkek olması gerekiyordu; Moiraine ve diğerleri sık sık ona bir kuşun bir balığa uçmayı, bir balığın bir kuşa yüzmeyi öğretemeyeceğini söylemişti. Öğretmeninin deneyimli biri olması gerekirdi, öğrenmesi gereken şeyleri zaten bilen biri. Aes Sedailer yönlendirebilen erkekleri buldukları yerde ehlileştiririrken –ve her sene daha azı bulunabiliyordu– bu pek az seçenek bırakıyordu. Yönlendirebildiğini yeni keşfetmiş bir adam kendisinden daha fazlasını bilemezdi. Yönlendirebilen sahte bir Ejder –Rand çoktan yakalanıp ehlileştirilmemiş birini bulabilirse– büyük olasılıkla, Yenidendoğan Ejder olduğunu iddia eden bir başkası için kendi düşlerinden vazgeçmezdi. Geriye kalan tek seçenek ve Rand'ın kendine çektiği tek kişi. Terkedilmişlerden biriydi.

Rand, karşısındaki minderlerden birine otururken Asmodean gelişigüzel telleri tıngırdattı. Adamın içten değişmediğini, uzun zaman önce ruhunu Gölge'ye adadığı günkü gibi olduğunu hatırlamak iyi olacaktı. Şimdi yaptıklarını zorunluluk yüzünden yapıyordu; Işık'a dönmemişti. "Hiç geri dönmeyi düşünüyor musun, Natael?" İsim konusunda daima dikkatliydi; bir nefes "Asmodean" duyulursa, Moiraine Rand'ın Gölge'ye geçtiğinden emin olurdu. Moiraine ve belki başkaları da. Ne o, ne de Asmodean bundan canlı kurtulamazdı.

Adamın elleri tellerin üzerinde dondu, yüzü tamamen boştu. "Geri dönmek mi? Demandred, Rahvin, herhangi biri görür görmez öldürür beni. Şanslıysam. Belki Lanfear dışında ve şansımı onunla denemek istemememi anlayabilirsin. Semirhage bir kayaya merhamet diletebilir ve ölümü için teşekkür ettirebilir. Ve Yüce Efendi'ye gelince..."

“Karanlık Varlık,” diye araya girdi Rand keskin bir sesle, piposunun sapının üzerinden. Karanlığın Yüce Efendisi, Karanlıkdostlarının Karanlık Varlık’a verdikleri isimdi. Karanlıkdostlarının ve Terkedilmişlerin.

Asmodean başını kısaca eğdi. “Karanlık Varlık serbest kaldığında...” Yüzü daha önce ifadesizse, şimdi her hattı kasvet doluydu. “Semirhage’i bulup kendimi onun ellerine terk etmeyi... Karanlık Varlık’ın ihanetim için vereceği cezayı beklemeye yeğlerim, demem yeterli olur.”

“O zaman burada olup bana ders vermen iyi bir şey.”

Arptan, kayıp ve gözyaşları anlatan yaslı bir müzik akmaya başladı. “‘Ölüm Marşı,’” dedi Asmodean ezginin üzerinden, “Güçler Savaşı’ndan üç yüz sene önce bestelenen *Muhteşem Tutkular Döngüsü*’nün son bölümünden. Besteleyen...”

Rand sözünü kesti. “Bana pek iyi öğretemiyorsun.”

“Bu koşullar altında bekleneceği gibi. Artık dilediğin an *saidin*’i kavrayabiliyorsun ve bir akışı diğerinden ayırabiliyorsun. Kendine kalkan koyabiliyorsun ve Güç sen ne istersen onu yapıyor.” Çalmayı bıraktı ve Rand’a bakmadan kaşlarını çattı. “Sence Lanfear gerçekten sana her şeyi öğretmemi mi istiyordu? Bunu istiyorsa, aramızda bağ kurabilmek için yakında kalmanın bir yolunu bulurdu. Senin hayatta kalmanı istiyor, Lews Therin, ama bu sefer senden güçlü olmaya kararlı.”

“Bana öyle hitap etme!” diye terslendi Rand, ama Asmodean kulak asmadı.

“Bunu birlikte planladıysanız... beni tuzağa düşürmeyi...” Rand, Asmodean Lanfear’ın çevresine ördüğü kalkanı sınarmış gibi, adamda bir kabarma sezdi; yönlendirebilen kadınlar *saidar*’a kucak açan bir başka kadının çevresinde bir parıltı görür, onun yönlendirmesini açıkça hissedebilirdi, ama Rand Asmodean’da hiçbir şey görmüyor ve pek azını hissedebiliyordu. “Birlikte planladıysanız, o zaman seni birden fazla düzeyde aldatmasına izin vermişsin. Sana çok iyi bir öğretmen olmadığımı söyledim, özellikle de bir bağ olmadan. Birlikte planladınız, değil mi?” Sonra yan yan, ama yine de dikkatle Rand’a baktı. “Ne kadarını hatırlıyorsun? Lews Therin olduğun zamanların, demek istiyorum. Lanfear senin hiçbir şey hatırlamadığını söylüyor, ama o Yü... Karanlık Varlık’a bile yalan söyleyebilir.”

“Bu sefer doğruyu söylemiş.” Rand minderlerden birine oturarak klan şeflerinin dokunmadan bıraktığı kadehlerden birini yanına çağırdı. *Saidin*’e bu kadar kısa bir an için dokunmak bile heyecan verici bir duyguydu... ve

kirli. Ve bırakması zor. Rand Lews Therin hakkında konuşmak istemiyordu; insanların onun Lews Therin olduğunu düşünmesinden bıkmıştı. Piposunun tası onca nefes çekmeden sonra ısınmıştı. Bu yüzden sapından tutarak onunla işaret etti. “Eğer bağ kurmak bana ders vermeni kolaylaştıracaksa, neden yapmıyoruz?”

Asmodean ona, neden taş yemediklerini sormuş gibi baktı, sonra başını iki yana salladı. “Ne kadar az bilgin olduğunu unutup duruyorum. Sen ve ben yapamayız. Bizi bağlayacak bir kadın olmadan olmaz. Moiraine’den isteyebilirsin sanırım ya da Egwene denen kızdan. İçlerinden biri yöntemi çıkartabilir. Kim olduğumu öğrenmelerine aldırmazsan.”

“Bana yalan söyleme, Natael,” diye hırladı Rand. Nataelʼle tanışmadan çok önce, bir kadın ve bir erkeğin yönlendirmelerinin, kadın ve erkeklerin kendileri kadar farklı olduğunu öğrenmişti, ama adamın söylediklerinin pek azına güvenebiliyordu. “Egwene ve diğerlerinin Aes Sedailerin güçlerini birleştirmesi konusunda konuştuklarını duydum. Onlar yapabiliyorsa, neden sen ve ben yapamayalım?”

“Çünkü yapamayız.” Asmodean’ın sesinde çileden çıkmışlık vardı. “Neden olduğunu bilmek istiyorsan bir filozofa zor. Köpekler neden uçamaz? Belki Desen’in büyük planlarında, erkeklerin daha güçlü olmasına karşılık bir denge unsurudur. Onlar olmadan biz bağ kuramayız, ama onlar bizsiz yapabilir. En azından on üç kadına kadar yapabilirler ve pek de iç rahatlatıcı bir bilgi değil; bundan sonra, çemberi büyütmek için bir erkeğe ihtiyaç duyarlar.”

Rand bu sefer bir yalan yakaladığından emindi. Moiraine Efsaneler Çağı’nda kadınların ve erkeklerin Güç konusunda eşit ölçüde kuvvetli olduklarını söylemişti ve Moiraine yalan söyleyemezdi. Bunu belirtti ve ekledi, “Beş Güç eşittir.”

“Toprak, Ateş, Hava, Su ve Ruh.” Natael her biri için birer nota çaldı. “Eşitler, doğru ve aynı zamanda bir erkeğin biri ile yaptığını bir kadının yapabileceği de doğru. En azından tür içinde. Ama bunun erkeklerin daha güçlü olmasıyla hiç ilgisi yok. Moiraine doğru olduğuna inandığı şeyi söylüyor, ama doğru olup olmadığı başka mesele; o aptal Yeminlerdeki bin zayıflıktan biri.” Gerçekten de kulağa aptalca gelen bir şey çaldı. “Bazı kadınların erkeklerden daha güçlü kolları vardır, ama genel olarak tersi doğrudur. Güç konusunda da aynısı geçerli ve yaklaşık aynı ölçüde.”

Rand yavaşça başını salladı. Mantıklı geliyordu. Elayne ve Egwene, bin seneden fazla zamandır Kule’de eğitim gören en güçlü kadınlardan ikisi

sayılıyordu, ama bir kez kendini onlara karşı sınamıştı ve daha sonra Elayne bir mastifin yakaladığı kedi yavrusu gibi hissettiğini itiraf etmişti.

Asmodean'ın sözleri bitmemişti. "İki kadın bağ kurarsa, güçleri ikiye katlanmaz... bağ kurmak her birinin bireysel güçlerini toplamak kadar basit değildir. Ama birlikte güçlüyseler, bir erkeğe denk olabilirler. Ve on üç kişilik bir çember oluşturduklarında, ihtiyatlı olmalısın. Zar zor yönlendirebilen on üç kadın bağ kurduğu zaman çoğu erkeği alt eder. Kule'deki en zayıf on üç kadın seni ya da herhangi bir erkeği alt eder ve nefesleri bile hızlanmaz. Arad Doman'da bir deyiş duydum. 'Çevrede ne kadar çok kadın varsa, bilge adamın adımları o kadar sessizleşir.' Bunu hatırlaman fena olmazdı."

Rand, on üçten çok daha fazla Aes Sedai arasında bulunduğu zamanları hatırlayarak ürperdi. Elbette, çoğu kim olduğunu bilmiyordu, Bilseler... *Egwene ile Moiraine bağ kursalar...* Egwene'in Kule'ye o kadar yaklaşmış, dostluklarından o kadar uzaklaşmış olduğuna inanmak istemezdi. *Ne yaparsa yapsın, tüm yüreği ile yapıyor ve o Aes Sedai oluyor. Elayne de öyle.*

Şarabın yarısını dikmesi düşünceyi alıp götürmedi. "Bana Terkedilmişler hakkında başka ne anlatabilirsin?" Yüz kez sorduğundan emin olduğu bir soruydu, ama hep kazıp çıkararak bir parça daha bulunduğunu umuyordu. Moiraine ve Egwene'in bağ kurmasını düşünmekten daha iyiydi, bağ kurmaları ve...

"Bildiğim her şeyi anlattım." Asmodean derin derin içini çekli, "En iyi halimizle sıkı dostlar sayılmayız. Bir şey sakladığımı mı düşünüyorsun? İstediğin buysa, diğerlerinin nerede olduğunu bilmiyorum. Sammael dışında ve ben söylemeden önce sen onun Illian'ı kendi krallığı yaptığını biliyordun. Graendal bir süreliğine Arad Doman'daydı, ama herhalde artık ayrılmıştır; konforlarını çok sever. Moghedien'in de batıda bir yerde olduğunu, en azından eskiden olduğunu düşünüyorum, ama kendisi bulunmak istemediği sürece kimse örümceği bulamaz. Rahvin evcil hayvan olarak bir kraliçe edindi, ama kadının onun adına hangi ülkeyi yönettiği konusunda senin tahminin de benimki kadar geçerli olur. Ve onların yerlerinin bulunabilmesi için ancak bu kadar yardım edebiliyorum."

Rand bütün bunları daha önce de dinlemişti; Asmodean'ın Terkedilmişler hakkında söyleyebildiklerini şimdiye dek elli kez dinlemiştir gibi geliyordu. Öyle sık dinlemişti ki, zaman zaman adamın anlattıklarını zaten biliyormuş gibi hissediyordu. Bazılarını asla öğrenmemiş olmayı

diliyordu –örneğin Semirhage'in neleri eğlenceli bulduğu gibi– ve bazıları hiç mantıklı gelmiyordu. Demandred Lews Therin Telamon'u kıskandığı için Gölge'ye geçmişti, öyle mi? Rand birini, bu yüzden bir şey yapacak kadar kıskanmayı kavrayamıyordu, üstelik de böyle bir şeyi. Asmodean kendisini baştan çıkaranın ölümsüzlük, sonsuz Çağlar boyunca müzik yapma fikirleri olduğunu iddia etmişti. Mantıksız. Ama bu, genellikle kanı donduran bilgi yığını içinde, Tarmon Gai'don'da hayatta kalmasına yardımcı olacak bilgi kırıntıları da bulunabilirdi. Moiraine'e ne demiş olursa olsun, daha önce olmasa bile Son Savaş sırasında Terkedilmişlerle yüzleşeceğini biliyordu. Kadehi boşaltarak seramiklerin üzerine bıraktı. Şarap gerçekleri akıtıp götüremiyordu.

Boncuk perde şıkırdadı ve Rand omzunun üzerinden bakarken beyaz cüppeli ve sessiz *gai'shain*'lar içeri girdi. Bazıları daha önce bırakılan yiyecek ve içecekleri toplarken, bir başkası, bir erkek, masaya geniş, gümüş bir tepsi bıraktı. Üzerinde üstü örtülü tabaklar, gümüş bir kupa ve iki iri, yeşil çizgili çömlek sürahi vardı. Birinde şarap, diğerinde su olmalıydı. Bir *gai'shain* kadın yakılmış, yaldızlı bir lamba getirdi ve tepsinin yanına bıraktı. Pencerelerin dışında gökyüzü gün batımının sarı kırmızılarına bürünmeye başlamıştı; fırın sıcaklığıyla dondurucu soğuk arasındaki kısa sürede, hava rahat verecek kadar serindi.

Gai'shain'lar çıkarken Rand ayağa kalktı, ama hemen hareket etmedi. "Son Savaş geldiğinde ne kadar şansım olacağını düşünüyorsun, Natael?"

Asmodean yastığının arkasındaki kırmızı mavi çizgili yün battaniyeleri çıkarırken duraksadı, başını kaldırdı ve yana eğerek baktı. "Burada karşılaştığımız gün... meydanda... bir şey buldun."

"Onu unut," dedi Rand sertçe. İki tane bulmuştu, bir değil. "Zaten yok ettim." Asmodean'ın omuzlarının biraz çöktüğünü düşündü.

"O zaman... Karanlık Varlık... seni canlı canlı kavuracak. Bana gelince, onun serbest kaldığını anladığım an damarlarımı kesmeyi düşünüyorum. Fırsat bulursam. Çabuk bir ölüm, başka bir yerde bulacaklarımdan daha iyidir." Battaniyeleri bir kenara fırlattı ve oturup kasvetle boşluğa bakmaya başladı. "Delirmekten iyi olduğu kesin. Artık ben de senin kadar açığım buna. Beni koruyan bağları kırdın." Sesinde acılık yoktu; yalnızca ümitsizlik vardı.

"Ya seni lekeye karşı korumanın bir başka yolu olsa?" diye sordu Rand. "Bir şekilde leke ortadan kaldırılabilse? O zaman yine de kendini öldürür müydün?"

Asmodean’ın havlarcasına gülmesi kesinlikle ekşiydi. “Gölge alsın beni, gerçekten de lanet Yaratıcı olduğunu düşünmeye başladın herhalde! Öldük biz. İkimiz de. Öldük! Göremeyecek kadar körleştin mi gururla? Yoksa yalnızca fazla mı kalın kafalısın, seni ümitsiz çoban?”

Rand geri çekilmeyi reddetti. “O zaman neden bu işi bitirmiyorsun?” diye sordu gergin bir sesle. *Sen ve Lanfear’ın neyin peşinde olduğunuzu göremeyecek kadar kör değildim. Onu kandırıp seni tuzağa düşüremeyecek kadar kalın kafalı değildim.* “Umut yoksa, şans yoksa, azıcık bile... o zaman neden hâlâ yaşıyorsun?”

Asmodean yine ona bakmadan burnunun yanını ovaladı. “Bir zamanlar bir uçurumun kıyısında asılı bir adam gördüm,” dedi yavaşça. “Tutunduğu kıyı parmaklarının altında ufalanıyordu ve kavrayabileceği kadar yakında olan tek şey bir tutam çimendi, kökleri yamaca zar zor tutunan birkaç uzun yaprak. Yamaca tırmanmak için sahip olduğu tek şans. O da kavradı.” Ani gülüşünde eğlenti yoktu. “Söküleceklerini bilmeliydi.”

“Onu kurtardın mı?” diye sordu Rand, ama Asmodean yanıt vermedi.

Rand kapıya yöneldiğinde arkasında “Ölüm Marşı”nın sesleri yine başladı.

Boncuk dizileri arkasında bir araya geldi ve geniş, boş koridorda beklemekte olan beş Kız, açık mavi seramiklerin üzerinde çöktükleri yerden rahatça doğruldular. Biri dışında hepsi uzun boylu kadınlardı, ama Aiel standartlarına göre değil. Önderleri olan Adelin bir elden biraz daha uzun olsa, Rand’ın gözlerine doğrudan bakabilecekti. İstisna olan, Enaila adında bir kızıl kafa Egwene’den daha uzun boylu değildi ve bu kadar kısa olduğu için son derece alıngandı. Klan şefleri gibi onların da gözleri mavi, gri ya da yeşildi ve açık kahverengi, sarı ya da kızıl saçları, enselerindeki kuyruk dışında kısa kesilmişti. Kemerlerindeki uzun uçlu bıçaklar dolu sadaklarla dengeleniyordu ve sırtlarında çantaları içinde boynuz yaylar vardı. Her biri üç dört kısa saplı, uzun uçlu mızrak ve yuvarlak, boğa derisinden kalkan taşıyordu. Ocak ve çocuk istemeyen Aiel kadınların kendi savaşçı toplulukları vardı: *Far Dareis Mai*, Mızrağın Kızları.

Rand hafifçe eğilerek onları selamladı ve bu kadınları güldürdü; bir Aiel geleneği değildi, en azından ona öğretildiği kadarıyla. “Seni görüyorum, Adelin,” dedi. “Joinde nerede? Daha önce yanında olduğunu sanıyordum. Hastalandı mı?”

“Seni görüyorum, Rand al’Thor,” diye yanıt verdi kadın. Açık sarı saçları, güneşle kararmış yüzünü çevrelerken daha da açık görünüyordu. Bir

yanağında ince, beyaz bir yara izi vardı. “Bir açıdan öyle. Bütün gün kendi kendine konuştu ve bir saat önce Jhirad Goshienlerinden Garan’ın ayağına gelin çelengi koymaya gitti.” Diğerlerinden bazıları başlarını iki yana salladılar; evlenmek mızraktan vazgeçmek anlamına geliyordu. “Yarın adamın onun *gai’shain*’ı olarak son günü. Joinde Kara Kaya Shaaradlarından,” diye ekledi anlamlı anlamlı. Gerçekten de anlamlıydı; *gai’shain* alınan kadın ve erkeklerle evlenmek sık görülüyordu, ama nadiren kan davası güden klanlar arasında, söz konusu kan davası uygulamada olmasa da.

“Bu gittikçe yayılan bir hastalık,” dedi Enaila hararetli hararetli. Sesi normalde saçları kadar alev alevdi. “Rhuidean’a geldiğimizden beri her gün bir iki Kız gelin çelenklerini yapıyor.”

Rand, duygudaşlık olarak kabul edeceklerini umduğu bir tavırla başını salladı. Bu onun suçuydu. Onlara söyleyecek olsa, kaçının yanında kalma riskine gireceğini merak ediyordu. Büyük olasılıkla hepsi; onur onları tutacaktı ve klan şeflerinden daha fazla korkuları yoktu. En azından şimdiye dek yalnızca evlilikler vardı: Kızlar bile evlenmeyi bazılarının yaşadıkları deneyimden daha iyi sayardı. Belki. “Birazdan gitmeye hazır olacağım,” dedi onlara.

“Sabırla bekleyeceğiz,” dedi Adelin. Hiç de sabır gibi görünmüyordu; orada dururken, hepsi aniden hareket etmeye hazır görünüyordu.

Yapmak istediği şeyi yapması gerçekten de bir an sürdü; Ruh ve Ateş akışları örerek odanın çevresinde bir kutu oluşturdu ve örgü kendi kendine de dursun diye bağladı. Herhangi biri girip çıkabilirdi... yönlendirebilen bir adam dışında. Kendisi ya da Asmodean için, o kapıdan geçmek katı alevden bir duvardan geçmek gibi olacaktı. Örgüyü –ve Asmodean’ın bu bloke edilmiş haliyle içinden Güç kullanarak geçemeyeceğini– tesadüfen bulmuştu. Kimse bir âşığın yaptıklarını sorgulamazdı, ama biri sorgulayacak olursa, Rhuidean’dayken Jasin Natael Aiellerden olabildiğince uzak uyumayı tercih ediyor olacaktı. Bu en azından Hadnan Kadere’in sürücüleri ya da korumalarının anlayışla karşılayabileceği bir seçimdi. Ve bu şekilde, Rand adamın gece nerede olduğunu kesin olarak bilebiliyordu. Kızlar ona hiç soru sormazdı.

Sırtını döndü. Kızlar onu takip ederek yayıldılar. Burada bile saldırı beklercesine ihtiyatlıydılar. Asmodean hâlâ ağıt çalıyordu.

Mat Cauthon kollarını iki yana açarak kuru çeşme yalağının geniş kenarlığında yürürken, bir yandan da solmakta olan ışık altında onu izleyenlere şarkı söylüyordu.

"Kupa kuruyana kadar şarap içeceğiz
ve ağlamasınlar diye kızları öpeceğiz
ve zarları atıp gideceğiz
Gölgelerin Jak'ı ile dans etmeye."

Günün sıcağından sonra hava serin geliyordu ve Mat kısa bir an için altın işlemeli yeşil ipek ceketinin düğmelerini iliklemeyi düşündü, ama Aiellerin *oosquai* dedikleri içki kafasının içinde dev sinekler varmış gibi vızıldamasına sebep oluyordu ve düşünce uçup gitti. Tozlu havuzun içindeki bir platformda beyaz taştan, altı metre yüksekliğinde ve giysisiz üç kadın heykeli duruyordu. Her birinin birer eli kaldırılmıştı, diğeri omzunun üzerinden su dökmek için kullandığı taştan bir sürahiyi tutuyordu, ama bir heykelin başı ve kalkık eli yoktu. Diğerinin sürahisi paramparça olmuştu.

"Ay koştuğunca dans edeceğiz tüm gece
ve kızları hoplatacağız dizlerimizde
ve sonra siz de at süreceksiniz benimle,
Gölgelerin Jak'ı ile dans etmeye."

"Ölüm hakkında söylenecek güzel bir şarkı," diye bağırdı araba sürücülerinden biri. Ağır bir Lugard aksanıyla konuşuyordu. Çeşmenin kenarında Kadere'in adamları sıkı bir topluluk halinde Aiellerden uzak duruyorlardı; hepsi zorlu, sert yüzlü adamlardı, ama her biri sırf yanlış baktı diye herhangi bir Aiel'in gırtlağını keseceğinden emindi. Pek de yanılıyor sayılmazlardı. "Büyükannemin Gölgelerin Jak'ından bahsettiğini duymuştum," diye devam etti iri kulaklı Lugardlı. "Ölüm hakkında bu şekilde şarkı söylemek doğru değil."

Mat, sersem sersem söylemekte olduğu şarkıyı düşünerek yüzünü buruşturdu. Aldeshar düşene kadar kimse "Gölgelerin Jak'ı ile Dans" şarkısını duymamıştı; Altın Aslanlar çevrelerini alan, Artur Şahinkanadı'nın ordusuna karşı son, boşuna saldırılarına kalktıklarında yükselen, meydan okuyan şarkıyı hâlâ kafasının içinde duyabiliyordu. En azından Kadim

Lisan'da konuşmuyordu. Mat göründüğünün yarısı kadar bile sarhoş değildi, ama çok fazla *oosquai* kupası devirdiği kesindi. O nesnenin kahverengi su gibi bir görünüşü ve tadı vardı, ama sonra kafanızı katır tekmelemiş gibi oluyordu. *Dikkatli olmazsam Moiraine beni Kule'ye paketleyecek. En azından Kıraç'tan ve Rand'dan uzaklaştırır.* Bunu adil bir bedel sayıyorsa, belki düşündüğünden daha sarhoştu. "Tenekeci Mutfakta"ya geçti.

"Tenekeci mutfakta, yapacak işi var.
Evin hanımı yukarıda, mavi elbisesini giyiyor.
Merdivenden iniyor dans ederek, düşlerini salıvermiş,
Ah Tenekeci, canım Tenekeci, tamir etsene tenceremi, diyor."

Mat dans ederek başladığı yere dönerken Kadere'in adamlarından bazıları şarkıya katıldı. Aieller katılmadı; Aiel erkekleri savaş şarkıları ya da ölenler için ağıt dışında hiçbir şey söylemezdi. Kızlar da kendi aralarında söyledikleri dışında şarkı söylemezdi.

Havuzun kenarında oturan iki Aiel içtikleri *oosquai*'nin etkilerini hiç göstermiyordu, yalnızca gözleri azıcık donuklaşmış görünüyordu. Mat açık renk gözlerin nadir görüldüğü yerlere geri dönmekten memnun olacaktı; büyüdüğü yerlerde, Rand'ınkiler dışında kahverengi ya da siyah gözden başkasını görmemişti.

Geniş sokak taşlarının üzerinde, izleyicilerin açık bıraktığı yerde birkaç tahta parçası yatıyordu... kurt yeniği sandalye kolları ve bacakları. Havuz duvarının kenarında boş, kırmızı bir çömlek duruyordu, yanında hâlâ biraz *oosquai* bulunan bir çömlek daha vardı ve bir de gümüş bir kupa. Oyun, bir içki içmek, sonra havaya fırlatılan bir hedefi hançerle vurmaktan oluşuyordu. Kadere'in adamlarının hiçbiri onunla zar atmıyordu ve Aiellerden yalnızca birkaç kişi razı oluyordu; Mat bu kadar sık kazanırken bu zaten zordu. Hiçbiri iskambil oynamıyordu. Hançer atmanın, özellikle de içine *oosquai* katılmışken farklı olacağı düşünülmüştü. Zarlarla kazandığı kadar sık kazanamıyordu, ama altındaki havuzda yarım düzine işlenmiş altın kupa ve iki çanak yatıyordu ve ek olarak yakut, aytaşı, safir taşlı bilezikler ve kolyeler ve bir avuç da madeni para. Düz tepeli şapkası ve siyah saplı tuhaf mızrağı kazandıklarının yanında yatıyordu. Bazıları Aiel

yapımıydı. Aieller bir şeyin karşılığını ödemek için paradan çok yağmaladıkları eşyaları kullanıyorlardı.

Şarkıyı kestiğinde havuz duvarındaki Aiellerden biri olan Corman başını kaldırıp ona baktı. Burnunun üzerinde beyaz bir yara izi çapraz uzanıyordu. “Hançerlerde de neredeyse zarlar kadar iyisin, Matrim Cauthon. Artık bırakalım mı? Işık soluyor.”

“Yeterince ışık var.” Mat gözlerini kısıp gökyüzüne baktı; burada, Rhuidean vadisinde her şey solgun gölgelerle kaplıydı, ama gökyüzü hâlâ görmeye yetecek kadar aydınlıktı, en azından fon olarak kullanıldığında. “Bu ışıkta ninem bile atardı. Gözlerim bağlı yaparım.”

Çömelmiş oturan diğer Aiel, Jenric izleyicileri süzdü. “Burada kadın var mı?” Ayı gibi bir adamdı ve kendini müthiş nüktedan sayardı. “Bir adam ancak etkileyecek kadınlar varken böyle konuşur.” Kalabalığın içindeki Kızlar da başka herkes kadar çok güldü, hatta belki daha çok.

“Yapamam mı sanıyorsun?” diye mırıldandı Mat, asıldığı zamandan kalan yara izini saklamak için boynuna taktığı eşarbı yırtarcasına çıkarırken. “Fırlattığın zaman ‘şimdi’ diye bağır yeter, Corman.” Telaşla eşarbı gözlerine bağladı ve kol yeninden bir hançer çıkardı. İşitilen en yüksek ses izleyicilerin nefesleriydi. *Sarhoş değil miyim? Kemancının eniğinden daha sarhoşum.* Ama yine de, aniden şansını ve zarlar dönmeyi bıraktığında hangi noktaların görüneceğini bildiği zamanlardaki kabarmayı hissetti. Kafası biraz açılır gibi olmuştu. “Fırlat,” diye mırıldandı sakin sakin.

“Şimdi,” diye seslendi Corman ve Mat’in kolu arkaya giderek öne atıldı.

O kıpırtısızılık içinde, tahtaya saplanan çeliğin *tank* sesi, hedefin taşların üzerine düştüğü zamanki kadar yüksek çıktı.

Mat eşarbı gözlerinden çıkarırken kimse tek kelime etmedi. Açıklıkta elinden daha büyük olmayan bir sandalye kolu vardı ve hançer tam ortasına sıkı sıkı saplanmıştı. Anlaşılan Corman Mat’in şansını azaltmaya çalışmıştı. Eh, hedefin nasıl olması gerektiğini söylememişti, değil mi? Aniden iddiaya girmediğini fark etti.

Sonunda Kadere’in adamlarından biri yarı bağırdı: “Karanlık Varlık’ın kendi şansı, bu!”

“Şans da tüm diğerleri gibi binilecek bir attır,” dedi Mat kendi kendine. Nereden gelirse gelsin. Kendi şansının nereden geldiğini bildiğinden değil; ona yalnızca elinden geldiğince biniyordu.

Alçak sesle konuşmuş olmasına rağmen Jenric ona kaşlarını çattı. “Ne dedin, Matrim Cauthon?”

Mat tekrarlamak için ağzını açtı, sonra sözler aklında belirince yine kapattı. *Sene sovya caba’donde ain dovienya.* Kadim Lisan. “Hiçbir şey,” diye mırıldandı. “Yalnızca kendi kendime konuşuyordum.” İzleyiciler dağılmaya başlamıştı. “Sanırım ışık gerçekten de devam edilmeyecek kadar soldu.”

Corman, Mat’in hançerini kurtarmak için ayağını tahta parçasına dayayarak hançeri getirdi. “Belki başka zaman, Matrim Cauthon, başka bir gün.” Aiellerin açık açık söylemek istemedikleri zaman “asla” deme tarzlarıydı bu.

Mat hançeri kol yeninin içindeki kınlardan birine kaydırırken başını salladı; art arda yirmi üç kere altı zar atıp altısının da altı geldiği zamanki gibiydi. Onları suçlayamazdı. Şanslı olmak büyütüldüğü kadar yoktu. Kıskançlık içinde, kalabalıktan ayrılan tek bir Aiel’in bile sallanmadığını fark etti.

Elini saçlarından geçirerek bütün ağırlığı ile duvarın üzerine oturdu. Bir zamanlar kekin içindeki kuru üzümler gibi kafasına üşüşen anılar artık kendi anılarına karışmıştı. Zihninin bir köşesinde, yirmi sene önce İki Nehir’de doğduğunu biliyordu, ama Maighande’deki Trollocları geri püskürten saldırıda yan kanadı yönettiğini, Tarmandewin sarayında dans ettiğini ve başka yüz, bin şeyi de açıkça hatırlıyordu. Daha çok savaşları. Düşünmek istemeyeceği kadar çok kez öldüğünü hatırlıyordu. Artık yaşamlar arasında dikiş izleri yoktu; yoğunlaşmadığı sürece kendi anılarını diğerlerinden ayıramıyordu.

Arkasına uzanarak geniş siperlikli şapkayı aldı ve kafasına oturttu, tuhaf mızrağını dizlerine yatırdı. Mızrağın başı, sıradan bir baş değil, üzerine bir çift kuzgun damgalanmış altmış santimlik bir kılıca benziyordu. Lan o kılıcın Gölge Savaşı, Güç Savaşı sırasında Tek Güç’le yapıldığını söylemişti; Muhafız asla bilenmeye ihtiyaç duymayacağını, asla kırılmayacağını söylemişti. Mat, zorunlu olmadığı sürece buna hiç güvenmeyeceğini düşünüyordu. Üç bin sene dayanmış olabilirdi, ama Güç’e pek az güveni vardı. Akıcı bir yazı siyah sapın üzerinde uzanıyordu ve iki yanda kuzgunlarla sona eriyordu. Yazı ahşaptan da kara bir metalle sapa kakılmıştı. Kadim Lisan’daydı, ama artık elbette okuyabiliyordu.

Böylece anlaşmamız yazıldı; böylece anlaşma yapıldı.

Düşünce zamanın okudur; anılar asla solmaz.
İstenen verildi. Bedel ödendi.

Geniş caddenin bir yanında, sekiz yüz metre uzakta, çoğu şehirde geniş denebilecek bir meydan vardı. Aiel tüccarları bu gecelik gitmişti, ama Aiellerin çadırları için kullandığı aynı grimsi kahverengi kumaştan tenteleri hâlâ duruyordu. Kıraç'ın her yerinden Rhuidean'a yüzlerce tüccar, Aiellerin gördüğü en büyük pazar için gelmişti. Ayrıca her gün daha fazlası geliyordu. Şehirde yaşamaya ilk başlayanlar tüccarlar olmuştu.

Mat diğer yana, büyük meydana bakmak istemiyordu. Kadere'in, yarınki yüklemeyi bekleyen arabalarının şekillerini çıkartabiliyordu. Çarpık kızıltaştan kapı çerçevesine benzeyen şey o akşam arabalardan birine yüklenmişti; Moiraine o nesnenin istediği kadar sıkı bağlanmasını sağlamak için büyük özen göstermişti.

Mat kadının kapı çerçevesi hakkında neler bildiğini bilmiyordu –ve soracak da değildi; Moiraine Mat'in hayatta olduğunu unutsa çok daha iyi olurdu, ama pek olası değildi–, ama ne biliyor olursa olsun, Mat kendisinin daha fazlasını bildiğinden emindi. O kapı çerçevesinden geçmişti, tıpkı yanıt arayan bir aptal gibi. Bunun yerine diğer adamların anılarıyla dolu bir kafa edinmişti. Bu, bir de ölüm. Eşarbı boynuna daha sıkı doladı. Ve iki şey daha. Gömleğinin altında taşıdığı gümüş bir madalyon ve dizlerinin üzerindeki silah. Küçük bir kazanç. Parmaklarını hafifçe yazının üzerinde dolaştırdı. *Anılar asla solmaz.* Şu kapının diğer yanındaki halkın Aiellere yakışır bir mizah anlayışları vardı.

"Bunu her seferinde yapabiliyor musun?"

Yanına oturmuş olan Kız'a bakmak için hızla başını çevirdi. Bir Aiel için bile uzundu, belki Mat'ten daha uzun. Saçları altın gibi parlıyordu ve gözleri berrak sabah gökyüzünün rengindeydi. Mat'ten daha yaşlıydı, belki on yaş daha büyük, ama daha önce bu Mat'i hiç engellememişti. Ama bir de *Far Dareis Mai* olması vardı.

"Adım Melindhra," diye devam etti kadın. "Jumai boyundan. Bunu her seferinde yapabiliyor musun?"

Mat kadının hançer fırlatmasından bahsettiğini fark etti. Kadın boyunu söylemiş, ama klanını söylememişti. Aieller bunu asla yapmazdı. Yalnız... Rand'a katılmak üzere gelen Shaido Kızlarından biri olmalıydı. Mat bu topluluklar meselesini anlamıyordu aslında, ama konu Shaidolar olunca, göğsüne mızrak saplamaya çalıştıklarını çok iyi hatırlıyordu. Couladin

Rand ile ilişkili hiçbir şeyden hoşlanmıyordu ve Couladin neyden nefret ediyorsa Shaidolar da nefret ediyordu. Diğer yandan, Melindhra buraya, Rhuidean'a gelmişti. Bir Kız. Ama yüzünde küçük bir gülümseme vardı; bakışlarında davetkâr bir ışık yanıyordu.

"Çoğu zaman," dedi dürüstlükle. Öyle hissetmediği zamanlarda bile iyiydi şansı; hissettiği zaman mükemmeldi. Kadın güldü, delikanlının böbürlendiğini düşünürmüş gibi gülümsemesi genişledi. Kadınlar yalan söylediğinize kanıt aramadan karar veriyormuş gibiydi. Diğer yandan, sizden hoşlanmışlarsa umurlarında bile olmuyordu, hatta en kötü yalanın bile doğru olduğuna karar veriyorlardı.

Hangi klandan gelirlerse gelsinler Kızlar tehlikeli olabilirlerdi... her kadın olabilirdi; Mat bunu kendi deneyimlerinden biliyordu. Ama Melindhra'nın gözleri kesinlikle yalnızca Mat'e bakmıyordu.

Elini kazandıklarının arasına daldırarak altın sarmallardan oluşan, her birinin ortasına mavi bir safir oturtulmuş bir kolye çıkardı. En büyük safir başparmağının eklem yeri kadar iriydi. Bu taşların en küçüğü için terleyeceği zamanlar hatırlıyordu... hem de kendi anılarından.

"Gözlerine yakışacaklar," dedi, ağır kolyeyi kadının ellerine bırakarak. Herhangi bir süs eşyası taşıyan Kız görmemişti, ama onun deneyimlerine göre her kadın mücevherden hoşlanırdı. Tuhaf bir şekilde, çiçeklerden de aynı ölçüde hoşlanıyorlardı. Mat bunu anlamıyordu, ama zaten kadınları şansından ya da çarpık kapının diğer yanında olanlardan da az anladığını itiraf etmeye hazırdı.

"Güzel iş," dedi kadın, kolyeyi kaldırıp bakarak. "Teklifini kabul ediyorum." Kolye kadının kemer kesesinde kayboldu ve kadın eğilip Mat'in şapkasını arkaya itti. "Gözlerin güzel. Siyah, cilalanmış kedi gözü gibi." Dönüp bacaklarını duvarın üzerine çekti ve kollarını dizlerine sararak oturdu. Sonra Mat'i dikkatle incelemeye başladı. "Mızrak-kardeşlerim bana senden bahsetmişlerdi."

Mat, şapkasını eski yerine çekti ve siperliğinin altından ihtiyatla kadını izledi. Ona ne anlatmışlardı? Ve hangi "Teklif"? Yalnızca bir kolyeydi bu. Kadının gözlerindeki davet kaybolmuştu; bir fareyi inceleyen kedi gibi bakıyordu şimdi. Mızrağın Kızları'nda sorun buydu işte. Bazen sizinle dans mı etmek istiyorlar, sizi öldürmek mi, yoksa öpmek mi istiyorlar, anlaşılmıyordu.

Cadde boşalıyordu, gölgeler derinleşiyordu, ama Mat Rand'ın piposu dişlerinin arasında, caddeyi çaprazlama geçtiğini gördü. Rhuidean'da

yanında bir avuç *Far Dareis Mai* ile yürüyen tek adam o olabilirdi. *Hep etrafındalar,* diye düşündü Mat. *Dişi kurt sürüsü gibi koruyorlar onu, o ne derse yapmak için atlıyorlar.* Bazı erkekler en azından bu kadarına imrenebilirdi. Mat değil. Çoğu zaman değil. Ama Isendre gibi kızlardan bir sürü olsaydı...

“Bana bir dakika izin ver,” dedi Melindhra’ya telaşla. Mızrağını çeşmenin kenarındaki alçak duvara yaslayarak sıçradı ve koşmaya başladı. Kafası hâlâ vızıldıyordu, ama önceki kadar yüksek sesle değildi ve sallanmıyordu. Kazandıkları için endişelenmiyordu. Aiellerin nelere izin verildiği konusunda çok kesin fikirleri vardı; bir baskında yağma yapmak bir şeydi, hırsızlık bambaşka bir şey. Aralarından biri hırsızlık yaparken yakalandıktan sonra Kadere’in adamları ellerini kendi ceplerinden çıkarmamaları gerektiğini öğrenmişlerdi. Bedenini tepeden tırnağa çizik çizik bırakan bir kırbaçlamadan sonra, hırsız Rhuidean’dan kovulmuştu. Almasına izin verilen tek su tulumu Ejderduvarı’na varana kadar yetmezdi, üzerinde giysileri olsa bile. Artık Kadere’in adamları sokakta buldukları bakır paraya bile el sürmezlerdi.

“Rand?” Diğer adam çevresindeki eşlikçileri ile yürümeye devam etti. “Rand?” Rand on adım uzakta değildi, ama durmadı. Kızlardan bazıları arkaya baktılar, ama Rand değil. Mat aniden ürperdiğini hissetti ve bunun ışığın kaybolması ile ilgisi yoktu. Dudaklarını ıslattı ve yine konuştu, bağırdı. “Lews Therin.” Ve Rand döndü. Mat konuşmamış olmayı diledi.

Bir süre alacakaranlıkta birbirlerine bakarak durdular. Mat daha fazla yaklaşmaya çekindi. Kendi kendine Kızlar yüzünden olduğunu söyledi. Ona Kızların Öpücüğü denen oyunu öğretenlerin arasında Adelin de vardı ve Mat o oyunu asla unutmayacaktı ve söz hakkı olduğu sürece oynamayacaktı. Ve Enaila’nın bakışlarının burgu gibi kafatasını deldiğini hissedebiliyordu. Sırf gördüğünüz en güzel minik çiçek olduğunu söylediğiniz için bir kadının ateşe atılan yağ gibi parlayacağını kim düşünürdü ki?

Ama Rand. O ve Rand birlikte büyümüşlerdi. İkisi ve bir de Perrin, Emond Meydanı’nda demirci çırağı olan delikanlı, birlikte avlanmış, balık tutmuş, Kum Tepeleri’den Puslu Dağlar’ın kıyısına kadar gitmiş, yıldızların altında kamp yapmışlardı. Rand onun dostuydu. Ama artık istemeden kafanızı kıracak türden bir arkadaştı. Rand yüzünden Perrin ölmüş olabilirdi.

Diğer adama bir kol boyu kadar yaklaşmaya zorladı kendini. Rand neredeyse bir baş daha uzundu ve çökmekte olan gecenin kasvetinde daha da uzun görünüyordu. Ve daha da soğuk. “Düşünüyordum da, Rand.” Mat sesinin bu kadar boğuk çıkmıyor olmasını diledi. Rand’ın bu sefer ismine yanıt vermesini diledi. “Evden uzun zamandır uzağım.”

“İkimiz de,” dedi Rand yumuşak sesle. “Uzun zamandır.” Aniden kahkaha attı, yüksek değil, ama neredeyse eski Rand gibi. “Babanın ineklerini sağmayı mı özledin?”

Mat biraz sırıtarak kulağını kaşıdı. “Tam olarak o değil.” Bir daha ahır görmese olurdu. “Ama Kadere’in arabaları giderken, ben de onlarla giderim diye düşünüyordum.”

Rand sustu. Bir daha konuştuğunda, o kısa eğlenti tınısı kaybolmuştu. “Ta Tar Valon’a kadar mı?”

Duraksama sırası Mat’e gelmişti. *Beni Moiraine’e ele vermez. Verir mi?* “Belki,” dedi kayıtsızca. “Bilmiyorum. Moiraine oraya gitmemi ister. Belki İki Nehir’e dönme fırsatı bulurum. Evde her şey yolunda mı, bakarım.” *Perrin bayatta mı, bakarım. Kız kardeşlerim, annem ve babam hâlâ yaşıyor mu, bakarım.*

“Hepimiz ne yapmak zorundaysak onu yapacağız, Mat. Genellikle, yapmak istediğimizi değil. Yapmak zorunda olduğumuzu.”

Mat’e bahane gibi gelmişti, sanki Rand ondan anlamasını istemiş gibi. Yalnız, kendisi de birkaç kez ne yapmak zorundaysa onu yapmıştı. *Perrin’in suçunu ona atamam, yalnızca ona değil. Kimse lanet bir köpek, gibi Rand’ın peşine takılmamı söylemedi bana!* Yalnız, bu da doğru değildi. Zorlanmıştı. Ama Rand tarafından değil. “Sen... gitmemi engellemez misin?”

“Nereye gideceğini ben emretmiyorum, Mat,” dedi Rand bitkin bitkin. “Desen’i Çark dokuyor, ben değil ve Çark dilediği gibi dokuyor.” Tam bir Aes Sedai gibi! Rand gitmek üzere yarı dönerken ekledi: “Kadere’e güvenme, Mat. Bazı açılardan, şimdiye dek karşılaştığın en tehlikeli adam olabilir. Ona hiç güvenme, yoksa gırtlağını kesebilir ve buna üzülen yalnızca sen ve ben olabiliriz.” Sonra gitti, çevresinde arazide kayan kurtlar gibi ilerleyen Kızlarla, gittikçe koyulaşan karanlığın içinde, caddede uzaklaştı.

Mat onun arkasından bakakaldı. Tüccara güvenmek mi? *Çuvala tıkılmış olsa bile güvenmezdim Kadere’e.* Demek Desen’i Rand dokumuyordu, ha? Ama dokumaya yaklaşıyordu! Daha Kehanetlerin kendileri ile bir ilgisi

olduğunu öğrenmeden önce, Rand'ın *ta'veren* olduğunu, ister istemez Desen'e dokunmak yerine Desen'i kendi çevresinde şekillenmeye zorlayan o nadir bireylerden biri olduğunu öğrenmişlerdi. Mat *ta'veren* olmanın ne demek olduğunu biliyordu; Rand kadar güçlü olmasa da. Kendisi de öyleydi. Bazen Rand, sırf aynı kasabada bulunduğu için insanların hayatlarını etkileyebiliyor, önlerinde uzanan yolu değiştirebiliyordu. Perrin de *ta'veren*'di... ya da hayattayken öyleydi. Moiraine aynı köyde büyümüş, hepsi *ta'veren* olmaya yazgılı üç genç adam bulmanın anlamlı olduğunu düşünüyordu. Ne olurlarsa olsunlar, hepsini kendi planlarına uydurmayı düşünüyordu.

Bunun muazzam bir şey olması gerekiyordu. Mat'in bildiği tüm *ta'veren*'ler Artur Şahinkanadı gibi adamlar ya da Kırılış'tan sonra On Ulus Paktı'nı kurduğu söylenen Mabriam en Shereed gibi kadınlar olmuştu. Ama hikâyelerin hiçbiri bir *ta'veren* Rand kadar güçlü bir başka *ta'veren*'e yakın olduğunda ne olacağını söylemiyordu. Anafora yakalanmış yaprak gibiydi.

Melindhra yanında durdu, mızrağını ve ağır, kaba dokunmuş, içindeki şeylerle tıngırdayan bir çuval uzattı. "Kazandıklarını bunun içine koydum." Gerçekten de Mat'ten uzundu, en az beş santim. Rand'ın arkasından baktı. "Rand al'Thor ile kardeş gibi olduğunuzu duydum."

"Bir anlamda," dedi Mat kuru kuru.

"Fark etmez," dedi kadın önemsemezce ve yumruklarını kalçalarına dayayarak bakışlarına ona dikti. "Bana hatır armağanını vermeden önce ilgimi çekmiştin, Mat Cauthon. Senin için mızraktan vazgeçeceğimden değil elbette, ama günlerdir gözüm üzerindeydi. Yaramazlık yapmaya hazırlanan çocuk gibi bir gülümsemen var. Bu hoşuma gitti. Ve o gözler." Solan ışık altında gülümsemesi ağır ve genişti. Ve sıcak. "Gözlerini sevdim."

Mat, çarpılmış olmamasına rağmen şapkasını çekip düzeltti. Göz açıp kapayana kadar, kovalayandan kovalanana dönüşmüştü. Aiel kadınları söz konusu olduğunda böyle olabilirdi. Özellikle de Kızlarda. "Dokuz Ayın Kızı senin için bir şey ifade ediyor mu?" Zaman zaman kadınlara sorduğu bir soruydu. Yanlış cevap, bu gece Rhuidean'ı terk etmesine yol açardı. Kıraç'tan yürüyerek geçmesi gerekse bile.

"Hayır," dedi kadın. "Ama ay ışığı altında yapmak istediğim bazı şeyler var." Kolunu delikanlının omuzlarına doladı, şapkayı çıkardı ve kulağına fısıldamaya başladı. Kısa süre sonra Mat'in yüzünde kadınınkinden de geniş bir gülümseme belirmişti.

4
Alacakaranlık

Rand, *Far Dareis Mai* eşlikçileri ile birlikte Rhuidean'daki Kızların Çatısı'na yaklaştı. Uzun binanın eni kadar geniş, her biri bir adım derinliğinde basamaklar yirmi adım yüksekliğinde kalın sütunlara tırmanıyordu. Alacakaranlıkta siyah görünen sütunlar gündüz parlak mavi görünüyordu ve sarmal yivliydiler. Binanın dışına sırlı seramikten desenli mozaik yapılmıştı, mavi ve beyaz sarmallar göze sonsuz geliyordu ve sütunların hemen üzerindeki dev, renkli camlı pencerede dört buçuk metre boyunda, karmaşık mavi cüppeler içinde, sağ elini kutsamak ya da durulmasını emretmek üzere kaldırmış, siyah saçlı bir kadın betimlenmişti. Kadının yüzü aynı anda hem dingin, hem sertti. Her kim idiyse, o beyaz ten ve siyah gözlerle, Aiel olmadığı kesindi. Belki bir Aes Sedai. Rand piposunu ökçesine vurarak boşalttı ve basamakları tırmanmaya başlamadan önce pipoyu ceketinin cebine tıktı.

Gai'shain'lar dışında erkeklerin Kızların Çatısı'na girmesine izin verilmiyordu; Kıraç'taki hiçbir mezradaki hiçbir erkeğin buna izni yoktu. Bir şef ya da bir Kız'ın kanından biri denerken canını verebilirdi ve aslında hiçbir Aiel bunu denemeyi aklına bile getirmezdi. Tüm topluluklar için aynı şey geçerliydi; yalnızca topluluk üyeleri ve *gai'shain*'ların girmesine izin verilirdi.

Yüksek, bronz kapılarda nöbet bekleyen iki Kız, Kızların hızlı el konuşması ile birbirlerine bir şeyler söylediler, Rand sütunların arasında ilerlerken ona doğru baktılar sonra küçük sırıtmalar paylaştılar. Rand ne dediklerini bilebilmeyi diledi. Kıraç gibi kuru topraklarda bronz bile, yeterince zaman geçtiğinde kararırdı, ama *gai'shain*'lar bu kapıları yeni yapılmış gibi görünene dek parlatmıştı. Kapılar sonuna dek açık duruyordu;

Rand, peşinde Adelin ve diğerleri ile birlikte aralarından geçerken iki nöbetçi onu durdurmaya kalkmadı.

İçerideki geniş, beyaz seramik kaplı koridorlar ve büyük odalar, parlak yastıklara oturmuş konuşan, silahlarının bakımını yapan, kedi beşiği, taş, Bin Çiçek oynayan Kızlarla doluydu. Bin Çiçek oyunu, üzerine yüz değişik simge oyulmuş düz yaş parçalarını bir düzen içinde yaymayı gerektiren bir oyundu. Elbette, kendi işleri peşinde *gai'shain* sürüleri kayarcasına gelip gidiyor, temizlik yapıyor, hizmet ediyor, onarıyor, basit sırlı çömlekten yapılmış olanlardan şehirde bulunan yüksek, ayaklı şamdanlara, değişik değişik yağ lambalarını dolduruyorlardı. Çoğu odada yer ve duvarlar, rengârenk halılar ve parlak duvar örtüleri ile kaplıydı. Halı ve örtü adedi kadar değişik desen ve tarz vardı. Duvarlar ve tavanların kendileri Kıraç'ta hiç görülmemiş orman, ırmak, gökyüzü manzaraları betimlenmiş mozaiklerle süslüydü.

Genç ya da yaşlı, tüm Kızlar onu gördüklerinde gülümsediler, bazıları aşina bir tavırla başlarını salladılar, hatta omzunu okşadılar. Diğerleri ona seslendi, nasıl olduğunu, yemek yeyip yemediğini, *gai'shain*'ların şarap ya da su getirmesini isteyip istemediğini sordular. Rand hepsine gülümseyerek, ama kısaca yanıt verdi, iyiydi, aç ya da susuz değildi. Yürümeye devam etti ve konuşurken bile yavaşlamadı. Yavaşlamak kaçınılmaz olarak durmaya yol açardı; bu gece bunu çekemezdi.

Far Dareis Mai'ler bir şekilde onu evlat edinmişlerdi. Bazıları ona bir oğul, diğerleri erkek kardeş gibi davranıyordu. Yaşın bununla hiç ilişkisi yok gibiydi; saçlarında beyaz olan kadınlar onunla çaya davet ettikleri bir erkek kardeş gibi konuşabiliyordu, ama kendisinden bir yaş büyük olmayan Kızlar sıcağa uygun giysiler giyip giymediğinden emin olmak isteyebiliyordu. Anaç tavırlarını engellemenin yolu yoktu: yapıyorlardı işte ve hepsine birden Güç'le bir şeyler yapmadığı sürece Rand onları nasıl durdurabileceğini bilemiyordu.

Nöbetçiliğini bir başka topluluğa yaptırmayı düşünmüştü... belki *Shae'en M'taal*, Taş Köpekler ya da *Aethan Dor*, Kızıl Kalkanlar; şef olmadan önce Rhuarc Kızıl Kalkanlardandı. Ama bunun için ne sebep verebilirdi ki? Kesinlikle gerçeği değil. Rhuarc ve diğerlerine açıklamaya çalıştığını düşünmek bile onu huzursuz ediyordu; Aiel mizah anlayışı düşünülürse, o ekşi Han bile gülmekten kaburgalarını kırardı. Herhangi bir sebep tüm Kızların onurlarını kırardı. En azından, anaç tavırlarını Çatıları dışında nadiren gösteriyorlardı, kendileri dışında kimse görmüyordu.

Gai'shain'lar ise burada olan bitenlerden dışarıda bahsetmiyorlardı. "Kızlar," demişti bir kez, "onurumu taşıyor." Bunu herkes hatırlıyordu ve Kızlar, her birine birer taht bahşetmiş gibi bundan gurur duyuyordu. Ama bu onuru kendi diledikleri gibi taşıdıkları anlaşılmıştı.

Adelin ve diğer dördü kendi arkadaşlarına katılmak üzere yanından ayrıldılar, ama binanın üst katlarına çıkmak üzere geniş, kıvrımlı, beyaz basamakları tırmanırken Rand yalnız kalmadı. Hemen hemen her adımda aynı sorulara yanıt vermesi gerekti. Hayır, aç değildi. Evet, daha sıcağa alışmadığını biliyordu ve hayır, güneş altında fazla kalmamıştı. Bütün bunlara sabırla katlandı, ama dev pencerenin üzerindeki ikinci kata ulaştığında derin bir nefes aldı. Buradaki geniş koridorlarda, daha yukarı çıkan merdivende Kızlar ve *gai'shain*'lar yoktu. Çıplak duvarlar ve boş odalar insan yokluğunu vurguluyordu, ama aşağıdaki katı aştıktan sonra bu yalnızlık nimet gibi geliyordu.

Yatak odası binanın ortasında penceresiz bir odaydı, dev gibi olmayan pek az odadan biri, ama tavanı yine de odanın yüksekliğini en uzun boyut kılacak kadar yükseğe ulaşıyordu. Odanın ne için yapılmış olabileceği hakkında fikri yoktu; mevcut tek süs küçük şöminenin çevresindeki mozaik sarmaşıklardı. Bir hizmetkâr odası olduğunu söyleyebilirdi, ama hizmetkâr odalarının kapılan, ne kadar sade olursa olsun, bronz kaplı olmazdı. Kapıyı arkasından hemen hemen tamamen kapattı. *Gai'shain*'lar metali donuk donuk parlayana dek cilalamışlardı. Mavi seramiklerin üzerine oturmak için birkaç püsküllü minder atılmıştı, uyumak için ise kat kat parlak halıların üzerinde kalın bir döşek vardı. "Yatağın" yanında su dolu basit, mavi sırlı bir sürahi ve koyu yeşil bir kupa duruyordu. Üç kollu, ayaklı şamdanlardan iki tane ve bir köşedeki bir adım yüksekliğinde kitap yığını dışında her şey bu kadardı. Lambalar yakılmıştı. Rand yorgun yorgun içini çekerek, ceketini ve çizmelerini çıkarmadan döşeğe uzandı; uyumak için ne kadar kıpırdanırsa kıpırdansın, çıplak zeminden daha yumuşak gelmiyordu.

Gecenin soğuğu odaya sızmaya başlamıştı bile, ama Rand, ocaktaki tezeği yakmaya kalkışmadı; kokuya tahammül etmektense soğuğu tercih ederdi. Asmodean ona odayı sıcak tutmanın basit bir yolunu göstermeye çalışmıştı; basit, ama adamın kendisinin yapacak gücünün olmadığı bir şey. Denediği ilk seferde Rand gecenin bir yarısı, halıların kenarları yerin sıcaklığı ile için için yanarken nefes almaya çalışarak uyanmıştı. Bir daha denememişti.

Kalmak için burayı seçmişti, çünkü bina sağlamdı ve meydana yakındı, günün en sıcak zamanında bile yüksek tavanları bir serinlik havası veriyor, kalın duvarları geceleri en kötü soğuğu dışarıda tutuyordu. O zaman Kızların Çatısı değildi elbette. Bir sabah uyandığında öyle oluverdiğini görmüştü, ilk iki katın tamamı Kızlarla dolmuştu ve kapılarda nöbet bekliyorlardı. Binayı Rhuidean'daki topluluk Çatıları yapmaya niyetlendiklerini, ama yine de onun burada kalmasını beklediklerini anlamak Rand'ın biraz zamanını almıştı. Aslında, o nereye giderse Çatı'yı da oraya taşımayı düşünüyorlardı. İşte bu yüzden klan şefleri ile başka bir yerde görüşmesi gerekmişti. Yapabildiği en iyi şey, kızları kendi uyuduğu katın altında kalmaya razı etmek olmuştu; bu onları inanılmaz ölçüde eğlendirmişti. Car'a'carn *bile bir kral değildir,* diye hatırlattı kendi kendine alayla. Kızların sayısı arttıkça, uyuduğu katı iki kez bir yukarıya taşımak zorunda kalmıştı. Boş boş, çatıya taşınması için daha kaç tanesinin gelmesi gerektiğini hesaplamaya çalıştı.

Bu, Moiraine'in nasıl sinirlerine dokunduğunu hatırlamaktan iyiydi. Aieller harekete geçene dek kadının planlarını öğrenmesine izin vermeyi düşünmüyordu. Moiraine onun duygularını kullanmayı çok iyi beceriyordu, onu öylesine öfkelendiriyordu ki, Rand kendisini hep niyetlendiğinden fazlasını anlatırken buluyordu. *Eskiden hiç bu kadar öfkelenmezdim. İnsanın öfkesini tutması neden bu kadar zor?* Eh, kadının onu durdurmak için yapabileceği hiçbir şey yoktu. Rand olduğunu düşünmüyordu. Kadının yanında dikkatli davranması gerektiğini hatırlamak zorundaydı. Gittikçe artan yetenekleri zaman zaman ona karşı dikkatsiz davranmasına sebep oluyordu, fakat Rand çok daha güçlü olsa da, Asmodean'ın verdiği derslere rağmen kadının yine de ondan fazla bilgisi vardı.

Bir açıdan, Asmodean'ın planlarını öğrenmesine izin vermek duygularını Aes Sedai'ye açmaktan daha az önemliydi. *Moiraine için ben hâlâ Kale'nin amaçları için kullanabileceği bir çobanım yalnızca, ama Asmodean için, bir selde tutunabileceği tek dalım.* Terkedilmişlerden birine Moiraine'den daha fazla güvenebilmesi tuhaftı. Ona da fazla güvendiğinden değil. Asmodean. Karanlık Varlık'a olan bağları onu *saidin* üzerindeki lekeden koruyabilmişse, bunu yapmanın bir başka yolu daha olmalıydı. Ya da *saidin*'i temizlemenin.

Sorun şuydu ki; Efsaneler Çağı'nda, Beyaz Kule'nin hayal bile edemediği şeylerin sıradan olduğu zamanlarda Gölge tarafına geçmeden önce Terkedilmişler en güçlü Aes Sedailer arasındaydı. Asmodean bir

yolunu bilmiyorsa, muhtemelen yoktu. *Olmak zorunda, bir şey olmak zorunda. Delirip ölene kadar oturup beklemeyeceğim.*

Bu apaçık budalalıktı. Kehanet ona Shayol Ghul'de bir randevu ayarlamıştı. Ne zaman, bilmiyordu; ama ondan sonra delirmek konusunda daha fazla endişelenmesine gerek kalmayacaktı. Ürpererek battaniyelerini açmayı düşündü.

Koridordan gelen yumuşak tabanlı çizme sesleri dimdik oturmasına sebep oldu. Onlara söylemiştim! *Eğer dediğimi yapamıyorlarsa!..* Kapıyı ittirip açan kadının kolları kalın yün battaniyelerle doluydu ve kesinlikle beklediği biri değildi.

Aviendha kapının hemen içinde durup, serin mavi yeşil gözlerle onu süzdü. Rand ile aynı yaşlarda, oldukça güzel bir kızdı. Kısa süre önce Bilge olmak üzere mızraktan vazgeçene kadar Kızlardan biriydi. Koyu, kızıl saçları hâlâ omuzlarına gelmiyordu ve onları yüzünden uzak tutmak için kullandığı katlanmış eşarba hiç ihtiyaç duymuyordu. Kahverengi şalı konusunda biraz beceriksiz, geniş, gri etekleri konusunda biraz sabırsızdı.

Boynundaki gümüş kolye Rand'ın bir kıskançlık sancısı hissetmesine sebep oldu. Her biri farklı işlenmiş disklerden girift bir zincirdi. *Bunu ona kim verdi?* Böyle bir kolyeyi kendisi seçmezdi; kız mücevherden hoşlanmıyor gibiydi. Taktığı tek diğer parça ince detaylı güllerden fildişi bir bilezikti. Bunu ona Rand vermişti ve kızın bunun için onu affettiğinden emin değildi. Zaten onu kıskanması aptalcaydı.

"Seni on gündür görmüyorum," dedi. "Düşlerime girmelerine izin vermediğimi öğrendiklerinde seni koluma bağlayacaklarını sanırdım." Öğrenmek istediği ilk şeyi duyduğunda Asmodean eğlenmiş, sonra Rand'ın öğrenmek için ne kadar çok çabalaması gerektiğini görünce hayal kırıklığına uğramıştı.

"Almam gereken bir eğitim var, Rand al'Thor." Yönlendirebilen birkaç Bilge'den biri olacaktı; aldığı eğitimin bir kısmı buydu. "Ben sizin ıslaktopraklı kadınlarınızdan biri değilim, canın çektiği zaman bakabilesin diye çevrende dönemem." Egwene ve Elayne'i tanımasına rağmen, ıslaktopraklı kadınlar ismini verdiği kadınlar ve genel olarak ıslaktopraklılar konusunda son derece yanlış fikirler taşıyordu. "Yaptığın şey hoşlarına gitmedi." Amys, Bair ve Melaine'i, ona ders veren ve Rand'ı gözetlemeye çalışan üç Bilge düşgezginini kastediyordu. Aviendha başını hüzünle iki yana salladı. "Düşlerinde yürüdüklerini sana söylememe hiç memnun olmadılar."

Rand ona bakakaldı. “Onlara söyledin mi? Ama aslında hiçbir şey söylemedin ki... Ben kendim anladım ve senin ağzından bir şey kaçmasaydı bile eninde sonunda kendi başıma öğrenecektim. Aviendha, düşlerde insanlarla konuşabildiklerini kendileri *söyledi* bana. Bundan yalnızca bir adım ötedeydi.”

“Şerefimi daha fazla lekelememi mi istiyorsun?” Sesi yeterince ifadesizdi, ama gözleri ocaktaki ateşi yakabilirdi. “Sen ya da başka herhangi bir adam için şerefimi lekeleyemem! Sana takip etmen gereken izi verdim ve utancımı inkâr etmeyeceğim. Seni soğuktan donmaya terk etmeliydim.” Battaniyeleri Rand’ın kafasına fırlattı.

Rand bir yandan söyleyecek bir şey bulmaya çalışırken battaniyeleri kaldırıp döşeğin üzerine koydu. Yine *ji’e’toh* meselesiydi. Kadın bir kirpi kadar diken dikendi. Sözde Rand’a Aiel âdetlerini öğretme görevi verilmişti ona, ama Rand onun gerçek görevini biliyordu; Bilgeler adına onu gözetlemek. Aieller arasında casusluk ne kadar şerefsiz sayılırsa sayılsın, anlaşılan bu Bilgelere kadar uzanmıyordu. Rand’ın bildiğini biliyorlardı, ama bir sebepten bu onları rahatsız etmiyordu ve onlar işlerin olduğu gibi kalmasına razı olduğu sürece, Rand da olacaktı. Her şey bir kenara, Aviendha pek de iyi bir casus değildi; hemen hemen hiçbir şey öğrenmeye çalışmıyordu ve Moiraine gibi öfkelendirerek ya da vicdan azabı hissettirerek bir şeyler öğrenmesine de kendi öfkeli mizacı engel oluyordu. Ayrıca, zaman zaman, dikenlerini çıkarmayı unuttuğunda oldukça hoş bir arkadaş oluyordu. En azından Rand Amys ile diğerlerinin onu izlemek üzere kimi görevlendirdiğini biliyordu; Aviendha olmasa başka biri olacak, Rand ise devamlı kim olduğunu merak edip duracaktı. Dahası, kız onun yanında asla ihtiyatlı davranmıyordu.

Mat, Egwene, hatta Moiraine, ona zaman zaman Yenidendoğan Ejder’i ya da en azından yönlendirebilen bir adamın tehlikelerini gören gözlerle bakıyordu. Klan şefleri ve Bilgeler Şafakla Gelen’i görüyordu, Aielleri kuru dallar gibi kıracağı öngörülen adamı; ondan korkmuyorlarsa bile, bazen ona birlikte yaşamak zorunda oldukları bir engerek gibi davranıyorlardı. Aviendha her ne görüyorsa, bu onu dilediği zaman kırıcı olmaktan alıkoymuyordu, ki bu çoğu zaman demekti.

Tuhaf bir teselli, ama kalanlar ile karşılaştırılınca, yine de teselliydi işte. Rand onu özlemişti. Hatta Rhuidean çevresinde bulunan dikenli bir bitkinin çiçeklerinden toplamış –Güç kullanabileceğini fark edene kadar parmaklarını kan içinde bırakmıştı–, yarım düzine kez kıza göndermişti;

gai'shain'lar kullanmak yerine çiçekleri bizzat Kızlar taşımıştı. Aviendha çiçekleri aldığını elbette hiç belli etmemişti.

"Teşekkür ederim," dedi Rand sonunda, battaniyelere dokunarak. Yeterince güvenli bir konu gibi görünüyordu. "Herhalde burada, geceleri ne kadar battaniyen olsa az gelir."

"Buraya, seni görmeye geleceğimi öğrenince Enaila getirmemi istedi." Kızın dudakları eğlentili bir gülümsemenin eşiğinde seğirdi. "Bazı mızrak-kardeşler yeterince ısınmadığından endişeleniyor. Bu gece ateşini yaktığından emin olmam gerekiyor; dün gece yakmamışsın."

Rand, yanaklarının kızardığını hissetti. Biliyordu. *Eh, bilir, değil mi? Lanet Kızlar artık her şeyi ona anlatmıyor olabilir, ama hiçbir şeyi saklamaya da çalışmıyorlar.* "Neden beni görmek istedin?"

Rand şaşkınlık içinde kızın kollarını göğsünde kavuşturduğunu ve odayı iki kez boylu boyunca adımladıktan sonra durup öfkeli bakışlarını ona diktiğini gördü. "Bu bir hatır armağanı değil," dedi suçlarcasına, bileziği ona doğru sallayarak. "Bu kadarını sen de söyledin." Doğru, ama aksi halde kızın kaburgalarına bir bıçak saplayacağını düşünmüştü Rand. "Yalnızca benim... mızrak-kardeşlerinin ne düşüneceğini tahmin edemeyen ya da aldırmayan bir adamın aptal armağanıydı. Eh, bunun da hiçbir anlamı yok." Kesesinden bir şey çıkardı ve Rand'ın yanına, döşeğin üzerine fırlattı. "Aramızdaki borcu siliyor."

Rand kızın fırlattığı şeyi aldı ve elinde evirip çevirdi. Ejder şeklinde bir kemer tokasıydı, iyi çelikten yapılmış, altın kakmalarla süslenmiş girift bir şey. "Teşekkür ederim. Bu çok güzel. Aviendha, silinecek borç yok."

"Bunu borcumun karşılığı olarak almazsan," dedi kız kararlılıkla, "o zaman at gitsin. Borcumu ödemek için başka bir şey bulurum. Yalnızca bir süs eşyası."

"Sıradan bir süs değil. Bunu özel olarak yaptırmış olmalısın."

"Bir anlamı olduğunu düşünme, Rand al'Thor. Ben... mızraktan vazgeçtiğim zaman, mızraklarım, hançerim," –eli bilinçsizce eskiden uzun uçlu hançerinin asılı olduğu kemerine gitti– "hatta ok uçlarım elimden alındı ve armağan edilecek basit şeyler yapsın diye demirciye verildi. Çoğunu dostlarıma verdim, ama Bilgeler en çok nefret ettiğim üç erkek ve üç kadının isimlerini vermemi istedi ve her birine kendi ellerimle, silahlarımdan yaptığım birer armağan vermemi söylediler. Bair bunun alçakgönüllülük öğrettiğini söylüyor." Dimdik sırtı, öfkeli bakışları, her

sözcüğü ısırırcasına söylemesi ile, alçakgönüllü dışında her şey söylenebilirdi kıza. “Yani bir anlamı olduğunu düşünmeyeceksin.”

“Bir anlamı yok,” dedi Rand, üzgün üzgün başını sallayarak. Bir anlamı olduğunu düşünmek istediğinden değil aslında, ama kızın onu bir dost olarak görmeye başladığını düşünmek hoş olurdu. Kızı kıskanmak basit aptallıktı. *Acaba kim verdi?* “Aviendha? Bu kadar çok nefret ettiklerinden biri ben miydim?”

“Evet, Rand al’Thor.” Kızın sesi aniden boğuk çıkmaya başlamıştı. Bir an yüzünü başka yöne çevirdi, titreyerek gözlerini kapattı. “Senden tüm yüreğimle nefret ediyorum. Kesinlikle. Ve hep edeceğim.”

Rand neden diye sormaya zahmet etmedi. Bir kez neden kendisinden hoşlanmadığını sormuştu ve kız neredeyse burnunu kopartacaktı. Ama yanıt vermemişti. Ama bu, kızın zaman zaman unuttuğu bir hoşlanmazlıktan daha fazlasıydı. “Eğer benden gerçekten nefret ediyorsan,” dedi gönülsüzce, “Bilgelerden bana ders vermek için başkasını göndermelerini isterim.”

“Hayır!”

“Ama eğer sen...”

“Hayır!” Kızın reddi bu sefer daha da vahşiydi. Yumruklarını kalçalarına dayadı ve her sözcüğü delikanlının yüreğine saplayacakmış gibi ders vermeye başladı. “Bilgeler bırakmama izin verse bile, benim, bana kardeş gibi yakın olan Elayne’e karşı, sana göz kulak olmak konusunda *toh*’um var: görev ve zorunluluğum. Sen ona aitsin, Rand al’Thor. Ona. Başka hiçbir kadına değil. Bunu unutma.”

Rand ellerini havaya fırlatmak istedi. En azından bu sefer Elayne’in giysisiz nasıl göründüğünü anlatmıyordu; bazı Aiel geleneklerine alışmak diğerlerinden daha zordu. Rand bazen o ve Elayne’in bu “göz kulak olma” meselesine birlikte mi karar verdiklerini merak ediyordu. Buna inanamıyordu, ama yine de, Aiel olmayan kadınlar da bu kadar tuhaf olabiliyorlardı. Daha da ötesi, Aviendha’nın onu kimden koruması gerektiğini merak ediyordu. Kızlar ve Bilgeler dışında, Aiel kadınlar ona yarı ete bürünmüş Kehanet gibi, yani hiç de ete bürünmemiş gibi, yarı çocukların arasına salıverilmiş kanyılanı gibi bakıyordu. Dilediklerini yaptırmaya çalışma konusunda Bilgeler de Moiraine kadar kötüydü; Kızları düşünmek bile istemiyordu. Bütün bunlar onu öfkeden deliye döndürüyordu.

“Şimdi, beni dinle. Elayne’i birkaç kez öptüm ve sanırım bundan o da benim kadar zevk aldı, ama ben kimseyle sözlü falan değilim. Artık onun

benden bu kadarını istediğinden bile emin değilim.” Elayne birkaç saat içinde Rand’a iki mektup yazmıştı; biri ona yüreğinin en sevgili ışığı dedikten sonra delikanlıyı kulaklarına dek kızartan sözlerle devam ediyordu, diğeri bir daha asla görmek istemediği, soğuk yürekli sefilin teki dedikten sonra, delikanlıyı bir yandan boylu boyunca yırtıyor, sonra diğer yandan devam ediyordu. Üstelik bu konuda Aviendha’dan daha başarılıydı. Kadınlar kesinlikle tuhaftı. “Zaten kadınlar hakkında düşünecek zamanım yok. Aklımdaki tek şey Aielleri birleştirmek, hatta elimden gelirse Shaidoları da. Ben...” Görmeyi istediği son kadın mücevher şıngırtıları içinde, üzerinde cam üfleme bir şarap sürahisi ve iki gümüş kupa bulunan gümüş bir tepsiyi taşıyarak, sallana sallana odaya girince inleyerek sustu.

Isendre’nin başına sardığı incecik, kırmızı ipek eşarp solgun, güzel, yürek şeklindeki yüzünü saklayamıyordu. Kadının uzun, siyah saçları ve kara gözleri Aiellerinkine benzemiyordu. Dolgun, somurtkan dudakları baştan çıkartıcı bir şekilde kıvrılmıştı... ta ki Aviendha’yı görene kadar. Sonra gülümseme solarak hastalıklı bir şeye dönüştü. Eşarp dışında, üzerinde altın ve fildişinden yapılmış, bazılarına inciler ya da parlak değerli taşlar kakılmış bir düzineden fazla kolye vardı. Bileklerinden de bilezikler sarkıyordu ve ayak bileklerinde daha da fazlası toplanmıştı. Hepsi bu kadardı; üzerinde başka hiçbir şey yoktu. Rand gözlerini kadının yüzünden ayırmamaya çalıştı, ama yine de yanaklarının kızardığını hissetti.

Aviendha şimşek tükürmek üzere bir fırtına bulutu gibi görünüyordu; Isendre ise canlı canlı haşlanacak bir kadın gibiydi. Rand Kıyamet Çukuru’nda ya da burası dışında herhangi bir yerde olduğunu diliyordu. Yine de ayağa kalktı; kadınların kendisine tepeden bakmasına izin vermektense, kendisi onlara tepeden bakarken daha fazla otoriter olacaktı. “Aviendha,” diye başladı, ama kız onu duymazdan geldi.

“Seni bununla buraya biri mi yolladı?” diye sordu soğuk soğuk.

Isendre ağzını açtı, yalan söylemeye hazırlandığı yüzünden açık açık okunabiliyordu, sonra yutkunarak, “Hayır,” diye fısıldadı.

“Bu konuda uyarılmıştın, *sorda*.” *Sorda* bir tür sıçandı, Aiellere göre özellikle sinsi ve hiçbir işe yaramayan bir sıçan; etleri o kadar pis kokuyordu ki, kediler bile öldürdüklerini nadiren yiyordu. “Adelin son seferde dersini aldığını düşünüyordu.”

Isendre irkildi ve bayılacakmış gibi sallandı.

Rand kendini topladı. “Aviendha, birinin gönderip göndermediğinin önemi yok. Biraz susadım ve bana şarap getirecek nezaketi göstermişse,

bunun için ona teşekkür edilmeli.” Aviendha iki kupaya soğuk soğuk baktı ve kaşlarını kaldırdı. Rand derin bir nefes aldı. “Sırf bana içecek bir şeyler getirdi diye cezalandırılmamalı.” Tepsiye bakmamaya özen gösteriyordu. “Çatı altındaki Kızların yarısı bana...”

“Kızlardan eşya çaldığı için Kızlar tarafından yakalandı, Rand al’Thor.” Aviendha’nın sesi kadına hitap ederkenkinden de soğuktu. “Zaten *Far Dareis Mai* işlerine çok fazla karıştın, izin verilmesi gerektiğinden çok daha fazla. *Car’a’carn* bile adaleti engelleyemez; bu seni ilgilendirmez.”

Rand yüzünü buruşturdu... ve bıraktı gitsin. Kızlar kadına ne yaparsa yapsın, Isendre muhtemelen hak ediyordu. Sırf bunun yüzünden değil. Hadnan Kadere ile Kıraç’a girmişti, ama Kızlar Isendre’yi çaldığı mücevherler yüzünden yakalarken Kadere ağzını açmamıştı. Artık kadının üzerine çaldığı mücevherler dışında hiçbir şey geçirmesine izin vermiyorlardı. Rand, kadının keçi gibi bağlanarak Shara’ya ya da tek bir su tulumu ile, çırılçıplak Ejderduvarı’na gönderilmesine engel olmaktan fazlasını yapamamıştı; Kızların ne yapacağını fark edince kadının merhamet dilenmesini izlerken, işin dışında kalmaya dayanamamıştı. Bir kez bir kadını öldürmüştü; onu öldürmeye niyetlenen bir kadını, ama bu anı hâlâ içini yakıyordu. Hayatı söz konusu olsa bile bir daha asla yapabileceğini sanmıyordu. Kadın Terkedilmişler kanını, hatta daha fazlasını isterken aptalca bir şey, ama öyleydi işte. Ve bir kadını öldüremezken, nasıl bir kadının ölmesine tanık olabilirdi? Bunu hak ediyor olsa bile?

Asıl sorun da buydu işte. Kadın hakkında bildikleri, bu toprakların batısındaki tüm ülkelerde Isendre’yi darağacına ya da celladın baltasına götürürdü. O, Kadere ve muhtemelen tüccarın tüm adamları hakkında bildikleri. Onlar Karanlıkdostuydu. Ve Rand onları teşhir edemezdi. Onlar bile bildiğini bilmiyorlardı.

Aralarından birinin Karanlıkdostu olduğu ortaya çıkarsa... Isendre elinden geldiğince tahammül ediyordu, çünkü bir hizmetkâr olmak ve çıplak bırakılmak bile elleri ve ayakları bağlanıp güneşe bırakılmaktan daha iyiydi, ama Moiraine bir kez onları ele geçirince, hiçbiri sessizliğini korumayacaktı. Aes Sedailer Karanlıkdostlarına karşı başkalarından daha fazla merhamet beslemezdi; Moiraine kısa zamanda dillerinin gevşemesini sağlardı. Ve Asmodean da Kıraç’a tüccar kervanı ile gelmişti, Kadere ve diğerlerinin bildiği kadarıyla bir Karanlıkdostu daha, ama yetke sahibi biri. Kuşkusuz, daha yüksek güce sahip birinin emri ile Yenidendoğan Ejder’in

hizmetine girdiğini düşünüyorlardı. Öğretmenini alıkoymak için, Moiraine'in büyük olasılıkla ikisini birden öldürmeye çalışmasını engellemek için, Rand'ın bu sırrı koruması gerekiyordu.

Neyse ki, kimse, Aiellerin tüccar ile adamlarını neden bu kadar yakından izlediğini sorgulamıyordu. Moiraine Aiellerin Kıraç'taki yabancılara karşı olağan kuşkuculukları olduğunu ve Rhuidean'da bulunmaları yüzünden daha da büyüdüğünü düşünüyordu: Aiellerin Kadere ile arabalarını şehre sokmalarına izin vermesi için tüm ikna yeteneğini kullanması gerekmişti. Kuşku vardı; Rhuarc ve diğer şefler, Rand istememiş olsa bile muhtemelen nöbetçi koyardı zaten. Ve Kadere de kaburgalarına bir mızrak yemediği için mutlu görünüyordu.

Bu durumu nasıl çözeceği konusunda Rand'ın en ufak fikri yoktu. Ya da çözüp çözemeyeceği konusunda. İyi kargaşa olmuştu. Âşık hikâyelerinde, yalnızca kötü adamlar böyle kargaşa içinde bulurdu kendilerini.

Rand'ın bir daha söze karışmayacağından emin olunca, Aviendha dikkatini kadına çevirdi. "Şarabı bırakabilirsin."

Isendre tepsiyi döşeğin yanına bırakmak için zarafetle çömeldi. Yüzü tuhaf bir şekilde buruşmuştu. Aiel kadına belli etmeden ona gülümsemeye çalıştığını anlamak Rand'ın biraz zamanını aldı.

"Ve şimdi bulabildiğin ilk Kız'a başvuracaksın," diye devam etti Aviendha. "Ve ona bu yaptığını anlatacaksın. Koş, *sorda!*"

Isendre inleyerek ve ellerini ovuşturarak, mücevher şıngırtıları eşliğinde koştu. O odadan çıkar çıkmaz Aviendha hızla ona döndü. "Sen Elayne'e aitsin! Başka kadınları cezbetmeye çalışmaya hakkın yok, özellikle de bu kadını!"

"Onu mu?" diye inledi Rand. "Sence ben?.. İnan bana, Aviendha, yeryüzünde kalan son kadın olsa, yine de ondan olabildiğince uzağa kaçarım."

"Öyle diyorsun." Kız burnunu çekti. "Yedi kez sopa yedi... yedi! Senin yatağına girmeye çalıştığı için. Sen cesaretlendirmesen bu şekilde ısrarcı olamazdı. O *Far Dareis Mai* adaleti ile karşı karşıya ve bu *Car'a'carn*'ı bile ilgilendirmez. Geleneklerimiz üzerine bugünkü dersimiz bu olsun. Ve bana kardeş kadar yakın birine ait olduğunu unutma!" Rand'ın araya tek kelime sıkıştırmasına izin vermeden, öyle bir ifadeyle çıktı ki, Aviendha onu yakalarsa Isendre'nin hayatta kalacağını sanmıyordu Rand.

Derin bir nefes vererek tepsi ile şarabı odanın bir köşesine bırakacak kadar doğruldu. Isendre'nin getirdiği hiçbir şeyi içecek değildi.

Yedi kez bana ulaşmaya mı çalıştı? Onu kurtarmak için araya girdiğini öğrenmiş olmalıydı; kadının fikrine göre, puslu bir bakış ve gülümseme üzerine bunu yapıyorsa, daha fazlası için neler yapardı, kim bilir. Rand gittikçe soğuyan hava kadar bu düşünceyle de ürperdi. Yatağına bir akrep almayı tercih ederdi. Kızlar kadını ikna edememişse, belki Rand ona hakkında neler bildiğini söyleyebilirdi; bu, kadının planlarına bir son verirdi.

Lambaları üfleyerek karanlıkta döşeğine süründü. Çizmelerini ve giysilerini çıkarmadı. Üzerine bulabildiği kadar çok battaniye çekti. Ateş yakmadığından, sabaha kadar Aviendha'ya gerçekten minnettar olacağını düşünüyordu. Düşlerine girilmesin diye Ruh kalkanı koymak için artık düşünmesi bile gerekmiyordu, ama bunu yaparken kendi kendine güldü. Yatağına girip, *sonra* lambaları Güç'le söndürebilirdi. Basit şeyleri Güç'le yapmayı bir türlü akıl edemiyordu.

Bir süre beden ısısıyla battaniyelerin ısınmasını bekledi. Aynı yerin gündüz bu kadar sıcak, gece bu kadar soğuk olmasını aklı almıyordu. Bir elini ceketinin altına sokarak yan tarafındaki yarı iyileşmiş yarayı yokladı. O yara, Moiraine'in tamamen Şifa vermeyi başaramadığı yara sonunda onu öldürecekti. Bundan emindi. Shayol Ghul'ün kayalarındaki kanı. Kehanetler böyle diyordu.

Bu gece değil. Bu gece bunu düşünmeyeceğim. Hâlâ biraz zamanım var. Ama artık mühürler bir bıçakla çizilebiliyorsa, hâlâ aynı ölçüde sağlamlar mı?.. Hayır. Bu gece değil.

Battaniyelerin içi biraz ısınıyordu. Rand rahat bir pozisyon bulmak için döndü, ama bulamadı. *Yıkanmalıydım,* diye düşündü uykulu uykulu. Muhtemelen şu anda Egwene sıcak çadırdadır. Rand ne zaman sıcak çadır kullanmaya kalksa, bir avuç Kız da onunla geliyordu... ve dışarıda kalmaları konusunda ısrar edince gülmekten yerlere yatıyorlardı. Buharın içinde soyunup giyinmek yeterince kötüydü.

Sonunda uyku geldi. Uykuyla beraber korunaklı düşleri; Bilgelere ya da başka herhangi birine karşı güvenli düşler. Ama kendi düşüncelerine karşı değil. Üç kadın devamlı düşüncelerini istila ediyordu. Onu neredeyse uyandıracak kısa bir kâbustaki Isendre değil. Sırayla Elayne, Min ve Aviendha'yı görüyordu, sırayla ya da hep birlikte. Yalnızca Elayne ona bir erkek gibi bakmıştı, ama üçü de onu kim olduğuyla görüyordu, ne olduğuyla değil. Kâbus dışında, hepsi hoş düşlerdi.

5
Bilgeler Arasında

Egwene, çadırın ortasındaki minik ateşe olabildiğince yakın durmaya çalışmasına rağmen, büyük çaydanlıktan geniş, mavi çizgili çanağa su dökerken yine de ürperiyordu. Çadırın yan duvarlarını indirmişti, ama yerdeki kat kat, rengârenk halıların arasından soğuk sızıyordu ve ateşin tüm ısısı yükselip, çadır tavanının ortasındaki duman deliğinden kaçıyor, geriye yalnızca yanık tezek kokusu bırakıyor gibiydi. Dişleri takırdamak istiyordu.

Suyun buharı solmaya başlamıştı; bir an *saidar*'a kucak açtı ve daha fazla ısıtmak için Ateş yönlendirdi. Amys ya da Bair muhtemelen soğukta yıkanırdı, ama aslında onlar hep ter banyosu yapıyordu. *Onlar kadar zorlu değilsem ne olmuş? Ben Kıraç'ta büyümedim. İçimden gelmiyorsa soğuk suda yıkanırken soğuktan ölmem gerekmiyor.* Hadnan Kadere'den aldığı lavantalı sabun ile bir kumaş parçasını köpürtürken vicdan azabı hissetti. Bilgeler, ondan aksini yapmasını hiç istememişti, ama yine de hile yapıyormuş gibi hissediyordu.

Gerçek Kaynak'ı salıverirken pişmanlıkla içini çekti. Soğuktan titremesine rağmen alçak sesle kendi aptallığına güldü. Güç'le dolu olmanın harikalığı, yaşam ve farkındalığın içine dolması, kendi tehlikesi idi. *Saidar*'dan ne kadar çok çekerseniz o kadar çok çekmek isterdiniz ve kendi kendinizi disiplin altına almazsanız, eninde sonunda idare edebileceğinizden daha fazlasını çekerdiniz ve ya ölür ya kendinizi yaktırdınız. Ve bu gülünecek bir şey değildi.

En büyük kusurlarından biri bu, diye kendi kendine ders verdi. *Hep yapabileceğinden daha fazlasını yapmak istiyorsun. Soğuk suyla yıkanman gerekirdi; bu sana disiplin öğretirdi.* Ama öğrenecek çok şey vardı ve bazen bir ömür hepsini öğrenmeye yetmeyecekmiş gibi geliyordu. Öğretmenleri

hep çok ihtiyatlı olmuştu: hem Bilgeler, hem Kule'deki Aes Sedailer; pek çok açıdan onları çoktan geçmiş olduğunu bilerek kendini tutmak zor oluyordu. *Onların bildiklerinden daha fazlasını yapabilirim.*

Buz gibi bir esinti bedenine çarptı, ateşin dumanını çadırda savurdu ve bir kadın sesi, "Eğer seni memnun edecekse..." diye başladı.

Egwene, tiz bir sesle ciyaklayarak yerinde sıçradı ve sonunda, "Kapat şunu!" demeyi başardı. Hoplayıp zıplamamak için kollarını kendine sardı. "Ya içeri gir ya dışarı çık, ama kapat şunu!" Onca ısınma çabasından sonra, baştan ayağa diken diken olmuştu şimdi!

Beyaz giysili kadın dizleri üzerinde sürünerek çadıra girdi ve kapının arkasından kapanmasına izin verdi. Gözlerini kaldırmıyordu, ellerini uysallıkla önünde kavuşturmuştu; Egwene bağırmak yerine vursa da aynı şeyi yapardı. "Seni memnun edecekse," dedi yumuşak bir sesle, "Bilge Amys seni ter çadırına götürmem için yolladı beni."

Egwene, ateşin üzerinde durabilmeyi dileyerek inledi. *Işık Bair'i ve inatçılığını yaksın!* Beyaz saçlı, yaşlı Bilge olmasaydı, şimdi hepsi şehrin kıyısındaki çadırlar yerine odalarda olacaklardı. *Doğru düzgün şöminesi olan bir odam olabilirdi. Ve bir kapı.* Rand'ın diledikleri zaman içeri dalan insanlarla uğraşmak zorunda kalmadığına iddiaya girebilirdi. *Yenidendoğan lanet Ejder Rand parmağını şıklatıyor ve Kızlar hizmetkârlar gibi yerlerinde sıçrıyor. İddiaya girerim ona yerde bir döşek yerine gerçek bir yatak bulmuşlardır.* Rand'ın her gece sıcak banyo yaptığından emindi. *Muhtemelen kızlar odasına kova kova sıcak su taşıyordur. Hatta ona doğru düzgün, bakır bir küvet bulduklarına iddiaya girerim.*

Amys, hatta Melaine Egwene'in önerisine razı olmuşlardı, ama Bair ayağını yere vurmuştu ve ikisi *gai'shain*'lar gibi boyun eğmişti. Rand bu kadar değişim getirirken, Egwene, Bair'in eski âdetlere elinden geldiğince tutunmak istediğini tahmin ediyordu, ama kadının ayak direyecek başka konu bulmuş olmasını diliyordu.

Reddetmeyi düşünmedi bile. Bilgelere, Aes Sedai olduğunu unutacağına söz vermişti –zaten olmadığından kolaydı bu– ve tam olarak denileni yapacaktı. Bu zor kısmıydı; Kule'den, bir kez daha kendi efendisi olmaya alışacak kadar uzak kalmıştı. Ama Amys ona, ne yaptığını bildiği zaman bile düşgezmenin tehlikeli olduğunu açık açık söylemişti, bilmezken daha da tehlikeliydi. Uyanık dünyada onlara itaat edemiyorsa, düşte itaat edeceğine güvenemezlerdi ve bu sorumluluğu almayacaklardı. Bu yüzden Egwene Aviendha ile birlikte verilen işleri yapıyor, cezaları

becerebildiğince zarafetle kabul ediyor, Amys, Melaine ya da Bair kurbağa dediğinde sıçrıyordu. Bir anlamda. Hiçbiri hayatları boyunca tek kurbağa görmemişti. *Çaylarını sunmamdan başka bir şey isteyeceklerinden değil.* Hayır, bu gece Aviendha'nın sırasıydı.

Bir an çorap giymeyi düşündü, ama sonuna eğilip ayakkabılarını ayaklarına geçirdi. Kıraç'a uygun, sağlam ayakkabılardı; Tear'da giydiği ipek terlikleri özlüyordu. "Adın ne?" diye sordu, cana yakın davranmaya çalışarak.

Kadın, "Cowinde," diye uysal uysal yanıt verdi.

Egwene içini çekti. *Gai'shain*'lar ile dost olmaya çalışıp duruyordu, ama onlar asla karşılık vermiyordu. Bir türlü alışamadığı şeylerden biri de hizmetkârlardı, ama elbette *gai'shain*'lar tam olarak hizmetkâr sayılmazdı. "Sen eskiden Kızlardan mıydın?"

Mavi gözlerin hızlı, vahşi bir bakışı tahmininin doğru olduğunu anlattı, ama gözleri aynı hızla yere dikildi. "Ben *gai'shain*'ım. Öncesi ve sonrası şimdi değildir ve yalnızca şu an vardır."

"Boyun ve klanın ne?" Normalde, *gai'shain*'lara bile sormaya gerek kalmazdı.

"Goshien Aiellerinin Shirad boyundan Bilge Melaine'e hizmet ediyorum."

Egwene iki kalın pelerin arasında seçim yapmaya çalışıyordu. Biri kalın, kahverengi, yün bir pelerindi, diğeri Kadere'den aldığı, mavi ipek, kapitone bir pelerin. Moiraine'in yüküne yer açmak için Kadere arabalarındaki her şeyi iyi bir fiyata satmıştı. Egwene durup kadına bakarak kaşlarını çattı. Bu doğru bir karşılık değildi. *Gai'shain*'ların da bir tür kasvete kapıldığını duymuştu; bir sene bir günleri sona erdiği zaman, cüppeyi çıkarmayı reddediyorlardı. "Zamanın ne zaman bitiyor?" diye sordu.

Cowinde daha da çöktü, neredeyse dizlerine sarılacaktı. "Ben *gai'shain*'ım."

"Ama ne zaman kendi boyuna, kendi mezrana dönebileceksin?"

"Ben *gai'shain*'ım," dedi kadın yüzünün önündeki halılara boğuk bir sesle. "Yanıt hoşnut etmiyorsa, beni cezalandır, ama başka yanıt veremem."

"Aptallaşma," dedi Egwene keskin bir sesle. "Ve doğrul. Sen kurbağa değilsin."

Beyazlı kadın hemen itaat etti ve topukları üzerinde oturarak yeni bir emir bekledi. O kısa hararet sanki hiç görülmemişti.

Egwene derin bir nefes aldı. Kadın kasvete bu şekilde uyum sağlamıştı. Aptalca bir yol, ama kendisinin söyleyeceği hiçbir şey değiştiremezdi. Zaten kendisinin de Cowinde ile konuşuyor değil, ter çadırına gidiyor olması gerekiyordu.

O soğuk esintiyi hatırlayarak duraksadı. Buz gibi rüzgâr çadırda, sığ bir çanakta duran iki iri, beyaz çiçeğin kıvrılarak kısmen kapanmasına sebep olmuştu. *Segade* denen, şişman, yapraksız, derimsi, dikenli bir bitkiden geliyordu çiçekler. O sabah elindeki çiçeklere bakmakta olan Aviendha'ya rastlamıştı; Aiel kadın onu görünce irkilmiş, sonra onun için topladığını söyleyerek eline tutuşturmuştu. Egwene Aviendha'nın içinde, çiçeklerden hoşlandığını itiraf etmeyecek kadar Kızlık kaldığını düşünüyordu. Aslında, şimdi düşününce, zaman zaman saçlarına ya da ceketlerine çiçek takmış Kızlar gördüğü olmuştu.

Yalnızca ertelemeye çalışıyorsun, Egwene al'Vere. Hemen aptal bir yün kafa olmayı bırak! Sen de Cowinde kadar aptallık ediyorsun. "Yolu göster," dedi ve kadın çadırın önünü açar, kemik ürperten gece havası içeri dolarken tam zamanında yün pelerine sarındı.

Yıldızlar yukarıda, karanlıkta soğuk beneklerdi ve ayın dörtte üçü aydınlanmıştı. Bilgelerin kampı iki düzine alçak tümsekten oluşan bir yığındı ve Rhuidean'ın çatlak kil ve taşlardan oluşan sert yollarının bitiminin yüz adım ötesinde başlıyordu. Ayın gölgeleri şehri tuhaf kayalıklara ve yamaçlara dönüştürüyordu. Bütün çadırların kapıları indirilmişti ve havaya ateş ve yemek kokuları karışmıştı.

Diğer Bilgeler hemen hemen her gün yapılan toplantıları için buraya geliyor, ama geceleri kendi boylarıyla geçiriyorlardı. Artık onların arasından da pek çok kişi Rhuidean'da uyuyordu. Ama Bair değil. Bair şehre ancak bu kadar yaklaşmaya gönüllü olmuştu; Rand orada olmasa, kuşkusuz kampı dağlarda kurmakta ısrar ederdi.

Egwene, iki eliyle pelerine sıkı sıkı sarındı ve becerebildiğince hızlı yürüdü. Pelerinin altından buz gibi hava sızıyor, çıplak bacaklarını her açtığında pelerinin içine doluyordu. Cowinde ileride kalabilmek için beyaz cüppesinin eteklerini dizlerine kadar çekmek zorunda kalmıştı. Egwene'in *gai'shain*'ın rehberliğine ihtiyacı yoktu, ama kadın onu götürmek için gönderildiğine göre, buna izin verilmezse utanç duyar, hatta alınabilirdi. Takırdamasın diye dişlerini sıkan Egwene, kadının koşmasını diliyordu.

Ter çadırı tüm diğerlerine benziyordu, alçak ve genişti, tüm kapakları indirilmişti. Tek farkı duman deliğinin de kapatılmış olmasıydı. Yakında,

bir ateş sönerek adam kafası boyunda birkaç taşın üzerine yayılmış közlere dönüşmüştü. Çadır girişinin yanındaki küçük yığının ne olduğunu gösterecek kadar ışık yoktu, ama Egwene bunun düzgünce katlanmış kadın giysilerinden oluştuğunu biliyordu.

Soğuk, derin bir nefes alarak çabucak ayakkabılarını çıkardı, pelerinini bırakıp çadıra daldı. Kapak arkasından kapanmadan önce bir anlığına ürpererek üşüdü, sonra buharlı bir sıcaklığa sarındı, daha o kesik kesik nefes alır, titrerken bir anda her yeri terle kaplandı.

Ona düşgezmeyi öğreten üç Bilge ter içinde, kayıtsızca oturuyorlardı. Bellerine gelen saçları ıslak ıslak sarkıyordu. Bair Melaine'le konuşuyordu. Melaine'in yeşil gözlü, kızıl altın saçlı güzelliği yaşlı kadının köselemsi yüzü ve uzun, beyaz bukleleriyle keskin bir zıtlık oluşturuyordu. Amys de beyaz saçlıydı –ya da beyaz görünecek kadar açık sarı–, ama yaşlı görünmüyordu. O ve Melaine yönlendirebiliyorlardı –yönlendirebilen çok Aiel yoktu– ve Aes Sedailerin yaşı belirsizliğine sahipti. Diğerlerinin yanında ufak tefek ve ince görünen Moiraine de giysilerinin üzerinde olmadığının farkında değilmişçesine oturuyor ve hiç rahatsız görünmüyordu, ama çıplak bedeni üzerinde ter damlacıkları akıyor, siyah saçlarını kafasına yapıştırıyordu. Bilgeler *staera* adı verilen ince, kıvrımlı bronz parçalarıyla üstlerindeki teri ve günlük kiri sıyırıyorlardı.

Aviendha, çadırın ortasındaki sıcak, isli kayaların üzerindeki iri, siyah kazanın yanında terli terli oturmuş, maşa kullanarak daha küçük bir kazandaki son taşı büyük kazana aktarıyordu. Bu iş bitince bir sukabağından taşların üzerine su serperek buharı artırdı. Buharın fazla azalmasına izin verirse, en hafifinden keskin bir paylama işitirdi. Bilgelerin bir sonraki ter çadırı buluşmasında, taşlarla ilgilenme görevi Egwene'in olacaktı.

Egwene, Bair'in yanına ihtiyatla bağdaş kurdu –kat kat halı yerine yalnızca nahoş bir şekilde sıcak, düğüm düğüm ve nemli kayalık zemin vardı– ve şok içinde Aviendha'nın yakın zamanda sopalanmış olduğunu fark etti. Aiel kadın dikkatle Egwene'in yanındaki yerini aldığında, bunu taş gibi bir yüzle yaptı, ama taş gibi yüzü irkildiğini saklayamadı.

Bu Egwene'in beklemediği bir şeydi. Bilgeler sıkı bir disiplin uygularlardı –Kule'dekinden de sıkı, ki o da epey sertti–, ama Aviendha yönlendirmeyi öğrenmek için katı bir kararlılıkla çalışıyordu. O düşgezemiyordu, ama Bilgelerin tüm sanatlarını öğrenmek için, Kızların silah kullanmayı öğrenmek için gösterdiği kadar büyük çaba gösteriyordu.

Elbette, Rand'a Bilgelerin düşlerini izlediğini söylediğini itiraf ettikten sonra, ona üç gece boyunca omuz derinliğinde çukurlar kazdırıp, sonra tekrar doldurtmuşlardı, ama o, Aviendha'nın yanlış adım attığı birkaç seferden biriydi yalnızca. Amys ve diğer ikisi onu Egwene'e bir uysal itaatkârlık ve uygun metanet örneği olarak gösteriyorlardı. Öyle ki, Aviendha dostu olmasına rağmen Egwene çığlık atmak istiyordu.

"Gelmen uzun sürdü," dedi Bair aksi aksi, daha Egwene oturacak rahat bir yer ararken. Kadının sesi ince ve tizdi, ama demir gibi bir incelik. *Staera* ile kollarını sıyırmaya devam etti.

"Özür dilerim," dedi Egwene. İşte bu, yeterince uysal sayılmalıydı.

Bair burnunu çekti. "Ejderduvarı'nın ötesinde Aes Sedai olabilirsin, ama burada daha öğrencisin ve öğrenciler oyalanmaz. Aviendha'ya gelmesi için haber yolladığım zaman ya da onu bir şey için yolladığım zaman, istediğim şey bir iğne bile olsa, koşarak gider. Ona benzemeye çalışmaktan çok daha kötüsünü yapabilirdin."

Egwene kızararak sesinin alçakgönüllü çıkması için çaba gösterdi. "Denerim, Bair." İlk kez bir Bilge bu karşılaştırmayı başkalarının önünde yapıyordu. Egwene gizlice Aviendha'ya baktı ve onun düşünceli göründüğünü görünce şaşırdı. Bazen "kardeş kadar yakın" kızın, her zaman böylesine iyi bir örnek olmamasını diliyordu.

"Kız öğrenecek Bair ya da öğrenmeyecek," dedi Melaine sinirle. "Hâlâ ihtiyacı varsa, ona çabukluk dersini daha sonra ver." Aviendha'dan ancak on on iki yaş büyüktü ve genellikle eteklerinin altına diken kaçmış gibi konuşurdu. Belki de keskin bir kayanın üzerine oturmuştu. Öyle olsa bile yerinden kıpırdamazdı; kayanın gitmesini beklerdi. "Sana tekrar söylüyorum, Moiraine Sedai, Aieller Şafakla Gelen'i izliyor. Beyaz Kule'yi değil."

Anlaşılan Egwene'in konuyu kaldığı yerden izlemesi gerekiyordu.

"Belki," dedi Amys sakin bir sesle, "Aieller yine Aes Sedailere hizmet eder, ama o zaman henüz gelmedi, Moiraine Sedai." Aes Sedai'yi sakin sakin süzerken sıyırma işine ara vermedi.

Moiraine artık bazı Bilgelerin yönlendirebildiğini öğrendiğine göre, o gün gelecekti, Egwene biliyordu. Aes Sedailer öğretilebilecek kızları bulmak için Kıraç'a geleceklerdi ve o yeteneğe sahip tüm Bilgeleri de Kule'ye götürmeye çalışacaklardı. Egwene bir zamanlar, kendileri ne isterlerse istesinler, Bilgelerin yıldırılmasından, hüküm altına alınmasından ve götürülmesinden korkuyordu; Aes Sedailer yönlendirebilen kadınların

Kule’den kaçmalarına fazla tahammül etmezdi. Bilgelerin kendisi endişeleniyor görünse de, o artık endişelenmiyordu. Amys ve Melaine irade savaşında Aes Sedailerle yarışabilirdi ve bunu Moiraine’e her gün gösteriyorlardı. Bair Siuan Sanche’yi halkalardan atlatabilirdi muhtemelen ve Bair yönlendiremiyordu bile.

Aynı sebepten, en inatçı Bilge Bair değildi. O şeref daha yaşlı, bir başka kadına aitti, Chareen Aiellerinin Jarra boyundan Sorilea. Shende Mezrası’nın Bilgesi çoğu çömezden daha az yönlendirebiliyordu, ama herhangi bir Bilge’yi bir *gai’shain* gibi işe koşabilirdi. Ve onlar da yapardı. Hayır, Bilgelere zorbalık edilmesinden endişelenmesi gerekmiyordu.

“Topraklarını korumak istemen anlaşılabilir,” diye araya girdi Bair, “ama Rand al’Thor’un bizi cezalandırmak üzere götürmeyeceği açık. Şafakla Gelen ve Aiellere boyun eğenler zarar görmeyecek.” Demek buydu. Elbette.

“Beni ilgilendiren yalnızca canların ve ülkelerin korunması değil.” Moiraine kraliçelere yaraşır bir hareketle, tek parmakla alnındaki teri sildi, ama sesi Melaine’inki kadar gergin çıkıyordu. “Buna izin verirseniz, sonu felaket olur. Seneler süren planlama sonunda meyve veriyor ve o her şeyi mahvedecek.”

“Beyaz Kule’nin planları,” dedi Amys. Sesi öyle rahattı ki, onaylıyor da olabilirdi. “O planlar bizi ilgilendirmez. Biz ve diğer Bilgeler Aieller için neyin doğru olduğunu düşünmeliyiz. Biz Aiellerin Aieller için doğru olanı yapmasını sağlayacağız.”

Egwene klan şeflerinin buna ne diyeceğini merak etti. Elbette, onlar sık sık Bilgelerin kendilerini ilgilendirmeyen işlere karıştıklarından şikâyet ederdi. Bu yüzden belki sürpriz olmazdı. Şeflerin hepsi inatçı, zeki adamlara benziyordu, ama Bilgelere karşı, köydeki Köy Kurulu’nun Kadın Kurulu’na karşı sahip olduğundan daha fazla şansa sahip olacaklarını sanmıyordu.

Ama bu sefer Moiraine haklıydı.

“Eğer Rand...” diye başladı Egwene, ama Bair kararlılıkla susturdu onu.

“Söyleyeceklerini daha sonra dinleriz, kızım. Senin Rand al’Thor hakkındaki bilgin paha biçilmez, ama konuşman istenene kadar susup dinleyeceksin. Ve surat asmayı bırak, yoksa sana mavidiken çayı içiririm.”

Egwene yüzünü buruşturdu. Aes Sedai’ye karşı duyulan saygı, eşitler arasındaki bir saygı olsa da, öğrencileri pek kapsamıyordu, Aes Sedai olduğuna inandıkları bir öğrenci bile olsa. Egwene yine de, ne olur ne

olmaz diye dilini tuttu. Bair onu bitki kesesini almaya yollayabilir, inanılmaz ölçüde acı olan çayı ona demletebilirdi; çayın, asık suratlılığı, öfkeyi ya da bir Bilge hangi davranışı beğenmiyorsa onu tedavi etmek dışında bir faydası yoktu ve bunu da tadı tek başına yapıyordu. Aviendha teselli edercesine kolunu okşadı.

“Aieller için de felaket olmayacağına mı inanıyorsunuz?” Baştan aşağı üzerinizde yoğunlaşmış buhar ve kendi terinizle parlarken bir kış deresi kadar soğuk konuşmak zor olmalıydı, ama Moiraine güçlük çekiyor gibi görünmüyordu. “Aiel Savaşı baştan başlayacak. O zaman yaptığınız gibi öldürecek, yakacak, kasabaları yağmalayacaksınız, ta ki, her erkeği ve her kadını aleyhinize çevirene kadar.”

“Beşte bir hakkımızdır, Aes Sedai,” dedi Melaine, uzun saçlarını omzunun üzerinden arkaya atıp pürüzsüz omzunda bir *staera* gezdirmeye başlayarak. Buhar ile ağırlaşıp ıslanmış saçları ipek gibi parlıyordu. “Ağaçkatillerinden de daha fazlasını almadık.” Moiraine’e bakışları anlam taşımayacak kadar yumuşaktı; onun Cairhienli olduğunu biliyorlardı. “Sizin krallarınız ve kraliçeleriniz vergi olarak bu kadarını alıyor.”

“Peki uluslar aleyhinize döndüğünde ne olacak?” diye ısrar etti Moiraine. “Aiel Savaşı’nda uluslar birleşti ve sizi geri püskürttü. Bu yeniden olabilir ve olacaktır. Her iki taraftan büyük can kaybına sebep olarak.”

“Hiçbirimiz ölümden korkmuyoruz, Aes Sedai,” dedi Amys ona, bir çocuğa açıklar gibi gülümseyerek. “Yaşam bir düştür ve hepimiz uyanıp sonra tekrar düşe dalacağız. Dahası, Janduin yönetiminde Ejderduvarı’nı yalnızca dört klan aştı. Burada şimdiden altı klan var ve sen Rand al’Thor’un tüm klanları götürmeyi planladığını söylüyorsun.”

“Rhuidean Kehaneti onun bizi kıracağını söylüyor.” Melaine’in yeşil gözlerindeki kıvılcım Moiraine için de olabilirdi, yazgısına söylediği kadar teslim olmuş olmadığı için de. “Burada ya da Ejderduvarı’nın ötesinde, ne fark eder?”

“Ejderduvarı’nın batısındaki tüm ulusların desteğini yitirmesine sebep olacaksınız,” dedi Moiraine. Her zamanki kadar sakin görünüyordu, ama sesindeki bir tını taş çiğnemeye hazır olduğunu söylüyordu. “Onların desteğine sahip olmalı!”

“Aiel ulusunun desteğine sahip,” dedi Bair aynı kırılgan, boyun eğmez sesle. İnce, metal *staera* ile işaret ederek sözlerini vurguladı. “Klanlar daha önce hiçbir ulus oluşturmadılar, ama o bizi bir ulus yapıyor.”

“Bu konuda fikrini değiştirmene yardım etmeyeceğiz, Moiraine Sedai,” diye ekledi Amys aynı kararlılıkla.

“Artık yanımızdan ayrılabilirsin. Aes Sedai, eğer seni de hoşnut edecekse,” dedi Bair. “Senin konuşmak istediğini, bu gece konuşabileceğimiz kadar konuştuk.” Bunu nazikçe söylemişti, ama yine de kovuyorlardı.

“Gidiyorum,” diye yanıt verdi Moiraine, bir kez daha dinginliğine kavuşarak. Kendi önerisi, kendi kararıymış gibi konuşmuştu. Bu zamana kadar Bilgelerin, Kule yetkesi altında olmadıklarını açıkça belli etmelerine alışmıştı. “İlgilenmem gereken başka meseleler var.”

Bu kadarı doğru olmalıydı, elbette. Büyük olasılıkla Rand’la ilgili bir şey. Egwene sormaması gerektiğini biliyordu; Moiraine onun bilmesini istiyorsa söylerdi ve istemiyorsa... İstemiyorsa Aes Sedailerin yalan söylemekten kaçınmak için takındığı kaypak tavırla yanıtlar ya da açık açık onu ilgilendirmediğini söylerdi. Moiraine “Yeşil Ajah’tan Egwene Sedai”nin aldatmaca olduğunu biliyordu. Başkalarının önünde yalana tahammül gösteriyordu, ama bunun dışında, kendisine uyduğu zaman Egwene’e haddini bildiriyordu.

Moiraine bir soğuk hava patlaması içinde gider gitmez Amys, “Aviendha, çay doldur,” dedi.

Genç Aiel kadın irkildi ve hafifçe, “Daha demlemedim,” demeden önce ağzı iki kez açılıp kapandı. Sonra dört ayak üzerinde çabucak çadırdan fırladı. Dışarıdan dolan ikinci esinti buharı azalttı.

Bilgelerin bakışması Aviendha’nınki kadar şaşkındı. Ve Egwene’inki kadar; Aviendha en zahmetli işleri bile, her zaman zarafetle olmasa bile, verimlilikle yapardı. Çay gibi bir şeyi unutabildiğine göre, bir şey onu çok rahatsız ediyor olmalıydı. Bilgeler hep çay isterdi.

“Daha fazla buhar, kızım,” dedi Melaine.

Egwene, Aviendha gittiğine göre, bunun kendisine söylendiğini fark etti. Telaşla taşlara daha fazla su serperken taşları ve kazanı daha fazla ısıtmak için yönlendirdi, ta ki, taşların çatladığını işitene, kazanın fırın gibi ısı yaydığını hissedene kadar. Aieller kendi sıvılarında pişmekten donmaya atlamaya alışık olabilirlerdi, ama o değildi. Çadır sıcak, yoğun bulutlarla doldu. Amys onayla başını salladı; kendisi göremese de o ve Melaine Egwene’i saran *saidar* parıltısını görebiliyorlardı, elbette. Melaine *staera*’sı ile bedenini sıyırmaya devam etti.

Egwene, Gerçek Kaynak'ı salıvererek Bair'e doğru eğildi ve fısıldadı: "Aviendha çok yanlış bir şey mi yaptı?" Aviendha'nın bu konuda ne hissedeceğini bilmiyordu, ama arkasından da olsa onu utandırmak istemiyordu.

Bair hiç rahatsız görünmüyordu. "Sopa izlerini mi diyorsun?" dedi normal sesiyle. "Bana geldi ve bugün iki kez yalan söylediğini söyledi, ama kime, ne konuda, söylemedi. Bir Bilge'ye yalan söylemediği sürece yalnızca kendisini ilgilendirirdi elbette, ama o şerefi gereği *toh*'un karşılanması gerektiğini söyledi."

"Yani o senden *istedi*..." Egwene inledi, cümlesini bitiremedi.

Bair bu hiç de sıradışı bir şey değilmiş gibi başını salladı. "Bana zahmet verdiği için birkaç tane de ben ekledim. İşin içinde *ji* varsa, görevi bana karşı değil. Büyük olasılıkla o sözde yalanlar bir *Far Dareis Mai* dışında kimseyi endişelendirmeyecek cinstendi. Kızlar, hatta eski Kızlar bazen erkekler kadar titiz oluyorlar." Amys yoğun buharın içinde bile açıkça görülebilen, ifadesiz bir bakış fırlattı. Aviendha gibi Amys de Bilge olmadan önce *Far Dareis Mai* idi.

Egwene, kendi anladığı kadarıyla, *ji'e'toh* hakkında titiz olmayan Aiel'e rastlamamıştı. Ama bu! Aiellerin hepsi kaçıktı.

Anlaşılan, Bair meseleyi aklından çıkarmıştı bile. "Üç Kat Topraklar'da hiç hatırlamadığın kadar çok Kaybolmuş var," dedi genel olarak herkese. Aieller Tenekecilere, Tuatha'anlara bu adı veriyordu.

"Ejderduvarı'nın ötesindeki sorunlardan kaçıyorlar." Melaine'in sesindeki alay oldukça belliydi.

"Duydum ki," dedi Amys yavaşça, "kasvetten sonra kaçanların bir kısmı Kaybolmuşlara gitmiş ve kendilerini aralarına almalarını istemiş." Uzun bir sessizlik çöktü. Artık Tuatha'anlarla aynı köklerden geldiklerini, Aieller Dünyanın Omurgası'nı aşmadan önce ayrıldıklarını biliyorlardı, ama bilgi tiksintilerini daha da derinleştirmişti.

"Değişim getiriyor," diye fısıldadı Melaine sertçe buhara.

"Getirdiği değişimlere razı olduğunu sanıyordum," dedi Egwene, duygudaş bir sesle. İnsanın tüm hayatının altüst olması zor olmalıydı. Yine dilini tutmasının söylenmesini bekledi, ama kimse söylemedi.

"Rıza," dedi Bair, sözcüğü tadarmış gibi. "Elimizden geldiğince tahammül ettiğimizi söylemek daha doğru olur."

"Her şeyi dönüştürüyor." Amys'in sesi endişeliydi. "Rhuidean. Kaybolmuşlar. Kasvet ve söylenmemesi gerekenlerin anlatılması." Bilgeler

–ve tüm Aieller– hâlâ bundan bahsetmekte güçlük çekiyorlardı.

“Kızlar, klanlarından çok ona borçluymuşlar gibi çevresine üşüşüyorlar,” diye ekledi Bair. “İlk defa Kızların Çatısı altına bir erkek aldılar.” Bir an Amys bir şey söyleyecek oldu, ama *Far Dareis Mai*’in iç işleyici hakkında her ne biliyorsa, Mızrağın Kızı olanlar ya da olmuş olanlar dışında kimseyle paylaşmıyordu.

“Artık şefler bizi eskisi kadar dinlemiyor,” diye mırıldandı Melaine. “Ah, her zamanki gibi tavsiyemizi soruyorlar... daha tamamen aptallaşmadılar... ama Bael artık bana Rand al’Thor’a söylediklerini ya da Rand al’Thor’un ona söylediklerini anlatmıyor. Rand al’Thor’a sormam gerektiğini söylüyor ve o da Bael’e sormam gerektiğini söylüyor. *Car’a’carn* hakkında hiçbir şey yapamıyorum, ama Bael... Hep inatçıydı zaten, insanı çileden çıkartabilecek bir adam, ama artık tüm sınırları aştı. Bazen kafasına sopa indirmek istiyorum.” Amys ve Bair güzel bir şakaymış gibi güldüler. Ya da belki bir süreliğine değişimleri unutmak için yalnızca gülmek istemişlerdi.

“Öyle bir adama yapabileceğin üç şey var,” dedi Bair. “Ondan uzak dur, onu öldür ya da onunla evlen.”

Melaine katılaştı, güneşle kararmış yüzü kızardı. Egwene bir anlığına altın saçlı Bilge’nin daha hararetle sözler fırlatacağını düşündü. Sonra, acı bir esinti Aviendha’nın döndüğünü haber verdi. Kızın elindeki gümüş tepside sarı sırlı bir demlik, ince, altın rengi Deniz Halkı porseleninden fincanlar ve bal dolu bir taş kavanoz vardı.

Aviendha çayları doldururken ürperdi –kuşkusuz dışarıda bir şeylere sarınmaya zahmet etmemişti– ve telaşla fincanları dağıtmaya başladı. Amys söyleyene kadar kendisi ve Egwene için fincan doldurmadı, elbette.

“Daha fazla buhar,” dedi Melaine; soğuk hava onu da sakinleştirmiş gibiydi. Aviendha fincanını dokunmadan bıraktı ve çabucak sukabağının başına gitti. Çay konusundaki gecikmesini telafi etmeye çalıştığı açıktı.

“Egwene,” dedi Amys, çayını yudumlayarak, “Aviendha onun yatak odasında uyumayı teklif etse Rand al’Thor nasıl karşılardı?” Aviendha elinde sukabağı ile dondu.

“Yatak?..” Egwene inledi. “Aviendha’dan böyle bir şey yapmasını isteyemezsiniz! Yapamazsınız!”

“Aptal kız,” diye mırıldandı Bair. “Battaniyelerini paylaşmasını istemiyoruz. Ama al’Thor onun bunu istediğini düşünür mü? Buna izin

verir mi? Erkekler en iyi durumda tuhaf yaratıklardır ve Rand al’Thor aramızda yetişmediğinden daha da tuhaf.”

“Kesinlikle böyle bir şey düşünmez,” diye kekeledi Egwene. Sonra daha yavaşça ekledi, “Düşüneceğini sanmıyorum. Ama bu doğru değil. Değil işte!”

“Lütfen bunu benden istemeyin,” dedi Aviendha, Egwene’in becerebileceğini inandığından daha büyük bir alçakgönüllülükle. Keskin hareketlerle su serperek buhar bulutunu artırıyordu. “Zamanımı onunla harcamak zorunda olmadığım için şu son günlerde epey şey öğrendim. Yönlendirme konusunda Egwene ile Moiraine Sedai’den yardım almama izin verdiğinizden beri daha da hızlı öğreniyorum. Sizden daha iyi öğretebildiklerinden değil, elbette,” diye ekledi çabucak, “Ama öğrenmeyi çok istiyorum.”

“Yine de öğreneceksin,” dedi Melaine ona. “Her dakika yanında kalmak zorunda değilsin. Kendini verdiğin sürece, derslerin yavaşlamayacak. Uykunda çalışmıyorsun.”

“Yapamam,” diye mırıldandı Aviendha, başını sukabağına eğerek. Daha yüksek bir sesle ve daha büyük kararlılıkla ekledi, “Yapmayacağım.” Başını kaldırdı, gözleri mavi yeşil alevlerle parlıyordu. “Bir daha o etek savuran Isendre’yi battaniyelerine çağırdığında orada olmayacağım!”

Egwene, ağzı bir karış açık, bakakaldı. “Isendre!” Kızların kadını nasıl rezil bir şekilde çıplak bıraktığını görmüş ve bu durumu içtenlikle kınamıştı, ama bu! “Demek istediğin Rand...”

“Sessiz olun!” diye kırbaç gibi şakladı Bair. Mavi gözlü bakışları taş yontabilirdi. “İkiniz de! İkiniz de gençsiniz, ama Kızlar bile erkeklerin aptalca davranabileceğini biliyor olmalı, özellikle de onlara rehberlik edebilecek bir kadına bağlı değillerken.”

“Artık duygularını bu kadar baskı altına almıyor olduğunu gördüğüme memnun oldum, Aviendha,” dedi Amys. “İş buna geldiğinde Kızlar da erkekler kadar aptal oluyor; çok iyi hatırlıyorum ve hâlâ utanıyorum. Duyguları salıvermek fikirleri bir anlığına bulandırır, ama onları tutmak daima bulandırır. Yalnızca onları çok sık salıvermemeye ya da ne zaman kontrol etmenin daha iyi olacağına dikkat et.”

Melaine elleri üzerinde öne eğildi, ta ki, yüzünden akan ter sıcak kazana düşecekmiş gibi görünene kadar. “Yazgını biliyorsun, Aviendha. Büyük güç ve yetke sahibi bir Bilge olacaksın, hatta daha fazlası. İçinde güç var. İlk sınavını geçmeni sağladı ve bunda da yardımcı olacak.”

“Şerefim,” dedi Aviendha boğuk bir sesle, sonra yutkundu, devam edemedi. Orada, korumak istediği şeref onun içindeymiş gibi sukabağını kucaklayarak durdu.

“Desen *ji’e’toh* görmez,” dedi Bair ona, sesinde, varsa, yalnızca küçük bir duygudaşlık tınısıyla. “Yalnızca olması gerekenleri ve olacakları görür. Çabalarına karşın Desen’in dokumaya devam ettiğini görmelerine rağmen erkekler ve kadınlar kaderle savaşırlar, ama sen artık *Far Dareis Mai* değilsin. Kaderle birlikte akmayı bilmelisin. Ancak Desen’e teslim olarak, kendi hayatının seçeceği yön üzerinde biraz kontrolün olabilir. Mücadele edersen, Desen yine de seni zorlar ve sonunda, tatmin bulacağın yerde acı bulursun.”

Egwene için, bütün bunlar Tek Güç kullanmayı öğrenirken söylenenlere benziyordu. *Saidar*’ı kontrol etmek için ilk önce ona teslim olmanız gerekiyordu. Savaşırsanız ya çılgınca gelir ya da sizi boğardı; teslim olur, nazikçe yol gösterirseniz, sizin istediğinizi yapardı. Ama bu, neden Aviendha’dan bunu istediklerini açıklamıyordu. Bunu sordu ve yine, “Bu doğru değil,” diye ekledi.

Amys yanıt vermek yerine, “Rand al’Thor onu reddeder mi? Onu zorlayamayız,” dedi. Bair ve Melaine de Amys kadar dikkatle bakıyorlardı Egwene’e.

Neden istediklerini söylemeyeceklerdi. Bir Bilge’den isteği dışında bilgi almaktansa taşı konuşturmak daha kolaydı. Aviendha somurtkan bir teslimiyet içinde ayak parmaklarını inceliyordu; Bilgelerin, öyle ya da böyle, istediklerini elde edeceklerini biliyordu.

“Bilmiyorum,” dedi Egwene yavaşça. “Onu eskiden tanıdığım kadar iyi tanımıyorum.” Bundan üzgündü, ama onu bir kardeşten başka bir şekilde sevmediğini fark etmesine ek olarak çok şey olmuştu. Kule’de ve burada aldığı eğitim, her şeyi, Rand’ın kim olduğu kadar çok değiştirmişti. “Ona iyi bir sebep verirseniz, belki. Ben Aviendha’dan hoşlandığını düşünüyorum.” Genç Aiel kadın başını kaldırmadan derin derin içini çekti.

“İyi bir sebep,” diye tersledi Bair. “Ben genç bir kızken, genç bir kadının ona bu kadar ilgi göstermesi her erkeği kendinden geçirirdi. Kadının gelin çelengi için çiçek toplamaya gönderirdi onu.” Aviendha irkildi ve eski canlılığına benzer bir öfke ile Bilgelere baktı. “Eh, ıslaktopraklarda yetiştirilmiş birinin bile kabul edeceği bir sebep buluruz.”

“*Tel’aran’rhiod*’daki buluşmanıza daha birkaç gece var,” dedi Amys. “Bu sefer Nynaeve ile.”

“O kadın çok şey öğrenebilirdi,” diye araya girdi Bair, “tabii bu kadar inatçı olmasaydı.”

“O zamana kadar gecelerin boş,” dedi Melaine. “Yani, bizsiz *Tel’aran’rhiod*’a girmiyorsan.”

Egwene neyin geldiğini tahmin etti. “Elbette girmiyorum,” dedi onlara. Yalnızca birazcık yapmıştı. Birazcıktan fazlasını kesinlikle anlarlardı.

“Nynaeve ya da Elayne’in düşlerini bulmayı başardın mı?” diye sordu Amys. Hiç önemli değilmiş gibi, kayıtsızca.

“Hayır, Amys.”

Bir başkasının düşünü bulmak *Tel’aran’rhiod*’a, Düşler Dünyası’na girmekten çok daha zordu, özellikle de uzaktaysalar. Yakındaysalar ve onları iyi tanıyorsanız daha kolaydı. Bilgeler hâlâ yanında içlerinden en az biri olmadan *Tel’aran’rhiod*’a girmemesini istiyorlardı, ama bir başkasının düşü de aynı ölçüde tehlikeli olabilirdi. *Tel’aran’rhiod*’da, Bilgelerden biri hâkimiyeti ele almayı istemediği sürece Egwene kendi kendini ve büyük ölçüde çevresini kontrol edebiliyordu; onun *Tel’aran’rhiod’*da hâkimiyeti gittikçe artıyordu, fakat hâlâ çok büyük deneyim sahibi olan Bilgelere yaklaşamamıştı. Ama bir başkasının düşünde o düşün parçası oluyordunuz; düşgörenin dilediği gibi davranmamak, düş sizi nasıl kabul ediyorsa öyle olmamak için büyük çaba göstermeniz gerekiyordu, ama yine de bazen yapabiliyordunuz. Rand’ın düşlerini izlerken Bilgeler büyük dikkat göstermiş, düşe asla tamamen girmemişlerdi. Buna rağmen Egwene’in öğrenmesi konusunda ısrar etmişlerdi. Düşgezmeyi öğreteceklerse, bildikleri her şeyi öğretmeye kararlıydılar.

Egwene hiç de gönülsüz sayılmazdı, ama kendileri ya da bir kez Rhuarc’a denemesine izin verdiklerinde, haddini bildiren deneyimler yaşamıştı. Bilgeler kendi düşleri üzerinde büyük hâkimiyet sahibiydiler, bu yüzden orada olanlar –ona tehlikeleri göstermek için, demişlerdi– kendi işleriydi, ama Rhuarc’ın onu daha çocukluktan yeni çıkmış, belki en küçük kızı gibi gördüğünü öğrenmek şok olmuştu. Ve ölümcül bir an için Egwene’in kendi kontrolü zayıflamıştı. Ondan sonra *gerçekten de* çocukluktan yeni çıkmış olmuştu; çok çalıştığı için oyuncak bebek verdiğini hatırlamadan adama hâlâ bakamıyordu. Ve armağan kadar adamın onayından da ne kadar memnun olduğunu hatırlamadan. Amys gelmiş, bebekle oynamakta olan Egwene’i alıp götürmüştü. Amys’in bilmesi yeterince kötüydü, ama Rhuarc’ın da düşün bir kısmını hatırladığından kuşkulanıyordu.

“Denemeye devam etmelisin,” dedi Amys. “Ne kadar uzakta olurlarsa olsunlar onlara ulaşacak gücün var. Ve onların seni nasıl gördüklerini bilmenin bir zararı olmaz.”

Bundan Egwene o kadar emin değildi. Elayne dostuydu, ama Egwene büyürken Nynaeve Emond Meydanı’nın Hikmetiydi. Nynaeve’in düşlerinin Rhuarc’ınkilerden de kötü olacağından kuşkulanıyordu.

“Bu gece çadırlardan uzakta uyuyacağım,” diye devam etti Amys. “Çok uzakta değil. Denersen, beni kolaylıkla bulabilmelisin. Düşümde seni görmezsem, sabah konuşuruz.”

Egwene inlemesini bastırdı. Rhuarc’ın düşüne girmesine Amys yardım etmişti –kendisi yalnızca bir an kalmıştı, Rhuarc’ın onu hâlâ evlendiği genç kadın gibi, değişmemiş gördüğünü gösterecek kadar– ve denerken Bilge hep aynı çadırda olmuştu.

“Eh,” dedi Bair, ellerini ovuşturarak. “İşitilmesi gerekenleri işittik. Dilerseniz siz kalabilirsiniz, ama ben battaniyelerime gidecek kadar temiz hissediyorum. Sizler kadar genç değilim.” Genç ya da değil, muhtemelen bir koşu yarışında hepsini yere serer, sonra yolun kalanında da sırtında taşırdı.

Bair ayağa kalkarken Melaine konuştu, ama tuhaf bir şekilde tereddütlüydü. “Benim... senden yardım istemem gerek, Bair. Ve senden, Amys.” Yaşlı kadın yeniden oturdu. O ve Amys beklenti içinde Melaine’e baktılar. “Ben... benim adıma Dorindha ile konuşmanızı isteyecektim.” Son sözleri çabucak söylemişti. Amys geniş geniş gülümsedi ve Bair yüksek sesle güldü. Aviendha da anlamış ve şaşırmış görünüyordu, ama Egwene hiçbir şey anlamamıştı.

Sonra Bair kahkaha attı. “Hep bir kocaya ihtiyaç duymadığını, bir koca istemediğini söylerdin. Ben üçünü gömdüm ve bir daha evlenmeye hayır demezdim. Soğuk gecelerde faydalı oluyorlar.”

“Bir kadın fikrini değiştirebilir.” Melaine’in sesi yeterince kararlıydı, ama yanaklarındaki derin kızartı onu yalanlıyordu. “Bael’den uzak duramıyorum ve onu öldüremem de. Dorindha karı-kardeşi olarak beni kabul ederse, gelin çelengimi Bael’in ayaklarının dibine bırakacağım.”

“Ya almak yerine basıp geçerse?” diye sordu Bair. Amys kahkahalar atarak, kalçalarını şaplaklayarak arkaya devrildi.

Egwene böyle bir tehlike olduğunu düşünmüyordu, Aiel gelenekleri geçerli olduğunda değil. Dorindha Melaine’i karı-kardeş olarak almaya karar verirse, Bael’in bu konuda fazla söz hakkı kalmazdı. Artık erkeklerin

iki eş alabilmesi Egwene'i o kadar şok etmiyordu. Tam olarak değil. *Farklı topraklar, farklı âdetler demektir,* diye hatırlattı kendi kendine kararlılıkla. Bir türlü sormaya ikna edememişti kendini, ama tahmin ettiği gibiyse, iki koca almış Aiel kadınları da olabilirdi. Çok tuhaf bir halktı bu.

"Bu konuda birincil-kardeşlerim gibi davranmanızı istiyorum. Dorindha'nın benden yeterince hoşlandığını sanıyorum."

Melaine bu sözleri söyler söylemez diğer kadınların eğlentisi başka bir şeye dönüştü. Yine de gülüyorlardı, ama ona sarılıyor, onun için ne kadar mutlu olduklarını, Bael ile ne kadar mutlu olacağını söylüyorlardı. En azından Amys ve Bair Dorindha'nın kabul edeceğine kesin gözüyle bakıyorlardı. Üçü kol kola, genç kızlar gibi kahkahalar atarak ve kıkırdayarak çıktılar. Ama önce Egwene ile Aviendha'ya çadırı toplamalarını söylediler.

"Egwene, sizin topraklarınızdan bir kadın bir karı-kardeşi kabul eder miydi?" diye sordu Aviendha, bir sopayla duman deliğindeki örtüyü ittirirken.

Egwene bu görevi en sona bırakmış olmasını diledi; sıcak hemen dağılmaya başlamıştı. "Bilmiyorum," dedi. Hızla fincanları ve bal kavanozunu toplamaya başladı. *Staera*'lar da tepsiye gitti. "Sanmıyorum. Belki çok yakın bir arkadaşsa," diye ekledi telaşla; Aiel âdetlerini karalıyormuş gibi görünmeye gerek yoktu.

Aviendha homurdanmakla yetindi ve yan kapakları açmaya başladı.

Egwene dişleri tepsindeki fincanlar ve *staera*'lar kadar takırdayarak dışarıya koşturdu. Bilgeler, ılık bir geceymiş ve bir mezradaki uyku odasındaymışlar gibi telaşsızca giyiniyorlardı. Ay ışığı altında solgun görünen, beyaz cüppeli bir şekil tepsiyi Egwene'den aldı ve kız telaşla pelerinini ve ayakkabılarını aramaya başladı. Yerde kalan giysiler arasında değildiler.

"Eşyalarını çadırına gönderdim," dedi Bair, bluzunun bağcıklarını bağlarken. "Daha onlara ihtiyacın olmayacak."

Egwene'in midesi büzüldü. Yerinde hoplayarak, ısınmak için boşuna bir çabayla kollarını salladı; en azından durmasını söylemiyorlardı. Aniden tepsiyi taşıyan kar beyazı cüppeli şeklin bir Aiel kadını olamayacak kadar uzun boylu olduğunu fark etti. Dişlerini sıkarak, hoplayıp zıplarken donup ölecek olsa aldırmayacak gibi görünen Bilgelere dik dik baktı. Aiel kadınları için bir erkeğin onları çıplak görmesi fark etmeyebilirdi, en azından o erkek *gai'shain* ise, ama kendisi için fark ederdi!

Bir an sonra Aviendha yanlarına geldi ve onun hoplayıp zıpladığını görünce, kendi giysilerini bulmaya çalışmadan yerinde bekledi. Soğuğa, Bilgelerden daha fazla aldırış etmiyordu.

"Şimdi," dedi Bair, şalını omuzlarına yerleştirerek. "Sen, Aviendha, yalnızca bir erkek kadar inatçı olmakla kalmıyorsun, defalarca yaptığın basit bir işi bile hatırlayamıyorsun. Sen, Egwene, aynı ölçüde inatçısın ve çağrılmana rağmen çadırında oyalanabileceğini sanıyorsun. Umalım da kampın çevresinde koşarak elli tur atmak inatçılığınızı giderir, zihinlerinizi açar ve size bir çağrıya nasıl yanıt verileceğini ya da bir işin nasıl yapılacağını hatırlatır. Haydi bakalım."

Aviendha tek söz etmeden hemen kampın kenarında koşmaya başladı. Karanlığa bürünmüş çadırların iplerinden kolayca kaçınıyordu. Egwene takip etmeden önce yalnızca bir an duraksadı. Aiel kadın, onun yetişebilmesi için hızını düşük tutuyordu. Gece havası donduruyordu, ayaklarının altındaki çatlak, taş gibi kil de aynı ölçüde soğuktu, üstelik ayaklarına takılıp duruyorlardı. Aviendha çabasız bir rahatlıkla koşuyordu.

Son çadıra ulaşıp güneye döndüklerinde Aviendha, "Neden bu kadar çok çalıştığımı biliyor musun?" dedi. Ne soğuk, ne de koşu sesinde iz bırakmıyordu.

Egwene o kadar titriyordu ki, zar zor konuşabiliyordu, "Hayır. Neden?"

"Çünkü Bair ve diğerleri hep sana işaret ediyor ve ne kadar kolay öğrendiğini, nasıl bir şeyin iki kez açıklanmasına ihtiyaç duymadığını söylüyorlar. Sana daha fazla benzemem gerektiğini söylüyorlar." Egwene'e yan yan baktı ve Egwene koşarken kızla kıkırdaşırken buldu kendini. "Sebep kısmen bu. Yapmayı öğrendiğim şeyler..." Aviendha başını iki yana salladı, hayreti ay ışığı altında bile açıktı. "Ve Güç'ün kendisi. Daha önce böyle hissetmemiştim. Böylesine canlı. En küçük kokuyu alabiliyorum, havadaki en ufak kıpırdanmayı hissedebiliyorum."

"Çok fazla çekmek ya da çok uzun tutmak tehlikelidir," dedi Egwene. Arada bir hâlâ bir ürperti geçse de, koşmak içini biraz ısıtmış gibiydi. "Bunu daha önce de söyledim, Bilgelerin söylediğini de biliyorum."

Aviendha burnunu çekmekle yetindi. "Mızrağı kendi ayağıma saplar mıyım, sanıyorsun?"

Bir süre sessizlik içinde koştular.

"Rand gerçekten?.." dedi Egwene sonunda. Sözleri söylemekte güçlük çekmesinin soğukla ilgisi yoktu; aslında, yine terlemeye başlamıştı. "Demek istediğim... Isendre?" Bundan daha açık söyleyemezdi.

Sonunda Aviendha ağır ağır, “Yaptığını sanmıyorum,” dedi. Sesi öfkeliydi. “Ama o kadına ilgi göstermese kadın neden yediği sopaları görmezden gelsin? O, erkeklerin kendisine gelmesini bekleyen ıslaktopraklı bir süt çocuğu. Saklamaya çalışmasına rağmen Rand’ın ona nasıl baktığını gördüm. Ona bakmaktan zevk alıyordu.”

Egwene, arkadaşının kendisini hiç ıslaktopraklı bir süt çocuğu olarak görüp görmediğini merak etti. Muhtemelen görmüyordu, yoksa arkadaş olamazlardı. Ama Aviendha birini incitmekten korkmayı hiç öğrenmemişti; Egwene’in incinmeyi aklına bile getirdiğini duysa şaşırırdı muhtemelen.

“Kızlar onu o şekilde giydirirse,” diye itiraf etti Egwene gönülsüzce, “her erkek bakar.” Kendi kendine açık havada, çıplak koştuğunu hatırlatınca, endişe içinde çevresine bakınırken ayağı takıldı ve neredeyse düşüyordu. Görebildiği kadarıyla gece boştu. Bilgeler bile çadırlarına dönmüşlerdi. Battaniyeleri altında sıcacık. O terliyordu, ama ter damlacıkları belirir belirmez donmaya çalışıyor gibiydi.

“O Elayne’e ait,” dedi Aviendha şiddetle.

“İtiraf etmeliyim, âdetlerinizi tamamen bilmiyorum, fakat bizimkiler sizinkilere benzemiyor. O Elayne ile evli değil.” *Neden onu savunuyorum? Sopalanması gereken o!* Ama dürüstlük devam etmesine sebep oldu. “Sorulduğu zaman sizin Aiel erkeklerinin bile hayır demeye hakkı var.”

“Sen ve o kardeş kadar yakınsınız, tıpkı sen ve ben gibi,” diye itiraz etti Aviendha, bir adım yavaşlayıp, sonra yine hızlanarak. “Onun adına Rand’a göz kulak olmamı istemedin mi benden? Elayne’in ona sahip olmasını istemiyor musun?”

“Elbette istiyorum. Eğer Rand onu istiyorsa.” Bu tam olarak doğru değildi. Elayne’in olabildiğince mutlu olmasını, Yenidendoğan Ejder’le mümkün olduğunca aşk yaşamasını istiyordu ve Elayne’in istediği şeyi almasını sağlamak için Rand’ın ellerini ve ayaklarını bağlamak dışında her şeyi yapardı. Gerekirse belki bunu bile yapabilirdi. Ama itiraf etmek farklı bir şeydi. Aiel kadınları, kendisinin becerebildiğinden çok daha girişkendi. “Aksi halde, doğru olmaz.”

“Rand ona ait,” dedi Aviendha kararlılıkla.

Egwene içini çekti Aviendha kendi âdetleri dışındakileri anlamayı reddediyordu. Aiel kadınlar, Elayne’in Rand’a evlenme teklif edememesine, bu soruyu ancak bir erkeğin sorabilmesine hâlâ çok şaşırıyorlardı. “Eminim Bilgeler yarın sağduyuya kulak verirler. Seni bir erkeğin yatak odasında uyumaya zorlayamazlar.”

Diğer kadın şaşkınlık içinde ona baktı. Bir an tüm zarafetini yitirdi ve düzensiz zeminde ayak başparmağını çarptı; talihsizlik Kadere'in araba sürücülerinin bile ilgiyle dinleyeceği –ve Bair'in mavidikene uzanmasını sağlayacak– birkaç küfür getirdi, ama Aviendha koşmayı bırakmadı. "Bu neden seni bu kadar rahatsız ediyor, anlamıyorum," dedi, son küfürden sonra. "Baskınlarda defalarca bir erkeğin yanında yattığım oldu, hatta gece çok soğuksa battaniye paylaştığım da oldu, ama onun üç metre uzağında yatacak olmam seni rahatsız ediyor. Bu da âdetlerinizin bir parçası mı? Erkeklerle aynı ter çadırında banyo yapmadığını fark ettim. Rand al'Thor'a güvenmiyor musun? Yoksa güvenmediğin ben miyim?" Son cümlede sesi endişeli bir fısıltıya dönüşmüştü.

"Elbette sana güveniyorum," diye itiraz etti Egwene hararetle. "Ona da. Yalnızca..." Nasıl devam edeceğini bilemedi, sesi solup gitti. Aiellerin neyin uygun olduğuna dair bazı fikirleri onun büyürken öğrendiklerinden de katıydı, ama başka açılardan, köydeki Kadın Kurulu duyacak olsa, bayılmakla kalın bir sopaya uzanmak arasında kararsız kalırlardı. "Aviendha, bir şekilde onurunu ilgilendiriyorsa..." Bu hassas zemindi. "Kuşkusuz Bilgelere açıklarsan şerefini lekeleyecek bir şey yaptırmazlar sana."

"Açıklayacak bir şey yok," dedi diğer kadın ifadesizce.

"Biliyorum, *ji'e'toh*'u anlamıyorum..." diye başladı Egwene ve Aviendha bir kahkaha attı.

"Anlamadığını söylüyorsun, Aes Sedai, ama onunla yaşadığını gösteriyorsun." Egwene ona bu yalanı söylemeye devam ettiğine pişman oldu. Aviendha'nın ona yalnızca Egwene demesini sağlamak zor olmuştu ve bazen hâlâ unutuyordu, ama birine söyleyecekse, herkese aynısını söylemeliydi. "Sen Aes Sedai'sin ve Güç konusunda Amys ile Melaine'i aynı anda alt edecek kadar güçlüsün," diye devam etti Aviendha, "ama itaat edeceğini söyledin ve bu yüzden tencere ov dediklerinde tencere ovuyor, koş dediklerinde koşuyorsun. *Ji'e'toh*'u bilmiyor olabilirsin, ama onu takip ediyorsun."

Aynı şey değildi elbette. Egwene dişlerini sıkıyor, denileni yapıyordu, çünkü düşgezmeyi öğrenmenin tek yolu buydu ve o öğrenmeyi, her şeyi öğrenmeyi, başka her şeyi istediğinden daha çok istiyordu. Bu aptalca *ji'e'toh* ile yaşayabileceğini düşünmek bile saçmaydı. O yapması gerekeni yapıyordu ve yalnızca gerektiği zaman, gerektiği için yapıyordu bunu.

Başladıkları yere geliyorlardı. Ayağı o noktaya dokununca, “Bir oldu,” dedi Egwene ve Aviendha dışında kimse görmeden, o anda çadırına dönse görecek kimse olmadan koşmaya devam etti. Aviendha söylemezdi, ama Egwene’in aklına elli tur atmadan durmak hiç gelmedi.

6
Kapılar

Rand, mutlak karanlık içinde uyandı ve onu neyin uyandırdığını bulmaya çalışarak battaniyelerinin altında yattı. Bir şey vardı. Düş değil; İki Nehir'de, Suormanı'nda bir gölette Aviendha'ya yüzme öğretiyordu. Başka bir şey. Sonra, kapının altından sızan hafif bir ufunet gibi, yine geldi. Aslında bir koku değil; bir başkalık, işte böyle geliyordu. Durgun suda bir hafta kalmış ölü bir şey gibi, pis. Yine soldu, ama bu sefer tamamen değil.

Rand battaniyelerini kenara atarak *saidin*'e sarındı. Boşluk'un içinde, Güç'le dolu, bedeninin titrediğini hissedebiliyordu, ama soğuk başka bir yerdeymiş gibiydi. İhtiyatla kapıyı çekip açtı ve dışarı çıktı. Koridorun iki yanındaki kemerli pencereler içeri ay ışığı dolmasını sağlıyordu. Odasının zifiri karanlığından sonra, burası gündüz gibi geliyordu. Hiçbir şey hareket etmiyordu, ama Rand... bir şeyin... yaklaştığını hissediyordu. Kötücül bir şeyin. İçinde kükreyen Güç'teki leke gibi gelen bir şey.

Bir eli ceketinin cebine, dizlerinin üzerinde bir kılıç tutan küçük, tombul adam biblosuna gitti. Bir *angreal*, onunla yardımsız yönlendirebileceğinden daha fazla Güç yönlendirebilirdi. Gerekli olacağını sanmıyordu. Bu saldırıyı her kim göndermişse, artık kiminle uğraştığını bilmiyordu. Onu asla uyandırmamaları gerekirdi.

Bir an duraksadı. Karşısına çıkan her ne olursa olsun savaşabilirdi, hâlâ aşağıda olduğunu düşünüyordu. Aşağıda, sessizliğe bakılırsa Kızların uyuduğu yerde. Şansı varsa onları rahatsız etmezdi, elbette savaşmak için ortalarına dalmadığı sürece. Bu onları kesinlikle uyandırırdı ve onlar da durup izlemezdi. Lan, elinden geliyorsa kendi zeminini seçmesi, düşmanı kendisine gelmeye zorlaması gerektiğini söylemişti.

Rand gülümseyerek, ayaklarını yere vura vura, kıvrılan merdivene koştu ve en üst kata ulaşana kadar tırmandı. Binanın en yüksek katı, hafifçe kubbeli bir tavanı olan ince, sarmal yivli sütunlarla dolu tek bir odaydı. Çepeçevre camsız pencereler her yeri ay ışığına boğuyordu. Yerdeki toz ve kum tabakası üzerinde, bir *önceki* ziyaretinden kalan ayak izleri hâlâ görülebiliyordu. Başka iz yoktu. Mükemmeldi.

Odanın ortasına giderek oradaki mozaiğin üzerinde durdu. Üç metre genişliğinde, Aes Sedailerin kadim işareti. Uygun bir yerdi. "Bu simge altında fethedecek." Rhuidean Kehaneti onun hakkında böyle diyordu. Bacaklarını açarak kıvrımlı çizginin üzerinde durdu. Bir çizmesi artık Ejder Dişi denen ve kötülüğü simgeleyen siyah gözyaşı damlasına, diğeri Tar Valon Alevi denen beyaz gözyaşı damlasına basıyordu. Bazı erkekler bunun Işık'ı temsil ettiğini söylerdi. Işık ile karanlık arasında, bu saldırıyı karşılamak için uygun bir yer.

Pis his güçlendi ve yanık sülfür kokusu havayı doldurdu. Aniden nesneler hareket etti, odanın dışında, merdivenden ay ışıkları gibi koptular. Ağır ağır, geceden de kara, midilliler kadar büyük üç kara köpeğe dönüştüler. Gözleri gümüş gibi parlayarak çevresini aldılar. İçini dolduran Güç'le, yüreklerinin davul gibi attığını duyabiliyordu. Ama nefes aldıklarını duyamıyordu; belki de almıyorlardı

Yönlendirdi ve elinde hafifçe kıvrık, ateşten dövülmüş gibi görünen balıkçıl damgalı bir kılıç belirdi. Myrddraaller, hatta Gözsüzlerden de kötüsünü beklemişti, ama köpekler için, bunlar Gölgedölü köpekler bile olsa, kılıç yeterli olmalıydı. Onları her kim göndermişse Rand'ı tanımıyordu. Lan artık kılıç ustası seviyesine neredeyse ulaştığını söylemişti ve Muhafız övgüde o kadar cimriydi ki, Rand o düzeye çoktan geçtiğini düşünmeye başlamıştı.

Köpekler ezilip toz edilen kemikler gibi hırlayarak üç yandan atıldılar. Dörtnala koşan atlardan daha hızlıydılar.

Rand, köpekler neredeyse tepesine üşüşene kadar kıpırdamadı; sonra kılıçla hareketten harekete dans edercesine aktı. Göz açıp kapayana kadar Dağdaki Hortum Duvarın Üzerinden Esen Rüzgâr'a, sonra Yelpazeyi Açmak'a dönüştü. Kara kafalar kara bedenlerden uçtu; kafalar odada sıçrarken salya damlatan, çelik kadar parlak dişleri hâlâ ortadaydı. Kara şekiller seğirerek, kanlı yığınlar halinde yıkılırken Rand daha adım atmayı bitirmemişti.

Rand, kendi kendine gülerek kılıcın yok olmasına izin verdi, ama *saidin*'i, öfkeyle kükreyen Güç'ü, tatlılığı ve lekeyi salıvermedi. Boşluk'un dışında küçümseme kaydı. Köpekler. Gölgedölleri, kesinlikle, ama yine de yalnızca... Kahkaha öldü.

Ölü köpekler ve kafaları ağır ağır eriyor, canlıymış gibi hafifçe titreyen sıvı birikintilerine dönüşüyordu. Yere saçılmış kanları ürperiyordu. Aniden küçük birikintiler vahşi akıntılar halinde büyüklere akarak birleşti, sonra mozaiklerin üzerinde büyüdüler, büyüdüler, ta ki, bir kez daha orada, salyalar akıtarak hırlayan üç köpeğe dönüşene ve üç köpek dev arka bacakları üzerinde sıçramaya hazırlanana kadar.

Rand, boşluğun dışında neden belirsiz bir şaşkınlık hissettiğini bilmiyordu. Köpekler, evet, ama Gölgedölleri. Onları her kim göndermişse düşündüğü kadar dikkatsiz davranmamıştı. Ama yine de onu tanımıyorlardı.

Bu sefer kılıca uzanmak yerine, çok uzun zaman önce yaptığını hatırladığı gibi yönlendirdi. Dev köpekler uluyarak sıçradılar ve Rand'ın ellerinden eriyik çelik gibi, sıvı ateş gibi beyaz bir ışın fırladı. Atlayan yaratıkları süpürdü; bir anlığına kendilerinin tuhaf birer gölgesine dönüştüler, tüm renkler tersyüz oldu ve sonra kıvılcım zerrelerine dönüştüler, parçalandılar, küçüldüler, ta ki, hiçliğe dönüşene kadar.

Rand sert bir gülümseme ile yaptığı şeyi salıverdi. Gözlerinin arkasından hâlâ mor bir ışık çubuğu imgesi geçiyor gibiydi.

Büyük odanın karşısında sütunlardan birinden bir parça yere yıkıldı. O ışık çubuğunun –ya da her ne idiyse, ama tam olarak ışık değildi– savrulduğu her yerde, sütunlardan düzgün dilimler kesilmişti. Arkalarındaki duvarın yarısında kocaman bir delik açılmıştı.

"Seni ısıran oldu mu ya da kanları üzerine bulaştı mı?"

Moiraine'in sesini duyunca hızla döndü; yaptığı şeye dalmış, kadının merdivenleri tırmanmasını duymamıştı. Moiraine iki eliyle eteklerini kavrayarak durmuş, ona bakıyordu. Yüzü ayın düşürdüğü gölgelerin arasında kaybolmuştu. Köpekleri kendisi gibi hissetmiş olmalıydı, ama buraya bu kadar çabuk gelebildiğine göre koşmuştu. "Kızlar senin geçmene izin mi verdiler? Yoksa *Far Dareis Mai* mi oldun, Moiraine?"

"Bana Bilgelerin bazı ayrıcalıklarını tanıyorlar," dedi kadın çabucak. Her zamanki ezgili sesinde kaba bir sabırsızlık vardı. "Nöbetçilere hemen seninle konuşmam gerektiğini söyledim. Şimdi bana yanıt ver! Karanlıktazıları seni ısırdı mı ya da üzerine kanları bulaştı mı? Salyaları sana dokundu mu?"

“Hayır,” diye yanıt verdi Rand yavaşça. Karanlıktazıları. Bildiği pek az şey, güneydeki topraklarda çocukları korkutmak için kullanılan eski hikâyelerden geliyordu. Bazı yetişkinler de inanıyordu. “Neden bir ısırık için endişelenesin ki? Sen Şifa verebilirsin. Bu, Karanlık Varlık serbest anlamına mı geliyor?” Boşluk’a sarılıyken korku bile uzaktı.

Hikâyeler, Vahşi Av’da, Karanlık Varlık’ın kendisi avcıyken Karanlıktazılarının gece koştuğunu söylüyordu; en yumuşak toprakta iz bırakmıyorlar, yalnızca taş üzerinde iz bırakıyorlardı ve siz onlarla yüzleşene ve onları alt edene kadar ya da onlarla aranıza akarsu koyana kadar takibi bırakmıyorlardı. Özellikle yol kesişimlerinde onlarla karşılaşmak tehlikeliydi, gün batımından hemen sonra ya da gün doğumundan hemen önce de. Rand şimdiye dek, bunların herhangi birinin doğru olduğuna inanacak kadar çok eski hikâyenin gerçekleştiğini görmüştü.

“Hayır, bu değil, Rand.” Kadın yine kendine hâkim olmayı başarmış görünüyordu; sesi yine gümüş çanlar gibi, sakin ve serin olmuştu. “Onlar yalnızca bir başka tür Gölgedölü, asla yapılmamış olması gereken bir şey. Ama ısırıkları yüreğe saplanmış bir hançer kadar ölümcüldür ve böyle bir yaraya o seni öldürmeden Şifa verebileceğimden emin değilim. Kanları, hatta salyaları zehirdir. Deriye dokunan bir damla ağır ağır ve sonunda büyük bir acıyla öldürebilir. Yalnızca üç tane olduğu için şanslısın. Ben gelmeden daha fazlasını öldürmediysen? Normalde sürüleri daha geniştir, on yirmi köpeklik sürüler ya da Gölge Savaşı’ndan kalan yazma parçaları öyle diyor.”

Daha büyük sürüler. Rhuidean’da Terkedilmişlerin tek hedefi o değildi...

“Onları öldürmek için kullandığın şeyi konuşmalıyız,” diye başladı Moiraine, ama Rand becerebildiğince hızlı koşmaya başlamıştı bile. Kadının nereye, neden gittiğini soran haykırmalarını duymazdan geldi.

Merdivenleri indi, yere vuran çizmelerin kaldırdığı uykulu Kızlar ay ışığı ile aydınlanmış odalardan şaşkınlık içinde ona bakarken karanlık koridorlardan geçti. Lan’in nöbet tutan iki kadınla beraber beklediği ön kapılardan çıktı. Adamın omuzlarındaki renk değiştiren Muhafız pelerini bedeninin parçalarının geceye karışmış görünmesine sebep oluyordu.

“Moiraine nerede?” diye bağırdı adam, Rand fırlayıp geçerken, ama Rand yanıt vermeden geniş basamakları ikişer ikişer inmeye başladı.

Yanındaki yarı iyileşmiş yara yumruk gibi kasılmıştı, aradığı binaya ulaştığında Boşluk’un içinde acının ancak belirsizce farkındaydı. Bina

Rhuidean’ın tam kenarında, meydandan uzakta, Moiraine’in Bilgelerle paylaştığı kamptan olabildiğince uzak olup da hâlâ şehrin bir parçası sayılabilecek bir yerdeydi. Üst katlar bir moloz yığını halinde yıkılmış, aşağıdaki çatlak toprak yola yayılmıştı. Yalnızca en alttaki iki kat sağlamdı. Bedeninin acıyla iki büklüm olma çabalarını reddederek, koşar adım içeri daldı.

Bir zamanlar taş bir balkonla çevrili büyük bir antre olan mekân yüksekti; artık daha da yükselmişti, gece göğüne açılıyordu. Açık renk taş zeminine molozlar saçılmıştı. Ayın balkonun altına düşürdüğü gölgelerin arasında üç Karanlıktazısı arka bacakları üzerinde doğrulmuş, saldırıları altında ürperen bronz kaplama kapıyı pençeliyor, çiğniyorlardı. Yanık sülfür kokusu havada ağırdı.

Rand daha önce olanları hatırlayarak, yönlendirirken bir yana fırladı. Beyaz ateşten sıvı bir ışık kapının yanından uçarak Gölgedöllerini yok etti. Rand bu sefer, yıkımı Gölgedölleriyle sınırlamak için ışını daha az yapmaya çalışmıştı, ama odanın uzak ucundaki kalın duvarın üzerinde gölgeli bir delik oluşmuştu. Rand duvarı tamamen delemediğini düşündü –ay ışığı altında anlamak güçtü–, ama bu silah üzerinde daha ince bir kontrol sahibi olması gerekliydi.

Kapının bronz kaplaması lime lime olmuş, Karanlıktazılarının dişleri ve tırnakları gerçekten çeliktenmiş gibi yırtılmıştı; bir dizi küçük delikten lamba ışığı parlıyordu. Zemin taşlarının üzerinde pençe izleri vardı, ama şaşırtıcı ölçüde azdılar. Rand *saidin*’i salıvererek, elini kesmeyeceği bir kısım buldu ve kapıyı vurdu. Aniden yan tarafındaki acı çok gerçek ve yakın oldu; derin bir nefes alarak acıyı görmezden gelmeye çalıştı. “Mat? Benim, Rand! Aç kapıyı, Mat!”

Bir an sonra kapı aralandı ve dışarıya lamba ışığı dökülmesine sebep oldu. Mat, kuşkulu kuşkulu aralıktan baktı, sonra kapıyı daha da açtı ve kaya dolu çuvallar taşıyarak on beş kilometre koşmuş gibi kapıya yaslandı. Boynunda asılı, bir gözü kadim Aes Sedai simgesi gibi şekillendirilmiş ve renklendirilmiş gümüş tilki başı madalyonu dışında çıplaktı. Mat’in Aes Sedailer hakkındaki duyguları düşünülünce, Rand onun madalyonu uzun zaman önce satmamasına şaşıyordu. Odanın içinde uzun boylu, altın saçlı bir kadın sakin sakin battaniyeye sarınıyordu. Ayaklarının dibindeki mızraklara ve kalkana bakılırsa bir Kız.

Rand telaşla gözlerini kaçırdı ve boğazını temizledi. “Yalnızca iyi olduğundan emin olmak istedim.”

“Biz iyiyiz.” Mat huzursuzca antreye baktı. “Artık iyiyiz. Onu öldürdün falan mı? Gittiği sürece ne olduğunu bilmek istemiyorum. Bazen arkadaşın olmak lanet ölçüde zor oluyor.”

Yalnızca arkadaş değil. Bir başka *ta’veren* ve belki Tarmon Gai’don’da zaferin anahtarı; Rand’a saldırmak isteyen herhangi birinin Mat’e de saldırmak için sebebi vardı. Ama Mat hep ikisini de inkâr ediyordu. “Gittiler, Mat. Karanlıktazıları. Üç tane.”

“Sana bilmek istemediğimi söylemiştim,” diye inledi Mat. “Şimdi de Karanlıktazıları. Senin yanında hep yeni şeyler görmediğimi söyleyemem. İnsan hayatta sıkılmaz; öldüğü güne dek. Kapı aralanmaya başladığında şarap almak için kalkmış olmasaydım...” Ürpererek sustu, metal kaplamayı incelerken sağ kolundaki kızarmış yeri kaşıdı. “Bilirsin, insanın zihni ne tuhaf oyunlar oynar. Sahip olduğum tüm gücü kapıyı kapalı tutmak için harcarken içlerinden birinin kapıya bir delik açtığına yemin edebilirdim. Lanet kafasını gördüm. Ve dişlerini. Melindhra’nın mızrağını fark etmedi bile.”

Moiraine’in gelişi bu sefer daha görkemliydi. Eteklerini tutup kaldırmış, nefes nefese, öfkeden köpürerek, koşarak girdi. Lan elinde kılıcı, yüzünde fırtına bulutlarıyla hemen arkasındaydı ve peşlerinden sokağa dökülmüş bir *Far Dareis Mai* sürüsü. Kızlardan bazılarının üzerinde iç çamaşırlarından başka hiçbir şey yoktu, ama her biri mızrağını tetiktelikle tutmuş, *shoufa*’sını başına sarmış, kara peçesi gözleri dışında tüm yüzünü saklamış, öldürmeye hazırdı. En azından Moiraine ile Lan onu sakin sakin durmuş, Mat’le konuşurken bulunca rahatlamış göründü, ama Aes Sedai onunla bir çift sıkı laf edecekmiş gibi de görünüyordu. Peçeleri takılmışken, Aiellerin ne düşündüğünü anlamak güçtü.

Mat ciyaklayarak odaya daldı ve telaşla pantolonunu çekmeye başladı. Hoplayıp zıplaması, bir yandan pantolonunu çekmesine, bir yandan da kolunu kaşımasına engel oluyordu. Altın saçlı Kız, kahkahaya dönüşmeye hazır geniş bir sırıtma ile izliyordu onu.

“Koluna ne oldu?” diye sordu Rand.

“Sana insanın aklı tuhaf oyunlar oynuyor demiştim,” dedi Mat, hâlâ hem kaşınmaya, hem çekmeye çalışarak. “O şey kapıyı çiğnedi sandığımda, salyasının koluma bulaştığını düşündüm ve şimdi ateş gibi kaşınıyor. Hatta orası yanmış gibi görünüyor.”

Rand ağzını açtı, ama Moiraine onu ittirip geçmişti bile. Mat ona bakarak pantolonunu çekmeyi başardı sonunda, ama kadın delikanlının

itirazlarını duymazdan gelerek yanında diz çöktü, başını ellerine aldı. Rand daha önce Şifa görmüştü ve yapılırken izlemişti, ama beklediği şey yerine Mat yalnızca ürperdi ve madalyonu deri siciminden kaldırdı. Madalyon eline yaslandı.

“Lanet şey aniden buz gibi oldu,” diye mırıldandı. “Ne yapıyorsun, Moiraine? Bir şey yapmak istiyorsan, bu kaşıntıya Şifa ver, şimdi tüm koluma yayıldı.” Sağ kolu bilekten omza kızarmıştı ve şişmeye başlamış gibi görünüyordu.

Moiraine, Rand’ın onun yüzünde gördüğü en şaşkın ifadeyle bakıyordu. Belki de gördüğü tek şaşkın ifadeyle. “Yaparım,” dedi yavaşça. “Madalyon soğuksa çıkar.”

Mat kadına kaşlarını çattı, sonra sonunda madalyonu başından geçirdi ve yanına koydu. Moiraine onun başını yine kavradı ve Mat tepeüstü buza daldırılmış gibi haykırdı; bacakları katılaştı, sırtı büküldü; gözleri sonuna dek açılıp boşluğa dikildi. Moiraine ellerini çektiğinde Mat nefes nefese çöktü. Kırmızılık ve şişme kaybolmuştu. Üç kez denedikten sonra konuşabildi. “Kan ve küller! Her lanet seferde aynı lanet şey mi olmak zorunda? Yalnızca lanet bir kaşıntıydı?”

“Benimle konuşurken diline dikkat et,” dedi Moiraine ona, doğrularak, “yoksa sana göz kulak olsun diye Nynaeve’i bulurum.” Ama sözleri yürekten gelmiyordu; uykusunda konuşuyor gibiydi. Mat’in boynuna astığı tilki başı madalyona gözlerini dikmemeye çalışıyordu. “Dinlenmeye ihtiyacın var,” dedi dalgın dalgın. “İçinden öyle geliyorsa, yarın yatakta kal.”

Battaniyeli Kız Mat’in arkasına diz çöktü ve ellerini delikanlının omzuna koyup başının üzerinden Moiraine’e baktı. “Dediğin gibi yapmasını sağlayacağım, Aes Sedai.” Aniden sırıtarak delikanlının saçlarını karıştırdı. “O artık benim küçük yaramazım.” Mat’in yüzündeki dehşet dolu ifadeye bakılırsa, kaçmak için gücünü topluyordu.

Rand arkasından gelen yumuşak, eğlenen gülüşlerin farkına vardı. *Shoufa* ve peçelerini omuzlarına indirmiş Kızlar toplanmış, odayı izlemekteydiler.

“Ona şarkı söylemeyi öğret, mızrak-kardeş,” dedi Adelin ve diğer Kızlar kahkahalar patlattılar.

Rand kararlılıkla onlara döndü. “Bırakın da adam dinlensin. Giyecek giysiniz yok mu sizin?” Kadınlar, odaya bakmaya çalışarak gönülsüzce dağıldılar, ta ki, Moiraine dışarı çıkana kadar.

“Bizi yalnız bırakır mısınız, lütfen?” dedi Aes Sedai, parçalanmış kapı arkasından çarpılarak kapanırken. Ağzı gerilerek arkaya bakacak oldu. “Rand al’Thor ile yalnız konuşmalıyım.” Aiel kadınlar başlarını sallayarak kapıya yöneldiler. Bazıları hâlâ Melindhra’nın –anlaşılan bir Shaido idi; Rand Mat’in bunu bilip bilmediğini merak etti– Mat’e şarkı söylemeyi öğretmesi hakkında şakalar yapıyordu. Bu da ne demekse.

Rand, elini çıplak koluna koyarak Adelin’i durdurdu; fark eden diğerleri de durdu ve Rand hepsine hitaben konuştu. “Ben söylediğimde gitmeyecekseniz, savaşta sizi kullanmam gerekirse ne yapacaksınız?” Elinden gelirse bundan kaçınacaktı; bunların vahşi savaşçılar olduklarını biliyordu, ama bir kadından önce bir erkeğin ölmesi gerektiğine inanılan topraklarda yetiştirilmişti. Mantık, bunun saçma olduğunu söylüyordu, özellikle de böyle kadınlar söz konusu olduğunda, ama öyle hissediyordu işte. Ama onlara bunu söylemedi elbette. “Şaka olduğunu mu düşüneceksiniz, yoksa kendi canınız çektiğinde mi gideceksiniz?”

Hepsi, en basit gerçekleri bile bilmediğini ilan etmiş birini dinlermiş gibi şaşkın şaşkın bakıştılar. “Mızrak dansında,” dedi Adelin ona, “dediğini yapacağız, ama bu dans değil. Dahası, bize gitmemizi söylemedin.”

“*Car’a’carn* bile bir ıslaktoprak kralı değildir,” diye ekledi gri saçlı bir Kız. Yaşına rağmen kaslı ve sertti, üzerinde yalnızca kısa bir iç etekliği ve *shoufa* vardı. Rand bu deyişten sıkılmaya başlamıştı.

Kızlar onu Moiraine ve Lan ile baş başa bırakırken şakalarına kaldıkları yerden devam ettiler. Muhafız sonunda kılıcını kınına sokmuştu ve her zamanki kadar rahat görünüyordu. Yani yüzü kadar kıpırtısız ve sakindi ki, yüzü ay ışığı altında tamamen taşsı düzlüklerden ve açılardan oluşuyordu ve üzerindeki, ani hareketin eşiğinde havası Aiellerin bile uysal görünmesine sebep oluyordu. Deri sicimden örülmüş bir şerit Lan’in, şakaklarda grileşmiş saçlarını yüzünden arkada tutuyordu. Bakışları mavi gözlü bir şahine ait olabilirdi.

“Seninle konuşmam gereken...” diye başladı Moiraine.

“Yarın konuşuruz,” dedi Rand, kadının sözünü keserek. Lan’in yüzü, eğer böyle bir şey mümkünse, daha da sertleşti; Muhafızlar kendilerinden çok Aes Sedailerini ve konumlarını korumaya eğilim gösterirlerdi. Rand Lan’i görmezden geldi. Yan tarafı yüzünden hâlâ iki büklüm olmak istiyordu, ama dik durmayı başardı; zayıflık göstermeyecekti. “O tilki başını Mat’ten almana yardım edeceğimi düşünüyorsan, bir daha düşün.” Bir şekilde madalyon kadının yönlendirmesini engellemişti. Ya da en azından,

madalyon Mat’e dokunurken, Moiraine’in yönlendirmesinin onu etkilemesini engellemişti. “Onun için büyük bedel ödedi Moiraine ve madalyon ona ait.” Kadının Güç’le nasıl kendi omuzlarına vurduğunu hatırlayarak kuru kuru ekledi: “Belki bana ödünç verir mi diye sormalıyım.” Ona sırtını döndü. Hâlâ kontrol etmesi gereken biri vardı, ama bir şekilde aciliyet duygusu kaybolmuştu; Karanlıktazıları şimdiye dek neye niyetlenmişlerse yapmış olmalıydılar.

“Lütfen, Rand,” dedi Moiraine ve sesindeki açık yakarı Rand’ı yerinde dondurdu. Daha önce kadından hiç böyle bir şey duymamıştı.

Ses tonu Lan’i kırmış gibiydi. “Erkek olduğunu sanmıştım,” dedi Muhafız sertçe. “Bir erkek böyle mi davranır? Küstah bir oğlan çocuğu gibi davranıyorsun.” Lan onunla kılıç egzersizi yapıyordu –ve kendisinden hoşlandığını düşünüyordu Rand–, ama Moiraine doğru sözcüğü söylerse, Muhafız onu öldürmek için elinden geleni yapardı.

“Sonsuza dek seninle kalmayacağım,” dedi Moiraine telaşla. Elleri eteklerini öyle sıkı kavramıştı ki, titriyordu. “Bir sonraki saldırıda ölebilirim. Atımdan düşüp boynumu kırabilirim ya da yüreğime bir Karanlıkdostu oku saplanabilir ve ölüme Şifa verilemez. Tüm hayatımı seni aramaya, seni bulup yardım etmeye adadım. Kendi gücünü hâlâ bilmiyorsun; yaptıklarının yarısını biliyor olamazsın. Seni kızdırdıysam ben... büyük alçakgönüllülükle... özür dilerim.” O sözler, Rand’ın ondan duyacağını hiç düşünmediği sözler, çengelle çekiliyormuş gibi çıkmıştı, ama yine de çıkmışlardı ve Moiraine yalan söyleyemezdi. “Bırak elimden geldiği sürece sana olabildiğince çok yardım edeyim. Lütfen.”

“Sana güvenmek zor, Moiraine.” Ay ışığı altında kıpırdanan Lan’i görmezden geldi; adamın tüm dikkati kadının üzerinde gibiydi. “Karşılaştığımız ilk günden beri beni bir kukla gibi kullandın, dilediğin gibi dans ettirdin. Senden kurtulduğum yegâne zamanlar senden çok uzak olduğum ya da seni görmezden geldiğim zamanlardı. Ve sen bunu bile güçleştiriyorsun.”

Kadının kahkahası yukarıdaki ay kadar gümüşsüydü, ama acıyla renklenmişti. “Bir kuklanın iplerini çekmekten çok bir ayıyla güreşmeye benziyordu. Seni bir daha kullanmayacağıma dair yemin etmemi mi istiyorsun? Ediyorum.” Sesi kristal gibi sertleşti. “Hatta Kızlardan biri gibi itaat etmeye yemin ediyorum... dilersen *gai’shain*’lardan biri gibi... ama sen...” Derin bir nefes alarak, daha yumuşak sesle baştan aldı. “Alçakgönüllülükle, sana yardım etmeme izin vermeni *diliyorum.*”

Lan kadına bakakalmıştı ve Rand kendi gözlerinin yuvalarından fırlayacağını sanıyordu. "Yardımını kabul ederim," dedi yavaşça. "Ve ben de özür dilerim. Gösterdiğim kabalık için." Hâlâ kullanıldığını hissediyordu –gösterdiği kabalık için iyi sebepleri vardı–, ama kadın yalan söyleyemezdi.

Kadındaki gerilim gözle görülür bir biçimde azaldı. Ona bakmak için yaklaştı. "Karanlıktazıları öldürmek için kullandığın şeyin adı şerateş. Buradaki kalıntılarını hâlâ hissedebiliyorum." Rand da hissedebiliyordu, yeni pişirilmiş kek götürüldükten sonra odada kalan ve gittikçe azalan koku gibiydi ya da görüş alanından şimdi çekilmiş bir şey gibi. "Dünyanın Kırılışı'ndan önce şerateş kullanımı yasaklanmıştı. Beyaz Kule onu öğrenmemizi bile yasaklıyor. Güç Savaşı'nda, Terkedilmişler ve Gölgeyeminliler bile gönülsüzce kullanıyorlardı."

"Yasak mı?" dedi Rand, kaşlarını çatarak. "Bir kez kullandığını gördüm." Solgun ay ışığında emin olamazdı, ama kadının yanaklarının kızardığını sandı. Belki bu sefer dengesini kaybetmişti.

"Bazen yasak olan şeyleri yapmak gerekli oluyor." Şaşkınlaşmışsa bile, sesinden belli olmuyordu. "Bir şey şerateş ile yok edildiğinde, yok etme anından *önceki* andan itibaren varlığını kaybediyor, tıpkı alevin dokunduğu yerde yanan iplik gibi. Şerateş ne kadar güçlüyse, yok olduğu an zamanda o kadar geriye gidiyor. Benim yapabildiğim en güçlü şerateş Desen'den yalnızca birkaç saniye yok eder. Sen çok daha güçlüsün. Çok çok daha güçlü."

"Ama sen yok etmeden önce var olmayı bırakıyorsa..." Rand şaşkın şaşkın parmaklarını saçlarına geçirdi.

"Sorunu ve tehlikeleri görmeye başlıyor musun? Mat Karanlıktazılarından birinin kapıyı çiğnediğini gördüğünü hatırlıyor, ama artık delik yok. Koluna onun hatırladığı kadar salya bulaştırmış olsa, ben ona ulaşamadan ölmüş olurdu. Sen yaratığı o kadar önceden yok etmiş oldun ki, o sırada olanlar *artık olmamış sayılıyor.* Yalnızca, görmüş ya da yaşamış olanların anıları kaldı. Artık yalnızca şerateşin yok ettiği andan önce var olanlar gerçek. Kapıda birkaç diş deliği, Mat'in kolunda bir damla salya."

"Bu bana uyar," dedi Rand ona. "Bu sayede Mat hayatta kaldı."

"Bu korkunç bir şey, Rand." Kadının sesi bir aciliyet tınısı kazanmıştı. "Sence Terkedilmişler neden kullanmaya korkuyorlardı? Desen'de tek bir ipliğin, bir adamın, çoktan örülmüş olan saatler, günler boyunca yok olduğunu düşün. Tıpkı bir kumaştaki tek bir ipliğin yok olması gibi. Güç

Savaşı'ndan kalma parşömenler, iki taraf tehlikelerini fark etmeden önce şehirlerin tamamen yok olduğunu söylüyor. Desen'den yüz binlerce iplik çekildi, çoktan geçmiş günler boyunca kayboldu; o insanlar her ne yapmışsa, artık yapılmamış oldu ve onların eylemleri yüzünden başkalarının yaptıkları da öyle. Anılar kaldı, ama eylemler kayboldu. Dalgalar hesap edilemez. Neredeyse Desen'in kendisi çözülüyordu. Her şeyin sonu olabilirdi bu. Dünya, zaman, Yaratım'ın kendisi."

Rand ürperdi ve bunun ceketini delip geçen soğukla ilgisi yoktu. "Bir daha kullanmayacağıma söz veremem, Moiraine. Yasak olanı yapmanın gerektiği zamanlar olduğunu sen, kendin söyledin."

"Kullanmayacağını düşünmedim," dedi kadın serinkanlılıkla. Heyecanı kayboluyordu, dengesini yeniden kazanıyordu. "Ama dikkatli olmalısın." Yine zorunluluk kiplerine dönmüştü. "*Callandor* gibi bir *sa'angreal* ile, şerateş kullanarak bir şehri yok edebilirsin. Desen gelecek seneler boyunca kesintiye uğrar. Tekrar yerleşene kadar, ne kadar *ta'veren* olsan da. Doku yine sana odaklı kalır mı, kim bilebilir? Son Savaş'ta bu kadar güçlü bir *ta'veren* olman zafer kazanmanı sağlayacak tek şey olabilir."

"Belki öyledir," dedi Rand kasvetle. Kahramanlık hikâyelerinde, kahraman ya zafer ya ölüm derdi. Onun umabileceği en iyi şey zafer ve ölümmüş gibi görünüyordu. "Birine bakmalıyım," diye devam etti sessizce. "Seninle sabah görüşürüz." İçine Güç toplayarak, dönüp duran katman katman yaşam ve ölüm çekerek, havada boyundan biraz uzun bir delik açtı. Yanında ay ışığının bile gündüz gibi kaldığı bir karanlığa açılıyordu. Kapıyol, diyordu Asmodean ona.

"Bu da ne?" diye inledi Moiraine.

"Bir şeyi bir kez yapınca, artık hatırlıyorum. Çoğu zaman." Bu yanıt değildi, ama Moiraine'in yeminlerini sınama zamanı gelmişti. Kadın yalan söyleyemiyordu, ama Aes Sedailer taşta bile kaçamak bulurdu. "Bu gece Mat'i rahat bırak. Ve o madalyonu ondan almaya çalışma."

"O Kule'ye ait, incelenmesi gerek, Rand. Bir *ter'angreal* olmalı, ama hiçbir *ter'angreal*'in bu tür..."

"Her ne ise," dedi Rand kararlılıkla, "ona ait. Onda bırakacaksın."

Bir an kadın kendi kendisiyle mücadele eder göründü, sırtı dikleşti, başı kalktı ve gözleri ona dikildi. Siuan Sanche dışında kimseden emir almaya alışık olmayabilirdi, ama Rand bunu bile mücadele etmeden kabullenmediğine iddiaya girebilirdi. Moiraine sonunda başını salladı, hatta diz kırar gibi yaptı. "Dediğin gibi olsun, Rand. Ona ait. Lütfen dikkatli ol,

Rand. Şerateş gibi bir şeyi kendi kendine öğrenmek intihar olabilir ve ölüme Şifa verilemez.” Bu sefer alay yoktu. “Sabah görüşürüz.” Oradan ayrılırken Lan Rand’a okunamaz bir ifade ile baktıktan sonra kadının peşinden gitti; olayların bu dönüşü hoşuna gitmemiş olmalıydı.

Rand kapıyola adım attı ve kapı kayboldu.

Bir diskin üzerinde duruyordu, kadim Aes Sedai simgesinin yüz seksen santimlik bir kopyasının üzerinde. Siyah yarı bile, yukarıda ve aşağıda çevresini alan sonsuz karanlığın üzerinde açık renk görünüyordu; düşerse, düşüşünün sonsuza dek süreceğinden emindi. Asmodean, kapıyol kullanmanın Yolculuk adı verilen daha hızlı bir yöntemi olduğunu iddia etmişti, ama kısmen Lanfear’ın kalkanı varken kapıyol açamadığından, öğretememişti. Her durumda, Yolculuk başlangıç noktanızı iyi bilmenizi gerektiriyordu. Rand’a, gittiği yeri iyi bilmesi daha mantıklı geliyordu, ama Asmodean bunun neden hava su değil, diye sormaya eşdeğer olduğunu düşünüyor gibiydi. Asmodean’ın sorgulamadan kabullendiği çok şey vardı. Her neyse, Süzülmek de yeterince hızlıydı.

Çizmelerini üzerine koyar koymaz disk otuz santim atılıp durur gibi oldu ve önünde bir başka kapıyol belirdi. Özellikle bu kadar kısa mesafelerde yeterince hızlı, Rand Asmodean’ın odasının dışındaki koridora adım attı.

Koridorun uzak uçlarındaki pencerelerden gelen ay ışığı dışında aydınlık yoktu; Asmodean’ın lambası sönmüştü. Odanın çevresine ördüğü akışlar hâlâ yerinde, hâlâ sıkı sıkı bağlıydı. Hiçbir şey kıpırdamıyordu, ama havada hâlâ hafif bir yanık sülfür kokusu vardı.

Rand boncuk perdeye yaklaşarak kapıdan içeri baktı. Oda ayın düşürdüğü gölgelerle doluydu, ama biri battaniyelerinde dönen Asmodean idi. Rand Boşluk’a sarınmışken adamın yürek atışlarını, kâbuslarından kaynaklanan ter kokusunu alabiliyordu. Eğilip açık mavi seramikleri ve üstlerindeki pençe izlerini inceledi.

Daha çocukken iz sürmeyi öğrenmişti ve izleri okumak zor değildi. Buraya üç ya da dört Karanlıktazısı gelmişti. Görünüşe göre teker teker, birbirlerinin ayak izlerine basarak kapıya yaklaşmışlardı. Odanın çevresine ördüğü ağ mı durdurmuştu onları? Yoksa yalnızca bakıp rapor vermeleri için mi gönderilmişlerdi? Gölgedölü köpeklerin bu kadar zekâ sahibi olduklarını düşünmek rahatsız ediciydi. Ama Myrddraaller de casus olarak sıçanları, kuzgunları ve ölümle bağlantılı başka hayvanları kullanıyorlardı. Gölgegözler, diyordu Aieller onlara.

İnce Toprak akışları örerek seramikleri düzeltti, izleri kaldıra kaldıra boş, geceye bürünmüş caddeye çıktı ve yüksek binadan yüz adım uzaklaştı. Sabah, izlerin orada sona erdiğini herkes görebilecekti, ama kimse Karanlıktazılarının Asmodean’a yaklaştığından kuşkulanmayacaktı. Karanlıktazıları âşık Jasin Natael ile ilgilenmiyor olmalıydı.

Bu zamana kadar büyük olasılıkla şehirdeki bütün Kızlar uyanmıştı; Kızların Çatısı’nda kimsenin uyuyor olmayacağı kesindi. Caddede yeni bir kapıyol, gecenin içinde daha derin bir karanlık açan Rand diskin onu kendi odasına taşımasına izin verdi. Neden kadim simgeyi seçtiğini merak etti... bilinçsiz olsa da kendi seçimiydi; başka zamanlarda bir merdiven basamağı ya da bir parça zemin olmuştu. Karanlıktazıları yeniden biçimlenmeden önce akarak o simgeden uzaklaşmışlardı. *Bu simge altında fethedecek.*

Zifiri karanlık odasında durarak yönlendirdi ve lambaları yaktı, ama *saidin*’i salıvermedi. Bunun yerine kendi tuzaklarını harekete geçirmemeye dikkat ederek yeniden yönlendirdi ve bir duvar parçası yok olarak oraya kendisinin yaptığı bir oyuğu ortaya çıkardı.

Küçük oyukta otuz santimlik bir erkek ve bir kadın biblosu duruyordu, her ikisi de akıcı cüppelere ve dingin yüzlere sahiptiler, her birinin kaldırdığı bir elinde kristal bir küre vardı. Biblolar hakkında Asmodean’a yalan söylemişti.

Rand’ın ceketinin cebindeki tombul, küçük adam gibi *angreal*’ler vardı: bir de *Callandor* gibi *sa’angreal*’ler. *Angreal* kullanıldığı zaman yardımsız yönlendirilebildiğinden kaç kat fazla Güç kullanılabiliyorsa, *sa’angreal* kullanıldığında *angreal* kullanıldığı zamana göre o kadar fazla yönlendirilebiliyordu. İkisi de çok nadir bulunurdu ve Aes Sedailer onlara büyük değer verirdi, ama bu ikisinden yalnızca *saidar*’a, kadınlara ahenkli olanı tanıyabilirlerdi. Bu iki şekil başka bir şeydi, o kadar nadir olmayan, ama aynı ölçüde değerli bir şey. *Ter’angreal*’ler Güç kullanmak üzere yapılmıştı, onu artırmak üzere değil, Güç’ü özel amaçlar için kullanmak üzere. Aes Sedailer Beyaz Kule’deki *ter’angreal*’lerin çoğunun ne için yapıldığını bile bilmiyorlardı; bazılarını, yapıldıkları amaç için mi kullandıklarını bilmeden kullanıyorlardı. Rand bu ikisinin işlevini biliyordu.

Erkek biblo, Aryth Okyanusu’nun karşı kıyısında olsa bile, onu kendisinin dev kopyasına bağlayabiliyordu, yapılmış en güçlü eril *sa’angreal*’lerden birine. Ancak Karanlık Varlık’ın zindanı yeniden mühürlendikten sonra bitmişti imalatı –*Bunu nereden biliyorum?*– ve deliren erkek Aes Sedailer bulamadan saklanmıştı. Dişil biblo aynısını

kadınlar için yapabiliyor, kullanan Aes Sedai'yi Rand'ın hâlâ Cairhien'de gömülü olduğunu umduğu dişil dev heykele bağlayabiliyordu. Bunca güçle... Moiraine ölüme Şifa verilemediğini söylemişti.

Çağrılmadan, *Callandor*'u eline aldığı, sondan bir *önceki* zamana ait istenmedik anılar geldi. Boşluk'ta imgeler yüzmeye başladı.

Siyah saçlı, çocukluktan yeni çıkmış bir kızın bedeni iri iri açılmış, tavana dikilmiş gözlerle yerde yatıyordu. Trolloc'un biçtiği yerde, elbisesinin göğsü kanla kararıyordu.

Güç içindeydi. Callandor *alev alev yanıyordu. O Güç'tü artık. Yönlendirdi, akışları çocuğun bedenine akıttı, aradı, kurcaladı, denedi; kız ayağa fırladı, kolları ve bacakları doğal olmayacak kadar katı ve kesik kesik hareket ediyordu.*

"Rand, bunu yapamazsın," diye haykırdı Moiraine. "Bu olmaz!"

Nefes al. Nefes alması gerekiyordu. Kızın göğsü kabarıp indi. Yürek. Atmalıydı. Yoğunlaşmış, kararmış kan kızın göğsünden aktı. Yaşa, yanasıca! *diye uludu zihni.* Çok geç kalmak istememiştim! *Kızın gözleri donuk donuk, Rand'ın içindeki onca Güç'e aldırmadan ona dikildi. Cansız. Rand'ın yanaklarından gözyaşları akmaya başladı.*

Kabaca anıyı ittirdi; Boşluk'a sarınmış olmasına rağmen acı veriyordu. Bunca Güç ile... Bunca Güç ile Rand'a güvenilemezdi. "Sen Yaratıcı değilsin," demişti Moiraine, Rand çocuğun tepesinde dikilirken. Ama o erkek biblosu ile, gücünün yarısı ile, bir seferinde dağları oynatmıştı yerinden. Çok daha azı ile, yalnızca *Callandor* ile Çark'ı geri döndürebileceğinden, ölü çocuğu yaşatabileceğinden emindi. Tek Güç yalnızca baştan çıkartıcı değildi; onun gücü de öyleydi. İkisini de yok etmeliydi. Bunun yerine akışları yeniden ördü, tuzakları yeniden kurdu.

"Orada ne yapıyorsun?" dedi bir kadın sesi, duvar yine dümdüz göründüğü zaman.

Akışları telaşla bağlayarak –düğümde başka ölümcül sürprizler vardı–, içine Güç çekti ve döndü.

Beyaz ve gümüşlere bürünmüş Lanfear'ın yanında Elayne, Min ya da Aviendha neredeyse sıradan görünürdü. Kadının kara gözleri tek başına bir erkeğin ruhundan vazgeçmesini sağlardı. Onu görünce, Rand'ın midesi kasılıyor, kusmak istiyordu.

"Ne istiyorsun?" diye sordu. Bir sefer Egwene ile Elayne'in Gerçek Kaynak'la bağlantısını kesmişti, ama nasıl yaptığını şimdi hatırlamıyordu. Lanfear Kaynak'a dokunabildiği sürece, elleri ile rüzgâr yakalama şansı

onu tutsak etme şansından daha fazlaydı. *Tek bir şerateş çakması ile...* Yapamazdı. Kadın Terkedilmişlerden biriydi, ama yerde yuvarlanan bir kadın başının anısı onu durduruyordu.

"İkisini de almışsın," dedi kadın sonunda. "Sandım ki... Biri kadın, değil mi?" Kadının gülümsemesi bir erkeğin yüreğini durdurabilir ve bunun için minnettar hissetmesine sebep olurdu. "Planımı düşünmeye başladın, değil mi? Onlarla, birlikte, diğer Seçilmişlerin ayaklarımıza kapanmasını sağlarız. Yüce Efendi'nin yerine geçer, Yaratıcı'ya meydan okuruz. Biz..."

"Hep hırslıydın, Mierin." Rand'ın sesi kendi kulaklarında gıcırdadı. "Neden sana sırtımı döndüm sanıyorsun? Sen ne düşünürsen düşün, Ilyena için değildi. Onunla karşılaşmadan uzun zaman önce yüreğimden çıkarmıştım seni. Sende hırstan başka bir şey yok. Tek istediğin Güç. Beni tiksindiriyorsun!"

Kadın iki elini sıkı sıkı karnına bastırarak ona bakakaldı. Kara gözleri her zamankinden iriydi. "Graendal dedi ki..." diye bağladı hafifçe. Yutkunarak yeniden başladı. "Lews Therin? Seni seviyorum, Lews Therin. Seni hep sevdim ve hep seveceğim. Bunu biliyorsun. Biliyor olmalısın!"

Rand'ın yüzü kaya gibiydi; şokunu gizlediğini umuyordu. O sözlerin nereden geldiğine dair en ufak fikri yoktu, ama kadını hatırlayabiliyormuş gibi gelmişti. Solgun bir anı, eskilere dair. *Ben Lews Therin Telamon değilim!* "Ben Rand al'Thor'um!" dedi sertçe.

"Elbette öylesin." Kadın onu inceleyerek kendi kendine başını salladı. O serinkanlı hâkimiyet geri döndü. "Elbette. Asmodean Güç Savaşı ve benim hakkımda bir şeyler anlattı. Yalan söylemiş. Sen de beni seviyordun. Ilyena denen o sarı saçlı kaltak seni çalana kadar." Bir an öfke yüzünü çarpık bir maskeye dönüştürdü; Rand kadının bunun farkında olduğunu bile sanmıyordu. "Asmodean'ın kendi annesini koparttığını biliyor musun? Şimdi yalıtma dedikleri şey. Onu koparttı ve o çığlıklar atarken Myrddraallerin onu sürükleyerek götürmesine izin verdi. Böyle bir adama güvenebilir misin?"

Rand yüksek sesle kahkaha attı. "Ben onu yakaladıktan sonra, bana ders verebilsin diye onu tutsak etmeme yardım ettin. Ve şimdi ona güvenemeyeceğimi mi söylüyorsun?"

"Ders vermesi için." Kadın önemsemezce burnunu çekti. "Bunu yapacak, çünkü sonsuza dek senin tarafında kalması gerektiğini biliyor. Diğerlerini tutsak edildiğine ikna etse bile, yine de onu paramparça ederler ve o bunu biliyor. Genellikle sürüdeki en zayıf köpeğin yazgısıdır bu.

Dahası, zaman zaman düşlerini izliyorum. Senin Yüce Efendi'ye karşı zafer kazandığını ve onu yüksek makamlara getirdiğini düşlüyor. Bazen de beni düşlüyor." Gülümsemesi o düşlerin kendisi için hoş, ama Asmodean için nahoş olduğunu anlatıyordu. "Ama yine de seni aleyhime döndürmeye çalışacak."

"Sen neden buradasın?" diye sordu Rand. Kadının aleyhine döndürmek mi? Kuşkusuz Lanfear o anda Güç'le doluydu, Rand'ın bir şey deneyeceğinden kuşkulandığı an Güç'le arasına kalkan koymaya hazırdı. Daha önce de, küçük düşürücü bir kolaylıkla yapmıştı bunu.

"Bu halin hoşuma gidiyor. Kibirli, gururlu, kendi gücü ile dolu."

Bir zamanlar onun kararsız olmasından hoşlandığını, Lews Therin'in asla kibirli olmadığını söylemişti. "Neden buradasın?"

"Bu gece Rahvin peşine Karanlıktazıları taktı," dedi kadın sakin sakin, ellerini bel hizasında kavuşturarak. "Sana yardım etmek için daha erken gelebilirdim, ama henüz diğerlerinin senin tarafında olduğumu bilmesine izin veremem."

Onun tarafında. Terkedilmişlerden biri ona âşıktı ya da daha doğrusu üç bin sene önce olduğu adama âşıktı ve ondan tek istediği ruhunu Gölge'ye vermesi ve dünyaya onunla birlikte hükmetmesi idi. Ya da en azından ondan bir adım geride. Bu ve bir de Karanlık Varlık ile Yaratıcı'nın yerini almak. Bu kadın tamamen delirmiş miydi? Yoksa iki dev *sa'angreal*'in gücü iddia ettiği kadar büyük müydü? Bu düşüncelerinin akmasını istemediği bir yöndü.

"Neden Rahvin bana saldırmak için şimdiyi seçsin? Asmodean onun kendi çıkarlarıyla ilgilendiğini, elinden gelse Son Savaş'ta bile kenarda durup Karanlık Varlık'ın beni yok etmesini beklemeyi tercih edeceğini söyledi. Neden Sammael ya da Demandred değil? Asmodean benden nefret ettiklerini söylüyor." *Benden değil. Lews Therin'den nefret ediyorlar.* Ama Terkedilmişler için bir farkı yoktu. *Lütfen, Işık, ben Rand al'Thor'um.* Aniden kafasına dolan, ikisinin de genç olduğu ve Güç ile neler yapabileceklerini öğrendikleri zamanlarda bu kadını kollarına almasının anısını ittirmeye çalıştı. *Ben Rand al'Thor'um*! "Neden Semirhage değil ya da Moghedien ya da Graen?.."

"Ama şu anda onun çıkarlarını engelliyorsun." Kadın kahkaha attı. "Nerede olduğunu biliyor musun? Andor'da, Caemlyn'de. Orada hâkimiyet onda. Morgase ona yaltaklanıyor, onun için dans ediyor, o ve yarım düzine

başkası.” Dudakları tiksinti içinde kıvrıldı. “Ona yeni ciciler bulsunlar diye adamları şehir ve köyleri tarıyor.”

Rand bir anlık şok yaşadı. Elayne’in annesi Terkedilmişlerden birinin elinde. Ama endişe işareti göstermeye cesaret edemezdi. Lanfear birden fazla kez kıskançlık gösterisi yapmıştı; ona karşı bazı duygular beslediğini öğrenirse Elayne’i avlayıp öldürebilirdi. *Onun için ne hissediyorum ki?* Bunun dışında, Boşluk’un ötesinde zorlu bir gerçek süzülüyordu, kendi gerçekliği içinde soğuk ve zalim. Lanfear’ın söyledikleri doğru bile olsa, koşa koşa gidip Rahvin’e saldırmayacaktı. *Beni affet, Elayne, ama yapamam.* Kadın yalan söylüyor da olabilirdi... öldüreceği hiçbir Terkedilmiş için gözyaşı dökmezdi. Ama her durumda, Rand artık başkalarının yaptıklarına tepki vermeyecekti. Tepki verirse, ne yapacağını tahmin edebilirlerdi. Bırak onlar kendisine tepki versin ve Lanfear ile Asmodean kadar şaşırsınlar.

“Rahvin Morgase’i savunmaya koşacağımı mı düşünüyor?” dedi. “Onu hayatım boyunca yalnızca bir kez gördüm. İki Nehir harita üzerinde Andor’un parçasıdır, ama orada Kraliçenin Askerleri’ni gördüğüm hiç olmadı. Nesillerdir kimse görmedi. İki Nehirli birine Morgase’in kraliçesi olduğunu söyle, muhtemelen deli olduğunu düşünür.”

“Rahvin’in ülkeni savunmaya koşacağını düşündüğünden kuşkuluyum,” dedi Lanfear alayla, “ama kendi hırslarını savunmaya koşacağını bekler. Morgase’i Güneş Tahtı’na da oturtmayı düşünüyor ve kendisi açığa çıkana kadar onu bir kukla gibi kullanacak. Her gün Cairhien’e daha fazla Andor askeri giriyor. Ve sen o toprakları güvene almak için Tear askerlerini kuzeye yolladın. Seni bulur bulmaz saldırmasına şaşmamak gerek.”

Rand başını iki yana salladı. Tearlıları göndermesi hiç de öyle olmamıştı, ama kadının anlamasını beklemiyordu. Ya da ona söylese de inanmasını. “Uyarın için teşekkürler.” Terkedilmişlerden birine karşı nezaket! Elbette, anlattıklarının bir kısmının doğru olduğunu ummaktan başka yapacak bir şey yoktu. *Onu öldürmemek için iyi bir sebep. Dikkatle dinlersen, sana düşündüğünden daha fazlasını anlatır.* Ne kadar soğuk ve alaycı olsa da, bunun kendi düşüncesi olduğunu umuyordu.

“Düşlerini bana karşı koruyorsun.”

“Herkese karşı.” Bu basit gerçeklikti, ama kadın listede en az Bilgeler kadar önde geliyordu.

“Düşler bana ait. Özellikle de sen ve senin düşlerin bana ait.” Yüzü pürüzsüz kaldı, ama sesi sertleşti. “Korumalarını aşabilirim. Bundan

hoşlanmazsın.”

Aldırmadığını göstermek için Rand döşeğinin ayakucuna oturdu, bacaklarını kıvırdı ve ellerini dizlerine yasladı. Yüzünün onunki kadar sakin olduğunu umuyordu. İçinde Güç kabarıyordu. Kadını bağlamak için Hava akışları hazırlamıştı. Ve Ruh akışları. Gerçek Kaynak’la arasına kalkan koymak için gereken buydu. Nasıl yaptığını hatırlamak için beynini altüst etmişti, ama yine de hatırlayamamıştı. O olmadan diğeri faydasızdı. Kadın göremese bile ördüğü her şeyi bozabilir ya da yarıp geçebilirdi. Asmodean ona bu numarayı öğretmeye çalışıyordu, ama çalışacak bir kadın örgüsü olmadan zor oluyordu.

Lanfear şaşkın şaşkın baktı ona, güzelliği hafif bir kaş çatma ile bozulmuştu. “Aiel kadınların düşlerini inceledim. Sözde Bilge olanların. Düşlerini nasıl koruyacaklarını çok iyi bilmiyorlar. Bir daha hiç düş görmemelerini, seninkileri asla istila etmemelerini sağlayacak kadar korkutabilirdim onları.”

“Bana açık açık yardım etmeyeceğini sanıyordum.” Rand Bilgeleri rahat bırakmasını söyleyemezdi ona; sırf ona inat olsun diye bir şeyler yapabilirdi. Daha baştan, açık açık söylemiş olmasa da, ikisi arasında kendi elinin daha üstün olacağını açıkça belli etmişti. “Bir başka Terkedilmişin öğrenmesi riskine girmiş olmaz mısın? İnsanların düşlerine girmeyi bilen tek kişi sen değilsin.”

“Seçilmiş,” dedi kadın dalgın dalgın. Bir an dolgun alt dudağını çiğnedi. “Kızın düşlerini de izledim. Egwene. Bir zamanlar ona karşı bazı duygular beslediğini düşünürdüm. Onun kimi düşlediğini biliyor musun? Morgase’in oğlunu ve üvey oğlunu. Daha çok oğlunu, Gawyn’i.” Gülümseyerek sahte bir şok tavrı takındı. “Basit köylü kızların ne tür düşler gördüğüne inanamazsın.”

Rand kadının onun kıskançlığını sınadığını fark etti. Başka kadınları düşlediğini öğrenmesin diye düşlerini koruduğunu sanıyordu! “Kızlar beni yakından koruyor,” dedi karanlık karanlık. “Ne kadar yakından koruduğunu bilmek istiyorsan, Isendre’nin düşlerine bak.”

Kadının yanaklarında kırmızı benekler belirdi. Elbette. Kadının neyi denediğini görmemiş olması gerekiyordu. Boşluk’un dışında kargaşa yuvarlandı. Ya da yoksa?.. Isendre? Lanfear onun Karanlıkdostu olduğunu biliyordu. Kadere ile kadını Kıraç’a kendisi getirmişti zaten. Ve Isendre’nin çalmakla suçlandığı mücevherlerin çoğunu kadının arabasına o yerleştirmişti; Lanfear’ın kıskançlığı acınası, ama zalimceydi. Yine de,

Rand'ın onu sevebileceğini düşünüyorsa, Isendre'nin Karanlıkdostu olması onun gözlerinde engel değildi.

"Onu Ejderduvarı'na göndermelerine izin vermeliydim," diye devam etti Rand kayıtsızca, "ama kendini kurtarmak için neler anlatırdı, kim bilebilir? Asmodean'ı korumak için onu ve Kadere'i bir ölçüye kadar korumalıyım."

Kırmızı benekler soldu, ama kadın yine ağzını açtığında kapı çalındı. Rand ayağa fırladı. Kimse Lanfear'ı tanımazdı, ama odasında bir kadın bulunursa, aşağıdaki Kızların hiçbirinin içeri girdiğini görmediği bir kadın, sorular sorulurdu ve Rand'ın o sorulara verecek yanıtı yoktu.

Ama Lanfear çoktan kendine bir kapı açmıştı, ötesinde beyaz ipek perdeler ve gümüşle dolu bir oda olan bir kapı. "Tek hayatta kalma umudunun ben olduğumu unutma, aşkım." Birine aşkım demek için fazla soğuk bir sesti. "Benden başka hiçbir şeyden korkmana gerek yok. Benden başka her şeye hükmedebilirsin... olmuş ve olacak her şeye." Kar beyazı eteklerini kaldırarak kapıdan geçti ve kapı söndü.

Daha Rand *saidin*'i salıverip, kapıyı açamadan kapı yine çalındı.

Enaila, "Sandım ki Isendre..." diye mırıldanarak odanın içine baktı. Suçlar bir bakış fırlattı ona. "Mızrak-kardeşlerim her yerde seni arıyor. Kimse döndüğünü görmemiş." Başını iki yana sallayarak doğruldu; hep olabildiğince dik durmaya çalışırdı. "Şefler *Car'a'carn* ile konuşmaya geldi," dedi resmi bir biçimde. "Aşağıda bekliyorlar."

Erkek oldukları için sütunlu verandada bekledikleri anlaşıldı. Gökyüzü hâlâ karanlıktı, ama doğudaki dağlar şafağın ilk pırıltıları ile aydınlanmıştı. Yüksek kapılar ile aralarında duran iki Kız'dan rahatsız olmuşlarsa bile, gölgeli yüzlerinde hiç belli değildi.

"Shaidolar harekete geçti," diye havladı Han, Rand görünür görünmez. "Ve Reynler, Miagomalar, Shiandeler... Bütün klanlar!"

"Couladin'e mi katılıyorlar, bana mı?" diye sordu Rand.

"Shaidolar Jangai Geçidi'ne yöneldiler," dedi Rhuarc. "Diğerlerine gelince, daha anlamak için erken. Ama mezraları ve sürüleri savunmak için gerekmeyen bütün mızraklarla yürüyorlar."

Rand başını sallamakla yetindi. Ne yapacağını başkasının belirlemeyeceğine dair onca kararlılıktan sonra, bu. Diğer klanların niyeti ne olursa olsun, Couladin'in planı Cairhien'e girmekti. Daha Rand Rhuidean'da oturup diğer klanların gelmesini beklerken Shaidolar Cairhien'i yakıp yağmalarsa, bütün o muhteşem barış planları suya düşerdi.

“O zaman biz de Jangai’ye gideriz,” dedi sonunda.

“Geçidi geçmeyi düşünüyorsa yetişemeyiz,” diye uyardı Erim ve Han ekşi ekşi ekledi, “Diğerlerinden herhangi biri ona katılacak olursa, güneşte kalmış körsolucanlar gibi arada kalırız.”

“Öğrenene kadar burada oturmayacağım,” dedi Rand. “Couladin’i yakalayamayacaksak, hemen peşinden Cairhien’e gireriz. Mızrakları kaldırın. İlk ışıklardan sonra, becerebildiğinizce erken yola çıkacağız.”

Şefler ancak en resmi durumlarda kullanılan, bir ayağın öne atıldığı ve bir elin uzatıldığı o tuhaf Aiel eğilmesi ile selam verip çıktılar. Yalnızca Han konuştu. “Shayol Ghul’ün kendisine.”

7
Hareket

Egwene, şafak griliğinde esneyerek kendini pus renkli kısrağın üzerine çekti, sonra Pus sıçrarken dizginleri sıkı sıkı kavraması gerekti. Hayvan haftalardır binilmemişti. Aieller kendi bacaklarını tercih ediyor, ata binmekten neredeyse tamamen kaçınıyorlardı, ama yük atı ve katır kullanıyorlardı. Araba yapmaya yetecek kadar tahta bulsalar bile, birden fazla çerçinin üzüntü içinde öğrendiği gibi, Kıraç tekerlekler için uygun bir arazi değildi.

Egwene batıya yapılacak uzun yolculuğu dört gözle beklemiyordu. Dağlar şimdilik güneşi saklıyordu, ama bir kez güneş ortaya çıkınca, sıcak her geçen saat daha da artacaktı ve gece çöktüğünde dalacak çadır olmayacaktı. Aiel giysilerinin at binmeye uygun olduğundan da emin değildi. Başa takılan şal güneşi kesmek konusunda şaşırtıcı ölçüde iyi iş çıkartıyordu, ama dikkatli olmazsa o bol etekler bacaklarını kalçalarına kadar teşhir ederdi. İffeti kadar güneş yanıkları için de endişeleniyordu. *Bir yanda güneş, diğer yanda...* Eyerden uzak geçirdiği bir ay kızı o kadar da yumuşatmamıştı. Yumuşatmadığını umuyordu, yoksa bu çok uzun bir yolculuk olacaktı.

Pus'u sakinleştirdikten sonra Egwene onu arayan Amys'i buldu ve Bilge ile birbirlerine gülümsediler. Hâlâ uykulu olmasının tek sebebi önceki gece boyunca koşması değildi; tam tersine, o daha da derin uyumasını sağlamıştı. Dün gece diğer kadının düşlerini bulmuştu ve kutlamak için düşte, Soğuk Kayalar Mezrası'nda, çocuklar ekilmiş teraslarda oynarken ve gün batımında vadide hoş bir rüzgâr eserken çay içmişlerdi.

Elbette, bu dinlenmesini engelleyecek kadar çok değildi, ama Egwene o kadar heyecanlanmıştı ki Amys'in düşünden çıktıktan sonra durmamıştı;

duramazdı, o sırada değil, Amys ne derse desin. Her yerde düşler vardı, ama çoğunun kime ait olduğunu bilemezdi. Çoğunun, hepsinin değil. Melaine bebek emzirdiğini düşlüyordu; Bair ise ölen kocalarından birini, her ikisi genç ve sarı saçlı iken. Egwene onlara girmemeye özellikle dikkat etmişti; Bilgeler izinsiz giren ziyaretçileri hemen anlardı ve Egwene onun gitmesine izin vermeden önce neler yapabileceklerini düşünürken ürperiyordu.

Rand'ın düşleri bir meydan okumaydı elbette, yüzleşmeden duramayacağı bir meydan okuma. Artık düşten düşe uçabiliyordu, Bilgelerin başarısız olduğu yerde nasıl o denemezdi? Yalnız, onun düşlerine girmeye çalışmak kafa üstü görünmez bir taş duvara çarpmak gibiydi. Diğer yanda Rand'ın düşlerinin olduğunu biliyordu ve geçmek için bir yol bulabileceğinden emindi, ama üzerinde çalışacak, zorlayacak hiçbir şey yoktu. Bir hiçlik duvarı. Bu, çözene kadar uğraşmaya kararlı olduğu bir sorundu. Bir kez kafasına koydu mu, bir porsuk kadar ısrarcı olabilirdi.

Her yerde *gai'shain*'lar koşturuyor, Bilgelerin kampını katırlara yüklüyordu. Kısa süre sonra, ancak bir Aiel ya da iz sürmede becerikli biri sert kilin üzerinde çadırlar kurulmuş olduğunu anlayabilecekti. Çevredeki yamaçlar da aynı hareketlilikle kaplıydı ve kargaşa şehre kadar uzanıyordu. Herkes gitmiyordu, ama binlerce kişi gidecekti. Caddeler Aiellerle doluydu. Kadere Efendi'nin araba kervanı, Moiraine'in seçtikleri ile yüklü, büyük meydanda dizilmiş, duruyorlardı. Dizinin sonundaki, beyaza boyalı üç su arabası, yirmi katırlık sıraların arkasında tekerlekli fıçılar gibi bekliyorlardı. Dizinin başındaki, Kadere'in kendi arabası, tekerlekli küçük, beyaz bir evden farksızdı, arkada merdiveni, düz çatısında metal bir soba borusu vardı. Kalın, şahin burunlu tüccar bugün baştan ayağa fildişi rengi ipeklere bürünmüştü ve geçerken perişan görünümlü, uyumsuz şapkasını kaldırdı. Kara, çekik gözleri kıza çaktığı geniş gülümsemeyi paylaşmıyordu.

Egwene buz gibi bir tavırla görmezden geldi adamı. Adamın düşleri son derece karanlık ve nahoştu, o da, cinsellik dolu olmadığı zamanlarda. *Adamın kafasını mavidiken çayı dolu bir fıçıya gömmek lazım,* diye düşündü sertçe.

Kızların Çatısı'na yaklaşırken koşturan *gai'shain*'ların ve sabırla bekleyen katırların arasından dolandı. Şaşkınlık içinde, Kızların eşyalarını yükleyenlerden birinin beyaz değil siyah cüppe giymiş olduğunu fark etti. Cüssesine bakılırsa bir kadındı ve sırtındaki halatla bağlanmış bohçanın ağırlığı altında sendeliyordu. Pus'u kadının yanından geçirirken eğilip

başlığın altına baktı. Egwene Isendre’nin perişan yüzünü gördü. Kadının yanaklarından ter akmaya başlamıştı bile. Kızların kadının çıplak dolaşmasına bir son vermesinden memnun oldu, ama kadına siyah giydirmek de gereksiz bir zalimlik gibi görünüyordu. Şimdiden o kadar çok terliyorsa, gündüz sıcaklığı bastırınca ölecek gibi olurdu.

Yine de, *Far Dareis Mai* işleri onu ilgilendirmezdi. Aviendha nazikçe, ama kararlılıkla böyle demişti. Adelin ve Enaila bu konudan bahsederken kabalığa çok yaklaşmış, Sulin adlı ince, beyaz saçlı Kız onu kulağından yakalayıp Bilgelere götürmekle tehdit etmişti. Aviendha’yı kendisine Aes Sedai diye hitap etmemeye ikna çabalarından sonra, tüm Kızların bir süre kararsız kaldıktan sonra ona Bilgelerin bir başka öğrencisi gibi davranmakta karar kıldığını görmek sinir bozucu olmuştu. Neden, bir işi olduğunu iddia etmediği sürece Çatı’nın kapısından geçmesine bile izin vermiyorlardı?

Pus’u kalabalığın içinden çabucak geçirmeye çalışmasının *Far Dareis Mai* adaletini kabullenmesi ya da Kızların onu süzüyor olduğunu fark etmesi ile bir ilgisi yoktu. Kuşkusuz işlerine karışmaya niyetlendiğini düşünürlerse bir ders daha vermeye kalkışırlardı. Hatta Isendre’den pek az hoşlanması ile bile ilgisi yoktu. Cowinde onu kaldırmaya gelmeden hemen önce, kadının düşlerinde gördüğü şeyleri düşünmek bile istemiyordu. İşkence dolu kâbuslardı bunlar, kadına yapılan şeyleri görmek Egwene’in dehşet içinde kaçmasına sebep olmuştu ve karanlık, kötücül bir şey kahkahalar atarak kaçışını izlemişti. Isendre’nin perişan görünmesine şaşmamak gerekirdi. Egwene uykusundan öyle çabuk doğrulmuştu ki, elini omzuna koyarken Cowinde geriye sıçramıştı.

Rand, Kızların Çatısı’nın önündeki caddedeydi, yükselen güneşe karşı *shoufa* takmış, bir saraya yakışacak kadar altın işleme kaplı mavi ipek bir ceket giymişti, ama ceketin önü yarı yarıya açık duruyordu. Kemerinde yeni bir toka vardı. Ejder şeklinde girift bir şey. Kendini kendi gözünde epey büyütüyordu, bu kadarı kesindi. Benekli aygırı Jeade’en’in yanında durmuş, klan şefleri ve bazıları Rhuidean’da kalacak olan Aiel tüccarlar ile konuşuyordu.

Rand’ın hemen arkasındaki Jasin Natael, arpı sırtında, Kadere Efendi’den satın aldığı eyerli bir katırın dizginlerini tutmuş bekliyordu. Adamın giysileri daha da süslüydü, gümüş işlemeler siyah ceketini neredeyse tamamen kaplamıştı, boynundan ve kol yenlerinden beyaz danteller dökülüyordu. Çizmelerinin aşağı katlanmış tepeleri bile gümüş

işlemeliydi. Yamalı âşık pelerini etkiyi biraz bozuyordu, ama âşıklar tuhaf insanlardı.

Erkek tüccarlar *cadin'sor* giymişlerdi ve kemerlerindeki bıçaklar savaşçılarınkinden daha küçük olsa da, Egwene gerekirse hepsinin mızrak kullanabileceğini biliyordu; onlar da, mızrak taşıyan kardeşlerinin zarafetinin tamamını olmasa da bir kısmını taşıyorlardı. Bol, beyaz *algode* bluzlar ve geniş yün etekler giymiş, eşarp ve şal takmış kadın tüccarlar daha kolay ayırt edilebiliyordu. Kızlar ve *gai'shain*'lar –ve Aviendha– dışında Aiel kadınlarının hepsi altın, fildişi, gümüş ve mücevherli, bir kısmı Aiel yapımı, bazıları satın alınmış, bazıları yağmalanmış pek çok bilezik ve kolye takıyordu. Ama Aiel tüccar kadınlar en az iki kat fazlasını taşıyordu.

Egwene Rand'ın tüccarlara söylediklerinin bir kısmını duydu.

"...en azından inşa ettiklerinin bir kısmında Ogier duvar ustalarına elverin. Elinizden geldiği kadar. Geçmişi yeniden inşa etmeye çalışmanın anlamı yok."

Demek Rhuidean'ı yeniden inşa etmeleri için *yurtlardan* Ogierler getirtiyordu. Bu iyiydi. Tar Valon'un çoğu Ogier işiydi ve kendi bildikleri gibi yapmalarına izin verildiği yerlerde inşa ettikleri binalar nefes kesiyordu.

Mat iğdiş atı Zar'a çoktan binmiş, geniş siperlikli şapkasını aşağı çekmiş, o tuhaf mızrağının dibini üzengisine dayamıştı. Her zamanki gibi yüksek yakalı yeşil ceketinin içinde uyumuş gibi görünüyordu. Çok uzun boylu, altın saçlı bir Mızrağın Kızı Mat'e, delikanlıyı utandırıyor gibi görünen yaramaz bir sırıtma bahşediyordu. Utandırmakta haklıydı da; kadın onun için çok yaşlıydı. Egwene burnunu çekti. *Mat'in ne düş gördüğünü çok iyi biliyorum, çok teşekkür ederim!* Mat'in yanında dizginleri çekip Aviendha'yı aramaya başladı.

"Kadına susmasını söyledi ve o da sustu," dedi Mat, Egwene Pus'u durdururken. Moiraine ile Lan'e doğru başını salladı. Kadın açık mavi ipek elbise giymişti, beyaz kısrağının dizginlerini kavrıyordu. Lan Muhafız pelerini içinde, büyük, siyah savaş atını tutuyordu. Lan dikkatle Moiraine'i izliyordu. Her zamanki gibi yüzü ifadesizdi. Kadın dik dik Rand'a bakarken sabırsızlıktan patlayacak gibi görünüyordu. "Ona bunu yapmasının yanlış olduğunu söyleyecek oldu... bana yüzüncü kez söylüyormuş gibi geldi. Sonra Rand, 'Ben kararımı verdim, Moiraine. Şurada dur ve sana ayıracak zamanım olana kadar sessizce bekle,' dedi. Onun dediğini yapmasını bekliyormuş gibi. Ve yaptı da. Kadının kulaklarından buhar mı fışkırıyor?"

Mat'in gülüşü öyle memnundu, kendi esprisine öyle gülüyordu ki, Egwene neredeyse *saidar*'a kucak açıp herkesin önünde ona bir ders verecekti. Bunun yerine, esprisi ve eğlenmesi için kastedildiğini belli edecek kadar yüksek sesle burnunu çekti. Mat yan yan, alayla ona baktı ve yine güldü. Bu Egwene'in kızgınlığına hiç iyi gelmedi.

Egwene bir an şaşkınlık içinde Moiraine'e baktı. Aes Sedai Rand'ın dediğini yapmıştı, öyle mi? İtiraz etmeden? Bu Bilgelerden birinin itaat etmesinden farksızdı ya da güneşin gece yarısı doğmasından. Saldırıyı duymuştu elbette; bu sabah herkes taş üzerinde ayak izi bırakan dev köpeklerden bahsediyordu. Bunun bu konuyla ne ilgisi olabileceğini anlamıyordu, ama Shaidoların haberi dışında bildiği tek yeni şey buydu ve bu tepkiyi yaratmaya yeterli değildi. Aklına gelen *hiçbir şey* yaratmazdı bu tepkiyi. Kuşkusuz Moiraine'e sorsa onu ilgilendirmediğini söylerdi, ama o ya da bu şekilde öğrenecekti. Olayları anlamamaktan hoşlanmazdı.

Aviendha'yı Çatı merdivenlerinin en alt basamağında görünce Pus'u Rand'ın çevresindeki kalabalığın çevresinden dolaştırdı. Aiel kız Rand'a Aes Sedai kadar sert bakıyordu, ama yüzü kesinlikle ifadesizdi. Bileğindeki fildişi bileziği, görünüşe göre fark etmeden çevirip duruyordu. Bir şekilde bilezik kızın Rand'la ilgili sorunlarının bir parçasıydı. Egwene anlamıyordu; Aviendha bu konuda konuşmayı reddediyordu ve Egwene başka birine de soramıyordu. Bu arkadaşını utandırabilirdi. Kendi alev oymalı fildişi bileziği Aviendha'nın armağanıydı ve kardeş kadar yakın olduklarını ifade ediyordu; o da karşılık olarak Aviendha'nın boynundaki gümüş kolyeyi vermişti. Kadere Efendi kar tanesi denen bir Kandor deseni olduğunu iddia etmişti. Yeterli parayı toparlayabilmek için Moiraine'den istemesi gerekmişti, ama hiç kar görmeyecek bir kadın için uygun bir armağan gibi gelmişti. Ya da Kıraç'tan ayrılmıyor olmasa görmeyecek; kıştan önce dönmeleri olası görünmüyordu. O bilezik her ne anlama geliyorsa, Egwene sonunda anlayacağından emindi.

"Sen iyi misin?" diye sordu. Yüksek kaşlı eyerinde eğilirken etekleri sıyrılarak bacaklarını ortaya çıkardı, ama Egwene'in dikkati arkadaşında olduğundan fark etmedi.

Tam soruyu tekrarlayacakken Aviendha irkildi ve başını kaldırdı. "İyi mi? Elbette iyiyim."

"Bırak Bilgelerle konuşayım, Aviendha. Eminim onları ikna edebilirim ve senin..." Söyleyemedi, burada, herkesin duyabileceği bir yerde değil.

“*Bu* seni hâlâ endişelendiriyor mu?” Aviendha gri şalını düzeltti ve başını hafifçe iki yana salladı. “Gelenekleriniz hâlâ bana tuhaf geliyor.” Gözleri mıknatısa çekilen demir tozu gibi Rand’a kaydı.

“Ondan korkmana gerek yok.”

“Ben hiçbir erkekten korkmam,” diye terslendi diğer kadın, gözleri mavi yeşil ateş gibi çakarak. “Aramızda sorun çıksın istemiyorum, Egwene, ama bu tür şeyler söylememelisin.”

Egwene içini çekti. Dost ya da değil, Aviendha yeterince alınırsa kulaklarını yumruklamaya kalkabilirdi pekâlâ. Her durumda, zaten itiraf edeceğinden de emin değildi. Aviendha’nın düşü uzun süre izlenemeyecek kadar acı vericiydi. Elli kilo çekiyor gibi görünen, o fildişi bilezik dışında çırılçıplak, çatlak kilden bir düzlükte olabildiğince hızlı koşuyordu. Ve arkasından Rand geliyordu, dev Jeade’en’in üzerinde bir Ogier’in iki katı, ağır ağır, ama kaçınılmaz olarak yetişerek.

Ama bir dosta yalan söylediğini söyleyemezdiniz. Egwene’in yüzü hafifçe kızardı. Özellikle de nereden bildiğinizi söyleyemezken. *O zaman kesin kulaklarımı yumruklar. Bir daha yapmayacağım. İnsanların düşlerini karıştırmayacağım. En azından Aviendha’nınkileri.* Bir dostun düşlerini gizlice gözetlemek doğru değildi. Aslında tam olarak gözetlemek denemezdi, ama yine de...

Rand’ın çevresindeki kalabalık dağılmaya başladı. Rand rahatça eyere atladı, ardından hemen Natael de aynısını yaptı. Tüccarlardan biri, geniş yüzlü, alev saçlı, altın, kesme mücevher ve oyma fildişinden bir servet taşıyan bir kadın oyalandı. “*Car’a’carn,* Üç Kat Topraklar’ı sonsuza dek terk etmeyi mi düşünüyorsun? Bir daha dönmeyecekmişsin gibi konuştun.”

Bunun üzerine diğerleri durdu ve döndü. Sessizlik, ne sorulduğunu söyleyen mırıltıların peşinden dalga dalga yayıldı.

Rand da bir an sessiz kaldı, ona dönen yüzlere baktı. Sonunda, “Dönmeyi umuyorum,” dedi, “ama neler olacağım kim bilebilir? Çark dilediği gibi dokur.” Her göz üzerindeyken duraksadı. “Ama size beni hatırlatacak bir şey bırakacağım,” diye ekledi, elini ceketinin cebine sokarak.

Aniden Çatı’nın yanındaki bir çeşme hayata döndü, kuyrukları üzerinde duran yunusların ağzından su fışkırmaya başladı. Onun ötesinde, borusunu gökyüzüne kaldırmış genç bir erkek heykeli aniden bir su yelpazesi üfürmeye başladı ve sonra daha ötedeki iki taş kadın ellerinden su akıtmaya

başladılar. Rhuidean'daki tüm çeşmeler bir kez daha akmaya başlarken Aieller sersem bir kıpırtısızlık içinde izlediler.

"Bunu uzun zaman önce yapmalıydım." Rand'ın kendi kendine mırıldandığı açıktı, ama o sessizlik içinde Egwene onu açıkça duydu. Duyulan tek diğer ses yüzlerce çeşmenin hışırtısı idi. Natael daha azını beklemezmiş gibi omuzlarını silkti.

Egwene çeşmelere değil Rand'a bakıyordu. Yönlendirebilen bir adam. *Rand. Her şeye rağmen o hâlâ Rand.* Ama yönlendirmesini onu her gördüğünde, ilk kez öğreniyormuş gibi geliyordu. Büyürken yönlendirebilen bir adamdan daha korkunç tek şeyin Karanlık Varlık olduğunu öğrenmişti. *Belki Aviendha ondan korkmakta haklıdır.*

Ama başını eğip Aviendha'ya baktığında, kızın yüzünde açık bir hayret parlıyordu; bunca su Aiel kadını, en güzel ipek elbise ya da çiçek dolu bir bahçe Egwene'i ne kadar sevindirecekse o kadar sevindirmişti.

"Yola çıkma zamanı," diye bildirdi Rand, benekli atını batıya çevirerek. "Hâlâ hazırlanmamış olan herkesin bize yetişmesi gerekecek." Natael katırı üzerinde hemen arkasına takıldı. Neden Rand böyle bir çizme yalayıcının yanında kalmasına izin veriyordu?

Klan şefleri hemen emirler vermeye başladılar ve kargaşa on katına çıktı. Kızlar ve Su Arayıcılar ileriye fırladılar, daha fazla *Far Dareis Mai* onur korumaları olarak Rand'ın ve sonuç olarak Natael'in çevresini aldılar. Aviendha Jeade'en'in hemen arkasında, Rand'ın üzengisinin dibinde yürüyor, geniş eteklerine rağmen aygırın adımlarına ayak uyduruyordu.

Egwene Mat'in yanında, Rand ve eşlikçilerinin arkasında yerini alırken kaşlarını çattı. Arkadaşı, kolunu engerek yuvasına sokması gerekiyormuş gibi aynı kararlı yüz ifadesini takınmıştı. *Ona yardım etmek için bir şeyler yapmalıyım.* Egwene bir kez dişlerini geçirince, sorunları kolay kolay bırakmazdı.

Moiraine eyere yerleşerek Aldieb'in kemerli boynunu eldivenli eliyle okşadı, ama hemen Rand'ın peşine takılmadı. Hadnan Kadere arabalarını caddede getiriyor, en öndeki arabayı bizzat kullanıyordu. O arabaya benzeyen diğerine yaptırdığı gibi, arabayı bozdurup onunla da yük taşıtmalıydı; adam ondan, Aes Sedai'den o kadar korkuyordu ki, yapardı da. *Ter'angreal* kapı çerçevesi Kadere'in arkasındaki arabaya sıkı sıkı bağlanmış, kanvasla örtülmüştü ve artık kazayla kimse içine düşemezdi.

Uzun bir Aiel dizisi –*Seia Doon,* Kara Gözler– araba kervanının iki yanında yürüyorlardı.

Kadere sürücü yerinden şapkasını kaldırarak eğildi, ama Moiraine'in bakışları araba dizisinin üzerinden ince cam sütunları çevreleyen büyük meydana kaydı. Sütunlar sabah ışığında kıvılcımlanmaya başlamıştı bile. Elinden gelse, arabaya sığan ufak kısmını değil, meydandaki her şeyi alırdı. Bazıları fazla büyüktü. Üç donuk gri metal halka gibi. Halkaların her biri iki adım genişliğindeydi, kenarları üzerinde duruyorlardı ve ortada birleşiyorlardı. Bilgelerin izni olmadan girilmesini engellemek için halkaların çevresine örülmüş deri ipten bir halat çekilmişti. Herhangi biri girmek isteyeceğinden değil, elbette. Yalnızca klan şefleri ve Bilgeler o meydana rahat girebiliyordu; yalnızca Bilgeler herhangi bir şeye dokunuyorlardı ve onlar da bunu suskunluğa yaklaşan bir tavırla yapıyorlardı.

Sayısız sene boyunca, Bilge olmak isteyen bir Aiel kadınının yüzleştiği ikinci sınav pırıltılı cam sütunların arasına girmek ve erkeklerin gördüğü şeyi görmek olmuştu. Erkeklerden daha fazla kadın hayatta kalmıştı –Bair bunun sebebinin kadınların daha zorlu olması olduğunu söylemişti, Amys ise hayatta kalamayacak kadar zayıf olanların o noktaya gelmeden elendiğini söylemişti–, ama bu kesin değildi. Hayatta kalanlar işaretlenmiyordu. Bilgeler yalnızca erkeklerin görünür işaretlere ihtiyaç duyduğunu söylemişti; bir kadın için, hayatta kalmak yeterliydi.

İlk sınav, daha eğitime başlamadan geçilen ilk eleme o üç halkanın birinden geçmekti. Hangisi olduğunun önemi yoktu ya da belki seçim kadere kalıyordu. O adım insanın hayatını tekrar tekrar yaşamasına sebep oluyor, geleceği, hayatının geri kalanı boyunca karşı karşıya kalacağı her karar ile değişen tüm olası gelecekler önüne seriliyordu. O halkaların içinde ölüm mümkündü; nasıl bazıları geçmişle yüzleşemiyorsa, bazı kadınlar da gelecekle yüzleşemiyorlardı. Elbette tüm olası gelecekler tek bir zihnin taşıyamayacağı kadar çoktu. Birbirine karışıyorlar, çoğunlukla solup gidiyorlardı, ama bir kadın hayatı boyunca olabilecek, olmak zorunda olan, olabilecek olan şeyler hakkında bir fikir ediniyordu. Normalde bu bile doğru an gelene kadar gizli kalıyordu. Ama her zaman değil. Moiraine o halkalardan geçmişti.

Bir kaşık umut, bir fincan ümitsizlik, diye düşündü.

"Seni böyle görmekten hoşlanmıyorum," dedi Lan. Mandarb'ın yüksekliği ve kendi boyu üst üste gelince, kadına tepeden bakıyordu.

Gözlerinin köşeleri huzursuzlukla kırışmıştı. Lan'de bu, bir başka adamdaki hayal kırıklığı gözyaşlarına denkti.

Atlarının iki yanından Aieller ve yük hayvanları ile birlikte *gai'shain*'lar akıyordu. Moiraine Kadere'in su arabasının çoktan geçip gitmiş olduğunu fark edince şaşırdı; bunca zamandır meydanı izlediğinin farkında değildi.

"Ne gibi?" diye sordu, kalabalığa katılmak için kısrağını çevirerek. Rand ve eşlikçileri şehirden çıkmıştı bile.

"Endişeli," dedi adam açık açık. Artık o taştan oyulmuş suratında ifade yoktu. "Korkmuş. Senin korktuğunu daha önce hiç görmedim, ne çevremizi Trolloclar ve Myrddraaller aldığında, ne Terkedilmişlerin serbest kaldığını öğrendiğinde, ne de Sammael'in neredeyse tepemizde oturmakta olduğunu öğrendiğinde. Son mu geliyor?"

Kadın irkildi ve hemen pişman oldu. Lan aygırın kulaklarının arasından dümdüz önüne bakıyordu, ama adamın gözünden hiçbir şey kaçmazdı. Bazen arkasında düşen yaprağı bile görebildiğini düşünürdü Moiraine. "Tarmon Gai'don'u mu kastediyorsun? Seleisin'deki bir kızılkuş bile benim kadar biliyor. Işık izin verirse, mühürlerin hepsi sağlam kaldığı sürece gelmeyecek." İki mühür Kadere'in arabalarından birinde, yün dolu birer fıçı içinde duruyordu. Kızıltaş kapı çerçevesini taşıyan arabadan farklı bir arabanın içinde; bundan emin olmuştu.

"Başka neyi kastedebilirim ki?" diye sordu Lan yavaşça, hâlâ ona bakmaktan kaçınarak. Moiraine dilini ısırmış olmayı diledi. "Sen... sabırsız görünüyorsun. Tek bir bilgi parçacığı, tek bir sözcük için, tek parmağını oynatmadan haftalarca bekleyebildiğin zamanları hatırlıyorum, ama şimdi..." Bu sefer kadına baktı, mavi gözlü bakışları çoğu kadını sindirebilirdi. Çoğu erkeği de. "Oğlana ettiğin yemin, Moiraine. Işık aşkına, seni ne ele geçirdi?"

"Benden gittikçe uzaklaşıyor Lan ve ona yakın kalmalıyım. Verebildiğim tüm rehberliğe ihtiyacı var ve bu rehberliği alması için yatağına girmek haricinde her şeyi yaparım." Halkalar bu seçeneğin felaketle sonuçlanacağını söylemişti. Gerçi yapmayı düşündüğünden değil –fikir hâlâ şok ediyordu onu!– ama halkalara göre gelecekte düşünebileceği bir şeydi. Kuşkusuz gittikçe artan ümitsizliğini gösteriyordu ve halkaların içinde bunun her şeyi yıkıma götüreceğini görmüştü. Keşke nasıl götüreceğini hatırlayabilseydi –Rand al'Thor hakkında öğrenebildiği her şeyde, onu yönlendirmek için kullanabileceği anahtarlar vardı–, ama aklında yalnızca basit tehlike gerçeği kalmıştı.

“Belki terliklerini getirmeni ve piposunu yakmanı söylemeye başlarsa daha alçakgönüllü olmana yardımcı olur.”

Kadın bakakaldı. Bu bir espri olabilir miydi? Öyleyse, hiç de gülünç değildi. Moiraine alçakgönüllülüğün hiçbir durumda işe yaramadığını görmüştü. Siuan Sanche Cairhien’deki Güneş Sarayı’nda büyümenin kibrin Moiraine’in kemiklerinin derinliklerine, kendisinin bile göremediği bir yere işlemesine sebep olduğunu iddia ederdi –kendisi bunu kararlılıkla inkâr ediyordu–, ama Siuan yalnızca bir balıkçının kızıydı ve bakışma yarışında her kraliçeyi alt edebilirdi ve ona göre kibir demek, kendi planlarına karşı çıkılması demekti.

Ne kadar zayıf ve yanlış yönlendirilmiş olsa da, espri yapmaya çalıştığında, Lan de değişiyordu. Neredeyse yirmi senedir kadını takip ediyordu, sayamayacağı kadar çok kez hayatını kurtarmıştı, hatta genellikle kendi hayatını tehlikeye atarak. Hep kendi hayatını küçük bir şey sayardı, yalnızca kadın ihtiyaç duyduğu için değerli olan bir şey; bazıları, bir damadın gelinine kur yapması gibi onun da ölüme kur yaptığını söylerdi. Moiraine asla adamın yüreğine girmemişti, kendilerini adamın ayaklarına atan kadınları asla kıskanmamıştı. Lan uzun zaman önce bir yüreği bulunmadığını ilan etmişti. Ama geçen sene içinde bir yürek bulmuştu ve bir kadın o yüreği bir ipe geçirmiş, boynuna asmıştı.

Lan kadını inkâr ediyordu elbette. Nynaeve al’Meara’ya, bir zamanlar İki Nehirli bir Hikmet olan, artık Beyaz Kule’nin Kabuledilmişlerinden olan kadına olan aşkını değil elbette, yalnızca kadına sahip olabileceğini inkâr ediyordu. Benim iki şeyim var, diyordu, kırılmayan bir kılıç ve sona ermeyecek bir savaş; asla bir geline armağan edilecek şeyler değil. Moiraine en azından bunun icabına bakmıştı, ama adam zamanı gelene kadar bilmeyecekti. Bilse, büyük olasılıkla işleri değiştirmeye çalışırdı, olabildiğince inatçı aptalın tekiydi.

“Bu kurak topraklar senin kendi alçakgönüllülüğünü de kurutup bitirmiş gibi görünüyor, al’Lan Mandragoran. Yeniden büyümesi için su bulmam gerekecek.”

“Benim alçakgönüllülüğüm ustura gibi bilenmiştir,” dedi adam kuru kuru. “Sen asla körelmesine izin vermiyorsun.” Beyaz bir eşarbı su matarasından ıslatarak kadına uzattı. Moiraine yorum yapmadan ıslak kumaşı şakaklarına bağladı. Güneş arkalarındaki dağların üzerinde, eriyik altından kavurucu bir küre gibi yükselmeye başlamıştı.

Alay Chaendaer’in çıplak yamacında kıvrılarak ilerliyordu. Kuyruğu daha Rhuidean’da iken alayın başı yamacın tepesine varmış, sonra gri ve kahverengi arazi üzerinde, kırmızı ya da sarı çizgili kayalık minareler, düz tepeli kuleler saçılı kaba, tepelik düzlüklere doğru inmeye başlamıştı. Hava o kadar berraktı ki Chaendaer’den indikten sonra bile kilometrelerce öteyi görebiliyordu Moiraine. Büyük, doğal kemerler yükseliyordu ve her yönde çentik çentik dağlar gökyüzünü pençeliyordu. Alçak, dikenli çalılar ve yapraksız dikenli bitkiler ile benek benek arazi kuru dere yatakları ve çukurlar ile bölünüyordu. Tek tük görülen boğum boğum, güdük ağaçlar da genellikle dikenlerle kaplı oluyorlardı. Güneş havayı fırın gibi ısıtıyordu. Zorlu bir halkı şekillendiren zorlu topraklar. Ama değişen ya da değiştirilen tek kişi Lan değildi. Moiraine, Rand’ın sonunda Aiellerden ne çıkaracağını görebilmeyi diledi. Herkes için uzun bir yolculuk olacaktı.

8
Sınırın Ötesinde

Sarsılan arabanın arkasında tünediği yere yapışan Nynaeve bir elini kendini desteklemek, diğerini hasır şapkasını tutmak için kullanarak arkalarında, uzakta küçülen öfkeli toz fırtınasına baktı. Geniş siperlik yüzünü sabah sıcağından koruyordu, ama arabanın hızından kaynaklanan esinti, çenesinin altında bağladığı kırmızı eşarba rağmen şapkayı kafasından uçuracak kadar kuvvetliydi. Alçak tepelerle dolu, çalılıklarla benek benek otlaklar akıp geçiyordu. Otlar yaz sonu sıcağında kuru ve inceydi; arabanın kaldırdığı toz görüş açısını biraz kısıtlıyor, ayrıca öksürmesine sebep oluyordu. Gökyüzündeki beyaz bulutlar yalan söylüyordu. Haftalar önce Tanchico'dan ayrıldıklarından beri yağmur yağmamıştı ve geniş yoldaki toprağı sıkıştıran trafik epeydir azalmıştı.

O katı, kahverengi duvara benzeyen şeyden çıkan atlı olmamıştı ve bu iyiydi. Nynaeve Tarabon'daki çılgınlıktan kaçmalarına bu kadar az kalmışken onları durdurmaya çalışan eşkıyalara duyduğu öfkeyi kaybetmişti ve öfkelenmediği sürece değil yönlendirmek, Gerçek Kaynak'ı hissedemiyordu bile. Öfkeliyken bile, böyle bir fırtına çıkarabilmesine şaşmıştı; kendi öfkesiyle dolu fırtına bir kez yerinden fırlayınca, canlanmıştı sanki. Büyüklüğü Elayne'i de şaşırtmıştı, ama neyse ki Thom ile Juilin'e belli etmemişti. Ama kadının gücü artıyor bile olsa –Kule'deki öğretmenleri artacağını söylemişti ve kesinlikle hiçbiri kendi yendiği Terkedilmişleri alt edemezdi– buna rağmen hâlâ bu kısıtlama yerindeydi. Haydutlardan herhangi biri belirecek olsa, Elayne tek başına halletmek zorunda kalacaktı ve Nynaeve bunu istemiyordu. Önceki öfkesi kaybolmuştu, ama yeni bir hasat için hazırlanıyordu.

Fıçıların üzerine örtülüp bağlanmış kanvasa beceriksizce tırmanarak, eşyalarını ve erzaklarını taşıyan sandıklarla birlikte arabanın yanına bağlanmış su fıçılarından birine uzandı. Yalnızca eşarbının tuttuğu şapka hemen başının arkasına kaydı. Parmakları fıçının ancak kapağına dokunuyordu ve diğer eliyle kavradığı halatı bırakmazsa ulaşamayacaktı ve araba böyle sallanırken, böyle bir hareket muhtemelen burun üstü yere indirirdi onu.

Juilin Sandar altındaki leylek gibi, kahverengi iğdiş atı –gariptir, böyle bir hayvana Hırsız adını uygun görmüştü– arabaya yaklaştırdı ve eğilip eyerine asılı su mataralarından birini uzattı. Nynaeve zarafetle olmasa da minnetle içti. Böyle, rüzgâra tutulmuş bir asmadaki üzüm salkımı gibi asılı dururken, boğazına döktüğü sudan fazlasını güzel, gri elbisesinin önüne döktü.

Bir tüccar için uygun bir elbiseydi, yüksek yakalı, ince dokunmuş, iyi kesimli, ama yine de sade. Göğsündeki iğne, altına oturtulmuş küçük, koyu lal taşlarından bir halka, belki bir tüccar için çok fazlaydı, ama Tarabon Panarch'ından bir armağandı. Çok daha zengin mücevherlerden oluşan diğer armağanlar sürücü koltuğunun altındaki gizli bir bölmeye saklanmıştı. Nynaeve göğsündekini, tahtlara oturan kadınların bile bazen enselerinden yakalanıp sarsılması gerektiğini hatırlatsın diye takmıştı. Amathera ile tanıştıktan sonra, artık Kule'nin kralları ve kraliçeleri yönlendirmesine daha fazla duygudaşlıkla bakıyordu.

Amathera'nın armağanları Tanchico'dan ayrılmaları için rüşvet olarak verdiğinden kuşkulanıyordu. Gerektiğinden bir saat fazla kalmasınlar diye kadın bir gemi satın almaya bile hazırdı, ama kimse gemisini satmak istememişti. Tanchico Limanı'ndan kalan, denize uygun birkaç gemi de mültecilerle tıka basa doluydu. Dahası, oradan ayrılmanın ilk akla gelen, en hızlı yolu gemiye binmekti ve olan bitenlerden sonra Kara Ajah onu ve Elayne'i bulmak için gemileri gözlüyor olabilirdi. Karanlıkdostu olan Aes Sedaileri avlamak üzere gönderilmişlerdi, onların pususuna düşmek için değil. Böylece arabaya, iç savaş ve anarşi ile altüst olmuş topraklarda uzun bir yolculuğa mahkûm olmuşlardı. Bunu diğerlerine itiraf edeceğinden değil.

Su matarasını Juilin'e geri vermeye kalktığında, adam elini sallayarak reddetti. Bir tür kara ağaçtan oyulmuş gibi görünen zorlu bir adamdı ve at sırtında çok rahat değildi. Nynaeve'e aptal gibi görünüyordu; eyerdeki açık huzursuzluğu yüzünden değil, düz, siyah saçlarının üzerine takmaya

başladığı aptal, kırmızı Tarabon şapkası yüzünden. Siperliksiz, koni şeklinde, yüksek ve düz tepeli bir şeydi. Koyu renk Tear usulü, bele kadar dar, sonra genişleyen ceketine uymuyordu. Nynaeve şapkanın herhangi bir şeye uyacağını düşünmüyordu. Ona göre, kafasına kek takmış gibi görünüyordu.

Bir elinde deri matara, şapkası savrulurken öndeki yerine doğru tırmanmak zordu ve kendi kendine homurdanarak Tearlı hırsız avcısına – *Asla hırsız yakalayıcı değil, onun için değil*–, Thom Merrilin'e –*Şişkin âşık!*– ve Andor'un Kız-Veliahtı, Trakand Evi'nden Elayne'e (Asıl ensesinden yakalanması gereken o!) sayıp dökmeye koyuldu.

Thom ile Elayne arasına, tahta sürücü koltuğuna kaymayı düşünmüştü, ama altın saçlı kız Thom'a sıkı sıkı yaslanmıştı ve kendi hasır şapkası sırtına sarkıyordu. Beyaz bıyıklı aptalın kolunu düşmekten korkuyormuş gibi kavramıştı. Nynaeve dudaklarını birbirine bastırarak Elayne'in diğer yanı ile yetinmek zorunda kaldı. Saçlarını bir kez daha doğru düzgün örebildiği için memnundu, bilek kalınlığındaki örgüsü beline sarkıyordu; Elayne'in kulağına vurmak yerine kendi örgüsünü çekiştirebilirdi. Kız eskiden mantıklı ve sağduyulu görünürdü, ama Tanchico'da bir şey beynini ekşitmiş gibiydi.

"Artık takip etmiyorlar," diye bildirdi Nynaeve, şapkasını eski yerine çekerek. "Artık bu şeyi yavaşlatabilirsin, Thom." Bunu arkadan da bağırabilirdi, fıçıların üzerinden emeklemesi gerekmiyordu, ama kendini hoplayıp zıplayarak bağırırken hayal etmek engellemişti onu. Kendini aptal yerine düşürmekten hoşlanmazdı ve başkalarının onu aptalca bir ışık altında görmesi daha az hoşuna giderdi. "Şapkanı tak," dedi Elayne'e. "O beyaz cildin bu güneşe fazla dayanmaz."

Yarı beklediği gibi, kız bu dostça tavsiyesini duymazdan geldi. "Harika araba sürüyorsun," diye cıvıldadı Elayne, Thom dizginleri çeker, dört atı yürüme hızına getirirken. "Her an kontrol sendeydi."

Uzun boylu, ince adam, çalıya benzeyen beyaz kaşları seğirerek ona baktı, ama tek söylediği, "İleride bekleyenler var, kızım," oldu. Eh, belki adam o kadar da aptal değildi.

Nynaeve baktı ve bir sonraki tümseğin üzerinden onlara doğru yaklaşan kar beyazı pelerinli, atlı birliği gördü. Parlak zincir zırh ve parlak koni miğferler takmış elli kadar adam, yaklaşık aynı sayıda, tıka basa yüklü arabaya eşlik ediyordu. Işığın Evlatları. Aniden Nynaeve elbisesinin altında, deri bir sicimin ucuna asılı iki yüzüğün çok fena farkına vardı. Lan'in ağır,

altın mühür yüzüğü, kayıp Malkier krallarının yüzüğü Beyazpelerinler için bir şey ifade etmezdi, ama Büyük Yılan yüzüğünü görürlerse...

Aptal kadın! Sen soyunmaya karar vermediğin sürece nereden görecekler!

Telaşla arkadaşlarına göz gezdirdi. Elayne güzel olmayı bırakabilirdi, Thom'u bıraktıktan sonra, şapkasını yerinde tutan yeşil eşarbı yeniden bağlarken, bir tüccar arabasından çok taht odasına layık görünüyordu, ama mavi olması dışında elbisesinin Nynaeve'inkinden farkı yoktu. Hiç mücevher takmamıştı; Amathera'nın armağanlarına "rüküş" demişti. Fark edilmeden geçebilirdi; Tanchico'dan buraya dek elli kez geçmişti. Zar zor. Ama ilk kez Beyazpelerinler ile karşılaşıyorlardı. Sağlam, kahverengi yünlüler içindeki Thom, araba sürücülüğü yapan bin boğum boğum, beyaz saçlı adamdan herhangi biri olabilirdi. Ve Juilin Juilin'di işte. Değneği ve çentikli kılıçkıranı ile, at binmek yerine ayaklarını sağlamca yere basıyor olmayı tercih eder görünmesine rağmen, nasıl davranması gerektiğini biliyordu.

Thom atları yolun bir kenarına çekti ve alaydan pek çok Beyazpelerin ayrılırken durdu. Nynaeve yüzüne hoş bir gülümseme oturttu. Bir arabaya daha ihtiyaç duyduklarına karar vermediklerini umdu.

"Işık sizi aydınlatsın, Yüzbaşı," dedi önderleri olduğu açık olan dar yüzlü adama. Çelik uçlu kargı taşımayan tek Beyazpelerin oydu. Pelerininin göğsünde, hepsinde bulunan güneş patlamasının altındaki iki altın düğümün hangi rütbeyi gösterdiğine dair en ufak fikri yoktu, ama deneyimlerine göre bütün erkekler her tür iltifatı kabul ederdi. "Sizi gördüğümüze çok sevindik. Birkaç kilometre geride haydutlar bizi soymaya çalıştı, ama mucize eseri bir toz fırtınası çıktı. Zar zor kaç..."

"Sen tüccar mısın? Bir süredir Tarabon'dan pek az tüccar çıktı." Adamın sesi de yüzü kadar sertti ve daha beşikten çıkmadan tüm sevincini kaybetmiş gibi görünüyordu. Kara, derine kaçmış gözleri kuşku doluydu; Nynaeve bunun da kalıcı olduğundan emindi. "Nereye gidiyorsunuz ve ne taşıyorsunuz?"

"Boya taşıyorum, Yüzbaşı." O sabit, kırpılmayan gözlerin bakışı altında gülümsemesini korumak için çabaladı; adam kısa süre için bakışlarını diğerlerine kaydırınca rahatladı. Thom canı sıkılmış görünme işinde oldukça iyiydi, dursa da gitse de parasını alacak bir araba sürücüsü işte ve Juilin o saçma şapkayı çıkarmamış olsa da, en azından yalnızca aylak aylak dinliyor gibi görünüyordu, saklayacak hiçbir şeyi olmayan, parayla

tutulmuş bir adam. Beyazpelerin bakışlarını Elayne'e çevirdiğinde Nynaeve onun gerildiğini hissetti ve telaşla devam etti. "Tarabon boyaları. Dünyadaki en iyi boyalar. Andor'da bunlara iyi fiyat alabilirim."

Yüzbaşının –ya da her ne ise– bir işareti üzerine diğer Beyazpelerinlerden biri atını arabanın arkasına doğru topukladı. Hançeri ile halatlardan birini keserek kanvasın bir kısmını açarak üç dört fıçıyı açığa çıkardı. "'Tanchico' etiketi taşıyorlar, Teğmen. Biri 'kırmızı' diyor. Birkaçını açayım mı?"

Nynaeve yüzündeki endişenin Beyazpelerin subayı tarafından doğru anlaşılacağını umdu. O tarafa bakmamasına rağmen Elayne'in askere hareketlerine dikkat etmesi gerektiğini söylemek üzere olduğunu hissedebiliyordu, ama her gerçek tüccar boyalarının havayla temas etmesinden korkardı. "Bana açılmasını istediklerinizi gösterirseniz, Yüzbaşı, kendim memnunlukla yaparım." Adam ne iltifatlarına, ne de işbirliği tekliflerine hiç karşılık vermedi. "Toz ve su geçirmesin diye fıçılar mühürlendi, anlıyor musunuz? Fıçı açılırsa bir daha asla balmumu ile kapatamam."

Alayın kalanı yanlarına gelmiş, bir toz bulutu içinde geçmeye başlamıştı; araba sürücüleri kaba giyimli, sıradan adamlardı, ama askerler katı katı, dimdik duruyorlardı, çelik uçlu kargılarının hepsi aynı açıyla eğilmişti. Yüzleri ter kaplı, tozlu adamlar olmalarına rağmen zorlu görünüyorlardı. Yalnızca araba sürücüleri Nynaeve ve diğerlerine baktı.

Beyazpelerinlerin teğmeni çelik eldivenli bir elle tozu yüzünden kovaladı, sonra arabanın arkasındaki adamın çekilmesini işaret etti. Gözleri Nynaeve'den hiç ayrılmadı. "Tanchico'dan mı geliyorsunuz?"

Nynaeve, bir işbirliği ve açıklık timsali gibi başını salladı. "Evet, Yüzbaşı. Tanchico."

"Şehirden ne haberler var? Söylentiler geldi."

"Söylentiler mi, Yüzbaşı? Biz ayrılırken pek düzen kalmamıştı. Şehir mültecilerle dolu, kırlar da asiler ve haydutlarla. Hemen hemen hiç ticaret kalmadı." Bu açık ve basit gerçekti. "İşte bu yüzden bu boyalar iyi fiyat getirir. Uzun süredir Tarabon boyası bulunamıyordur, bence."

"Ben mülteciler, ticaret ya da boyalarla ilgilenmiyorum, tüccar," dedi subay ifadesiz bir sesle. "Andric hâlâ tahtta mıydı?"

"Evet, Yüzbaşı." Söylentiler birinin Tanchico'yu ele geçirdiği ve kralın yerine geçtiğini söylüyordu, belki biri yapmıştı bunu. Ama kim... Andric'le olduğu kadar birbirleriyle de savaşan asi lordlardan biri mi, yoksa onu

görmeden adına yemin eden Ejderyeminliler mi? “Biz yola çıkarken Andric hâlâ Kral’dı ve Amathera hâlâ Panarch’tı.”

Adamın gözleri onun yalan söylüyor olabileceğini düşündüğünü ifade ediyordu. “Tar Valon cadılarının işe karıştığı söyleniyor. Aes Sedai gördünüz mü ya da duydunuz mu?”

“Hayır, Yüzbaşı,” dedi Nynaeve çabucak. Beyaz Yılan yüzüğü derisini yakıyor gibiydi. Yanı başlarında elli Beyazpelerin. Bu sefer toz fırtınası işe yaramazdı ve ne kadar inkâr etmeye çalışsa da öfkeden çok korku hissediyordu. “Basit tüccarlar o tür insanlara karışmaz.” Adam başını salladı ve Nynaeve bir soru sorma tehlikesini göze aldı. Konuyu değiştirecek herhangi bir şey. “Sormama izin verirseniz, Yüzbaşı, daha Amadicia’ya girmedik mi?”

“Sınır sekiz kilometre doğuda,” diye bildirdi adam. “Şimdilik. İlk rastlayacağınız köy Mardecin. Yasalara uyarsanız başınız belaya girmez. Orada Evlatların garnizonu var.” Garnizon bütün zamanını onların yasaya uyup uymadıklarına bakmakla harcayacakmış gibi konuşmuştu.

“Artık sınır yer mi değiştiriyor?” diye sordu Elayne aniden, soğuk bir sesle. Nynaeve onu boğabilirdi.

Derine gömülmüş, kuşkulu gözler Elayne’e kaydı ve Nynaeve çabucak konuştu, “Onu affedin, Lord Yüzbaşım. En büyük kız kardeşimin kızı. Leydi doğması gerektiğine inanıyor ve oğlanlardan da uzak duramıyor. İşte bu yüzden annesi onu bana yolladı.” Elayne’in kızgın inlemesi mükemmeldi. Muhtemelen gerçekti de. Nynaeve oğlanları eklemese de olacağını düşündü, ama uygun gelmişti.

Beyazpelerin biraz daha süzdü onları, sonra konuştu, “Lord Kumandan Tarabon’a yiyecek gönderiyor. Aksi halde Tarabonlu haşereler sınırı aşar ve ağızlarına atabilecekleri her şeyi çalarlar. Işık’ta yürüyün,” diye ekledi, atını çevirip dörtnala alayın başına dönerken. Ne bir öneri, ne de bir kutsamaydı bu.

Subay gider gitmez Thom arabayı yürüttü, ama öksürmek dışında herkes sessizce oturdu, ta ki son asker de gözden kaybolana, diğer arabaların kaldırdığı tozdan çıkana kadar.

Nynaeve boğazını ıslatmak için biraz su içtikten sonra su matarasını Elayne’e uzattı. “Ne yapmaya çalışıyordun?” diye sordu. “Annenin taht odasında değiliz ve zaten annen de tahammül etmezdi buna!”

Elayne yanıt vermeye tenezzül etmeden önce mataranın kalanını boşalttı. “Sürünüyordun, Nynaeve.” Sahte bir yaltaklanmayla sesini

tizleştirdi. “Ben çok iyi ve itaatkârım, Yüzbaşım. Çizmelerinizi öpebilir miyim, Yüzbaşım?”

“Tüccar olmamız gerekiyor, kılık değiştirmiş kraliçe değil!”

“Tüccarların tükürük yalayıcı olması gerekmiyor! Sen bu kadar yaltaklanırken, bir şeyler sakladığımızdan kuşkulanmadığı için şanslıyız!”

“Tüccarlar yanında elli kargı bulunduran Beyazpelerinlere burunlarını dikip bakmazlar da! Yoksa, gerekirse hepsini Güç’le alt etmeyi mi düşünüyordun?”

“Neden ona oğlanlardan uzak duramadığımı söyledin? Buna hiç gerek yoktu, Nynaeve!”

“Gidip bizi rahat bırakmaları için her şeyi söylemeye hazırdım! Ve sen!..”

“İkiniz de çenenizi kapayın,” diye havladı Thom aniden, “yoksa askerler geri dönüp hanginizin hanginizi öldürmeye çalıştığına bakacak!”

Nynaeve Beyazpelerinlerin bağırsalar bile duyamayacak kadar uzaklaştığını fark etmeden önce tahta koltukta dönüp arkasına baktı. Eh, belki bağırıyorlardı. Elayne’in de aynısını yapıyor olması bir işe yaramıyordu.

Nynaeve örgüsünü sıkı sıkı kavradı ve öfkeyle Thom’a baktı, ama Elayne adamın koluna sokuldu ve kumru gibi cıvıldadı, “Haklısın, Thom. Sesimi yükselttiğim için üzgünüm.” Juilin yan yan onları seyrediyor, ama seyretmiyormuş gibi yapıyordu, ama atını tartışmaya dahil olmayacak kadar uzakta tutmaya özen gösteriyordu.

Köklerinden sökmeden örgüsünü bırakan Nynaeve şapkasını düzeltti ve atların üzerinden dümdüz ileri bakmaya başladı. Bu kızın içine ne girmişse, tekrar çıkartma zamanı gelmişti.

Tarabon ile Amadicia arasındaki sınırı yalnızca yüksek, taş bir sütun işaretliyordu. Yolun üzerinde onlardan başka yolcu yoktu. Tepeler gittikçe yükseliyordu, ama bunun dışında arazi hemen hemen aynı kalmıştı, kahverengi otlar, çam, meşinyaprak ya da başka yaprak dökmeyen ağaçlar dışında azıcık yeşillik taşıyan çalılıklar. Yamaç ve vadilerde taş çitli tarlalar ve saz damlı taş çiftlik evleri görülüyordu, ama hepsinde terk edilmiş görüntüsü vardı. Bacalardan duman çıkmıyordu, tarlalarda çalışan adam, koyun, inek yoktu. Bazen yolun yakınındaki avluları eşeleyen tavuklar görülüyordu, ama onlar da arabalar yaklaşınca kaçışıyorlardı. Yabanileşmiş gibiydiler. Beyazpelerin garnizonu olsa da olmasa da, sınırın bu kadar yakınında kimse Tarabonlu haydutlarla karşılaşmak istemiyor gibiydi.

Bir tepenin üzerinde Mardecin göründüğü zaman güneşin zirvesine daha çok yolu vardı. İlerideki kasaba köy adı verilmeyecek kadar büyük görünüyordu, hemen hemen bir buçuk kilometre genişliğindeydi, arasındaki küçük köprülü bir çayın aktığı iki tepeye yayılmıştı, saz dam kadar taş tahta damlar da görünüyordu ve geniş caddeler epey kalabalıktı.

"Erzak satın almamız gerek," dedi Nynaeve, "ama çabuk olmalıyız. Gece çökmeden daha epey yol gidebiliriz."

"Yoruluyoruz, Nynaeve," dedi Thom, "Neredeyse bir aydır her gün gün doğumundan gün batımına dek yolculuk ediyoruz. Bir gün dinlenmek Tar Valon'a varışımızı fazla geciktirmez." Sesi yorgun çıkmıyordu. Büyük olasılıkla meyhanelerden birinde arpını ya da flütünü çalmak, müşterilere şarap ısmarlatmak istiyordu.

Juilin sonunda atını arabaya yaklaştırmıştı. Ekledi, "Ayaklarımın üzerinde bir gün geçirmek benim de hoşuma gider. Bu eyer mi daha kötü, o araba koltuğu mu, bilemiyorum."

"Bence bir han bulmalıyız," dedi Elayne, başını kaldırıp Thom'a bakarak. "Bu arabanın altında uyumaktan bıktım ve bir salonda senin hikâye anlatmanı dinlemek istiyorum."

"Tek arabalı tüccarlar çerçilerden birazcık daha hallicedir," dedi Nynaeve keskin bir sesle. "Böyle bir kasabada handa kalmaya paraları yetmez."

Bunun doğru olup olmadığını bilmiyordu, ama kendisi de bir banyo ve temiz çarşaflar arzulasa da, kızın önerilerini Thom'a sunmasını cezasız bırakmamaya kararlıydı. Sözcükler ağzından çıkana kadar Thom ve Juilin'in istediklerini kabul ettiğini anlamadı. *Bir günün zararı olmaz. Daha Tar Valon'a çok yol var.*

Gemi konusunda ısrar etmiş olmayı diledi. Hızlı bir Deniz Halkı gemisiyle, iyi rüzgârlar bulabildikleri sürece Tarabon'u aşmak için harcadıkları zamanın üçte birinde Tear'a ulaşırlardı ve doğru Atha'an Miere Rüzgârbulanı ile, iyi rüzgârlar bulmak hiç sorun olmazdı; o ve Elayne de halledebilirdi. Tearlılar o ve Elayne'in Rand'ın arkadaşı olduğunu biliyordu ve Yenidendoğan Ejder'i gücendirme korkusuyla hâlâ ter döküyor olduklarını tahmin ediyordu; onlar Tar Valon yolculuğu için bir yolcu arabası ve eşlikçiler sağlayabilirdi.

"Bize kamp kuracak bir yer bulun," dedi gönülsüzce. Gemi konusunda ısrar etmeliydi. Şimdiye dek Kule'ye varmış olurlardı.

9
İşaret

Nynaeve Thom ve Juilin'in iyi bir kamp yeri bulduğunu itiraf etmeliydi. Mardecin'den yalnızca bir buçuk kilometre uzakta, ölü yapraklarla kaplı doğu yamacında büyüyen seyrek çalılıkların arasına yerleşmişlerdi. Dağınık ekşisakızlar ve küçük, sarkık dallı söğütler arabayı yoldan ve kasabadan gizliyordu. Yükseltinin tepesindeki bir taş çıkıntısından çıkan altmış santimlik bir dere, iki kat genişliğe sahip kuru çamurdan bir yatak üzerinde akıyordu. Amaçlarına yetecek kadar su vardı. Ağaçların altı, küçük, hoş bir esintiyle biraz serindi bile.

İki adam atları suladıktan ve yamacın yukarısında, seyrek otlarla otlayabilecekleri bir yerde köstekledikten sonra, sıska iğdiş atı alıp erzak satın almak üzere kimin Mardecin'e gideceği üzerine para attılar. Para atma aralarında gelişen bir tören olmuştu. Çevik parmakları el çabukluğu sergilemeye alışık olan Thom parayı attığında asla kaybetmiyordu, bu yüzden artık hep Juilin yapıyordu.

Yine de Thom kazandı ve o Hırsız'ın eyerini çıkarırken Nynaeve başını araba koltuğunun altına eğdi ve döşeme tahtasını kemer bıçağı ile kaldırdı. Amathera'nın armağan ettiği mücevherleri taşıyan iki yaldızlı küçük sandığa ek olarak, para dolu pek çok deri kese saklanmıştı oyuğa. Panarch onların uzaklaşan sırtlarını görmek için epey cömert davranmıştı. Bunlarla karşılaştırıldığında diğer şeyler önemsiz görünüyordu; küçük, siyah, tahta bir kutu, cilalı, ama sade ve oymasız ve düz yatan, içinde bir disk olduğu görünen yıkanmış deriden bir kese. Kutuda Kara Ajah'tan kurtardıkları iki *ter'angreal* vardı, ikisi de düşlerle bağlantılıydı ve kese... Tanchico'da buldukları asıl hazine buydu. Karanlık Varlık'ın zindanının mühürlerinden biri.

Siuan Sanche'nin Kara Ajah avlaması için onu şimdi nereye göndereceğini bilmeyi ne kadar istese de, Tar Valon'a ulaşmakta acele etmesinin asıl sebebi mühürdü. Şişman keselerin birinden para alırken düz keseye dokunmaktan kaçındı; mühür ne kadar elinde kalırsa, onu Amyrlin'e teslim edip işini bitirmeyi o kadar çok istiyordu. Bazen o şeyin yakınındayken zindanından kurtulmaya çalışan Karanlık Varlık'ı hissedebildiğini sanıyordu.

Bir avuç gümüş ve biraz meyve ve yeşil sebze bulması tembihleri ile Thom'u uğurladı; kendi hallerine bırakılırlarsa iki adam da et ve kuru fasulye dışında hiçbir şey almıyorlardı. Atı yola doğru yürütürken Thom'un aksadığını görmek yüzünü buruşturmasına sebep oluyordu; eski bir yaraydı ve artık yapacak hiçbir şey yoktu, Moiraine öyle demişti. Aksamanın kendisi kadar incitiyordu bu. Yapılacak hiçbir şey yok.

İki Nehir'den ayrılmasının sebebi, bir Aes Sedai'nin eline düşen, köyünden gençleri korumaktı. Onları bir şekilde koruyabileceğini umarak Kule'ye gitmişti ve sonra yaptıklarını Moiraine'den çıkarma hırsı eklemişti. O zamandan bu yana dünya değişmişti. Belki de o dünyayı farklı görüyordu. *Hayır, değişen ben değilim. Ben aynı kaldım; farklı olan başka her şey.*

Artık kendini korumaktan ötesini yapamıyordu. Rand olduğu şeydi işte ve geri dönüşü yoktu ve Egwene hevesle kendi yoluna gitmişti. O yol onu uçurumun kıyısına götürecek olsa bile, hiçbir şeyin ve hiç kimsenin onu engellemesine izin vermeyecekti. Mat kadınlar, içki ve kumar dışında hiçbir şeye aldırmamayı öğrenmişti. Zaman zaman Nynaeve kendini Moiraine'in yaptıklarını duygudaşlıkla düşünürken buluyor ve tiksiniyordu. En azından Perrin eve dönmüştü ya da Egwene'den öyle duymuştu ve o da Rand'dan duymuştu; belki Perrin güvendeydi.

Kara Ajah avlamak iyiydi, doğruydu, tatmin ediciydi... ve aynı zamanda, bu kısmım saklamaya çalışıyor olsa da, dehşet vericiydi; o yetişkin bir kadındı, annesinin önlüğünün altına saklanmaya ihtiyaç duyan küçük bir kız değil... ama kafasını duvara çarpmak istemesine, çoğu zaman Thom'dan daha fazla yönlendiremiyor olmasına rağmen Güç kullanmayı öğrenmeye devam etmek istemesinin asıl sebebi bu değildi. O sebep Şifa denen Yeti'ydi. Emond Meydanı'nın Hikmeti olarak, Kadın Kurulu'na kendi düşüncelerini kabul ettirmek memnunluk vericiydi... özellikle de çoğu annesi olacak yaşta olduğundan; Nynaeve Elayne'den çok büyük değildi ve İki Nehir'de görülen en genç Hikmet'ti... son derece inatçı

adamlardan oluşan Köy Kurulu'nun yapması gerektiğini yaptığını görmek daha da memnunluk vericiydi. Ama en büyük tatmin daima belli bir hastalığı tedavi etmek için doğru bitki karışımını bulmaktan geliyordu. Tek Güç'le Şifa vermek... El yordamıyla yapmış, diğer becerilerinin asla tedavi edemeyeceği hastalıkları iyileştirmişti. Bu, sevinç gözyaşı dökmesine yetiyordu. Bir gün Thom'a Şifa vermeyi başarmaya ve onun dans ettiğini izlemeye kararlıydı. Bir gün Rand'ın yan tarafındaki yaraya bile Şifa verecekti. Kuşkusuz Şifa verilemeyen hiçbir şey olmamalıydı, Güç kullanan kadın yeterince güçlüyse değil.

Thom'un gidişini izlemekten döndüğünde Elayne'in arabanın altında asılı duran kovayı doldurmuş, elbisesini kuru tutmak için omuzlarına bir havlu almış, ellerini ve yüzünü yıkamakta olduğunu gördü. Bu kendisinin de çok istediği bir şeydi. Bu sıcakta, zaman zaman bir dereden gelen serin suyla yıkanmak hoş oluyordu. Genellikle arabanın yanına bağlanmış fıçılardaki su dışında su bulamıyorlardı ve o da yıkanmak için değil, içmek ve yemek pişirmek için gerekliydi.

Juilin sırtını arabanın tekerleklerinden birine vermiş, başparmağı kalınlığındaki, boğum boğum, açık renk değneğini yanına yaslamış, oturuyordu. Başını eğmişti, o aptal şapkası düşecekmiş gibi gözlerinin üzerine eğilmişti, ama Nynaeve sabahın bu saatinde adamın uyuduğuna iddiaya girmezdi. O ve Thom'un bilmediği şeyler vardı, bilmemelerinin daha iyi olacağı şeyler.

Elayne'in yanına yerleşirken ölü ekşisakız yapraklarından oluşan kalın halı çıtırdadı. "Sence Tanchico gerçekten düşmüş müdür?" Diğer kadın sabunlu kumaş parçasıyla yüzünü ovalarken yanıt vermedi. Nynaeve tekrar denedi. "Bence Beyazpelerinlerin bahsettiği 'Aes Sedailer' bizdik."

"Belki." Elayne'in sesi serindi, tahttan gelen bir emir gibi. Gözleri mavi buz parçaları gibiydi. Nynaeve'e bakmıyordu. "Ve belki bizim yaptıklarımız başka haberlerle karışmıştır. Tarabon'un pekâlâ yeni bir kralı ve yeni bir panarch'ı olabilir."

Nynaeve kızgınlığına hâkim oldu ve ellerini örgüsünden çekti. Bunun yerine dizlerini kavradı. *Sana karşı rahat davranması için çabalıyorsun. Diline hâkim ol.* "Amathera zordu, ama ona zarar gelmesini istemem. Ya sen?"

"Güzel bir kadın," dedi Juilin, "özellikle de o Tarabon hizmetkâr elbiselerinden birinin içindeyken. Güzel bir gülümsemesi var. Bence o..." Elayne ve Nynaeve'in ona baktığını gördü ve çabucak şapkasını aşağı

çekerek yine uyuyormuş gibi yaptı. Nynaeve ve Elayne bakıştılar ve Nynaeve onun da kendisi gibi düşündüğünü anladı. *Erkekler.*

"Amathera'nın başına her ne gelmişse, Nynaeve, artık arkada kaldı." Elayne'in sesi daha normal çıkıyordu. Sabunlu bez yavaşladı. "Ona iyilik dilerim, ama daha çok Kara Ajah'ı arkada bıraktığımızı dilerim. Yani takip etmediklerini."

Juilin başını kaldırmadan huzursuzca kıpırdandı; Kara Aes Sedailerin gerçek olduğunu, yalnızca sokak hikâyesi olmadıklarını bilmek adamı hâlâ huzursuz ediyordu.

Bizim bildiklerimizi bilmediğine memnun olmalı. Nynaeve'in itiraf etmesi gerekirdi, bu düşünce o kadar da mantıklı değildi, ama Terkedilmişlerin serbest kaldığını bilse, Rand'ın verdiği o aptalca, Nynaeve ve Elayne'e *göz kulak olma* talimatı bile adamı kaçmaktan alıkoyamazdı. Yine de, zaman zaman faydalı oluyordu. O ve Thom, ikisi de. Thom'u peşlerine takan Moiraine olmuştu ve dünya hakkında adamın sıradan bir âşığın sahip olamayacağı kadar bilgisi vardı.

"Takip ediyor olsalar şimdiye dek yetişirlerdi." Arabanın sahana sallana yaptığı yolculuk düşünülünce, bu kesinlikle doğruydu. "Şansımız varsa hâlâ kim olduğumuzu bilmiyorlardır."

Elayne başını salladı, sertti, ama eski benliğine dönmüştü. Yüzünü durulamaya başladı. İki Nehirli bir kadın kadar kararlı olabiliyordu. "Liandrin ve suç ortaklarının çoğu Tanchico'dan kaçmıştır mutlaka. Belki hepsi birden. Ve biz hâlâ Kule'de Kara Ajah'a kimin emir verdiğini bilmiyoruz. Rand'ın diyeceği gibi, daha işimiz bitmedi, Nynaeve."

Nynaeve elinde olmadan irkildi. Evet, on bir isimlik bir listeleri vardı, ama Kule'ye döndükleri zaman, konuştukları herhangi biri Kara Ajah'tan olabilirdi. Ya da yolda karşılaştıkları herhangi biri. Aynı sebepten, karşılarına çıkan herhangi biri Karanlıkdostu da olabilirdi, ama bu aynı şey değildi, hiç değil.

"Kara Ajah'tan da öte," diye devam etti Elayne, "asıl endişelenmemiz gereken Mo..." Nynaeve elini onun koluna koydu ve başını hafifçe Juilin'e doğru salladı. Elayne öksürdü ve onu durduran buymuş gibi devam etti. "Annem var. Senden hoşlanması için hiç sebep yok, Nynaeve. Tam tersi."

"O buradan çok uzakta." Nynaeve sesi sakin çıktığı için memnun oldu. Elayne'in annesi değil alt ettiği Terkedilmiş hakkında konuşuyorlardı. İçinde bir parça Moghedien'in çok uzakta olduğunu umuyordu. Çok, çok uzakta.

“Ama ya değilse?”

“Öyle,” dedi Nynaeve kararlılıkla, ama yine de huzursuz huzursuz omuzlarını kaldırdı. İçinde bir parça Moghedien’in elinde nasıl küçük düştüğünü hatırlıyordu ve o kadınla bir kez daha yüzleşmeyi, onu bir kez daha, bu sefer sonsuza dek alt etmeyi her şeyden çok istiyordu. Yalnız, ya Moghedien onu hazırlıksız yakalarsa, yönlendirecek kadar öfkeli değilken saldırırsa? Aynısı bütün Terkedilmişler için geçerliydi, elbette ya da bütün Kara Aes Sedailer için, ama Tanchico’daki bozgundan sonra Moghedien’in ondan kişisel olarak nefret etmesi için sebebi vardı. Terkedilmişlerden birinin isminizi bildiğini ve muhtemelen kellenizi istediğini bilmek hiç de hoş bir düşünce değildi. *Bu yalnızca pis bir korkaklık,* dedi kendi kendine sertçe. *Sen korkak değilsin ve olmayacaksın da!* Bu, Moghedien aklına her geldiğinde, kadın arkasından bakıyormuş gibi kürek kemiklerinin arasının kaşınmasını engellemiyordu.

“Sanırım arkamda haydut aramak sinirlerimi bozdu,” dedi Elayne kayıtsızca, havluyla yüzünü kurulayarak. “Neden, son zamanlarda gördüğüm her düşte, birinin beni izlediğini hissediyorum.”

Kendi düşüncelerinin yankılandığını duyunca Nynaeve irkildi, ama sonra “düş” sözcüğünün biraz vurgulanmış olduğunu fark etti. Herhangi bir düşten değil, *Tel’aran’rhiod*’dan bahsediyordu. Erkeklerin bilmediği bir şey daha. O da aynı şeyleri hissediyordu, ama zaten Düşler Dünyası’nda sık sık görülmeyen gözler olduğu hissi olurdu. Huzursuz edici olabilirdi, ama bu duyguyu daha önce de konuşmuşlardı.

Sesine bir hafiflik verdi. “Eh, annen düşlerine girmemiştir, Elayne, aksi halde ikimizi birden kulaklarımızdan yakalardı.” Muhtemelen Moghedien ölüm için yalvarana kadar işkence ederdi onlara. Ya da on üç Kara Aes Sedai ve on üç Myrddraal’den oluşan bir halka ayarlardı; bu şekilde sizi iradeniz dışında Gölge’ye döndürebilirler. Karanlık Varlık’a bağlayabilirlerdi. Belki Moghedien tek başına bile yapabilirdi... *Saçmalama, kadın! Yapabilecek olsa çoktan yapardı. Onu yendin, unuttun mu?*

“Umarım girmemiştir,” diye yanıt verdi diğer kadın ciddiyetle.

“Benim yıkanmama izin verecek misin?” diye sordu Nynaeve sinirle. Kızı rahat hissettirmek iyidi, güzeldi, ama Moghedien’den daha az bahsedebilirdi. Terkedilmiş uzakta bir yerde olmalıydı; nerede olduklarını bilse bu kadar uzağa gelmelerine izin vermezdi. *Işık izin verse de bu doğru olsa!*

Elayne kovayı boşalttı ve yeniden doldurdu. Normalde çok iyi bir kızdı, Caemlyn'deki Kraliyet Sarayı'nda olmadığını hatırladığı zamanlar. Ve aptal gibi davranmadığı zamanlar. Thom döndüğü zaman Nynaeve o konunun icabına bakacaktı.

Nynaeve uzun uzun, serin serin ellerini ve yüzünü yıkadı, kampı hazırlamaya ve ateş için Juilin'e ağaçlardan ölü dal kırdırtmaya başladı. Thom iğdiş atına asılmış iki hasır sepetle döndüğünde, Elayne'in battaniyeleri arabanın altına, iki adamın battaniyeleri altı metrelik söğütlerden birinin sarkık dallarının altına serilmiş, epey odun yığılmış, çaydanlık ölü yapraklardan temizlenmiş bir yere yakılan ateşin küllerinin yanına konulmuş, kalın çömlek kupalar yıkanmıştı. Minik dereden su fıçıları için su doldururken Juilin kendi kendine homurdanıyordu. Nynaeve'in duyabildiklerine bakarak, işitilmeyen kısımları kaçırdığına memnun olmalıydı. Elayne arabanın millerinin birine tünemiş, adamın söylediklerini anlamaya çalıştığını saklayamıyordu. O ve Nynaeve arabanın yanında elbiselerini değiştirmiş ve tesadüf eseri biraz önce birbirlerinin giydiği renklere bürünmüşlerdi.

Thom iğdiş atın ön ayaklarını köstekledikten sonra ağır sepetleri kolaylıkla indirdi ve boşaltmaya başladı. "Mardecin uzaktan göründüğü kadar zengin değil." Küçük elmalarla dolu küçük bir fileyi yere bıraktı, sonra koyu yeşil yapraklı sebze dolu bir tane daha koydu. "Tarabon ticareti olmayınca, kasaba solmaya başlamış." Kalanlar kuru fasulye, şalgam, biberle kurutulmuş biftek ve tuzlanmış jambon çıktı. Ve Nynaeve'in içinde brendi bulunduğundan emin olduğu, mumla mühürlenmiş çömlek bir şişe; iki adam da geceleri pipolarının yanında bir şey içemediklerinden şikâyet etmişlerdi. "Bir iki Beyazpelerin görmeden altı adım atamıyorsun. Garnizonda yaklaşık elli adam var, kışlaları köprünün diğer yanındaki tepenin ötesinde. Daha da büyükmüş, ama anlaşılan Pedron Niall Beyazpelerinleri her yerden çekip Amador'a yığıyor." Uzun bıyıklarını sıvazlayarak bir süre düşüncelere daldı. "Neyin peşinde olduğunu anlayamıyorum." Thom bundan hoşlanan bir adam değildi; normalde bir mekânda birkaç saat geçirmek asiller ve tüccar Evler arasında olan bitenleri, Evler Oyunu denen ittifakları, entrikaları ve karşı entrikaları çıkartması için yeterli olurdu. "Söylentilerin hepsi Niall'ın Illian ile Akara arasında savaş çıkmasını engellemeye çalıştığını söylüyor. Ya da Illian ile Murandy arasında. Askerlerini toplaması için sebep değil bu. Ama size bir şey söyleyeyim. Teğmen ne derse desin, Tarabon'a gönderilen yiyeceği satın

alan Kralın Vergisi ve insanlar bundan hiç memnun değil. Tarabonluları beslemek için değil.”

“Kral Ailron ve Lord Kumandan bizi ilgilendirmez,” dedi Nynaeve, adamın satın aldıklarını inceleyerek. *Üç* tuzlanmış jambon! “Amadicia’dan olabildiğince hızla ve fark edilmeden geçeceğiz. Belki Elayne ve ben sebze bulmak konusunda senden daha şanslı oluruz. Biraz yürümek ister misin, Elayne?”

Elayne hemen kalktı, gri eteklerini düzeltti ve şapkasını arabadan aldı. “Araba koltuğundan sonra bu çok hoş olurdu. Thom ve Juilin Hırsız’a daha sık binmeme izin verseler farklı olabilirdi.” Bu sefer ihtiyar âşığa fettan bir bakış fırlatmadı ve bu da bir şeydi.

Thom ve Juilin bakıştılar ve Tearlı hırsız avcısı ceketinin cebinden madeni bir para çıkardı, ama Nynaeve ona parayı atma şansı vermedi. “Kendi başımızın çaresine bakabiliriz. Düzeni sağlamak için dolaşan bunca Beyazpelerin varken sorun yaşayacağımızı sanmıyorum.” Şapkasını başına geçirerek eşarbı çenesinin altında bağladı ve adamlara kararlı bir bakış fırlattı. “Dahası, Thom’un aldığı bunca şeyin kaldırılması gerek.” İki adam da başlarını salladılar; ağır ağır, gönülsüzce, ama yine de salladılar. Bazen koruyucu olarak rollerini fazla ciddiye alıyorlardı.

O ve Elayne boş yola ulaşıp, toz kaldırmamak için ince otların üzerinde yürümeye başlayana kadar konuyu nasıl açacağına karar veremedi. Ama o konuşamadan Elayne konuştu, “Anlaşılan benimle yalnız konuşmak istedin, Nynaeve. Moghedien hakkında mı?”

Nynaeve gözlerini kırpıştırdı ve yan yan diğer kadına baktı. Elayne’in aptal olmadığını hatırlamak iyi olacaktı. Aptal gibi davranıyordu, o kadar. Nynaeve öfkesine hâkim olmaya karar verdi; bir bağrışma yarışmasına dönüşmeden de zor olacaktı bu. “Bu değil, Elayne.” Kız avlarına Moghedien’i de eklemeleri gerektiğini düşünüyordu; bir Terkedilmiş ile, örneğin Liandrin ya da Chesmal arasındaki farkı fark etmiyor gibiydi. “Thom’a karşı nasıl davrandığını konuşmamız gerektiğini düşünüyorum.”

“Ne demek istediğini anlamıyorum,” dedi Elayne, dümdüz önüne, kasabaya bakarak, ama aniden yanaklarında beliren kırmızı benekler yalanını açığa vuruyordu.

“Yalnızca baban olması için bile iki kat yaşlı olmakla kalmıyor...”

“O benim babam *değil!*” diye terslendi Elayne. “Babam Taringail Damodred’di, Cairhien Prensi ve Andor Kılıcının İlk Prensi!” Gereksiz yere

şapkasını düzelterek, daha ılımlı bir tonda devam etti, ama o kadar da değil. "Üzgünüm, Nynaeve. Bağırmak istememiştim."

Öfke, diye hatırlattı Nynaeve kendi kendine. "Senin Rand'a âşık olduğunu sanıyordum," dedi, nazik konuşmaya çalışarak. Kolay değildi. "Egwene aracılığı ile ona iletmem için verdiğin mesajlar kesinlikle öyle diyor. Herhalde Egwene'e de aynı şeyleri söylemişsindir."

Diğer kadının yüzündeki renk koyulaştı. "Onu seviyorum, ama... O çok uzakta, Nynaeve. Kıraç'ta, her istediğine koşan bin Mızrağın Kızı ile çevrili. Onu göremiyorum, onunla konuşamıyorum, ona dokunamıyorum." Sonuncusunu fısıldamıştı.

"Bir Kız'a döneceğini düşünmüyorsundur," dedi Nynaeve inanmazlık içinde. "O bir erkek, ama o kadar da vefasız değil ve dahası, içlerinden birine yan bakacak olsa mızraklarını saplarlar ona, Şafak falan filan olsa bile. Her neyse, Egwene Aviendha'nın ona senin adına göz kulak olduğunu söylüyor."

"Biliyorum, ama... onu sevdiğimi bildiğinden *emin* olmalıydım," Elayne'in sesi kararlıydı. Ve endişeli. "Ona böyle söylemeliydim."

Nynaeve Lan'den önce bir erkeğe bakmamıştı bile, en azından ciddi ciddi, ama Hikmet olarak çok şey görmüş, çok şey öğrenmişti; onun gözlemlerine göre, ilk önce o söylemediği sürece bir erkeği kaçırtmanın daha emin yolu yoktu.

"Min'in bir görü gördüğünü düşünüyorum," diye devam etti Elayne. "Ben ve Rand hakkında. Hep onu paylaşmak hakkında şakalar yapardı, ama ben bunun yalnızca bir şaka olduğunu sanmıyorum ve o da gerçekte ne olduğunu bir türlü söyleyemedi."

"Bu saçma." Kesinlikle öyleydi. Ama Tear'da Aviendha pis bir Aiel geleneğinden bahsetmişti... *Sen Lan'i Moiraine ile paylaşıyorsun,* diye fısıldadı küçük bir ses. *Bu biç de aynı şey değil!* dedi sese sertçe. "Min'in görülerinden biri olduğundan emin misin?"

"Evet. Başta değildim, ama düşündükçe daha emin oluyorum. Başka anlama gelemeyecek kadar sık yaptığı bir şakaydı."

Eh, Min her ne görmüş olursa olsun, Rand Aiel değildi. Ah, Bilgelerin iddia ettiği gibi Aiel kanından geliyor olabilirdi, ama o İki Nehir'de büyümüştü ve Nynaeve Aiel âdetlerine alışmasına seyirci kalmayacaktı. Elayne'in kalacağından da çok kuşkuluydu. "Bu yüzden mi..." *Kucağına atmak* demeyecekti. "...Thom'a sataşıyordun?"

Elayne yan yan ona baktı, yanakları yine kızarmıştı. “Aramızda bin fersah var, Nynaeve. Sence Rand başka kadınlara bakmaktan kaçınıyor mudur? ‘Tahtta da olsa domuz ağılında da, erkek erkektir.’” Çocukluğundaki dadısından öğrendiği bir yığın deyiş vardı, Nynaeve’in bir gün tanışmayı umduğu, aklı başında bir kadındı Lini.

“Eh, Rand flört ediyor olabilir diye senin neden flört etmek zorunda olduğunu anlamıyorum.” Yine Thom’un yaşından bahsetmekten kaçındı. *Lan de senin baban olacak yaşta,* diye mırıldandı küçük ses. *Ben Lan’i* seviyorum. *Bir de Moiraine’in elinden nasıl kurtaracağımı bulsam... Eldeki iş bu değil!* “Thom sırlarla dolu bir adam, Elayne. Onu peşimize Moiraine’in taktığını unutma. Ne olursa olsun, basit bir köy âşığı olmadığı açık.”

“O büyük bir adam,” dedi Elayne yumuşak sesle. “Aşkı uğruna feda etmiş olmasa daha da büyük olabilirdi.”

Bunun üzerine Nynaeve sinirlerine hâkim olamadı. Hızla diğer kadına döndü ve omuzlarını yakaladı. “Adam seni dizine mi yatırsın yoksa... yoksa... ağaca mı tırmansın bilemiyor!”

“Biliyorum.” Elayne hayal kırıklığı içinde içini çekti. “Ama başka ne yapacağımı bilemiyorum.”

Kızı kafatası takırdayana kadar sarsmamak için dişlerini sıktı Nynaeve. “Annen bunu duyacak olsa, seni çocuk odasına sürüklesin diye Lini’yi gönderir!”

“Artık çocuk değilim, Nynaeve.” Elayne’in sesi gergindi ve artık yanaklarındaki kırmızılık utançtan kaynaklanmıyordu. “Annem gibi bir kadınım ben de.”

Nynaeve örgüsünü parmak boğumlarını acıtmacasına kavrayarak uzun adımlarla Mardecin’e doğru yürümeye başladı.

Birkaç adımdan sonra Elayne de yetişti. “Gerçekten sebze alacak mıyız?” Yüzü sakin, sesi hafifti.

“Thom’un getirdiklerini gördün mü?” dedi Nynaeve gergin gergin.

Elayne ürperdi. “Üç jambon. Ve o korkunç biberli biftek! Önlerine konulmadığı sürece erkekler etten başka şey yemez mi?” Zayıf cinsin – erkekler, elbette– zaafları ve bu tür basit konular hakkında konuşarak yürürken Nynaeve’in öfkesi soldu. Tamamen değil, elbette. Elayne’den hoşlanıyordu ve yol arkadaşlığından zevk alıyordu; zaman zaman, birbirlerine hitap ettikleri gibi, kız gerçekten Egwene’in kız kardeşiymiş gibi geliyordu. Elayne etek savuranı oynamadığı zaman. Thom buna bir son

verebilirdi, elbette, ama ihtiyar aptal Elayne'i sevgi dolu bir babanın en sevdiği kızını şımarttığı gibi şımartıyordu, hatta öcü mü desin, bayılsın mı, karar veremediği zamanlarda bile. Öyle ya da böyle, Nynaeve bu işin sonunu görmeye kararlıydı. Rand'ın hatırı için değil, Elayne bundan daha iyi biri olduğu için. Sanki tuhaf bir hummaya yakalanmıştı. Nynaeve tedavi etmeye kararlıydı.

Mardecin sokakları granit levhalarla kaplanmış, nesiller boyunca üzerinden geçen ayaklar ve araba tekerleklerince aşındırılmıştı. Binaların hepsi ya tuğla ya taştandı. Ama bazıları boştu, hem evler, hem dükkânlar, bazı ön kapılar açık duruyor, Nynaeve boş iç odaları görebiliyordu. İkisi terk edilmiş üç demirhane gördü ve üçüncüsünde demirci aletlerini gönülsüz gönülsüz yağla ovuyordu ve tüm ocaklar soğuktu. Önündeki sıralara asık suratlı adamlar oturmuş, taş tahta çatılı bir hanın bazı pencereleri kırıktı ve bir diğerinin yanındaki ahırın kapıları menteşelerinden sökülüyor, ahır avlusunda tozlu bir yolcu arabası bekliyor, yalnız bir tavuk sürücü koltuğunda dinleniyordu. O hanın içinde biri kanun çalıyordu; "Kanatlanmış Balıkçıl" gibi geliyordu, ama ezgi cansızdı. Üçüncü hanın kapıları, üzerine çaprazlama çivilenmiş iki kıymık kıymık tahta ile kapatılmıştı.

Sokaklar insan doluydu, ama hepsi sıcağın ağırlığı altında uyuşuk uyuşuk hareket ediyordu; donuk yüzler, yerlerinden kıpırdamak için, alışkanlık dışında sebepleri olmadığını söylüyordu. Neredeyse yüzlerini gizleyen geniş, derin boneler takmış pek çok kadının elbisesinin etekleri yıpranmıştı ve birden fazla adamın diz boyu ceketi yakalarda ya da manşetlerde lime lime olmuştu.

Gerçekten de sokaklara yayılmış Beyazpelerinler vardı. Thom'un söylediği kadar çok olmasalar da, yine de yeterince vardılar. Ne zaman bembeyaz pelerin ve parlak zırh giymiş bir adamın kendisine baktığını görse Nynaeve'in nefesi kesiliyordu. Aes Sedailerin yaşı belirsizliğini alacak kadar uzun süre Güç'le çalışmadığını biliyordu, ama Beyaz Kule ile bir bağlantısı olduğundan kuşkulanılsa bile, o adamlar onu öldürmeye çalışabilirdi pekâlâ... bir Tar Valon cadısıydı ve Amadicia'da kanundışı ilan edilmişti. Adamlar çevrelerindeki fakirliğin farkında görünmeden kalabalığın içinde geziniyorlardı. İnsanlar saygıyla yollarından çekiliyorlar, karşılık olarak alabilirlerse bir baş sallama ya da sertçe dindar bir, "Işık'ta yürü," alıyorlardı.

Nynaeve Işığın Evlatları'nı elinden geldiğince görmezden gelerek taze sebze bulma işine verdi kendini, ama güneş, ince bulutları kavurup geçen alev alev, altından bir top halinde zirvesine ulaştığında, o ve Elayne alçak köprünün iki yanını dolaşmış, küçük bir demet balbezelyesi, birkaç minik kırmızıturp, birkaç sert armut ve onları taşıyacak bir sepet dışında hiçbir şey bulamamışlardı. Belki de Thom gerçekten aramıştı. Yılın bu zamanında, el arabaları ve tezgâhlar yazın ürünleri ile dolu olmalıydı, ama gördüklerinin çoğu daha iyi günler görmüş patates ve şalgam yığınlarıydı. Kasabaya yaklaşırken gördüğü onca boş çiftliği düşününce, Nynaeve bu adamların kışı atlatıp atlatamayacağını merak ediyordu. Yürümeye devam etti.

Saz damlı bir kadın terzinin kapısının yanında baş aşağı asılmış, minik sarı çiçekli, süpürgeotuna benzer bir bitki demeti vardı. Çiçeklerin sapı boydan boya beyaz kurdeleye sarılmış, sonra aşağı sarkan sarı bir kurdele ile bağlanmıştı. Bir kadının zorlu zamanlarda dükkânının kapısını süslemek için gösterdiği küçük bir çaba olabilirdi. Ama Nynaeve olmadığından emindi.

Kapısının üzerinde hâlâ asılı duran tabelaya bir oyma bıçağı resmedilmiş boş bir dükkânın önünde durdu ve ayakkabısına girmiş taşı arıyormuş gibi yaparak gizlice terzi dükkânını gözetledi. Kapı açıktı, küçük camlı vitrinde rengârenk kumaş topları duruyordu, ama kimse girip çıkmıyordu.

"Bulamadın mı, Nynaeve? Ayakkabını çıkar."

Nynaeve'in başı hızla döndü; Elayne'in de orada olduğunu unutmuştu neredeyse. Başka kimse onlara ilgi göstermiyordu ve kimse kulak misafiri olacak kadar yakında görünmüyordu. Yine de sesini alçalttı. "Şu dükkânın kapısındaki süpürgeotu demeti. Bu Sarı Ajah işareti. Sarıların göz ve kulaklarının birinden acil durum sinyali."

Elayne'e gözlerini dikip bakmamasını söylemeye gerek yoktu; kızın gözleri dükkâna kayıp kaçtı. "Emin misin?" diye sordu sessizce. "Nereden biliyorsun?"

"Elbette eminim. Tam da gerektiği gibi; sarkan sarı kurdele üçe bile bölünmüş." Derin nefes almak için duraksadı. Tamamen yanılmıyorsa, o önemsiz görünüşlü ot demetinin acil bir anlamı vardı. Yanılıyorsa, kendini aptal yerine koyuyordu ve bunu yapmaktan nefret ederdi. "Kule'de Sarılarla konuşarak epey zaman harcadım." Sarıların ana amacı Şifa idi; bitkilerle fazla ilgilenmezlerdi, ama Güç ile Şifa verebilirken bitkilere ihtiyaç duymazdınız. "İçlerinden biri söylemişti. Benim Sarı'yı seçeceğimden emin

olduğu için çok da büyük bir kural ihlali olduğunu düşünmemişti. Dahası, neredeyse üç yüz yıldır kullanılmıyor. Elayne, her Ajah'ta Ajah'ın gözleri ve kulaklarının kim olduğunu bilen pek az kişi bulunur, ama bu şekilde bağlanıp asılmış sarı çiçeklerden bir demet her Sarı Aes Sedai'ye, burada bir tane olduğunu ve kimliğini açığa vuracak kadar önemli bir mesajının bulunduğunu söyler."

"Ne olduğunu nasıl öğreneceksin?"

Bu Nynaeve'in hoşuna gitti. "Ne yapacağız?" değil. Kız cesurdu.

"Beni takip et," dedi. Sepeti kavrayarak sırtını dikleştirdi. Shemerin'in söylediği her şeyi hatırladığını umuyordu. Shemerin'in her şeyi anlattığını umuyordu. Tombul Sarı bir Aes Sedai için fazla heyecanlı olabiliyordu.

Dükkânın içi büyük değildi ve bütün duvarlar ipek ya da ince dokunmuş yün kumaş topları, iplik ve şerit makaraları, her en ve çeşitte dantel ve kurdele ile dolu raflarla boydan boya kaplanmıştı. Değişik dikim aşamalarında, dansa giderken giyilebilecek işlemeli yeşil yünden saraylara layık inci grisi ipeklerle, değişik elbiseler giymiş mankenler odaya dağılmıştı. İlk bakışta dükkân bir refah ve hareketlilik izlenimi veriyordu, ama Nynaeve'in keskin gözleri köpük köpük Solinde danteli taşmış yüksek bir yakada ve bir başka elbisenin belindeki geniş, siyah kadife kurdelede toz izi gördü.

Dükkânda iki siyah saçlı kadın vardı. Biri, genç, zayıf olanı ve gizlice burnunu elinin tersine silmeye çalışanı açık kırmızı bir ipek topunu endişe içinde göğsüne bastırmıştı. Saçları Amadicia modasına uygun uzun bukleler halinde omuzlarına dökülüyordu, ama diğer kadının düzgün bukleleri yanında karışık görünüyordu. Diğerinin, düzgün hatlı, orta yaşlarında olan kadının, bileğine bağlı iğne yastığının da belli ettiği gibi, terzi olduğu açıktı. Elbisesi iyi, yeşil yündendi, iyi kesilmiş, becerilerini gösterecek kadar iyi dikilmişti, ama müşterilerini gölgelememek için yüksek yakasına işlenmiş beyaz çiçekler dışında süslenmemişti.

Nynaeve ile Elayne içeri girdiğinde, bir senedir giren olmamış gibi şaşırdı iki kadın da. İlk önce terzi kendine geldi, hafifçe diz kırarken ikisini dikkatli bir vakarla süzdü. "Yardımcı olabilir miyim? Adım Ronde Macura. Dükkânım sizindir."

"Göğsüne sarı gül işlenmiş bir elbise istiyorum," dedi Nynaeve ona. "Ama diken istemem," diye ekledi gülerek. "Yaraları o kadar çabuk iyileşmiyor." İçinde "sarı" ve "iyileşmek" geçtiği sürece ne söylediğinin önemi yoktu. O çiçek demeti yalnızca bir tesadüf değilse. Eğer öyleyse,

güllü elbiseyi almamak için bir sebep uydurması gerekecekti. Ve Elayne’in bu talihsiz deneyimi Thom ile Juilin’e anlatmasını engellemenin bir yolunu bulması.

Macura Hanım kara gözlerle bir süre baktı ona, sonra ince kıza döndü ve onu dükkânın arka tarafına doğru ittirdi. “Mutfağa git Luci ve bu iyi hanımlar için çay demle. Mavi kutudan. Işık’a şükür su sıcak. Git artık, kızım. Elindekini ver ve alık alık bakmayı da bırak. Çabuk, çabuk. Mavi kutudan, unutma. En iyi çayım,” dedi, kız arkadaki kapıda kaybolurken Nynaeve’e dönerek. “Dükkânın üzerinde yaşıyorum, mutfağım da arkada.” Sinirli sinirli eteklerini düzeltiyordu. Sağ elinin başparmağı ve işaret parmağı bir halka oluşturmuştu. Büyük Yılan yüzüğünü temsil eden bir halka. Anlaşılan elbise için bahane uydurmasına gerek kalmamıştı.

Nynaeve işareti tekrarladı ve bir an sonra Elayne de aynısını yaptı. “Adım Nynaeve, bu da Elayne. Sinyali gördük.”

Kadın uçup gidecekmiş gibi çırpındı. “Sinyal? Ah. Evet. Elbette.”

“Ee?” dedi Nynaeve. “Acil mesaj ne?”

“Bu konuyu burada konuşmayalım... ah... Nynaeve Hanım. Her an biri girebilir.” Nynaeve bundan kuşkuluydu. “Güzel birer fincan çay içerken söylerim. En iyi çayım, söylemiş miydim?”

Nynaeve Elayne ile bakıştı. Eğer Macura Hanım haberi söylemekte bu kadar gönülsüzse, gerçekten de dehşet verici olmalıydı.

“Arka tarafa geçersek,” dedi Elayne, “bizden başka kimse duymaz.” Asil sesi terzinin bakakalmasına sebep oldu. Nynaeve bir an kadının sinirliliğini engelleyeceğini düşündü, ama bir sonraki an aptal kadın yine gevezelik etmeye başladı.

“Çay şimdi hazır olur. Su zaten sıcak. Eskiden burada Tarabon çayı bulabilirdik. Bu yüzden buradayım, sanırım. Çay yüzünden değil, elbette. Eskiden işler daha iyiydi ve arabalarla her iki yandan bol bol haber gelirdi. Onlar... siz daha çok salgın hastalıklarla ya da yeni hastalık türleri ile ilgileniyorsunuz, ama ben bunu ilginç buluyorum. Ben de biraz bitkilerle...” Öksürdü ve telaşla devam etti; elbisesini biraz daha sert düzeltmeye kalksa, üzerinde delik açacaktı. “Evlatlar hakkında bir şey, elbette, ama onlar... siz onlarla pek ilgilenmiyorsunuz.”

“Mutfak, Macura Hanım,” dedi Nynaeve, diğer kadın nefes almak için durur durmaz kararlılıkla. Kadının haberi onu bu kadar korkutuyorsa, Nynaeve haberi almak için daha fazla gecikmeyi göze alamazdı.

Arka kapı Luci’nin endişeli başını uzatmasına yetecek kadar aralandı. “Çay hazır, Hanımefendi,” diye bildirdi nefes nefese.

“Bu taraftan, Nynaeve Hanım,” dedi terzi, elbisesinin önünü düzeltmeye devam ederek. “Elayne Hanım.”

Kısa koridor rahat, tavanı kirişli bir mutfağa açılıyordu. Buharlar saçan çaydanlık ocakta bekliyordu ve her yer yüksek dolaplarla doluydu. Yüksek, tahta çitli küçük avluya bakan pencere ile arka kapı arasına bakır kaplar asılmıştı. Mutfağın ortasındaki küçük masanın üzerinde parlak sarı bir demlik, yeşil bir bal kavanozu, üç değişik renkte ve biçimde üç fincan ve kapağı yanında alçak, mavi bir çay kutusu duruyordu. Macura Hanım kutuyu kaptı, kapağını kapattı ve iki düzine renkte kutunun daha dizili olduğu bir dolaba kaldırdı.

“Lütfen oturun,” dedi, fincanları doldurarak. “Lütfen.”

Nynaeve Elayne’in yanında çubuk sırtlı bir sandalyeye oturdu. Terzi fincanları önüne bıraktı ve kurşun-kalay karışımı kaşıklar almak için bir başka dolaba koşturdu.

“Mesaj?” dedi Nynaeve, kadın karşılarına oturur oturmaz. Macura Hanım kendi fincanına dokunamayacak kadar sinirliydi, bu yüzden Nynaeve kendi çayına biraz, bal karıştırdı ve bir yudum aldı; sıcaktı, ama daha sonra dilinde serin, nanemsi bir tat bırakıyordu. İçmeye ikna edilebilirse, sıcak çay kadının sinirlerini yatıştırabilirdi.

“Hoş bir tat,” diye mırıldandı Elayne fincanının üzerinden. “Ne tür bir çay bu?”

İyi kız, diye düşündü Nynaeve.

Ama terzinin elleri yalnızca fincanının yanında çırpındı. “Tarabon çayı. Gölge Kıyısı yakınlarından.”

Nynaeve içini çekerek kendi midesini yatıştırmak için bir yudum daha aldı. “Mesaj,” dedi ısrarla. “O sinyali bizi çaya davet etmek için asmadın. Acil mesajın ne?”

“Ah. Evet.” Macura Hanım dudaklarını yaladı, ikisini süzdü, sonra ağır ağır konuştu, “Bir ay kadar önce geldi, buradan geçen herhangi bir Aes Sedai’nin ne pahasına olursa olsun duyması talimatıyla beraber.” Dudaklarını yine ıslattı. “Tüm Aes Sedailer Beyaz Kule’ye dönmeye davet ediliyor. Kule yine bütün ve güçlü olmalı.”

Nynaeve kalanını bekledi, ama kadın sustu. Acil mesaj *bu* muydu? Elayne’e baktı, ama kız sıcağın etkilerini gösteriyor gibiydi; sandalyesinde çökmüş, masanın üzerindeki ellerine bakıyordu. “Hepsi bu mu?” diye sordu

Nynaeve ve esneyerek kendini şaşırttı. Sıcağın etkilerini kendisi de gösteriyor olmalıydı.

Terzi dikkatle izlemekle yetindi.

"Dedim ki," diye başladı Nynaeve, ama aniden başı boynunu tutamayacağı kadar ağır gelmeye başladı. Elayne'in masaya çökmüş olduğunu fark etti, gözleri kapanmış, kolları gevşekçe sarkıyordu. Nynaeve dehşet içinde ellerindeki fincana baktı. "Bize ne verdin?" dedi peltek peltek; o nane tadı hâlâ vardı, ama dili şişmiş gibiydi. "Söyle bana!" Fincanı bıraktı, masaya dayanarak kalktı. Dizleri titriyordu. "Işık yaksın seni, ne?"

Macura Hanım sandalyesini ittirip kalktı ve uzanamayacağı bir yere çekildi, ama önceki sinirliliği sessiz bir tatmin ifadesine dönüşmüştü.

Nynaeve karanlığa boğuldu; işittiği son şey terzinin sesi oldu. "Luci, tut onu!"

10
İncirler ve Fareler

Elayne omuzlarından ve bileklerinden tutulmuş, yukarı kata taşınmakta olduğunu fark etti. Gözleri açıldı, görebiliyordu, ama bedeninin kalanı başkasına ait de olabilirdi, üzerindeki kontrolü o kadar azdı. Gözlerini kırpması bile ağırdı. Beyni tıka basa tüy dolu gibi geliyordu.

"Uyandı, Hanımefendi!" diye ciyakladı Luci, ayaklarını düşürecek gibi olarak. "Bana bakıyor!"

"Sana endişelenmemeni söyledim." Macura Hanım'ın sesi başının üzerinden geliyordu. "Midesi çatalkök çayı ile doluyken yönlendiremez, tek kasını bile kıpırdatamaz. Bunu tesadüfen keşfettim, ama kullanışlı olduğu kesin."

Doğruydu. Elayne aralarında, pamuğunun yarısı boşaltılmış oyuncak bebek gibi sarkıyor, poposunu basamaklara çarpıyordu ve ancak koşabildiği kadar yönlendirebilirdi. Gerçek Kaynak'ı sezebiliyordu, ama ona kucak açmaya çalışmak soğukla uyuşmuş parmaklarla bir aynanın üzerindeki iğneyi almaya çalışmak gibiydi. İçinde panik kabardı, yanağından aşağı bir gözyaşı damlası kaydı.

Belki bu kadınlar idam edilmek üzere Beyazpelerinlere teslim edeceklerdi onu, ama Beyazpelerinlerin Aes Sedailerin düşeceğini umarak tuzak kurduğuna inanmakta güçlük çekiyordu. Bu geriye Karanlıkdostlarını bırakıyordu ve Sarı Ajah'a ek olarak Kara Ajah'a da hizmet ettikleri hemen hemen kesindi. Nynaeve kaçmayı başarmamışsa, Kara Ajah'ın ellerine verileceği kesindi. Ama kaçması gerekiyorsa, başka birine güvenemezdi. Ve ne kıpırdayabiliyor, ne de yönlendirebiliyordu. Aniden çığlık atmaya çalıştığını, ama yalnızca ince, gurultulu bir miyavlama çıkarabildiğini fark etti. Bunu kesmek için geride kalan gücünün tamamını kullanması gerekti.

Nynaeve bitkiler hakkında her şeyi bilirdi ya da bildiğini iddia ederdi; neden çayın içinde ne olduğunu fark etmemişti? *Sızlanmayı kes!* Kafasının arkasındaki küçük, kararlı ses Lini'ninkine olağanüstü ölçüde benziyordu. *Kaçmak yerine çitin altında ciyaklayıp duran yavru domuz kesinlikle tilkinin dikkatini çeker.* Ümitsizce, basitçe *saidar*'a kucak açma işine koyuldu. Eskiden gerçekten basit bir işti, ama şimdi *saidin*'e ulaşmaya çalışmaktan farksız geliyordu. Ama devam etti; yapabildiği tek şey buydu.

En azından Macura Hanım'ın endişelenecek bir şeyi yokmuş gibi görünüyordu. Elayne'i küçük, alçak, tek pencereli bir odadaki dar yatağa bırakır bırakmaz, bir daha arkasına bakmadan Luci'yi hemen odadan çıkardı. Elayne'in başı yana düşmüştü ve bir başka dar yatak ile kararmış pirinç tutamaçları olan bir çekmece dolabı görebiliyordu. Gözlerini oynatabiliyordu, ama başını oynatmak becerilerini aşıyordu.

İki kadın birkaç dakika sonra oflaya poflaya, aralarında asılı Nynaeve ile döndüler ve onu da diğer yatağa bıraktılar. Nynaeve'in yüzü gevşemişti ve gözyaşları ile parlıyordu, ama kara gözleri... İçleri öfke doluydu ve korku. Elayne öfkenin baskın çıktığını umdu; yönlendirmeyi başarabildiğinde, Nynaeve ondan daha güçlüydü; belki onun her seferinde fena halde başarısızlığa uğradığı yerde Nynaeve başarılı olabilirdi. O gözyaşları öfkeden kaynaklanıyor olmalıydı.

Macura Hanım zayıf kıza odada kalmasını söyledikten sonra bir kez daha dışarıya seğirtti ve bu sefer bir tepsiyle dönerek tepsiyi çekmeceli dolabın üzerine bıraktı. Sarı demlik, bir fincan, bir huni ve yüksek bir kum saati getirmişti. "Şimdi Luci, kum saati boşalır boşalmaz her ikisine en az altmışar gram içireceksin. Boşalır boşalmaz ama, unutma!"

"Neden şimdi vermiyoruz, Hanımefendi?" diye inledi kız, ellerini kenetleyerek. "Uyumalarını istiyorum. Bana bakmaları hoşuma gitmiyor."

"Ölü gibi uyurlar kızım ve bu şekilde gerekirse yürüyecek kadar uyanmalarını sağlayabiliriz. Onları gönderme zamanı geldiğinde gerektiği gibi uyutacağım. Karşılığında baş ağrısı ve mide krampı çekecekler, ama hak ettiklerinden fazlasını değil, sanırım."

"Ama ya yönlendirebiliyorlarsa, Hanımefendi? Ya yaparlarsa? Bana bakıyorlar."

"Gevezeliği bırak, kızım," dedi kadın sertçe. "Yapabiliyor olsalar, sence şimdiye dek yapmazlar mıydı? Çuvala tıkılmış kedi yavruları kadar savunmasızlar. Ve sen çaydan içirmeye devam ettiğin sürece öyle kalacaklar. Şimdi, dediğim gibi yap, anladın mı? Benim gidip ihtiyar Avi'ye

güvercinlerinden birini göndermesini söylemem ve birkaç ayarlama yapmam gerek, ama elimden geldiğince çabuk dönerim. Ne olur ne olmaz diye bir demlik daha demlesen iyi olur. Ben arkadan çıkacağım. Sen dükkânı kapat. Biri girebilir ve bu hiç iyi olmaz."

Macura Hanım çıktıktan sonra Luci ellerini kenetleyerek bir süre durup onlara baktı, sonra o da dışarıya koşturdu. Burnunu çeke çeke merdivenleri indi.

Elayne Nynaeve'in alnında boncuklanan teri görebiliyordu; sıcaktan değil, gösterdiği çabadan olduğunu umuyordu. *Dene, Nynaeve.* Kendisi de Gerçek Kaynak'a uzandı, kafasına doldurulmuş gibi gelen yün yığınlarının arasından beceriksizce yokladı, başarısız oldu, yine denedi, yine olmadı, yine denedi... *Ah, Işık, dene, Nynaeve! Dene!*

Kum saati gözlerini dolduruyordu; başka hiçbir şeye bakamıyordu. Kum aşağı akıyor, her zerre bir başka başarısızlığı sayıyordu. Son tane de düştü. Ve Luci gelmedi. Elayne Kaynak'a ulaşmak için, hareket etmek için daha fazla çabaladı. Bir süre sonra sol elinin parmakları seğirdi. *Evet!* Birkaç dakika daha sonra elini kaldırdı; bir santim kalktıktan sonra yine düştü, ama kalkmıştı işte. Bir çabayla başını çevirdi.

"Savaş," diye mırıldandı Nynaeve peltek peltek, zar zor anlaşılır bir sesle. Elleri altındaki örtüyü sıkı sıkı kavramıştı; doğrulup oturmaya çalışıyor gibiydi. Onun başı bile kalkmıyordu, ama deniyordu.

"Deniyorum," demeye çalıştı Elayne; kendi kulaklarına daha çok bir homurtu gibi geldi.

Ağır ağır elini görebileceği bir yere kaldırmayı ve orada tutmayı başardı. İçinden bir zafer heyecanı geçti. *Bizden korkmaya devam et, Luci. Mutfakta biraz daha kal ve...*

Kapı çarpılarak açıldı ve Luci içeri dalarken Elayne hayal kırıklığı ile hıçkırdı. Çok yaklaşmıştı. Kız onlara bir bakış fırlattı ve saf dehşet dolu bir ciyaklama ile dolaba koştu.

Elayne onunla mücadele etmeye çalıştı, ama zayıflığına rağmen Luci onun çırpınan ellerini çaba harcamadan kenara itti ve aynı rahatlıkla huniyi ağzına soktu. Kız koşmuş gibi nefes nefeseydi. Elayne'in ağzı soğuk, acı çayla doldu. Luci'nin yüzündeki paniğin aynısıyla kıza baktı. Ama Luci Elayne'in ağzını kapalı tuttu ve yutana kadar korku dolu, ama kararlı bir tavırla boğazını sıvazladı. Elayne karanlığa boğulurken Nynaeve'den gelen itiraz seslerini duydu.

Gözleri yeniden açıldığında Luci gitmişti ve kum saatindeki kumlar yine akıyordu. Nynaeve'in kara gözleri öfke ya da korku içinde iri iri açılmıştı, Elayne hangisi olduğunu çıkartamıyordu. Hayır, Nynaeve pes etmezdi. Kadında hayran olduğu şeylerden biri de buydu. Nynaeve'in başı celladın kütüğüne dayanmış olabilirdi, ama yine de pes etmezdi. *Başlarımız kütükte!*

Ondan bu kadar zayıf olmasına utandı. Bir gün Andor Kraliçesi olması bekleniyordu ve o dehşetle ulumak istiyordu. Yapmadı, içten içe bile –inatla kollarını ve bacaklarını hareket etmeye zorlamaya, *saidar*'a dokunmak için çabalamaya başladı–, ama istiyordu yine de. Bu kadar zayıfken nasıl kraliçe olabilirdi? Yine Kaynak'a uzandı. Yine. Yine. Kum taneleri ile yarışarak. Yine.

Bir kez daha kum saati boşaldı ve Luci gelmedi. Ağır ağır, elini kaldırabileceği noktaya geldi yine. Ve sonra başını! Hemen yatağa düşse de başarmıştı. Nynaeve'in kendi kendine mırıldandığını duyabiliyordu ve sözcüklerin çoğunu anlayabiliyordu.

Kapı bir kez daha çarpılarak açıldı. Elayne ümitsizlik içinde bakmak için başını kaldırdı... ve ağzı açık kaldı. Thom Merrilin kendi hikâyelerindeki kahramanlardan biri gibi duruyordu orada, bir eli bayılmak üzere olan Luci'nin ensesini kavramıştı, diğerinde atılmaya hazır bir hançer vardı. Elayne sevinçle kahkaha attı, ama daha çok bir gaklama gibi çıktı.

Adam kızı kabaca köşeye itti. "Sen orada kal, yoksa bu hançeri derinde bilerim!" İki adımda Elayne'in yanına vardı, saçlarını arkaya sıvazladı. Köselemsi yüzü endişe doluydu. "Onlara ne yaptınız, kızım? Söyle bana, yoksa..."

"O değil," diye mırıldandı Nynaeve. "Diğeri. Gitti. Kalkmama yardım et. Yürümem gerek."

Thom'un yanından gönülsüzce ayrıldığını düşündü Elayne. Adam yine Luci'ye hançerini tehditkârca gösterdi –kız bir daha asla kıpırdamamayı düşünüyormuş gibi büzülmüştü– sonra bir pırıltı ile kol yeninde kaybetti. Nynaeve'i ayağa kaldırarak odanın izin verdiği birkaç adım boyunca ileri geri yürütmeye başladı. Nynaeve gevşekçe ona yaslanıyor, ayaklarını sürüyordu.

"Sizi tuzağa düşürenin bu korkmuş kedi olmadığını duyduğuma memnun oldum," dedi. "O olsaydı..." Başını iki yana salladı. Kuşkusuz, Nynaeve ona gerçeği söylese onları da aynı ölçüde küçük görecekti; Elayne kesinlikle anlatmayı düşünmüyordu. "Onu merdivenlerden yukarı koşarken

buldum, öylesine paniğe kapılmıştı ki arkasından seslendiğimi bile duymadı. Juilin görmeden bir başkasının kaçmış olması hiç hoşuma gitmedi. Yanında başkalarını getirecek mi?”

Elayne yan tarafına döndü. “Sanmıyorum, Thom,” diye mırıldandı. “Kendisi hakkında... çok kişinin... bilgisi olmasına izin veremez.” Bir dakika sonra doğrulup oturabilecekti. Doğrudan Luci’ye bakıyordu; kız irkildi ve duvara doğru büzülmeye çalıştı. “Beyazpelerinler... onu da... bizim kadar hevesle yakalarlardı.”

“Juilin?” dedi Nynaeve. Dik dik âşığa bakarken başı sallanıyordu. Ama konuşmakta güçlük çekmedi. “İkinize arabaların yanında kalmanızı söylemiştim.”

Thom sinirli sinirli bıyıklarını üfledi. “Bize erzakları kaldırmamızı söyledin, ki bu da iki adam istemezdi. Juilin sizi takip etti ve hiçbiriniz geri dönmeyince onu aramaya çıktım.” Yine hıhladı. “Adam pek bir şey öğrenemedi. İçeride bir düzine adam bile olabilirdi, ama o yine de tek başına peşinizden içeri girmeye hazırdı. Hırsız’ı arkaya bağlıyor. Atla gelmeye karar vermem iyi olmuş. Sanırım siz ikinizi buradan çıkarmak için ata ihtiyacımız olacak.” Elayne doğrulup oturabildiğini gördü ve zar zor, ağır ağır kendini örtünün üzerinde çekti, ama ayağa kalkma çabası dümdüz yatağa yıktı onu yine. *Saidar* her zamanki kadar uzaktı; başı hâlâ kaz tüyü yastık gibi geliyordu. Nynaeve kendi ayaklarının üzerinde biraz daha dik durmayı başardı, ama hâlâ Thom’a asılıyordu.

Birkaç dakika sonra Juilin, kemer bıçağı ile önündeki Macura Hanım’ı ittirerek geldi. “Arka çitteki kapıdan geldi. Benim hırsız olduğumu sandı. Onu içeriye getirmenin en iyisi olacağım düşündüm.”

Onları görünce terzinin yüzü öyle soldu ki gözleri daha da kararmış gibi göründü ve ek olarak yuvalarından fırlamak üzere gibiydiler. Kadın durmaksızın dudaklarını yalıyor, eteklerini düzeltiyordu ve kaçmanın en iyisi olup olmayacağını merak edermiş gibi Juilin’in bıçağına küçük bakışlar fırlatıyordu. Ama çoğunlukla Elayne ile Nynaeve’e bakıyordu; Elayne gözyaşlarına boğulması ya da bayılması olasılığının eşit olduğunu düşündü.

“Onu buraya getir,” dedi Nynaeve, Luci’nin kollarını dizlerine sarmış, köşede titrediği yere işaret ederek, “ve Elayne’e yardımcı ol. Çatalkök diye bir şey hiç duymadım, ama yürümek etkilerinin geçmesine yardımcı oluyor gibi. Pek çok şeyi bu şekilde atlatabilirsin.”

Juilin bıçağı ile köşeye işaret etti ve Macura Hanım o tarafa seğirtip, korku içinde dudaklarını ıslatmaya devam ederek Luci'nin yanına oturdu. "Ben... yaptıklarımı... yapmazdım... ama emir aldım. Bunu anlamalısınız. Emir aldım."

Juilin nazikçe Elayne'in kalkmasına yardım ederek, odada yürünebilecek birkaç adım boyunca destek oldu. Diğer ikilinin çaprazında yürüyorlardı. Elayne yanındakinin Thom olduğunu diledi. Juilin'in kolunu beline sarması fazla samimi geliyordu.

"Kimden emir aldın?" diye havladı Nynaeve. "Kule'de kime rapor veriyorsun?"

Terzi hasta göründü, ama kararlılıkla ağzını sıkı sıkı kapadı.

"Konuşmazsan," dedi Nynaeve ona kaşlarını çatarak, "Juilin'e veririm seni. O Tearlı bir hırsız avcısıdır ve itiraf ettirmeyi bir Beyazpelerin Sorgucusu kadar iyi bilir. Değil mi, Juilin?"

"Onu bağlayacak bir halat," dedi adam. Öyle haince sırıtıyordu ki Elayne neredeyse adamdan uzaklaşacaktı. "Konuşmaya hazır olana dek ağzını tıkamak üzere biraz paçavra. Biraz yemeklik sıvı yağ. Ve biraz tuz..." Gülüşü Elayne'in kanını dondurdu. "Konuşacaktır." Macura Hanım duvarın dibinde kaskatı durmuş, gözlerini iri iri açmış, adama dikmişti, Luci adam iki buçuk metre boyunda ve boynuzlu bir Trolloc'a dönüşmüş gibi bakıyordu.

"Pekâlâ," dedi Nynaeve bir an sonra. "İhtiyaç duyduklarını mutfakta bulabilirsin, Juilin." Elayne şaşkın bakışlarını ondan hırsız avcısına, sonra yine ona çevirdi. Herhalde gerçekten de?.. Nynaeve yapmaz!

"Narenwin Barda," diye inledi terzi aniden. Sözcükler ağzından boşanırken birbirine takılıyordu, "Raporlarımı Tar Valon'daki, Irmakyukarı Seyir denen bir handa, Narenwin Barda'ya gönderiyorum. Avi Shendar kasabanın kenarında benim için güvercin besliyor. Mesajları kime gönderdiğimi ya da onları kimden aldığımı bilmiyor ve umurunda da değil. Karısı düşme hastalığına yakalandı ve..." Ürpererek, Juilin'i izleyerek sustu.

Elayne Narenwin'i tanıyordu ya da en azından Kule'de görmüştü. Orada olduğunu unutabileceğiniz zayıf, ufak tefek bir kadın, o kadar sessizdi. Ve nazikti de; haftada bir çocukların evcil hayvanlarını Şifa görmek üzere Kule arazisine getirmesine izin verirdi. Hiç de Kara Ajah diyebileceğiniz türden bir kadın değil. Diğer yandan, bildikleri Kara Ajah isimlerinden biri Marillin Gemalphin idi; o da kedilerden hoşlanırdı ve sokak kedilerine bakmak için çok zahmete girerdi.

“Narenwin Barda,” dedi Nynaeve sertçe. “Daha fazla isim istiyorum, hem Kule’nin içinden, hem dışından.”

“Ben... daha fazlasını bilmiyorum,” dedi Macura Hanım hafifçe.

“Bunu göreceğiz. Ne kadardır Karanlıkdostusun? Kara Ajah’a ne kadardır hizmet ediyorsun?”

Luci’den kızgın bir ciyaklama koptu. “Biz Karanlıkdostu değiliz!” Macura Hanım’a baktı ve ondan uzaklaştı. “En azından ben değilim. Ben Işık’ta yürüyorum! Kesinlikle!”

Diğer kadının tepkisi de aynı ölçüde güçlüydü. Gözleri daha önce yuvalarından fırlayacak gibi olmuşsa, şimdi kesinlikle fırlıyorlardı. “Kara!.. Gerçekten var mı demek istiyorsunuz? Ama Kule hep inkâr etti... Neden, Sarıların gözü ve kulağı olarak beni seçtiğinde Narenwin’e sordum ve ağlayarak ve sürünerek yataktan kalkmayı başardığımda ertesi sabah olmuştu. Ben... ben Karanlıkdostu değilim! *Asla!* Ben Sarı Ajah’a hizmet ederim! *Sarı!*”

Elayne Juilin’in koluna tutunmaya devam ederek şaşkın şaşkın Nynaeve ile bakıştı. Her Karanlıkdostu inkâr ederdi, elbette, ama bu kadınların seslerinde bir dürüstlük tınısı var gibiydi. Suçlama karşısında gösterdikleri öfke korkularını alt edecek kadar fazlaydı. Nynaeve’in tereddüdüne bakılırsa, o da aynı şeyi işitmişti.

“Sarılara hizmet ediyorsanız,” dedi ağır ağır, “neden bize uyuşturucu verdiniz?”

“Onun yüzünden,” diye yanıt verdi terzi, Elayne’e doğru başını sallayarak. “Bir ay önce tarifini aldım, bazen tepeden bakarcasına çenesini kaldırmasına kadar. Narenwin Elayne adını kullanıyor olabileceğini, hatta asil bir Ev’den olduğunu iddia edebileceğini söyledi.” Her sözcükte, Karanlıkdostu denilmekten kaynaklanan öfke daha da kabarıyor gibiydi. “Belki sen Sarılardansın, ama Aes Sedai değilsin, yalnızca kaçak bir Kabuledilmişsin. Narenwin onun varlığını raporlamam gerektiğini söyledi, ayrıca yanındaki herkesi de. Ve onu elimden geldiğince geciktirecektim. Hatta yakalayacaktım. Ve yanındaki herkesi de. Bir Kabuledilmiş’i yakalamamı nasıl bekliyorlardı, bilmiyorum... Narenwin’in bile çatalkök çayından haberi olduğunu sanmıyorum! Ama aldığım emirler öyle diyordu! Gerekirse kimliğimin açığa çıkması riskine bile girmemi söylediler... ve burada bu ölüm demek! Amyrlin sizi ele geçirene kadar bekleyin siz, genç kadınlar! Hepiniz!”

“Amyrlin mi!” diye bağırdı Elayne. “Onun bununla ne ilgisi var?”

“Emirler ondan geliyordu. Amyrlin Makamı’nın emriyle, diyordu. Amyrlin’in bizzat kendisi, sizi öldürmek dışında her yolu kullanabileceğimi söyledi. Amyrlin sizi ele geçirdiğinde ölmeyi dileyeceksiniz!” Kısa baş sallaması öfke ve tatmin doluydu.

“Daha kimsenin ellerinde olmadığımızı unutma,” dedi Nynaeve kuru kuru. “Sen bizim ellerimizdesin.” Ama gözlerinde Elayne’in hissettiği kadar büyük bir şok vardı. “Bir sebep verildi mi?”

Kendisinin tutsak olduğunun hatırlatılması kadındaki kısa patlamayı yatıştırdı. Halsizce Luci’ye yaslandı, her biri diğerini düşmekten alıkoyuyordu. “Hayır Narenwin bazen sebep verir, ama bu sefer değil.”

“Biri gelene kadar bizi burada, uyuşturulmuş olarak bekletmeyi mi düşünüyordun?”

“Size eski giysiler giydirip arabayla gönderecektim.” Kadının sesinde hiç direnç kalmamıştı. “Narenwin’e burada olduğunuzu ve ne yaptığımı bildiren bir güvercin gönderdim. Therin Lugay’ın bana büyük bir iyilik borcu var, Narenwin sizi yolda karşılayacak Aes Sedai göndermezse Tar Valon’a yetecek kadar çatalkök verecektim ona. Therin sizi hasta sanıyor, bir Aes Sedai size Şifa verene kadar sizi hayatta tutan tek şeyin çatalkök olduğunu düşünüyor. Amadicia’da ilaç kullanırken bir kadının dikkatli olması gerekir. Çok fazla kişiyi, çok iyi tedavi edersen, biri Aes Sedai diye fısıldıyor ve bir bakıyorsun evin yanıp yıkılmış. Ya da daha kötüsü. Therin yapacağı şey hakkında dilini tutmayı biliyor...”

Nynaeve Thom’un yaklaşmasına yardım etmesini sağladı ve gözlerini terziye dikti. “Ya mesaj? Gerçek mesaj? O sinyali bizi cezbetmek için koymadın.”

“Size gerçek mesajı verdim,” dedi kadın bitkinlik içinde. “Bir zararı olacağını düşünmedim. Ben anlamıyorum ve... lütfen...” Aniden hıçkırarak, Luci’ye genç kızın ona sarıldığı kadar sıkı sarıldı. “Lütfen, onun üzerimde tuz kullanmasına izin verme! Lütfen! Tuz olmaz! Ah, lütfen!”

“Bağla onları,” dedi Nynaeve tiksintiyle, bir süre sonra. “Aşağı inip konuşalım.” Thom onun en yakın yatağın kenarına oturmasına yardım etti, sonra çabucak diğer örtüyü şerit şerit kesti.

Kısa sürede iki kadın sırt sırta bağlanmıştı. Birinin elleri diğerinin ayaklarına bağlanmış, ağızları örtüden tıkaçlarla tıkanmıştı. Thom Nynaeve’in odadan çıkmasına yardım ederken ikisi de hâlâ ağlıyordu.

Elayne diğer kadın kadar iyi yürüyebildiğini diledi, ama merdivenlerden aşağı yuvarlanmamak için hâlâ Juilin’in desteğine ihtiyaç duyuyordu.

Thom'un Nynaeve'in beline kolunu sarmasını izlerken bir kıskançlık sancısı hissetti. *Sen aptal, küçük bir kızsın,* dedi Lini'nin sesi sertçe. *Ben yetişkin bir kadınım,* dedi ona, eski dadısına karşı kullanmaya bugün bile cesaret edemeyeceği kadar sert bir tavırla. *Ben Rand'ı seviyorum, ama o çok uzakta ve Thom zeki, bilgili...* Kendi kendine bile, hepsi bahaneymiş gibi geliyordu. Lini duysa, aptallığa tahammül etmeyeceğini anlatan bir hıhlama ile yanıt verirdi.

"Juilin," diye sordu tereddütle, "tuz ve yemeklik yağla ne yapacaktın? Hepsini anlatma," diye ekledi çabucak. "Yalnızca genel bir fikir ver."

Adam bir an ona baktı. "Bilmiyorum. Ama onlar da bilmiyordu. İşin hilesi budur; akıllarında benim yapabileceğim en kötü şeyden de kötüsünü canlandırırlar. Bir sepet incir ve birkaç fare aldırmak üzere birini gönderdiğimde zorlu bir adamın yıkıldığını gördüm. Ama dikkatli olmalısın. Bazıları, sırf hayal ettikleri şeyden kaçabilmek için doğru ya da değil, her şeyi itiraf eder. Ama o ikisinin yalan söylediğini sanmıyorum."

Elayne de aynı fikirdeydi. Yine de ürpermekten alamadı kendini. *İncir ve fare ile ne yapılır ki?* Merak etmeyi bırakabileceğini umdu, aksi halde kâbus görecekti.

Mutfağa ulaştıklarında Nynaeve yardımsız, sendeleye sendeleye yürümeyi başarıyordu ve renkli kutularla dolu dolabı karıştırıyordu. Elayne sandalyelerden birine oturmak zorunda kaldı. Mavi kutu masanın üzerinde duruyordu. Bir de dolu, yeşil bir demlik, ama Elayne onlara bakmamaya çalıştı. Hâlâ yönlendiremiyordu. Saidar'a kucak açabiliyordu, ama geldiği anda kayıp gidiyordu. En azından artık Güç'ün ona geri döneceğinden emindi. Diğer seçenek, düşünülemeyecek kadar korkunçtu ve Elayne o ana kadar düşünme izni vermemişti kendine.

"Thom," dedi Nynaeve, muhtelif kutuların kapaklarını kaldırıp içine bakarak. "Juilin." Durup derin bir nefes aldı ve iki adama bakmaktan kaçınmaya devam ederek, "Teşekkür ederim," dedi. "Aes Sedailerin neden Muhafızları olduğunu anlamaya başlıyorum. Çok teşekkür ederim."

Tüm Aes Sedailerin yoktu. Kızıllar, yönlendirebilen adamların yaptıkları yüzünden tüm erkekleri lekeli sayarlardı. Bazı Aes Sedailer bir Muhafız edinmeye zahmet bile etmezdi, çünkü Kule'den hiç ayrılmazlardı ya da ölen bir Muhafızın yerine yenisini bulmazlardı. Yalnızca Yeşillerin birden fazla Muhafız ile bağ kurmasına izin verilirdi. Elayne Yeşil olmak istiyordu. Bu sebepten dolayı değil, elbette. Yeşiller kendilerine Savaş Ajahı dediği için. Kahverengiler kaybolmuş bilgileri arar. Maviler kendilerini

ülkülere adarken, Yeşil Aes Sedailer Son Savaş'a hazır beklerlerdi. Trolloc Savaşları'nda yaptıkları gibi, Son Savaş'ta da yeni Dehşetlordları ile yüzleşmek üzere öne çıkacaklardı.

İki adam açık bir şaşkınlık içinde bakıştılar. Nynaeve'in her zamanki sivri diline hazırlandıkları kesindi. Elayne de aynı ölçüde şok içindeydi. Nynaeve yardım almaktan da, yanılmak kadar çok nefret ederdi; ikisi de onu kirpi gibi diken diken ederdi, ama elbette her zaman tatlı mantık ve sağduyu timsali olduğunu iddia ederdi.

"Bir Hikmet." Nynaeve kutuların birinden bir çimdik toz aldı, kokladı ve dilinin ucunu dokundurdu. "Ya da burada her ne diyorlarsa."

"Burada bunun için bir isimleri yok," dedi Thom. "Amadicia'da sizin eski zanaatınızı izleyen fazla kadın bulunmaz. Fazla tehlikeli. Çoğu için yalnızca bir ek iş bu."

Nynaeve dolabın dibinden deri bir çanta çıkararak bazı kutuların içindekileri küçük paketler halinde hazırlamaya başladı. "Peki hastalandıklarında kime gidiyorlar? Bir üfürükçüye mi?"

"Evet," dedi Elayne. Thom'a dünya hakkında kendisinin de bilgisi olduğunu göstermek hep hoşuna giderdi. "Amadicia'da bitkilerle çalışanlar erkeklerdir."

Nynaeve horgörüyle kaşlarını çattı. "Bir erkek tedavi hakkında ne bilir ki? Bir demirciden elbise dikmesini istemekten farkı yok."

Aniden Elayne, Macura Hanım'ın söyledikleri dışında her şeyi düşündüğünü fark etti. *Diken hakkında düşünmemek ayağının daha az acımasını sağlamaz.* Lini'nin en sevdiği deyişlerden biri. "Nynaeve, sence o mesaj ne anlama geliyor? Hiç mantıklı gelmiyor." Söylemek istediği bu değildi, ama en azından yaklaşıyordu.

"Kule'nin kendi kuralları vardır," dedi Thom. "Aes Sedailer her ne yapıyorlarsa, kendilerine has sebeplerden yaparlar, genellikle söyledikleri sebeplerden değil. Sebep verirlerse, elbette." O ve Juilin ikisinin yalnızca Kabuledilmiş olduklarını biliyordu, elbette; söylenenleri gerektiği gibi yapmamalarının sebebi kısmen buydu.

Nynaeve'in yüzündeki mücadele açıktı. Sözünün kesilmesinden ya da insanların ona karşılık vermesinden hoşlanmazdı. Nynaeve'in hoşlanmadığı şeylerin listesi epey uzundu. Ama daha biraz önce Thom'a teşekkür etmişti; sizi lahana gibi yüklenip götürülmekten kurtaran birini azarlamak çok kolay olmasa gerekti. "Çoğu zaman Kule'de pek az şey mantıklı gelir," dedi ekşi

ekşi. Elayne ekşiliğin Kule kadar Thom’a da yöneltilmiş olduğunu tahmin etti.

“Kadının söylediğine inanıyor musun?” Elayne derin bir nefes aldı. “Yani Amyrlin’in nasıl olursa olsun geri götürülmemiz emrini verdiğine.”

Nynaeve’in ona fırlattığı kısa bakış duygudaşlık doluydu. “Bilmiyorum, Elayne.”

“Gerçeği söylüyordu.” Juilin sandalyelerden birini çevirdi ve değneğini arkasına yaslayıp, ata biner gibi oturdu. “Çok hırsız ve katil sorguladım. Gerçeği işittiğimde tanırım. Bazı zamanlar yalan söyleyemeyecek kadar çok korkmuştu ve kalan zamanlarda da yalan söylemeyecek kadar öfkeliydi.”

“Siz ikiniz...” Nynaeve derin bir nefes alarak çantayı masaya fırlattı ve ellerini örgüsüne gitmekten alıkoymak istercesine kollarını göğsünde kavuşturdu. “Korkarım Juilin muhtemelen haklı, Elayne.”

“Ama Amyrlin ne yaptığımızı biliyor. Bizi Kule’den gönderen kendisi.”

Nynaeve yüksek sesle burnunu çekti. “Siuan Sanche’den her şeyi beklerim. Onu bir saat yönlendiremezken bulmak isterdim. Bakalım o zaman ne kadar zorlu olurdu.”

Elayne bunun bir fark yaratacağını sanmıyordu. O emredici mavi bakışları düşününce, dileği yerine gelecek olsa Nynaeve’in epey bere kazanacağını tahmin ediyordu. “Ama bu konuda biz ne yapacağız? Görünüşe göre Ajahların her yerde gözleri ve kulakları var. Ve Amyrlin’in de. Tar Valon’a gidene kadar bir sürü kadın yemeklerimize bir şeyler katmaya çalışabilir.”

“Bekledikleri gibi görünmezsek değil.” Nynaeve dolaptan sarı bir kavanoz alarak masaya, demliğin yanına koydu. “Bu beyaz tavukbiberi. Diş ağrısına iyi gelir, ama aynı zamanda saçını gece kadar kara yapar.” Elayne elini kızıl altın buklelere götürdü –Nynaeve’in değil *onun* saçı, iddiaya girebilirdi!– ama fikirden ne kadar nefret etse de, iyi bir fikir olduğunu itiraf etmeliydi. “Öndeki elbiseler üzerinde biraz iğne işi yaparsak, artık tüccar değil hizmetkârları ile yolculuk eden iki hanımefendi oluruz.”

“Boya dolu bir yük arabasıyla yolculuk eden iki hanımefendi mi?” dedi Juilin.

Nynaeve’in ifadesiz bakışları, minnetinin bir sınırı olduğunu söylüyordu. “Köprünün diğer yanındaki bir avluda bir yolcu arabası gördüm. Bence sahibi satar. Biri çalmadan bizim arabamıza dönebilirseniz –içinize ne girdi bilmiyorum, kim gelirse alsın diye bıraktınız arabayı!– hâlâ oradaysa keselerden birini alabilirsiniz...”

Noy Torvald’ın arabası dört atın arkasında Ronde Macura’nın dükkânının önüne çekildiğinde birkaç kişinin gözleri iri iri açıldı. Arabanın üzerine sandıklar bağlanmıştı ve arkadan eyerli bir at geliyordu. Tarabon ticareti sona erdiğinde Noy her şeyini kaybetmişti; artık Dul Teran’ın işlerini yaparak yaşamaya çalışıyordu. Arabacıyı daha önce sokaktaki kimse görmemişti, uzun boylu, uzun, beyaz bıyıklı, soğuk, azametli gözlere sahip köselemsi bir adamdı. Arabanın kapısını açmak için atılan esmer, sert yüzlü kadını da tanıyan yoktu. İki kadın kollarında bohçalarla kapıdan çıktığı zaman bakışlar mırıltılara dönüştü; birinin üzerinde yeşil ipek bir elbise vardı, diğeri sade, mavi yünden bir elbise giymişti, ama ikisi de eşarplarını başlarına dolamışlardı ve saçlarının tek teli görünmüyordu. Arabaya neredeyse atladılar.

Işığın Evlatları’nın ikisi, yabancıların kim olduğunu sorgulayarak dolanmaya başladı, ama daha uşak sürücü koltuğuna tırmanırken arabacı uzun kırbacını şaklattı ve leydiye yol açılmasını bağırdı. Işığın Evlatları kendilerini kenara atar, tozlu sokakta yuvarlanırken kadının adı kaybolup gitti ve araba Amador Yolu’na doğru dörtnala uzaklaştı.

İzleyiciler kendi aralarında konuşarak dağıldılar; gizemli bir hanımefendiydi, bu kadarı açıktı, hizmetkârı ile birlikte, Ronde Macura’dan alışveriş yapmış, Evlatlardan kaçmışlardı. Son zamanlarda Mardecin’de pek az olay oluyordu ve bu günler boyunca sohbet konusu olacaktı. Işığın Evlatları öfkeyle üstlerini başlarını silkelediler, ama sonunda olayı raporlamanın kendilerini aptal gibi göstereceğine karar verdiler. Dahası, kumandanları asillerden hoşlanmazdı; muhtemelen arabayı geri getirmeye onları yollardı, o ya da bu Ev’in kibirli, genç veledi için bu sıcakta uzun bir yolculuk yapmaları gerekirdi. Bir suçlama getirilmezse –asiller söz konusu olduğunda tehlikeli olabilirdi– suçlu kumandan olmazdı. Nasıl küçük düştükleri haberinin yayılmayacağını umarak, Ronde Macura’yı sorgulamayı akıllarına bile getirmeden uzaklaştılar.

Kısa süre sonra, Therin Lugay arabasını dükkânın arkasındaki avluya getirdi. Önündeki uzun yolculuk için gerekecek erzak yuvarlak kanvas örtünün altına yığılmıştı. Ronde Macura gerçekten de onu, geçen kış yirmi üç kişinin ölümüne yol açan bir hummadan kurtarmıştı, ama ta cadıların yaşadığı yere kadar gitmeyi kabul etmesine sebep olan dırdırcı karısı ve şirret kaynanasıydı. Ronde birinin onu karşılayabileceğini söylemişti, ama kim olduğunu söylememişti ve adam Tar Valon’a kadar gidebileceğini umuyordu.

Mutfak kapısını altı kez çaldıktan sonra içeri girdi, ama merdivenleri tırmanana kadar kimseyi bulamadı Arkadaki yatak odasında Ronde ve Luci yatakların üzerine uzanmış, güneşin hâlâ batmamış olmasına rağmen kırışık giysileri içinde derin derin uyuyorlardı. Onları sarstığında iki kadın da uyanmadı. Therin bunu anlamadı, neden örtülerden birinin şerit şerit yırtılmış olduğunu da anlamadı, neden odada iki boş demlik, ama tek fincan olduğunu, neden Ronde'nin yatağının yanında bir huni durduğunu da. Ama dünyada anlamadığı bir sürü şey olduğunu biliyordu zaten. Arabasına döndü, Ronde'nin parasıyla aldığı erzakları düşündü, karısını ve kaynanasını düşündü ve sonra arabayı çeken atı yürütmeye başladığında, aklında Altara'nın neye benzediğini görmek vardı ya da belki Murandy'nin.

Öyle ya da böyle, Ronde Macura saçı başı dağılmış halde, sendeleye sendeleye Avi Shendar'ın evine gidene ve bacağına incecik, kemikten bir silindir bağlanmış bir güvercin gönderene kadar epey zaman geçti. Kuş ok gibi kuzeydoğuya, Tar Valon'a yöneldi. Ronde bir an düşündükten sonra, aynı dar, ince parşömen parçasından bir kopya daha hazırladı ve bir başka kümesten aldığı güvercinin bacağına bağladı. İkinci kuş batıya yöneldi, çünkü tüm mesajlarının kopyasını göndereceğine söz vermişti. Bu zor zamanlarda, bir kadın elinden gelenin en iyisini yapmalıydı ve bunun zararı olmazdı, Narenwin'e gönderdiği türden raporlarda değil. Çatalkök tadının ağzından gidip gitmeyeceğini merak ederek, rapor kendine Nynaeve diyen kadına birazcık zarar getirse aldırmayacağını düşündü.

Avi, her zamanki gibi bahçesini çapalarken, Ronde'nin yaptıklarına dikkat etmezmiş gibi göründü. Ve her zamanki gibi, o gider gitmez ellerini yıkadı ve içeri girdi. Kalemin ucunu korumak için ince kâğıt parçasının altına geniş bir parşömen yaprağı koymuştu. Kâğıdı akşam ışığına tuttuğunda neler yazıldığını görebiliyordu. Kısa süre sonra bambaşka bir yöne yönelmiş üçüncü bir güvercin yola çıkmıştı.

11
Dokuz Atlık Takım

Geç akşam güneşi altında Logain'in onları Lugard'ın Shilene Kapısı'na götürmesine izin veren Siuan'ın yüzünü geniş, hasır bir şapka gölgeliyordu. Şehrin yüksek, gri dış duvarları bakımsız kalmıştı; görebildiği iki yerde devrilen taşlar duvarı yüksek bir çit boyuna kadar kısaltmıştı, Min ve Leane hemen arkasında at sürüyorlardı. Kore Pınarları'ndan bu yana adamın belirlediği hız yüzünden ikisi de yorulmuştu. Logain başı çekmek istiyordu ve onu zaten başı çektiğine inandırmak için pek az çaba gerekiyordu. Sabah yola çıkarken gece ne zaman, nerede konaklayacaklarını söylemesi, parayı kendi elinde tutmak istemesi, yemeklerinin pişirilmesini ve ek olarak servis yapılmasını beklemesi Siuan için hiç önemli değildi. Aslında onun için üzülüyordu. Logain Siuan'ın onun için neler planladığından habersizdi. *Daha büyük balık yakalamak için oltaya taktığım küçük balık,* diye düşündü Siuan kötü kötü.

Lugard ismen Murandy'nin başkenti, Kral Roedran'ın makamıydı, ama Murandy'deki lordlar sadakat sözlerini söylüyor, sonra iş vergi ödemeye gelince reddediyorlar, Roedran'ın söylediği hiçbir şeyi yapmıyorlardı ve halk da onları taklit ediyordu. Murandy yalnızca ismen bir ulustu, halk krallarına ya da kraliçelerine duydukları sözde sadakat –bazen taht çok kısa sürelerde el değiştiriyordu– ve birlik olmazlarsa Andor ya da Illian'ın onları kendi topraklarına katacakları korkusu yüzünden zar zor bir arada kalıyordu.

Şehir taş duvarlarca kesiliyordu, çoğunun durumu dış duvarlardan da kötüydü, çünkü Lugard yüzyıllar içinde gelişigüzel genişlemişti ve birden fazla kez kan davası güden asiller tarafından bölünmüştü. Pis bir şehirdi, geniş sokakların çoğu taş döşeli değildi ve hepsi tozluydu. Yüksek tepeli

şapkalar giymiş erkekler ve ayak bileklerini gösteren eteklerin üzerine önlük takmış kadınlar tüccarların hantal kervanları arasından sıyrılıyor, çocuklar yollardaki tekerlek izlerinin içinde oynuyordu. Lugard'ı hayatta tutan ticaretti, Illian ve Ebou Dar'dan, Ghealdan'dan batıya, Andor'dan kuzey akan ticaret. Şehrin içindeki büyük, çıplak arazilerde arabalar teker tekere park edilmişti. Çoğu halatlarla bağlanmış kanvas örtülerin altında yüklüydü, diğerleri boştu ve yük bekliyordu. Anacaddelere hanlar, ahırlar ve çitlerle çevrili, atları barındıran alanlar dizilmişti ve sayıları hepsi mavi, kırmızı, mor ya da yeşil kiremitli, gri taştan inşa edilmiş evlerin ve dükkânların sayısından fazlaydı. Hava toz ve gürültü doluydu, demirhanelerden tangırtılar, arabalardan takırtılar, sürücülerinden küfürler, hanlardan kahkahalar yükseliyordu. Güneş ufka doğru kayarken Lugard'ı kızartıyordu ve havada bir daha hiç yağmayacakmış gibi bir his vardı.

Logain sonunda bir ahır avlusuna döndü ve Dokuz Atlık Takım adlı, yeşil çatılı bir hanın arkasında atından indi. Siuan minnetle Bela'dan indi ve uzun tüylü kısrağın burnunu, dişlerinden korkarak tereddütle okşadı. Ona göre yolculuk etmenin yolu bir hayvanın sırtına oturmak değildi. Bir tekne sizin dümen yekesini çevirdiğiniz yöne giderdi; bir at kendi başına düşünmeye karar verebilirdi. Hem, tekneler asla ısırmazdı; Bela da şimdiye dek ısırmamıştı, ama pekâlâ ısırabilirdi. En azından ilk günlerdeki o korkunç tutulmalar kaybolmuştu. O günlerde, gece kurdukları kampta aksaya aksaya yürürken Leane ile Min'in arkasından güldüklerinden emin oluyordu. Eyerde geçen bir günden sonra hâlâ dayak yemiş gibi hissediyordu, ama saklamayı başarıyordu.

Logain, deri yelek giymiş, gömleksiz, uzun, sıska, çilli, yaşlı bir adam olan ahır uşağı ile pazarlık yapmaya başlar başlamaz Siuan Leane'e yanaştı. "Cilvelerini uygulamak istiyorsan," dedi yumuşak sesle, "önümüzdeki saat boyunca Dalyn üzerinde uygula." Leane ona kuşkuyla baktı –Kore Pınarları'ndan bu yana köylülerden bazılarına gülümsemeler ve bakışmalar bahşetmişti, ama Logain dümdüz bir bakıştan fazlasını alamamıştı– sonra içini çekti ve başını salladı. Derin bir nefes alarak, yay gibi bir boynu olan gri atını çekerek, Logain'e şimdiden gülümsemeye başlayarak, ürkütücü ölçüde kıvrak bir yürüyüşle öne kaydı. Siuan kadının bunu nasıl yaptığını anlamıyordu; sanki bazı kemikleri katılığını kaybetmiş gibiydi.

Min'e yaklaşarak aynı ölçüde yumuşak bir sesle konuştu yine. "Dalyn ahır uşağı ile işini bitirir bitirmez ona, içeriye, yanıma gideceğini söyle. Sonra hızla içeri gir ve ben geri dönene kadar Amaena ile ondan uzak dur."

Handan yükselen kükremeye bakılırsa içerideki kalabalık bir orduyu gizleyebilecek kadar büyüktü. Kuşkusuz tek bir kadının yokluğunu saklayacak kadar büyük. Min, neden diye sormaya hazırlanarak, o katırımsı ifadeyi takınıp ağzını açtığında Siuan onu engelledi. “Dediğimi yap yeter, Serenla. Yoksa ona yemeğini vermene bir de çizmelerini temizlemeyi eklerim.” İnatçı bakış kaldı, ama Min surat asarak başını salladı.

Siuan Bela’nın dizginlerini onun eline tutuşturarak ahır avlusundan dışarı çıktı ve doğru yön olduğunu umduğu tarafta hızla ilerlemeye başladı. Bu sıcak ve tozda bütün şehri taramak istemiyordu.

Sokaklar altı, sekiz, hatta on atlık takımlar arkasında ağır arabalarla doluydu, sürücüler uzun kırbaçlarını şaklatıyor, hem atlara hem de arabaların arasından geçen insanlara küfrediyorlardı. Kalabalığın içindeki, uzun araba sürücüsü ceketleri içinde, kaba giyimli adamlar bazen kahkaha dolu davetlerini yanlarından geçen kadınlara yöneltiyorlardı. Renkli, zaman zaman çizgili önlükler takmış, başlarını parlak renkli eşarplarla örtmüş kadınlar duymamış gibi dümdüz önlerine bakarak yürüyorlardı. Önlüksüz, saçlarını omuzlarına salmış, etekleri yerin neredeyse otuz santim yukarısında sona eren kadınlar adamlara daha da kaba yanıtlar bağırıyordu.

Siuan adamların bazı yorumlarının kendisine yöneltilmiş olduğunu fark edince irkildi. Öfkelenmedi –ona göre, yorumlar hiç de kendisine uygun değildi–, yalnızca şaşırdı. Kendisindeki değişikliklere hâlâ alışamamıştı. Erkeklerin onu çekici bulması fikri... Bir terzi dükkânının pis vitrininde kendi yansıması gözüne çarptı, hasır şapka altında açık renk derili bir kızın bulanık imgesinden başka bir şey değildi. Gençti; görebildiği kadarıyla, yalnızca genç görünüşlü değil, genç. Min’den fazla büyük değil. Aslında, yaşadığı onca sene düşünülerek bakılırsa, yalnızca bir çocuk.

Yalıtılmanın avantajı, dedi kendi kendine. On beş yirmi yaş gençleşmek için her bedeli ödeyebilecek kadınlar tanımıştı; bazıları onun ödediği bedeli adil bir bedel bile sayabilirdi. Sık sık kendini bu tür avantajları sayarken, belki de onların gerçek olduğuna kendini ikna etmeye çalışırken buluyordu. Artık Üç Yemin’le bağlı değildi, gerektiği zaman yalan söyleyebilirdi, bu bir avantajdı. Ve kendi babası bile tanımazdı onu. Genç bir kadınken göründüğü gibi görünmüyordu; olgunluğun verdiği değişimler hâlâ oradaydı, ama yumuşayarak gençleşmişti. Soğuk ve nesnel olarak düşünüldüğünde, genç bir kızken göründüğünden daha sevimli olabilirdi; onun hakkında sevimliden daha fazlası söylenmemişti. Bu yüzü kendisiyle, Siuan Sanche ile bağdaştıramıyordu. Ancak içten içe hâlâ aynı

hissediyordu; zihni hâlâ tüm bildiklerini koruyordu. Orada, kafasının içinde, hâlâ kendisiydi.

Lugard'ın han ve meyhanelerinin bazıları Demircinin Çekici ya da Dans Eden Ayı ya da Gümüş Domuz gibi isimler taşıyordu ve bazılarının isimlere uygun, çiğ renklere boyanmış tabelaları vardı. Diğerleri asla izin verilmemiş olması gereken isimler taşıyordu ve bunların en edeplisi Domanlı Karısının Öpücüğü idi ve tabelasında dudaklarını büzmüş, bele kadar çıplak, bakır derili bir kadın resmi vardı. Siuan Leane'in buna ne diyeceğini merak etti, ama kadının davranışlarına bakarak, ancak kafasında bazı fikirler uyandırabilirdi.

Sonunda, anacadde kadar geniş bir sokakta, yıkılmaya yüz tutmuş iç duvarların üzerindeki kapılardan birinin hemen içinde aradığı hanı buldu. Mor kiremitli, kaba gri taşlardan inşa edilmiş üç katlı bir bina. Kapının üzerinde asılı tabeladaki resimde, inanılmaz ölçüde şehvetli bir kadın, üzerinde saçlarından başka hiçbir şey olmadan, ki onlar da olabildiğince az şey saklamak üzere düzenlenmişti, eyersiz bir atın sırtına biniyordu ve Siuan ismi tanır tanımaz bakışlarını kaçırdı.

İçeride, salon tütün dumanıyla mavileşmişti ve içki içen, kahkahalar atan, hizmetkâr kadınları çimdiklemeye çalışan (kadınlar tahammülkâr gülümsemelerle becerebildiklerince kaçınıyorlardı) gürültücü adamlarla tıka basa doluydu. Şamatanın üzerinden, kanun ve flüt eşliğinde şarkı söyleyen ve uzun odanın diğer ucundaki bir masanın üzerinde dans eden genç bir kadının sesi zar zor duyulabiliyordu. Şarkıcı zaman zaman eteklerini, çıplak bacaklarını boylu boyunca teşhir edecek kadar kaldırarak savuruyordu; Siuan'ın şarkıdan yakalayabildiği sözcükler, gidip kızın ağzını yıkama isteği uyandırdı içinde. Neden bir kadın giyinmeden dolaşmak istesindi ki? Neden bir kadın bir sürü sarhoş hödüğe şarkı söylemek istesindi? Daha önce hiç böyle bir yerde bulunmamıştı. Bu ziyareti olabildiğince kısa kesmeye kararlıydı.

Hanın sahibini tanımamak imkânsızdı, uzun boylu, şişman bir kadındı ve üzerindeki kırmızı ipek elbise basbayağı parlıyordu; girift, boyanmış bukleler –doğa asla o kızıl tonunu yaratmamıştı, hele böylesine kara gözlere sahip birinde hiç– çıkık bir çeneyle sert bir ağzı çevreliyordu. Hizmetkâr kızlara bağırdığı emirler arasında, o ya da bu masada duruyor, birkaç laf ediyor, bir sırta şaplak atıyor, müşterilerle gülüyordu.

Siuan sırtını dikleştirerek, kızıl saçlı kadına yaklaşırken erkeklerin kendisine fırlattığı bakışları görmezden gelmeye çalıştı. “Tharne Hanım?”

Hanın sahibi ona bakmadan önce ismi üç kez, her seferinde bir öncekinden daha yüksek sesle tekrarlaması gerekti. “Tharne Hanım, hanınızda şarkı söylemek istiyorum. Şarkı söyleyebilirim...”

“Söyleyebilirsin, değil mi? Bak hele.” İri yarı kadın kahkaha attı. “Eh, bir şarkıcım var, ama arada bir dinlenmesine izin verebilirim. Bacaklarını göreyim.”

“Ben ‘Üç Balığın Şarkısı’nı söyleyebilirim,” dedi Siuan yüksek sesle. Doğru kadın *bu* olmalıydı. Kuşkusuz bir şehirde bu saça sahip iki kadın olamazdı, hele doğru isimli handa, doğru isme sahip ikinci bir kadın, asla.

Tharne Hanım daha da fazla güldü ve en yakın masadaki adamlardan birinin sırtına şaplak atarak adamın sırasından fırlayacak gibi olmasına sebep oldu. “Burada pek istek almaz, hı, Pel?” Omzunda halka yapılmış bir arabacı kırbacı taşıyan, eksik dişli Pel kadınla birlikte güldü.

“Ben ‘Mavi Gökyüzünde Şafak Söküyor’u da söyleyebilirim.”

Kadın gözlerinden yaş gelecek kadar gülmüş gibi gözlerini sildi. “Bak hele. Ah, eminim delikanlılar buna bayılır. Şimdi, bacaklarını göreyim. Bacakların kızım ya da çık dışarı!”

Siuan duraksadı, ama Tharne Hanım ona bakmakla yetindi. Ve gittikçe artan sayıda erkek de. Doğru kadın bu olmalıydı. Ağır ağır eteğini dizlerine kadar kaldırdı. Uzun boylu kadın sabırsızca işaret etti. Siuan gözlerini kapatarak elinde daha fazla etek biriktirdi. Her santimle yüzü daha da kızarıyordu.

“Pek de iffetliymiş,” diye güldü Tharne Hanım. “Eh, o şarkılardan başkasını bilmiyorsan, erkekleri yüzüstü düşürecek cinsten bacakların olsa iyi olur. Şu yün çorapları çıkarttıramaz mıyız acaba, hı, Pel? Eh, gel bakalım benimle. Belki biraz sesin de vardır, ama burada duyamam. Gelsene, kızım! Kaldır poponu!”

Siuan’ın gözleri iri iri açıldı, alevler saçmaya başladı, ama iri kadın salonun arka tarafına doğru yürümeye başlamıştı bile. Siuan, sırtı demir gibi katı, eteklerini bıraktı ve ona yöneltilmiş gülüşleri, açık saçık yorumları duymazdan gelmeye çalışarak takip etti. Yüzü taş gibiydi, ama içten içe endişe öfkeyle savaş ediyordu.

Amyrlin Makamı’na terfi etmeden önce Mavi Ajah’ın göz ve kulak ağını yönetiyordu; hem o zaman, hem daha sonra bazıları aynı zamanda kişisel kulakları olmuştu. Artık Amyrlin, hatta Aes Sedai olmayabilirdi, ama o ajanların bazılarını hâlâ biliyordu. O ağı devraldığında Durande Tharne bir süredir Mavilere hizmet veriyordu ve hep yerinde bilgiler veren

bir kadındı. Göz ve kulaklar her yerde bulunamıyordu ve güvenilirlikleri değişiyordu –Tar Valon ile burası arasında, yaklaşacak kadar güvendiği yalnızca bir kişi vardı Andor'daki Dört Kral'da ve kadın kaybolmuştu– ama ticaret kervanları ile Lugard'dan epey haber ve söylenti geçiyor olmalıydı. Burada diğer Ajahların göz ve kulakları da olabilirdi; bunu hatırlamak iyi olacaktı. *İhtiyat tekneyi eve kavuşturur,* diye hatırlattı kendi kendine.

Bu kadın Durande Tharne'nin tarifine harfi harfine uyuyordu ve böylesine pis bir isme sahip başka han olamazdı, ama neden Siuan kendini Mavilerin bir başka ajanı olarak tanıttığında öyle karşılık vermişti? Riske girmek zorundaydı; Min ve Leane, kendi tarzlarında, Logain kadar sabırsızlanmaya başlamışlardı. İhtiyat tekneyi eve kavuştururdu, ama bazen gözü karalık dolu bir ambar getirirdi. En kötü ihtimalle kadının kafasına bir şey indirir, arkadan kaçardı. Kadının genişliğini ve yüksekliğini, kollarının diriliğini tartarak, bunu yapabileceğini umdu.

Mutfaklara giden koridordaki sade bir kapı pek az mobilya barındıran bir odaya açıldı, içeride, küçük bir parça mavi halı üzerinde bir yazı masası, bir sandalye, bir duvarda geniş bir ayna ve şaşırtıcı şekilde, birkaç kitap taşıyan kısa bir raf vardı. Kapı arkalarından kapanır kapanmaz (salonun gürültüsü kesilmemiş, ama azalmıştı) iri kadın yumruklarını geniş kalçalarına dayayarak hızla Siuan'a döndü. "Bak şimdi. Benden ne istiyorsun? İsmini söylemeye zahmet etme; sana ait olsa da olmasa da bilmek istemiyorum."

Siuan'ın gerilimi biraz azaldı. Ama öfkesi değil. "Orada, dışarıda bana bu şekilde davranmaya hakkın yoktu! Neden beni bacaklarımı göstermeye..."

"Her tür hakkım vardı," diye terslendi Tharne Hanım, "ve son derece gerekliydi de. Gerektiği gibi açılışta ya da kapanışta gelsen seni hemen buraya alırdım ve kimse görmezdi. Uzun zaman önce kaybettiğim bir dostummuşsun gibi, buraya kadar sana eşlik etsem sence o adamların bazıları meraklanmaz mıydı? Kimsenin benim hakkımda merak beslemesine cesaret edemem. Bir iki şarkı için masanın üzerinde Susu'nun yerini almanı istemediğim için şanslısın. Ve benimle konuşurken tavırlarına dikkat et." Geniş, sert elini tehditkâr bir tavırla kaldırdı. "Senden daha büyük, evli kızlarım var ve beni misafir ederken doğru adım atmayı ve doğru konuşmayı akıl edebiliyorlar. Bana Bayan Küstah gibi yaklaşırsan, sebebini öğrenirsin. Orada kimse ciyaklamanı duymaz ve duysalar da işime

karışmazlar.” Bu iş halledilmiş gibi, başını keskin bir hareketle sallayarak yumruklarını yine kalçalarına dayadı. “Şimdi, ne istiyorsun?”

Söylev sırasında Siuan defalarca konuşmaya çalışmıştı, ama kadın gelgit dalgası gibi devam etmişti söylevine. Bu Siuan’ın alışık olduğu bir şey değildi. Tharne Hanım bitirdiğinde, öfkeden titriyordu; eteğini kavrayan iki elindeki boğumlar bembeyaz kesilmişti. Kızgınlığına, son damlasına kadar hâkim olmaya çalışıyordu. *Yalnızca bir başka ajan gibi görünmem gerekiyor,* diye hatırlattı kendi kendine kararlılıkla. *Artık Amyrlin değil, yalnızca bir başka ajan.* Dahası, kadının tehdidini yerine getireceğinden kuşkulanıyordu. Bu da onun için yeni bir şeydi, sırf daha iri ve güçlü diye gözünün önündeki birine karşı ihtiyatlı davranmak zorunda kalmak.

“Hizmet ettiklerimizden bir gruba iletilmek üzere bir mesaj verildi bana.” Tharne Hanım’ın sesindeki gerilimi korku sanacağını umdu; Siuan’ın gerektiği gibi sindiğini düşünürse kadın daha fazla yardım edebilirdi. “Onları bulmamın söylendiği yerde değillerdi. Onları bulmama yardım edecek bir şeyler bildiğini umuyorum.”

Tharne Hanım kollarını dev göğüslerinin altında kavuşturarak onu inceledi. “İşine geldiği zaman kızgınlığına hâkim olabiliyorsun demek, hı? Güzel. Kule’de ne oldu? Ve oradan geldiğini inkâr etmeye kalkma, benim güzel, kibirli kaltağım. Mesajının her yerine özel ulak yazılmış ve bu küstah tavırları bir köyde edinmiş olamazsın.”

Siuan yanıt vermeden önce derin bir nefes aldı. “Siuan Sanche yalıtıldı.” Sesi titremedi bile; bununla gurur duydu. “Yeni Amyrlin Elaida a’Roihan.” Ama bu cümledeki acılığı engelleyemedi.

Tharne Hanım’ın yüzü tepki vermedi. “Eh, bu aldığım bazı emirleri açıklıyor. Belki bazılarını. Yalıtılmış, ha? Onun sonsuza dek Amyrlin kalacağını sanırdım. Birkaç sene önce bir kez Caemlyn’de gördüm onu. Uzaktan. Kahvaltıda koşum kayışlarını çiğneyebilir gibi görünüyordu.” Başını iki yana sallarken o imkânsız bukleler savruldu. “Eh, olan oldu. Ajahlar bölündü, değil mi? Uyar görünen tek şey; benim emirlerim ve ihtiyar akbabanın yalıtılması. Kule kırıldı ve Maviler kaçıyor.”

Siuan dişlerini gıcırdattı. Kendi kendine, kadının Mavi Ajah’a sadık olduğunu söylemeye çalıştı, şahsen kendisine değil, ama faydası olmadı. *İhtiyar akbaba ha? Annem olacak yaşta. Ve öyle olsaydı bile onu kendi ellerimle boğardım.* Bir çabayla sesini uysallaştırdı. “Mesajım önemli. En kısa zamanda yola çıkmalıyım. Bana yardım edebilir misin?”

“Önemli, öyle mi? Eh, ben kuşkuluyum. Sorun şu, sana bir şey verebilirim, ama çözmek sana kalmış. İstiyor musun?” Kadın bunu kolaylaştırmayı reddediyordu.

“Evet, lütfen.”

“Sallie Daera. Kim olduğunu bilmiyorum, ama deyiş yerindeyse, kaybolmuş görünen her Mavi’ye bu ismi vermem söylendi. Sen Aes Sedailerden biri olmayabilirsin, ama onlardan biriymiş gibi burnu havada dolaşıyorsun, bu yüzden al senin olsun. Sallie Daera. Ne anlayabiliyorsan anla.”

Siuan heyecanını bastırdı ve yüzüne hüzünlü bir hava verdi. “Ben de hiç duymadım. Gidip aramam gerekecek.”

“Onları bulursan, Aeldene Sedai’ye ne olursa olsun benim hâlâ sadık olduğumu söyle. Mavilerle o kadar uzun süredir çalışıyorum ki aksi halde ne yapacağımı bilemem.”

“Söylerim,” dedi Siuan. Kendisinden sonra Mavilerin göz ve kulaklarını Aeldene’in kontrol ettiğini bilmiyordu; hangi Ajah’tan gelmiş olursa olsun Amyrlin bütün Ajahlardan ve hiçbirinden sayılırdı. “Herhalde beni çalıştırmamak için bir sebebe ihtiyacın olacak. Aslında şarkı söyleyemem; bu iş görür.”

“Sanki dışarıdakiler için fark edermiş gibi.” İri kadın tek kaşını kaldırdı ve Siuan’ın hiç hoşuna gitmeyen bir şekilde sırıttı. “Ben bir şey düşünürüm, kaltak. Ve sana bir tavsiye vereyim. Bir iki basamak inmezsen, Aes Sedailerden biri seni merdivenden alaşağı eder. Şimdiye dek yapmamalarına şaştım. Şimdi git. Buradan çık.”

Nefretlik kadın, diye hırladı Siuan kendi kendine. *Bir yolu olsa, gözleri yuvalarından fırlayana kadar cezaya bırakırdım onu.* Kadın biraz daha saygı hak ettiğini düşünüyordu, öyle mi? “Yardımın için teşekkür ederim,” dedi serinkanlılıkla, saraylara layık bir diz kırmayla. “Çok nazik davrandın.”

Daha salonda üç adım atmadan Tharne Hanım arkasında belirdi ve gürültünün içinde duyulması için kahkaha atarak sesini yükseltti. “Pek de utangaç bir kızcağızmış! Bacakları salyanızı akıtacak kadar beyaz ve inceydi ve onları size göstermesi gerektiğini söylediğimde bebek gibi zırladı! Yere oturup ağlamaya başladı! Kalçaları herkesin zevkine uygun ve!..”

Bir kahkaha dalgası yükselir, ama kadının söylevini bastıramazken Siuan sendeledi. Kıpkırmızı bir yüzle üç adım daha atmayı başardı, sonra

koşmaya başladı.

Sokakta nefeslenmek için durdu ve kalbinin sakinleşmesini bekledi. *O korkunç ihtiyar beygir! Ona!..* Ne yapacağının önemi yoktu; o iğrenç kadın ona öğrenmesi gereken şeyi söylemişti. Sallie Daera değil; bir kadın değil. Yalnızca bir Mavi bilebilirdi ya da tahmin edebilirdi. Salidar. Deane Aryman'ın, Bonwhin'den sonra Amyrlin olan ve Kule'yi Bonwhin'in eşiğine sürüklediği uçurumdan kurtaran Mavi Aes Sedai'nin doğum yeri. Salidar. Bir insanın, Amadicia dışında Aes Sedai bulmayı umacağı son yer.

Kar beyazı pelerinler ve parlak zincir zırh içinde iki adam sokakta ona doğru geliyor, gönülsüzce atlarını arabaların yolundan çekiyordu. Işığın Evlatları. Bugünlerde her yerden çıkıyorlardı. Başını eğerek, şapkasının kenarından ihtiyatla Beyazpelerinleri izleyerek hanın mavi yeşil önüne yanaştı. Atlarının üzerinden yanından geçerlerken ona bir göz attılar – parlak, koni şeklindeki miğferler altında sert yüzleri vardı– ve geçip gittiler.

Siuan kızgınlık içinde dudağını ısırdı. Muhtemelen geri çekilerek dikkatlerini çekmişti. Ya yüzünü görmüşlerse?.. Bir şey olmazdı, elbette. Beyazpelerinler yalnız buldukları bir Aes Sedai'yi öldürmeye çalışabilirlerdi, ama artık onunki Aes Sedai yüzü değildi. Yalnız, onun onlardan saklanmaya çalıştığını görmüşlerdi. Duranda Tharne onu bu kadar altüst etmese, böylesine aptalca bir hata yapmazdı. Tharne Hanım'ın yorumlarının onu hiç tereddüde düşürmeyeceği zamanları hatırlıyordu, o aşırı büyümüş boyalı balık karısının tek söz bile edemeyeceği zamanları. *O zorba benim tavırlarımdan hoşlanmıyorsa, onu...* Yapacağı şey, Tharne Hanım onu eyere oturamayacak kadar pataklamadan kendi işine bakmaktı. Bazen kralları ve kraliçeleri çağırdığı ve onların da geldiği günlerin artık geçtiğini hatırlamak zor oluyordu.

Sokakta geniş adımlarla yürürken o kadar kötü kaş çatıyordu ki araba sürücülerinden bazıları, yalnız buldukları güzel bir kadına yapacakları yorumları kendilerine sakladılar. Bazıları sakladı.

Min Dokuz Atlık Takım'ın kalabalık salonunda, duvarın dibindeki bir sıraya oturmuş, bir masanın çevresini almış, ayakta duran adamları izliyordu. Adamların bazıları kangal yapılmış arabacı kırbaçları taşıyordu, diğerleri tüccar muhafızı olduklarını gösteren kılıçlar takmışlardı. Masanın çevresinde altı adam omuz omuza oturuyordu. Min uzak tarafta oturan Logain ile Min'i çıkartabiliyordu. Adamın kaşları sıkkın sıkkın çatılmıştı;

diğer adamlar gülümseyen Leane'in her sözcüğünü can kulağıyla dinliyordu.

Hava pipo dumanıyla yoğunlaşmıştı ve gevezelikler flüt, tambur ve taş şöminelerin arasındaki masanın üzerinde dans eden kızın şarkısını boğuyordu. Şarkı altı adamın her birini hayatının erkeği olduğuna ikna eden bir kadınla ilgiliydi; kızarmasına rağmen ilgi çekici bulmuştu Min. Şarkıcı zaman zaman kalabalık masaya kıskanç bakışlar fırlatıyordu. Daha doğrusu Leane'e.

Hana girdiklerinde uzun boylu Domanlı kadın Logain'e tasmayı takmıştı bile ve o kıvrak yürüyüş ve gözlerindeki kor gibi ateş ile daha fazla erkeği cezbetmişti. Neredeyse isyan çıkıyordu, Logain ve tüccar korumaları ellerini kılıçlarına götürmüş, hançerler çekilmiş, şişman hancı ve iki kaslı yardımcısı sopalarla işe karışmak zorunda kalmıştı. Ve Leane kendi yaktığı alevleri oraya bir gülümseme, buraya birkaç kelime, bir yanak okşama ile söndürmüştü. Hancı bile aptal gibi sırıtarak bir süre oyalanmıştı, ta ki müşteriler onu geri çağırana kadar. Bir de Leane pratiğe ihtiyacı olduğunu düşünüyordu. Bu hiç adil değildi.

Bunu tek bir adama yapabilsem, başka şey istemezdim. Belki bana öğretir... Işık, ben neler düşünüyorum? O hep kendisi olmuştu ve başka herkes onu olduğu gibi kabullenmeliydi. Şimdi de bir erkek için kendisini değiştirmeyi düşünüyordu. Kendini, hep giydiği ceket ve pantolon yerine bir elbisenin içinde saklaması yeterince kötüydü. *Açık yakalı bir elbise içindeyken bakar sana. Sende gösterecek Leane'den daha fazla şey var ve o... Kes şunu!*

"Güneye gitmeliyiz," dedi Siuan omzundan ve Min irkildi. Diğer kadının geldiğini görmemişti. "Hemen." Siuan'ın mavi gözlerindeki parıltıya bakılırsa, bir şeyler öğrenmişti. Bunu paylaşıp paylaşmayacağı ise başka meseleydi. Kadın çoğu zaman kendini hâlâ Amyrlin sanıyordu.

"Gece çökmeden hanı bulunan hiçbir yere ulaşamayız," dedi Min. "Bu gece burada kalsak daha iyi." Çalı dibinde ya da saman yığınlarında değil de, bir yatakta uyumak güzel olacaktı, genelde yatağını Leane ya da Siuan ile paylaşması gerekse bile. Logain hepsine ayrı oda tutmaya razıydı, ama Logain serbestçe dağıtıyor olsa bile Siuan cimrilik ediyordu.

Siuan çevresine bakındı, ama salonda Leane'e bakmayan herkes şarkıcıyı dinliyordu. "Bu imkânsız. Ben... Beyazpelerinler hakkımda sorular soruyor olabilir."

Min yumuşak sesle ıslık çaldı. "Dalyn bundan hoşlanmayacak."

“O zaman söyleme.” Siuan Leane’in çevresindeki kalabalığa bakarak başını iki yana salladı. “Amaena’ya gitmemiz gerektiğini söyle yeter. Logain de takip edecektir. Umalım da kalanı da takip etmesin.”

Min çarpık çarpık sırıttı. Siuan Logain’in –ya da Dalyn’in–, çoğu zaman kadın ona bir şey yaptırmaya kalktığında onu duymazdan gelerek idareyi ele almasına aldırmıyor görünebilirdi, ama onu yeniden hizaya sokmaya kararlıydı.

“Hem, dokuz atlık takım ne ki?” diye sordu, ayağa kalkarken. Bir ipucu bulmayı umarak ön kapıya çıkmıştı, ama kapının üzerindeki tabelada yalnızca isim yazılıydı. “Sekiz atlık takım gördüm, on atlık takım gördüm, ama dokuz atlık takım hiç görmedim.”

“Bu kasabada,” dedi Siuan ciddi ciddi, “sormamak daha iyi.”

Min’in yanaklarının aniden kızarması, bunu kendisinin de çok iyi bildiğini anlattı. “Git onları getir. Daha gidecek çok yolumuz var ve boşa harcayacak zamanımız yok. Ve kimsenin seni duymasına izin verme.”

Min yumuşak sesle hıhladı. Leane’in yüzünde bu gülümseme varken, o erkekler onu görmezdi bile. Siuan’ın nasıl olup da Beyazpelerinlerin dikkatini üzerine çektiğini bilmeyi diledi. İhtiyaç duydukları son şeydi bu ve Siuan hata yapacak kadın değildi. O erkeklerin Leane’e baktığı gibi, Rand’ı kendisine nasıl baktırabileceğini bilmeyi diledi. Bütün gece at süreceklerse –ve süreceklerini tahmin ediyordu– belki Leane birkaç ipucu vermeye gönüllü olurdu.

12
Eski Bir Pipo

Lugard sokaklarında esen tozlu bir rüzgâr Gareth Bryne'ın kadife şapkasını başından kaptı ve sallana sallana geçen arabalardan birinin altına attı. Demir çevrili bir tekerlek şapkayı sokağın sert kiline yapıştırdı ve arkada dümdüz bir şey bıraktı. Bryne bir an şapkaya baktı, sonra yürümeye devam etti. *Zaten lekelenmişti,* dedi kendi kendine. İpek ceketi de Murandy'ye ulaşmadan tozlanmıştı; artık, o zahmete girdiği zamanlarda, fırçalamak bile işe yaramıyordu. Artık kahverengiden çok gri görünüyordu. Daha sade bir şey bulmalıydı; baloya gitmiyordu ki.

Tekerlek izleriyle çukur çukur olmuş sokakta gürleyerek geçen arabaların arasından sıyrılırken arkasından gelen sürücü küfürlerini duymazdan geldi –sıradan bir asker uykusunda bile daha iyilerini edebilirdi– ve Araba Koltuğu adlı, kırmızı çatılı bir hana daldı. Tabeladaki resim açık bir yorum sağlıyordu.

Salon Lugard'da gördüğü tüm diğerlerinden farksızdı, araba sürücüleri, tüccar korumaları, seyisler, demirciler, işçiler, her tür adam becerebildiklerince yüksek sesle konuşuyor, gülüyor, bir elleri kupalarında, diğerleriyle hizmetkâr kızları ellemeye çalışırken becerebildiklerince içiyorlardı. Diğer kasabaların han salonlarından ve meyhanelerinden de farklı sayılmazlardı, ama diğerleri çok daha ılımlı mekânlardı. Düşmek üzere görünen bir bluz içinde, etli butlu bir genç kadın odanın kenarındaki masanın üzerinde, iki flüt ve on iki telli kanunun sözde müziği eşliğinde şarkı söyleyerek dans ediyordu.

Bryne müzikten pek anlamazdı, ama kadının şarkısını takdir etmek için bir süre durdu; gördüğü herhangi bir asker kampına pekâlâ uyabilirdi. Ama

orada, ağzından tek nota çıkartamasa da popüler olurdu yine. O bluzu giyerken, kısa sürede bir koca bile bulabilirdi.

Joni ve Barim çoktan varmışlardı, Joni'nin cüssesi, ince saçlarına ve daha çıkarmadığı sargısına rağmen tek başlarına bir masa tutmalarına yetmişti. Kızın şarkısını dinliyorlardı. Ya da en azından bakıyorlardı ona. Her adamın omzuna birer kere dokundu ve ahır avlusuna giden kapıya doğru başını salladı. Avluda, asık suratlı, kısık gözlü bir seyis üç gümüş peni karşılığında atlarını teslim etti. Bir sene önce olsa, Bryne bu paraya iyi bir at satın alabilirdi. Batı'da ve Cairhien'deki sorunlar ticareti ve fiyatları altüst etmişti.

Şehrin kapılarından çıkana, Storn Irmağı'na giden, geniş, toprak bir patikadan biraz hallice, dolambaçlı ve nadiren kullanılan yola koyulana kadar kimse konuşmadı. Sonra Barim, "Dün buradaymışlar, lordum," dedi.

Aynı şeyi Bryne da öğrenmişti. Dışarlıklı oldukları açık, birlikte yolculuk eden üç güzel kadın Lugard gibi bir şehirden fark edilmeden geçemezdi. En azından erkekler tarafından fark edilmeden.

"O ve geniş omuzlu adam," diye devam etti Barim. "Nemlerin ahırını yaktıkları zaman belki o Dalyn de yanlarındaydı. Her kimse, bir süre Dokuz Atlık Takım'da kalmışlar, ama tek yaptıkları biraz içip gitmek olmuş. Delikanlıların bana anlattığı şu Domanlı kadın gülümsemesi ve kıvırtmasıyla neredeyse kavga çıkarıyormuş, ama sonra aynı şekilde ortalığı yatıştırmış. Yak beni, ben de Domanlı bir kadınla tanışmak isterdim."

"Ne yöne gittiklerini duydun mu, Barim?" diye sordu Bryne sabırla. Bunu öğrenememişti.

"Ah, hayır, lordum. Ama hepsi batıya giden epey Beyazpelerin geçtiğini duydum. Pedron Niall bir şeyler planlıyor olabilir mi? Belki Altara'da?"

"Bu artık bizi ilgilendirmez, Barim." Bryne bu sefer sabrının kulağa biraz aşınmış geldiğinin farkındaydı, ama Barim eldeki konuya sadık kalacak kadar eski bir askerdi.

"Nereye gittiklerini ben biliyorum, lordum," dedi Joni. "Jehannah Yolu'ndan batıya ve duyduğuma göre iyi hız yapıyorlarmış." Sesi şaşkın çıkıyordu. "Lordum, onlarla içki içen, eskiden Kraliçenin Askerleri'nden olan iki tüccar koruması buldum. Tesadüfen, Bir Gecelik Biniş denen bir yerde otururken Mara denen kız içeri girip şarkıcı olarak çalışmak istemiş. İşe alınmamış... bu yerlerdeki şarkıcıların yaptığı gibi bacaklarını göstermek istememiş. Kim onu suçlayabilir ki? Sonra çıkmış. Barim'in anlattığına bakılırsa, bundan hemen sonra batıya doğru yola çıkmışlar.

Bundan hoşlanmadım, lordum. O öyle bir yerde çalışmak isteyecek türden bir kız değil. Bence o Dalyn denen adamdan kurtulmaya çalışıyordu."

Tuhaf bir şekilde, kafasındaki yumruya rağmen Joni üç genç kadına düşmanlık beslemiyordu. Onun fikrine göre, ki fikrini malikâneden ayrıldıklarından beri sık sık dile getiriyordu, o kızların başı bir tür beladaydı ve kurtarılmaları gerekiyordu. Bryne genç kadınları yakalayıp çiftliğe geri götürmeyi başarırsa, Joni'nin onları annelik edilmek üzere kızlarına teslim edeceğini tahmin ediyordu.

Barim bu tür duygular beslemiyordu. "Ghealdan." Kaşlarını çattı. "Ya da belki Altara ya da Amadicia. Onları geri getirmek için Karanlık Varlık'a öpücük vermemiz gerekecek. Bir ahır ve birkaç inek için çekilecek dert değil."

Bryne hiçbir şey söylemedi. Kızları buraya kadar takip etmişlerdi ve bir Andorlu için Murandy kötü bir yerdi; seneler içinde çok fazla sınır sorunu yaşanmıştı. Bir yemin bozanın gözleri için ta Murandy'ye kadar ancak bir aptal gelebilirdi. Dünyanın diğer yarısına gitmek için daha ne kadar aptallık etmesi gerekiyordu?

"Konuştuğum şu delikanlılar," dedi Joni çekinerek. "Lordum, öyle görünüyor ki sizin... sizin altınızda hizmet vermiş eski delikanlıların çoğuna yol verilmiş." Bryne'ın sessizliğinden cesaret alarak devam etti. "Bir sürü yeni adam tutulmuş. Bir sürü. O delikanlılar, yol verilen herkese karşılık en az dört beş yeni adam alındığını söyledi. Sorunları durdurmaktan çok yaratacak tiplerden. Yalnızca bu Gaebril'e hesap veren, kendilerine Beyaz Aslanlar diyen bir grup varmış" –bu konuda ne düşündüğünü ifade etmek için tükürdü– "ve Kraliçenin Askerleri'nden olmayan bir grup daha. Hesaplayabildikleri kadarıyla, bu Gaebril'in altında, Kraliçenin Askerleri'nden on kat fazla adam varmış ve hepsi Kraliçe'ye değil Andor'a yemin etmişler."

"Bu da artık bizi ilgilendirmez," dedi Bryne kısaca. Barim, ya söylemek istemediği ya da yeterince önemli olduğundan emin olamadığı bir şey olduğunda hep yaptığı gibi dilini yanağının içine soktu. "Ne var, Barim? Söyle, adam."

Kösele suratlı adam şaşkın şaşkın bakakaldı. Barim Bryne'ın bir şeyi söylemekten kaçındığını nasıl anladığını bir türlü anlayamıyordu. "Şey, lordum, konuştuğum adamların bazıları dedi ki, dün Beyazpelerinlerden bazıları sorular soruyormuş. Mara'ya benzeyen kız hakkında. Kim olduğunu, nereye gittiğini öğrenmek istemişler. Böyle işte. Kadının gittiğini

öğrendiklerinde çok ilgilenmeye başlamışlar. Onun peşindeyseler, biz onu bulamadan asılabilir. Onu yakalamak için bunca zahmete giriyorlarsa, kadının Karanlıkdostu olup olmadığını anlamak için çok soru sormaya zahmet etmeyebilirler. Ya da neden peşine düşmüşlerse."

Bryne kaşlarını çattı. Beyazpelerinler? Işığın Evlatları Mara'dan ne istiyor olabilirlerdi ki? Kadının Karanlıkdostu olduğuna asla inanmazdı. Ama diğer yandan, Caemlyn'de bebek suratlı bir delikanlının asıldığını görmüştü. Sokaktaki çocuklara Karanlık Varlık'ın –kendisi Karanlığın Yüce Efendisi diyordu– ihtişamını öğreten bir Karanlıkdostu. Anlaşılabildiği kadarıyla, delikanlı üç sene içinde, onu ele verecek gibi görünen üç tanesini öldürmüştü. *Hayır. Hayatımı ortaya koyarım ki o kız Karanlıkdostu değil.* Beyazpelerinler herkesten şüphelenirdi. Ve kızın onlardan kaçınmak için Lugard'dan kaçtığını kafalarına koymuşlarsa...

Yolcu'yu topuklayarak eşkin sürmeye başladı. İri burunlu kızıl kahverengi iğdiş at hızlı değildi, ama dayanıklı ve cesurdu. Diğer ikisi kısa zamanda yetişti ve nasıl bir ruh hali içinde olduğunu görünce çenelerini tuttular.

Lugard'dan yaklaşık üç kilometre sonra meşe ve meşinyapraklardan oluşan bir ağaçlığa girdi. Adamların kalanı, kalın, yaygın dallı bir meşenin altındaki açık alanda geçici bir kamp kurmuşlardı. Pek çok küçük, dumansız ateş yanıyordu; biraz çay demlemek için her fırsatı kullanırlardı. Bazıları uyukluyordu; eski bir asker asla biraz kestirme fırsatını kaçırmazdı.

Uyanık olanlar uyuyanları tekmeleyerek uyandırdı ve hepsi başını kaldırıp ona baktı. Bryne bir an eyerinde oturup onları süzdü. Gri saçlar, kel kafalar, yaşla kırışmış yüzler. Hâlâ zorlu ve zinde, ama yine de... Sırf neden bir kadının yeminini bozduğunu öğrenmek için onları Murandy'ye kadar getirmek aptallıktı. Üstelik, belki Beyazpelerinler de peşlerindeydi. İş bitmeden önce ne kadar zaman geçeceği, evden ne kadar uzaklaşacakları belirsizdi. Şimdi geri dönecek olsa, Kore Pınarları'nı bir daha gördüklerinde bir aydır yolculuk ediyor olacaklardı. Devam ederse, kovaladıkları kadınların Aryth Okyanusu'nu görmeden duracaklarına garanti yoktu. Bu adamları ve kendini eve götürmeliydi artık. Öyle yapmalıydı. O kızları Beyazpelerinlerin elinden almalarını istemeye hakkı yoktu. Mara'yı Beyazpelerin adaletine bırakmalıydı.

"Batıya gidiyoruz," diye bildirdi ve hemen bir kargaşa oldu, ateşler çayla söndürüldü, çaydanlıklar eyerlere bağlandı. "Hızlı gitmek zorundayız. Mümkünse Altara'da yakalamayı düşünüyorum onları, ama olmazsa, bizi

nereye götürecekleri belirsiz. İşimiz bitmeden önce Jehannah, Amador ya da Ebou Dar'ı görebilirsiniz." Sahte bir kahkaha attı. "Ebou Dar'a ulaşırsak ne kadar zorluymuşsunuz, görürsünüz. Oradaki hizmetkâr kızlar akşam yemeği için Illianlıların derisini yüzer ve eğlence olsun diye Beyazpelerin şişler."

Adamlar şakanın gerektirdiğinden daha fazla güldüler.

"Sizin yanınızdayken endişemiz olmaz, lordum," diye güldü Thad, teneke kupasını heybesine tıkarken. Yüzü buruşturulmuş kösele gibi kırışıktı. "Neden, duyduğuma göre bir kez Amyrlin'in kendisiyle bile atışmışsınız ve..." Jar Silvin adamın ayak bileğini tekmeledi ve Thad yumruğunu sıkarak hızla genç adama döndü... Jar gri saçlıydı, ama yine de daha gençti. "Bunu neden yaptın, Silvin? Kafanı kırmamı istiyorsan söyle yeter... Ne?" Silvin ve diğerlerinin anlamlı bakışları sonunda anlamasını sağladı. "Ah. Ah, evet." Eyerinin kayışlarını kontrol etmeye dalmış gibi yaptı, ama artık kimse gülmüyordu.

Bryne yüzündeki taşsılığı yumuşatmaya çalıştı. Geçmişi geçmişte bırakmanın zamanı gelmişti. Sırf yatağını paylaştığı bir kadın –ve daha fazlasını, diye düşündü– sırf o kadın ona yabancının biriymiş gibi baktı diye, adını söylemekten kaçınması gerekmiyordu. Sırf, vermek üzere yemin ettiği tavsiyeleri verdiği için onu, geri dönerse idam edilmek üzere Caemlyn'den sürdü diye... Aniden Caemlyn'de beliren bu Lord Gaebril ile yakınlaşmışsa, bu artık onu hiç ilgilendirmezdi. Kadın ona, buz kadar düz ve soğuk bir sesle, adının sarayda bir daha telaffuz edilmeyeceğini, onu ihanet suçundan cellada göndermemesinin tek sebebinin uzun yıllar boyunca verdiği hizmet olduğunu bildirmişti. İhanet! Gaebril'in neşesini yerinde tutması gerekiyordu, özellikle de bu kovalamaca uzayacaksa.

Dizini eyerinin yüksek kaşına dolayarak piposu ile kesesini çıkardı ve pipoyu doldurdu. Piponun çanağına, boynuna Andor'un Gül Tacı dolanmış bir yabani boğa oyulmuştu. Bin senedir Bryne Evi'nin simgesi buydu; kraliçenin hizmetinde güç ve cesaret. Yeni bir pipoya ihtiyacı vardı; bu eskimişti.

"O işten duyduğunuz kadar kolay kurtulmadım." Adamlardan birinin sönen ateşlerin birinden aldığı, hâlâ parlayan dalı almak için eğildi, sonra doğrularak piposunu çekiştirdi. "Üç sene önceydi. Amyrlin bir dizi ziyaret yapıyordu. Cairhien, Tear, Illian ve Tar Valon'a dönmeden önce, son olarak Caemlyn. O zamanlarda Murandy sınır lordları ile sorun yaşıyorduk... her zamanki gibi." Kahkahalar yükseldi; hepsi o ya da bu zamanda Murandy

sınırında görev yapmıştı. “Sınırın bize ait bölümündeki koyun ve sığırların kime ait olduğu konusundaki Murandylilerin sahip olduğu yanlış fikri düzeltebilmek için askerlerin bir kısmını sınıra göndermiştim. Amyrlin’in bu konu ile ilgileneceği hiç aklıma gelmemişti.” Kesinlikle dikkatlerini çekmişti; yola çıkma hazırlıkları sürüyordu, ama daha yavaşça.

“Siuan Sanche ve Elaida Morgase ile bir odaya kapanmışlardı...” İşte; yine adını söylemişti ve hiç canı yanmamıştı. “...ve çıktıklarında, Morgase yarı fırtına başı gibi görünüyordu, gözlerinden şimşekler çıkıyordu ve yarı ballı kek çaldığı için annesi tarafından kulağı çekilmiş on yaşında bir kız çocuğuna benziyordu. O zorlu bir kadın, ama Elaida ile Amyrlin Makamı arasında kalınca...” Başını iki yana salladı ve diğerleri güldüler; Aes Sedai ilgisi, ne lordlardan, ne hükümdarlardan kıskandıkları tek şeydi. “Bana tüm birlikleri hemen Murandy sınırından çekmemi emretti. Bunu benimle özel olarak konuşmasını istedim ve Siuan Sanche fena saldırdı. Saray halkının yarısı önünde, acemi askermişim gibi bir yanımdan kemirmeye başladı, diğer yanımdan bitirdi. Söyleneni yapmayı beceremiyorsam, beni balık yemi olarak kullanacağını söyledi.” İş bitmeden kadından özür dilemesi gerekmişti... yapmaya yemin ettiği şeyi yaptığı için, herkesin önünde... ama bunu eklemeye gerek yoktu. Sonuna kadar, Morgase’den adamın kellesini isteyip istemeyeceğinden, hatta bu işi bizzat yapmayacağından emin olamamıştı.

“Kendine oldukça büyük bir balık yakalamak istemiş anlaşılan,” diye güldü biri ve diğerleri de katıldı.

“Sonuçta,” diye devam etti Bryne, “postum kavruldu ve askerler sınırdan çekildi. Bu yüzden Ebou Dar’da sizi korumamı isteyecekseniz, şunu hatırlayın yeter. Bence o hizmetkâr kadınlar kalanımızla beraber Amyrlin’i de kurumak üzere dışarı asarlar.” Adamlar kahkahadan kırıldılar.

“Konunun ne olduğunu öğrenmeyi başardınız mı, lordum?” diye sordu Joni.

Bryne başını iki yana salladı. “Bir tür Aes Sedai işi, herhalde. Neyin peşinde olduklarını sen ve ben gibilere anlatmazlar.” Bu da birkaç gülüş kazandı.

Yaşlarını yalanlayan bir çeviklikle atlarına bindiler. *Bazıları benden daha yaşlı değil,* diye düşündü Bryne alayla. Torunu olmasa bile kızı olacak yaşta bir kadının güzel gözleri uğruna kovalamacaya çıkmayacak kadar yaşlı. *Ben yalnızca neden yeminini bozduğunu öğrenmek istiyorum,* dedi kendi kendine kararlılıkla. *Yalnızca bu.*

Elini kaldırarak ilerleme işaretini verdi ve bir toz bulutu kaldırarak batıya yöneldiler. Yetişmek için iyi hız yapmaları gerekecekti. Ama Bryne kararlıydı. Ebou Dar ya da Kıyamet Çukuru, onları bulacaktı.

13
Silen'da da Küçük Bir Oda

Elayne arabanın deri yayları üzerinde sallanmasına karşılık tutunurken karşısındaki Nynaeve'in ekşi yüzünü görmezden gelmeye çalıştı. Zaman zaman pencereden içeri dolan toz bulutlarına rağmen perdeler çekilmişti; rüzgâr akşam sıcağını biraz gideriyordu. Yükselip alçalan ormanlık tepeler akıp geçiyor, zaman zaman kısa çiftlik arazileri ile kesiliyordu. Amadicia tarzında bir lord malikânesi yoldan birkaç kilometre ötede, tepelerden birinin zirvesinde yükseliyordu. On beş metre yüksekliğinde dev, taş bir temeli, onun üzerinde ahşaptan inşa edilmiş girift bir binası, süslü balkonları ve kırmızı kiremitli çatıları vardı. Eskiden baştan aşağı taş olurdu, ama Amadicia'da lordlar kalelere ihtiyaç duymayalı çok sene geçmişti ve artık kralın yasası tahta binalar gerektiriyordu. Hiçbir asil lord krala karşı çok fazla dayanamazdı. Elbette, Işığın Evlatları bu yasadan muaftılar; epey bir Amadicia yasasından muaftılar onlar. Elayne çocukluğundan itibaren diğer ülkelerin yasalarını ve geleneklerini öğrenmek zorunda kalmıştı.

Uzak tepelerde de ormandan temizlenmiş tarlalar, yemyeşil bir kumaş üzerindeki kahverengi yamalar gibi görünüyordu ve üstlerinde insanlar karıncalar gibi çalışıyordu. Her şey kuru görünüyordu; tek bir yıldırım fersahlarca yayılacak bir yangına sebep olabilirdi. Ama yıldırım yağmur demekti ve gökyüzündeki birkaç bulut yağmur vermeyecek kadar yüksek ve zayıftı. Aylak aylak, yağmur yağdırmayı becerip beceremeyeceğini merak etti. Hava durumunu kontrol etmek konusunda epey bilgi edinmişti. Yine de, elinizde üzerinde çalışacak hiçbir şey olmayınca oldukça zor oluyordu.

"Leydimin canı mı sıkıldı?" diye sordu Nynaeve iğneleyici bir tavırla. "Leydimin kırlara nasıl baktığına bakılırsa... Leydimin burnundan aşağı...

bence Leydim biraz daha hızlı yolculuk etmek istiyor." Başının üzerine uzanarak küçük bir kapağı ittirdi ve bağırdı, "Daha hızlı, Thom. Bana itiraz etme! Sen de dilini tut, Juilin Hırsız Avcısı! Daha hızlı dedim!"

Tahta kapak çarpılarak kapandı, ama Elayne yine de Thom'un yüksek sesle homurdandığını duydu. Büyük olasılıkla küfrediyordu; Nynaeve bütün gün erkeklere bağırıp durmuştu. Bir an sonra Thom'un kırbacı şakladı ve araba daha da hızla fırladı, öyle şiddetli sarsılıyordu ki iki kadın altın rengi ipek kaplanmış koltuklarda savruldular. Thom arabayı satın aldığında ipek döşemeleri boydan boya temizlemişlerdi, ama altındaki dolgu malzemesi uzun zaman önce sertleşmişti. Yine de, böyle sarsılmasına rağmen Nynaeve'in çenesinin duruşu, hızlanmasını istedikten sonra bu sefer Thom'a yavaşlamasını söylemeyeceğini ifade ediyordu

"Lütfen, Nynaeve," dedi Elayne. "Ben..."

Diğer kadın sözünü kesti. "Leydim rahat mı acaba? Leydilerin rahata alışık olduğunu biliyorum, benim gibi zavallı bir hizmetkârın anlamayacağı bir şey, ama kuşkusuz Leydim hava kararmadan bir sonraki kasabaya ulaşmak istiyordur. Böylece Leydimin hizmetkârı Leydimin akşam yemeğini hazırlayabilir ve Leydimin yatak örtülerini açabilir." Altındaki koltuk hızla yükselip arkası ile buluştuğunda dişleri tıkırdayarak kapandı ve Nynaeve bu onun suçuymuş gibi dik dik Elayne'e baktı.

Elayne derin bir göğüs geçirdi. Nynaeve Mardecin'de bunun mantıklı olduğunu anlamış görünüyordu. Bir leydi asla hizmetkârı olmadan yolculuk etmezdi ve iki leydinin muhtemelen iki hizmetkâr bulundurması gerekirdi. Thom ile Juilin'e elbise giydirmeye kalkmadıkları sürece, bu içlerinden biri anlamına geliyordu. Nynaeve, leydilerin nasıl davrandıkları konusunda Elayne'in daha fazla bilgisi olduğunu o *sırada* görmüştü; Elayne nazikçe açıklamıştı ve Nynaeve genelde mantıklı bir şey duyduğunda anlardı. Genellikle. Ama o Macura Hanım'ın dükkânında olmuştu, o iki kadını korkunç çaylarıyla tıka basa doldurduktan sonra.

Mardecin'den ayrıldıktan sonra, gece yarısına kadar hızla ilerlemiş, hanı bulunan küçük bir köye gelmişlerdi. Hancıyı yatağından kaldırıp dar yataklı iki küçük oda tutmuş, ertesi gün ilk ışıklardan önce kalkıp yolculuğa devam etmiş, Amador'un birkaç kilometre uzağından dolanmışlardı. Görünüşlerine bakarak, hiçbirinin olduklarını söyledikleri kişi dışında biri olduğu anlaşılamazdı, ama Beyazpelerinlerle dolu bir şehirden geçmek hiçbirine huzur vermeyecekti. Amador Işığın Kalesi idi. Elayne Amador'da kralın

saltanat sürdüğünün, ama Pedron Niall'ın hükmettiğinin söylendiğini duymuştu.

Sorun dün gece başlamıştı, başkentten otuz kilometre kadar ötede, Bellon denen, Gaean Irmağı gibi muhteşem bir isme sahip çamurlu bir akıntının yanındaki bir yerde. Bellon Geçidi Hanı ilkinden daha büyüktü ve hancı Alfara Hanım Leydi Morelin'e özel bir yemek odası açtı ve Elayne bunu kolay kolay reddedemezdi. Alfara Hanım yalnızca Leydi Morelin'in hizmetkârı Nana'nın doğru düzgün servis yapmayı bilebileceğinden emindi; leydiler her şeyin gerektiği gibi yapılmasından hoşlanırdı, kadın öyle demişti, ki bu da doğruydu ve kendi kızları leydilere alışık değildi işte. Nana Leydi Morelin'in yatak örtülerinin nasıl açılması gerektiğini tam olarak bilirdi ve yolculukla geçen sıcak bir günden sonra güzel bir banyo hazırlayabilirdi. Nana'nın hanımı için tam da gerektiği gibi yapabileceği şeylerin listesi bitmek tükenmek bilmiyordu. Amadicialı asiller bu tür şeyleri bekler miydi, yoksa Alfara Hanım yalnızca bir dışarlıklının hizmetkârından mı faydalanıyordu, Elayne emin değildi. Nynaeve'i korumaya çalışmıştı, ama kadın, "Nasıl dilerseniz," ve, "Leydim pek titizdir," gibi sözleri hancı kadar bol keseden harcamıştı. Israr etmek aptalca ya da en azından tuhaf kaçacaktı. Gereksiz yere dikkat çekmemeye çalışıyorlardı.

Bellon'da kaldıkları sürece, başkalarının yanında Nynaeve mükemmel hizmetkârı oynamıştı. Ama yalnız kaldıkları zaman bambaşkaydı. Elayne Afet'ten çıkma bir leydi hizmetkârına dönüşmek yerine kendi haline dönmüş olmasını diliyordu. Özürleri, "Leydim çok nazik," sözleriyle karşılanmış ya da basitçe duymazdan gelinmişti. *Bir daha özür dilemeyeceğim*, diye düşündü ellinci kez. *Kendi suçum olmayan bir şey için değil.*

"Düşünüyordum da, Nynaeve." Tutamaca asılırken, Andor'da Hoppala denen, küçük bir tokaç üzerinde renkli, tahta bir top zıplatmaya çalıştığınız çocuk oyunundaki top gibi hissediyordu. Ama arabanın yavaşlamasını istemeyecekti. Nynaeve kadar dayanabilirdi buna. Kadın ne kadar inatçıydı! "Tar Valon'a ulaşıp neler olduğunu öğrenmek istiyorum, ama..."

"Leydim düşünüyor mu? Bunca çabadan sonra Leydimin başı ağrıyacak. Durur durmaz Leydim için koyundili kökü ve kırmızı papatya toplarım ve..."

"Sessiz ol, Nana," dedi Elayne sakin sakin, ama kararlılıkla; annesinin en iyi taklidini sunmuştu. Nynaeve'in ağzı açık kaldı. "O örgüyü çekecek

olursan, sandıklarla beraber arabanın tepesinde yolculuk edebilirsin.” Nynaeve boğulurmuş gibi bir ses çıkardı, konuşmak için öyle şiddetli çaba gösterdi ki hiçbir şey çıkmadı. Pek tatminkâr. “Zaman zaman benim hâlâ bir çocuk olduğumu düşünüyor gibisin, ama çocuk gibi davranan sensin. Senden sırtımı sabunlamanı istemedim, ama seni durdurmak için seninle güreşmem gerekirdi. Ben de karşılığında senin sırtını sabunlamayı önerdim, unuttun mu? Ve yer yatağında yatmayı da önerdim. Ama sen yatağa girdin ve çıkmadın. Surat asmayı kes. Hoşuna gidecekse, bir sonraki handa ben hizmetkâr olurum.” Muhtemelen felaketle sonuçlanırdı. Nynaeve herkesin içinde Thom’a bağırır, birilerinin kulağını yumruklardı. Ama biraz huzur bulmak için her şeye razıydı Elayne. “Hemen şu an durabiliriz ve ağaçların içinde elbiselerimizi değiştiririz.”

“Sana uyacak elbiseleri seçtik,” diye mırıldandı diğer kadın bir an sonra. Kapağı yine ittirerek bağırdı, “Yavaşlasana! Bizi öldürmeye mi çalışıyorsun? Aptal erkekler!”

Araba biraz daha aklı başında bir hıza düşerken yukarıda ölüm sessizliği vardı, halbuki Elayne iki adamın konuşacaklarına iddiaya girebilirdi. Ayna olmadan becerebildiğince saçlarını düzeltti. Baktığı zaman o parlak, siyah bukleleri görmek irkilticiydi. Yeşil ipek elbisesinin iyice fırçalanması gerekecekti.

“Düşündüğün neydi, Elayne?” diye sordu Nynaeve. Yanakları kızarmıştı. En azından Elayne’in haklı olduğunu biliyordu, ama geri adım atmak, asla etmeyeceği özre çok benzeyecekti.

“Bütün hızımızla Tar Valon’a dönüyoruz, ama Kule’de bizi ne beklediğine ilişkin en ufak fikrimiz var mı? O emirleri gerçekten Amyrlin vermişse... ben inanmıyorum ve anlamıyorum da, ama anlayana dek Kule’ye gitmeyi düşünmüyorum. ‘İçinde ne olduğunu öğrenmeden ancak bir aptal ağaçtaki deliğe elini sokar.’”

“Bilge bir kadınmış, bu Lini,” dedi Nynaeve. “Baş aşağı asılmış bir sarı çiçek demeti daha görürsek daha fazlasını öğrenebiliriz, ama o zamana dek bence Kule Kara Ajah’ın eline geçmiş gibi davranmalıyız.”

“Şimdiye dek Macura Hanım Narenwin’e bir güvercin daha göndermiştir. Bu arabanın tarifi ve aldığımız elbiselerin tarifiyle birlikte ve büyük olasılıkla Thom ile Juilin’in de.”

“Bunu engelleyemezdik. Tarabon’da oyalanmasak bunların hiçbiri olmazdı. Gemiye binmeliydik.” Elayne suçlar tavır karşısında ağzı açık,

bakakaldı ve Nynaeve yeniden kızaracak inceliği gösterdi. “Eh, olan oldu. Moiraine Siuan Sanche’yi tanıyor. Belki Egwene ona sorabilir...”

Aniden araba sarsılarak durdu ve Elayne’i Nynaeve’in tepesine fırlattı. Elayne kendini kurtarmaya çalışır, Nynaeve de onu üzerinden ittirirken atların kişneyerek kıvrandıklarını işitebiliyordu.

Saidar’a kucak açarak başını pencereden çıkardı... ve rahatlayarak yine bıraktı. Burada, birden fazla kez Caemlyn’den geçtiğini gördüğü türden bir şey vardı. Yolun kenarındaki büyük bir açıklıkta, akşam gölgeleri arasında bir gezgin sirk kamp kurmuştu. Bir arabanın arkasının tamamını kaplayan bir kafesin içinde büyük, siyah yeleli bir aslan yarı uykuda, uzanıyordu, bir diğerinde iki dişi aslan ileri geri adımlıyordu. Üçüncü bir kafes açık duruyordu; önünde bir kadın iki beyaz yüzlü siyah ayıyı iri, kırmızı toplar üzerinde yürütüyordu. Bir başka kafesin içinde iri, tüylü bir yabandomuzuna benzeyen bir şey vardı, yalnız burnu fazla sivriydi ve tırnaklı pençeleri vardı; bunun Aiel Kıraçları’ndan geldiğini biliyordu ve adına *capar* deniyordu. Başka kafeslerde başka hayvanlar vardı ve parlak renklere sahip kuşlar, ama Elayne’in gördüğü diğer sirklerin aksine, bunda insanlar da gösteri yapıyordu: iki adam birbirlerine kurdele bağlı halkalar atıyorlar, dört akrobat yüksek bir sütun halinde birbirlerinin omuzlarında durmaya çalışıyordu ve bir kadın arka ayakları üzerinde duran, ters taklalar atan bir düzine köpeği besliyordu. Arka planda, bazı adamlar iki yüksek direk dikiyordu; bunların ne için olduğu konusunda Elayne’in en ufak fikri yoktu.

Ama Thom dizginleri ne kadar çekerse çeksin, atların koşum takımları içinde şahlanmalarına ve gözlerini yuvarlamalarına sebep olan bunların hiçbiri değildi, Elayne aslanın kokusunu alabiliyordu, ama atlar vahşi gözlerle üç dev gibi, kırışık, gri hayvana bakıyordu. Hayvanların ikisi araba kadar büyüktü, iri kulakları, yere sarkan uzun burunları, burunların iki yanında ikişer büyük, kıvrık dişleri vardı. Üçüncü hayvan atlardan daha kısaydı, ama aynı ölçüde ağır görünüyordu ve uzun dişleri yoktu. Yavru olduğunu tahmin etti Elayne onun. Açık sarı saçlı bir kadın yavrunun kulağının arkasını ağır, çengelli bir üvendire ile kaşıyordu. Elayne daha önce buna benzer yaratıklar görmüştü. Ve bir daha göreceğini hiç düşünmemişti.

Kamptan uzun boylu, siyah saçlı bir adam uzun adımlarla çıktı. Bu sıcakta, zarif bir eğilme ile onları selamlarken savurduğu kırmızı ipekten bir pelerin takmıştı. Adam yakışıklıydı, biçimli bacakları vardı ve bu iki

gerçeğin pekâlâ farkında görünüyordu. “Dev domuz-atları hayvanlarınızı korkuttuysa beni affedin, Leydim.” Doğrulurken iki adamından atları yatıştırmalarını istedi, sonra ona bakarak sustu ve mırıldandı. “Sakin ol, yüreğim.” Yalnızca Elayne’in duyabileceği kadar yüksek sesle söylemişti. “Adım Valan Luca, Leydim, sıradışı bir gösterici. Varlığınız beni sevince boğuyor.” İlkinden daha da girift bir eğilme ile selam verdi.

Elayne Nynaeve ile bakıştı ve kendi yüzünde olduğunu bildiği aynı eğlenti dolu gülümsemeyi yakaladı. Kendiyle çok dolu bir adamdı bu Valan Luca. Adamları atları yatıştırmak konusunda çok başarılı olmuştu; atlar hâlâ kişniyor, ayaklarını yere vuruyorlardı, ama gözleri önceki kadar iri açılmış değildi. Thom ve Juilin o tuhaf hayvanlara atlar kadar dikkatli gözlerle bakıyorlardı.

“Domuz-atları mı, Luca Efendi?” dedi Elayne. “Nereden geliyorlar?”

“*Dev* domuz-atları, Leydim,” diye geldi yanıt, “efsanevi Shara’dan. Onları yakalamak için tuhaf medeniyetler ve yabancılarla dolu o yaban topraklarına düzenlenen geziyi bizzat ben yönettim. Maceralarımı size anlatmak beni büyülerdi. Ogierlerin iki katı boyunda dev insanlar.” İfade edebilmek için gösterişli bir hareket yaptı. “Kafasız varlıklar. Yetişkin bir boğayı alıp götürebilecek kadar iri kuşlar. Bir insanı yutabilecek yılanlar. Som altından şehirler. Arabanızdan inin Leydim ve izin verin anlatayım.”

Luca’nın hikâyeleri ile kendisini büyüleyeceğinden Elayne’in kuşkusu yoktu, ama o hayvanların Shara’dan geldiğinden çok kuşkuluydu. Bir kez, Deniz Halkı bile Shara hakkında, çıkmaları yasak olan duvarlı limanlardan fazlasını görmemişti; o duvarları aşan kimse bir daha görülmüyordu. Aieller de bundan fazlasını bilmiyordu. Ayrıca, o ve Nynaeve Falme’de, Seanchan istilası sırasında buna benzer yaratıklar görmüşlerdi. Seanchanlar onları iş hayvanı olarak ve savaş için kullanıyorlardı.

“Sanmıyorum, Luca Efendi,” dedi adama.

“O zaman sizin için gösteri yapalım,” dedi adam çabucak. “Gördüğünüz gibi, bu sıradan bir gezgin sirk değil, tamamen yeni bir şey. Özel bir gösteri. Akrobatlar, jonglörler, eğitilmiş hayvanlar, dünyadaki en güçlü adam. Hatta havai fişekler. Yanımızda bir Hava Fişekçi var. Ghealdan’ı hedefliyoruz ve yarın rüzgâra kapılıp gidiyoruz. Ama küçük bir ücret karşılığında...”

“Hanımım sanmıyorum dedi,” diye araya girdi Nynaeve. “Parasını hayvanları seyretmekten daha iyi şeylere harcayabilir.” Aslında, paralarını hâkimiyet altına alan ve gerektiği zaman gönülsüzce dağıtan kendisiydi. Her şeyin İki Nehir’deki kadar para etmesi gerektiğini düşünüyor gibiydi.

“Neden Ghealdan’a gitmek istiyorsunuz, Luca Efendi?” diye sordu Elayne. Diğer kadın gerçekten de insanları kırıyor ve düzeltme işini ona bırakıyordu. “Orada epey sorun çıktığını duydum. Ordunun Haberci denen ve Yenidendoğan Ejder’in gelişini vaaz eden adamı bastıramadığını duydum. Herhalde kendinizi isyanların ortasında bulmak istemiyorsunuzdur.”

“Fena halde abartılmış, Leydim. Fena halde abartılmış. Kalabalıkların olduğu yerde, insanlar eğlendirilmek ister. Ve insanların eğlendirilmek istediği yerde, benim gösterim hep sevinçle karşılanır,” Luca duraksadı, sonra arabaya yanaştı. Elayne’in gözlerine bakarken yüzünden utanç dolu bir ifade geçti. “Leydim, aslında, sizin için gösteri yapmama izin verirseniz bana büyük iyilik etmiş olursunuz. Gerçek şu ki, yolun ilerisindeki kasabada domuz-atlarımdan biri biraz sorun yarattı. Kazaydı aslında,” diye ekledi telaşla, “sizi temin ederim. Onlar nazik hayvanlardır. Hiç tehlikeli değillerdir. Ama Sienda halkı gösteri yapmama izin vermedi, buraya gelip görmek de istemediler... Eh, zararı ve cezaları ödemek için tüm paramı harcadım,” İrkildi. “Özellikle de cezaları. Sizi eğlendirmeme izin verirseniz... gerçekten çok cüzi bir ücret karşılığı... dünyanın neresine gidersem gideyim hamim olarak sizin isminizi verir, cömertliğinizin ününü yayarım. Leydi?..”

“Morelin,” dedi Elayne. “Samared Evi’nden Leydi Morelin.” Yeni saçı ile, Cairhienli olarak kabul ettirebilirdi kendini. Başka zaman olsa büyük keyif alacak olsa da, adamın gösterisini izleyecek zamanı yoktu, bunu ona da söyledi ve ekledi, “Ama paranız yoksa birazcık yardım edebilirim. Ghealdan’a gitmesine yardım edecek bir şeyler ver ona, Nana.” İstediği son şey adamın onun “ününü yayması” idi, ama fakirlere ve sıkıntı çekenlere yardım etmek, yabancı topraklarda bile, buna imkânı varken kaçınmayacağı bir görevdi.

Nynaeve homurdanarak kemer kesesinden cüzdanını çıkardı ve elini içine daldırdı. Arabadan eğilerek Luca’nın eline bir şeyler sıkıştırdı ve adamın elini verdiği şeyin üzerine kapattı. “Doğru düzgün bir iş yapsan dilenmek zorunda kalmazdın. Sür arabanı, Thom!” diyerek adamı irkiltti.

Thom’un kırbacı şakladı ve Elayne koltuğunda geriye fırladı. “Kaba olman gerekmiyordu,” dedi. “Ya da bu kadar ani. Ona ne verdin?”

“Gümüş bir peni,” diye yanıt verdi Nynaeve sakin sakin, cüzdanını kesesine koyarak. “Ve bunu bile hak etmiyordu.”

“Nynaeve,” diye homurdandı Elayne. “Adam muhtemelen onunla alay ettiğimizi düşünmüştür.”

Nynaeve burnunu çekti. “O omuzlarla, bir gün doğru düzgün çalışsa ölmezdi.”

Fikrine katılmamasına rağmen Elayne sessizliğini korudu. Tam olarak değil. Çalışmak adama kesinlikle zarar vermezdi, ama Elayne verilecek iş olduğunu sanmıyordu. *Gerçi Luca Efendi o pelerini giymesine izin vermeyecek hiçbir işi kabul etmezdi.* Ama konuyu açacak olsa, muhtemelen Nynaeve itiraz ederdi –Nynaeve’in bilmediği şeyleri nazikçe açıkladığı zaman, kadın onu kibirli olmakla, ona ders vermeye çalışmakla suçlayabiliyordu– ve son kavgaları yatıştıktan sonra, Valan Luca yeni bir tanesini çıkarmaya değmezdi.

Sienda’ya ulaştıklarında gölgeler uzuyordu. İki hanı olan, evleri taş ve sazdan inşa edilmiş büyük bir köydü. Kralın Mızrakçısı adlı ilk hanın ön kapısının olması gereken yerde kocaman bir delik vardı ve bir kalabalık işçilerin onarımını izliyordu. Belki de Luca Efendi’nin “domuz-atı” hanın tabelasını sevmemişti. Şimdi deliğin yanına dayanmış olan tabela, mızrağını eğmiş, saldıran bir asker betimliyordu. Bir şekilde sökülüp alınmış gibi görünüyordu.

Şaşırtıcı şekilde, kalabalık sokaklarda Mardecin sokaklarında olduğundan daha fazla Beyazpelerin vardı, ek olarak zincir zırh, koni şeklinde çelik miğferler ve Amadicia’nın Devedikeni ve Yıldızı’nı taşıyan mavi pelerinler giymiş askerler dolanıyordu. Yakında garnizonlar olmalıydı. Kralın adamları ve Beyazpelerinler birbirlerinden hoşlanıyor gibi görünmüyordu. Ya yanlış renge bürünmüş adam hiç yokmuş sürtünüp geçiyorlar ya da kılıç çekmeye ramak gibi kalmış gibi meydan okuyan bakışlar fırlatıyorlardı birbirlerine. Beyaz pelerinli adamların bazılarının göğsündeki güneş patlamalarının arkasında kırmızı çoban asaları vardı. Kendilerine verdikleri isimle, Işığın Eli, gerçeği arayan El, ama başkalarının verdiği isimle Sorgucular. Diğer Beyazpelerinler bile onlardan uzak duruyordu.

Bunların hepsi Elayne’in midesinin kasılması için yeterliydi. Ama gün batımına en fazla bir saat kalmıştı, hem de yazın son günlerinin uzunluğu hesaba katıldığı halde. Gecenin yarısını yolda geçirmek ileride bir başka han bulmayı garanti etmiyordu, üstelik geç saatlerde yolculuk etmek dikkat çekebilirdi. Dahası, bugün erken mola vermek için sebepleri vardı.

Nynaeve ile bakıştılar ve bir an sonra diğer kadın başını sallayarak, “Durmamız gerek,” dedi.

Araba Gerçeğin Işığı hanının önüne çektiğinde, Juilin aşağı atlayıp kapıyı açtı ve Nynaeve yüzünde saygılı bir ifadeyle onun Elayne’in inmesine yardım etmesini bekledi. Ama Elayne’e gülümseyerek bir bakış fırlattı; bir daha surat asmayacaktı. Omzuna astığı deri çanta biraz uygunsuz kaçıyordu, ama çok fazla değil. Elayne öyle umuyordu. Nynaeve eline bir bitki ve merhem stoku geçirdikten sonra, göz önünden ayırmamaya kararlıydı onları.

Hanın tabelasını görünce –Evlatların cüppelerindekine benzer, altın rengi bir güneş resmedilmişti– “domuz-atının” diğer hanı değil bu hanı seçmiş olmasını diledi. En azından güneşin arkasında çoban asası yoktu. Salonu dolduran adamların yarısı kar beyazı pelerinler giymişlerdi ve miğferlerini önlerindeki masaya bırakmışlardı. Elayne derin bir nefes aldı ve gerisingeri dönüp dışarı çıkmamak için kendine hâkim oldu.

Askerler dışında hoş bir handı. Kirişli, yüksek tavanları ve koyu renk ahşap duvar kaplamaları vardı. İki büyük şöminenin soğuk ocakları yeşil kesme dallarla süslenmişti ve mutfaklardan güzel yemek kokuları geliyordu. Beyaz önlüklü hizmetkâr kızların hepsi, şarap, bira ve yemek tepsileriyle koştururken gülümsüyorlardı.

Bir hanımefendinin gelişi, başkentin bu kadar yakınında, pek az ilgiyle karşılandı. Ya da belki o lordun malikânesi yüzündendi. Birkaç adam ona baktı; daha fazlası ilgiyle “hizmetkârı” süzdü, ama kendisine baktıklarını fark ettiği zaman Nynaeve’in sert sert kaşlarını çatması hemen şaraplarına dönmelerini sağladı. Nynaeve, hiçbir şey söylemese ve kötü kötü süzmese bile, bir erkeğin bakmasını suç sayıyor gibiydi. Bunu düşününce, Elayne bazen kadının neden üzerine daha az yakışan giysiler giymediğini merak ediyordu. O basit gri elbisenin üzerine gerektiği gibi oturması için Elayne’in çok uğraşması gerekmişti. İnce işlere gelince, Nynaeve’in dikiş yeteneği umutsuzdu.

Hancı Jharen Hanım uzun, gri bukleleri, sıcak bir gülümsemesi ve sorgu dolu kara gözleri olan tombul bir kadındı. Elayne onun yıpranmış bir kolağzını ya da hafif bir cüzdanı on adım öteden göreceğini tahmin etti. Anlaşılan onlar sınavı geçmişti, çünkü kadın gri eteklerini açarak derin bir reverans yaptı, coşkun bir tavırla hoş geldiniz dedi ve Leydi’nin Amador’a mı geliyor, Amador’dan mı ayrılıyor olduğunu sordu.

“Amador’dan geliyoruz,” diye yanıt verdi Elayne isteksiz bir tavırla. “Şehrin baloları pek eğlenceliydi ve Kral Ailron söyledikleri kadar yakışıklı, ki krallar hakkında anlatılanlar çıkmıyor genellikle, ama artık malikâneme dönmem gerekiyor. Nana ve benim için bir oda istiyorum. Uşağım ile arabacım için de bir şeyler ayarlayıverin.” Nynaeve ve yer yatağını düşünerek ekledi, “İki doğru düzgün yatak olsun. Nana’yı hep yakınımda isterim ve yer yatağında yattığında öyle horluyor ki beni uyutmuyor.” Nynaeve’in saygılı ifadesi silindi –neyse ki azıcık– ama oldukça doğruydu bu. Kadın korkunç horluyordu.

“Elbette, Leydim,” dedi tombul hancı. “Tam istediğiniz gibi bir odam var. Ama adamlarınızın ahırda, samanlıkta yatması gerekecek. Hanım oldukça dolu, gördüğünüz gibi. Dün bir serseri grubu köye korkunç hayvanlar getirdi ve içlerinden biri Kralın Mızrakçısı’nı yıktı. Zavallı Sim müşterilerinin yarıdan fazlasını kaybetti ve onların hepsi de buraya geldi.” Jharen Hanım’ın gülümsemesinde adamın kaybı için üzüntüden çok tatmin vardı. “Ama boş bir odam var.”

“İş göreceğinden eminim. Yukarıya hafif bir yemek ve biraz banyo suyu gönderirseniz, sanırım erken yatacağım.” Daha pencerelerden içeri gün ışığı giriyordu, ama Elayne esnemesini bastırırmış gibi elini zarifçe ağzına götürdü.

“Elbette, Leydim. Nasıl isterseniz. Bu taraftan.”

Jharen Hanım onları ikinci kata çıkarırken Elayne’i eğlendirmek zorunda hissediyordu kendini anlaşılan. Yol boyunca hanın ne kadar kalabalık olduğunu, boş bir oda kalmasının ne kadar büyük bir mucize olduğunu, serserileri ve hayvanlarını, onların nasıl kasabadan kovalandığını ve pek de iyi olduğunu, seneler içinde hanında kalan bütün asilleri, hatta bir kez Işığın Evlatları’nın Kumandanını bile misafir ettiğini anlattı. Neden, daha geçen gün Tear’dan bu yana gelen bir Boru Avcısı gelmişti ve Tear Taşı’nın sahte bir Ejder’in eline geçtiğini anlatmıştı. Erkeklerin bu tür şeyler yapması korkunç bir pislik değil miydi? “Umarım asla bulmazlar.” Hancı başını iki yana sallarken gri bukleleri savruldu.

“Valere Borusu’nu mu?” dedi Elayne. “Neden bulmasınlar ki?”

“Neden, Leydim, eğer bulurlarsa, bu Son Savaş geliyor demek olur. Karanlık Varlık zindanından kurtuluyor demek olur.” Jharen Hanım ürperdi. “Işık izin verse de Boru asla bulunmasa. Böylece Son Savaş da gelemez, değil mi?” Bu ilgi çekici mantığa verilecek yanıt yoktu.

Yatak odası *tam olarak* sıkışık sayılmasa da, küçükçeydi. Çizgili örtüleri bulunan iki dar yatak sokağa bakan pencerenin iki yanına yerleştirilmişti. İki yatağı birbirinden ve beyaz badanalı duvarlardan, ancak yürümeye yetecek bir boşluk ayırıyordu. Yatakların arasında, üzerinde bir lamba ve kav kutusu bulunan bir sehpa duruyordu. Minik, çiçekli bir halı ve üzerinde küçük bir ayna bulunan ayaklı lavabo mobilyaları tamamlıyordu. En azından her şey temiz ve cilalanmıştı.

Hancı yastıkları kabarttı, örtüleri düzeltti ve şiltelerin en iyi kaz tüyünden olduğunu, Leydi'nin adamlarının sandıkları arka merdivenlerden getireceklerini, çok rahat edeceklerini, Leydi pencereyi açarsa ve kapıyı aralarsa, gece iyi bir esinti çıkacağını söyledi. Sanki Elayne herkesin geçebileceği bir koridora açılan bir kapı ile uyuyabilecekmiş gibi. İki önlüklü kız buharlar saçan büyük, mavi bir sürahi ve beyaz bez kaplı geniş, lake kaplama bir tepsi ile geldiğinde Elayne sonunda Jharen Hanım'ı dışarı çıkartabildi. Bezin bir kısmı bir şarap sürahisi ile iki kupanın şekli ile kabarmıştı.

"Bence, içine bir delik açılmış olsa bile Kralın Mızrakçısı'na gideceğimizi düşünüyordu," dedi, kapı sıkı sıkı kapandıktan sonra. Odaya bakınarak yüzünü buruşturdu. Sandıklar odaya ancak sığacaktı. "Aslında gitsek daha mı iyi olurdu bilmem."

"Ben horlamıyorum," dedi Nynaeve gergin bir sesle.

"Elbette horlamıyorsun. Ama bir şeyler söylemeliydim."

Nynaeve yüksek sesle homurdandı, ama tek söylediği, "Uykuya dalabilecek kadar yorgun olduğuma memnunum. O çatalkök dışında, Macura denen kadının bitkileri arasında uykuya yardımcı olacak bir şey göremedim."

Demir destekli sandıkları taşımak için Thom ile Juilin üç tur yapmak zorunda kaldı. Onları hanın arkasındaki dar merdivenlerden yukarı taşırken, tüm erkeklerin yaptığı gibi homurdanıp durdular. Birlikte ilk sandığı taşırlarken ahırda uyumak zorunda kalmak hakkında da homurdanıyorlardı –sandığın yaprak şeklinde menteşeleri vardı, paranın çoğu ve değerli eşyalar bu sandığın dibindeydi ve kurtardıkları *ter'angreal*'ler de buradaydı– ama odaya bir göz attıktan sonra bakıştılar ve çenelerini kapadılar. En azından bu konuda.

"Salonda ne öğrenebileceğiz, bir bakacağız," dedi Thom, son sandığı da odaya tıktıktan sonra. Lavabo sehpasına yürüyecek kadar yer ancak kalmıştı.

“Belki köyde de bir tur atarız,” diye ekledi Juilin. “Sokakta benim gördüğüm kadar hoşnutsuzluk varsa, insanlar konuşur.”

“Bu çok iyi olur,” dedi Elayne. Yapacak, yük taşımaktan daha iyi işleri olduğunu düşünmeyi ne kadar da çok seviyorlardı. Tanchico’da da böyle olmuştu –ve Mardecin’de elbette– ve yine olabilirdi, ama burada pek olasılığı yoktu. “Başınızı Beyazpelerinlerle belaya sokmamaya dikkat edin.” Adamlar çileden çıkmışçasına bakıştılar. Sanki bilgi avlarından bereler ve kanayan yüzlerle hiç dönmemişler gibi, ama Elayne onları affetti ve Thom’a gülümsedi. “Öğreneceklerinizi dinlemeye can atıyorum.”

“Sabah,” dedi Nynaeve kararlılıkla. Bakışlarını Elayne’den öyle vurgulu bir şekilde kaçırıyordu ki, dik dik ona bakmasından bir farkı kalmıyordu. “Trolloclardan daha azı için bizi rahatsız edecek olursanız, neden olduğunu görürsünüz.”

İki adam arasında geçen bakışma ciltler dolusu anlam taşıyordu –Nynaeve’in kaşlarını keskin bir şekilde kaldırmasına sebep oldu– ama gönülsüzce onlara birkaç madeni para verince, kadınların rahatsız edilmeden uyumasına izin vermeyi kabul ederek gittiler.

“Thom ile konuşmama bile izin vermeyeceksen,” diye başladı Elayne onlar gittiğinde, ama Nynaeve onun sözünü kesti.

“Ben iç etekliğim içinde uyurken odaya dalmalarına izin veremem.” Beceriksizce elbisesinin arkasındaki düğmeleri çözüyordu. Elayne ona yardım etmek için yaklaştı, ama o, “Ben becerebilirim,” dedi. “Sen benim için yüzüğü çıkar.”

Elayne burnunu çekerek eteğini kaldırdı ve altına diktiği küçük cebe uzandı. Nynaeve aksi davranmak istiyorsa, bırak davransındı; Nynaeve yine atıp tutmaya başlasa bile karşılık vermeyecekti. Cepte iki yüzük vardı. Kabuledilmişliğe terfi ettirilirken verdikleri altın Büyük Yılan yüzüğünü bıraktı ve taş yüzüğü aldı.

Kırmızı, mavi ve kahverengi benekler ve çizgiler kaplı yüzük, parmağa geçirmek için fazla büyüktü ve ayrıca yassı ve çarpıktı. Ne kadar tuhaf görünse de, yüzüğün yalnızca bir kenarı vardı; kenar boyunca gezdirilecek parmak yüzüğün iç ve dış kenarlarından geçerek başladığı yere dönüyordu. Bu bir *ter’angreal*’di ve Egwene ile Aiel düşgezginlerinin paylaştığı Yeti’ye sahip olmayanların bile *Tel’aran’rhiod*’a girmesine izin veriyordu. Tek gereken o teninize dokunurken uyumaktı. Kara Ajah’tan aldıkları iki *ter’angreal*’in aksine, yönlendirme gerektirmiyordu. Elayne’e göre, bir erkek bile kullanabilirdi bunu.

Nynaeve üzerinde keten iç etekliği dışında hiçbir şey olmadan, yüzüğü Lan'in mühür yüzüğü ile kendi Büyük Yılan yüzüğünü taşıyan deri sicime geçirdi, sonra sicimi yeniden düğümleyip dikkatle boynuna asarak yataklardan birine uzandı. Yüzükleri dikkatle içine, teninin üzerine tıktı ve başını yastığa koydu.

"Egwene ile Bilgelerin gelmesinden önce zaman var mı?" diye sordu Elayne. "Kıraç'ta saatin kaç olduğunu hiç hesaplayamıyorum."

"Erken gelmezse var, ki gelmeyecektir. Bilgeler onun tasmasını kısa tutuyorlar. Uzun vadede onun için iyi olacak. Hep dikkafalı bir kız olmuştur." Nynaeve, bu onun için de geçerliymiş gibi gözlerini açıp doğrudan ona –ona!– baktı.

"Egwene'e, Rand'a onu düşündüğümü söylemesini istediğimi unutma." Kadının kavga başlatmasına izin vermeyecekti. "Ona de ki... ona de ki Rand'ı seviyorum, yalnızca onu." İşte. Sonunda söylemişti.

Nynaeve, gerçekten de çok itici bir tavırla gözlerini yuvarladı. "Madem istiyorsun," dedi kuru kuru, yastıkların üzerine yerleşerek.

Kadının nefesleri yavaşlarken Elayne sandıklardan birini ittirerek kapıya yasladı ve üzerine oturup beklemeye başladı. Beklemekten nefret ediyordu. Salona gitse, Nynaeve hak etmiş olurdu. Muhtemelen Thom hâlâ oradaydı ve... Ve hiçbir şey. Thom onun arabacısını oynuyordu. Elayne, hizmetkâr olmayı kabul etmeden önce Nynaeve'in bunu düşünüp düşünmediğini merak etti. İçini çekerek sırtını kapıya verdi. Beklemekten *gerçekten* nefret ediyordu.

14
Buluşmalar

Ter'angreal yüzüğün etkileri artık Nynaeve'i şaşırtmıyordu. Uyku çökerken düşündüğü yerdeydi, Tear'daki, Taşın Yüreği denen büyük odada, Tear Taşı adlı dev kalenin içinde. Yaldızlı ayaklı şamdanlar yakılmamıştı, ama her yerden ve hiçbir yerden solgun bir ışık geliyordu ya da basitçe çepeçevre her yerde vardı, uzakta solgun gölgelere dönüşüyordu. En azından sıcak değildi; *Tel'aran'rhiod*'a asla sıcak ya da soğuk olmazdı.

Dev kızıltaş sütunlar her yöne doğru uzanıyordu, çok yukarıdaki kubbeli tavan, altın zincirlerden sarkan daha fazla altın lamba ile solgun gölgeler arasında kayboluyordu. Ayaklarının altındaki açık renk zemin taşları yıpranmıştı; Tear'ın Yüksek Lordları bu odaya yalnızca yasaları ve gelenekleri gerektirdiği zaman geliyordu –uyanık dünyada elbette–, ama Dünyanın Kırılışı'ndan bu yana gelmeye devam etmişlerdi. Kubbenin altında, tam ortada *Callandor* duruyordu, kristalden yapılmış bir kılıç gibi parlıyordu ve yarı boyuna kadar yerdeki taşlara saplanmıştı. Tıpkı Rand'ın bıraktığı gibi.

Nynaeve *Callandor*'a yaklaşmadı. Rand çevresine *saidin* ile tuzaklar ördüğünü iddia etmişti, hiçbir kadının göremeyeceği tuzaklar. Nynaeve pis tuzaklar olmasını bekliyordu onların –en iyi adamlar bile, sinsi davranmaya çalıştıkları zaman oldukça vahşi olabiliyorlardı–, *sa'angreal* kullanabilecek bir erkek kadar bir kadın için de tetiklenebilecek tuzaklar. Rand kılıcı Terkedilmişler kadar Kule'den de korumak istemişti. Rand'ın kendisi dışında biri *Callandor*'a dokunacak olursa ölebilir ya da daha kötüsü olabilirdi.

Bu *Tel'aran'rhiod*'un gerçeklerinden biriydi. Uyanık dünyada olan burada da olurdu, ama tersi her zaman doğru değildi. Düşler Dünyası,

Görünmez Dünya uyanık dünyayı, bazen tuhaf şekillerde yansıtırdı, belki başka dünyaları da. Verin Sedai Egwene'e dünyalardan, oralardaki ve buradaki gerçeklerden dokunmuş bir desen olduğunu anlatmıştı. Tıpkı insanların yaşamlarının Çağların Deseni'ni dokuduğu gibi. *Tel'aran'rhiod* hepsine dokunuyordu, ama pek az kişi kendi sıradan düşlerinde, bilmeden, birkaç saniye için, tesadüfen olmadığı sürece oraya girebiliyordu. Düşgörenler için tehlikeli anlardı bunlar, ama çok talihsiz olmadıkları sürece asla anlamıyorlardı. *Tel'aran'rhiod*'un bir başka gerçeği de, burada düşgörenin başına gelenlerin uyanık dünyada da gerçek olduğuydu. Düşler Dünyası'nda ölmek gerçekten ölmekti.

Nynaeve sütunların arasındaki loşluktan izlendiği hissine kapıldı, ama bu onu rahatsız etmedi. Moghedien *değildi. Hayali gözler; izleyen falan yok. Elayne'e onları görmezden gelmesini söyledim ve burada ben...* Moghedien kesinlikle bakmaktan fazlasını yapardı. Öyle de olsa, Nynaeve yönlendirebilecek kadar öfkeli olduğunu diliyordu. Korktuğundan değil elbette. Yalnızca öfkeli değildi. Hiç korkmuyordu.

Çarpık taş yüzük hafif geliyordu, sanki iç etekliğinin içinden süzülmeye çalışıyordu ve ona üzerinde iç etekliğinden başka bir şey olmadığını hatırlattı. Giyinmeyi düşünür düşünmez bir elbise içinde buldu kendini. Bu *Tel'aran'rhiod*'un hoşuna giden bir özelliğiydi; bazı açılardan yönlendirmeye gerek kalmıyordu, çünkü burada Aes Sedailerin Güç'le yapabileceğinden kuşkulu olduğu şeyler yapabiliyordu. Ama beklediği elbise değildi; iyi, sağlam İki Nehir yünlülerinden değildi. Jaerecruz dantelinden kesilmiş yüksek yaka çenesinin altına kadar geliyordu, ama açık sarı ipek pililer bedenini oldukça sergileyici bir şekilde sarıyordu. Tanchico'da halka karışmak için giydiğinde, bu Tarabon elbiselerine kaç sefer yakışıksız demişti? Onlara düşündüğünden daha çok alışmış gibiydi.

Kendi zihninin dikbaşlılığına karşılık örgüsünü hızla çekerek elbiseyi olduğu gibi bıraktı. İstediği elbise olmayabilirdi, ama Nynaeve bir elbise yüzünden ciyaklayıp hoplayacak kaprisli bir kız değildi. *Elbise elbisedir işte.* Egwene, bu sefer hangi Bilge ona eşlik edecekse onunla beraber geldiği zaman da üzerinde olacaktı ve içlerinden biri tek kelime edecek olursa... *Elbiseler konusunda kendi kendime gevezelik etmek için erken gelmedim ben!*

"Birgitte?" Yanıt yalnızca sessizlik oldu ve gerek olmamasına rağmen sesini yükseltti. Bu mekânda, bu özel kadın isminin telaffuz edildiğini dünyanın diğer yarısından duyardı. "Birgitte?"

Sütunların arasından bir kadın çıktı, mavi gözleri sakin, gururlu ve kendine güvenliydi, altın saçları Nynaeve'inkinden de girift bir örgüyle toplanmıştı. Kısa beyaz ceketi ve yüksek topuklu, kısa konçlu botlarının üzerinde, bileklerde toplanmış, bol, sarı, ipek pantolonu iki bin sene önce hoşlanmaya başladığı kıyafetlerdi. Yan tarafındaki sadakta duran oklar gümüş görünüyordu, taşıdığı yay da öyle.

"Gaidal buralarda mı?" diye sordu Nynaeve. Adam genelde Birgitte'in yakınlarında bulunurdu ve varlığını görmezden gelerek, Birgitte onunla konuştuğunda kaşlarını çatarak Nynaeve'in sinirlerini bozardı. İlk başta, Gaidal Cain ile Birgitte'i *Tel'aran'rhiod*'da bulmak şok olmuştu... pek çok efsane ve hikâyeyle bağlantılı, uzun zaman önce ölmüş kahramanlardı onlar. Ama Birgitte'in kendisinin söylediği gibi, Zaman Çarkı'na bağlı kahramanlar için yeniden doğumu bekleyecek düşten daha iyi yer var mıydı? Çark kadar uzun süredir var olan bir düş. Tarmon Gai'don'da savaşmak üzere Valere Borusu'nun çağıracağı kahramanlar onlardı, Birgitte, Gaidal Cain, Rogosh Kartalgözlü, Artur Şahinkanadı ve tüm diğerleri.

Başını iki yana sallarken Birgitte'in örgüsü savruldu. "Onu bir süredir görmüyorum. Sanırım Çark onu yeniden dokudu. Hep böyle olur." Sesi beklenti ve endişe doldu.

Birgitte haklıysa, o zaman dünyada bir yerde bir oğlan çocuk doğmuştu, kim olduğu hakkında hiçbir bilgisi olmayan, ama yeni efsaneler yaratacak maceralar yaşamaya yazgılı küçük bir bebek. İhtiyaç duyulduklarında, Desen'i şekillendirmek üzere Çark kahramanları Desen'e dokuyordu ve öldükleri zaman beklemek üzere yine buraya dönüyorlardı. Çark'a bağlı olmanın anlamı buydu. Yeni kahramanlar da Çark'a bağlanabiliyorlardı, cesaretleri ve başarılarıyla sıradan insanların üzerine yükselen erkek ve kadınlar, ama bir kez bağlandılar mı, sonsuza dek sürüyordu.

"Ne kadar zamanın var?" diye sordu Nynaeve. "Senelerce, kuşkusuz." Birgitte hep Gaidal'a bağlıydı, her hikâyede. Çağlar boyunca, Zaman Çarkı'nın bile kıramadığı maceralarda ve romanslarda bağlı olmuştu. O hep Gaidal'dan sonra doğardı; bir, beş, on sene sonra, ama hep daha sonra.

"Bilmiyorum, Nynaeve. Buradaki zaman uyanık dünyadaki zaman gibi değildir. Bana göre, seninle en son on gün önce görüştüm ve Elayne'le daha geçen gün. Senin için nasıldı?"

"Dört ve üç gün," diye mırıldandı Nynaeve. O ve Elayne Birgitte'le konuşmak için ellerinden geldiğince sık geliyorlardı, ama Thom ve Juilin

kamplarını paylaşır ve gece nöbet tutarken daha sık olamıyordu. Birgitte Güç Savaşı'nı hatırlıyordu ya da en azından bir ömür kadarını. Terkedilmişleri de hatırlıyordu. Geçmiş yaşamları uzun zaman öncesinden, sevgiyle hatırladığı kitaplar gibiydi, daha uzak olanlar daha yakınlara göre daha solgun, ama Terkedilmişler hep açıkça hatırlanıyordu. Özellikle de Moghedien.

"Anlıyor musun, Nynaeve? Buradaki zaman akışı çok büyük şekillerde de kayabilir. Ben yeniden doğmadan önce aylar da geçebilir, günler de. Burada, benim için. Uyanık dünyada, benim doğmama daha seneler olabilir."

Nynaeve bir çabayla kızgınlığını bastırmaya çalıştı. "O zaman sahip olduğumuz zamanı boşa harcamamalıyız. Son buluşmamızdan bu yana içlerinden birini gördün mü?" Kimden bahsettiğini söylemesine gerek yoktu.

"Çok fazlasını. Lanfear sık sık *Tel'aran'rhiod*'a geliyor, elbette, ama Rahvin, Sammael ve Graendal'ı da gördüm. Demandred. Ve Semirhage." Son isimle Birgitte'in sesi gerildi; ondan nefret eden Moghedien bile onu gözle görülür şekilde korkutmuyordu, ama Semirhage bambaşka bir meseleydi.

Nynaeve de ürperdi –altın saçlı kadın onun hakkında çok şey anlatmıştı– ve üzerinde yün bir pelerin olduğunu, derin başlığının yüzünü saklamak üzere çekilmiş olduğunu fark etti; kızararak pelerini kaybetti.

"Hiçbiri seni görmedi, değil mi?" diye sordu endişeyle. Birgitte, *Tel'aran'rhiod* hakkındaki bilgisine rağmen pek çok açıdan kendisinden daha savunmasızdı. O yönlendirmeyi hiç başaramamıştı; Terkedilmişlerden herhangi biri, hızlarını kesmeden, onu bir karıncayı ezercesine yok edebilirdi. Ve burada yok edilirse, bir daha asla yeniden doğamazdı.

"Buna izin verecek kadar yeteneksiz ya da aptal değilim." Birgitte gümüş yayına yaslandı; efsaneler, o yay ve gümüş okları ile asla ıskalamadığını söylerdi. "Onlar başkalarıyla değil birbirleriyle ilgileniyorlar. Rahvin ile Sammael'i, Demandred ile Lanfear'ı, her biri görülmeden diğerlerini izlerken gördüm. Ve Demandred ile Semirhage birbirlerini de izliyordu. Özgür kaldıklarından beri onları burada bu kadar çok görmemiştim."

"Bir şeyin peşindeler." Nynaeve sinir ve hayal kırıklığı içinde dudağını ısırdı. "Ama ne?"

“Henüz bilemiyorum, Nynaeve. Gölge Savaşı’nda onlar başkaları kadar birbirlerine karşı da entrikalar çeviriyorlardı, ama yaptıkları işler, uykuda ya da uyanıkken, asla dünya için iyiye işaret olmadı.”

“Öğrenmeye çalış, Birgitte; güven içinde yapabildiğinde, en azından. Risk alma.” Diğer kadının yüzü değişmedi, ama Nynaeve kadının eğlendiğini düşündü; aptal kadın da tehlikeyi Lan kadar az düşünüyordu. Ona Beyaz Kule’yi, Siuan’ın neler çeviriyor olabileceğini sorabilmeyi diledi, ama Birgitte Boru tarafınan çağrılmadığı sürece uyanık dünyayı ne görebiliyordu, ne de dokunabiliyordu oraya. *Yalnızca gerçekten sormak istediğin şeyi erteliyorsun!* “Moghedien’i gördün mü?”

“Hayır,” diye içini çekti Birgitte, “ama denemediğimden değil. Normalde Düşler Dünyası’nda olduklarını bilen herkesi bulabilirim; bir his vardır, onlardan yayılan dalgalar gibi. Ya da belki farkındalıklarından yayılan; aslında bilmiyorum. Ben askerim, âlim değil. Ya sen onu alt ettiğinden bu yana *Tel’aran’rhiod*’a gelmedi ya da...” Duraksadı ve Nynaeve söyleyeceğini bildiği şeyi söylemesini engelleyebilmeyi diledi, ama Birgitte tatsız olasılıklardan kaçınmayacak kadar güçlü biriydi. “Ya da onu aradığımızı biliyor. Ona boş yere Örümcek dememişler.” Efsaneler Çağı’nda *moghedien* sözcüğünün anlamı buydu; ağını gizli yerlere ören, ısırığı birkaç yürek atışı içinde öldürecek kadar güçlü olan minik bir örümcek.

Aniden Nynaeve görünmeyen gözlerin çok fena farkına vararak şiddetle ürperdi. Titreme değildi bu. Yalnızca ürperme, titreme değil. Yine de, aniden kendini zırh içinde bulmamak için zarif Tarabon giysisini aklında sıkı sıkı tuttu. Yalnız başınayken bu tür şeylerin olması yeterince utanç vericiydi, Gaidal Cain’e eş olacak kadar cesur bir kadının serin, mavi bakışları altında daha da utanç verici olurdu.

“O gizli kalmak istese bile bulabilir misin onu, Birgitte?” Moghedien peşinde olduklarını biliyorsa, istenemeyecek kadar büyük bir şeydi; elinizde yalnızca bir sopa varken yüksek otların arasında aslan aramak gibi bir şeydi.

Diğer kadın duraksamadı. “Belki. Denerim.” Yayını kaldırarak ekledi, “Artık gitmeliyim. Geldikleri zaman diğerleri tarafından görülme riskine girmek istemiyorum.”

Nynaeve onu durdurmak için elini koluna koydu. “Onlara söylememe izin versen bana büyük yardımı olurdu. Böylece, bana Terkedilmişler

hakkında anlattıklarını Egwene ve Bilgeler ile paylaşırdım ve onlar da Rand'a söylerdi. Birgitte, Rand'ın bilmesi gerekiyor..."

"Söz verdin, Nynaeve." O parlak mavi gözler buz kadar sertti. "Kurallar, *Tel'aran'rhiod*'da beklediğimizi kimsenin bilmesine izin vermememiz gerektiğini söylüyor. Seninle konuşarak pek çok kuralı ihlal ettim, yardım ederek daha da fazlasını, çünkü sen Gölge ile savaşırken kenarda durup izleyemezdim. Bu savaşı hatırlayamayacağım kadar çok ömür boyunca verdim, ama kurallara elimden geldiğince uyacağım. Sözünü tutmalısın."

"Elbette tutacağım," dedi Nynaeve kızgınlıkla, "sen bana izin vermediğim sürece. Ve senden *rica* ediyorum..."

"Hayır."

Ve Birgitte kayboldu. Nynaeve'in eli bir an beyaz ceket kolu üzerinde duruyordu, bir sonraki an boşlukta. Thom ve Juilin'den duyduğu birkaç küfrü aklından geçirdi, değil kullanmak, dinlediği için Elayne'i payladığı türden küfürleri. Birgitte'e seslenmenin anlamı yoktu. Muhtemelen gelmezdi. Nynaeve ancak o ya da Elayne'in çağıracağı bir sonraki seferde geleceğini umabiliyordu. "Birgitte! Sözümü tutacağım, Birgitte!"

Bunu duyardı. Belki bir sonraki görüşmelerinde Moghedien'in eylemleri hakkında bir şeyler öğrenmiş olurdu. Nynaeve öyle olmayacağını umacaktı neredeyse. Öğrenirse, bu Moghedien gerçekten de *Tel'aran'rhiod*'da gizli gizli dolaşıyor anlamına gelecekti.

Aptal kadın! "Yılanları sen aramazsan, seni ısırdıklarında şikâyet edemezsin." Elayne'in Lini'si ile bir gün tanışmayı gerçekten istiyordu.

Engin odadaki boşluk üzerine üzerine geliyordu, onca kocaman, cilalı sütun ve aralarındaki loşluktan izlendiği duygusu. *Gerçekten burada biri olsaydı Birgitte bilirdi.*

Kalçalarındaki ipek elbiseyi düzeltmekte olduğunu fark etti ve aklını orada olmayan şeylerden uzaklaştırmak için elbiseye yoğunlaştı. Lan onu ilk gördüğünde üzerinde iyi, İki Nehir yünlüleri vardı ve aşkını itiraf ettiğinde basit işlemeli bir elbise, ama Nynaeve onun kendisini bu tür elbiseler içinde görmesini istiyordu. Onu gören Lan olursa uygunsuz kaçmazdı.

Yüksek bir boy aynası belirdi, o tarafa, bu tarafa dönerken, hatta omzunun üzerinden bakarken imgesini yansıttı. Sarı pililer bedenini sarıyor, sakladıkları her şeyi ima ediyorlardı. Emond Meydanı'ndaki Kadın Kurulu, Hikmet ya da değil, sıkı bir konuşma için uzak bir yere sürüklerlerdi onu.

Ama elbise çok güzeldi. Burada, yalnız başınayken, insan içine çıkarken bu tür şeyleri giymeye epey alıştığını itiraf edebilirdi. *Zevk alıyorsun,* diye payladı kendi kendini. *Senin de Elayne'in dönüşmeye başladığı hoppa kadından hiç farkın yok!* Ama güzeldi işte. Ve belki de hep söylediği kadar ölçüsüz değildi. Örneğin Mayene Başı'nın giydiği elbise gibi, dizlerine kadar gelen bir yaka açıklığı yoktu. Eh, belki Berelain'in elbiseleri o kadar alçak değildi, ama yine de saygınlığın gerektirdiğinden daha açıktılar.

Domanlı kadınların genelde ne giydiklerini duymuştu; Tarabonlular bile o *elbiselere* yakışıksız diyordu. Bu düşünceyle, sarı ipek katlar dalgalanarak akan kıvrımlara dönüştü ve örülmüş altından ince bir kemer belirdi. İnce kumaştan. Nynaeve'in yüzü kızardı. Çok ince kumaştan. Aslında, saydam olmaktan kıl payı kurtuluyordu. Elbise kesinlikle ima etmekten daha fazlasını yapıyordu. Lan onu bu elbisenin içinde görse, ona duyduğu aşkın umutsuzluğu, gelin armağanı olarak ancak bir dulun çelengini verebileceği hakkında gevezelik yapmayı bırakırdı. Bir bakışla, kanı alev alırdı. Ayrıca...

"Işık aşkına, üzerindeki de ne, Nynaeve?" diye sordu Egwene hayretler içinde.

Nynaeve havaya sıçradı, döndü ve Egwene ile Melaine'e bakarak yere indiğinde –Melaine olmak zorundaydı, değil mi, ama Bilgelerin hiçbiri daha iyi sayılmazdı– ayna kaybolmuştu ve üzerinde kış ortasına uygun, siyah, yünlü bir İki Nehir elbisesi vardı. Başka her şey kadar ürkmüş olmasına da bozularak –daha çok ürkmüş olmasıydı– hemen, düşünmeden elbisesini değiştirdi, ilk önce tülsü Doman elbisesine, sonra aynı hızla sarı Tarabon elbisesine döndü.

Yüzü alev alev yanıyordu. Muhtemelen onu eksiksiz bir aptal olarak görüyorlardı. Hem de Melaine'in önünde. Bilge, uzun, kızıl altın saçları, berrak yeşil gözleriyle çok güzeldi. Kadının neye benzediği umurunda olduğundan değil. Ama Egwene ile son görüşmesinde bu kadın da vardı ve Lan hakkında Nynaeve'e sataşmıştı. Egwene bunun sataşma olmadığını, Aiel kadınları arasında öyle sayılmadığını söylemişti, ama Melaine Lan'in omuzlarına, ellerine, gözlerine methiyeler düzmüştü. Bu yeşil gözlü kedinin Lan'in omuzlarına bakmaya ne hakkı vardı? Adamın sadakatinden kuşku duyduğundan değil. Ama o bir erkekti ve Nynaeve'den çok uzaktaydı ve Melaine burnunun dibindeydi ve... Kararlılıkla düşünce dizisine bir son verdi.

"Lan?.." Yüzünün yanıp kavrulacağını sandı. *Dilini kontrol edemiyor musun, kadın?* Ama geri adım atmayacaktı, atamazdı, Melaine oradayken

değil. Egwene’in şaşkın gülümsemesi yeterince kötüydü, ama Melaine anlayış dolu bir ifade takınmaya cüret etmişti. “O iyi mi?” Serinkanlı bir kendine hâkimiyetle konuşmaya çalışmıştı, ama sesi gergin çıkmıştı.

“O iyi,” dedi Egwene. “Senin güvende olup olmadığın hakkında endişeleniyor.”

Nynaeve fark etmeden tuttuğu nefesi salıverdi. Couladin ve Shaidolar gibileri olmadan da tehlikeli bir yerdi Kıraç ve o adam ihtiyatın anlamını bilmiyordu. Demek onun güvenliği için endişeleniyordu? Aptal adam Nynaeve’in kendisine bakamayacağını mı sanıyordu?

“Sonunda Amadicia’ya ulaştık,” dedi çabucak, düşüncelerini belli etmemeye çalışarak. *Dilini tutamıyorsun, sonra içini çekiyorsun! Adam aklımı başımdan aldı.* Diğerlerinin yüzlerine bakarak, başarılı olup olmadığını anlamanın yolu yoktu. “Amador’un doğusunda, Sienda adlı bir köyde. Her yer Beyazpelerin dolu, ama dönüp bir daha bakmıyorlar bize. Endişelenmeniz gereken diğerleri.” Melaine’in önünde dikkatli olmak zorundaydı –aslında, orada burada gerçeği birazcık çarpıtmak gerekiyordu– ama onlara Ronde Macura ve tuhaf mesajını, onları uyuşturmaya çalışmasını anlattı. Çalışmak olarak bahsetti, çünkü Melaine’in önünde kadının başarılı olduğunu itiraf edemezdi. *Işık, ben ne yapıyorum? Daha önce hiç Egwene’e yalan söylemedim.*

Sözde sebep –kaçak Kabuledilmişlerin geri getirilmesi– kesinlikle bahsedilmemesi gereken bir şeydi. Bilgelerden birinin önünde değil. Onlar Nynaeve ve Elayne’in tam Aes Sedai olduğunu sanıyorlardı. Ama bir şekilde Egwene’e tüm gerçeği anlatmalıydı. “Andor ile ilgili bir entrika olabilir, ama Elayne, sen ve ben ortak bazı şeylere sahibiz Egwene ve bizim de Elayne kadar dikkatli olmamız gerektiğini düşünüyorum.” Kız yavaşça başını salladı; sersemlemiş görünüyordu ve bu anlaşılabilir bir şeydi, ama anlamış gibiydi. “Çayın tadı beni kuşkulandırdığı için şanslıyız. Düşünsene, bitkileri benim kadar iyi bilen birine çatalkök içirmeye çalıştı.”

“Entrika içinde entrika,” diye mırıldandı Melaine. “Bence siz Aes Sedailer için Büyük Yılan doğru bir simge olmuş. Bir gün kazayla kendi kendinizi yutabilirsiniz.”

“Bizim de haberlerimiz var,” dedi Egwene.

Nynaeve kızın telaşı için sebep göremiyordu. *Bu kadının beni yemleyip kontrolümü kaybetmeme sebep olmasına kesinlikle izin vermeyeceğim. Ve bu kadın Kule’ye hakaret ettiği için kesinlikle öfkelenmeyeceğim.* Elini

örgüsünden çekti. Egwene'in söyledikleri kızgınlık meselesinin aklından uçup gitmesine sebep oldu.

Couladin'in Dünyanın Omurgası'nı aşması kesinlikle ciddiydi, Rand'ın onu takip etmesi de; Jangai Geçidi'ne doğru hızla, günün ilk ışıklarından alacakaranlığa kadar yol alıyordu ve Melaine kısa süre sonra oraya ulaşacaklarını söylüyordu. Cairhien'deki durum, Aieller gelip o bölgede kendi aralarında savaşmaya kalkmasa da yeterince kötüydü. Ve Rand delice planım uygularsa, yeni bir Aiel Savaşı'nın çıkacağı kuşkusuzdu. Deli. Ama kuşkusuz henüz değildi. Bir şekilde aklını başında tutması gerekiyordu.

Onu korumayı düşündüğüm zamanlardan bu yana ne kadar geçti? diye düşündü Nynaeve acı acı. *Ve şimdi onun Son Savaş'ta savaşmak üzere aklı başında kalmasını istiyorum.* Sırf bu sebepten değil, ama sebeplerden biri buydu. O olduğu şeydi işte. *Işık yaksın beni, ben de Siuan Sanche ya da içlerindeki başka herkes kadar kötüyüm!*

Egwene'in Moiraine hakkında söyledikleri onu şok etmişti. "Kadın ona *itaat* mi ediyor?" dedi inanmazlık içinde.

Egwene, o aptal Aiel eşarbı içinde şiddetle başını salladı. "Dün gece tartıştılar. Moiraine hâlâ onu Ejderduvarı'nı aşmamaya ikna etmeye çalışıyor. Ve sonunda Rand ona sakinleşene kadar kenarda beklemesini söyledi. Kadın dilini yutacak gibi görünüyordu, ama dediğini yaptı. En azından bir saat dışarıda, gecenin içinde kaldı."

"Bu doğru değil," dedi Melaine, şalını sertçe düzeltirken. "Erkekler Aes Sedailere de, Bilgelere de emir vermeye kalkamazlar. Söz konusu erkek *Car'a'carn* bile olsa."

"Kesinlikle hayır," diye onayladı Nynaeve, sonra kendi söyledikleri karşısında ağzı bir karış açık kalmasın diye çenesini kapatmak zorunda kaldı. *Onu kendi çaldığı ezgiye göre dans ettirse bile bana ne? Zaten hepimizi dans ettirip duruyor.* Ama doğru değildi. *Ben Aes Sedai olmak istemiyorum, yalnızca Şifa öğrenmek istiyorum. Ben olduğum gibi kalmak istiyorum. Bırak Rand kadına emirler versin!* Yine de, doğru değildi işte.

"En azından artık onunla konuşuyor," dedi Egwene. "Daha önce, kadın üç metre yaklaşacak olsa yüzü ekşiyordu. Nynaeve, her geçen gün Rand'ın kafası daha da şişiyor."

"Benden sonra Hikmet olacağını düşündüğüm günlerde," dedi Nynaeve ona alayla, "şişkinliği nasıl alacağını öğretmiştim sana. Yapsan onun için iyi olacak, otlaktaki kral boğaya dönüşmüş olsa bile. Belki de bu yüzden. Bana öyle geliyor ki krallar ve kraliçeler, ne olduklarını unutup kim olduklarına

göre davrandıklarında aptallık edebiliyorlar, ama yalnızca ne olduklarını hatırladıkları ve kim olduklarını unuttuklarında daha da kötü oluyorlar. Tek işleri onların da sıradan bir çiftçi gibi yediklerini, terlediklerini ve ağladıklarını hatırlatmak olan birini çalıştırsalar çoğu için iyi olacağını düşünüyorum."

Melaine, onaylamalı mı, karşı mı çıkmalı, bilemeden şalına sarındı, ama Egwene, "Deniyorum," dedi. "Ama bazen hiç de kendi gibi görünmüyor ve kendi gibi olduğunda bile normalde kibri patlatılamayacak kadar kalın bir balon oluyor."

"Elinden geleni yap. Kendi kendine tutunmasına yardımcı olmak yapılacak en iyi şey olabilir. Onun için ve dünyanın kalanı için."

Bunun ardından bir sessizlik geldi. Nynaeve ve Egwene Rand'ın sonunda delireceği gerçeğinden bahsetmeyi kesinlikle sevmiyordu ve Melaine'in de onlardan daha fazla hoşlanmak için sebebi yoktu.

"Sana anlatmam gereken bir başka önemli konu var," diye devam etti bir süre sonra. "Sanırım Terkedilmişler bir şeyler planlıyor." Onlara Birgitte'i anlatmak ile aynı şey değildi. Lanfear ve diğerlerini kendisi görmüş gibi anlattı. Aslında, gördüğünde yalnızca Moghedien'i tanıyabilirdi ve yalnızca bir kez, uzaktan görmüş olmasına rağmen belki Asmodean'ı. İkisinin de kimin kim olduğunu nereden bildiğini sormayacağını umdu ya da neden Moghedien'in gizli gizli dolaştığını düşündüğünü. Aslında, asıl sorun bu değildi.

"Sen Düşler Dünyası'nda mı dolaşıyorsun?" Melaine'in gözleri yeşil buz parçaları gibiydi.

Egwene'in hüzünle başını iki yana sallamasına rağmen Nynaeve onun bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi. "Dolaşmadan Rahvin ve diğerlerini göremezdim, değil mi?"

"Aes Sedai, pek az bilgin var ve çok şey deniyorsun. Öğrendiğin birkaç parça da öğretilmemeliydi sana. Kendi adıma, bazen bu buluşmalara izin verdiğimize bile pişman oluyorum. Eğitilmemiş kadınların *Tel'aran'rhiod*'a girmesine izin verilmemeli."

"Ben sizin öğrettiklerinizden daha fazlasını kendi kendime öğrendim." Nynaeve çaba göstererek sesini serin tuttu. "Kendi başıma yönlendirmeyi öğrendim ve neden *Tel'aran'rhiod* farklı olsun, anlamıyorum." Bunu söylemesine sebep olan kendi inatçı öfkesiydi. Evet, kendi kendine yönlendirmeyi öğrenmişti, ama ne yaptığını bilmeden ve ancak belli bir şekilde. Beyaz Kule'den önce zaman zaman Şifa vermişti, ama Moiraine

ona kanıtlayana dek farkında olmadan. Kule'deki öğretmenleri, yönlendirmek için öfkelenmeye ihtiyaç duymasının sebebinin bu olduğunu söylemişti; yeteneği kendi kendinden saklamış, bundan korkmuştu ve ancak öfke o uzun zamandır gömülü olan korkuyu kırabiliyordu.

"Demek sen Aes Sedailerin yabani dediklerindensin." Yabani sözcüğünde gizli bir şey vardı, ama horgörü de olsa acıma da, Nynaeve bundan hoşlanmamıştı. Terim Kule'de nadiren iltifat olarak kullanılıyordu. Elbette, Aieller arasında yabani yoktu. Yönlendirebilen Bilgeler içinde o kıvılcımla doğan, öğrenmeye çalışmasalar bile eninde sonunda yönlendirme yeteneğini geliştirecek her kızı buluyorlardı. Kendi kendine öğrenmeye çalışırken ölen Aiel kızı olmamıştı. "Rehberlik olmadan öğrenmenin tehlikelerini biliyorsun, Aes Sedai. Düşteki tehlikelerin daha az olduğunu düşünme. O tehlikeler de aynı ölçüde büyük, bilgisizce dolaşanlar için belki de daha büyük."

"Dikkatli oluyorum," dedi Nynaeve gergin bir sesle. Buraya bu güneş saçlı Aiel şırfıntısından ders almak için gelmemişti. "Ben ne yaptığımı biliyorum, Melaine."

"Hiçbir şey bildiğin yok. Bize geldiğinde bu kızın olduğu kadar dikbaşlısın." Bilge, sevgi dolu görünen bir gülümseme ile Egwene'e baktı, "Biz onun canlılığını terbiye ettik ve artık hızla öğreniyor. Ama hâlâ pek çok hatası var." Egwene'in memnun sırıtışı soldu; Nynaeve Melaine'in son cümleyi o sırıtma yüzünden eklediğini düşündü. "Düşte dolaşmak istiyorsan," diye devam etti Aiel, "bize gel. Senin şevkini de terbiye ederiz ve sana öğretiriz."

"Benim terbiye edilmeye ihtiyacım yok, çok teşekkür ederim," dedi Nynaeve nazik bir gülümsemeyle.

"Senin öldüğünü duyduğu gün *Aan'allein* ölür."

Nynaeve'in yüreğine bir buz parçası saplandı. Aieller Lan'e *Aan'allein* diyordu. Tek Adam anlamına geliyordu Kadim Lisan'da ya da Yalnız Adam ya da Tüm Bir Halk Olan Adam; Kadim Lisan'dan tercüme genellikle güç olurdu. Aieller Lan'e büyük saygı duyuyordu, adam Gölge'ye, halkını yok eden düşmana karşı savaşından hiç vazgeçmemişti. "Pis bir savaşçısın," diye mırıldandı.

Melaine tek kaşını kaldırdı. "Savaşıyor muyuz? Savaşıyorsak, o zaman bil ki savaşta yalnızca kazanmak ve kaybetmek vardır. İncitmeye karşı kurallar yalnızca oyunlarda olur. İlk önce içimizden birine sormadan düşte

hiçbir şey yapmayacağına söz vermeni istiyorum. Aes Sedailerin yalan söyleyemediğini biliyorum, bu yüzden söz verdiğini duyacağım."

Nynaeve dişlerini gıcırdattı. Sözleri söylemek kolaydı. Sözünü tutması gerekmiyordu; o Üç Yemin'le bağlanmış değildi. Ama Melaine'e haklı olduğunu itiraf etmek gibi olacaktı. Buna inanmıyordu ve söylemeyecekti.

"Söz vermeyecek, Melaine," dedi Egwene sonunda. "O katırımsı ifade ile baktığında, ona çatının alev aldığını göstersen bile evden çıkmaz."

Nynaeve dik bakışlarının bir kısmını da ona ayırdı. Katır demek! Tek yaptığı bez bebek gibi itilip kakılmayı reddetmekken.

Uzun bir an sonra Melaine içini çekti. "Pekâlâ. Ama *Tel'aran'rhiod*'da bir çocuktan başka bir şey olmadığını hatırlasan iyi edersin, Aes Sedai. Gel, Egwene. Gitmeliyiz." İkisi solup giderken Egwene'in yüzünde eğlenti dolu bir şaşkınlık belirdi.

Nynaeve aniden giysilerinin değişmiş olduğunu fark etti. Değiştirilmiş; Bilgeler kendileri kadar başkaları hakkındaki şeyleri de değiştirecek kadar iyi biliyordu *Tel'aran'rhiod*'u. Üzerinde beyaz bir bluz ve koyu renk etek vardı, ama biraz önce giden kadınların aksine eteği dizlerinin üzerinde sona eriyordu. Ayakkabıları ve çorapları gitmişti ve saçları iki kulağının üzerinde iki örgü haline ayrılmış, sarı kurdelelerle süslenmişti. Çıplak ayaklarının dibinde yüzü tahtadan oyulmuş ve boyanmış bir bez bebek duruyordu. Dişlerinin gıcırdadığını duydu. Bu daha önce de olmuştu ve Nynaeve Egwene'in ağzından zorla, Aiellerde küçük kızların böyle giyindiğini koparmıştı.

Öfke içinde sarı Tarabon ipeklerine döndü –bu sefer üzerine daha çok yapışıyordu– ve bebeği tekmeledi. Bebek uçarak kayboldu. Muhtemelen o Melaine'in Lan'de gözü vardı; Aieller onun bir tür kahraman olduğunu düşünüyor gibiydiler. Yüksek yaka, yüksek dantel bir yakaya dönüştü ve derin, dar yaka oyuntusu göğüslerinin arasını gösteriyordu. O kadın Lan'e gülümsemeye kalkarsa!.. Eğer Lan!.. Aniden hızla alçalan, hızla genişleyen yakasının farkına vardı ve telaşla eski haline getirdi; tamamen eski haline değil, yalnızca yüzünün kızarmasına sebep olmayacak kadar. Elbise öyle daralmıştı ki kıpırdayamıyordu; bunun da icabına baktı.

Demek *izin istemesi* gerekiyordu, öyle mi? Bir şey yapmadan önce gidip Bilgelere yalvaracaktı? Moghedien'i alt eden o değil miydi? Duydukları zaman gerektiği gibi etkilenmişlerdi, ama unutmuş gibi görünüyorlardı.

Kule'de neler olup bittiğini öğrenmek için Birgitte'i kullanamayacaksa, belki kendi kendine öğrenmenin bir yolunu bulabilirdi.

15
Düşlerde Öğrenilebilen

Nynaeve, uykuya dalarken Taşın Yüreği'ni canlandırdığı gibi, dikkatle zihninde Amyrlin'in çalışma odasını canlandırdı. Hiçbir şey olmadı ve Nynaeve kaşlarını çattı. Beyaz Kule'ye, hayal ettiği odaya gitmiş olmalıydı. Bir kez daha denedi ve daha büyük mutsuzlukla da olsa, çok daha sık ziyaret ettiği bir odayı hayal etti.

Taşın Yüreği Çömezler Sorumlusu'nun çalışma odası oldu, duvarları küçük, koyu renk ahşap kaplama, bu görevi üstlenen kadın nesilleri tarafından kullanılan sade, sağlam mobilyalarla dolu bir oda. Bir çömezin ihlal ettiği kurallar fazladan yer silmekle, yolları tırmıklamakla telafi edilmeyecek nitelikteyse, çömez buraya gönderilirdi. Bir Kabuledilmiş'in buraya çağrılması için daha önemli ihlaller gerekirdi, ama yine de kurşundan ayaklarla, sonucun en az aynı ölçüde, hatta daha fazla acı verici olacağını bilerek gelirdi.

Nynaeve odaya bakmak istemedi –buraya yaptığı sayısız ziyaretlerde Sheriam ona dikbaşlı ve inatçı demişti– ama çömezlerin ve Kabuledilmişlerin Sheriam'ın kurallara itaat etmek, gerekli saygıyı göstermek ya da her ne konuda ders veriyorsa onu dinlerken kendi ağlayan yüzlerine baktıkları aynaya bakarken buldu kendini. Nynaeve diğerlerinin kurallarına itaat etmek ve gerekli saygıyı göstermek konusunda hep hata yapıyordu. Oyma çerçevenin üzerindeki solgun yaldız kalıntıları bu aynanın Kırılış'tan olmasa bile Yüzyıl Savaşları'ndan bu yana burada olduğunu gösteriyordu.

Üzerindeki Tarabon elbisesi çok güzeldi, ama onu bu elbise içinde gören herkes kuşkulanacaktı. Kule'yi ziyaret ederken Domanlı kadınlar bile sakınganlıkla giyinirdi ve Nynaeve herhangi birinin kendini Kule'de

terbiyesini takınmadan düşleyebileceğini hayal edemiyordu. Birkaç saniye için kendini *Tel'aran'rhiod*'da düşleyen bir kadın dışında herhangi biriyle karşılaşmasının olası olduğundan değil; Egwene'den önce, dört yüz seneden fazla zaman önce yaşamış Corianin Nedeal'den beri Düşler Dünyası'na yardımsız girebilen kimse görülmemişti Kule'de. Diğer yandan, Kule'den çalınan ve hâlâ Liandrin ile suç ortaklarının elinde bulunan *ter'angreal*'lerin on biri en son Corianin tarafından incelenmişti. Corianin'in incelediği *ter'angreal*'lerden diğer ikisi, o ve Elayne'in ellerinde olan ikisi *Tel'aran'rhiod*'a giriş sağlıyordu; kalanların da aynı işi gördüğünü varsaymak en güvenlisi olacaktı. Liandrin ya da diğerlerinin kaçtıkları Kule'yi düşlemeleri olasılığı büyük değildi, ama eğer pusuya düşürülmek anlamına gelecekse, bu olasılık bile çok fazlaydı. Aynı sebepten, çalınan tüm *ter'angreal*'lerin Corianin'in inceledikleri olduğundan emin olamazdı. Kimsenin anlamadığı *ter'angreal*'ler hakkındaki kayıtlar genellikle bulanıktı ve diğerleri hâlâ Kule'de bulunan Kara Aes Sedailerin elinde bulunabilirdi.

Elbise tamamen değişti, yumuşak, ama özellikle iyi kalite olmayan beyaz yüne dönüştü. Eteklerinde, her biri bir Ajah'ı simgeleyen yedi renk çizgisi vardı. Birkaç saniye içinde yok olmayan birini görürse Sienda'ya geri dönebilirdi ve onu görenler düşlerinde *Tel'aran'rhiod*'a dokunan bir Kabuledilmiş olduğunu düşünürdü yalnızca. Hayır. Hana değil, Sheriam'ın odasına dönerdi. Öyle biri Kara Ajah olmalıydı ve Nynaeve'in onları kovalıyor olması gerekiyordu.

Kılık değiştirme işini tamamlayarak, aniden kızıl altın rengine dönüşmüş örgüsünü kavradı ve aynadan yansıyan Melaine'in imgesine yüzünü buruşturdu. İşte bu Sheriam'a teslim etmekten memnun olacağı bir kadındı.

Çömezler Sorumlusu'nun çalışma odası çömez odalarına yakındı ve geniş, seramik döşeli koridor, girift duvar halıları ve yakılmamış ayaklı şamdanların önünden geçenlerle zaman zaman titreşiyordu; hepsi tamamen beyazlara bürünmüş korku dolu çömez kızlar oluyordu. Pek çok çömez kâbuslarında Sheriam'ı görüyor olmalıydı. Nynaeve hızla ilerlerken onları görmezden geldi; Düşler Dünyası'nda onu görecek kadar uzun kalmıyorlardı ya da onu da düşlerinin bir kısmı sanırlardı.

Amyrlin'in çalışma odasına, geniş basamaklı kısa bir merdiven çıkıyordu. Odaya yaklaşırken aniden önünde Elaida belirdi, yüzü terliydi,

üzerinde kan kırmızı bir elbise, omuzlarında Amyrlin Makamı'nın etolü vardı. Ya da hemen hemen Amyrlin etolü; üzerinde mavi çizgi yoktu.

O sert, kara gözler Nynaeve'e odaklandı. "Ben Amyrlin Makamı'yım, kızım! Nasıl saygı gösterilir bilmiyor musun? Seni fena..." Lafının ortasında kayboldu.

Nynaeve perişan bir nefes aldı. Elaida Amyrlin; bu kesinlikle bir kâbustu. *Muhtemelen onun en güzel rüyası*, diye düşündü alayla. *O bu kadar yükseğe yükseldiğinde Tear'a da kar yağar.*

Giriş odası hatırladığı gibiydi, geniş bir masa, arkasında Vakanüvis için bir sandalye duruyordu. Amyrlin ile görüşmek üzere bekleyen Aes Sedailer için duvarın dibine birkaç sandalye dizilmişti; çömezler ve Kabuledilmişler ayakta dururdu. Ama masanın üzerinde düzgün kâğıt yığınları, bağlanmış rulolar, mühürlü parşömenler ve mektuplar Leane'in tarzına aykırı görünüyordu. Leane düzensiz olduğundan değil, tam tersine, ama Nynaeve hep onun geceleri her şeyi kaldırdığını sanırdı.

İç odaya açılan kapıyı ittirdi, ama içeri girerken adımları yavaşladı. Kendini burada düşleyememesine şaşmamak gerekirdi; oda hiç hatırladığı gibi değildi. O oymalarla kaplı masa ve yüksek, tahta benzer sandalye. Sarmaşık oymalı tabureler masanın önünde mükemmel bir yay oluşturacak şekilde dizilmişti ve teki bile, tek santim hizadan kaçmamıştı. Siuan Sanche, hâlâ bir balıkçı kızıymış gibi sade mobilyalar tercih ederdi ve fazladan tek bir sandalye bulundurur ve ziyaretçilerinin onu kullanmasına da her zaman izin vermezdi. Ve bir kaidenin üzerinde adeta bir heykelmiş gibi düzenlenmiş, kırmızı gül dolu beyaz vazo. Siuan çiçekleri severdi, ama o rengârenk buketleri tercih ederdi, bir minyatürdeki yabançiçeği tarlası gibi. Şöminenin üzerinde, eskiden yüksek sazlar arasında tek bir balıkçı teknesi betimleyen bir resim asılıydı. Şimdi iki resim vardı ve Nynaeve birini tanıdı. Rand, Falme üzerinde, bulutlar arasında, kendine Ba'alzamon diyen Terkedilmiş ile savaşırken. Diğeri, üç ahşap panel, anılarındaki hiçbir şeyle bağlantılı olmayan sahneler betimliyordu.

Kapı açıldı ve Nynaeve'in yüreği ağzına geldi. Daha önce hiç görmediği kızıl saçlı bir Kabuledilmiş odaya girdi ve ona baktı. Kaybolup gitmedi. Tam Nynaeve Sheriam'ın çalışma odasına dönmeye hazırlanırken, kızıl saçlı kadın konuştu, "Nynaeve, Melaine onun yüzünü kullandığını öğrenirse sana çocuk elbisesi giydirmekten kötüsünü yapar." Ve sonra aniden, Aiel giysileri içindeki Egwene'e dönüştü.

“Ömrümden on seneyi götürdün,” diye mırıldandı Nynaeve. “Demek Bilgeler sonunda senin dilediğin gibi gelip gitmene izin verdiler, öyle mi? Yoksa Melaine de mi...”

“Korkmakta son derece haklısın,” diye terslendi Egwene, yanakları kızararak. “Sen aptalın tekisin, Nynaeve. Ahırda bir mumla oynayan çocuk gibisin.”

Nynaeve’in ağzı açık kaldı. *Egwene mi onu paylıyordu?* “Sen beni dinle, Egwene al’Vere. Bunu Melaine’den dinlemedim, hele senden hiç...”

“Kendini öldürtmeden birinden dinlesen iyi olacak.”

“Ben...”

“O taş yüzüğü senden almalıydım. Onu Elayne’e vermeli ve senin kullanmana izin vermemesini söylemeliydim.”

“Benim kullanmama!..”

“Melaine’in abarttığını mı sanıyorsun?” dedi Egwene sertçe, tıpkı Melaine gibi parmağını sallayarak. “Abartmıyordu, Nynaeve. Bilgeler tekrar tekrar *Tel’aran’rhiod* hakkında basit gerçeği söyledi sana, ama sen onların rüzgârda ıslık çalan aptallar olduklarını düşünüyor gibisin. Yetişkin bir kadın olman gerekiyor, aptal, küçük bir çocuk değil. Yemin ediyorum, bir zamanlar sahip olduğun sağduyu da bir duman bulutu gibi kaybolup gitmiş. Eh, onu tekrar bul, Nynaeve!” Omuzlarındaki şalı düzelterek yüksek sesle burnunu çekti. “Şu anda şöminedeki cici ateşlerle oynuyorsun ve içine düşebileceğinin farkında bile değilsin.”

Nynaeve hayretler içinde bakakaldı. Sık sık tartışırlardı, ama Egwene asla parmakları bal kavanozunda yakalanmış küçük bir kız gibi haşlamazdı onu. Asla! Elbise. Üzerindeki Kabuledilmiş elbisesi yüzündendi, bir de başkasının yüzünü kullanması. Kendine döndü, Kadın Kurulu toplantılarında ve Köy Kurulu’na haddini bildirirken sık sık giydiği iyi, mavi yün elbisesi belirdi üzerinde. Hikmet olarak eskiden sahip olduğu tüm yetkeye yeniden bürünmüş gibi hissetti. “Ne kadar az bilgim olduğunun pekâlâ farkındayım,” dedi düz bir sesle, “ama o Aieller...”

“Kendini içinden çıkamayacağın bir düşün içinde bulabileceğinin farkında mısın? Burada düşler gerçektir. Kendine güzel bir düşe dalma izni verirsen, düş seni tutabilir. Sen kendini tuzağa düşürürsün. Ölene kadar.”

“Susup bir?..”

“*Tel’aran’rhiod*’da yürüyen kâbuslar vardır, Nynaeve.”

“Susup bir konuşmama izin verecek misin?” diye havladı Nynaeve. Ya da daha doğrusu, havlamaya çalıştı; sesinde, kendi kendini hoşnut

etmeyecek kadar çok kızgın yakarı vardı. Az olsa da hoşnut olmazdı zaten.

"Hayır, vermeyeceğim," dedi Egwene kararlılıkla. "Dinlemeye değer bir şey söyleyene kadar değil. Kâbuslar dedim ve kâbuslar demek istedim, Nynaeve. İnsan *Tel'aran'rhiod*'da kâbus gördüğünde, bu da gerçektir ve bazen kâbus düşgören gittikten sonra da sürer. Hiç anlamıyorsun, değil mi?"

Aniden kaba eller Nynaeve'in kollarını sardı. Gözleri iri iri açılarak, başı yandan yana savruldu. Dev, kaba adamlar onu havaya kaldırdı, yüzleri yarı erimiş kaba et kalıntılarıydı, salyalar akan ağızları keskin, sararmış dişlerle doluydu. Nynaeve onları kaybetmeye çalıştı –Bilgelerden biri yapabiliyorsa, o da yapabilirdi– ve içlerinden biri elbisesinin önünü kâğıt gibi yırtıp açtı. Diğeri kemikli, nasırlaşmış bir elle çenesini yakaladı ve yüzünü onunkine yaklaştırmaya çalıştı; başı eğiliyor, ağzı açılıyordu. Öpecek mi, ısıracak mı, Nynaeve bilmiyordu, ama herhangi birine izin vermektense ölürdü, daha iyi. *Saidar*'a ulaşmaya çalıştı ve hiçbir şey bulamadı; içini dolduran öfke değil dehşetti. Kalın parmaklar yanaklarına gömülerek başını sabit tuttu. Bunu bir şekilde Egwene yapmıştı. "Lütfen, Egwene!" Bir çığlıktı bu ve Nynaeve aldıramayacak kadar dehşete düşmüştü. "Lütfen!"

Adamlar –yaratıklar– kayboldu ve Nynaeve'in ayakları yere vurdu. Bir an tek yapabildiği ürpermek ve ağlamak oldu. Telaşla elbisesindeki yırtığı onardı, ama uzun tırnakların çizikleri boynunda ve göğsünde kaldı. *Tel'aran'rhiod*'da giysiler kolaylıkla onarılabiliyordu, ama insanlara olanlar... Dizleri öyle kötü titriyordu ki tek yapabildiği dik durmaktı.

Egwene'in onu teselli etmesini yarı bekliyordu ve bu sefer memnunlukla kabul ederdi bunu. Ama diğer kadının tek söylediği, "Burada daha kötü şeyler var, ama kâbuslar da yeterince kötü. Bunları ben yaptım ve yok ettim, ama bulduklarım konusunda ben bile güçlük yaşıyorum. Ve onları korumaya bile çalışmadım, Nynaeve. Yok etmeyi bilsen edebilirdin."

Nynaeve yanaklarındaki gözyaşlarını silmeyi reddederek başını öfkeyle geriye attı, "Kendimi başka yere götürebilirdim. Sheriam'ın çalışma odasına ya da yatağıma." Surat asıyormuş gibi konuşmuyordu. Elbette hayır.

"Düşünebilecek kadar korkmuş olmasaydın," dedi Egwene kuru kuru. "Ah, surat asmayı kes. Sende aptalca görünüyor."

Nynaeve diğer kadına dik dik baktı, ama her zamanki kadar işe yaramadı; Egwene alevli bir tartışmaya girişmek yerine ona bakarak tek

kaşını kaldırmakla yetindi. “Bütün bunlar Siuan Sanche’nin tarzı gibi görünmüyor,” dedi Nynaeve konuyu değiştirmek için. Bu kızın içine ne girmişti?

“Görünmüyor,” diye onayladı Egwene, çevresine bakınarak. “Neden çömez kısmındaki eski odamı kullanarak gelmem gerektiğini anlıyorum. Ama sanırım insanlar bazen yeni şeyler denemek ister.”

“Kastettiğim buydu işte,” dedi Nynaeve ona sabırla. Asık suratlı konuşmamıştı ve şimdi surat asıyormuş gibi görünmüyordu. Bu tamamen saçmalıktı. “Bu odayı döşeyen kadın dünyaya, eskiden burayı kullanan kadın gibi bakmıyor. Resimlere bir bak. O üçlü şeyin ne olduğunu bilmiyorum, ama diğerini benim kadar tanıyorsun.” İkisi de o olayın nasıl olduğunu görmüştü.

“Bence Bonwhin,” dedi Egwene düşünceli düşünceli. “Dersleri hiç dinlemiyorsun. Bu üçresim dediklerinden.”

“Her ne ise, önemli olan diğeri.” Sarıları pekâlâ dinlemişti. Kalanı genellikle saçma sapan bir yığın şey oluyordu. “Bana öyle geliyor ki, bunu asan kadın Rand’ın ne kadar tehlikeli olduğunu hep hatırlamak istiyor. Siuan Sanche bir sebepten Rand’ın aleyhine dönmüşse... Egwene, bu onun Elayne’i Kule’ye geri getirtmek istemesinden daha kötü olabilir.”

“Belki,” dedi Egwene. “Belki kâğıtlar bize bir şeyler anlatır. Sen burayı ara. Leane’in masasını bitirdiğimde sana yardım ederim.”

Nynaeve, Egwene çıkarken kızgınlıkla onun sırtına baktı. *Sen burayı araymış!* Egwene’in ona emir vermeye hakkı yoktu. Hemen arkasından gitmeli, kesin sözlerle ona bunu söylemeliydi. *O zaman neden çuval gibi duruyorsun burada?* diye sordu kendi kendine öfkeyle. Kâğıtları aramak iyi fikirdi ve orada aramak yerine burada arayabilirdi. Aslında, Amyrlin’in masasında daha önemli şeyler bulunması daha olasıydı. Kendi kendine Egwene’e haddini bildirmek için neler yapacağını homurdanarak uzun adımlarla, her adımda eteklerini tekmeleyerek oymalı masanın başına gitti.

Masada, acı verici ölçüde kusursuz bir şekilde sıralanmış, üç süslü, lake kaplı kutu dışında hiçbir şey yoktu. Mahremiyet isteyenlerin ne tür tuzaklar kurduğunu hatırlayarak uzun bir sopa yarattı ve suda yürüyen balıkçıllar resmedilmiş altın yeşil renkli bir şey olan ilk kutunun menteşeli kapağını kaldırdı. İçinde kalemler, mürekkep ve kum bulunan bir yazı kutusuydu. Üzeri, altın işlemelere dolanmış kırmızı güllerle süslenmiş olan en büyük kutunun içinde, fildişi ve turkuazdan oyulmuş yirmi kadar narin insan ve hayvan oyması vardı ve hepsi açık gri kadife üzerine dizilmişti.

Nynaeve üçüncü kutunun kapağını ittirdi –üzerine, mavi gökyüzündeki beyaz bulutlar arasında dövüşen altın şahinler resmedilmişti– ve ilk ikisinin yine kapanmış olduğunu fark etti. Burada bu tür şeyler oluyordu; her şey uyanık dünyada olduğu gibi kalmak istiyordu ve bunun üstüne, bir an için gözlerinizi kaçırırsanız, bir daha baktığınızda detaylar değişmiş olabiliyordu.

Belgeler üçüncü kutudaydı. Sopa kayboldu ve Nynaeve dikkatle en üstteki parşömeni aldı. Parşömen resmi bir şekilde, "Joline Aes Sedai" diye imzalanmıştı ve hızla tararken Nynaeve'in irkilmesine sebep olan bir dizi cezaya maruz bırakılmayı dileyen alçakgönüllü bir başvuru idi. Joline dışında kimseyi ilgilendirecek şeyler değil. Dipte, köşeli bir yazıyla, "onaylanmıştır" yazıyordu. Parşömeni bırakmak için uzanırken parşömen soldu; kutu da kapanmıştı.

İçini çekerek kutuyu yeniden açtı. İçerideki kâğıtlar farklı görünüyordu. Kapağı tutarak kâğıtları teker teker aldı ve çabucak okudu. Ya da okumaya çalıştı. Bazen daha alırken mektuplar ve raporlar kayboluyor, bazen sayfanın yarısını okuyana kadar dayanıyordu. Bir hitap varsa, kısaca, "Anne, saygılarımla," diyordu. Bazıları Aes Sedailer tarafından, diğerleri başka unvan sahibi kadınlar, asil kadınlar ya da hiçbir unvanı olmayan kadınlar tarafından imzalanmıştı. Hiçbiri eldeki konuyla ilgili görünmüyordu. Saldaea'nın Mareşal Generali ve ordusu bulunamıyordu ve Kraliçe Tenobia işbirliği yapmayı reddediyordu; Nynaeve bu raporu bitirmeyi başardı, ama okuyucunun adamın neden Saldaea'da olmadığını ve kraliçenin hangi konuda işbirliği yapmadığını bildiğini varsayıyordu. Üç haftadır Tanchico'daki Ajah göz ve kulaklarından rapor gelmemişti; ama Nynaeve bu gerçekten ötesini öğrenemedi. Bir yandan Illian, diğer yandan Murandy ile yaşanan sonunlar azalıyordu ve Pedron Niall'ın işi gibi görünüyordu; okuyabildiği birkaç satırda bile, yazanın dişlerini gıcırdattığını hissedebiliyordu. Kuşkusuz bütün mektuplar çok önemliydi, hem aceleyle okumayı başardıkları, hem de gözlerinin önünde solup gidenler, ama hiçbiri işine yaramıyordu. Tam Mavi Aes Sedailerin kuşkulu –kullanılan sözcük buydu– toplantıları hakkında bir rapor okumaya başladığında, diğer odadan acı dolu bir, "Ah, Işık, hayır!" haykırışı geldi.

Nynaeve elinde, ucu çivilerle diken diken, sağlam, tahta bir sopa yaratarak kapıya koştu. Ama Egwene'i kendini savunurken bulmayı umarak içeri daldığında, kadın boşluğa bakarak Vakanüvis'in masasının arkasında

duruyordu. Evet, yüzünde bir dehşet ifadesi vardı, ama yine de Nynaeve'in görebildiği kadarıyla sapasağlamdı ve tehdit edilmiyordu.

Egwene onu görünce irkildi, sonra gözle görünür bir çabayla kendini topladı. "Nynaeve, Elaida Amyrlin Makamı olmuş."

"Kazlaşma," diye terslendi Nynaeve. Ama hiç Siuan Sanche'nin tarzı olmayan diğer oda... "Hayal görüyorsun. Öyle olmalı."

"Elimde bir parşömen vardı Nynaeve ve Elaida de Avriny a'Roihan, Mühürlerin Gözetmeni, Tar Valon Alevi, Amyrlin Makamı diye imzalanmıştı ve Amyrlin'in mührü ile mühürlenmişti."

Nynaeve'in midesi çırpınarak göğsüne tırmanmaya çalıştı. "Ama nasıl? Siuan'a ne oldu? Egwene, Kule ciddi bir sebep olmadıkça Amyrlin'i makamından indirmez. Üç bin sene içinde yalnızca iki tanesinin başına gelmiş."

"Belki Rand yeterince ciddidir." Egwene'in sesi sakindi, ama gözleri hâlâ iri iri açılmıştı. "Belki Sarıların Şifa veremediği bir hastalığa yakalanmıştır ya da merdivenlerden düşüp boynunu kırmıştır. Önemli olan, Elaida'nın Amyrlinliğe getirilmesi. Siuan gibi Rand'ı destekleyeceğini sanmıyorum."

"Moiraine," diye mırıldandı Nynaeve. "Siuan'ın Kule'nin Rand'ı desteklemesini sağlayacağından çok emindi." Siuan Sanche'nin öldüğünü hayal edemiyordu. Kadından sık sık nefret etmişti, zaman zaman azıcık korkmuştu da –artık itiraf edebilirdi, en azından kendi kendine– ama ona saygı da duymuştu. Siuan'ın sonsuza dek o makamda oturacağını düşünüyordu. "Elaida. Işık! Yılan kadar kötü ve kedi kadar zalim. Ne yapabileceğini bilmek imkânsız."

"Korkarım benim bir fikrim var." Egwene, kendi midesinin çırpınmasını bastırmaya çalışır gibi iki elini karnına bastırdı. "Çok kısa bir belgeydi. Hepsini okumayı başardım. 'Tüm sadık Aes Sedailerin Moiraine Damodred denen kadının nerede olduğunu raporlaması gerekmektedir. Mümkünse, ne pahasına olursa olsun yakalanacak, ihanet suçuyla yargılanmak üzere Beyaz Kule'ye getirilecektir.' Anlaşılan Elayne için de bu tür bir emir verilmiş."

"Elaida Moiraine'in tutuklanmasını istiyorsa, demek Moiraine'in Rand'a yardım ettiğini biliyor ve bundan hoşlanmıyor." Konuşmak iyi geliyordu. Konuşmak kusmasını engelliyordu. İhanet. Bunun için yalıtılan kadınlar vardı. Nynaeve Moiraine'i alt etmek istemişti. Şimdi Elaida bunu onun için yapacaktı. "Rand'ı kesinlikle desteklemeyecek."

"Kesinlikle."

“Sadık Aes Sedailer Egwene, bu Macura denen kadının mesajına uyuyor. Siuan’ın başına her ne gelmişse, Amyrlin Makamı’na Elaida’nın seçilmesi Ajahları bölmüş. Öyle olmalı.”

“Evet, elbette. Çok güzel, Nynaeve. Ben bunu görememiştim.”

Gülümsemesi o kadar hoşnuttu ki, Nynaeve de gülümseyerek karşılık verdi. “Siua... Amyrlin’in masasında Mavilerin toplanması hakkında bir rapor var. Sen bağırdığında onu okuyordum. İddiaya girerim, Maviler Elaida’yı desteklememiştir.” Mavi ve Kızıl Ajahlar en iyi zamanlarda, bir tür ateşkes halinde olurlardı ve en kötü zamanlarda birbirlerinin gırtlaklarına sarılırlardı.

Ama iç odaya döndükleri zaman raporu bulamadılar. Epey belge vardı – Joline’in mektubu yeniden belirmişti; kısa okuma Egwene’in kaşlarının neredeyse saçlarına dek tırmanmasına sebep oldu– ama aradıklarını bulamadılar.

“Ne dediğini hatırlıyor musun?” diye sordu Egwene.

“Sen bağırdığında birkaç satır okumuştum ve... hatırlayamıyorum.”

“Dene, Nynaeve. Çabala.”

“Deniyorum, Egwene, ama aklıma gelmiyor. *Deniyorum.*”

Aniden Nynaeve ne yapmakta olduğunu fark etti ve gözlerinin arasına bir çekiç indirilmiş gibi hissetti. Kendini affettirmeye çalışıyordu. Egwene’e, daha iki sene önce öfke krizi geçirdiği için poposunu sopaladığı kıza. Ve biraz önce, Egwene ondan memnun kaldığı için yeni yumurtlamış tavuk kadar gururlanmıştı. Aralarındaki dengenin değiştiği, onun Hikmet, Egwene’in getir dediğinde getiren kız olmayı bıraktığı ve bunun yerine evinden çok uzakta iki kadın haline geldikleri günü çok iyi hatırlıyordu. Denge daha da bozulmuş gibiydi ve Nynaeve bundan hoşlanmıyordu. Onu eski haline getirmek için bir şeyler yapması gerekecekti.

Yalan. Bugün, ilk defa, Egwene’e bilinçli olarak yalan söylemişti. İşte bu yüzden ahlaki yetkesi kaybolmuştu, işte bu yüzden çırpınıp duruyordu, yetkesini kabul ettiremiyordu. “Çayı içtim, Egwene.” Her sözcüğü bilinçli olarak çıkmaya zorladı. Zorlaması gerekmişti. “Macura denen kadının çatalkök çayını. O ve Luci bizi tüyden çuvallar gibi yukarı kata taşıdı. İkimizin toplam gücü bu kadardı işte. Thom ve Juilin ensemizden yakalayıp almasaydı bizi, muhtemelen hâlâ orada olacaktık. Ya da Kule yolunda, çatalkök ile öyle tıka basa dolu olacaktık ki oraya varana kadar uyanamayacaktık.” Derin bir nefes alarak sesine haklı bir kararlılık katmaya çalıştı, ama son derece aptal olduğunu itiraf ettikten hemen sonra biraz zor

oluyordu. Çıkan sözler, hoşuna gitmeyecek kadar çekingendi. “Bilgelere bundan bahsedersen, özellikle de o Melaine’e, kulaklarını yumruklarım.”

Bu sözlerdeki bir şey Egwene’in hiddetini alevlendirmeliydi. Kavga başlatmayı istemek tuhaf görünüyordu. Normalde tartışmaları Egwene’in sağduyuyu görmeyi reddetmesinden kaynaklanırdı ve kız reddetmeye devam etmek gibi bir huy geliştirdiğinden nadiren iyi biterdi, ama kavga bile kesinlikle bundan daha iyiydi. Ama Egwene ona gülümsemekle yetindi. Eğlenti dolu bir gülümseme. *Tenezzülkâr* ve eğlenti dolu bir gülümseme.

“Bundan ben de kuşkulanmıştım, Nynaeve. Gece gündüz bitkiler hakkında söylenip dururdun, ama çatalkök denen bir bitkiden bahsettiğini hiç duymadım. O kadın söyleyene kadar senin de duymadığından emindim. Hep olayları mümkün olan en iyi ışıkta göstermeye çalışırsın. Tepeüstü domuz çukuruna düşsen, herkesi bilinçli olarak yaptığına ikna etmeye çalışırsın. Şimdi, karar vermemiz gereken...”

“Hiç de yapmam,” dedi Nynaeve tükürürcesine.

“Kesinlikle yaparsın. Gerçek gerçektir. Bu konuda sızlanmayı bırakıp kararlarıma yardımcı olmaya çalışsan...”

Sızlanmak! Bu hiç de Nynaeve’in istediği gibi gitmiyordu. “Hiç de öyle değiller. Gerçek değiller, demek istiyorum. Ben söylediğin şeyleri asla yapmam.”

Egwene bir an durup sessizce ona baktı. “Bu işin ucunu bırakmayacaksın, değil mi? Pekâlâ. Bana yalan söyledin...”

“Yalan değildi,” diye mırıldandı Nynaeve. “Tam olarak değil.”

Diğer kadın sözünün kesilmesini duymazdan geldi. “...ve kendi kendine de yalan söylüyorsun. Sana son yalan söylediğimde bana ne içirdiğini hatırlıyor musun?” Aniden elinde, kötü görünüşlü, mide bulandırıcı yeşil bir sıvı bulunan bir kupa belirdi; yapış yapış, durgun bir gölcükten doldurulmuş gibi görünüyordu. “Sana yalan söylediğim *tek* seferde. O tadın anısı oldukça etkili bir ilaçtı. Kendine bile gerçeği söyleyemiyorsan...”

Nynaeve kendini durduramadan önce bir adım geriledi. Kaynatılmış kedi merdiveni ve toz mavin yaprağı; sırf düşünce bile dilinin kıvranmasına yol açtı. “Aslında yalan söylemedim.” Neden kendini mazur göstermeye çalışıyordu? “Yalnızca gerçeğin tamamını söylemedim.” *Ben Hikmet’im! Hikmet’tim; bunun hâlâ bir değeri olmalı.* “Gerçekten de onu bana...” *Söyle ona. Burada çocuk gibi davranan sen değilsin ve kesinlikle içmeyeceksin.* “Egwene, ben...” Egwene kupayı Nynaeve’in burnunun dibine uzattı; ekşi kokuyu alabiliyordu. “Tamam,” dedi telaşla. *Bu oluyor olamaz!* Ama

gözlerini ağzına kadar dolu kupadan alamıyordu ve sözcüklerin yuvarlanarak dökülmesine engel olamadı. “Bazen olayların benim için olduğundan iyi görünmesi için çaba gösteriyorum. Bazen. Ama asla önemli konularda değil. Ben asla önemli konularda... yalan... söylemedim. Asla, yemin ederim. Yalnızca küçük şeyler hakkında.” Kupa kayboldu ve Nynaeve derin bir nefes aldı. *Aptal, aptal kadın! Seni içmeye zorlayamazdı! Neler oluyor sana?*

“Karar vermemiz gereken,” dedi Egwene, hiçbir şey olmamış gibi, “kime söyleyeceğimiz. Moiraine’in kesinlikle bilmesi gerek. Rand’ın da. Ama herkes duyarsa... Aieller tuhaftır, başka her şey kadar Aes Sedailer hakkında da. Bence her şeye rağmen Şafakla Gelen olarak Rand’ı takip edeceklerdir, ama Beyaz Kule’nin ona karşı olduğunu öğrenirlerse, belki o kadar hevesli olmazlar.”

“Eninde sonunda öğrenecekler,” diye mırıldandı Nynaeve. *İçmeye zorlayamazdı!*

“Sonra olsa daha iyi, Nynaeve. Yani bir sonraki görüşmemizde bir öfke krizine girip Bilgelere söyleme. Aslında, Kule’ye yaptığımız bu ziyaretten hiç bahsetmesen daha iyi. Böylece, belki sır olarak saklayabilirsin.”

“Ben aptal değilim,” dedi Nynaeve katı katı ve Egwene tek kaşını yine kaldırınca ağır bir yanma hissetti. Konuyu Bilgelerin yanında açmayacaktı. Arkaları dönükken onlara meydan okumak daha kolay olduğundan değil. Hiç değil. Ve olayları daha iyi ışıkta göstermeye *çalışmıyordu.* Egwene’in dilediği gibi *Tel’aran’rhiod*’da dolanması, ama onun derslere ve zorbalığa tahammül etmek zorunda kalması adil değildi.

“Olmadığını biliyorum,” dedi Egwene. “Öfkene kapılmadığın sürece. Terkedilmişler, özellikle Moghedien hakkında haklıysan öfkene hâkim olmalı, aklını başında tutmalısın.” Nynaeve ona dik dik baktı, öfkesine pekâlâ hâkim olabildiğini ve aksini düşünüyorsa Egwene’in kulağına bir tokat aşk edeceğini söylemek üzere ağzını açtı, ama diğer kadın ona fırsat tanımadı. “Mavi kardeşlerin toplandığı yeri bulmalıyız, Nynaeve. Elaida’ya karşı çıkacaklarsa, belki... yalnızca belki... Rand’ı Siuan gibi desteklerler. Bir kasabadan bahsedilmiş miydi ya da bir köyden? Hatta bir ülkeden?”

“Sanırım... hatırlamıyorum.” Sesindeki kendini savunur tınıyı yok etmeye çalıştı. *Işık, her şeyi itiraf ettim, kendimi aptal durumuna düşürdüm ve bu her şeyi daha da kötü kılıyor!* “Denemeye devam edeceğim.”

“Güzel. Onları bulmalıyız, Nynaeve.” Egwene bir an onu inceledi, ama Nynaeve söylediklerini tekrarlamayı reddetti. “Nynaeve, Moghedien

konusunda dikkatli ol. Sırf Tanchico'da senden kurtuldu diye bahar ayısı gibi atılıverme."

"Ben aptal değilim, Egwene," dedi Nynaeve dikkatle. İnsanın öfkesine hâkim olmak zorunda kalması sinir bozucuydu, ama Egwene'in tek yaptığı duymazdan gelmek ve onu paylamaksa, şimdiye dek göründüğünden daha büyük bir budala gibi görünmekten başka kazanılabilecek hiçbir şey yoktu.

"Biliyorum. Daha önce de söylemiştin. Ama hatırlamaya özen göster. Dikkatli ol." Egwene bu sefer solmadı; Birgitte gibi aniden kayboldu.

Nynaeve onun biraz önce durduğu noktaya bakarak söylemiş olması gereken onca şeyi kafasından geçirdi. Sonunda bütün gece orada duramayacağını fark etti; hep aynı şeyleri tekrarlıyordu ve onları söyleme zamanı geçip gitmişti. Alçak sesle homurdanarak *Tel'aran'rhiod*'dan çıktı ve Sienda'daki yatağına döndü.

Egwene'in gözleri, yalnızca duman deliğinden sızan azıcık ay ışığı ile bozulan mutlak karanlığın içinde açılıverdi. Bir battaniye yığınının altında olduğu için memnundu; ateş sönmüştü ve çadır dondurucu bir soğukla dolmuştu. Nefesi yüzünün önünde sise dönüşüyordu. Kafasını kaldırmadan içeriyi taradı. Bilge yok. Hâlâ yalnızdı.

Tel'aran'rhiod'daki yalnız gezilerinde en büyük korkusu bu olmuştu; geri döndüğünde Amys ya da diğerlerini onu bekler bulmak. Eh, belki en büyük korkusu değil. Düşler Dünyası'nın tehlikeleri Nynaeve'e söylediği kadar büyüktü. Ama yine de büyük bir korkuydu. Onu korkutan Bair'in verdiği türden bir cezaya çarptırılmak değildi. Bir Bilge onu seyrederken uyanacak olsa, öyle bir cezayı memnunlukla kabul ederdi, ama Amys daha baştan, yanında diğerlerinden biri olmadan *Tel'aran'rhiod*'a girecek olursa, onu göndereceklerini, ona daha fazla eğitim vermeyi reddedeceklerini söylemişti. Bu onu yapabilecekleri her şeyden daha çok ürkütüyordu. Ama yine de yapmak zorundaydı. Ne kadar hızlı ders verirlerse versinler, yeterince hızlı değillerdi. Egwene şimdi bilmek istiyordu, her şeyi bilmek istiyordu.

Yönlendirerek lambayı yaktı ve ateş çukuruna alevler koydu; alevlerin yakacağı bir şey kalmamıştı, ama o örgüyü bağladı. Ağzının önünde nefesinin sisini seyrederek orada yattı ve havanın giyinecek kadar ısınmasını bekledi. Geç olmuştu, ama belki Moiraine uyanık olurdu.

Nynaeve ile yaşadıkları onu hâlâ şaşırtıyordu. *Sanırım ısrar etsem içerdi.* Düşler Dünyası'nda yalnız başına dolaşmasına Bilgelerin izin

vermediğini Nynaeve öğrenecek diye öyle korkmuştu ki, o utanç kızartısının onu ele verdiğinden o kadar emindi ki, tek aklına gelen Nynaeve'i konuşmaktan alıkoymak, onun gerçeği ağzından almasını engellemek olmuştu. Ve Nynaeve'in yine de öğreneceğinden o kadar emindi ki –kadın onu tersyüz edip, bunun kendi iyiliği için olduğunu söyleme becerisine sahipti– tek yapabildiği konuşmaya devam etmek, Nynaeve'in neyi yanlış yaptığı konusundan ayrılmamalarını sağlamak olmuştu. Nynaeve onu ne kadar kızdırıyor olursa olsun, bir türlü bağırmaya başlayamamıştı. Ve bir şekilde, bütün bunlar sayesinde üstün çıkmıştı.

Aslında bir düşününce, Moiraine nadiren bağırırdı ve bağırdığı zamanlar, istediğini yaptırmak konusunda en az etkili olduğu zamanlardı. Rand'a karşı bu kadar tuhaf davranmaya başlamadan önce de böyleydi. Bilgeler de asla birilerine bağırmazlardı. Belki zaman zaman birbirleri dışında. Ve şeflerin artık onları dinlemediği konusunda aksilenmelerine rağmen, yine de genellikle onların dediği yapılırdı. Şimdiye dek asla tam olarak anlayamadığı eski bir deyişti bu: "Bağırdığını duymayı reddeden fısıltını duymak için kulak kabartır." Bir daha Rand'a bağırmayacaktı. Alçak, kararlı, kadınsı bir ses, işte buydu. Aynı sebepten, Nynaeve'e de bağırmaması gerekirdi; o bir kadındı, değil mi, öfke krizi geçiren bir kız çocuğu değil.

Kendini kıkırdarken buldu. Sakin sakin konuşmak böyle sonuçlar yaratmışsa, Nynaeve ile konuşurken sesini özellikle alçak tutmalıydı.

Sonunda çadır yeterince ısınmış gibi geldi ve Egwene battaniyelerin altından çıkarak çabucak giyindi. Yine de ağzını çalkalamak için sürahideki buz tabakasını kırması gerekti. Omuzlarına koyu renk, yün bir pelerin alarak Ateş akışlarını çözdü. Ateş, bağlanmış bırakılamayacak kadar tehlikeliydi. Ve alevler sönerken eğilip çadırdan çıktı. Kampta seğirtirken soğuk, buzdan bir mengene gibi üzerine kapandı.

Yalnızca en yakındaki çadırları görebiliyordu, tümsek tümsek arazinin bir parçası olabilecek, alçak, gölgeli şekiller. Ama kamp iki yönde, dağlık arazide kilometrelerce uzanıyordu. O yüksek, çentik çentik tepeler Dünyanın Omurgası değildi; o çok daha yüksekti ve batıya doğru daha günlerce yol almaları gerekiyordu.

Rand'ın çadırına tereddütle yaklaştı. Çadır kapağının altından ince bir ışık dilimi sızıyordu. O yaklaşırken bir Kız yerden biter göründü. Sırtında boynuz yayı, belinde sadağı, elinde mızrakları ve kalkanı vardı. Egwene karanlıkta başkasını göremedi, ama orada olduklarını biliyordu, burada bile,

Car'a'carn'a sadakat yemini etmiş altı klanla çevriliydi. Miagomalar kuzeyde bir yerde, bu gruba paralel yürüyorlardı; Timolan niyetinin ne olduğunu söylemiyordu. Rand diğer klanların nerede olduğuna aldırmıyor görünüyordu. Dikkati tamamen Jangai Geçidi'ne doğru yapılan yarıştaydı.

"Uyanık mı, Enaila?" diye sordu.

Başını sallarken ayın Kız'ın yüzüne düşürdüğü gölgeler oynadı. "Yeterince uyumuyor. İnsan dinlenmeden dayanamaz." Oğlu için endişelenen bir anne gibi konuşmuştu.

Çadırın yanında bir gölge kıpırdandı ve şalına sarınmış Aviendha'ya dönüştü. Soğuğu değil, yalnızca saatin geç olmasını hissediyor gibiydi. "İşe yarayacağını bilsem ona bir ninni söylerdim. Bir bebeğin bütün gece ayakta tuttuğu kadınlar duydum, ama yetişkin bir erkek başkalarının da kendi battaniyelerine dönmek isteyeceğini düşünebilmeli." O ve Enaila sessizce gülüştüler.

Egwene Aiellerin tuhaflığı karşısında başını iki yana sallayarak eğilip aralıktan içeri baktı. İçerisi pek çok lambayla aydınlatılmıştı. Rand yalnız değildi. Natael'in kara gözleri yorgun görünüyordu ve esnemesini bastırdı. En azından o uyumak istiyordu. Rand yaldızlı gaz lambalarının birinin yakınında serilmiş, yıpranmış, deri ciltli bir kitap okuyordu. Egwene Rand'ı tanıyorsa, Ejder Kehanetleri'nin o ya da bu tercümesi.

Aniden Rand birkaç sayfa geriye gitti, okudu, sonra kahkaha attı. Egwene kendi kendine, o kahkahada delilik değil, yalnızca acılık olduğunu söylemeye çalıştı. "Güzel şaka," dedi Natael'e, kitabı sertçe kapatıp ona fırlatarak. "İki yüz seksen yedinci sayfayı ve dört yüzüncü sayfayı oku ve katılıp katılmadığını söyle."

Doğrulurken Egwene'in ağzı gerildi. Kitaplara karşı daha dikkatli davranmalıydı. Âşığın önünde onunla konuşmayacaktı. Yoldaş olarak pek az tanıdığı bir adamı seçmiş olması utanç vericiydi. Hayır. Aviendha da vardı ve genellikle şefler de ve her gün Lan ve bazen Mat. "Neden onlara katılmıyorsun, Aviendha? Orada olsan, belki o kitap dışında bir şeylerden bahsetmek ister."

"Âşıkla konuşmak istedi Egwene ve benim ya da bir başkasının yanında bunu nadiren yapıyor. Ben çıkmasam, o ve Natael çıkarlardı."

"Duyduğuma göre çocuklar büyük dertmiş." Enaila güldü. "Ve en kötüsü de oğlan çocuklarıymış. Madem artık mızraktan vazgeçtin, benim adıma bunun doğru olup olmadığını öğrenebilirsin." Aviendha ay ışığı altında ona kaşlarını çattı ve dargın bir kedi gibi uzun adımlarla çadırın

yanındaki yerine döndü. Enaila bunu da gülünç bulmuş gibiydi; karnını tuta tuta gülüyordu.

Egwene Aiel mizah anlayışı hakkında kendi kendine söylenerek –asla anlayamıyordu– Moiraine'in, Rand'ınkinden pek uzak olmayan çadırına yöneldi. Burada da bir ışık çizgisi vardı ve Egwene Aes Sedai'nin uyanık olduğunu anladı. Moiraine yönlendiriyordu; yalnızca ufak bir Güç parçası, ama yine de Egwene'in sezmesine yetecek kadar fazla. Lan yakında, Muhafız pelerinine sarınmış uyuyordu; başı ve çizmeleri dışında, bedeninin kalanı gecenin bir parçası olmuş gibiydi. Egwene pelerinini toplayarak eteklerini kaldırdı ve onu uyandırmamak için ayakuçlarına basa basa yaklaştı.

Adamın nefesleri değişmedi, ama bir şey Egwene'in ona yine bakmasına sebep oldu. Adamın gözlerinden ay ışığı yansıyordu, açılmış, onu izliyorlardı. Egwene başını çevirirken gözler yine kapandı. Başka tek kas oynamamıştı; hiç uyanmamış bile olabilirdi. Bazen bu adam Egwene'in sinirlerini bozuyordu. Nynaeve onda her ne görüyorsa, Egwene göremiyordu.

Çadır kapağının yanında diz çöküp içeriye baktı. Moiraine bir *saidar* parıltısı içinde oturuyordu, normalde alnına sarkan küçük, mavi taş şimdi parmaklarından sarkıyordu. Taş parlıyor, tek lambanın parıltısına kendi parıltısını ekliyordu. Ateş çukurunda yalnızca küller vardı; kokusu bile kaybolmuştu.

"Girebilir miyim?"

Moiraine yanıt vermeden önce tekrarlamak zorunda kaldı. "Elbette." *Saidar*'ın ışığı kayboldu ve Aes Sedai ince altın zinciri saçlarına tutturmaya başladı.

"Rand'ı mı dinliyordun?" Egwene kadının yanına yerleşti. Çadırın içi dışarısı kadar soğuktu. Ateş çukurundaki küllerin üzerine alevler yönlendirdi ve akışı bağladı. "Bir daha yapmayacağını söylemiştin."

"Bilgeler düşlerini izleyebildiğine göre, ona biraz mahremiyet tanımamız gerektiğini söylemiştim. Rand onları engellemeye başladığından beri bir daha istemediler ve ben de teklif etmedim. Onların da kendi amaçları olduğunu ve bunların Kule'nin amaçları olmayabileceğini hatırla."

Konuya bu kadar hızlı gelmişlerdi. Egwene, Bilgelere karşı kendini ele vermeden bildiklerini nasıl anlatacağından hâlâ emin değildi, ama belki tek yöntem söylemek ve sonra el yordamıyla ilerlemekti. "Elaida Amyrlin olmuş, Moiraine. Siuan'a ne olduğunu bilmiyorum."

“Nereden biliyorsun?” dedi Moiraine sessizce. “Düşgezerken mi öğrendin? Yoksa Düşgören Yetin sonunda ortaya mı çıktı?”

İşte çıkış yolu buydu. Kule’deki Aes Sedailerden bazıları onun bir Düşgören olabileceğini söylüyordu. Düşleri gelecekten haber veren biri. Önemli olduğunu bildiği düşler görüyordu gerçekten, ama onları yorumlamak bambaşka bir şeydi. Bilgeler bilginin içeriden geldiğini söylüyordu ve Aes Sedailerin hiçbiri daha fazla yardımcı olamamıştı. Rand’ı bir sandalyede otururken görüyordu ve bir şekilde o sandalyenin sahibinin, sandalyeyi Rand ele geçirdiği için cinayet işleyecek kadar öfkelendiğini biliyordu; bundan, sandalyenin sahibinin kadın olduğunu çıkarabilmişti ancak, başka hiçbir şey çıkaramamıştı. Bazen düşler karmaşık oluyordu. Perrin, kucağında Faile ile uzanır, kısa sakalı ile oynayan Faile’i öperken. Arkalarında iki sancak dalgalanıyordu, kırmızı bir kurt başı ve bir kızıl kartal. Perrin’in omzunda parlak sarı ceket giymiş, sırtına kayışlarla bir kılıç asılmış bir adam duruyordu; bir şekilde adamın Tenekeci olduğunu biliyordu Egwene, ama hiçbir Tenekeci kılıca dokunmazdı. Ve sakal dışında düşün her parçası önemli gibi görünüyordu. Sancaklar, Faile’in Perrin’i öpmesi, hatta Tenekeci. Ne zaman Perrin’e yaklaşacak olsa, kıyamet soğuğu gibi bir soğuk her şeye hâkim oluyordu. Bir başka düş. Mat, yüzünden kanlar akarken zar atıyor, şapkasının siperi o kadar öne çekilmiş ki Egwene yarasını göremiyor. Thom şimdi Moiraine’in alnında asılı duran mavi taşı kurtarmak için elini ateşe uzatıyor. Ya da bir fırtına düşü, her biri birbirinin eşi çatallı şimşekler yeryüzünü altüst ederken, rüzgâr ya da yağmur taşımayan kara bulutlar yuvarlanıp gidiyor. Egwene düş görüyordu, ama şimdiye dek bir Düşgören olarak başarısız olmuştu.

“Senin için yazılmış bir tutuklama emri gördüm, Moiraine, Amyrlin olarak Elaida’nın imzasını taşıyordu Ve bu sıradan bir düş değildi.” Hepsi doğruydu. Yalnız, gerçeğin tamamı da değildi. Aniden Nynaeve’in orada olmamasına memnun oldu. *Olsa, kupaya bakıyor olan ben olurdum.*

“Çark dilediği gibi dokur. Belki Rand Aielleri Ejderduvarı’nın ötesine götürse de çok fazla fark etmez. Elaida’nın hükümdarlarla görüşmeye devam ettiğinden kuşkuluyum. Siuan’ın böyle yaptığını biliyor olsa bile.”

“Tek söyleyeceğin bu mu? Bir zamanlar Siuan’ın dostun olduğunu sanıyordum, Moiraine. Onun için tek damla gözyaşı dökemiyor musun?”

Aes Sedai ona baktı ve o serin, dingin bakış Egwene’e, o unvanı kullanmaya başlamadan önce daha ne kadar yol gitmesi gerektiğini

hatırlattı. Oturduğu zaman, Egwene neredeyse bir baş daha uzundu, ayrıca Güç'te de daha kuvvetliydi, ama Aes Sedai olmakta kuvvetten daha fazlası vardı. "Gözyaşları için zamanım yok, Egwene. Ejderduvarı daha günler uzakta ve Alguenya da... Siuan ve ben bir zamanlar arkadaştık. Birkaç ay içinde, Yenidendoğan Ejder'i aramaya başlamamızın yirmi birinci senesi tamamlanacak. Yalnızca ikimiz, daha yeni Aes Sedailiğe terfi etmişken, Sierin Vayu kısa süre sonra Amyrlin olmuştu, içinde biraz da Kızıllık olan bir Gri idi. Niyetlendiğimiz şeyi öğrenseydi, hayatımızın kalanını cezada geçirirdik ve Kızıl Aes Sedailer uyurken bile izlerdi bizi. Cairhien'de bir deyiş vardır, ama Tarabon ve Saldaea kadar uzaklarda da işittim aynısını. 'Ne istiyorsan al ve bedelini öde.' Siuan ve ben istediğimiz yolu seçtik ve sonunda bedelini ödememiz gerekeceğini biliyorduk."

"Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun, anlamıyorum. Siuan ölmüş, hatta yalıtılmış olabilir. Elaida ya Rand'a tamamen karşı çıkacaktır ya da Tarmon Gai'don'a kadar onu bir yerde tutmaya çalışacaktır; yönlendirebilen bir adamın serbest dolaşmasına asla izin vermeyeceğini biliyorsun. En azından herkes Elaida'nın arkasında değil. Mavi Ajah'ın bir kısmı bir yerlerde toplanıyor. Henüz neresi olduğunu bilmiyorum. Ve sanırım Kule'yi terk eden başkaları da olmuş. Nynaeve, Sarı göz ve kulakları tarafından, tüm Aes Sedailerin Kule'ye dönebilecekleri mesajının aktarıldığını söyledi. Hem Maviler, hem Sarılar gitmişse, başkaları da gitmiş olmalı. Ve Elaida'ya karşı çıkıyorlarsa, Rand'ı destekleyebilirler."

Moiraine yumuşak bir sesle içini çekti. "Beyaz Kule bölündüğü için mutlu olmamı mı bekliyorsun? Ben Aes Sedai'yim Egwene. Ejder'in benim yaşadığım zamanlarda yeniden doğacağından kuşkulanmadan önce hayatımı Kule'ye adadım. Üç bin senedir Kule Gölge'ye karşı bir kale oldu. Hükümdarları yönlendirerek bilgece kararlar vermelerini sağladı, savaşları başlamadan engelledi, başlayan savaşları sona erdirdi. İnsan ırkının Karanlık Varlık'ın kaçmayı beklediğini, Son Savaş'ın geleceğini hâlâ hatırlıyor olması Kule sayesindedir. Bütün ve birleşmiş olarak Kule. Siuan'ın başına ne gelmiş olursa olsun, her Aes Sedai'nin Elaida'ya yemin etmesini dileyeceğim geliyor."

"Ya Rand?" Egwene sesini onunki kadar sakin ve pürüzsüz tuttu. Alevler çadırı biraz ısıtmaya başlamıştı, ama Moiraine biraz önce kendi soğukluğunu eklemişti. "Yenidendoğan Ejder. Öğrenmek ve dünyayı etkilemek üzere serbest bırakılmazsa Tarmon Gai'don için hazır

olamayacağını sen, kendin söyledin. Birleşmiş bir Kule, Kıraç'taki tüm Aiellere rağmen onu tutsak alır."

Moiraine hafifçe gülümsedi. "Öğreniyorsun. Soğuk mantık her zaman sıcak sözlerden daha iyidir. Ama *saidin*'e herhangi bir erkeğin arasına kalkan koymak için on üç Aes Sedai'nin yeterli olduğunu unutuyorsun ve akışları bağlama numarasını bilmiyorlarsa bile, daha azı o kalkanı koruyabilir."

"Pes etmeyeceğini biliyorum, Moiraine. Ne yapmayı düşünüyorsun?"

"Elimden geldiğince, karşıma çıkan dünya ile baş etmeyi düşünüyorum. En azından, artık onu istediği şeyden vazgeçirmeye çalışmam için bir sebep kalmadığına göre Rand'ı... Rand'ın çevresinde bulunmak daha kolay oldu. Sanırım şarabını bana getirtmediği için memnun olmam gerekir. Çoğu zaman, ona söylediklerim hakkında ne düşündüğünü belli etmese de, en azından dinliyor."

"Siuan ve Kule meselesini ona söyleme işini sana bırakıyorum." Bu rahatsız edici soruları engellerdi; Rand bu kadar koca kafalıyken, Düşgörme hakkında, Egwene'in icat edebileceğinden daha fazla şey bilmek isteyebilirdi. "Bir şey daha var. Nynaeve *Tel'aran'rhiod*'da Terkedilmişler görmüş. Asmodean ve Moghedien dışında, hayatta olan her birini saydı. Lanfear dahil. Bir entrika çevirdiklerini düşünüyor, belki de hep birlikte."

"Lanfear," dedi Moiraine bir an sonra.

Tear'da Lanfear'ın Rand'ı ziyaret ettiğini ikisi de biliyordu ve belki onun bahsetmediği başka zamanlarda da. Terkedilmişler hakkında, kendilerinden başka kimsenin fazla bilgisi yoktu –Kule'de yalnızca bilgi kırıntıları kalmıştı– ama Lanfear'ın Lews Therin Telamon'a âşık olduğu biliniyordu. İkisi ve Rand, hâlâ öyle olduğunu biliyordu.

"Şansımız varsa," diye devam etti Aes Sedai, "Lanfear konusunda endişelenmemiz gerekmez. Nynaeve'in gördüğü diğerleri başka konu. Sen ve ben becerebildiğimizce yakından izlemeliyiz. Keşke Bilgelerin daha fazlası yönlendirebiliyor olsaydı." Küçük bir kahkaha attı. "Ama başlamışken hepsinin Kule'de eğitim görmüş olmasını ya da sonsuza dek yaşamayı dilesem de olur. Pek çok açıdan daha güçlü olabilirler, ama diğer açılardan üzücü ölçüde eksikler."

"Gözlemek iyi, güzel, ama başka? Eğer altı Terkedilmiş birden üzerine gelecek olsa, verebileceğimiz her tür yardıma ihtiyacı olur."

Moiraine uzanıp elini onun koluna koydu. Yüzünde sevgi dolu bir ifade vardı. "Sonsuza dek onun elini tutamayız, Egwene. Yürümeyi öğrendi.

Artık koşmayı öğreniyor. Ancak düşmanları onu yakalayamadan öğreneceğini umabiliriz. Ve, elbette, ona tavsiye vermeye devam edebileceğimizi. Ona becerebildiğimizce yol göstermeyi.” Doğrularak gerindi, elinin tersiyle esnemesini bastırdı. “Geç oldu, Egwene. Ve birkaç saat sonra Rand’ın kampı kaldıracağını sanıyorum. Bu hiç uyumayacağı anlamına gelse bile. Ama ben eyere oturmadan biraz dinlenmek istiyorum.”

Egwene de gitmeye hazırlandı, ama ilk önce bir soru sormalıydı. “Moiraine, neden Rand’ın sana söylediklerini yapmaya başladın? Nynaeve bile bunun doğru olmadığını düşünüyor.”

“Düşünüyor, değil mi?” diye mırıldandı Moiraine. “O ne diliyor olursa olsun, daha Aes Sedai olmadı. Neden mi? Çünkü *saidar*’ı nasıl kontrol ettiğimi hatırladım.”

Egwene bir an sonra başını salladı. *Saidar*’ı kontrol etmek için, ilk önce ona teslim olurdunuz.

Titreyerek çadırına dönene kadar Moiraine’in onca zaman onunla eşitiymiş gibi konuşmuş olduğunu fark etmedi. Belki kendi Ajahını seçmeye düşündüğünden daha yakındı.

16
Beklenmedik Bir Teklif

Pencereden sızan güneş ışığı Nynaeve'i uyandırdı. Bir an çizgili örtünün üzerinde yayılmış, yatmaya devam etti. Elayne diğer yatakta uyuyordu. Sabahın erken saatleri şimdiden sıcaktı ve gece daha iyi olmamıştı, ama Nynaeve'in iç etekliğinin çarpılmış ve terli olmasının sebebi bu değildi. Gördüklerini Elayne ile tartıştıktan sonraki rüyaları hoş değildi. Çoğunda, Kule'ye dönmüş, Amyrlin'in önüne sürüklenmiş oluyordu, Amyrlin bazen Elaida, bazen Moghedien'di. Bazılarında Rand bir köpek gibi, tasmalı, ağızlıklı, Amyrlin'in yazı masasının yanında uzanmış oluyordu. Egwene hakkındaki düşler de bir açıdan aynı ölçüde kötüydü; kaynatılmış kedi merdiveni ve toz mavin yaprağının tadı düşte de uyanıkken olduğu kadar kötüydü.

Lavaboya giderek yüzünü temizledi, dişlerini tuz ve karbonat ile ovdu. Su sıcak değildi, ama serin de denemezdi. Islak iç etekliği çıkardı ve sandıkların birinden yeni bir tane çıkardı. Bir saç fırçası ve bir ayna aldı. Kendi imgesine bakarken, rahat etmek için örgüsünü çözdüğüne pişman oldu. Hiç faydası olmamıştı ve şimdi saçları dolaşık bir yığın halinde beline sarkıyordu. Sandığın üzerine oturarak zahmetle dolaşıkları çözdü, sonra saçlarını yüz kez fırçalamaya koyuldu.

Üç çizik boynundan aşağı iniyor, iç etekliğinin içinde kayboluyordu. Macura denen kadından aldığı hepşifa merhemi sayesinde o kadar kırmızı değildi. Elayne'e böğürtlen çalıları yüzünden olduğunu söylemişti. Aptalca. Egwene gittikten sonra Kule arazilerine bakındığı hikâyesine rağmen, Elayne'in bunun doğru olmadığını bildiğinden kuşkulanıyordu. Ama doğru düzgün düşünemeyecek kadar altüst olmuştu. Diğer kadını, Melaine ve Egwene'in ona adil davranmadığını düşünmesi dışında başka sebep

olmadan defalarca terslemişti. *Burada Kız-Veliaht olmadığını hatırlamasının ona faydası olmayacağından değil.* Yine de, hiçbiri kızın suçu değildi; telafi etmesi gerekecekti.

Aynada Elayne'in kalktığını ve yıkanmaya başladığını gördü. “Hâlâ benim planımın en iyisi olduğunu düşünüyorum,” dedi kız, yüzünü ovalayarak. Kuzgun rengine boyanmış saçlarında, buklelere rağmen tek bir dolaşık yok gibiydi. “Bu şekilde Tear'a daha çabuk varabiliriz.”

Planı, Eldar'a ulaştıklarında, fazla Beyazpelerin barındırmayacak, daha da önemlisi, Kule'nin göz ve kulaklarının bulunmayacağı kadar küçük bir köyde arabayı terk etmekti. Sonra Ebou Dar'a giden bir tekneye binecekler, sonra Tear'a giden bir gemi bulacaklardı. Tear'a gitmeleri gerektiği artık kuşkusuzdu. Ne pahasına olursa olsun Tar Valon'dan kaçınmaları gerekiyordu.

“Olduğumuz yerde bir tekne durana kadar kaç gün geçer?” dedi Nynaeve sabırla. Yatmadan önce bütün bunların kararlaştırıldığını düşünüyordu. Ona göre öyleydi. “Her teknenin durmayabileceğini sen, kendin söyledin. Tear'a giden bir gemi bulmadan önce Ebou Dar'da ne kadar bekleriz?” Fırçayı indirerek saçlarını örmeye başladı.

“Tekne yanaşmasını istiyorlarsa köylüler bayrak asar ve çoğu tekne durur. Ve Ebou Dar'daki kadar büyük bir limanda, her zaman her yere giden gemi bulunur.”

Nynaeve ile birlikte Kule'den ayrılmadan önce kız herhangi büyüklükte bir limanda bulunmuş gibi. Elayne, Andor'un Kız-Veliahtı olarak öğrenmediği her şeyi Kule'de öğrendiğini düşünüyordu, hem de onca aksi kanıta rağmen. Hem, ne cesaretle ona karşı bu tahammülkâr sesi kullanırdı! “Bir gemide Mavilerin toplantısını bulma olasılığımız yok, Elayne.”

Kendi planı arabayı alıkoymak, Amadicia'nın kalanını geçmek, sonra Akara ve Murandy'ye, Kintara Tepeleri'ndeki Far Madding'e gitmek, sonra Maredo Ovaları'nı aşıp Tear'a ulaşmaktı. Kesinlikle daha uzun sürecekti, ama bir şekilde toplanılan yeri bulma şansına ek olarak, arabalar nadiren batardı. Nynaeve yüzebiliyordu, ama kara gözden kaybolduğunda o kadar da rahat hissetmiyordu.

Elayne yüzünü kurulayarak iç etekliğini değiştirdi ve örgüsüne yardım etmeye geldi. Nynaeve aldanmadı; tekneler konusunu yine dinleyecekti. Midesi tekneleri sevmiyordu. Kararını etkilediğinden değil, elbette. Aes Sedaileri Rand'ın yardımına koşturabilecekse, daha uzun yolculuk etmeye değerdi.

“İsmi hatırladın mı?” diye sordu Elayne, saçlarını örerek.

“En azından bir isim olduğunu hatırladım. Işık, bana zaman ver.” Bir isim olduğundan emindi. Bir kasaba ya da bir şehir. Bir ülke ismi görüp unutmuş olamazdı. Derin bir nefes aldı, öfkesine hâkim oldu ve daha ılımlı bir sesle devam etti. “Hatırlayacağım, Elayne. Bana zaman ver yeter.”

Elayne yorumsuz bir ses çıkardı ve örgüsüne devam etti. Bir süre sonra, “Birgitte’i Moghedien’i aramaya göndermek gerçekten akıllıca mıydı?” dedi.

Nynaeve kadına yan yan baktı, ama dik bakışları kızın üzerinden, yağlı ipek üzerinden yuvarlanan su gibi akıp gitti. Konuyu değiştirmek için kendisi bunu seçmezdi. “O bizi bulmadan bizim onu bulmamız daha iyi.”

“Sanırım öyle. Ama onu bulduğumuzda ne yapacağız?”

Buna yanıtı yoktu. Ama av olmaktansa avcı olmak daha iyiydi, ne kadar zorlu olursa olsun. Kara Ajah ona bunu öğretmişti.

Aşağı indiklerinde salon o kadar kalabalık değildi, ama o erken saatte bile müşteriler arasında beyaz pelerinler göze çarpıyordu. Çoğu subay rütbesine sahip yaşlı adamlardı. Kuşkusuz Beyazpelerin aşçıların garnizonda pişirdikleri yerine hanın mutfağından yemeyi tercih ediyorlardı. Nynaeve bir tepsiden yemeyi tercih ederdi, ama o küçük odanın kutudan farkı yoktu. Beyazpelerin ya da değil, bu adamların hepsi yemekleriyle ilgileniyordu. Güvenliydi kuşkusuz. Hava yemek kokularıyla doluydu; anlaşıldığı kadarıyla bu adamlar sabah ilk öğün olarak bile biftek ve koyun eti istiyordu.

Elayne’in ayağı merdivenin son basamağından iner inmez Jharen Hanım koşarak geldi ve onlara ya da daha doğrusu “Leydi Morelin”e özel bir yemek odası önerdi. Nynaeve gözlerini Elayne’e kaydırmadı, ama diğer kadın, “Sanırım burada yiyeceğiz. Salonda yemek yeme fırsatını nadiren buluyorum ve gerçekten de büyük zevk alıyorum. Kızlarınızdan biri bize serinletici bir şeyler getirsin. Gün şimdiden böyle olacaksa, korkarım bir sonraki mola yerine ulaşmadan bunalacağım.”

O kibirli tavır nasıl sokağa atılmalarına sebep olmuyor, Nynaeve’in devamlı şaştığı bir şeydi. Şimdiye dek, hepsinin bu şekilde davrandığını öğrenecek kadar çok lord ve leydi görmüştü, ama yine de inanamıyordu. Kendisi olsa bir dakika tahammül etmezdi. Ama hancı gülümseyerek ve ellerini ovuşturarak diz kırdı, sonra pencere yanında, sokağa bakan bir masa gösterdi ve Elayne’in istediğini yapmak üzere hızla uzaklaştı. Belki kıza karşılık vermek için kendisi de bu yolu kullanmalıydı. Yalnız kalmışlardı,

diğer masalardaki erkeklerden epey uzaktaydılar, ama yoldan geçen herhangi biri onları görebilirdi ve yemeklerinden herhangi biri sıcak olacaksa –Nynaeve olmayacağını umuyordu– mutfaklardan da olabildiğince uzaktaydılar.

Yemek geldiği zaman, kahvaltının baharatlı küçük kekler –beyaz peçetelere sarılmışlardı ve hâlâ ılıktılar ve buna rağmen hoştular– sarı armutlar, biraz solmuş görünen mavi üzümler ve hizmetkâr kızın çilek dediği bir tür kırmızı şeyden oluştuğunu gördüler. Sonuncuları Nynaeve'in gördüğü hiçbir meyveye benzemiyordu. Hele tadı hiç tanıdık gelmedi, üzerine konulmuş kaşık kaşık krema ile, hiç. Elayne daha önce işittiğini söyledi, ama söylerdi elbette. Pınar kilerinde soğutulmuş olması gereken hafif, baharatlı şarapla birlikte –bir yudum, bir pınar varsa bile pek de serin olmadığını gösterdi– tazeleyici bir kahvaltıydı.

En yakındaki adam üç masa ötedeydi ve üzerinde koyu mavi, yün ceket vardı, belki de zengin bir tüccar, ama iki kadın yine de konuşmuyordu. Yola koyulduklarında bunun için yeterince zaman olacaktı ve keskin kulaklardan korkmaları da gerekmeyecekti. Nynaeve yemeğini Elayne'den epey önce bitirdi. Kızın armudunu dörde bölmesine bakarak, bütün gününü masada oturmaya ayırabilir sanırdınız.

Aniden Elayne'in gözleri şokla irileşti ve kısa bıçak şıngırdayarak tabağa düştü. Nynaeve başını hızla çevirdiğinde masanın diğer yanındaki sıraya bir adamın oturmakta olduğunu gördü.

"Sen olduğunu düşünmüştüm, Elayne, ama başta saç beni yanılttı."

Nynaeve Galad'a, Elayne'in yarım kan ağabeyine baktı. Aslında, doğru sözcük bakakaldı idi. Uzun boylu, çelik gibi bir inceliğe, siyah saçlara ve gözlere sahip delikanlı gördüğü en yakışıklı adamdı. Yakışıklı sözcüğü az gelirdi; adam muhteşemdi. Kule'de kadınların, hatta Aes Sedailerin çevresine toplaştığını, hepsinin budalalar gibi gülümsediğini görmüştü. Kendi yüzündeki gülümsemeyi sildi. Ama hızla atan yüreği hakkında hiçbir şey yapamıyor, kendini doğru düzgün nefes almaya da zorlayamıyordu. Ona karşı hiçbir şey hissetmiyordu; yalnız, o kadar güzeldi ki. *Kendine hâkim ol, kadın!*

"Sen burada ne yapıyorsun?" Nynaeve sesi boğuluyormuş gibi çıkmadığı için memnun oldu. Bir erkeğin böyle görünmesi adil değildi.

"Peki sen üzerinde *bu* kıyafetle ne yapıyorsun?" Elayne'in sesi alçaktı, ama yine de ters çıkıyordu.

Nynaeve gözlerini kırpıştırdı ve adamın üzerinde parlak bir zincir zırh ve göğsünde güneş patlaması ve altında iki altın rütbe düğümü olan bir pelerin giymiş olduğunu fark etti. Yanaklarının kızardığını hissetti. Adamın yüzüne öyle dikkatli bakıyordu ki üzerindeki kıyafetleri fark etmemişti bile! Utanç içinde yüzünü saklamak istedi.

Galad gülümsedi ve Nynaeve derin bir nefes almak zorunda hissetti. "Buradayım, çünkü kuzeyden çağrılan Evlatlardan biriyim. Ve Işığın Evladı oldum, çünkü yapacak doğru şey bu gibi göründü. Elayne, siz ikiniz ve Egwene kaybolduğunda, Gawyn ve benim, onlar ne derse desin bir çiftlikte ceza görmediğinizi anlamamız fazla uzun sürmedi. Seni entrikalarına karıştırmaya hakları yoktu, Elayne. Hiçbirinizi."

"Çok çabuk rütbe kazanmışsın gibi," dedi Nynaeve. Aptal adam burada Aes Sedai entrikaları hakkında konuşmanın ikisini de öldürtmenin en garantili yolu olduğunu anlamıyor muydu?

"Eamon Valda deneyimimin bunu gerektirdiğini düşündü. O deneyim nerede kazanılmış olursa olsun." Rütbeyi önemsiz sayarak bir omuz silkmesiyle aklından çıkardı. Tam olarak alçakgönüllülük değildi, ama gösteriş de değildi. Kule'de Muhafızlardan eğitim almaya gelenler arasındaki en iyi kılıç kullanıcısıydı. Strateji ve taktik derslerinde de önde gelenler arasındaydı, ama Nynaeve onun başarıları hakkında değil böbürlenmek, şaka bile yaptığını hatırlamıyordu. Başarıların onun için anlamı yoktu, belki de çok kolay geldikleri için.

"Annem bunu biliyor mu?" diye sordu Elayne, alçak sesle konuşmaya devam ederek. Kaş çatışı bir yabandomuzunu bile korkutabilirdi.

Galad huzursuzluk içinde azıcık kıpırdandı. "Ona yazacak zaman olmadı. Ama onaylamayacağından o kadar emin olma, Elayne. Artık kuzeyle eskisi kadar yakın değil. Bir yasağın yasalaştırılmış olabileceğini duydum."

"Ona açıklayan bir mektup yolladım." Elayne'in dik bakışları şaşkınlığa dönüştü. "Anlamak zorunda. O da Kule'de eğitim gördü."

"Sesini alçak tut," dedi Galad, alçak ve sert bir sesle. "Nerede olduğunu hatırla." Elayne kıpkırmızı kesildi, ama öfkeden mi, utançtan mı, Nynaeve anlayamadı.

Aniden Galad'ın da onlar kadar alçak sesle ve dikkatle konuşmuş olduğunu fark etti. Ne Kule'den, ne de Aes Sedailerden tek bir kez bahsetmemişti.

"Egwene yanınızda mı?" diye devam etti.

“Hayır,” dedi Elayne ve Galad derin bir göğüs geçirdi.

“Ummuştum ki... o kaybolduğu zaman Gawyn neredeyse aklını yitirecekti. O da Egwene’e ilgi duyuyor. Bana nerede olduğunu söyleyecek misiniz?”

Nynaeve “o da” kısmını fark etmişti. Adam Beyazpelerin olmuştu, ama Aes Sedai olmak isteyen bir kadına “ilgi duyuyordu”. Erkekler o kadar tuhaftı ki, bazen onları insan saymak bile güç oluyordu.

“Hayır,” dedi Elayne kararlılıkla, yanaklarındaki kırmızılık çekilerek. “Gawyn de mi burada? Onun da bir...” Sesini daha da alçaltmayı akıl etti, ama yine de söyledi, “bir Beyazpelerin olduğuna inanamam!”

“O hâlâ kuzeyde, Elayne.” Nynaeve onun Tar Valon’u kastettiğini düşündü, ama kuşkusuz Gawyn oradan ayrılmış olmalıydı. Kuşkusuz Elaida’ya destek veremezdi. “Orada neler olduğunu bilemezsin, Elayne,” diye devam etti Galad. “Onca yozlaşma ve iğrençlik sonunda yüzeye çıktı. Çıkmalıydı da. Sizi uzaklara gönderen kadın makamından indirildi.” Çevresine bakındı ve işitecek kadar yakında kimse olmamasına rağmen bir anlığına fısıldadı. “Yalıtıldı ve idam edildi.” Derin bir nefes alarak tiksinmiş gibi bir ses çıkardı. “Asla sana uygun bir yer değildi. Ya da Egwene’e. Evlatların arasına katılalı fazla olmadı, ama kumandanımın kız kardeşimi eve götürmeme izin vereceğinden eminim. Senin orada olman gerekir, Anne’nin yanında. Bana Egwene’in nerede olduğunu söyle, onun da Caemlyn’e getirilmesini sağlayayım. Orada ikiniz de güvende olursunuz.”

Nynaeve’in yüzü uyuşmuş gibiydi. Yalıtılmış. Ve idam edilmiş. Kaza eseri ölüm ya da hastalık değil. Olasılığı düşünmüş olması onu daha da şok edici kılmıyordu. Sebep Rand olmalıydı. Kule’nin ona karşı çıkmayacağına dair en ufak umut vardıysa da, artık yok olmuştu. Elayne’in yüzü ifadesizdi, gözlerini uzaklara dikmişti.

“Görüyorum ki haberim seni şok etti,” dedi Galad alçak sesle. “Kadının seni entrikalarına ne kadar bulaştırdığını bilmiyorum, ama artık ondan kurtuldun. Bırakın sizi güven içinde Caemlyn’e ulaştırayım. Onunla, oraya öğrenmek üzere gönderilen diğer kızlardan daha fazla temasın olduğunu kimsenin bilmesi gerekmez. İkinizin de.”

Nynaeve, gülümsemeye benzediğini umduğu bir ifadeyle dişlerini gösterdi ona. Sonunda dahil edilmek hoştu. Ona yumruk atabilirdi. Bir de bu kadar yakışıklı olmasa.

“Düşünürüm,” dedi Elayne yavaşça. “Söylediklerin mantıklı geliyor, ama düşünmem için zaman ver. Düşünmeliyim.”

Nynaeve ona bakakaldı. Mantıklı mı geliyordu? Kız saçmalıyordu.

“Sana biraz zaman verebilirim,” dedi Galad, “ama izin isteyeceksem fazla zamanım yok. Her an buradan...”

Aniden kare yüzlü, siyah saçlı bir Beyazpelerin Galad’ın omzuna şaplak attı ve geniş geniş gülümsedi. Yaşça daha büyüktü ve pelerininde aynı iki düğüm rütbesi vardı. “Ee, genç Galad, tüm güzel kızları kendine saklayamazsın. Sen geçerken kasabanın bütün kızları iç geçiriyor, annelerinin çoğu da. Tanıştır beni.”

Galad sırayı arkaya sürükleyerek kalktı. “Ben... merdivenlerden indiklerinde onları tanıdığımı sandım, Trom. Ama nasıl bir cazibeye sahip olduğumu düşünüyorsan, bu hanımefendi üzerinde işe yaramıyor. Benden hoşlanmıyor ve bence benim arkadaşlarımdan birinden de hoşlanmaz. Bu akşam benimle kılıç alıştırması yaparsan belki bir ikisini cezbedebilirsin.”

“Sen buralardayken değil,” diye homurdandı Trom iyi huylulukla. “Ve sana karşı kılıç sallamaktansa demircinin çekicini göğsüme yemeyi tercih ederim.” Ama Galad’ın onu kapıya sürüklemesine izin verirken iki kadına üzgün bir bakış atmakla yetindi. Çıkarlarken Galad masaya doğru, hayal kırıklığı ve kararsızlık dolu bir bakış fırlattı.

Onlar gider gitmez Elayne ayağa kalktı. “Nana, sana yukarıda ihtiyacım olacak.” Jharen Hanım yanında maddeleşti ve kahvaltısının hoşuna gidip gitmediğini sordu. “Arabacım ve uşağım hemen gelsin. Nana faturayı halledecek,” dedi Elayne. Konuşmayı bitirmeden önce merdivenlere doğru yürümeye başlamıştı bile.

Nynaeve onun arkasından bakakaldı, sonra cüzdanını çıkardı ve kadının parasını ödedi, bir yandan da her şeyin hanımının istediği gibi olduğu konusunda onu temin etmeye ve ücreti duyunca irkilmemeye çalıştı. Kadından kurtulur kurtulmaz yukarıya seğirtti. Elayne eşyalarını sandıklara gelişigüzel dolduruyordu ve buna kuruması için yatakların ayakucuna astıkları terli iç eteklikleri de dahildi.

“Elayne, ne oldu?”

“Hemen gitmeliyiz, Nynaeve. Bir an önce.” Son eşya da sandığa tıkılmadan başını kaldırmadı. “Şu anda, her nerede ise, Galad daha önce hiç karşı karşıya kalmadığı bir şeyi çözmeye çalışıyor. Doğru olan, ama birbirine zıt olan iki şey. Ona göre, gerekirse beni bir yük atına bağlamak ve anneme sürüklemek, böylece onun endişelerine son vermek ve beni Aes Sedai olmaktan *kurtarmak* doğru bir şey. Ben ne istiyor olursam olayım. Ve aynı zamanda, bizi Beyazpelerinlere ya da orduya ya da her ikisine birden

ihbar etmek de doğru. Amadicia’da yasalar böyle ve Beyazpelerin yasası da böyle. Burada Aes Sedailer kanundışı ilan edilmiş, Kule’de eğitim görmüş her tür kadın da öyle. Annem bir kez ticaret anlaşması için Ailron ile görüştü ve Altara’da yapmak zorunda kaldılar, çünkü Annem yasal olarak Amadicia’ya giremiyordu. Onu gördüğüm an *saidar*’a kucak açtım ve ondan çok uzaklaşana kadar da salıvermeyi düşünmüyorum.”

“Kuşkusuz abartıyorsun, Elayne. O senin ağabeyin.”

“O benim ağabeyim *değil!*” Elayne derin bir nefes aldı ve yavaşça bıraktı. “Babamız aynıydı,” dedi daha sakin bir sesle, “ama o benim ağabeyim değil. Bunu kabul etmem. Nynaeve, sana tekrar tekrar söyledim, ama bir türlü anlamıyorsun. Galad hep doğru olanı yapar. Daima. Asla yalan söylemez. Trom denen o adama ne söylediğini duymadın mı? Kim olduğumuzu bilmediğini söylemedi. Söylediği her sözcük doğruydu. O daima *doğru* olanı yapar. Bu kimi incitirse incitsin, hatta incinecek olan kendisi olsa bile. Ya da ben. Gawyn ve beni her konuda ihbar ederdi. Kendini de. Yanlış kararı verirse, biz daha köyden çıkamadan Beyazpelerinler bize pusu kurmuş olur.”

Kapı çalındı ve Nynaeve’in nefesi kesildi. Kuşkusuz Galad gerçekten... Elayne’in yüzü kararlıydı, savaşmaya hazırdı.

Nynaeve tereddütle kapıyı araladı. Thom ve kafasında o aptal şapka ile Juilin gelmişti. “Leydim bizi mi istiyor?” diye sordu Thom, kulak misafiri olabilir diye bir miktar alçakgönüllülükle.

Nynaeve nefes almayı başardı ve kimin dinlediğine aldırmadan kapıyı sonuna kadar açtı. “Girin içeriye, ikiniz de!” Her konuştuğunda bakışmalarından bıkmaya başlıyordu.

Daha kapı kapanmadan Elayne, “Thom, hemen buradan ayrılmalıyız,” dedi. Yüzündeki kararlı ifade kaybolmuştu ve sesi endişe doluydu. “Galad burada. Çocukken nasıl bir canavar olduğunu hatırlıyor olmalısın. Eh, büyüdüğünde daha iyi olmadı. Üstelik bir Beyazpelerin. O bizi...” Sözler boğazına takılır gibi oldu. Ağzı sessizce açılıp kapanarak Thom’a baktı, ama Thom ona daha da iri açılmış gözlerle bakıyordu.

Thom, bakışlarını Elayne’den ayırmadan, tüm ağırlığıyla sandıklardan birinin üzerine oturdu. “Ben...” Boğazını temizleyerek devam etti. “Sanırım onu gördüm. Hanı gözlüyor. Bir Beyazpelerin. Ama oğlanın büyüyüp olacağı adam gibi görünüyordu. Sanırım büyüyüp de Beyazpelerin olmasına şaşmamak gerek.”

Nynaeve pencereye gitti; Elayne ve Thom onun aralarından geçtiğini fark etmemiş gibiydi. Sokakta trafik artmaya başlamıştı, çiftçiler ve çiftçi arabaları, köylüler Beyazpelerinlere ve askerlere karışıyordu. Yolun karşısında, ters çevrilmiş bir fıçının üzerinde bir Beyazpelerin oturuyordu. O mükemmel yüzü tanımamak imkânsızdı.

"Seni?.." Elayne yutkundu. "Seni tanıdı mı?"

"Hayır. On beş sene bir erkeği bir oğlan çocuğunu değiştirdiğinden daha fazla değiştirir. Elayne, senin unuttuğunu sanmıştım."

"Tanchico'da hatırladım, Thom." Elayne kararsız bir gülümsemeyle uzandı ve adamın uzun bıyıklarından birini çekiştirdi. Thom'un gülümsemesi de kararsızdı; pencereden aşağı atlamayı düşünür gibiydi.

Juilin kafasını kaşıyordu ve Nynaeve de onların neyden bahsettiğini bilmeyi diliyordu, ama elde daha önemli işler vardı. "O bütün garnizonu tepemize yığmadan önce gitmeliyiz. Oradan izlerken kolay olmayacak. Arabası varmış gibi görünen başka müşteri görmedim."

"Ahır avlusundaki tek araba bizimki," dedi Juilin. Thom ve Elayne hâlâ birbirlerine bakıyorlardı, tek kelime duymadıkları açıktı.

Demek artık perdeleri kapatıp gitmek koruma sağlamayacaktı. Nynaeve Galad'ın Sienda'ya nasıl geldiklerini öğrendiğine iddiaya girebilirdi. "Ahır avlusunda arka kapı var mı?"

"Teker teker çıkmamıza yetecek kadar geniş bir kapı var," dedi Juilin kuru kuru. "Ve zaten diğer yanda da bir geçitten başka bir şey yok. Bu köyde araba geçecek kadar geniş ancak bir iki sokak vardır." O silindir şeklindeki şapkayı elinde çevirerek inceledi. "Kafasına bir şey indirecek kadar yaklaşabilirim. Hazırsanız, kargaşanın içinden geçip gidebiliriz. Sizi yolda yakalarım."

Nynaeve yüksek sesle burnunu çekti. "Nasıl? Hırsız'ın üzerinde dörtnala mı? İlk kilometre içinde eyerden düşmesen bile, sence o sokakta bir Beyazpelerin'e saldırdıktan sonra bir ata bile ulaşabilir misin?" Galad hâlâ sokağın karşısındaydı, Trom da ona katılmıştı, ikili aylak aylak gevezelik ediyor gibiydi. Nynaeve uzandı ve Thom'un bıyığını şiddetle çekti. "Ekleyecek bir şeyin var mı? Parlak plan falan? Dedikoduları dinlemeniz işe yarar bir şey sağladı mı bari?"

Thom elini yüzüne kapattı ve alınmış gibi ona baktı. "Ailron'un Altara'daki bazı sınır köylerinde hak iddia etmesinin faydası olacağını düşünmüyorsan hayır. Sınır boyunca, Salidar'dan So Eban'a, Mosra'ya kadar bir şerit üzerinde hak iddia ediyor. Bu işine yarar mı, Nynaeve? Yarar

mı? Adamın bıyığını sökmeye çalışıyorsun. Bir sefer de başkası senin kulaklarını yumruklamalı.”

“Ailron sınır boyunca bir şeridi neden istesin, Thom?” diye sordu Elayne. Belki meraklanmıştı –politika ve diplomasi konusunda her aptalca değişiklik ilgisini çekiyor gibiydi– ya da belki yalnızca tartışma çıkmasını önlemeye çalışıyordu. Thom’la flört etmeye dalmadan önce her zaman, her durumu sakinleştirmeye çalışırdı.

“Kral değil, kızım.” Onunla konuşurken sesi yumuşadı. “Pedron Niall. Ailron genelde ne denirse onu yapar, ama Niall ve o öyle değilmiş gibi davranır. Beyazpelerin Savaşı’ndan, Evlatların Sorunlar dediği dönemden bu yana o köylerin çoğu boş kaldı. O zamanlar Niall saha generali idi ve Altara’yı istemekten bir an bile vazgeçtiğinden kuşkuluyum. Eldar’ın her iki kıyısını kontrol altına alabilirse, Ebou Dar ticaretini kontrol edebilir ve Ebou Dar’ın direnişini kırabilirse, Altara’nın kalanı çuvaldaki delikten akan buğday taneleri gibi avucuna gelir.”

“Bütün bunlar iyi, güzel,” dedi Nynaeve kararlılıkla, Thom ve kız bir şey daha söyleyemeden. Adamın söylediklerinde anılarını gıdıklayan bir şey vardı, ama ne, neden, bilemiyordu. Her durumda, Amadicia ve Akara arasındaki ilişkiler üzerine bir derse ihtiyaçları yoktu, Galad ve Trom hanın önünde nöbet tutarken değil. O da bunu söyledi ve ekledi, “Ya sen, Juilin? Sen aşağılık tiplerle arkadaşlık edersin.” Hırsız avcısı hep kasabadaki yankesicileri, hırsızları arar, bulurdu; neler olup bittiğini onların herhangi bir memurdan daha iyi bildiğini iddia ederdi. “Para karşılığı bizi gizlice dışarı çıkaracak kaçakçılar var mı ya da... ya da... Ne tür şeye ihtiyacımız olduğunu biliyorsun, adam.”

“Pek az şey duydum. Amadicia’da hırsızlar kendilerini göstermiyor, Nynaeve. İlk suçta damgalanıyorlar, ikincisinde sağ ellerini kaybediyorlar ve üçüncüde asılıyorlar. Çaldıkları şey Kral’ın tacı da olsa, bir somun ekmek de. Bu büyüklükte bir kasabada fazla hırsız bulunmaz, bununla geçinenler değil” –amatör hırsızları hor görüyordu– “ve bulunanlar da çoğunlukla iki şeyden bahsetmek istiyor. Haberci gerçekten söylentilerin dediği gibi Amadicia’ya geliyor mu ve kasabanın önde gelenleri pes edip o gezgin sirkin gösteri yapmasına izin verir mi? Sienda sınırdan o kadar uzak ki kaçakçılar...”

Nynaeve büyük bir tatminle onun sözünü kesti. “İşte bu! Sirk.” Hepsi, delirmiş gibi baktılar ona.

“Elbette,” dedi Thom, aşırı ılımlı bir tavırla. “Luca’dan o domuz-atlarını geri getirmesini isteriz ve o kasabayı daha fazla yıkarken kaçarız. Ona ne verdin bilmiyorum, Nynaeve, ama geçerken bize taş attı.”

Nynaeve bu seferlik, ne kadar zayıf da olsa alaycı tavrını affetti. Ve kendi gördüğü şeyi göremeyecek kadar akılsız olmasını. “Olabilir, Thom Merrilin, ama Luca Efendi’nin bir hamiye ihtiyacı var ve Elayne ve ben onun hamileri olacağız. Yine de arabayı ve atları bırakmamız gerekecek...” Bu acıtıyordu; onların bedeli ile İki Nehir’de rahat bir ev inşa ettirebilirdi. “...ve arka taraftan çıkacağız.” Yaprak şeklinde menteşeleri olan sandığı açtı, giysileri, battaniyeleri, tencereleri, boya arabasından kalan ve arkada bırakmak istemediği her şeyi çıkardı. Adamların koşumlar hariç her şeyi topladığından emin olmuştu. Sonunda yaldızlı kutulara ve keselere geldi. “Thom, sen ve Juilin arka kapıdan çıkın ve bir araba ile atlar bulun. Biraz erzak alın ve bizimle Luca’nın kampına giden yolda buluşun.” Üzüntüyle Thom’un elini altınla doldurdu ve saymaya zahmet bile etmedi; istediklerinin ne kadar edeceğini bilmenin yolu yoktu ve Nynaeve adamın pazarlık ederek zaman harcamasını istemiyordu.

“Bu harika bir fikir.” dedi Elayne sırıtarak. “Galad iki kadın arıyor olacak, hayvanlar ve jonglörlerden oluşan bir sirk değil. Ve Ghealdan’a gideceğimizi asla düşünmez.”

Nynaeve bunu düşünmemişti. O Luca’yı Tear’a yöneltmeyi düşünüyordu. Adamın bir araya getirdiği, akrobatlar, jonglörler ve hayvanlardan oluşan bir sirk nereye gitse para kazanırdı, bundan emindi. Ama Galad onları aramaya çıksa ya da birini gönderse, doğuya bakardı. Ve bir sirke bakacak kadar akıllı bile olabilirdi; bazen erkekler biraz beyin sahibi olduklarını gösteriyorlardı ve genelde bunu en az beklediğiniz zaman yapıyorlardı. “Düşündüğüm ilk şey bu oldu, Elayne.” Ağzında aniden beliren hafif tadı, kaynamış kedi merdiveni ve toz mavin yaprağı tadını görmezden geldi.

Thom ve Juilin itiraz ettiler, elbette. Fikre değil, ama ikisini Galad’a ve bir dizi Beyazpelerin’e karşı korumak için içlerinden birinin kalması gerektiğini düşünüyor gibiydiler. İş buna gelirse, yönlendirmenin iki adam ve daha on kişinin yapabileceklerinden daha çok işe yarayacağını fark etmemiş gibiydiler. Endişeli görünüyorlardı, ama Nynaeve ikisini birden sert bir tembihle kapıdan dışarı ittirmeyi başardı. “Ve buraya dönmeye kalkmayın. Sizinle yolda buluşuruz.”

“İş yönlendirmeye gelirse,” dedi Elayne sessizce, kapı kapandıktan sonra, “kendimizi tüm Beyazpelerin garnizonunun ve muhtemelen ordunun garnizonunun karşısında buluruz. Güç bizi alt edilmez kılmıyor. İki ok yeterli.”

“İş buna gelirse düşünürüz,” dedi Nynaeve ona. Erkeklerin bunu düşünmemiş olmasını umuyordu. Düşünmüşlerse, muhtemelen içlerinden biri oralarda oyalanmaya kalkacaktı ve dikkatli olmazsa Galad’ın şüphesini çekecekti. Nynaeve gerektiğinde onların yardımını kabul etmeye hazırdı – Ronde Macura ona bunu öğretmişti, ama kuyuya düşmüş kedi yavrusu gibi kurtarılması hâlâ içini acıtıyordu– ama onlar değil kendisi gerekli bulursa olurdu bu.

Merdivenleri inip Jharen Hanım’ı buldu. Hanımı fikrini değiştirmişti; yolun tozu ve sıcağıyla bir daha bu kadar erken karşı karşıya kalmaya hazır olmadığını düşünüyordu; şekerleme yapmayı düşünüyordu ve akşam yemeğini istetene kadar rahatsız edilmek istemiyordu. Bir gecelik oda ücreti işte buradaydı. Hancı, arzuları ne kadar tutarsız olursa olsun, asil hanımın narinliğini çok iyi anlıyordu. Nynaeve, bedeli ödendiği sürece Jharen Hanım’ın cinayete varmayan her şeye anlayış göstereceğini düşündü.

Tombul kadının yanından ayrılarak hizmetkâr kızlardan birini bir anlığına köşeye kıstırdı. Birkaç gümüş peni el değiştirdi ve kız önlüğü içinde dışarı fırlayarak Nynaeve’in çok serin ve gölgeli göründüğünü söylediği o derin bonelerden iki tane bulmaya gitti. Hanımının giyeceği türden bir şey değil, elbette, ama kendi işine çok yarayacaktı.

Odaya döndüğünde Elayne yaldızlı kutuyu, ele geçirdikleri *ter’angreal*’i barındıran siyah, cilalı kutuyu ve içinde mührün bulunduğu yıkanmış deriden keseyi battaniyenin üzerine koymuştu. Şişman para keseleri diğer yatakta, Nynaeve’in çantasının yanında duruyordu, Elayne battaniyeyi toplayarak bohçayı sandıkların birinden çıkardığı sağlam bir iple bağladı. Nynaeve *her şeyi* saklamıştı.

Şimdi bütün bunları arkada bırakacağına üzülüyordu. Yalnızca masraf yüzünden değil. Yalnızca bu değil. Ne zaman hangisinin işe yarayacağını asla bilemezdiniz. Elayne’in yatağa serdiği iki yün elbise gibi. Bir leydiye yakışacak kadar iyi değillerdi ve bir leydinin hizmetkârı için fazla iyiydiler, ama Elayne’in istediği gibi Mardecin’de bıraksaydılar, şimdi giysi bulmakta zorlanıyor olacaklardı.

Nynaeve diz çökerek diğer sandığı karıştırdı. Birkaç iç eteklik, değişmek için iki yün elbise daha. Kanvas torbadaki iki demirdöküm

kızartma tavası çok iyiydi, ama ağırdılar ve erkeklerin bunların yerine yenisini alacağı kesindi. Güzel, kemik kakma dikiş kutusu; bir daha bir iğne bile satın almayı düşünemeyeceklerdi. Ama aklı yalnızca kısmen seçim işlemindeydi.

“Thom’u önceden tanıyor muydun?” diye sordu, kayıtsız olduğunu umduğu bir sesle. Çorap katlamaya yoğunlaşmış gibi yaparken göz ucuyla Elayne’i izliyordu.

Kız da kendi giysilerini toplamaya başlamıştı, içini çeke çeke ipekleri kenara kaldırıyordu. Elleri sandıklardan birinin derinliklerinde, yerinde dondu ve Nynaeve’e bakmaktan kaçındı. “Ben küçükken Caemlyn’de saray ozanı idi,” dedi sessizce.

“Anlıyorum.” Hiç anlamıyordu. Adam nasıl kraliyet ailesini eğlendiren, asil olmaktan bir adım geride bir saray ozanıyken köyden köye dolaşan bir âşığa dönüşmüştü?

“Babam öldükten sonra annemle aşk hayatı yaşadı.” Elayne seçme işine dönmüştü ve bunu öyle kayıtsızca söyledi ki Nynaeve’in ağzı açık kaldı.

“Annenle...”

Ama diğer kadın hâlâ ona bakmıyordu. “Tanchico’ya kadar hatırlamadım onu. Çok küçüktüm. Bıyıkları ve yüzüne aşağıdan bakacak kadar yakın durmam, bir de *Büyük Boru Avı*’nı anlatmasını duymam sayesinde hatırladım. Yine unuttuğumu sanıyordu.” Yüzü hafifçe kızardı. “Ben... çok fazla şarap içmiştim ve ertesi gün hiçbir şey hatırlamıyormuşum gibi davrandım.”

Nynaeve başını iki yana sallamakla yetindi. Bu aptal kızın midesini tıka basa şarapla doldurduğu günü hatırlıyordu. En azından bir daha yapmamıştı; ertesi sabahki hali etkili bir tedavi olmuş gibiydi. Şimdi neden kızın Thom’a böyle davrandığını anlıyordu. İki Nehir’de de aynısını birkaç kez görmüştü. Kendini kadın sayacak kadar ancak büyümüş bir kız annesinden başka kiminle boy ölçüşebilirdi ki? Ve bazen, kadın olduğunu kanıtlamak için başka kiminle rekabet edebilirdi? Normalde yemek pişirmekten dikiş dikmeye, her konuda daha iyi olmaya çalışmaktan başka şeye yol açmazdı ya da baba ile zararsız flörtlere, ama bir seferinde bir dulun kızının, annesinin evlenmeyi düşündüğü adamı baştan çıkarmaya çalışırken kendini büyük bir aptal yerine koyduğunu görmüştü. Sorun şuydu ki, Nynaeve’in Elayne’deki bu aptallık için ne yapacağı konusunda en ufak fikri yoktu. Onun ve Kadın Kurulu’nun sert derslerine, hatta daha fazlasına

rağmen, Sari Ayellin annesi evlenene ve o da kendine başka bir koca bulana kadar sakinleşmemişti.

“Herhalde sana ikinci bir baba gibi olmuştur,” dedi Nynaeve dikkatle. Kendi toplanmasına yoğunlaşmış gibi yaptı. Thom kıza kesinlikle böyle bakıyordu. Çok şeyi açıklıyordu bu.

“Ben onu öyle düşünemiyorum.” Elayne kaç ipek iç etekliği alacağına karar vermeye çalışır gibiydi, ama gözleri hüzünlendi. “Aslında babamı hatırlayamıyorum; öldüğünde bebektim. Gawyn onun tüm zamanını Galad’la geçirdiğini söylüyor. Lini çok daha iyi anlatmaya çalıştı, ama Gawyn ile beni görmek için odamıza hiç gelmediğini biliyorum. Galad gibi, bir şeyler öğretebileceği yaşa gelsek gelirdi, biliyorum. Ama öldü.”

Nynaeve bir kez daha denedi. “En azından Thom bu yaşta biri için oldukça zinde. Eklem tutulmasından mustarip olsa işimiz zordu. Yaşlı adamlar genellikle eklem tutulmasından çeker.”

“Aksaması olmasa ters takla bile atabilir. Ve aksasa da umurumda değil. O zeki ve dünya hakkında bilgi sahibi. Nazik ve yine de yanında güvende hissediyorum. Ona bunu söylemesem daha iyi olur, sanırım. Zaten yeterince korumaya çalışıyor beni.” Nynaeve içini çekerek pes etti. En azından şimdilik. Thom Elayne’e kızı gibi bakıyor olabilirdi, ama kız bunu sürdürürse, olmadığını hatırlayabilirdi ve o zaman Elayne kendini turşu fıçısında bulurdu. “Thom seni çok sever, Elayne.” Konu değiştirme zamanı gelmişti. “Galad konusunda emin misin? Elayne? Galad’ın bizi ele vereceğinden emin misin, Elayne?”

Diğer kadın irkildi ve alnındaki küçük kırışıkları sildi.

“Ne? Galad? *Eminim*, Nynaeve. Ve eğer onun bizi Caemlyn’e götürmesine izin vermeyeceğimizi anlarsa, bu kararını vermesini sağlar.”

Nynaeve kendi kendine homurdanarak sandıktan ipek bir binici elbisesi çıkardı. Bazen Yaratıcı’nın erkekleri kadınlara dert olsun diye yarattığını düşünüyordu.

17
Batıya Giderken

Hizmetkâr kız boneler ile döndüğünde Elayne beyaz, ipek iç etekliği içinde yataklardan birinin üzerine uzanmıştı ve gözlerinin üzerinde ıslak bir bez parçası vardı. Nynaeve Elayne'in giydiği açık yeşil elbisenin eteklerini onarıyormuş gibi yapıyordu. Sık sık başparmağını ağzına sokuyordu; kimseye itiraf etmezdi, ama iğne işinde pek iyi değildi. Onun elbisesi üzerindeydi, elbette –hizmetkârlar hanımları gibi aylak aylak dolanamazlardı– ama saçlarını salıvermişti. Yakın zamanda odadan çıkmayı düşünmediği açıktı. Hanımını uyandırmamak için kıza fısıldayarak teşekkür etti, eline bir gümüş peni daha sıkıştırdı ve ne olursa olsun hanımın rahatsız edilmemesi tembihini tekrarladı.

Kapı tıkırdayarak kapanır kapanmaz Elayne ayağa fırladı ve yatakların altındaki bohçaları çıkarmaya başladı. Nynaeve ipek elbiseyi fırlattı ve düğmelerini çözmek için kollarını arkasına uzattı. Kısa sürede her şey hazırdı. Nynaeve yeşil, Elayne mavi yünlüler içinde, bohçalarını sırtlarına vurdular. Nynaeve deri çantanın içinde bitkilerini ve parayı taşıyordu, Elayne ise battaniyeye sarılmış kutuları. Bonelerin derin, kıvrımlı kenarları yüzlerini öyle iyi saklıyordu ki Nynaeve Galad tanımadan yanından yürüyüp geçebileceklerini düşünüyordu, özellikle de kendisi böyle saçlarını salıvermişken; adam örgüyü hatırlardı. Ama Jharen Hanım üst kattan bohçalarla inen iki yabancı kadını mutlaka durdururdu.

Arka merdiven hanın dış duvarı boyunca iniyordu, dar taş basamaklar duvara tutturulmuştu. Nynaeve bu basamaklardan ağır sandıkları taşıyarak çıkan Thom ve Juilin'e karşı anlık bir duygudaşlık hissetti, ama dikkati daha çok ahır avlusunda ve arduvaz damlı taş ahırdaydı. Arabanın altındaki gölgede sarı bir köpek uzanmış, şimdiden artmaya başlamış sıcaktan

korunuyordu, ama tüm seyisler içerideydi. Zaman zaman açık ahır kapılarının ötesinde hareket görüyordu, ama kimse dışarı çıkmadı; orası da gölgelikti.

Hızla ahır avlusundan seğirtip ahır ile yüksek, taş bir çit arasındaki dar geçide çıktılar. Çevresinde sinekler uçuşan, ağzına kadar dolu, geçitten azıcık daha dar bir gübre arabası gürleyerek geçiyordu. Nynaeve, göremese de Elayne'in *saidar* parıltısına sarındığını tahmin etti. Kendisi, köpeğin havlamaya karar vermemesini, mutfaklardan ya da ahırdan kimsenin çıkmamasını umuyordu. Güç kullanmak gizlice kaçmak için en iyi yol değildi ve insanları konuşarak ikna etmek Galad'ın takip edebileceği izler bırakırdı.

Geçidin sonundaki kaba, tahta kapı yalnızca bir çengelle tutturulmuştu ve ötedeki, iki yanına basit, taş, çoğunlukla saz damlı evler sıralanmış dar sokak, birbirlerine bir fasulye torbası ile vurmayı gerektiren bir oyun oynayan bir avuç oğlan dışında boştu. Görünürdeki tek yetişkin karşı damda bir kümes dolusu güvercini besliyordu ve başı ile omuzları kümesin içindeydi. İki kadın geçit kapısını kapatır, orada bulunmaya her tür hakları varmış gibi dolambaçlı sokakta yürümeye başlarken ne adam, ne oğlanlar baktı.

Thom ve Juilin yetişene kadar Sienda'nın batısındaki yolda en az sekiz kilometre katetmişlerdi. Thom Tenekeci arabasına benzer bir şey sürüyordu. Tek fark bu arabanın tek renk olmasıydı, kasvetli bir yeşil ve boyası geniş parçalar halinde dökülmüştü. Nynaeve minnetle bohçalarını sürücü koltuğunun altına tıktı ve Thom'un yanına tırmandı, ama Juilin'in altındakinin Hırsız olduğunu görünce o kadar memnun olmadı. "Sana hana dönmemeni söylemiştim," dedi ona, Thom'a bakmaya kalkarsa adama vurmaya yemin ederek.

"Geri dönmedim," dedi Juilin, kafasının şişirilmesinden kıl payı kurtulduğunu fark etmeden. "Baş seyise Leydimin kırlardan taze çilek istediğini ve Thom ile birlikte gidip getirmemiz gerektiğini söyledim. Bu tür saçmalıkları asil..." Elayne Thom'un diğer yanında ona serin, ifadesiz bir bakış fırlatırken sustu ve boğazını temizledi. Bazen kadının asillerden biri olduğunu unutuyordu.

"Handan ve ahırdan çıkmak için bir sebebe ihtiyacımız vardı," dedi Thom, atları kırbaçlayarak. "Sanırım siz ikiniz odanızda baygınlık geçirdiğinizi söylediniz ya da en azından Leydi Morelin'in geçirdiğini, ama biz yapacak işimiz olmadan, sıcaktan uzakta, belki bir sürahi bira eşliğinde

samanlıkta aylaklık etmek yerine neden dışarıda dolandığımızı açıklamak zorundaydık. Belki şimdi hakkımızda konuşulması için sebep olmaz."

Elayne Thom'a düz bir bakış fırlattı –kuşkusuz "baygınlık geçirme" yüzünden– ve Thom bunu görmemiş gibi yaptı. Ya da belki görmedi. Erkekler işlerine geldiğinde kör olabiliyorlardı. Nynaeve yüksek sesle burnunu çekti; bunu duymazdan gelemezdi işte. Thom gerçekten de, kısa süre sonra kırbacını hayvanların üzerinde şaklattı. Yalnızca sırayla ata binmeleri için bir bahaneydi. Erkeklerin yaptığı bir diğer şey de buydu; tam olarak istediklerini yapmak için bahaneler uydurmak. En azından Elayne aptal aptal sırıtmak yerine hafifçe kaşlarını çatıyordu adama.

"Dün gece öğrendiğim bir şey daha var," diye devam etti Thom bir süre sonra. "Pedron Niall ulusları Rand'a karşı birleştirmeye çalışıyor."

"Buna inanmadığımdan değil, Thom," dedi Nynaeve, "ama bunu nasıl öğrendin? Bir Beyazpelerin'in söylediğine inanamam."

"Aynı şeyi söyleyen çok fazla insan var, Nynaeve. Tear'da sahte bir Ejder var. Sahte bir Ejder, Tear Taşı'nın düşmesi ya da *Callandor* hakkındaki kehanetleri boş ver. Bu adam tehlikeli ve ulusların Aiel Savaşı'nda olduğu gibi birleşmesi gerek. Ve sahte bir Ejder'e karşı o orduyu yönetmek için Pedron Niall'dan daha iyisi var mı? Bunca dil aynı şeyi söylerse, aynı düşünce daha yukarılarda da duyulur ve Amadicia'da, ilk önce Niall'a sormadan Ailron bile düşüncelerini ifade etmez."

Yaşlı âşık hep söylentiler ve fısıltıları bir araya getirir ve genellikle doğru yanıtları bulurdu. Hayır, âşık değil; bunu hatırlaması gerekirdi. O ne iddia ederse etsin, bir saray ozanıydı ve muhtemelen hikâyelerindeki bu tür saray entrikalarını yakından izleme fırsatı bulmuştu. Belki, eğer Morgase ile aşk yaşamışsa, kendisi de bulaşmıştı o entrikalara. Nynaeve yan yan süzdü onu, o çalı gibi, beyaz kaşlı kösele yüzü, kafasındaki saçlar kadar beyaz, uzun bıyıkları. Bazı kadınların zevkini anlamak imkânsızdı.

"Böyle bir şey beklememiz gerektiğini düşünmediğimizden değil." O hiç beklememişti. Ama beklemeliydi.

"Annem Rand'a destek olur," dedi Elayne. "Olacağını biliyorum. Kehanetleri biliyor. Ve Pedron Niall kadar etkilidir."

Thom'un başını hafifçe iki yana sallaması en azından sonuncusunu inkâr etti. Morgase zengin bir ulusa hükmediyordu, ama her ülkede, her ülkeden Beyazpelerinler bulunurdu. Nynaeve Thom'a daha fazla dikkat etmeye başlaması gerektiğini fark etti. Belki adam iddia ettiği kadar çok şey

biliyordu. “Demek şimdi de Galad’ın Caemlyn’e kadar bize eşlik etmesi gerektiğini düşünüyorsun.”

Elayne eğilerek Thom’un arkasından kararlı bir bakış fırlattı. “Kesinlikle hayır, her şeyden önce, böyle bir karar vereceğinin garantisi yok. İkinci olarak...” Doğruldu ve adamın arkasına saklandı; kendi kendine konuşuyor, kendi kendine hatırlatıyor gibiydi. “İkinci olarak, Annem gerçekten Kule aleyhine dönmüşse, şimdilik onunla yalnızca mektuplar aracılığı ile konuşmayı istiyorum. Kendi iyiliğimiz için ikimizi de sarayda tutabilir. O yönlendiremiyor olabilir, ama tam Aes Sedai olana kadar ona karşı çıkmayı denemek istemiyorum. Hatta belki o zaman bile.”

“Güçlü bir kadın,” dedi Thom hoş bir tavırla. “Morgase sana kısa sürede görgü kurallarını öğretir, Nynaeve.” Nynaeve bir kez daha yüksek sesle burnunu çekti... serbest sarkan saçları çekmeye gelmiyordu... ama yaşlı aptal ona sırıtmakla yetindi.

Hâlâ bıraktıkları yerde, yolun yanındaki açıklıkta olan sirke ulaştıklarında güneş tepedeydi. Kıpırtısız sıcakta, meşeler bile biraz solmuş görünüyordu. Atlar ve kocaman, gri domuz-atları dışında, tüm hayvanlar kafeslerindeydi ve insanlar da görünürde yoktu, kuşkusuz kendi arabalarından çok farklı görünmeyen arabalarının içine sığınmışlardı. Valan Luca belirdiğinde Nynaeve ve diğerleri arabadan inmişti bile. Adam hâlâ o aptal, kırmızı ipek pelerini giyiyordu.

Bu sefer süslü konuşmalar, pelerin savurmalar, eğilmeler yoktu. Thom ile Juilin’i tanıdığında adamın gözleri iri iri açıldı, arkalarındaki kutuyu gördüğünde ise kısıldı. Eğilip derin bonelerin içine baktı ve gülümsemesi hiç hoş değildi. “Demek yeryüzüne indiniz, öyle mi, *Leydi* Morelin? Ya da belki ayaklarınız yerden hiç kesilmemişti. Bir araba ve birkaç giysi mi çaldınız? Eh, böylesine güzel bir alna damga basıldığını görmekten nefret ederdim. Eğer bilmiyorsanız, buralarda öyle yapıyorlar, o da, daha kötüsünü yapmazlarsa. Madem foyanız ortaya çıktı –yoksa neden kaçmaya başlayasınız ki?– olabildiğince hızlı kaçmanızı öneririm. Lanet peninizi geri istiyorsanız, yolda bir yerde. Arkanızdan fırlattım ve Tarmon Gai’don’a kadar orada yatsa bile umurumda değil.”

“Hami istemiştin,” dedi Nynaeve, adam sırtını dönerken. “Biz hamin olabiliriz.”

“Siz mi?” diye sırıttı adam. Ama durdu. “Bir lordun kesesinden çalınmış birkaç ufak para işe yarayacak olsa bile, çalıntı para kabul...”

“Masraflarını ödeyeceğiz, Luca Efendi,” diye araya girdi Elayne, her zamanki soğuk ve kibirli sesi ile, “ve sizinle Ghealdan’a kadar gelirsek ve sınıra ulaşana kadar durmamayı kabul edersen ek olarak yüz altın marka daha.” Luca ona bakakaldı, dilini dişlerinin üzerinde dolaştırdı.

Nynaeve yumuşak sesle homurdandı. Yüz marka, hem de altın! Yüz gümüş marka, o domuz-atları ne yiyor olursa olsun Ghealdan’a, hatta daha ötesine kadar adamın tüm masraflarını karşılardı.

“O kadar çok mu çaldınız?” dedi Luca ihtiyatla. “Peşinizde kim var? Beyazpelerin ya da ordu tarafından takip edilme riskine giremem. Hepimizi hapse atarlar ve muhtemelen hayvanları öldürürler.”

“Ağabeyim,” diye yanıt verdi Elayne, Nynaeve öfkeyle hiçbir şey çalmadıklarını söyleyemeden. “Anladığım kadarıyla ben evden uzaktayken benim için bir evlilik ayarlanmış ve beni bulması için ağabeyim gönderilmiş. Cairhien’e dönüp benden bir baş kısa, üç kat ağır, üç kat yaşlı bir adamla evlenmeye hiç niyetim yok.” Yanaklarının hafifçe kızarması kötü bir öfke taklidi olmuştu; boğazını temizlemesi daha iyi değildi. “Babam yeterince destek toplayabilirse Güneş Tahtı üzerinde hak iddia edebileceğini hayal ediyor. Benim düşlerimde ise kızıl saçlı bir Andorlu var, ki babam ne derse desin evleneceğim o olacak. Ve Luca Efendi, bu konuda bilmen gerekenin hepsi bu.”

“Belki söylediğin kişisindir,” dedi Luca yavaşça, “belki de değil. Bana vereceğinizi iddia ettiğiniz paranın bir kısmını gösterin. Vaatler ancak küçük şarap kupaları satın alabilir.”

Nynaeve öfkeyle çantasını karıştırdı, en şişman keseyi çıkardı ve adama doğru salladı, sonra adam uzanınca çantaya sokuverdi. “Gerektiği zaman, gerektiği kadarını alacaksın. Ve Ghealdan’a ulaştıktan sonra yüz altın marka.” Yüz altın marka! Elayne böyle devam ederse bir banker bulup, o hak mektuplarını kullanmaları gerekecekti.

Luca ekşi ekşi homurdandı. “Çaldınız ya da çalmadınız, yine de birilerinden kaçıyorsunuz. Peşinizdeki ordu da olsa bir Cairhien lordu da, sizin için gösterimi riske atamam. Kız kardeşini çaldığımı düşünürse lord daha da kötü olabilir. Aramıza karışmak zorundasınız.” O hoş olmayan gülümseme yine yüzüne oturdu; o gümüş peniyi unutmayacaktı. “Yanımda yolculuk eden herkes bir işte çalışıyor ve göze çarpmak istemiyorsanız siz de çalışmalısınız. Diğerleri aramıza katılmak için para ödediğinizi öğrenirse konuşacaklardır ve bunu istemezsiniz. Kafes temizlemek iş görür; at bakıcıları bunu yapmak zorunda kaldıkları için hep şikâyet eder. Hatta ücret

olarak o peniyi bulup size verebilirim bile. Valan Luca'nın cömert olmadığını söyleyemez kimse."

Nynaeve kesin terimlerle Ghealdan'a kadar tüm masrafları ödeyip, bir de çalışmayacaklarını söylemek üzereydi ki Thom elini koluna koydu. Konuşmadan eğilip yerden çakıltaşları aldı ve altı tanesini çember halinde çevirmeye başladı.

"Jonglörüm var," dedi Luca. Altı sekiz oldu, sonra on, bir düzine. "Fena değilsin..." Çember ikiye bölündü, iç içe geçti. Luca çenesini ovaladı. "Belki seni kullanabilirim."

"Ateş de yerim," dedi Thom, taşları bırakarak, "hançer gösterisi yaparım," boş ellerini açtı, sonra Luca'nın kulağından bir taş alır gibi yaptı, "ve birkaç şey daha yaparım."

Luca sırıtışını çabucak bastırdı. "Bu senin işini görür, ya diğerleri?" Heves ya da onayını belli ettiği için kendine kızmış gibiydi.

"O nedir?" diye sordu Elayne, işaret ederek.

Nynaeve'in dikilirken gördüğü iki direk iplerle sabitlenmişti, üstlerinde birer düz platform yerleştirilmiş, aralarındaki otuz adımlık mesafeye gergin bir halat gerilmişti. Her platformdan aşağı bir halat ip sarkıtılmıştı.

"O Sedrin'in düzeneği," diye yanıt verdi Luca, sonra başını iki yana salladı. "İp cambazı Sedrin, on adım yüksekte, ince bir halatın üzerinde şaşırtıcı numaralar yapar. Aptal."

"Ben yürüyebilirim," dedi Elayne ona. O bonesini çıkarır, yürümeye başlarken Thom koluna uzandı, ama kız gülümseyerek başını iki yana sallayınca sakinleşti.

Ama bu sefer yolunu Luca kesti. "Dinle, Morelin ya da adın her neyse, alnın damgalanamayacak kadar güzel olabilir, ama boynun da kırılmasına izin veremeyeceğim kadar güzel. Sedrin ne yaptığını biliyordu ve onu gömme işini daha bir saat önce bitirdik. İşte bu yüzden herkes arabasına çekildi. Elbette, sirk dün Sienda'dan kovalandıktan sonra çok fazla içti, ama onun bir mide dolusu brendi ile birlikte ipte yürüdüğünü gördüm. Bak sana ne diyeceğim. Kafes temizlemen gerekmiyor. Benim arabama taşınırsın ve herkese sevgilim olduğunu söyleriz. Yalnızca hikâye, elbette." Sinsi gülümsemesi hikâyeden öte olacağını umduğunu söylüyordu.

Elayne'in gülümsemesi adamın içini dondurmalıydı. "Teklifin için sana teşekkür ederim, Luca Efendi, ama kenara çekilme nezaketini gösterirsen..." Çekilmek zorundaydı, aksi halde Elayne onu ezip geçecekti.

Juilin o silindir şapkayı ellerinde buruşturuyordu, sonra, Elayne etekleri konusunda bir miktar güçlük yaşayarak halat merdivenlerden birine tırmanmaya başladığında yine kafasına geçirdi. Nynaeve kızın ne yaptığını biliyordu. Erkekler de biliyor olmalıydı, en azından Thom, ama yine de düşecek olursa koşup tutmaya hazır görünüyordu. Luca da kafasında aynı düşünceyi taşıyormuş gibi yaklaştı.

Elayne bir an platformun üzerinde durup elbisesini düzeltti. Platform, o üzerinde dururken çok daha küçük, çok daha yüksek görünüyordu. Sonra, çamurdan uzak tutmak istercesine eteklerini nazikçe kaldırarak ince ipin üzerine adım attı. Sanki sokaktan karşıya yürüyordu. Bir açıdan öyleydi de, Nynaeve biliyordu. *Saidar* parıltısını göremiyordu, ama Elayne'in iki platform arasına Hava'dan, kuşkusuz taş kadar katı bir yol ördüğünü biliyordu.

Elayne aniden ellerini indirdi, kuzgun karası saçları savrularak, ipek çoraplı bacakları güneşte çakarak iki kez elleri üzerinde yan takla attı. Doğrulurken, etekleri bir an düz bir yüzeye sürtünür gibi oldu, sonra onları yine elinde topladı. İki adım sonra diğer platformdaydı. "Sedrin Efendi bunu yapabiliyor muydu, Luca Efendi?"

"O parende atıyordu," diye bağırdı adam. Mırıldanarak ekledi, "Ama öyle bacakları yoktu. Hanımefendiymiş! Hah!"

"Bu beceriye sahip tek kişi ben değilim," diye seslendi Elayne. "Juilin ve..." Nynaeve şiddetle başını iki yana salladı; yönlendirerek ya da değil, midesi yüksek ipi de ancak fırtınalı bir deniz kadar severdi. "...ve ben defalarca yaptık. Hadi gel, Juilin. Göster ona."

Hırsız avcısı çıplak ellerle kafes temizlemeyi tercih eder görünüyordu. Aslanların kafesini, hem de aslanlar içerideyken. Gözlerini kapattı, ağzı sessiz bir dua ile oynadı ve idam sehpasına çıkan bir adam tavrıyla halat merdiveni tırmandı. Tepede, korku dolu bir konsantrasyon içinde bakışlarını Elayne'den halata çevirdi. Aniden adım attı, hızla, kollarını iki yana açarak, gözlerini Elayne'e dikerek ve ağzı dua ile oynayarak yürüdü. Elayne ona yer açmak için halat merdivende bir iki basamak indi, sonra onun ayakları ile basamakları bulmasına ve aşağı inmesine yardımcı olmak zorunda kaldı.

Elayne geri döner, bonesini Nynaeve'den alırken Thom gururla ona sırıttı. Juilin sıcak suya sokulup sıkılmış gibi görünüyordu.

"Bu iyiydi," dedi Luca, çenesini ovalayarak. "Sedrin kadar iyi değil, ama iyi. Özellikle de bu kadar kolaymış gibi göstermen, buna karşın... Juilin miydi?.. Juilin'in ölümüne korkması. Bu iyi gidebilir." Juilin, içinde

hançerlerine uzanmakla ilgili bir şeyler vadeden kasvetli bir gülümseme bağışladı adama. Luca Nynaeve'e dönerken kırmızı pelerinini savurdu; gerçekten çok tatmin olmuş görünüyordu. "Ya sen, sevgili Nana? Senin hangi şaşırtıcı becerilerin var? Takla atar mısın, mesela? Kılıç yutar mısın?"

"Ben para dağıtırım," dedi Nynaeve, çantasına vurarak. "Elbette arabanı *bana* önermek istemiyorsan?" Ona bahşettiği gülümseme adamınkini silip götürdü ve ek olarak iki adım gerilemesine sebep oldu.

Bağırması arabalardakilerin dikkatini çekmişti ve Luca ekibin yeni göstericilerini tanıtırken herkes toplandı. Nynaeve konusunda belirsiz konuştu ve yaptıklarını hayret verici olarak adlandırdı; Nynaeve'in adamla bir konuşması gerekecekti.

Luca'nın at bakıcıları gösteri yapacak yeteneğe sahip olmayan adamlardı ve genel olarak aksi bir topluluktular, belki de daha az para aldıklarından. Araba sayısı ile karşılaştırılınca, sayıları çok değildi. Aslında, herkesin işlere yardım ettiği anlaşıldı ve buna arabaları sürmek de dahildi; bu nitelikte olsa bile gezgin bir sirk fazla para yapmıyordu. Kalanlar ise karışıktı.

Kuvvet gösterileri yapan Petra Nynaeve'in gördüğü en iri adamdı. Uzun boylu değildi, ama genişti; deri yeleğinden ağaç gövdesi büyüklüğünde kollar çıkıyordu. Clarine ile evliydi. Clarine köpekleri eğiten tombul, kahverengi yanaklı kadındı; adamın yanında cüce gibi görünüyordu. Ayılarla gösteri yapan Latelle sert yüzlü, kara gözlü, kısa, siyah saçlı bir kadındı ve dudaklarında daima alaycı bir gülümsemenin başlangıçlarını bulunduruyordu. Hava Fişekçi olarak tanıtılan ince yapılı Aludra belki de öyleydi. Siyah saçlarını Tarabon tarzı örgülerle toplamamıştı ve Amadicialıların duyguları düşünülünce bu şaşırtıcı değildi, ama aksanı doğruydu; hem, Havai Fişekçiler Loncası'nın başına ne geldiğini kim bilebilirdi? Tarabon'daki Lonca Evi kapılarını kesinlikle kapatmıştı. Diğer yandan akrobatlar Chavana adlı, kardeş olduklarını iddia eden bir gruptu ve hepsi kısa, gürbüz adamlar olsa da, renkleri yeşil gözlü Taeric'ten –çıkık elmacık kemikleri ve çengel burnu Saldaea kanından olduğunu gösteriyordu– Juilin'den de esmer olan ve küpe taşımasa da ellerinde Deniz Halkı dövmeleri bulunan Barit'e kadar değişiklik gösteriyordu.

Latelle dışında hepsi yeni gelenleri sıcakkanlılıkla karşıladı; daha fazla gösterici demek, gösteriye daha fazla insan gelmesi ve sonuç olarak daha fazla para demekti. İki jonglör Bari ve Kin –onların gerçekten kardeş oldukları anlaşıldı–, aynı işte olduklarını öğrenince Thom'u lafa tuttular.

Daha fazla insan bir şeydi, rekabet bambaşka bir şey. Ama Nynaeve'in ilgisini hemen çeken, domuz-atlarına bakan sarı saçlı kadın oldu. Cerandin katı katı kenarda duruyor ve nadiren konuşuyordu –Luca onun hayvanlarla birlikte Shara'dan geldiğini iddia ediyordu– ama yumuşak, peltek konuşma tarzı Nynaeve'in kulaklarının sipsivri dikilmesine sebep oldu.

Arabalarını yerleştirmek biraz zaman aldı. Thom ve Juilin at bakıcılarının atlara bakmasına, öneri ne kadar asık suratla yapılmış olsa da, dünden razı görünüyorlardı. Nynaeve ve Elayne davetler aldı. Petra ve Clarine yerleştikten sonra çaya gelmelerini istedi. Chavanalar iki kadını onlarla akşam yemeği yemeye davet elti. Kin ve Bari de öyle ve bütün bunlar Latelle'in alaylı gülümsemesini kaş çatmaya dönüştürdü. O davetler zarafetle reddedildi, belki Elayne Nynaeve'den daha fazla zarifçe yaptı bunu; Nynaeve'in herhangi bir erkeğe azıcık bile nazik davranması için, ilk önce Galad'a kurbağa gözlü bir kız gibi bakakaldığını unutması gerekiyordu. Luca yalnızca Elayne'i davet etti ve Nynaeve'in duyamayacağı bir yerde yaptı bunu. Bir tokat yedi ve adam kendi kendine hırlayarak ve yanağını ovalayarak uzaklaşana kadar Thom göstere göstere bıçaklarını ellerinin arkasında yuvarladı.

Nynaeve Elayne'i eşyaları arabaya kaldırmaya bırakarak –aslında öfke içinde söylenerek fırlatıyordu onları– domuz-atlarının kösteklendiği yere gitti. Dev, gri hayvanlar yeterince uysal görünüyordu, ama Kralın Mızrakçısı'ndaki o deliği hatırladığından, dev ön ayaklarını bağlayan deri iplerden o kadar emin olamıyordu.

Cerandin bronz çengelli üvendire ile iri erkeği kaşıyordu.

"Asıl adları ne?" Nynaeve çekinerek erkek hayvanın uzun burnunu ya da hortumunu ya da her ne ise onu okşadı. O dişler bacağı kadar kalındı ve en az üç adım boyundaydı ve dişininki yalnızca azıcık daha kısaydı. Hortum eteğini kokladı ve Nynaeve telaşla geriledi.

"S'redit," dedi sarı saçlı kadın. "Adları *s'redit,* ama Luca Efendi daha kolay söylenen bir ismin daha iyi olacağını söyledi." O peltek aksanı yanlış anlamak imkânsızdı.

"Seanchan'da çok *s'redit* var mı?"

Üvendire bir an durdu, sonra kaşımaya devam etti. "Seanchan mı? Nerede o? *S'redit*'ler Shara'dan geliyor. Ben de öyle. Hiç öyle bir yer..."

"Belki Shara'yı görmüşsündür, Cerandin, ama ben kuşkuluyum. Sen Seanchan'sın. Tahminimde yanılmıyorsam, Tümentepe'deki istilaya katıldın ve Falme'den sonra terk edildin."

“Hiç kuşkusuz,” dedi Elayne, arkasından yaklaşarak. “Falme’de Seanchan aksanınızı duyduk, Cerandin. Seni incitmeyeceğiz.”

Bu Nynaeve’in söz vermeye gönüllü olduğundan fazlaydı; onun Seanchanlar hakkındaki anıları güzel değildi. Ama... *İhtiyaç duyduğunda sana bir Seanchan yardım etti. Hepsi kötü değil. Yalnızca çoğunluğu.*

Cerandin uzun bir nefes salıverdi ve omuzları birazcık çöktü. Öylesine uzun süredir gerilim altında kalmıştı ki, gittiğinde bile farkına varmamış gibiydi. “Karşılaştığım pek az insan Geri Dönüş ya da Falme hakkında gerçeğe yaklaşan bir şeyler biliyor. Yüz farklı hikâye duydum ve her biri bir öncekinden daha hayal doluydu, ama gerçeklerin anlatıldığını hiç duymadım. Benim için daha iyi. Gerçekten arkada bırakıldım, *s’redit*’lerin çoğu da öyle. Bu üçünden fazlasını toparlayamadım. Kalanlara ne olduğunu bilmiyorum. Erkeğin adı Mer, dişi Sanit ve yavru Nerin. Sanit’in yavrusu değil.”

“Yaptığın iş bu muydu?” diye sordu Elayne. “*S’redit*’leri mi eğitiyordun?”

“Yoksa *sul’dam* mıydın?” diye ekledi Nynaeve, kadın konuşamadan.

Cerandin başını iki yana salladı. “Tüm kızlar gibi ben de sınandım, ama *a’dam* ile hiçbir şey yapamadım. *S’redit*’lerle çalışmak için seçildiğimde memnun oldum. Bunlar muhteşem hayvanlar. *Sul’dam* ve *damane*’ler hakkında bilginiz olduğuna göre, çok şey biliyorsunuz. Daha önce onlardan haberi olan kimseyle karşılaşmadım.” Korku göstermiyordu. Ya da belki kendini yabancı topraklarda terk edilmiş bulduğundan beri tükenmişti.

İş yönlendirebilen kadınlara geldiğinde Seanchanlar da Amadicialılar kadar kötüydü, belki daha da kötü. Onlar sürgün etmiyor, öldürmüyordu; tutsak ediyor ve kullanıyorlardı. *A’dam* adı verilen bir alet aracılığı ile –Nynaeve bir tür *ter’angreal* olduğundan emindi– Tek Güç kullanma yeteneğine sahip bir kadın, bir başka kadın tarafından kontrol edilebiliyordu. Bu kadınlar, *sul’dam*’lar, *damane*’leri yeteneklerini Seanchanların dilediği gibi, hatta silah olarak kullanmaya zorluyorlardı. Bir *damane* hayvandan farksızdı, ama iyi bakılan bir hayvan. Ve yönlendirme yeteneğine sahip, içinde o kıvılcımla doğmuş her kadını bulup *damane* yapıyorlardı; Seanchanlar Tümentepe’yi, Kule’nin yapmayı hayal edebileceğinden daha eksiksiz bir şekilde taramıştı. *A’dam, sul’dam* ve *damane*’ler hakkında düşünmek bile Nynaeve’in midesinin çalkalanmasına sebep oluyordu.

“Biraz bilgimiz var,” dedi Cerandin’e, “ama daha fazlasını öğrenmek istiyoruz.” Seanchanlar gitmişti, Rand tarafından sürülmüşlerdi, ama bir gün dönmeyecekler anlamına gelmiyordu bu. Yüzleşmek zorunda kaldıkları şeylerin yanında, uzak bir tehlikeydi, ama ayağınıza bir diken saplanmış olması, kolunuzdaki çalı çiziğinin bir gün iltihaplanmayacağı anlamına gelmiyordu. “Sorularımızı dürüstlükle yanıtlarsan senin için iyi olur.” Kuzeye yapacakları yolculukta bol bol zamanları olacaktı.

“Başına hiçbir şey gelmeyeceğine söz veriyorum,” diye ekledi Elayne. “Gerekirse ben seni korurum.”

Sarı saçlı kadının bakışları birinden diğerine kaydı ve aniden, Nynaeve’in şaşkın bakışları altında, Elayne’in önünde yere kapandı. “Siz bu topraklarda bir tür Yüksek Leydi’siniz, tıpkı Luca’ya söylediğiniz gibi. Fark etmemiştim. Beni affedin, Yüksek Leydi. Size teslim oluyorum.” Ve Elayne’in ayaklarının önündeki toprağı öptü. Elayne’in gözleri yuvalarından uğrayacak gibi görünüyordu.

Nynaeve kendisinin daha iyi göründüğünden emin değildi. “Ayağa kalk,” diye tısladı, izleyen var mı görmek için çılgınca bakınarak. Luca –lanet olsun ona!– ve kaş çatmaya devam eden Latelle vardı, ama yapılacak hiçbir şey yoktu. “Kalk ayağa!” Kadın kıpırdamadı.

“Ayağa kalk, Cerandin,” dedi Elayne. “Bu topraklarda kimse bu şekilde davranmanı istemez. Bir hükümdar bile.” Cerandin ayağa kalkarken ekledi, “Soralarımızı yanıtlaman karşılığında sana nasıl davranman gerektiğini öğretirim.”

Kadın ellerini dizlerine dayayarak ve başını eğerek eğildi. “Peki, Yüksek Leydi. Dediğiniz gibi olacak. Size aidim.”

Nynaeve derin bir iç geçirdi. Ghealdan’a giderken epey eğleneceklerdi.

18
Karanlıkta Bir Köpek

Liandrin atını Amador'un kalabalık sokaklarından geçirdi. Derin, kıvrımlı bonesi gül goncası dudaklarındaki küçümsemeyi saklıyordu. Sayısız örgüsünden vazgeçmekten nefret ediyordu, bu aptal ülkenin aptal modalarından daha da fazla nefret ediyordu; kırmızımsı sarı şapka ve binici elbisesi hoşuna gitmişti, ama her ikisinin üzerindeki kocaman, kadife fiyonklar değil. Yine de, bone gözlerini gizliyordu –bal sarısı saçları ile birlikte, kahverengi gözleri Tarabonlu olduğunu hemen belli ederdi; şu anda Amadicia'da hiç iyi bir şey değil– ve burada görülmesinin daha da kötü olacağı bir şeyi daha saklıyordu: bir Aes Sedai yüzü. Güven içinde gizlenmişken Beyazpelerinlere gülebiliyordu. Sokaktaki her beş adamdan biri Beyazpelerin gibiydi. Diğer beşte biri oluşturan askerler daha iyi olacağından değil. Hiçbiri bonenin içine bakmayı akıl edemiyordu, elbette. Burada Aes Sedailer kanundışı ilan edilmişti ve bu hiç Aes Sedai yok anlamına geliyordu.

Buna rağmen, Jorin Arene'in evinin önündeki girift, demir kapılara ulaştığında kendini birazcık daha iyi hissetti. Beyaz Kule'den haber aramak için çıktığı bir başka verimsiz yolculuk daha; Elaida'nın Kule'deki hâkimiyeti ele geçirdiğini sandığı ve Sanche denen kadından kurtulunduğu haberinden bu yana hiçbir şey öğrenememişti. Siuan kaçmıştı, evet, ama artık işe yaramaz bir paçavradan başka bir şey değildi.

Gri taş çitin arkasındaki bahçeler yağmur yoksunluğundan kahverengiye durmuş, ama hepsi küpler ve toplar oluşturacak şekilde budanmış bitkilerle doluydu. Bir tanesi sıçrayan bir at şeklinde budanmıştı. Yalnızca bir tane, elbette. Arene gibi tüccarlar kendilerinden iyi durumda olanları taklit ederdi, ama fazla kibirli görünmemek için daha ileri gitmeye cesaret

edemezlerdi. Kırmızı kiremitli, geniş, ahşap ev girift balkonlarla süslenmişti, hatta bir de oyma sütunlu revak vardı, ama kopyalanan lordun konutunun aksine, üç metreden yüksek olmayan bir taş temel üzerinde duruyordu. Bir asilin malikânesinin çocuksu taklidi.

Attan inmesi için dışarı seğirtip üzengiyi tutan, dizginleri alan zayıf, gri saçlı adam baştan aşağı siyahlara bürünmüştü. Bir tüccar üniformalar için siyah dışında hangi rengi seçmeye kalkarsa kalksın, gerçek bir lordun renkleri olacağı kesindi ve önemsiz bir lord bile en zengin tüccarın başına dert açabilirdi. Sokaktaki insanlar siyaha “tüccar üniforması” derdi ve bunu söylerken alayla gülerdi. Liandrin uşağın siyah ceketini de, Arene’in evi ve Arene’in kendisi kadar küçümsüyordu. Bir gün gerçek malikâneleri olacaktı. Saraylar. Bunlar vadedilmişti ona ve onlarla birlikte gelen güç.

Binici eldivenlerini çıkararak temellerin arasından sarmaşık oymalı ön kapılara tırmanan o aptal rampayı çıktı. Lordların kale malikânelerinin rampaları olurdu, bu yüzden elbette kendini pek beğenen bir tüccar da basamak kullanamazdı. Pek çok kapısı, oymalı, parlak resimler bezeli sütunları ve çepeçevre dolanan bir balkonu bulunan yuvarlak giriş holünde siyahlara bürünmüş genç bir hizmetkâr kız eldivenleri ve şapkayı aldı. Tavan mozaik taklidi resimlerle süslenmişti, siyah ve altın rengi yıldızlar içinde yıldızlar. “Bir saat içinde banyo yapacağım,” dedi kadına. “O zamana kadar doğru ısıyı bulur, değil mi?” Hizmetkâr diz kırarken soldu, onaylayarak hızla uzaklaştı.

Jorine’in karısı Amellia Arene, lekesiz, beyaz önlük takmış şişman, kel bir adamla konuşarak o kapılardan birinden çıktı. Liandrin tiksintiyle nefes verdi. Kadın kurumdan geçilmiyordu, ama aşçıyla bizzat konuşuyor, yemekleri tartışmak için adamı mutfaklarından çıkarıyordu. Hizmetkârlara... arkadaş gibi davranıyordu!

Onu ilk gören şişman Evon oldu. Adam yutkundu, domuz gözlerini hemen kaçırdı. Liandrin erkeklerin ona bakmasından hoşlanmazdı ve buradaki ilk gününde, bakışlarının nasıl takıldığı konusunda adama keskin bir konuşma yapmıştı. Adam inkâr etmeye çalışmıştı, ama Liandrin erkeklerin pis alışkanlıklarını bilirdi. Evon hanımından izin beklemeden koşarcasına girdiği kapıdan çıktı.

Liandrin ve diğerleri geldiğinde saçları grileşmekte olan tüccar karısı sert yüzlü bir kadındı. Şimdi dudaklarını yalıyor, gereksiz yere fiyonklarla süslenmiş yeşil ipek elbisesini düzeltiyordu. “Yukarı katta, diğerlerinin yanında biri var, Leydim,” dedi çekinerek. O ilk gün Liandrin’in adını

kullanabileceğini düşünmüştü. “Öndeki oturma odasında. Tar Valon’dan, sanırım.”

Liandrin kim olabileceğini merak ederek, kıvrılarak yükselen merdivenlerden en yakın olanına yöneldi. Güvenlik açısından, başka pek az Kara Ajah tanıyordu elbette; insanlar bilmedikleri şeyi ele veremezlerdi. Kule’den ayrılmadan önce, yanında gelen on iki kişiden yalnızca birini tanıyordu. O on iki kişiden ikisi ölmüştü ve Liandrin kimin suçu olduğunu biliyordu. Egwene al’Vere, Nynaeve al’Meara ve Elayne Trakand. Tanchico’da her şey o kadar kötü gitmişti ki, o üç türedi Kabuledilmiş’in orada olduğunu düşüneceği geliyordu, yalnız üçü de kurduğu tuzaklara kuzu kuzu giren aptallardı. İki tuzaktan da kurtulmuş olmalarının bir önemi yoktu. Tanchico’ya gelseler, Jeaine ne gördüğünü iddia ederse etsin, ellerine düşerlerdi. Onları bir daha bulduğunda, asla kaçamayacaklardı. Ne emir almış olursa olsun işlerini bitirecekti onların.

“Leydim,” diye kekeledi Amellia. “Kocam, Leydim. Jorin. Lütfen, biriniz ona yardım etmez mi? Bilerek yapmadı, Leydim. Dersini aldı.”

Liandrin bir eli oymalı korkulukta, durup omzunun üzerinden arkaya baktı. “Yüce Efendi’ye verdiği yeminlerin işine geldiğinde unutulabileceğini düşünmemeliydi, değil mi?”

“Dersini aldı, Leydim. Lütfen. Bütün gün battaniyelerin altında yatıyor... bu sıcakta... titreyerek. Biri ona konuştuğunda ya da bir fısıltıdan yüksek konuştuğunda ağlıyor.”

Liandrin düşünürmüş gibi durdu, sonra zarafetle başını salladı. “Chesmal’den ne yapabileceğine bakmasını isterim. Ama anlamalısın, söz vermiyorum.” Merdiveni tırmanırken kadının titrek teşekkürleri peşinden takip etti, ama Liandrin dinlemedi. Temaile kendini fazla kaptırmıştı. Kara olmadan önce Gri Ajah’tandı ve aracılık yaparken hep acıyı tekdüze bir şekilde yaymaya özen gösterirdi; aracı olarak çok başarılıydı, çünkü acı yaymaktan hoşlanıyordu. Chesmal adamın birkaç ay içinde küçük işler yapmaya başlayabileceğini söylüyordu, söz konusu işler çok zor olmadığı sürece ve kimse sesini yükseltmezse. Sarılar arasında, nesillerdir görülen en iyi Şifacılardan biriydi, biliyor olmalıydı.

İçeri girdiğinde ön oturma odası onu şaşırttı. Onunla gelen on Kara Aes Sedai’nin dokuzu oymalı, resimli duvar panellerinin önünde ayakta duruyordu. Halbuki altın saçaklı halının üzerinde yeterince ipek yastıklı sandalye vardı. Onuncuları, Temaile Kinderode, yabancı bir kesime sahip bronz renkli elbise giymiş sağlam yapılı, düzgün hatlı, siyah saçlı bir kadına

narin bir porselen fincanla çay sunuyordu. Oturan kadın tanıdık gibiydi, ama Aes Sedai değildi; orta yaşlarına yaklaşıyordu ve pürüzsüz yanaklarına rağmen üzerinde bir yaşı belirsizlik yoktu.

Ama odadaki ortam Liandrin'i ihtiyatlı kıldı. Temaile görünüş olarak aldatıcı ölçüde kırılgandı, iri, çocuksu, mavi gözleri insanların ona güvenmesini sağlardı; o gözler şimdi endişe dolu görünüyordu ya da belki de huzursuz ve diğer kadın alana kadar çay fincanı tabağında tıkırdadı. O tuhaf şekilde tanıdık gelen kadınınki dışında bütün yüzler huzursuzdu. Evin içinde giydiği o iğrenç Doman elbiselerinden birinin içindeki bakır tenli Jeaine Caide'in yanakları yaşlarla parlıyordu; eskiden Yeşil'di ve kendini erkeklere teşhir etmeyi diğer Yeşillerden daha fazla severdi. Bir zamanlar Beyaz olan, daima soğuk ve kibirli bir katil olmuş Rianna Andomeran sinirli sinirli, sol kulağının üzerindeki, siyah saçları ile zıtlık oluşturan beyaz tutamı elliyordu. Kibri uçup gitmişti.

"Burada neler oldu?" diye sordu Liandrin. "Sen kimsin ve ne?.." Aniden anı kafasına doluştu. Bir Karanlıkdostu, Tanchico'da durmaksızın haddini aşan bir hizmetkâr. "Gyldin!" diye terslendi. Bu hizmetkâr bir şekilde onları takip etmişti ve anlaşılan kendini kötü haberler taşıyan bir Kara Aes Sedai olarak kabul ettirmeye çalışıyordu. "Bu sefer haddini fazla aştın." *Saidar*'a uzandı, ama bunu yaparken diğer kadın parıltıya sarındı ve Liandrin Kaynak'la arasında görünmez bir duvarla karşılaştı. Kaynak, uzanamadığı, baştan çıkarıcı bir güneş gibi orada asılı duruyordu.

"Ağzını kapat, Liandrin," dedi kadın sakin sakin. "Balığa benziyorsun. Gyldin değil, Moghedien. Bu çayın daha fazla bala ihtiyacı var, Temaile." İnce, tilki suratlı kadın nefes nefese fırlayıp fincanı aldı.

Öyle olmalıydı. Başka kim diğerlerini böyle sindirebilirdi? Liandrin duvarın dibinde duranlara baktı. Bu seferlik, burnundaki mürekkep lekesine rağmen dalgın bakmayan Eldrith Jhondar şiddetle başını salladı. Diğerleri kıllarını kıpırdatmaya korkuyor gibiydi. Neden Terkedilmişlerden biri –bu ismi kullanmamaları gerekiyordu, ama normalde kendi aralarında kullanıyorlardı– neden Moghedien hizmetkâr kılığına girsin, anlayamıyordu. Kadın kendisinin istediği her şeye sahipti ya da sahip olabilirdi. Yalnızca düşlerinin ötesinde Tek Güç bilgisi değil, güç de. Başkaları üzerinde güç, dünya üzerinde güç. Ve ölümsüzlük. Asla bitmeyecek bir ömür boyunca güç. O ve diğer Aes Sedailer Terkedilmişler arasındaki ayrılıkları tartışmıştı; birbiri ile çelişen emirler gelmişti ve kendi

aldıkları emirler ile çelişen, başka Karanlıkdostlarına verilmiş emirler. Belki Moghedien diğer Terkedilmişlerden saklanıyordu.

Liandrin bölünmüş eteklerini becerebildiğince açarak derin bir reverans yaptı. “Hoş geldiniz, Büyük Hanımefendi. Bize yol gösterecek Seçilmişler varken, Yüce Efendi’nin Dönüş Günü’nde muzaffer olacağımız kuşkusuz.”

“Güzel konuştun,” dedi Moghedien kuru kuru, fincanı Temaile’den yine alarak, “Evet, bu çok daha iyi.” Temaile saçmalık derecesinde minnettar göründü. Aynı zamanda rahatlamış. Moghedien ne yapmıştı?

Aniden Liandrin’in aklına bir düşünce geldi, nahoş bir düşünce. Seçilmişlerden birine hizmetkâr gibi davranmıştı. “Büyük Hanımefendi, Tanchico’da sizin...”

“Elbette hayır,” dedi Moghedien sinirle. “Sen ve bu, diğerleri beni tanısa gölgelerde beklemenin ne faydası olur?” Aniden dudaklarında küçük bir gülümseme belirdi. Dudakları dışında hiçbir yere dokunmadı. “Gyldin’i dövülmek üzere aşçıya gönderdiğin zamanlar için mi endişelendin?” Aniden Liandrin’in yüzünü ter bastı. “Böyle bir şeye izin vereceğimi gerçekten düşünüyor musun? Kuşkusuz adam size rapor verdi, ama yalnızca ben ne hatırlamasını istiyorsam onu hatırlayarak. Aslında hanımının böyle zalimce davrandığı Gyldin için üzülüyordu.” Bu onu çok eğlendirmiş gibiydi. “Sizin için yaptığı tatlıların bazılarından veriyordu bana. Hâlâ yaşıyorsa bu beni hoşnutsuz etmez.”

Liandrin rahatlayarak derin bir nefes aldı. Ölmeyecekti. “Büyük Hanımefendi, Kaynak’la arama kalkan koymanıza gerek yok. Ben de Yüce Efendi’ye hizmet ediyorum. Daha Beyaz Kule’ye gitmeden bir Karanlıkdostu olarak gerekli yeminleri ettim. Yönlendirebildiğimi anladığım gün Kara Ajah’ı aramaya başladım.”

“Demek bu darmadağın sürüde, hanımının kim olduğunu öğrenmeye ihtiyaç duymayan tek kişi sensin, öyle mi?” Moghedien tek kaşını kaldırdı. “Senden bunu beklemezdim.” Kadının çevresindeki parıltı kayboldu. “Sizin için bazı görevlerim var. Hepiniz için. Şimdiye kadar her ne yapmışsanız, unutacaksınız, Tanchico’da kanıtladığınız gibi, beceriksizlerden oluşmuş bir güruhsunuz. Köpek kırbacı benim elimdeyken, belki daha büyük başarıyla avlanırsınız.”

“Kule’den emir bekliyoruz, Büyük Hanımefendi,” dedi Liandrin. Beceriksiz! Tanchico’da aradıklarını bulmak üzereydiler, ama şehir isyanlarla patlamıştı; bir şekilde planlarının ortasına dalan Aes Sedailerin ellerinde yok olmaktan zor kurtulmuşlardı. Moghedien ortaya çıksa ya da

kendi taraflarında harekete geçse muzaffer olurlardı. Başarısızlıkları eğer birinin suçuysa, o kişi Moghedien'in kendisiydi. Liandrin Gerçek Kaynak'a uzandı; kucak açmak için değil, kalkanın bağlanmış olmadığından emin olmak için. Kalkan gitmişti. "Bize büyük sorumluluklar verildi, yapılması gereken büyük işler ve kuşkusuz onlara devam etmemiz emredilecek..."

Moghedien keskin bir sesle sözünü kesti. "Siz hangi Seçilmiş sizi kaparsa ona hizmet ediyorsunuz. Size Beyaz Kule'den emir gönderen her kimse, kendi emirlerini de bizlerden birinden alıyor ve büyük olasılıkla bunu yaparken yerlerde sürünerek yaltaklanıyor. Bana hizmet edeceksiniz, Liandrin. Bundan emin ol." Moghedien Kara Ajah'ın başında kimin olduğunu bilmiyordu. Bu yeni bir şeydi. Moghedien her şeyi bilmiyordu. Liandrin hep Terkedilmişleri her şeye gücü yeten varlıklar olarak görürdü, sıradan ölümlülerin çok ötesinde bir şey gibi. Belki kadın gerçekten de diğer Terkedilmişlerden kaçıyordu. Onu diğerlerine teslim etmek kuşkusuz Liandrin'e yüksek bir konum kazandırırdı. Hatta içlerinden biri olabilirdi. Çocukken öğrendiği bir numara vardı. Ve Kaynak'a dokunabiliyordu. "Büyük Hanımefendi, biz de sizin gibi Yüce Efendi'ye hizmet ediyoruz. Aynı zamanda, Yüce Efendi döndüğü zaman ebedi hayat ve güç vaade..."

"Eşitim olduğunu mu sanıyorsun, küçük kardeşim?" Moghedien tiksinti içinde yüzünü buruşturdu. "Yüce Efendi'ye ruhunu adamak üzere Kıyamet Çukuru'nda durdun mu? Paaran Disen'de zaferin tatlılığını, Asar Don'da acı külleri tattın mı? Sen doğru düzgün eğitilmemiş bir eniksin, sürünün hanımı değil ve ben seni daha iyi bir konuma uygun bulana kadar nereye işaret edersem oraya gideceksin. Bu diğerleri de kendilerini olduklarından büyük görüyorlardı. Benimkine karşı gücünü denemek ister misin?"

"Elbette hayır, Büyük Hanımefendi." Kadın haberli ve hazır iken değil. "Ben..."

"Eninde sonunda deneyeceksin ve ben daha baştan aradan çıkarmayı tercih ederim. Sence neden arkadaşların bu kadar neşeli görünüyor? Bugün onlara da aynı dersi verdim. Senin ne zaman derse ihtiyacın olacağını merak etmek istemiyorum. Hemen, şimdi halledeceğim. Dene."

Liandrin korku içinde dudaklarını yalayarak duvarın dibinde katı katı duran kadınlara baktı. Yalnızca Asne Zeramene gözlerini kırptı; başını hafifçe iki yana salladı. Asne'nin çekik gözleri, yüksek elmacık kemikleri ve güçlü burnu Saldaealı olduğunu belli ediyordu ve Saldaealıların övündüğü cesaretin tamamına sahipti. O yapma diyorsa, onun kara gözlerinde korku izi varsa, o zaman Moghedien'in vazgeçmesi için ne kadar

gerekiyorsa o kadar yaltaklanmak gerekirdi. Ama Liandrin'in bir numarası vardı.

Başını eğerek dizlerinin üzerine çöktü, başını kaldırıp yalnızca kısmen sahte olan bir korku ile Terkedilmişe baktı. Moghedien sandalyesinde oturmuş, çayını yudumluyordu. "Büyük Hanımefendi, haddimi aştıysam yalvarırım beni affedin. Ayağınızın altındaki solucandan farkım olmadığını biliyorum. Sadık köpeğiniz olacak biri olarak yalvarırım, bu sefil köpeğe merhamet edin, ne olur." Moghedien'in bakışları fincanına indi ve Liandrin, daha sözcükler ağzından yuvarlanırken, bir çakma ile Kaynak'a kucak açtı ve yönlendirdi, Terkedilmiş'in kendine güveninde olması gereken çatlağı, herkesin güç cephesinde mutlaka bulunan çatlağı aradı.

O daha çıkışını yaparken diğer kadın *saidar*'ın parıltısına sarındı ve Liandrin acıya boğuldu. Ulumaya çalışarak halının üzerine yığıldı, ama bildiği her şeyin ötesinde bir acı açık ağzını susturdu. Gözleri kafasından fırlayacak gibiydi; derisi şerit şerit soyulacaktı sanki. Bir sonsuzluk boyunca kıvrandı ve acı başladığı gibi aniden kaybolduğunda, tek yapabildiği titreyerek, ağzı açık ağlayarak orada yatmaktı.

"Anlamaya başlıyor musun?" dedi Moghedien sakin sakin, boş fincanı Temaile'e uzatarak. "Bu çok iyiydi," dedi Temaile'e, "ama bir sonraki daha demli olsun." Temaile bayılacakmış gibi görünüyordu. "Yeterince hızlı değilsin, Liandrin, yeterince güçlü değilsin ve yeterince bilgin yok. Bana karşı denediğin o acınası, minik şey. Gerçekten neye benzediğini görmek ister misin?" Yönlendirdi.

Liandrin hayranlık için bakışlarını ona kaldırdı. Yerde sürünerek, durduramadığı hıçkırıkların arasına sözcükler sıkıştırdı. "Beni affedin, Büyük Hanımefendi." Bu harika kadın, göklerdeki bir yıldız gibi, bir akanyıldız gibi, tüm kralların ve kraliçelerin üzerinde, bu harika kadın. "Lütfen beni affedin," diye yalvardı ve sözcüklerin arasında Moghedien'in eteklerini öptü. "Affedin. Ben bir köpeğim, bir solucanım." Bu şeyleri daha önce içtenlikle söylememiş olması onu iliklerine dek utandırıyordu. Doğruydular. Bu kadının önünde, hepsi doğruydu. "İzin verin size hizmet edeyim, Büyük Hanımefendi. İzin verin hizmet edeyim. Lütfen. Lütfen."

"Ben Graendal değilim," dedi Moghedien, kadife terlikli ayağıyla onu kabaca ittirerek.

Aniden tapınma hissi kayboldu. Ama Liandrin orada, ağlayarak yatarken o hissi açıkça hatırlayabiliyordu. Dehşet içinde Terkedilmiş'e baktı.

“Hâlâ ikna olmadın mı, Liandrin?”

“Evet, Büyük Hanımefendi,” demeyi başardı. Olmuştu. Başaracağından emin olmadığı sürece bir daha denemeyi aklına bile getirmemesi gerektiğine ikna olmuştu. Onun numarası, Moghedien’in yaptığının solgun bir gölgesinden başka bir şey değildi. Onu bir öğrenirse...

“Göreceğiz. İkinci bir derse ihtiyacın olabileceğini düşünüyorum. Dua et de öyle olmasın, Liandrin; verdiğim ikinci dersler son derece keskin olur. Şimdi diğerlerinin yanındaki yerini al. Odanda bulunan bazı güç nesnelerini aldığımı göreceksin, ama kalan oyuncakları alıkoyabilirsin. İyiyim, değil mi?”

“Büyük Hanımefendi çok iyi,” diye onayladı Liandrin, bastıramadığı hıçkırıklar arasından.

Halsizce ayağa kalktı ve gidip Asne’nin yanında durdu; arkasındaki duvar paneli dik durmasını sağladı. Örülen Hava akışlarını gördü; yalnızca Hava, ama yine de akışlar ağzını ve kulaklarını tıkarken irkildi. Hiç direnmeye çalışmadı. Hatta kendine *saidar*’ı düşünme izni bile vermedi. Terkedilmişlerden birinin ne yapabileceğini kim bilebilirdi? Belki düşüncelerini de okuyabilirdi. Bu neredeyse kaçıracaktı onu. Hayır. Moghedien düşüncelerini okuyabilse, şimdiye dek ölmüş olurdu. Ya da hâlâ yerde çığlık atıyor olurdu. Ya da Moghedien’in ayaklarını öpüyor ve hizmet etmek için yalvarıyor. Liandrin kontrol edilemez bir biçimde titriyordu; o akış ağzını bağlamasa, dişleri takırdıyor olurdu.

Moghedien Rianna dışında hepsinde aynı akışları ördü. Parmağını azametle kaldırarak Rianna’ya önünde diz çökmesini söyledi. Sonra Rianna çıktı ve Marillin Gemalphin’in bağları çözüldü ve çağrıldı.

Liandrin durduğu yerden, ağızları sessizce oynayan yüzleri görebiliyordu. Her kadının diğerlerinin bilmediği emirler aldığı açıktı. Ama yüzler pek az şey anlatıyordu. Rianna, gözlerinde küçük bir rahatlama izi ile dinlemekle yetindi, sonra onaylayarak başını eğdi ve çıktı. Marillin önce şaşırmış, sonra hevesli göründü, ama o bir Kahverengi idi ve Kahverengiler kayıp bir bilgi parçasını açığa çıkarmalarını sağlayacak her şansı coşkuyla karşılardı. Jeaine Caide’in yüzü ağır ağır bir dehşet maskesine dönüştü, başta başını iki yana salladı ve elleri ile kendini ve iğrenç elbiseyi örtmeye çalıştı, ama Moghedien’in yüzü sertleşti ve Jeaine çabucak başını sallayıp, Marillin kadar hevesle olmasa da aynı ölçüde hızla çıktı. Sıska denebilecek kadar ince bir kadın olan, bulunabilecek en iyi entrikacılardan ve insan kullanıcılarından biri sayılabilecek Berylla Naron ile uzun yüzlü, açık

korkusuna rağmen soğuk tavırlı Falion Bhoda, Rianna kadar az ifade teşhir etti. Liandrin gibi Tarabon'dan gelen, ama saçları siyah olan Ispan Shefar kalkmadan önce Moghedien'in eteklerini öptü.

Sonra Liandrin'in çevresindeki akışlar çözüldü. Gölge bilir hangi işle gönderilmek üzere kendi sırasının geldiğini düşündü, ta ki kalan diğerlerinin de bağlarının çözüldüğünü görene kadar. Moghedien'in parmağı emredici bir tavırla çağırdı ve Liandrin Asne ile uzun boylu, düzgün hatlı, siyah saçlı, kara gözlü bir kadın olan Chesmal Emry arasında diz çöktü. Bir zamanlar Sarı olan Chesmal aynı rahatlıkla Şifa da verebilirdi, öldürebilirdi de, ama Moghedien'e odaklanan bakışları, eteklerini kavrayan ellerinin titremesi itaat etmekten başka düşüncesi olmadığını gösteriyordu.

Kendisinin de bu tür işaretlerle devam etmesi gerektiğini fark etti Liandrin. Moghedien'i ele vermenin diğer Terkedilmişlerden ödül kazandırabileceğine inancı ile bu kadınlardan birine yaklaşmak, konuştuğu kişi Moghedien'in kucak köpeği olmanın daha kârlı olacağına karar vermiş biri çıkarsa, felaketle sonuçlanabilirdi. "İkinci ders" düşüncesi ile inleyecekti neredeyse.

"Sizi en önemli iş için yanımda tutacağım," dedi Terkedilmiş. "Diğerlerinin yapacakları tatlı meyveler verebilir, ama benim için en önemlileri sizin hasat edecekleriniz olacak. Kişisel bir hasat. Nynaeve al'Meara adlı bir kadın var. Liandrin'in başı kalktı ve Moghedien'in kara gözleri keskinleşti. "Onu tanıyor musun?"

"Ondan tiksiniyorum," diye dürüstlükle yanıt verdi Liandrin. "Kule'ye asla alınmaması gereken pis bir yabani." Tüm yabanilerden tiksinirdi. Kara Ajah olma düşleri kurarken, Kule'ye gitmeden tam bir yıl önce yönlendirmeyi öğrenmeye başlamıştı, ama kendisi hiçbir şekilde yabani değildi.

"Çok güzel. Siz beşiniz benim için onu bulacaksınız. Onu canlı istiyorum. Ah, evet, kesinlikle canlı istiyorum." Moghedien'in gülümsemesi Liandrin'i ürpertti; Nynaeve ve diğer ikisini ona teslim etmek ona kesinlikle uyardı. "Dünden önceki gün Sienda adlı bir köydeydi, buraya yaklaşık yüz kilometre ötede. Yanında ilgimi çekebilecek bir kadın daha var. Ama kayboldular. Siz..."

Liandrin hevesle dinledi. Bu görev için, sadık bir köpek olabilirdi. Diğeri için, sabırla bekleyecekti.

19
Anılar

“Kraliçem?”

Morgase başını kucağındaki kitaptan kaldırdı. Yatak odasının yanındaki oturma odasının penceresinden güneş ışıkları sızıyordu. Gün ısınmıştı bile, esinti yoktu ve yüzü terle nemliydi. Kısa süre sonra öğlen olacaktı ve daha odasından çıkmamıştı. Bu hiç yaptığı bir şey değildi, neden sabahı okuyarak, tembellik ederek geçirmeye karar verdiğini hatırlayamıyordu. Son zamanlarda okumaya da yoğunlaşamıyor gibiydi. Mermer şöminenin üzerindeki rafta bulunan altın saate bakılırsa, son sayfayı çevirmesinin üzerinden bir saat geçmişti ve o sözleri hatırlayamıyordu. Sıcak yüzünden olmalıydı.

Bir yumruğunu kırmızı ve altın rengi halıya bastırarak diz çökmüş kırmızı ceketli genç subay belirsiz bir şekilde tanıdık geliyordu. Bir zamanlar Saray’a atanan, Kraliçenin Askerleri’nden her bireyin ismini bilirdi. Belki de onca yeni yüz yüzündendi. “Tallanvor,” dedi, kendi kendini şaşırtarak. Uzun boylu, biçimli bir delikanlıydı, ama Morgase neden özellikle onu hatırladığını bilemiyordu. Bir zamanlar ona birini mi getirmişti? Çok uzun zaman önce? “Teğmen Martyn Tallanvor.”

Adam şaşırtıcı ölçüde kaba gözlerle ona baktı, sonra bakışlarını yine halıya indirdi. “Kraliçem, beni affedin, ama bu sabah alınan haberlerden sonra burada kalmanıza şaşırdım.”

“Hangi haberler?” Alteima’nın Tear sarayı dedikodularından başka bir şey öğrenmek iyi olacaktı. Zaman zaman kadına sormak istediği başka şeyler varmış gibi hissediyordu, ama tek yaptıkları dedikoduydu ve daha önce bunu yaptığını hiç hatırlamıyordu. Gaebril ayak bileklerini çaprazlayarak şöminenin önündeki yüksek sandalyeye oturup, yüzünde

tatmin dolu bir gülümsemeyle onları dinlemekten zevk alıyor gibiydi. Alteima oldukça cüretkâr elbiseler giymeye başlamıştı; Morgase'in ona bir şeyler söylemesi gerekecekti. Belirsizce, bunu daha önce de düşündüğünü hatırladı. *Saçmalık. Düşünsem çoktan konuşmuş olurdum.* Subayı tamamen unuttuğunu, adamın konuşmaya başladığını ve onun dinlemediğini fark edince sustuğunu fark ederek başını iki yana salladı. "Tekrar söyle. Dikkatim dağıldı. Ve ayağa kalk."

Adam öfkeli bir yüz ve alev alev yanan gözlerle ayağa kalktı, sonra o bakışlar yine yere indi. Morgase adamın biraz önce baktığı yere baktı ve kızardı; elbisesinin yakası son derece açıktı. Ama Gaebril böyle giyinmesinden hoşlanıyordu. Bu düşünceyle, subaylarından birinin önünde neredeyse çıplak oturması hakkında endişelenmeyi bıraktı.

"Kısa olsun," dedi sertçe. *Ne cüretle bana öyle bakar? Onu kırbaçlatmalıyım.* "Oturma odama bir meyhaneymiş gibi dalabileceğini düşündürecek kadar önemli hangi haber olabilir bu?" Adamın yüzü karardı, ama gerektiği gibi utandığından mı, yoksa daha da artan öfkesinden mi, bilemiyordu. *Ne cüretle kraliçesine öfkelenir? Adam onu dinlemekten başka işim olmadığını mı sanıyor?*

"İsyan, Kraliçem," dedi adam düz bir sesle ve öfke ve bakışlara ilişkin tüm düşünceler kayboldu.

"Nerede?"

"İki Nehir'de, Kraliçem. Biri eski Manetheren bayrağını, Kızıl Kartal'ı çekmiş. Bu sabah Beyazköprü'den bir haberci geldi."

Morgase parmaklarıyla kitabı dövmeye başladı. Düşünceleri çok uzun zamandır olduğundan daha berraklaşmış gibiydi. İki Nehir hakkında bir şey, tam olarak alevlendiremediği bir kıvılcım dikkatini çekiyordu. Bölgeyi Andor'un parçası saymak güçtü ve nesillerdir böyle olmuştu. O ve ondan önceki son üç kraliçe Puslu Dağlar'daki maden ve demir eritme ocaklarındaki hâkimiyetlerini korumak için büyük çaba göstermek zorunda kalmışlardı ve o metalleri dışarı çıkarmak için Andor dışında bir yol olsa o kabarcık hâkimiyet bile kaybolurdu. Madenlerdeki altın, demir ve diğer metalleri korumak ile İki Nehir'in yün ve tütününü korumak arasındaki seçimi yapmak kolay olmuştu. Ama kontrol altına alınmayan bir isyan, yalnızca harita üzerinde hüküm sürdüğü bir bölgede olsa da, gerçekten hâkimiyeti altında bulundurduğu bölgelere hızla yayılabilirdi. Ve Trolloc Savaşları'nda yok edilen Manetheren, efsane ve hikâyelerdeki Manetheren hâlâ bazı insanların zihinlerinde yaşıyordu. Dahası, İki Nehir onundu. Fazla

uzun zamandır kendi başlarını çekmelerine izin verilmiş olsa da, yine de onun topraklarının bir parçasıydı.

“Lord Gaebril’e bilgi verildi mi?” Elbette hayır. Aksi halde haberle ve bu durumla nasıl baş edileceği fikirleriyle ona gelirdi. Önerileri her zaman doğru oluyordu. *Öneri?* Bir şekilde, adamın ona ne yapacağını söylediğini hatırlar gibiydi. Bu imkânsızdı, elbette.

“Evet, Kraliçem.” Tallanvor’un sesi hâlâ ifadesizdi. Yüzünün aksine, orada ağır bir öfke için için yanıyordu. “Güldü. İki Nehir bela kusuyormuş gibi görünüyor,” dedi. “Ve bir gün bu konuda bir şeyler yapması gerekecekmiş. Bu önemsiz mesele daha önemli konuların arkasında sırasını bekleyecekmiş.”

Morgase ayağa fırlarken kitap kucağından düştü ve yanından hızla geçerken Tallanvor’un sert bir tatminle gülümsediğini gördüğünü sandı. Bir hizmetkâr kadın Gaebril’i nerede bulabileceğini söyledi ve doğrudan mermer çeşmesi, zambak yaprakları ve balıkla dolu havuzuyla revaklı avluya yürüdü. Orası daha serindi ve biraz da gölgelik.

Gaebril çeşmenin geniş, beyaz duvarına oturmuştu, lordlar ve leydiler çevresine toplanmıştı. Morgase onların yarıdan azını tanıyabildi. Sarand Evi’nden esmer, kare yüzlü Jarid ve bal saçlı şirret karısı Elenia. Marne Evi’nden, o iç eriten kahverengi gözleri sahte bir ilgiyle iri iri açılmış, sırıtkan Arymilla. Seyrek, beyaz saçlarına rağmen köşeye kıstırdığı her kadını sırtüstü yatıran, Caeren Evi’nden Nasin. Arawn Evi’nden Naean, her zamanki gibi bir dudak bükme solgun güzelliğini bozarken. Baryn Evi’nden Lir, kılıç kuşanmış, kırbaç gibi bir adam. Anshar Evi’nden Karind, bazılarının üç kocayı mezara götürdüğü söylenen aynı ifadesiz bakışlarıyla. Diğerlerini hiç tanımıyordu ve bu yeterince tuhaftı, ama bu insanları, devlet törenleri dışında Saray’a asla sokmazdı. Her biri Taht Kavgası sırasında ona karşı çıkmıştı. Elenia ve Naean Aslan Taht’a kendileri oturmak istiyordu. Gaebril ne düşünmüştü de onları buraya getirmişti?

Morgase yaklaşırken, “...Cairhien’deki mülklerimizin büyüklüğü, Lordum,” diyordu Arymilla, Gaebril’e doğru eğilerek. Hiçbiri ona bir bakış fırlatmaktan başka bir şey yapmadı. Şarap getiren bir hizmetkârdan farksızmış gibi!

“Seninle İki Nehir hakkında konuşmak istiyorum, Gaebril. Yalnız.”

“O iş halledildi, hayatım,” dedi adam aylak aylak, parmaklarını suya batırarak. “Şu anda başka işlerle ilgileniyorum. Günün sıcaklığı geçene

kadar kitap okuyacağını sanıyordum. Akşam serinliği çökene dek odanda kalmalısın."

Hayatım, Bu haddini bilmezlerin yanında ona hayatım demişti! Yalnızken bunu onun dudaklarından işitmek ne kadar hoşuna gitse de... Elenia ağzını saklıyordu. "Sanmıyorum, Lord Gaebril," dedi Morgase soğuk bir tavırla. "Hemen benimle geleceksin. Ve bu diğerleri ben döndüğümde Saray'dan çıkmış olacak, aksi halde onları Caemlyn'den tamamen sürerim."

Adam aniden ayağa kalktı ve tepesine dikildi. İri yarı bir adamdı. Morgase adamın kara gözlerinden başka hiçbir şeye bakamaz oldu; derisi, avluda buz gibi bir rüzgâr esiyormuş gibi karıncalanıyordu. "Gidip beni bekleyeceksin, Morgase." Sesi kulaklarını dolduran uzak bir kükremeydi. "İlgilenilmesi gereken her şeyle ilgilendim. Bu gece sana geleceğim. Şimdi gideceksin. Gideceksin."

Nerede olduğunu, ne olduğunu fark ettiğinde, oturma odasının kapısını açmak için bir elini kaldırmıştı bile. Adam ona gitmesini söylemişti ve o da gitmişti. Dehşet içinde kapıya bakarken, erkeklerin yüzündeki eğlentiyi, bazı kadınların yüzündeki açık kahkahaları görebiliyordu. *Bana ne oldu? Bir adam nasıl bu kadar aklımı alabilir?* Yine de içeri girmek ve onu beklemek dürtüsü hissediyordu.

Sersem sersem kendini dönmeye ve uzaklaşmaya zorladı. Çaba göstermesi gerekmişti. İçten içe, onu odasında bulamayınca Gaebril'in hayal kırıklığına uğrayacağı fikriyle ürperiyordu ve bu dalkavukça tavrı fark edince daha fena ürperdi.

Başlangıçta, nereye, neden gittiği konusunda en ufak fikri yoktu, yalnızca itaatkârca Gaebril'i beklemeyeceğini, dünyadaki hiçbir erkeği ya da kadını beklemeyeceğini biliyordu. Çeşmeli avlu kafasında tekrarlanıp duruyordu, adamın ona gitmesini söylemesi ve o nefretlik, eğlenti dolu gözlerin izlemesi. Zihni hâlâ bulutlu gibiydi. Böyle bir şeyin olmasına nasıl, neden izin verdiğini kavrayamıyordu. Anlayabileceği bir şey düşünmek zorundaydı, başa çıkabileceği bir şey. Jarid Sarand ve diğerleri.

Tahta çıktığında, taht mücadelesi sırasında yaptıkları her şeyi affetmişti. Ona karşı çıkan herkesi affetmişti. Her tür düşmanlığı, bunca ülkeye yayılmış bir hastalık olan entrika çevirme oyununa dönüşecek kadar iltihaplanmadan sona erdirmek en iyisiydi. Buna Evler Oyunu deniyordu, *Daes Dae'mar* ya da Büyük Oyun ve Evler arasında sonsuz, çapraşık kan davalarına, hükümdarların devrilmesine gidiyordu. Cairhien'deki iç savaşın

yüreğinde Oyun vardı ve kuşkusuz Arad Doman ve Tarabon'u kaplayan kargaşada da rolünü oynamıştı. Andor'da *Daes Dae'mar*'ın doğmasını engellemek için af ilan etmesi gerekmişti, ama imzalamadan bırakabileceği af belgeleri olabilse, o yedi ismin üzerinde yazılı oldukları olurdu.

Gaebril bunu biliyordu. Morgase halk içinde o yedisine karşı hoşnutsuzluk göstermemişti, ama kapalı kapılar ardında gönüllü olarak güvensizliğinden bahsetmişti. Sadakat yemini etmeleri için çenelerini zorla açtırmak gerekmişti o yedisine ve Morgase dillerindeki yalanı işitmişti. Aralarından herhangi biri onu indirme şansına balıklama atlardı. Hele yedisi birden...

Ancak tek bir sonuca varabiliyordu. Gaebril aleyhine plan yapıyor olmalıydı. Tahta Elenia ya da Naean'ı geçirmek için olamazdı. *Zaten bana sahipken değil,* diye düşündü acı acı, *ben kucak köpeğiymiş gibi davranırken değil.* Onun yerine kendisi geçmeyi planlıyor olmalıydı. Andor'un ilk kralı olmak için. Ve Morgase hâlâ kitabına dönme ve onu bekleme arzusu hissediyordu. Hâlâ dokunuşunu özlüyordu.

Ancak çevresindeki koridordaki yaşlı yüzleri, kırışık yanakları, iki büklüm olmuş belleri gördüğünde nerede olduğunu anladı. Emekliler Kısmı. Bazı hizmetkârlar yaşlanınca ailelerine dönerdi, ama diğerleri Saray'da, başka tür hayat düşünemeyecek kadar çok yaşamış olurlardı. Burada kendi küçük daireleri, kendi gölgeli bahçeleri ve bir de geniş avlu vardı. Ondan önceki her kraliçe gibi, Morgase de Saray mutfaklarından maliyetinin altında yiyecek satın almalarına, hastalıklarını revirde tedavi ettirmelerine izin vererek emekli maaşlarına destek oluyordu. Gıcırtılı eğilmeler ve titrek reveranslar onu takip etti ve, "Işık üzerinizde parlasın, Kraliçem," ve, "Işık sizi kutsasın, Kraliçem," ve, "Işık sizi korusun, Kraliçem," mırıltıları. Hepsine dalgın dalgın karşılık verdi. Artık nereye gittiğini biliyordu.

Yeşil seramikli koridorda Lini'nin kapısı tüm diğerleriyle aynıydı, şahlanan Andor Aslanı dışında süssüz bir kapı. İçeri girmeden önce kapıyı çalmayı aklına bile getirmedi; o Kraliçe'ydi ve burası onun Sarayıydı. Yaşlı dadı orada değildi, ama tuğla şöminedeki küçük ateşin üzerinde kaynayan çaydanlık fazla gecikmeyeceğini söylüyordu.

İki rahat oda düzgün bir şekilde döşenmişti, yatak mükemmel bir biçimde yapılmıştı, masanın yanındaki iki sandalye kusursuz dizilmişti. Masanın üzerindeki mavi vazo tam ortada duruyordu ve içinde küçük bir yeşillik demeti vardı. Lini hep düzenli biri olmuştu. Yatak odasındaki

gardırobun içinde, her elbisenin birbirine eşit mesafede durduğuna, diğer odadaki şöminenin yanındaki dolabın içinde bulunan tencereler için de aynısının geçerli olduğuna iddiaya girebilirdi Morgase.

Şömine rafında, küçük, ahşap ayaklar üzerinde duran altı minyatür resim diziliydi. Dadı maaşıyla Lini'nin bunları nasıl satın alabildiğini hayal edemiyordu; böyle bir soru soramazdı, elbette. İkili gruplar halinde üç genç kadın ve aynı üç kişinin bebekliklerini betimliyorlardı. Elayne oradaydı ve kendisi. On dört yaşındaki resmini aldı. İnce, kısrak gibi bir kız. Bu kadar masum göründüğüne inanamıyordu. Beyaz Kule'ye gittiği gün üzerinde o fildişi rengi, ipek elbise vardı. Bir gün Kraliçe olacağını hayal bile etmiyordu. Ancak Aes Sedai olabileceği gibi boş bir umut besliyordu.

Dalgın dalgın sol elindeki Büyük Yılan yüzüğünü elledi. Aslında bunu kazanmamıştı; yönlendiremeyen kadınlara yüzük verilmezdi. Ama on altıncı isim gününden kısa süre önce, Trakand Evi adına Gül Tacı yarışına katılmak üzere dönmüştü ve yaklaşık iki sene sonra tahtı kazandığında, yüzük ona sunulmuştu. Geleneksel olarak, Andor'un Kız-Veliahtı hep Kule'de eğitim görürdü ve yönlendirse de yönlendirmese de, Andor'un uzun çağlar boyunca Kule'yi desteklediğini simgeleyen yüzük verilirdi. Kule'deyken yalnızca Trakand Evi'nin vârisiydi, ama Gül Tacı başına geçirdiğinde yine de vermişlerdi.

Kendi portresini yerine koyarak, belki iki yaş daha büyükken yapılmış, annesinin resmini aldı. Lini üç nesildir Trakand kadınlarının dadılığını yapıyordu. Maighdin Trakand çok güzeldi, Morgase o gülümsemenin, bir annenin sevgi dolu ışıldayışı haline geldiği zamanları hatırlayabiliyordu. Aslan Tahtı'na Maighdin oturmalıydı. Ama humma onu alıp götürmüştü ve genç bir kız kendini Trakand Evi'nin Yüksek Makamı'nda, Ev çiftçileri ve Ev ozanı dışında hiçbir desteği olmadan taht kavgasının ortasında buluvermişti. *Aslan Tahtı'nı kazandım. Pes etmeyeceğim, bir erkeğin onu almasına seyirci kalmayacağım. Bin sene boyunca Andor kraliçeler tarafından yönetilmiştir ve bunun şimdi sona ermesine izin vermeyeceğim!*

"Yine eşyalarımı mı karıştırıyorsun, çocuğum?"

O ses uzun zaman önce unuttuğu refleksleri tetikledi. Morgase farkına yaramadan minyatürü arkasına saklamıştı bile. Hüzünle başını iki yana sallayarak portreyi yerine koydu. "Artık çocuk odasındaki kız değilim, Lini. Bunu hatırlamalısın, yoksa bir gün öyle bir şey söyleyeceksin ki bu konuda bir şey yapmam gerekecek."

“Boynum sıska ve yaşlı,” dedi Lini, masaya havuç ve şalgam dolu bir file koyarak. Düzgün, gri elbisesi içinde kırılgan görünüyordu, beyaz saçları dar yüzünden arkaya taranmış, topuz yapılmıştı. Derisi parşömen kadar inceydi, ama sırtı dik, sesi berraktı. Konuşurken titremiyordu. Kara gözleri her zamanki kadar keskindi. “Cellada teslim etmek istiyorsan, zaten onunla işim bitti sayılır. ‘Bir fidanı kesen kılıcı, boğum boğum, yaşlı bir dal köreltir.’”

Morgase içini çekti. Lini hiç değişmeyecekti. Tüm saray izliyor olsa bile diz kırmayacaktı. “Sen yaşlandıkça sertleşiyorsun. Celladın senin boynunu kesebilecek kadar keskin bir balta bulabileceğinden kuşkuluyum.”

“Bir süredir beni görmeye gelmedin, bu yüzden aklında çözmeye çalıştığın bir konu olduğunu tahmin ediyorum. Çocuk odasında yaşarken –ve daha sonra– çözemediğin konu olduğunda hep bana gelirdin. Çay demleyeyim mi?”

“Bir süredir mi, Lini? Seni her hafta ziyaret ederim ve benimle nasıl konuştuğuna bakarak, buna şaşmak gerek. Senin söylediklerinin yarısını söylese, en yüksek leydiyi bile sürgüne gönderirim.”

Lini ona ifadesiz bir bakış fırlattı. “Bahardan bu yana kapımda görünmedin. Ve ben hep konuştuğum gibi konuşuyorum; artık değişemeyecek kadar yaşlandım. Çay istiyor musun?”

“Hayır.” Morgase elini şaşkınlık içinde başına götürdü. Lini’yi her hafta ziyaret ederdi. Hatırlayabiliyordu... Hatırlayamıyordu. Gaebril zamanını öylesine dolduruyordu ki bazen onun dışında herhangi bir şeyi hatırlamak güç oluyordu. “Hayır, çay istemiyorum. Neden geldiğimi bilmiyorum. Sorunuma sen yardım edemezsin.”

Yaşlı dadı hıhladı, ama bir şekilde nazik bir ses gibi çıkmıştı. “Sorunun Gaebril, değil mi? Ama bana söylemeye utanıyorsun. Kızım, beşiğinde altını değiştirdim ben senin, hastalandığında sana baktım, kusmanı sağladım, erkekler hakkında ne bilmen gerekiyorsa ben anlattım. Benimle tartışmaktan utandığın hiçbir şey olmadı ve şimdi utanmaya başlamana gerek yok.”

“Gaebril mi?” Morgase’in gözleri irileşti. “Biliyor musun? Ama nasıl?”

“Ah, çocuğum,” dedi Lini hüzünle, “herkes biliyor, ama kimse sana söyleyecek cesareti bulamıyor. Benden uzak durmasan ben söyleyebilirdim, ama söylemek için koşa koşa sana gelebileceğim türden bir şey değil, değil mi? Bir kadının, kendisi anlayana dek inanacağı türden bir şey değil.”

“Sen neyden bahsediyorsun?” diye sordu Morgase. “Biliyorsan, gelip bana söylemen senin görevindi, Lini. Herkesin göreviydi! Işık, son anlayan ben oluyorum ve artık durdurmak için çok geç olabilir!”

“Çok mu geç?” dedi Lini inanmazlık içinde. “Neden çok geç olsun ki? Gaebril’i Saray’dan sepetle, Andor’dan sür, Alteima ile diğerlerini de yanında gönder, olsun, bitsin. Çok geçmiş.”

Morgase bir an konuşamadı. “Alteima,” dedi sonunda, “ve... diğerleri mi?”

Lini uzun uzun ona baktı, sonra tiksinti içinde başını iki yana salladı. “Ben yaşlı bir aptalım; beynim kurumuş. Eh, artık biliyorsun. ‘Bal bir kez petekten çıkınca, bir daha geri koymanın yolu yoktur.’” Sesi daha da nazik oldu ve aynı zamanda daha canlı. Morgase’e midillisinin bacağını kırdığını ve vurulması gerektiğini söylerken kullandığı ses. “Gaebril gecelerinin çoğunu seninle geçiriyor, ama Alteima da epey zamanını alıyor. Diğer altısı için de zaman buluyor. Beşinin Saray’da odaları var. Birinin, iri gözlü, genç bir şey olanının odasına, bir sebepten, bu sıcakta pelerine bürünmüş olarak giriyor. Belki kadının kocası vardır. Üzgünüm, kızım, ama doğrusu bu. ‘Ayıdan kaçmaktansa onunla yüzleşmek daha iyidir.’”

Morgase’in dizleri titriyordu ve Lini telaşla masadan bir sandalye alıp altına ittirmese yere oturuverecekti. Alteima. Adamın ikisinin dedikodu yapmasını izlemesini şimdi yeni bir ışık altında görüyordu. Sevgiyle iki kedisinin oynaşmasını izleyen bir adam. Ve *altı* kadın daha! İçinde öfke kabardı, adamın yalnızca tahtının peşinde olduğunu düşündüğünde eksik olan bir öfke. Onu soğuk, berrak bir şekilde değerlendirmişti; son zamanlarda düşünebildiği her şeyden daha berrak şekilde. O, soğuk mantıkla bakılması gereken bir tehlikeydi. Ama bu! Adam kadınlarını saraya yerleştirmişti. Morgase’i şırfıntılarından biri yapmıştı. Onun kellesini istiyordu. Canlı canlı derisinin yüzülmesini istiyordu. Işık yardım etsin, onun dokunuşunu istiyordu. *Deliriyor olmalıyım!*

“Bu da her şeyle birlikte çözülecek,” dedi soğuk soğuk. Çok şey Caemlyn’de kimlerin kaldığı, kimlerin kırlardaki mülklerine çekildiğine bağlıydı. “Lord Pelivar nerede? Lord Abelle? Leydi Arathelle?” Bunlar güçlü Evlerin ve çiftçilerin önderleriydi.

“Sürüldü,” dedi Lini yavaşça, ona tuhaf bir bakış fırlatarak. “Geçen bahar sen şehirden sürdün.”

Morgase bakakaldı. Bunların hiçbirini hatırlamıyordu. Yalnız şimdi, belirsiz ve uzak şekilde, hatırlamaya başlamıştı. “Leydi Ellorien?” dedi ağır

ağır. “Leydi Aemlyn? Lord Luan?” Başka güçlü Evler. Tahta çıkarken arkasında olan Evler.

“Sürüldü,” diye yanıt verdi Lini aynı yavaşlıkta. “Nedenini bilmek istedi diye Ellorien’i kırbaçlattın.” Eğilip Morgase’in saçlarını arkaya süpürdü, boğum boğum parmaklar, eskiden ateşini ölçerken yaptığı gibi yanağında kaldı bir süre. “Sen iyi misin, çocuğum?”

Morgase donuk donuk başını salladı, ama gölgeli bir şekilde hatırladığı için. Elbisesinin sırtı yırtılırken öfke içinde bağıran Ellorien. Trakand Evi’ne destek çıkan ilk ev, Morgase’den yalnızca birkaç yaş büyük, tombul ve güzel kadının arkasında, Traemane Evi olmuştu. Daha sonra en yakın dostlarından biri olacak olan Ellorien’in arkasında. En azından eskiden dostuydu. Elayne’e Ellorien’in büyükannesinin ismini vermişti. Belirsizce, şehri terk eden başkalarını hatırladı; onunla aralarına mesafe koymuşlardı, artık bu açık görünüyordu. Peki kim kalmıştı? Bir faydası olamayacak kadar zayıf evler ya da dalkavuklar. Gaebril’in önüne koyduğu, yeni unvanlar yaratan pek çok belgeyi imzaladığını hatırlıyordu. Gaebril’in kurbağa yiyicileri ve Morgase’in düşmanları; Caemlyn’de güçlü kalmak için güvenecek onlardan başka kimse kalmamıştı.

“Sen ne dersen de,” dedi Lini kararlılıkla. “Ateşin yok, ama yolunda gitmeyen bir şey var. Senin ihtiyacın olan bir Aes Sedai Şifacısı.”

“Aes Sedai olmaz.” Morgase’in sesi daha da sertti. Yüzüğünü bir kez daha, kısaca elledi. Kule’ye karşı düşmanlığının, bazılarının mantık ötesi bulacağı ölçüde büyüdüğünü biliyordu, ama kızını ondan saklamaya çalışıyor görünen Beyaz Kule’ye artık güvenemezdi. Yeni Amyrlin’e gönderdiği, Elayne’in iade edilmesini *talep* eden –kimse Amyrlin Makamı’ndan bir şey talep edemezdi, ama o etmişti– o mektuba yanıt verilmemişti. Aslında Tar Valon’a yeni ulaşmış olmalıydı. Her durumda, yanına Aes Sedai yaklaşmasına izin vermeyeceğini soğuk bir gerçek olarak biliyordu. Ama yine de, bunun yanı başında, Elayne’i gururla kabarmadan düşünemiyordu. Bunca kısa sürede Kabuledilmişliğe yükselmişti. Elayne, Kule’de eğitim görmekle kalmayıp, Andor tahtına oturan ilk tam Aes Sedai olabilirdi. Aynı anda iki farklı şey hissetmesi mantıklı gelmiyordu, ama şu anda pek az şey mantıklı geliyordu zaten. Ve Morgase tahtı sağlama almazsa kızı Aslan Tahtı’na asla çıkamayabilirdi.

“Aes Sedai yok dedim, Lini. Bu yüzden bana öyle bakmayı bıraksan da olur. Bu sefer bana kötü tatlı ilaçlar içiremeyeceksin. Dahası, Caemlyn’de herhangi bir Ajah’tan Aes Sedai bulunacağımdan kuşkuluyum.” Eski

destekçileri gitmişti, kendi imzasıyla sürülmüştü ve Ellorien'e yaptıkları yüzünden sonsuza dek düşman kalacaklardı. Saray'da yeni lordlar ve leydiler onların yerini almıştı. Askerler arasında yeni yüzler vardı. Orada ne kadar sadakat kalmıştı? "Kraliçenin Askerleri'nden Teğmen Tallanvor'u tanıyor musun, Lini?" Diğer kadın çabucak başını sallayınca devam etti. "Benim için onu bul ve buraya getir. Ama bana getirdiğini söyleme. Aslında, Emekliler Kısmı'ndaki herkesten, birisi soracak olursa burada olmadığımı söylemelerini iste."

"Bu işte, Gaebril ve kadınlarından daha fazlası var, değil mi?"

"Sen git, yeter, Lini. Ve acele et. Fazla zaman yok." Pencerenin dışındaki ağaç dolu bahçedeki gölgelere bakarak, güneş zirvesini aşmıştı. Kısa sürede akşam çökecekti. Akşam. Gaebril'in onu aramaya geleceği zaman.

Lini gittiği zaman Morgase sandalyede kaldı, katı katı oturmaya devam etti. Ayağa kalkmaya cesaret edemiyordu; dizleri artık daha güçlüydü, ama hareket etmeye başlarsa, Gaebril'i beklemek üzere oturma odasına varana kadar durmayacağından korkuyordu. Dürtü şimdi daha güçlüydü, özellikle yalnızken. Ve adam bir kez ona bakarsa, bir kez dokunursa, yaptığı her şeyi affedeceğinden emindi. Belki, hafızasının pusluluğu ve eksikliği düşünülürse, her şeyi unutacağından. Mümkün olamayacağını bilmese, adamın bir şekilde üzerinde Tek Güç kullandığını düşünecekti, ama yönlendiren hiçbir adam bu yaşa kadar yaşayamazdı.

Lini sık sık, her kadın için dünyada en az, onu beyinsiz bir aptal kılacak bir erkek olduğunu söylerdi, ama kendisinin kurban olacağına hiç inanmamıştı. Yine de, zamanında ne kadar doğru görünürse görünsün, erkek seçimleri asla iyi olmamıştı.

Taringail Damodred ile, siyasi sebeplerden dolayı evlenmişti. Adam eskiden Tigraine ile, Mordrellen öldükten sonra ortadan kaybolarak Taht savaşını başlatan Kız-Veliaht ile evliydi. Onunla evlenerek eski kraliçeyle arasında bir bağ sağlamış, muhaliflerinin çoğunu sakinleştirmiş ve daha da önemlisi, Cairhien'deki bitmek tükenmek bilmez savaşları sona erdirmişti. Kraliçeler kocalarını bu şekilde seçerdi. Taringail uzak, soğuk bir adamdı ve iki harika çocuğa rağmen aralarında hiç aşk olmamıştı; adam bir av kazasında öldüğünde neredeyse rahatlamıştı Morgase.

Thom Merrilin, Ev ozanı ve sonra Saray ozanı, ilk başta sevinç kaynağı olmuştu. Zeki ve espriliydi, onun tahta çıkmasına yardım etmek için Evler Oyunu numaralarını kullanan, bir kez çıktıktan sonra Andor'un

güçlenmesine yardımcı olan güler yüzlü bir adam. O zamanlar Morgase'den iki kat yaşlıydı, ama Morgase onunla evlenebilirdi –Andor'da sıradan insanlarla evlenmek sıradışı değildi– ama adam tek kelime etmeden ortadan kaybolmuştu ve Morgase öfkesine yenik düşmüştü. Adamın neden gittiğini hiç öğrenememişti, ama artık fark etmezdi. Sonunda döndüğünde, tutuklama emrini iptal edebilirdi, ama adam bu sefer sert sözlerine sert sözlerle karşılık vermiş, Morgase'in asla affedemeyeceği şeyler söylemişti. Ona şımarık çocuk ve Tar Valon kuklası dediğini hatırladığında hâlâ kulakları yanıyordu. Hatta tutup onu sarsmıştı, onu, kraliçesini!

Sonra Gareth Bryne vardı, güçlü ve becerikli, yüzü kadar açıksözlü, kendisi kadar inatçı; hain bir aptal olduğu ortaya çıkmıştı. Hayatından çıkıp gitmesi iyi olmuştu. Onu görmeyeli yarım seneden biraz fazla değil, uzun seneler geçmiş gibi geliyordu.

Ve son olarak Gaebril. Kötü seçim listesinin zirvesi. En azından diğerleri tahtına geçmek istememişti.

Bir kadının ömrü düşünülünce, o kadar da fazla değil, ama bir başka açıdan, çok fazla. Lini'nin zaman zaman söylediği bir başka şey de, erkeklerin üç şeye yaradığı, ama o konularda da çok iyi olduklarıydı. Lini o üç şeyin ne olduğunu söylediğinde çoktan tahta çıkmıştı. *Belki dansla yetinmeliydim,* diye düşündü alayla, *o zaman bunca sorun yaşamazdım.*

Lini genç Tallanvor ile döndüğünde bahçedeki gölgeler bir saat edecek kadar kaymıştı. Lini kapıyı kapatırken adam tek dizinin üzerine çöktü. "Başta gelmek istemedi," dedi Lini. "Elli sene önce olsa, sanırım senin teşhir ettiklerini gösterebilirdim ve o zaman hiç huysuzlanmadan takip ederdi, ama artık dil dökmem gerekiyor."

Tallanvor başını çevirip ekşi ekşi baktı ona. "Gelmezsem bir sopayla buraya kovalamakla tehdit ettin beni. Senin için bu kadar önemli olanın ne olduğunu merak ettiğim için şanslısın. Birinin seni sürükleye sürükleye revire götürmesini de sağlayabilirdim." Lini'nin sertçe burun çekmesinden etkilenmedi. Ekşi bakışları Morgase'e dönerken öfke doldu. "Görüyorum ki Gaebril ile görüşmeniz çok iyi gitmedi, Kraliçem. Ben ummuştum ki... daha fazlasını ummuştum."

Doğrudan gözlerine bakıyordu, ama Lini'nin yorumu Morgase'e yine elbisesini hatırlatmıştı. Açık göğsüne kor kızıl oklar doğrultulmuş gibi hissediyordu. Ellerini sakin sakin kucağında kavuşturmak için çaba göstermesi gerekiyordu. "Sen zeki bir çocuksun, Tallanvor. Ve sadık olduğuna inanıyorum, aksi halde İki Nehir haberiyle bana gelmezdin."

“Ben çocuk değilim,” diye terslendi adam, diz çöktüğü yerde kaskatı kesilerek. “Ben hayatını kraliçesinin hizmetine adamış bir erkeğim.”

Morgase karşılık olarak kendi öfkesini salıverdi. “Erkeksen erkek gibi davran. Ayağa kalk ve kraliçenin sorularını dürüstlükle yanıtla. Ve hatırla, *ben* senin kraliçenim, *genç* Tallanvor. Sen ne olduğunu düşünüyor olursan ol, ben Andor Kraliçesi’yim.”

“Beni affedin, Kraliçem. Duydum ve itaat edeceğim.” Sözcükler, tam olarak pişmanlık dolu olmasa da, gerektiği gibi söylenmişti, ama adam ayağa kalktı, başını kaldırdı ve ona her zamanki gibi meydan okurcasına baktı. Işık, adam Gareth Bryne kadar inatçıydı.

“Saray’daki Askerler arasında kaç sadık adam var? Kaçı yeminlerine itaat edip beni izler?”

“Ben izlerim,” dedi adam sessizce ve aniden tüm öfkesi gitti, ama hâlâ meydan okurcasına yüzüne bakıyordu. “Kalanlara gelince... Sadık asker bulmak istiyorsanız, uzak garnizonlara bakmanız gerekir, belki Beyazköprü kadar uzaklara. Eskiden Caemlyn’de olan bazıları silah altına alınanlarla birlikte Cairhien’e gönderildi, ama şehirde kalanlar son adamına kadar Gaebril’in. Yeni... Yeni yeminleri Kraliçe’ye değil tahta ve kanuna.”

Morgase’in umduğundan daha kötüydü, ama aslında beklediğinden de kötü değil. Ne olursa olsun, Gaebril aptal değildi. “O zaman hükümranlığımı yeniden kurmak için başka bir yere gitmem gerekecek.” Sürgünlerden sonra, Ellorien’den sonra Evleri ikna etmek zor olacaktı, ama yapılması gerekliydi. “Gaebril Saray’dan çıkmamı engellemeye çalışabilir” –iki kez ayrılmaya çalıştığını ve iki kez durdurulduğunu belirsizce hatırlıyordu– “bu yüzden iki at satın alacak, güney ahırlarının arkasındaki sokakta bekleyeceksin. At binmeye uygun bir şekilde giyindikten sonra seninle orada buluşacağım.”

“Çok aleni,” dedi adam. “Ve çok yakın. Siz nasıl kılık değiştirirseniz değiştirin Gaebril’in adamları sizi tanıyabilir. Bir adam tanıyorum... Kraliçenin Takdisi adında bir hanı bulabilir misiniz? Yeni Şehir’in batı kısmında?” Yeni Şehir, ancak çevrelediği Eski Şehir’le kıyaslandığında yeniydi.

“Bulabilirim.” Sözlerine karşı çıkılmasından hoşlanmıyordu, son derece mantıklı olsa bile. Bunu Bryne da yapıyordu. Bu genç adama ne kadar iyi kılık değiştirebildiğini göstermek bir zevk olacaktı. Senede bir kez sıradan biri gibi giyinip sokaklarda dolaşmak ve halkın nabzını tutmak her zaman

yaptığı bir şeydi, ama bu sene yapmadığını hatırladı. Onu kimse tanıyamazdı. “Ama bu adama güvenilebilir mi, genç Tallanvor?”

“Basel Gill size benim kadar sadık.” Duraksadı, yüzünden bir acı geçti, sonra yerini bir kez daha öfke aldı. “Neden bu kadar beklediniz? Biliyor olmalıydınız, görüyor olmalıydınız, ama Gaebril Andor’u gırtlağından yakalayana kadar beklediniz. Neden beklediniz?”

Demek öyle. Öfkesi dürüstlükle açığa çıkmıştı ve dürüst bir yanıtı hak ediyordu. Yalnız, Morgase’in verecek bir yanıtı yoktu, hele ona söyleyebileceği bir yanıtı, asla. “Kraliçeni sorgulamak sana düşmez, delikanlı,” dedi nazik bir kararlılıkla. “Sadık bir adam, ki senin sadık olduğunu biliyorum, sorgulamadan hizmet eder.”

Adam uzun bir nefes salıverdi. “Kraliçenin Takdisi’nin ahırında sizi bekleyeceğim, Kraliçem.” Ve törenlere layık bir eğilmeden sonra çıkıp gitti.

“Neden ona genç deyip duruyorsun?” diye sordu Lini, kapı kapandıktan sonra. “Onu kızdırıyor. ‘Ata binmeden önce eyerin altına ancak bir aptal diken koyar.’”

“O *gerçekten* genç, Lini. Oğlum olacak yaşta.”

Lini hıhladı ve bu sefer hiç de nazik bir hıhlama değildi. “Galad’dan birkaç yaş büyük ve Galad bile senin oğlun olmak için fazla büyük. Tallanvor doğduğunda sen oyuncak bebeklerle oynuyordun ve bebeklerin oyuncakların geldiği yerden geldiğini sanıyordun.”

Morgase içini çekerken, bu kadının annesine de aynı şekilde mi davrandığını merak etti. Muhtemelen. Ve Lini Elayne’in tahta çıktığını görecek kadar yaşarsa –bir şekilde bundan kuşku duymuyordu; Lini sonsuza dek yaşayacaktı– muhtemelen Elayne’e de bundan farklı davranmayacaktı. Elayne’in miras alacağı bir taht olacağını varsayarsa. “Soran şu, göründüğü kadar sadık mı, Lini? Saray’daki bütün sadık adamlar uzaklaştırılmışken, bir inançlı Kraliçenin Askeri. Aniden doğru olamayacak kadar iyi geldi kulağıma.”

“Yeni yemini etti.” Morgase ağzını açtı, ama Lini onu engelledi. “Onu daha sonra, ahırlarda yalnız başına gördüm. Kimi kastettiğini oradan anladım; ismini öğrendim. O beni görmedi. Gözyaşları içinde dizleri üzerine çöktü. Bir senden özür diliyor, bir eski yemini tekrarlıyordu. Yalnızca ‘Andor Kraliçesi’ne değil, ‘Andor Kraliçesi Morgase’e. Eski tarzdaki gibi, kılıcı üzerine yemin etti, o kılıcı kırmadan önce son damlasını dökeceğini göstermek için kolunu kesti. Erkekler hakkında bir şeyler

bilirim, kızım. O adam çıplak ellerinden başka hiçbir şeyi olmasa bile, bir orduya karşı arkadan gelir."

Bunu bilmek güzeldi. Ona güvenemiyorsa, sıra Lini'den şüphe etmeye gelirdi. Hayır, Lini asla olmaz. Eski tarzda mı yemin etmişti? İşte bu hikâyelere layık bir şeydi. Ve düşüncelerinin yine dağılmasına izin veriyordu. Bildiklerine bakarak, kuşkusuz Gaebril'in zihnini bulutlandırması sona ermişti. O zaman neden içinden bir parça hâlâ oturma odasına dönüp beklemek istiyordu? Yoğunlaşmak zorundaydı. "Basit bir elbiseye ihtiyacım olacak, Lini. Üzerime çok iyi uymayan bir elbiseye. Şömineden biraz is ve..."

Lini de gelmekte ısrar etti. Onu arkada bırakmak için Morgase'in kadını sandalyeye bağlaması gerekecekti ve yaşlı kadının bağlanmasına izin vereceğinden emin değildi; hep kırılgan görünmüştü ve hep göründüğünden daha güçlü olmuştu.

Küçük bir yan kapıdan çıktıklarında, Morgase hiç kendi gibi görünmüyordu. Biraz isle kızıl altın saçlarını karartmış, parıltısını yok etmiş, gevşek görünmesini sağlamıştı. Yüzünden akan terin de faydası oluyordu. Kimse kraliçelerin terlediğine inanmazdı. Şekilsiz, kaba –çok kaba– gri yünden, etekleri bölünmüş bir elbise kılığını tamamlıyordu. İç etekliği ve çorapları bile kaba yündendi. Yük arabasını pazara sürmüş, sonra biraz da şehri görmek istemiş bir çiftçi kadına benziyordu. Lini tıpkı kendisi gibi görünüyordu, dik sırtlı ve saçmalık kabul etmeyecek bir kadın. İyi kesimli, ama modası on sene önce geçmiş yeşil, yünlü bir binici elbisesi giyiyordu.

Morgase kaşınabilmeyi dileyerek, diğer kadının üzerine iyi oturmayan bir elbise bulma işini bu kadar içtenlikle yapmamış olduğunu diledi. Açık yakalı elbiseyi yatağının altına tıkarken, yaşlı dadı satmayı düşünmediğin malları sergilemek hakkında bir şeyler mırıldanmıştı ve Morgase bunu şimdi uydurduğunu iddia ettiğinde yanıtı, *Benim yaşımda biri uydursa bile yine de eski bir deyiş olur,* olmuştu. Morgase kaşıntı verici, kötü kesimli elbisenin o yakası açık elbisenin cezası olduğundan kuşkulanıyordu.

İç Şehir tepelere inşa edilmişti ve sokakları arazinin doğal kıvrımlarını takip ediyordu. Güneş altında yüz değişik renkte pırıldayan seramik kaplı kulelere, ağaç ve anıt dolu parklara açılan ani manzaralar sunmak üzere planlanmıştı. Ani yükseltiler gözü tüm Caemlyn, ötesindeki yükselip alçalan ovalar ve en arkadaki ormanlar üzerinde dolaşmaya zorluyordu. Morgase sokakları dolduran kalabalıkların arasında seğirtirken bunların

hiçbirini görmedi. Normalde insanları dinlemeye, ruh hallerini anlamaya çalışırdı. Bu sefer yalnızca büyük bir şehrin uğultusunu duydu. Onları ayaklandırmayı düşünmüyordu. Yalnızca taşlar ve öfkeyle silahlanmış binlerce insan Kraliyet Sarayı'ndaki Askerleri alt edebilirdi, ama daha önceden bilmiyor olsaydı bile, önceki baharda çıkan ve Gaebril'in gözüne girmesini sağlayan isyanlarla, önceki senenin isyanları öfkeli güruhların neler yapabileceğini göstermişti. Morgase Caemlyn'e yeniden hükmetmek istiyordu, onun yandığını görmek değil.

İç Şehir'in beyaz duvarlarının ötesinde, Yeni Şehir'in kendi güzellikleri vardı. Yüksek, ince kuleler, beyaz ve altın rengi parıldayan kubbeler, geniş, kırmızı kiremitli çatılar, gümüş ve beyaz çizgilerle süslenmiş gri taştan, büyük, kuleli dış duvarlar. Ortasından ağaç ve çimen kaplı toprak şeritlerle ikiye bölünmüş geniş bulvarlar insanlar, yük ve binek arabalarıyla tıka basa doluydu. Geçerken çimenlerin yağmur yoksunluğundan kuruduğunu fark etmek dışında, Morgase aklını aradığı şeyden ayırmadı.

Senelik gezilerinde kazandığı deneyimleri kullanarak, sorgulayacağı insanları dikkatle seçti. Daha çok erkekler. Saçlarındaki ise rağmen nasıl göründüğünü biliyordu ve bazı kadınlar sırf kıskançlıktan yanlış yön tarif edebilirdi. Diğer yandan erkekler, onu etkilemek amacıyla doğru yolu tarif etmek için paralanırlardı. Fazla kendini beğenmiş ya da fazla kaba bir yüze sahip olanlar olmaz. İlk gruptakiler, kendileri de yaya olmasına rağmen yaklaşıldıkları için bozulurlardı ve diğerleri yön soran bir kadının aklında bambaşka şeyler olduğunu düşünürdü.

Çenesi yüzüne çok iri gelen, sokakta dikiş iğnesi ve toplu iğne satan bir adam ona sırıttı ve, "Kimse sana birazcık Kraliçe'ye benzediğini söylemedi mi? Bizi nasıl bir kargaşaya atmış olursa olsun, güzel bir kadın o," dedi.

Morgase adama, Lini'nin sert bakışlarını çeken kaba bir kahkaha attı. "İltifatlarını karına sakla. Soldan ikinci sokak mı diyorsun? Sağ ol. İltifat için de."

Kalabalığı ittirip geçerken kaşlarını çattı. Bunu fazla sık duymuştu. Kraliçe'ye benzediğini değil, Morgase'in her şeyi karman çorman ettiğini. Anladığı kadarıyla, Gaebril askerlerinin masrafını karşılayabilmek için vergileri çok fazla artırmıştı, ama suçu ona atıyorlardı ve haklıydılar da. Sorumluluk Kraliçe'ye aitti. Saray'dan başka yasalar da çıkmıştı, hiç mantıklı gelmeyen, ama insanların yaşamlarını güçleştiren yasalar. Kendisi hakkında fısıltılar duymuştu, belki de artık Andor'un yeterinden fazla kraliçesi olduğunu söyleyen fısıltılar. Yalnızca mırıltılar, ama bir adamın

alçak sesle söylemeye cesaret ettiği şeyi on kişi kafasından geçirirdi. Belki Gaebril’e karşı kalabalıkları ayaklandırmak düşündüğü kadar kolay olmayacaktı.

Sonunda aradığı yeri buldu, geniş, taştan bir han. Kapının üzerindeki tabelada Gül Tacı takmış, ellerinden birini başına götürmüş altın saçlı bir kadının önünde diz çökmüş bir adam resmi vardı. Kraliçenin Takdisi. O resim kendisi ise, pek de iyi olmamıştı. Yanakları fazla şişmandı.

Hanın önünde durana kadar Lini’nin oflayıp pufladığını fark etmedi. Hızlı yürümüştü ve kadın genç sayılmazdı. “Lini, özür dilerim. Bu kadar hızlı...”

“Sana yetişemiyorsam, kızım, Elayne’in bebeklerine nasıl bakacağım? Orada durup bekleyecek misin? ‘Ayak sürüyerek asla yolculuğu bitiremezsin.’ Ahırda olacağını söylemişti.”

Beyaz saçlı kadın kendi kendine mırıldanarak yürüyüp gitti ve Morgase onun peşinden hanı dolandı. Taş ahıra girmeden önce, güneşe bakmak için gözlerini gölgeledi. Alacakaranlığa iki saatten az kalmıştı; şimdiden aramaya başlamamışsa bile, Gaebril o zaman onu aramaya başlardı.

At bölmeleri dizili ahırda Tallanvor yalnız değildi. Üzerine kılıç kemeri takılmış yeşil ceketi içinde saman kaplı yerde diz çöktüğünde, iki adam ve bir kadın da onunla birlikte diz çöktü. Kadın, kendinden emin değilmiş gibi biraz tereddütlüydü. Şişman, pembe yüzlü, kelleşmekte olan adam hancı Basel Gill olmalıydı. Üzerine çelik diskler dikilmiş, bel kısmı biraz dar gelen deri bir yelek giymiş, üzerine kılıç takmıştı.

“Kraliçem,” dedi Gill, “senelerdir kılıç taşımadım, Aiel Savaşı’ndan bu yana değil, ama sizi takip etmeme izin verirseniz onur sayarım.” Aptal gibi görünüyor olmalıydı, ama görünmüyordu.

Morgase diğer ikisini inceledi. Kaba, gri bir ceket içinde, ağır göz kapaklarına, defalarca kırılmış bir burna sahip, yaralı yüzlü iri yarı bir adam ve orta yaşlarına yaklaşan kısa boylu, sevimli bir kadın. Kadın sokak kabadayısı ile birlikte görünüyordu, ama yüksek yakalı mavi, yün elbisesi onun gibi birinin satın alamayacağı kadar iyi dokunmuştu.

Adam, o miskin görünüşüne rağmen, Morgase’in kuşkularını sezdi. “Adım Lamgwin Kraliçem ve Kraliçe’nin sadık bir kuluyum. Yapılanlar doğru değil ve düzeltilmeli. Ben de sizi takip etmek istiyorum. Hem ben, hem Breane.”

“Kalkın,” dedi Morgase hepsine. “Kraliçeniz olduğumu açık açık söyleyebileceğiniz kadar güvenli bir yere ulaşmamıza daha günler var. Yol

arkadaşlığından memnun olurum, Gill Efendi. Seninkinden de Lamgwin Efendi, ama kadının Caemlyn'de kalırsa daha fazla güvende olur. Bizi zor günler bekliyor."

Breane eteklerindeki samanı silkeleyerek ona keskin bir bakış fırlattı, Lini'ye ise daha keskin bir tane. "Ben zor günler yaşadım," dedi Cairhien aksanıyla. Morgase tahmininde yanılmıyorsa asil doğumluydu; mültecilerden biri. "Ve Lamgwin'i bulana dek hiç iyi adam tanımadım. Ya da o beni bulana dek. Onun size duyduğu sadakat ve sevginin on katını ben ona duyuyorum. O sizi takip ediyor, ama ben onu takip ediyorum. Arkada kalmayacağım."

Morgase nefes aldı, sonra başını sallayarak kabul ettiğini bildirdi. Kadın zaten bu yanıtı bekliyor gibiydi. Tahtını yeniden ele geçirecek ordu için güzel bir tohum: Durmaksızın ona kaş çatan genç bir subay, yirmi senedir at binmemiş gibi görünen şişman bir hancı, yarı uykuda görünen bir sokak kabadayısı, sadakatinin ancak kabadayıya kadar uzandığını açık açık söyleyen bir Cairhienli mülteci kadın. Ve Lini, elbette. Ona, daha çocuk odasından çıkmamış gibi davranan Lini. Ah, evet, çok iyi bir tohum.

"Nereye gidiyoruz, Kraliçem?" diye sordu Gill, çoktan eyerlenmiş atları bölmelerinden çıkarırken. Lamgwin şaşırtıcı bir hızla hareket ederek bir atın üzerine Lini için bir başka yüksek eyer yerleştirdi.

Morgase bunu düşünmemiş olduğunu fark etti. *Işık, Gaebril hâlâ zihnimi puslandırıyor olamaz.* Ama hâlâ oturma odasına dönme dürtüsü duyuyordu. O değildi sebep. Daha önce Saray'dan çıkıp buraya ulaşmaya yoğunlaşmıştı. Eskiden olsa, ilk önce Ellorien'e giderdi, ama Pelivar ya da Arathelle de olurdu. Onları neden sürdüğünü açıklamanın bir yolunu bulduğu zaman.

O daha ağzını açmadan Tallanvor, "Gareth Bryne'a gitmeliyiz," dedi. "Büyük Evler arasında size karşı sert duygular var, Kraliçem, ama Bryne sizi takip ederken size yeniden sadakat yemini ederler. Sırf Bryne'ın her savaşı kazanacağını bildikleri için bile olsa."

Morgase hemen reddetmemek için ağzını sıkı sıkı kapattı. Bryne bir haindi. Ama aynı zamanda hayatta olan en büyük generallerden biriydi. Pelivar ile diğerlerine sürüldüklerini unutturacaksa, onun varlığı ikna edici bir sav olurdu. Pekâlâ. Kuşkusuz Kraliçenin Askerleri'nin Kumandan Generali olma şansına balıklama atlardı. Atlamazsa, o olmadan da yapabilirdi pekâlâ.

Güneş ufka dokunduğunda, Caemlyn’den sekiz kilometre uzaktaydılar ve hızla Kore Pınarları’na at sürüyorlardı.

Padan Fain geceleri rahat hissederdi. Beyaz Kule’nin duvar halısı kaplı koridorlarında yürürken, dışarıdaki karanlık, yaldızlı, aynalı, yanmakta olan ayaklı şamdanlara rağmen, onu düşmanlarından saklayan bir pelerin oluşturuyor gibiydi. Sahte bir his, biliyordu; düşmanları sayısızdı ve her yerdeydi. O anda, uyanık olduğu her saat olduğu gibi, Rand al’Thor’u hissedebiliyordu. Olduğu yeri değil, ama hâlâ bir yerlerde hayatta olduğunu. Hâlâ hayatta. Bu Shayol Ghul’de, Kıyamet Çukuru’nda aldığı bir armağandı, bu al’Thor farkındalığı.

Zihni Çukur’da ona yapılanların anılarına döndü. Orada damıtılmış, yeniden yapılmıştı. Ama daha sonra, Aridhol’de, yeniden doğmuştu. Eski ve yeni düşmanları dümdüz etmek üzere.

Kule’nin boş, gece koridorlarında yürürken bir şeyi daha hissediyordu, ona ait olan, ondan çalınmış bir şeyi. O anda, al’Thor’un ölümünden ya da Kule’nin yıkımından, hatta kadim düşmanından intikam almaktan daha keskin bir arzu sürüklüyordu onu. Bütün olma arzusu.

Ağır tahta kapının kalın menteşeleri ve demir kayışları vardı ve kafası kadar büyük, siyah demirden bir kilitle kapanmıştı. Kule’de pek az kapı kilitlenirdi –Aes Sedailerin ortasında hırsızlık yapmaya kim cesaret edebilirdi ki– ama Kule’deki bazı şeyler, kolaylıkla ulaşılabilmesine izin verilemeyecek kadar tehlikeli sayılıyordu. En tehlikelisini de bu kapının arkasında, bu sağlam kilidin korumasında tutuyorlardı.

Alçak sesle kıkırdayarak ceketinin cebinden iki ince, kıvrık metal çubuk çıkardı, anahtar deliğine soktu, yokladı, ittirdi, büktü. Kilit ağır bir tıkırtıyla yuvasından çıktı. Fain bir an boğuk sesle kahkaha atarak kapıya yaslandı. Sağlam bir kilidin koruması altında, Aes Sedai gücüyle çevrili ve basit metalle korunuyor. Bu saatte hizmetkârlar ve çömezler bile işlerini bitirmiş olmalıydı, ama hâlâ uyanık olan, buralardan geçebilecek kişiler olabilirdi. Zaman zaman neşe dalgalarıyla sarsılmaya devam ederek maymuncukları cebine koydu ve şişman bir balmumu mum çıkarıp yakındaki ayaklı şamdandan yaktı.

Mumu yükseğe kaldırarak kapıyı arkasından kapatıp çevresine bakındı. Duvarlara raflar dizilmişti. Üstlerine değişik büyüklük ve şekillerde sade kutular ve kakmalı sandıklar, kemik, fildişi ve daha koyu renk bir maddeden küçük biblolar, mum ışığı altında kıvılcımlanan metal, cam, kristal eşyalar

dizilmişti. Hiçbiri tehlikeli görünmüyordu. Her şey tozla kaplanmıştı; Aes Sedailer bile buraya nadiren gelirdi ve kimsenin girmesine izin vermezlerdi. Aradığı şey onu kendisine çekiyordu.

Bel yüksekliğindeki bir rafta kara, metal bir kutu duruyordu. Kutuyu açtı. Ortaya beş santim kalınlığında, içinde yalnızca altın kını içinde kıvrımlı bir hançerin sığabileceği kadar boşluk kalmış duvarlar çıktı. Hançerin kabzasına iri bir yakut oturtulmuştu. Ne altın, ne de karanlıkta kan gibi parlayan yakut ilgilendiriyordu onu. Telaşla mumu kutunun yanına dikmek için biraz balmumu döktü ve hançeri aldı.

Ona dokunur dokunmaz içini çekti, zevkle gerindi. Yeniden bütün olmuştu, çok uzun zaman önce onu bağlayan şeyle bir, ona çok gerçek bir şekilde yaşam veren şeyle bir.

Demir menteşeler hafifçe gıcırdadı ve Fain hançeri kınından çekerek kapıya doğru atıldı. Kapıyı açan solgun, genç kadın ancak ağzını açacak kadar zaman buldu, sonra Fain yanağını çizdi; aynı hareketle kını bıraktı ve kadının kolunu yakalayarak onu yanından depoya çekti. Kafasını uzatarak koridorun iki yanına bakındı. Hâlâ boştu.

Başını geri çekip kapıyı kapatmakta acele etmedi. Ne bulacağını biliyordu.

Genç kadın taş zeminde kıvranarak yatıyor, çığlık atmaya çalışıyor, ama başaramıyordu. Elleri kararmış, tanınmayacak ölçüde şişmiş yüzünü pençeliyordu. Omuzlarına yoğun bir yağ gibi siyah bir akıntı dökülüyordu. Ucu çizgili kar beyazı etekleri, ayakları faydasızca çırpınırken savruluyordu. Fain eline sıçramış kanı yaladı ve kını yerden alırken kıkırdadı.

“Sen aptalın tekisin.”

Hızla döndü, hançer uzandı, ama çevresindeki hava katılaşır gibi oldu, onu boynundan çizmelerinin tabanına kadar sarmaladı. Orada, ayakuçlarında, indirmeye hazırlandığı hançeriyle asılı kaldı ve Alviarin’in kapıyı arkasından kapatmasını, sırtını kapıya verip onu incelemesini izledi. Bu sefer gıcırtı çıkmamıştı. Ölen kızın terlikli ayaklarının zemin taşlarına sürtünmesi o gıcırtıyı asla maskeleyemezdi. Fain aniden gözlerini yakmaya başlayan tere karşı gözlerini kırpıştırdı.

“Gerçekten bu odada koruma olmayacağını, bu odanın izlenmeyeceğini düşündün mü? O kilide koruma büyüsü yapılmıştı. O kilidi izlemek bu genç aptalın bu geceki işiydi. Yapması gerekeni yapsaydı, şu anda bu kapının

dışında bir düzine Muhafız ve aynı sayıda Aes Sedai bulurdun. Aptallığının bedelini ödüyor.”

Fain’in arkasındaki kıvranma sesleri kesildi ve adamın gözleri kısıldı. Alviarin Sarı Ajah’tan değildi, ama yine de genç kadına Şifa vermeye teşebbüs edebilirdi. Ve Kabuledilmiş’in vermiş olması gereken alarmı da vermemişti. Aksi halde şu anda burada yalnız duruyor olmazdı. “Sen Kara Ajah’tansın,” diye fısıldadı Fain.

“Tehlikeli bir suçlama,” dedi kadın sakin sakin. Hangisi için tehlikeli olacağı belli değildi. “Siuan Sanche sorgulanırken Kara Ajah’ın gerçek olduğunu iddia etmeye çalıştı. Elaida dinlemedi ve yine dinlemez. Kara Ajah hakkındaki söylentiler Kule’ye yöneltilmiş pis bir küfürdür.”

“Sen Kara Ajah’tansın,” dedi Fain yine, daha yüksek sesle.

“Onu mu çalmak istiyorsun?” Adam konuşmamış gibi davranıyordu. “Yakut buna değmez, Fain. Ya da adın her ne ise. O hançer öyle lekeli ki ancak bir aptal maşa kullanmadan dokunur ona ya da gerekenden bir an fazla yakınında bulunur. Verine’e ne yaptığını gördün. O zaman neden buraya girip, doğrudan burada olduğunu bilmemen gereken bir şeye yöneliyorsun? Arayacak zaman bulamamış olmalıydın.”

“Senin için Elaida’dan kurtulabilirim. Bununla bir kez dokunursam, Şifa bile kurtaramaz onu.” Hançerle işaret etmeye çalıştı, ama bir kıl payı kadar kıpırdatamadı; kıpırdatabilse, Alviarin şimdi ölmüş olurdu. “Kule’deki ikinci değil birinci kadın sen olursun.”

Kadın ona güldü, serin, küçümseme dolu çanlar gibi bir kahkaha. “İstesem birinci olmaz mıydım, sanıyorsun? İkinci olmak işime geliyor. Bırak başarı adını verdiği şeyler için Elaida övülsün, başarısızlıklar için de o terlesin. Ben gücün nerede olduğunu biliyorum. Şimdi, sorularımı yanıtla, yoksa sabahleyin burada bir değil iki ceset bulunur.”

Uygun yalanlarla yanıtlasa da yanıtlamasa da, her dununda iki ceset olacaktı; kadın adamın yaşamasına izin vermeyi düşünmüyordu. “Thakan’dar’ı gördüm.” Bunu söylemek canını acıtıyordu; getirdiği anılar acıydı. İnlemeyi reddetti, sözcükleri zorla telaffuz etti. “Büyük sis denizi, sessizlik içinde siyah yamaçlara yuvarlanıyor ve çarpıyor. Altında demirhane ateşleri kırmızı kırmızı parlıyor. İnsanları delirtecek bir gökyüzüne doğru şimşekler çakıyor.” Devam etmek istemiyordu, ama kendini zorladı. “Shayol Ghul’ün göbeğine giden yoldan geçtim, başımın üzerinde dişler gibi sarkan taşlarla, o uzun yolu, ta ateş ve eriyik kaya gölünün kıyısına...” *Hayır, bir daha olmaz!* “...Karanlığın Yüce Efendisi’nin

sonsuz derinliklerinde tutulduğu yere. Shayol Ghul'ün üzerindeki gökler, onun nefesiyle, öğle vaktinde bile karadır."

Alviarin şimdi iri iri açılmış gözlerle, dimdik duruyordu. Korku dolu değil, etkilenmiş. "Ben duymuştum..." diye başladı yumuşak sesle, sonra başını iki yana salladı ve delici bakışlarını ona dikti. "Sen kimsin? Neden buradasın? Ter... Seçilmişlerden biri mi yolladı seni? Neden bana bilgi verilmedi?"

Fain başını arkaya attı ve güldü. "Benim gibilere verilen görevler senin gibilerin bilebileceği görevler midir?" Anayurdu olan Lugard aksanı yine güçlenmişti; bir açıdan geldiği şehir orasıydı. "Seçilmişler sırlarını sana mı açıyor?" İçeride bir şey, bu şekilde yapılmaması gerektiğini haykırıyordu, ama Fain Aes Sedailerden nefret ediyordu, o içerideki şey de öyle. "Dikkatli ol, cici, küçük Aes Sedai, yoksa seni eğlence olsun diye Myrddraallere verirler."

Kadının bakışları adamın gözlerini delen buzdan çiviler gibiydi. "Göreceğiz, Fain Efendi. Çıkardığın bu pisliği temizleyeceğim ve sonra göreceğiz bakalım hangimiz Seçilmişlerin gözünde daha yüksekte duruyoruz." Hançeri süzerek geri geri odadan çıktı. Kadının gidişinin üzerinden tam bir dakika geçmeden Fain'in çevresindeki hava yumuşamadı.

Fain sessizce kendi kendine hırladı. Aptal. Aes Sedai'nin oyununu oynarken, onun önünde yaltaklanırken, bir anlık öfkeyle hepsini mahvetmişti. Hançeri kınına sokarken parmağını kesti ve silahı ceketinin altına sokarken yarayı emdi. Fain hiç de kadının düşündüğü şey değildi. Eskiden Karanlıkdostuydu, ama artık bunu aşmıştı. Bunun ötesinde, üzerindeydi. Bambaşka bir şeydi. Daha fazla bir şey. Fain ondan kurtulamadan kadın Terkedilmişlerden biliye iletişim kurmayı başarırsa... Denememek daha iyiydi. Artık Valere Borusu'nu bulacak zaman yoktu. Şehrin dışında onu bekleyen takipçileri vardı. Hâlâ bekliyor olmalılardı. İçlerine korku salmıştı. İnsanların bazılarının hâlâ hayatta olduğunu umuyordu.

Güneş doğmadan Kule'den çıkmış, Tar Valon adasından ayrılmıştı bile. Al'Thor orada bir yerdeydi. Ve Fain yine bütün olmuştu.

20
Jangai Geçidi

Dünyanın Omurgası'nın hayaletsi silueti altında Rand Jeade'en'i Jangai Geçidi'nin başlangıcını oluşturan kayalık tepelerden yukarı yürütmeye başladı. Ejderduvarı gökyüzünü deliyor, diğer dağları cüceleştiriyordu; karla kaplı zirveleri sıcak akşam güneşine meydan okuyordu. En yüksek zirve bulutların üzerine tırmanıyor, asla gelmeyecek yağmurların vaadi ile Kıraç ile alay ediyordu. Rand neden bir insanın bu dağlara tırmanmak isteyebileceğini hayal edemiyordu, ama bu dağları aşmaya çalışan insanların korkularına yenilerek, nefes almayı başaramadan geri döndükleri söyleniyordu. Bir insanın, bu kadar yükseğe tırmanmaya teşebbüs ederken nefes almayı unutacak kadar korkacağına inanırdı.

"...ama Cairhienliler Evler Oyunu'na deli oluyor olsalar da," diyordu Moiraine yanı başından, "sen güçlü olduğun sürece seni takip ederler. Onlara karşı katı ol, ama lütfen aynı zamanda adil de ol. Gerçek adalet dağıtan bir hükümdar..."

Rand diğer biniciler, arkadan ağır ağır gelen Kadere'in arabalarının gıcırtı ve gümbürtüleri gibi kadını da duymazdan gelmeye çalıştı. Kıraç'ın kırık boğazları ve sel yatakları arkada kalmıştı, ama bu engebeli, neredeyse aynı ölçüde çıplak tepeler arabalar için yine de kötüydü. Yirmi senedir kimse bu yoldan geçmemişti.

Ne zaman izin verse, Moiraine gün doğumundan gün batımına dek böyle konuşuyordu onunla. Dersleri küçük konular üzerine oluyordu... örneğin sarayda nasıl davranılacağı konusunda ya da büyük konular üzerinde... Beyazpelerinlerin siyasi etkisi ya da belki ticaretin hükümdarların savaşa gidip gitmeme konusundaki kararlarını nasıl etkileyeceği. Dağların diğer yanına varmadan Rand'ın bir asilin alması

gereken eğitimi almış olacağına kararlı gibiydi. Söylediklerinin ne kadarının, Emond Meydanı'ndaki herkesin sağduyu diyeceği şeyi yansıttığı şaşırtıcı idi. Ve bazen de yansıtmıyordu.

Zaman zaman şaşırtıcı bir şey söylüyordu; örneğin, kendisi, Egwene, Elayne ve Nynaeve dışında Kule'den hiçbir kadına güvenmemesi gerektiği ya da Elaida'nın artık Amyrlin Makamı olduğu haberi gibi. İtaat etmesi gereken bir yemin olsa da olmasa da, bunu nereden bildiğini söylemiyordu. Bunu ona açıklamanın başkasına düştüğünü söylüyordu, eğer o kişi açıklamayı seçerse ve bu hakka kendisinin sahip olmadığını söylüyordu. Rand Bilge düşgezginlerinden şüpheleniyordu, ama onlar doğrudan gözlerine bakmış, evet ya da hayır demeyi reddetmişlerdi. Rand onlara da Moiraine'in yeminini ettirebilmeyi diliyordu; kadınlar, sanki şeflere ulaşmadan ilk önce onlarla görüşmesini istiyorlarmış gibi, durmaksızın şeflerle arasına giriyorlardı.

Şu anda Elaida ya da Bilgeleri düşünmek ya da Moiraine'i dinlemek istemiyordu. Şu anda ilerideki geçidi incelemek istiyordu. Kör bir balta dağları tekrar tekrar yarmaya çalışmış, ama başarısız olmuş gibi, dağların arasında derin bir yarık halinde kıvrılıyordu geçit. Birkaç dakikalık at yolculuğundan sonra içinde bulacaklardı kendilerini.

Geçit ağzının bir tarafındaki dik yamacın yüz adım genişliğindeki kısmı düzlenmiş, üzerine rüzgârla yıpranmış, neredeyse yetmiş metrelik, bir asaya sarılmış yılan figürü oyulmuştu; bir anıt ya da bir hükümdarın sembolü, kuşkusuz tarihi Artur Şahinkanadı'ndan, hatta belki Trolloc Savaşları'ndan önceye giden, kayıp bir ulusa ait. Rand çok uzun zaman önce kaybolmuş uluslardan kalan yıkıntıları daha önce de görmüştü; genellikle Moiraine bile kaynaklarını bilemiyordu.

Diğer yanda, yüksekte (o kadar yüksekteydi ki gördüğünü düşündüğü şeyi gördüğünden emin olamıyordu), kar çizgisinin hemen altında, daha da tuhaf bir şey duruyordu. Birkaç bin senelik bir anıtı sıradanlaştıran bir şey. Koyu renk dağın üzerinde gri gri parlayan bina yıkıntılarının kalıntıları olduğuna yemin edebilirdi ve daha da tuhafı, aynı malzemeden, gemiler için yapılmış rıhtımlar sarhoş sarhoş dağdan aşağı sarkıyordu. Eğer hayal etmiyorsa, bu Kırılış'tan öncesinden kalmış olmalıydı. O senelerde dünyanın yüzü tamamen değişmişti. Önceden, burası pekâlâ bir okyanus tabanı olabilirdi. Asmodean'a sorması gerekecekti. Zamanı olsa bile, kendi başına anlamak için o yüksekliğe tırmanmak isteyeceğinden emin değildi.

Dev yılanın dibinde Taien vardı, orta büyüklükte, yüksek duvarlı bir kasaba. Kasabanın kendisi de, Cairhienlilerin Üç Kat Topraklar'a kervanlar gönderebildikleri, İpek Yolu boyunca Shara'dan bu tarafa servet aktığı zamanlardan bir kalıntıydı. Kasabanın üzerinde kuşlar var gibiydi, gri taş duvarların üzerine düzensiz aralıklarla konmuş kara lekeler. Mat Zar'ın üzengilerine basarak doğruldu, o geniş siperlikli şapkayla gözlerini gölgeleyerek ve kaşlarını çatarak geçitten yukarı baktı. Lan'in sert yüzünde hiç ifade yoktu, ama o da aynı ölçüde dikkatli görünüyordu; burada biraz daha serin olan rüzgâr renk değiştiren pelerinini çevresinde dalgalandırıyordu ve bir an omuzlarından çizmelerine dek bütün bedeni kayalık tepelere ve seyrek dikenli çalılara karışmış gibi göründü.

"Beni dinliyor musun?" dedi Moiraine aniden, beyaz kısrağını yaklaştırarak. "Zorunda olduğun!.." Derin bir nefes aldı. "Lütfen, Rand. Sana anlatmam gereken çok şey var, bilmen gereken çok şey."

Kadının sesindeki yakarı tınısı Rand'ın ona bakmasına sebep oldu. Kadının varlığı karşısında huşu içinde kaldığı zamanları hatırlayabiliyordu. Şimdi, onca azametine rağmen ufak tefek görünüyordu. Aptalca bir şey, ama Rand onu korumak zorunda hissediyordu. "Önümüzde epey zaman var, Moiraine," dedi nazikçe. "Dünya hakkında senin kadar bilgim varmış gibi yapmayacağım. Artık seni yanımdan ayırmayı düşünmüyorum." Bunun, *kadının onu* yanından ayırmadığı zamanlara göre ne kadar büyük bir değişiklik olduğunu fark etmedi. "Ama şu anda aklımda başka şeyler var."

"Elbette." Moiraine içini çekti. "Nasıl istersen. Daha epey zamanımız var."

Rand benekli gri aygırı eşkin kaldırdı ve diğerleri de takip etti. Arabalar da hızlandı, ama yamaçta ayak uydurmakta zorlanıyorlardı. Asmodean'ın... Jasin Natael'in yama kaplı âşık pelerini arkasında, dizginine dayadığı bayrak gibi dalgalanıyordu. Merkezine siyah beyaz, kadim Aes Sedai simgesi yerleştirilmiş parlak kırmızı bir bayraktı bu. Adamın suratı asıktı; sancaktar olmaktan hiç memnun olmamıştı. O simge altında fethedecekti, Rhuidean Kehaneti öyle diyordu ve belki Tear Taşı'ndaki gönderde bıraktığı Ejder Sancağı kadar, Lews Therin'in sancağı kadar korkulmazdı dünyayı. Bu simgeyi pek az kişi biliyordu.

Taien duvarlarındaki lekeler cesetlerdi. Son ıstırapları içinde çarpılmış, güneşte şişmiş, kasabayı çevreleyen bir dizi halinde boyunlarından asılmış cesetler. Kuşlar parlak siyah kuzgunlardı ve başlarıyla boyunları kanlanmış akbabalar. Bazı kuzgunlar cesetlerin üzerine tünemiş, yeni gelenlere

aldırmadan karınlarını doyuruyordu. Kuru havada mide bulandırıcı bir çürüme kokusu asılıydı ve ekşi bir kömür kokusu. Demir bantlı kapılar açık duruyor, is lekeli taş evler ve yıkılmış çatılar ile bir yıkıntı manzarası sunuyordu.

Mar Ruois gibi. Düşünceyi kafasından atmaya çalıştı, ama yeniden ele geçirildikten sonra o büyük şehrin nasıl göründüğünü hatırlıyordu. Kararmış, yıkılmaya yüz tutmuş dev kuleler, her yol kesişiminde, Gölge'ye yemin etmeyi reddedenlerin bağlanıp canlı canlı yakıldığı ateşlerin kalıntıları. Moiraine'le konuşmuş olmamasına rağmen bu anıların kime ait olması gerektiğini biliyordu. *Ben Rand al'Thor'um. Lews Therin bin sene önce öldü. Ben kendimim!* Bu kazanmaya kararlı olduğu bir savaştı. Eğer gerçekten Shayol Ghul'de ölmesi gerekiyorsa, kendisi olarak ölecekti. Başka bir şey düşünmeye çalıştı.

Rhuidean'dan çıkalı yarım ay olmuştu. Aiellerin atları bitkin düşüren bir tempoyla gün doğumundan gün batımına dek yürümesine rağmen, tam yarım ay. Ama Rand öğrendiğinde, Couladin bir haftadır bu şekilde yürüyordu. Arayı biraz kapatmayı başaramamışlarsa, Rand yetişemeden bir hafta süreyle Cairhien'i yakıp yıkabilirdi. Shaidolar kontrol altına alınmadan önce, daha da fazla zamanları olacaktı. Pek mutlu bir düşünce değil.

"Soldaki kayalıklardan bizi izleyen biri var," dedi Lan sessizce. Taien'in kalıntılarını incelemeye dalmış gibi görünüyordu. "Aiel değil, aksi halde gölgesini bile göreceğimden kuşkuluyum."

Rand Egwene ile Aviendha'yı arkada, Bilgelerle yolculuk yapmaya zorladığı için memnun oldu. Kasaba ona yeni bir sebep vermişti, ama izleyici, Taien'in yıkımdan kurtulduğunu umduğu zamanlar yaptığı, baştaki planına uyuyordu. Egwene'in üzerinde Aviendha ile aynı Aiel giysileri vardı ve Aieller Taien'de hoş karşılanmazdı. Hayatta kalanların hoş karşılaması daha da az olası idi.

Dönüp, yamacın biraz aşağısında durmaya başlayan arabalara baktı. Artık kasabayı ve duvardaki süsleri açıkça görebilen araba sürücüleri arasında mırıltılar başlamıştı. Bugün şişman bedenini tamamen beyazlara bürümüş Kadere geniş bir mendille şahin burunlu yüzünü siliyordu; rahatsız olmuş görünmüyordu, yalnızca düşünceli düşünceli dudaklarını büzmüştü.

Rand geçidi geçtikten sonra Moiraine'in yeni sürücüler bulmak zorunda kalacağını düşünüyordu. Kadere ve adamları fırsat bulur bulmaz kaçacaklardı büyük olasılıkla. Ve Rand onların gitmesine izin vermek

zorunda kalacaktı. Bu doğru değildi, adil değildi, ama Asmodean'ı korumak açısından gerekliydi. Doğru olanı değil gerekli olanı yapmaya başlayalı ne kadar olmuştu? Adil bir dünyada, bu ikisi aynı olmalıydı. Bu onu güldürdü, kaba bir hınkı. Eskiden olduğu köylü çocuktan çok farklıydı, ama zaman zaman o çocuk gizlice içine giriyordu. Diğerleri ona baktı ve Rand daha delirmediğini söyleme dürtüsü hissetti.

Kayaların arasındaki iki ceketsiz adam ve bir kadın çıkana kadar uzun dakikalar geçti. Üçü de perişan halde, kirli ve yalınayaktılar. Tereddütle, başlarını huzursuz huzursuz yana eğerek, gözlerini biniciden biniciye, binicilerden arabalara kaydırarak yaklaştılar. Bir bağırışta kaçacaklarmış gibi görünüyorlardı. Sıska yanakları ve sallanan adımları aç olduklarını söylüyordu.

"Işık'a şükürler olsun," dedi adamlardan biri sonunda. Gri saçlıydı – üçünden hiçbiri genç değildi– ve yüzündeki çizgiler derindi. Gözleri bir an yakasından ve manşetlerinden danteller fışkıran Asmodean'da oyalandı, ama bu kervanın önderi bir katıra binip sancak taşıyor olamazdı. Hevesle Rand'ın üzengisine yapıştı. "O korkunç topraklardan canlı kurtulduğunuz için Işık'a övgüler olsun, Lordum." Rand'ın omuzları altın işlemeli mavi ipek ceketi ve sancak yüzünden de olabilirdi, basit iltifat da. Adamın onları iyi giyimli tüccarlardan başkası sanması için sebep yoktu. "O katil vahşiler yine ayaklandı. Yeni bir Aiel Savaşı bu. Gece, kimse anlamadan duvarı aştılar, el kaldıran herkesi öldürdüler, yerine betonlanmış olmayan her şeyi çaldılar."

"Gece mi?" dedi Mat keskin bir sesle. Şapkasını iyice aşağı çekmişti ve yıkılmış kasabayı incelemeye devam ediyordu. "Nöbetçileriniz uyuyor muydu? Düşmanlarınıza bu kadar yakınken nöbetçi bırakıyordunuz, değil mi? Doğru düzgün nöbet tutsanız Aieller bile size yaklaşmakta güçlük çekerdi." Lan ona kıymet biçen bir bakış fırlattı.

"Hayır, Lordum." Gri saçlı adam Mat'e bakarak gözlerini kırpıştırdı, sonra yanıtını Rand'a verdi. Mat'in yeşil ceketi bir lorda yakışacak kadar iyiydi, ama açık duruyordu ve içinde uyunmuş gibi görünüyordu. "Biz... Biz yalnızca her kapıya birer nöbetçi koymuştuk. Vahşilerden birini görmeyeli uzun zaman oldu. Ama bu sefer... Çalmadıklarını da yaktılar ve bizi aç bıraktılar. Pis hayvanlar! Işık'a şükürler olsun siz bizi kurtarmaya geldiniz, Lordum, yoksa hepimiz burada ölürdük. Benim adım Tal Nethin. Ben semerciyim... semerciydim. İyi bir semerci, Lordum. Bu kız kardeşim Aril ve kocası Ander Corl. O da güzel çizmeler yapar."

“İnsanlar da çaldılar,” dedi kadın pürüzlü bir sesle. Ağabeyinden biraz daha gençti, bir zamanlar güzel olmuş olabilirdi, ama artık yüzüne çizilmiş endişe çizgilerinin bir daha silineceğini sanmıyordu Rand. Kocasının gözlerinde, nerede olduğundan emin değilmiş gibi, kayıp bir bakış vardı. “Kızım Lordum ve oğlum. Tüm gençleri aldılar, on altıyı aşmış herkesi, iki kat daha büyük olanlardan bazılarını da. Onların gay bir şey olduklarını söylediler ve sokakta çırılçıplak soyup sürü güder gibi götürdüler. Lordum, siz onları?..” Sesi solup gitti, isteyeceği şeyin imkânsızlığıyla ezilerek gözlerini sıkı sıkı yumdu, sallandı. Çocuklarını bir daha görmesi küçük olasılıktı.

Moiraine hemen eyerinden indi ve Aril’in yanına gitti. Aes Sedai’nin elleri dokunduğunda perişan kadın yüksek sesle inledi ve tepeden tırnağa ürperdi. Şaşkın bakışları sorgularcasına Moiraine’e döndü, ama Moiraine onu destek olurcasına tutmakla yetindi.

Kadının kocası aniden Rand’ın yaldızlı kemer tokasını, Aviendha’nın armağanını gördü ve ağzı açık kaldı. “Kollarında öyle işaretler vardı. Aynı öyle. Yamaçtaki yılan gibi dolanmış.”

Tal kararsızca Rand’a baktı. “Vahşilerin önderi, Lordum. Onun... onun kollarında da böyle resimler vardı. Hepsinin giydiği aynı tuhaf giysileri giyiyordu, ama kol yenlerini kesmişti ve herkesin resimleri gördüğünden emin oldu.”

“Kıraç’ta aldığım bir armağan,” dedi Rand. Ellerini kıpırdatmadan eyer kaşında tuttu; ceketinin kolları kendi Ejderlerini, başları dışında saklıyordu; yakından bakan herkes ellerinin sırtında görebilirdi. Aril Moiraine’in ne yaptığını merak etmeyi unutmuştu ve üçü kaçmak üzere görünüyordu. “Onlar gideli ne kadar oldu?”

“Altı gün, Lordum,” dedi Tal huzursuzca. “Bir gece ve bir günde ne yapacaklarsa yaptılar ve ertesi gün gittiler. Biz de gitmeliydik, ama ya geri dönerlerken rastlaşsaydık? Kuşkusuz Selean’da geri çevrilmişlerdir, değil mi?” Bu, geçidin diğer ucundaki kasaba idi. Rand şu anda Selean’ın Taien’den daha iyi durumda olduğundan kuşkuluydu.

“Siz, üçünüzden başka kaç kişi kurtuldu?”

“Belki yüz, Lordum. Belki daha fazla. Kimse saymadı.”

Aniden Rand’ın içinde tutmaya çalıştığı öfke alevlendi. “Yüz kişi, ha?” Sesi buzdan bir demir gibiydi. “Ve altı gün, öyle mi? O zaman neden ölülerinizi kuzgunlara bıraktınız? Neden kasabanızın duvarları hâlâ

cesetlerle süslü? Kokuları ile burunlarınızı dolduranlar sizin insanlarınız!” Üçü bir araya büzülerek atından uzaklaştı.

“Korktuk, Lordum,” dedi Tal boğuk bir sesle. “Gittiler, ama dönebilirlerdi. Ve o dedi ki... Kollarında resimler olan, hiçbir şeye dokunmayın, dedi.”

“Bir mesaj,” dedi Ander donuk bir sesle. “Asmak için onları seçti, duvarı çepeçevre kuşatacak kadarını rastgele seçti. Erkek, kadın, aldırmadı.” Gözleri Rand’ın kemer tokasından ayrılmıyordu. “Onu takip edecek adama bir mesajmış. Bu adamın bilmesini... bilmesini istemiş. Omurga’nın diğer tarafında neler yapacaklarını. Dedi ki... Dedi ki bu adama daha da kötüsünü yapacakmış.”

Aril’in gözleri aniden irileşti ve üçü ağızları bir karış açık, Rand’ın arkasına baktılar. Sonra, çığlık atarak döndüler ve kaçtılar. Koştukları yöndeki kayaların arkasından kara peçeli Aieller doğruldu ve üçü başka yöne fırladılar. Orada da peçeli Aieller belirdi. Çevreleri alınırken üçü ağlayarak, birbirlerine sarılarak yere yıkıldılar. Moiraine’in yüzü serin ve sakindi, ama gözleri dingin değildi.

Rand eyerinde döndü. Rhuarc ve Dhearic yamaç yukarı yürüyor, *shoufa*’larını kafalarına sarıyor, peçelerini takıyorlardı. Dhearic Rhuarc’dan daha kalındı. Belirgin bir burnu, altın rengi saçlarında beyaz tutamları vardı. Rhuarc’ın getireceğini söylediği gibi, Reyn Aiellerini getirmişti.

Timolan ve Miagomalar üç gündür kuzeyden, paralel yollarda takip ediyorlardı, ama zaman zaman gidip gelen haberciler dışında niyetlerini belli etmiyorlardı. Codarralar, Shiandeler ve Daryneler hâlâ doğuda bir yerdeydi; Amys ve diğerlerinin bilgeleriyle düşkonuşmasında öğrendikleri kadarıyla takip ediyorlardı, ama daha yavaş bir biçimde. O Bilgeler klan şeflerinin planları hakkında, Rand’ın Timolan’ınki hakkında bildiğinden daha fazlasını bilmiyorlardı.

“Bu gerekli miydi?” dedi, iki şef yaklaşınca. Bu insanları ilk korkutan kendisiydi, ama onun bir sebebi vardı ve öleceklerini düşündürmemişti onlara.

Rhuarc omuzlarını silkmekle yetindi. Dhearic, şöyle dedi: “Dilediğin gibi bu mezranın çevresinde görülmeden mızraklar yerleştirdik ve burada mızrak dansı yapacak kimse kalmadığına göre beklemek için sebep göremedik. Dahası, bunlar yalnızca ağaçkatili.”

Rand derin bir nefes aldı. Bunun, kendine özgü bir şekilde, Couladin’den daha büyük bir sorun olabileceğini tahmin etmişti. Hemen

hemen beş yüz sene önce Aieller Cairhienlilere bir fidan sunmuşlardı, *Avendesora*'nın bir dalını ve onunla birlikte Cairhienlilere, başka hiçbir ulusa tanımadıkları bir hak tanımışlardı. Üç Kat Topraklar'dan geçerek Shara'ya gitme hakkını. Bir sebep belirtmemişlerdi –ıslaktopraklılardan pek hoşlanmazlardı–, ama Aiellere göre bunu *ji'e'toh* gerektirmişti. Onları Kıraç'a getiren uzun yolculuk yılları esnasında, yalnızca bir halk onlara saldırmamıştı, yalnızca bir halk kupkuru kesilmiş bir dünyada, karşı çıkmadan su almalarına izin vermişti. Ve sonunda o halkın torunlarını bulmuşlardı. Cairhienliler.

Beş yüz sene boyunca ipek ve fildişiyle birlikte Cairhien'e servet akmıştı. Beş yüz sene ve *Avendoraldera* Cairhien'de büyümüştü. Kral Laman daha sonra taht yaptırmak için ağacı kestirmişti. Uluslar yirmi sene önce Dünyanın Omurgası'nı neden aştıklarını biliyorlardı... Laman'ın Günahı diyorlardı buna ve Laman'ın Kibri. Ama pek azı Aiellerin bunu savaş saymadıklarını biliyordu. Yemin bozanı bulmak için dört klan gelmişti. Onu öldürdükten sonra Üç Kal Topraklar'a dönmüşlerdi. Ama ağaçkatillerine, yemin bozanlara duydukları horgörü hiç ölmemişti. Moiraine'in Aes Sedai olması Cairhienli olmasını bastırıyordu, ama Rand ne kadar bastırdığından asla emin olamamıştı.

"Bu insanlar yemin falan bozmadı," dedi onlara. "Diğerlerini bulun; semerci yaklaşık yüz kişi olduğunu söyledi. Ve onlara nazik davranın. İzleyen vardıysa bile, şu anda muhtemelen dağlara kaçıyor olmalılar." İki Aiel dönecek oldu ve Rand ekledi. "Bana anlattıklarını duydunuz mu? Couladin'in burada yaptıkları hakkında ne düşünüyorsunuz?"

"Gerekenden fazlasını öldürmüş," dedi Dhearic tiksintiyle başını iki yana sallayarak. "Sel yatağındaki kaya tavuklarının yuvalarına çöken dağgelincikleri gibi." Öldürmek de ölmek kadar kolaydı, Aieller böyle derdi, her aptal ikisini de yapabilirdi.

"Ya diğer şey? Tutsak almak. *Gai'shain.*"

Rhuarc ve Dhearic bakıştılar ve Dhearic'in ağzı gerildi. Anlaşılan duymuşlardı ve bu onları huzursuz ediyordu. Aielleri huzursuz etmek kolay değildi.

"Böyle bir şey olamaz," dedi Rhuarc sonunda. "Eğer olmuşsa... *Gai'shain*'lık *ji'e'toh* ile ilgilidir. *Ji'e'toh*'u takip etmeyen kimse *gai'shain* alınamaz. Aksi halde, o insanların Shaaradların besledikleri hayvanlardan bir farkları yoktur."

“Couladin *ji’e’toh*’u terk etmiş.” Dhearic, taşların kanat çıkardığını söyler gibi konuşmuştu.

Mat dizlerini kullanarak Zar’ı yaklaştırdı. Asla sıradan bir biniciden daha iyi olmamıştı, ama bazen, başka bir şey düşünürken, at sırtında doğmuş gibi at sürüyordu. “Bu sizi şaşırttı mı?” dedi. “Şimdiye dek yaptığı onca şeyden sonra? Adam annesiyle zar atarken bile hile yapar.”

Bu mavi taşlar gibi, ifadesiz bakışlarla karşılandı. Aieller pek çok açıdan *ji’e’toh*’un kendisiydi. Ve Couladin başka ne olursa olsun, onların gözlerinde hâlâ Aiel’di. Klandan önce boy, dışarlıklılardan önce klan, ama ıslaktopraklılardan önce Aiel.

Kızlardan bazıları da onlara katılmıştı, Enaila ve Jolien, Adelin ve sırım gibi, beyaz saçlı Sulin. Sulin Rhuidean’daki Kızların Çatısı’na çatıhanımı seçilmişti. Kızlara başka birini seçmelerini söylemişti ve şimdi buradaki Kızların önderliğini yapıyordu. Ortamın gerginliğini hissettiler ve hiçbir şey söylemediler. Sabırla mızraklarının ucunu yere saplamakla yetindiler. Sabretmeye karar vermiş bir Aiel’in yanında kayalar bile telaş içinde görünürdü.

Sessizliği Lan bozdu. “Couladin takip etmenizi bekliyorsa, geçitte bir sürpriz bırakmış olabilir. Dar yerlerin bazılarında yüz adam bir orduyu tutabilir. Bin...”

“O zaman burada kamp kurarız,” dedi Rand. “Yolun açık olduğundan emin olmak için ileriye keşif kolu göndeririz. *Duadhe Mahdi’in?*”

“Su Arayıcılar,” diye onayladı Dhearic, kendinden hoşnut bir sesle. Klan şefi olmadan önce bu topluluğa mensuptu.

Reynlerin şefi yamaç aşağı uzaklaşırken Sulin ile diğer kızlar ifadesiz bakışlarla Rand’a baktı. Rand son üç gündür keşfe çıkacakları başka topluluklardan seçiyordu. Burada ne bulacağından korkmaya başlamıştı ve diğer toplulukların keşfe çıkma sıralarını kullandırmaktan başka düşünceleri olduğunu Kızların da bildiğini hissediyordu. Bakışlarını görmezden gelmeye çalıştı. Özellikle Sulin’inki zordu; kadın o açık mavi gözlerle çivi çakabilirdi.

“Rhuarc, hayatta kalanlar bulunduğunda beslenmelerini sağla. Onlara iyi davranılmasını sağla. Onları yanımızda götüreceğiz.” Bakışları kasaba duvarına çekildi. Aiellerden bazıları kıvrık boynuz yaylarını kullanarak kuzgun öldürmeye başlamıştı. Bazen Gölgedölleri kuzgunları ve ölümle beslenen başka hayvanları casus olarak kullanırdı; Gölgegözler, derdi Aieller onlara. Bu kuzgunlar çılgınca beslenmelerine ara bile vermiyorlardı,

ta ki bir okla duvara çakılana kadar, ama bilge bir adam kuzgunlar ve sıçanlar konusunda riske girmezdi. “Ve ölülerin gömülmesini sağla.” En azından bu konuda, doğru olan ile gerekli olan aynıydı.

21
Armağan Kılıç

Kamp Jangai Geçidi'nin ağzında, Taien'den uzakta hızla kurulmaya başlandı; yakın tepelere, seyrek dikenli çalıların arasına, hatta dağların yamaçlarına yayıldı. Geçidin içindekiler dışında pek bir şey görülebildiğinden değil; Aiel çadırları taşlık araziye öyle iyi uyum sağlamıştı ki, neyi, nerede arayacağınızı bildiğiniz halde gözden kaçırabilirdiniz onları. Tepelerde Aieller klanlarına göre kamp kurmuşlardı, ama geçittekiler topluluklarına göre gruplanmışlardı. Daha çok Kız grupları vardı, ama erkek toplulukları da ellişer temsilci göndermişlerdi ve birbirinden biraz ayrık kamplar halinde Taien'in yıkıntılarının üzerine çadır kurmuşlardı. Herkes Kızların Rand'ın onurunu taşıdığını anlıyordu ya da anladıklarını sanıyorlardı, ama *Car'a'carn*'ı bütün gruplar korumak istiyordu.

Moiraine –ve elbette Lan–, Kadere'in arabalarını kasabanın hemen altına yerleştirmek üzere uzaklaştılar; Aes Sedai o arabadaki eşyalar için, Rand için titizlendiği kadar çok titizleniyordu. Sürücüler kasabadan yayılan koku hakkında homurdanıyor ve küfrediyorlardı ve Aiellerin duvardaki cesetleri indirmelerini izlemekten kaçınıyorlardı, ama Kıraç'ta geçirdikleri aylardan sonra, uygarlık olarak gördükleri şeyin yıkıntılarına bile yakın kalmak ister gibi görünüyorlardı.

Gai'shain'lar Bilgelerin çadırlarını –Amys, Bair ve Melaine'inkileri– kasabanın alt tarafındaki tepelere doğru yükselen solgun patikanın iki yanına dikiyorlardı. Rand sorsa, hem ona, hem de aşağıdaki düzinelerce Bilge'ye yakın olmak için bu noktayı seçtiklerini söyleyeceklerinden emindi, ama tepelerden gelecek birinin ona ulaşmak için kampın içinden ya da çevresinden geçmek zorunda kalmasının tesadüf olduğunu sanmıyordu.

Beyaz cüppeli şekilleri Melaine'in idare ettiğini görünce biraz şaşırmıştı. Kadın daha üç gece önce Bael ile, onu adamın karısı, diğer karısı olan Dorindha'nın birincil-kardeşi kılacak törenle evlenmişti. Görünüşe göre o kısmı da evlilik kadar önemliydi. Aviendha onun şaşkınlığı karşısında şok geçirmiş ya da belki kızmıştı.

Egwene, o geniş etekleri dizlerinin üzerine kadar sıyrılmış, gri kısrağın üzerinde, arkasına oturmuş Aviendha ile geldiğinde, farklı renklerine ve Aviendha'nın uzanmadan Egwene'in omzunun üzerinden bakacak kadar uzun olmasına rağmen, taktıkları birer fildişi bilezik ve bir kolye ile, uyumlu bir ikili gibi görünüyorlardı. Asılmış cesetlerin kaldırılması işi yeni başlamıştı. Kuzgunların çoğu ölü yatıyordu, zemin kara tüy yumaklarıyla doluydu ve kalanı kaçmıştı, ama midelerini uçup gidemeyecek kadar doldurmuş akbabalar duvarların içindeki küllerin arasında dolanmaya devam ediyordu.

Rand iki kadının görmesini engellemenin bir yolunu bulmayı diliyordu, ama şaşkınlık içinde, hiçbirinin koşarak kaçıp kusmadığını gördü. Eh, Aviendha'dan öyle bir şey beklememişti aslında ve kızın yüzü ifadesizdi. Ama şişmiş cesetlerin indirilmesini izlerken Egwene'in yüzünde beliren saf acıma ifadesini beklememişti.

Kız Pus'u Jeade'en'e yaklaştırdı ve eğilip elini Rand'ın koluna koydu. "Çok üzgünüm, Rand. Bunu engellemen imkânsızdı."

"Biliyorum," dedi Rand ona. Rhuarc beş gün önce kayıtsızca bahsedene kadar burada bir kasaba olduğunu bile bilmiyordu. Şeflerle yaptığı toplantılar hep bir günde daha fazla yol gidip gidemeyecekleri ve Jangai'den çıktığı zaman Couladin'in ne yapacağı üzerine oluyordu. Ve o zamana kadar Shaidolar buradaki işlerini bitirip çoktan gitmişlerdi. O sırada kendi kendine aptal diyerek küfretme işini tamamlamıştı.

"Eh, sen hatırla yeter. Bu senin hatan değildi." Pus'u topukladı ve işitme menzilinden çıkmadan Aviendha ile konuşmaya başladı. "Bu kadar iyi karşıladığına sevindim. Kontrol edemediği şeyler için üzülmek gibi bir alışkanlığı vardır."

"Erkekler hep çevrelerindeki her şeyi kontrol edebildiklerine inanır," diye yanıt verdi Aviendha. "Yapamadıklarını gördüklerinde, kadınların zaten bildiği basit bir gerçeği öğrenmek yerine başarısızlığa uğradıklarını düşünürler."

Egwene kıkırdayarak güldü. "İşte basit gerçek *bu.* O zavallı insanları gördüğümde onu bir yerlerde kusarken bulacağımızı düşündüm."

“Midesi o kadar hassas mı? Ben...”
Kısrak sallana sallana uzaklaşınca sesleri solup gitti. Rand kızararak eyerde sırtını dikleştirdi. Kulak misafiri olmaya çalışmak; salak gibi davranıyordu. Bu onun kızların uzaklaşan sırtlarına kaşlarını çatmasını engellemedi. Yalnızca sorumlu tutulabileceği konularda sorumluluk duyuyordu, o da yalnızca kendi kendine. Yalnızca bir şeyler yapabileceği konularda. Ve bir şeyler yapmış olması gereken konularda. Onun hakkında bu şekilde konuşmaları hoşuna gitmiyordu. Arkasından ya da burnunun dibinde. Işık bilir ne diyorlardı.
Atından indi ve Jeade’en’i çekerek, uzaklaşmış olan Asmodean’ı aramaya çıktı. Eyerde geçen bunca günden sonra yürümek iyi geliyordu. Geçit boyunca çadır grupları dikiliyordu; dağ yamaçları ve uçurumlar aşılması zor engellerdi, ama Aieller yine de çadırlarını oradan saldırı beklermiş gibi düzenliyorlardı! Rand Aiellerle yürümeyi denemişti, ama yarım gün yeterli olmuştu, sonra yine atın sırtını tercih etmişti. At üzerinde onlara ayak uydurmak yeterince zordu; biraz zorlansalar atları bile geçebilirlerdi.
Mat de atından inmişti, bir elinde dizginler, o siyah saplı mızrağı dizlerinde, açık kapılara bakarak, kasabayı inceleyerek ve Zar bir çalıyı kemirmeye çalışırken kendi kendine mırıldanarak çömeliyordu. Mat yalnızca bakmıyor, inceliyordu. Nöbetçiler hakkındaki o yorum nereden gelmişti? Mat, Rhuidean’a yaptıkları ilk ziyaretten sonra, artık durup durup tuhaf şeyler söylüyordu. Rand orada olanlar konusunda konuşmaya gönüllü olmasını diliyordu, ama Mat tilki başı madalyonu, mızrak ve boynundaki yara izine rağmen hâlâ herhangi bir şey olduğunu inkâr ediyordu. Mat’in arkadaş olduğu Shaido Kızı Melindhra bir yanda durmuş, Mat’i izliyordu. Sonra Sulin geldi ve bir iş vererek kadını kovaladı. Rand onun, Melindhra’nın onun uğruna mızraktan vazgeçip vazgeçmeyeceği üzerine Kızların iddiaya girdiğini bilip bilmediğini merak etti. Ve kadının Mat’e şarkı söylemeyi öğretip öğretmeyeceği hakkında, ama Rand bunun ne anlama geldiğini sorduğunda gülmekle yetinmişlerdi.
Müzik sesi onu Asmodean’a götürdü. Adam bir granit çıkıntısının üzerine oturmuş, arpını dizine dayamıştı. Kızıl sancağın direği taşlı zemine saplanmış, katırın dizgini ona bağlanmıştı. “Görüyorsunuz, Lord Ejder,” dedi neşeyle. “Sancaktarınız görevlerini sadakatle yerine getiriyor.” Sesi ve yüz ifadesi değişti. “Bu şeyi taşıtman gerekiyorsa, neden Mat’e taşıtmıyorsun ya da Lan’e? Ya da Moiraine’e? Senin sancağını taşımaya ve

çizmelerini temizlemeye bayılırdı. Ona karşı dikkatli ol. Sinsi bir kadın o. Bir kadın, kendi isteğiyle sana itaat edeceğini söylediği zaman, hafif uyumanın ve sırtını kollamanın zamanı gelmiştir."

"Sen taşıyorsun, çünkü sen seçilmiştin, Jasin Natael Efendi." Asmodean irkildi ve başka herkes çok uzakta, dinliyor olamayacak kadar meşgul olduğu halde çevresine bakındı. Zaten ikisi dışında kimse anlamazdı. "Kar çizgisinin yakınındaki şu yıkıntılar hakkında ne biliyorsun? Efsaneler Çağı'dan kalma olmalılar."

Asmodean dağdan yukarı bakmadı bile. "Bu dünya benim... uykuya daldığım zamanki dünyadan çok farklı." Sesi bitkin çıkıyordu ve hafifçe ürperdi. "Nerede ne olduğu hakkında bildiklerimi de uyandıktan sonra öğrendim." Arptan Ölüm Marşı'nın hüzünlü melodileri yükseldi. "Tek bildiğim, benim doğduğum şehirden kalanlar bile olabilir. Shorelle bir liman şehriydi."

Dünyanın Omurgası şehri saklamadan önce daha güneşin bir saati vardı; dağların zirvesine bu kadar yakınken gece erken çöküyordu. "Bu gece tartışmalarımızdan birini yapamayacak kadar yorgunum." Asmodean'ın derslerini herkesin içinde, hatta çevrede kimse yokken bile böyle anıyorlardı. Rhuidean'dan ayrıldıklarından beri Lan ya da Rhuarc'ın egzersiz seansları ve bu dersler uyuması için pek az zaman bırakıyordu Rand'a. "Hazır olduğunda çadırına çekil, seni sabah görürüm. Sancakla birlikte." Lanet şeyi taşıyacak başka kimse yoktu. Belki Cairhien'de birini bulabilirdi.

O sırtını dönerken Asmodean uyumsuz birkaç tel çekerek sordu: "Bu gece çadırımın çevresine yanan ağlar örmeyecek misin? Sonunda bana güvenmeye mi başladın?"

Rand omzunun üzerinden baktı. "Sana bir kardeş gibi güveniyorum. Bana ihanet edeceğin güne dek. Öğrettiklerin karşılığında, yaptıkların affedildi ve bu hak ettiğinden daha iyi bir anlaşma, ama bana sırtını döndüğün gün anlaşmayı yırtacağım ve seninle birlikte gömeceğim."

Asmodean ağzını açtı, ama Rand onu durdurdu. "Bu konuşan benim, Natael. Rand al'Thor. İki Nehirliler sırtlarından bıçaklayanları sevmez."

Sinirle benekli atın dizginlerini çekti ve diğer adam bir şey yapamadan yoluna devam etti. Ölü bir adamın kontrolünü ele geçirmeye çalıştığından Asmodean'ın haberi olup olmadığını bilmiyordu, ama adama ipucu vermekten kaçınmalıydı. Asmodean şimdiden onun amacının imkânsız bir amaç olduğundan emindi; Rand'ın kendi zihnine hâkim olamadığını, belki

delirmeye başladığını düşünecek olursa, Terkedilmiş bir yürek atımı kadar sürede onu terk ederdi ve daha Rand'ın öğrenmesi gereken çok şey vardı.

Aviendha'nın idaresi altında beyaz cüppeli *gai'shain*'lar çadırını geçit ağzının içinde, o dev kıvrımlı yılanın dibine dikiyordu. *Gai'shain*'ların kendi çadırları vardı, ama elbette en son onlar dikilecekti. Adelin ve bir düzine kadar Kız yakında çömelmiş, izliyor, onun uykusunda nöbet tutmayı bekliyordu. Her gece çevresinde kamp kuran binden fazla Kıza rağmen yine de çadırının çevresine nöbetçi koyuyorlardı.

Rand yaklaşmadan önce ceketinin cebindeki *angreal* aracılığıyla *saidin*'e uzandı. Aslında kılıçlı şişman, küçük adam oymasına dokunmasına gerek yoktu elbette. İçi kirle karışık tatlılıkla doldu, o öfkeli ateşten ırmakla, o ezici buz çığıyla. Rhuidean'dan ayrıldıklarından beri her gece yaptığı gibi yönlendirerek tüm kampın çevresine koruyucu büyüler yaptı, yalnızca geçidi değil, yukarıdaki tepelere, dağ yamaçlarına kurulmuş her çadırı kapsayacak bir büyü. Böylesine büyük kapsamlı büyüler için *angreal*'e ihtiyaç duyuyordu, ama yalnızca bir ölçüye kadar. Daha önce güçlü olduğunu düşünürdü, ama Asmodean'ın öğrettikleri onu daha da güçlü kılmıştı. O büyü çizgisini geçen hiçbir insan ya da hayvan herhangi bir şey hissetmezdi, ama ona dokunan Gölgedölleri çadırlardaki herkesin işitebileceği bir alarm verecekti. Bunu Rhuidean'da yapmış olsaydı Karanlıktazıları asla o bilmeden şehre giremezdi.

İnsan düşmanlara karşı Aiellerin kendilerinin nöbet tutması gerekiyordu. Koruma büyüleri karmaşık, ama incelikli şeylerdi ve birden fazla şey yapmaları için uğraşmak pratikte faydasız hale gelmelerine sebep olabilirdi. Rand bu büyünün Gölgedöllerine karşı uyarı vermek yerine Gölgedöllerini öldürmesini sağlayabilirdi, ama bu arıyor olabilecek herhangi bir erkek Terkedilmiş ya da bir Myrddraal için işaret ateşi görevi görürdü.

Saidin'i salıvermek, lekenin kirliliğine, Güç'ün onu bir ırmak yatağındaki kumlar gibi süpürüp götürmeye, onu yakmaya, yok etmeye çalışmasına rağmen, bir kendine hâkimiyet egzersizi gibiydi. Boşluk'un içindeki enginlikte süzülüyordu, ama başındaki her saç telini kıpırdatan havayı hissedebiliyor, *gai'shain* cüppelerinin dokumasını görebiliyor, Aviendha'nın sıcak kokusunu alabiliyordu. Daha fazlasını istiyordu. Ama aynı zamanda Taien'in küllerinin kokusunu da alabiliyordu, yakılan ölülerin kokusunu, yakılmayanlardan yayılan çürük kokusunu, hatta gömülmüş olanlardan yayılan, mezarlarındaki toprağın kuru kokusuyla karışık çürük

kokusunu. Bu işe yaradı. *Saidin* gittikten sonra bir süre tek yaptığı sıcak, kuru havadan derin nefesler çekmek oldu; daha öncesine göre, ölüm kokusu kaybolmuş gibiydi ve hava saf ve harika geliyordu.

“Bak bizden önce ne gelmiş,” dedi Aviendha, uysal yüzlü, beyaz cüppeli bir kadının Jeade’en’i almasına izin verirken. Ölü, kahverengi bir yılan kaldırdı. Yılan hemen hemen üç adım boyunda, Rand’ın önkolu kadar kalındı. Kanyılanı adını ısırığının etkisinden alıyor, kanı dakikalar içinde pelteye çeviriyordu. Rand tahmininde yanılmıyorsa, başının arkasındaki düzgün yara bir kemer bıçağıyla açılmıştı. Adelin ve diğer Kızlar onaylarcasına baktılar.

“Bir dakika için bile, seni ısırabileceğini düşündün mü?” dedi Rand. “Lanet bir kemer bıçağı yerine Güç kullanmak hiç aklına geldi mi? Neden ilk önce öpmedin ki onu? Yeterince yaklaşmış olmalısın.”

Aviendha sırtını dikleştirdi ve iri yeşil gözleri gecenin soğuğunu erken getirebilirdi. “Bilgeler çok sık Güç kullanmanın iyi olmadığını söylüyor.” Kısa sözleri de gözleri kadar soğuktu. “Çok fazla çekip kendine zarar vermenin mümkün olduğunu söylüyorlar.” Hafifçe kaşlarını çatarak, Rand’dan çok kendi kendine ekledi, “Ama ben tutabileceğim kadarına yaklaşmadım daha. Bundan eminim.”

Rand başını iki yana sallayarak çadıra daldı. Kadın mantık dinlemiyordu.

Henüz yakılmamış ateşin yanındaki ipek yastığa çöker çökmez kız peşinden geldi. Neyse ki, kanyılanı olmadan, ama kalın, gri çizgili bir battaniyeye sarılmış uzun bir şey taşıyordu. “Benim için endişelendin,” dedi düz bir sesle. Yüzünde hiç ifade yoktu.

“Elbette hayır,” diye yalan söyledi Rand. *Aptal kadın. Gerektiği zaman dikkatli olacak sağduyuyu göstermediği için kendini öldürtecek.* “Herkes için aynı ölçüde endişelenirdim. Kimsenin bir kanyılanı tarafından ısırılmasını istemem.”

Kız onu bir an kuşkuyla süzdü, sonra çabucak başını salladı. “Güzel. Benimle ilgili bazı şeyler hayal etmediğin sürece.” Battaniye bohçasını Rand’ın ayaklarının dibine fırlattı ve ateş çukurunun karşısında, topuklarının üzerine çöktü. “Kemer tokasının aramızdaki borcu iptal etmesini istemedin...”

“Aviendha, borç falan yok.” Rand kızın bunu unuttuğunu düşünmüştü. Aviendha o hiç konuşmamış gibi devam etti.

“...ama belki bu iptal eder.”

Rand içini çekerek çizgili battaniyeyi aldı –kız bunu yılandan daha huzursuzca taşıdığı için ihtiyatla; kanyılanını bir kumaş parçası gibi taşımıştı–, açtı ve inledi. İçeride bir kılıç vardı. Kını yakutlar ve ay damlalarıyla öyle süslenmişti ki, pek çok ışınıyla bir yükselen güneşin kakıldığı yer dışında altından yapıldığını görmek güçtü. Fildişi kabza iki elle kullanılacak kadar uzundu ve oraya da altından bir yükselen güneş kakılmıştı; kabzasının ucundaki top yakutlar ve ay damlaları ile süslenmişti ve kabza ile çelik arasındaki koruma parçalarının çevresinde daha fazlası katı bir yığın halinde duruyordu. Bu kılıç asla kullanılmak için yapılmamıştı, yalnızca seyredilmek içindi. Bakakalınması için.

"Bunun fiyatı... Aviendha, bunun bedelini nasıl ödeyebildin?"

"Pek aza mal oldu," dedi kız. Öyle kendini savunurcasına konuşmuştu ki, ardından yalan söylediğini de ekleyebilirdi.

"Bir kılıç. Kılıcı nereden buldun? *Herhangi* bir Aiel bir kılıcı nereden bulmuş olabilir? Bana Kadere'in *bunu* arabalarında sakladığını söyleme."

"Onu bir battaniyenin içinde taşıdım." Şimdi, fiyat konusunda olduğundan daha alıngan görünüyordu. "Bair bile, ona dokunmadığım sürece sorun olmadığını söyledi." Huzursuzca omuzlarını silkti, kıpırdandı, şalını düzeltti. "Ağaçkatilinin kılıcı idi. Laman'ın. Öldüğüne kanıt olsun diye cesedinden alınmış, çünkü başı bu kadar uzağa getirilemezmiş. O zamandan bu yana elden ele geçmiş, genç erkekler ya da adamın ölümünün kanıtına sahip olmak isteyen Kızlar arasında. Yalnız, her biri kısa sürede bunun ne olduğunu düşünmeye başlamış ve sonra bir başka aptala satmış. İlk satıldığından bu yana fiyatı epey düştü. Hiçbir Aiel, mücevherleri çıkarmak için bile olsa el sürmek istemiyor ona."

"Eh, çok güzel," dedi Rand, becerebildiğince nazik bir şekilde. Ancak bir budala böyle süslü bir şeyi taşırdı. Ve o fildişi kabza ter ya da kanla elde kayabilirdi. "Ama senin bunu..." Sırf alışkanlıktan, kenarını incelemek için kılıcı kabzadan birkaç santim çekince sustu. Parlak çeliğin üzerine bir balıkçıl kazınmıştı, bir kılıç ustasının simgesi. Bir zamanlar buna benzer bir kılıç taşıyordu. Aniden bu kılıcın da ona benzediğini, Mat'in mızrağındaki kuzgun damgalı kılıç ucu gibi asla kırılmayacak, asla bilenmesi gerekmeyecek, Güç'le yapılmış metalden olduğuna iddiaya girebileceğini hissetti. Çoğu kılıç ustasının kılıcı bunların kopyasıydı yalnızca. Lan kesin olarak söyleyebilirdi, ama Rand şimdiden emindi.

Kını çekerek ateş çukurunun üzerinden eğilip Aviendha'nın önüne bıraktı. "Borcu iptal etmesi için kılıcı kabul ediyorum, Aviendha." Uzun,

hafifçe kıvrık bir kılıçtı ve tek keskin kenarı vardı. “Yalnızca çeliğini. Kabzayı da geri alabilirsin.” Cairhien’de yeni bir kabza ve kın yaptırabilirdi. Belki Taien’de hayatta kalanlar arasında düzgün bir demirci bulabilirdi.

Kız iri iri açılmış gözlerle bir kına, bir ona bakıyordu. Ağzı bir karış açıktı ve ilk defa Rand’ın daha önce hiç görmediği kadar sersemlemiş görünüyordu. “Ama o mücevherler çok daha değerli, benim sana... Beni yine sana borçlandırmaya çalışıyorsun, Rand al’Thor.”

“Hiç de değil.” Bu kılıç yirmi sene boyunca dokunulmadan, kararmadan kınında kalmışsa, düşündüğü şey olmalıydı. “Kını kabul etmedim, bu yüzden baştan beri senindi.” İpek yastıklardan birini havaya atarak, Alçak Rüzgâr Yükseliyor denen formu oturarak gerçekleştirdi; kılıç yastığı düzgünce ikiye biçince tüyler yağmaya başladı. “Ve kabzayı da kabul etmiyorum, bu yüzden o da senindir. Kâr yapmışsan, bu kendi başarın.”

Kız talihi karşısında mutlu görünmek yerine –Rand kızın kılıç için sahip olduğu her şeyi verdiğini tahmin ediyordu ve sırf kınla bile ödediğinin yüz katını geri alabilirdi–, memnun görünmek ya da ona teşekkür etmek yerine, İki Nehir’de evinin kirletildiğini gören bir ev kadını gibi kızgınlıkla tüylere baktı. Katı katı el çırptı ve *gai’shain*’lardan biri belirerek, hemen diz üstü çöktü ve tüyleri toplamaya başladı.

“Bu benim çadırım,” dedi Rand vurgulayarak. Aviendha tıpkı Egwene’inkine benzeyen bir burun çekmeyle yanıt verdi. Bu iki kadın birlikte kesinlikle çok fazla zaman geçiriyordu.

Hava iyice karardığında getirilen akşam yemeği her zamanki yassı, solgun ekmek, kuru biberli, baharatlı bir yahni ve içinde hemen hemen beyaz et parçaları bulunan fasulyeden oluşuyordu. Etin kanyılanına ait olduğunu öğrenince Rand kıza sırıtmakla yetindi; Kıraç’a geldiğinden beri yılan ve daha kötüsünü yemeye alışmıştı. Ona göre en kötüsü *gara* idi, zehirli bir kertenkele; tadı yüzünden değil, tadı daha çok tavuğa benziyordu, ama kertenkele olduğundan. Bazen Kıraç’ta, geri kalan dünyanın tamamında bulunabileceğinden daha fazla zehirli yaratık olduğunu düşünüyordu... yılanlar, kertenkeleler, örümcekler, bitkiler.

Tiksinti içinde yahniyi tükürmeyince Aviendha hayal kırıklığına uğramış gibi göründü, ama bazen kızın ne düşündüğünü bilmek güç oluyordu. Zaman zaman onu rahatsız etmekten büyük keyif alır gibiydi. Rand Aiel’miş gibi davranıyor olsa, kızın öyle olmadığını kanıtlamaya çalıştığını düşünecekti.

Yorgundu ve uyumaya can atıyordu, ceketini ve çizmelerini çıkarıp battaniyelerinin arasına kıvrıldı ve Aviendha'ya sırtını döndü. Aiel erkekleri ve kadınları birlikte ter banyoları alıyordu, ama hemen hemen aynı şeyi yaptıkları Shienar'da geçirdiği kısa süre, kendisinin ölecek kadar kızarmadan bu tür şeyleri yapamayacağına ikna etmişti onu. Kızın kendi battaniyeleri arasında soyunurken çıkardığı hışırtıları dinlememeye çalıştı. En azından bu kadar terbiye gösteriyordu, ama Rand yine de ne olur ne olmaz diye sırtını dönük tuttu.

Aviendha, Rand günlerinin çoğunu şeflerin yanında geçirdiğine göre, Aiel âdet ve gelenekleri hakkında verdiği derslere devam edebilmek için yanında uyumaya devam ettiğini iddia ediyordu. Bunun yalan olduğunu ikisi de biliyordu, ama Rand Bilgelerin, kızın bu şekilde ne öğrenebileceğini düşündüğünü hayal edemiyordu. Aviendha zaman zaman, bir şeyleri çekiştirirken homurdanıyor, kendi kendine mırıldanıyordu.

Rand sesleri bastırmak ve ne anlama geliyor olabileceklerini düşünmekten vazgeçmek için konuştu, "Melaine'in düğünü etkileyiciydi. Bael gerçekten de Melaine ve Dorindha söyleyene kadar hiçbir şey bilmiyor muydu?"

"Elbette hayır," diye yanıt verdi kız horgörüyle. Sonra durdu. Rand bir çorabın çıktığını düşündü. "Melaine gelin çelengini ayaklarının dibine bırakıp sorana kadar nereden bilecekti ki?" Aniden kahkaha attı. "Melaine çelenkte kullanacağı *segade* çiçeklerinden bulmak için neredeyse hem kendini, hem Dorindha'yı deli ediyordu. Ejderduvarı'nın bu kadar yakınında pek az bulunuyorlar."

"Bunun özel bir anlamı mı var? *Segade* çiçeklerinin?" Rand da ona onlardan göndermişti, Aviendha'nın aldığına dair hiç işaret vermediği çiçeklerden.

"Kadının diken diken bir doğası olduğunu ve bunu değiştirmeye hiç niyeti olmadığını gösterir." Mırıltılarla bozulan bir ara daha oldu. "Tatlıkök yaprakları ya da çiçekleri kullansaydı, tatlı bir mizaca sahip olduğunu iddia ettiği anlamına gelirdi. Sabah damlası, boyun eğeceğini ve... Çok fazla çiçek var. Tüm kombinasyonları sana öğretmek için günler gerekir ve bilmen de gerekmiyor. Senin Aiel karın olmayacak. Sen Elayne'e aitsin."

Kız "boyun eğmek" dediğinde, Rand neredeyse ona bakacaktı. Bir Aiel kadını tarif etmek için bunun kadar uygunsuz bir sözcük daha düşünemiyordu. *Muhtemelen seni hançerlemeden önce uyardığı anlamına geliyordur.*

Cümlesinin sonunda sesi boğulmuştu. Rand, bluzunu başının üzerine çektiğini fark etti. Lambaların sönük olmasını diledi. Hayır, bu durumu daha da kötüleştirirdi. Ama Rhuidean'dan bu yana her gece aynı şeye tahammül etmişti ve her gece daha da kötü oluyordu. Buna bir son vermeliydi. Aviendha bundan sonra ait olduğu yerde, Bilgelerin yanında uyuyacaktı; Rand zaman buldukça, ne öğrenebiliyorsa öğrenirdi ondan. On beş gecedir tamı tamına aynı şeyleri düşünüyordu.

Kafasında beliren resimleri kovalamaya çalışarak, "Sondaki kısım. Yeminler edildikten sonra," dedi. Yarım düzine Bilge takdislerini verdikten hemen sonra, Melaine'in akrabalarından yüz kişi mızrakları elinde, koşup kadını çevrelemişlerdi. Bael'in akrabalarından yüz kişi adamın çevresini almışlar ve kadına ulaşmak için savaşmışlardı. Kimse peçesini takmamıştı elbette –bu geleneklerin bir parçasıydı–, ama yine de iki taraftan da kan dökülmüştü. "Birkaç dakika önce Melaine onu sevdiğine yemin ediyordu, ama adam ona ulaştığında köşeye kıstırılmış dağ kedisi gibi savaştı." Dorindha kadının kaburgalarını yumruklamasa, Bael'in kadını omzuna atıp götürebileceğini sanmıyordu. "Bael hâlâ kadın yüzünden topallıyor ve mor gözle dolaşıyor."

"Kadın zayıf biri gibi mi davransaydı?" dedi Aviendha uykulu uykulu. "Adamın onun kıymetini anlaması gerekiyordu. Cebine koyacağı bir süs eşyası değildi o." Esnedi ve Rand onun battaniyelerine yerleştiğini işitti.

"'Bir erkeğe şarkı söylemesini öğretmek' ne demek?" Aiel erkekleri mızrağı alacak kadar büyüdükten sonra, savaş şarkıları ve ölüler için ağıtlar dışında şarkı söylemiyordu.

"Mat Cauthon mu geldi aklına?" Kız kıkırdadı. "Bazen bir erkek, bir Kız için mızraktan vazgeçer."

"Bunu uydurdun. Hiç öyle bir şey duymadım."

"Eh, tam olarak mızraktan vazgeçmek sayılmaz." Kızın sesi uykuyla boğuklaşmıştı, "Bazen bir erkek, kendi uğruna mızraktan vazgeçmeyen bir Kız'ı arzular ve onun *gai'shain*'ı olarak ele geçirilmeyi ayarlar. Aptallık, elbette. Hiçbir Kız bir *gai'shain*'a adamın umduğu gibi bakmaz. Adam çok çalıştırılır ve haddini bilmesi sağlanır ve ilk yapılan şey, yemek yerken mızrak-kardeşlerini eğlendirsin diye şarkı söylemeyi öğrenmesinin sağlanmasıdır. 'Ona şarkı söylemeyi öğretecek.' Bir erkek mızrak-kardeşlerinden biri için kendini aptal yerine düşürdüğü zaman Kızların söylediği şey budur işte." Çok tuhaf bir halk.

“Aviendha?” Rand daha önce, bunu kıza bir daha sormayacağını söylemişti. Lan kar taneleri denen bir Kandor deseni olduğunu söylemişti. Muhtemelen kuzeye düzenledikleri akınlarda yağmaladıkları bir şey. “Sana o kolyeyi kim verdi?”

“Bir dost, Rand al’Thor. Bugün çok yol aldık ve yarın erkenden yola çıkmak isteyeceksin. İyi uyu ve uyan, Rand al’Thor.” Yalnızca bir Aiel, uykunuzda ölmediğinizi ekleyerek iyi uykular dilerdi size.

Rand çok daha küçük, ama çok daha karmaşık bir düş koruma büyüsü yaptıktan sonra yönlendirerek lambayı söndürdü ve uyumaya çalıştı. Bir dost. Reyn kuzeyden gelmişti. Ama kolye Rhuidean’da kızın boynundaydı. Neden aldırış ediyordu ki? Aviendha’nın ağır nefesleri kulaklarına yüksek geliyordu. Uykuya daldı ve Min ile Elayne’in, üzerinde o kolye dışında hiçbir şey olmayan Aviendha’yı omzunun üzerine atmasına yardım ettiği, Aviendha’nın ise *segade* çiçeklerinden bir çelengi kafasına indirmeye çalıştığı bir düş gördü.

22
Gece Gece Kuş Ötüşleri

Mat, gözleri kapalı, battaniyelerinin üzerinde yüzüstü yatarak Melindhra'nın belkemiği boyunca masaj yapan parmaklarının keyfini çıkardı. Eyerde geçen uzun bir günden sonra iyi bir masaj gibisi yoktu. Eh, birkaç şey vardı, ama o anda parmaklara razıydı.

"Böylesine kısa bir adam için kaslısın, Matrim Cauthon."

Mat tek gözünü açtı ve bacaklarını ata biner gibi açmış, kalçalarının üzerinde diz çöken kadına baktı. Melindhra ateşi gerektiğinden iki kat büyük yakmıştı ve bedeninden aşağı ter damlaları akıyordu. Ensesindeki o Aiel kuyruğu dışında kısa kesilmiş, güzel, altın rengi saçları kafatasına yapışmıştı. "Eğer ben çok kısaysam, gidip başkasını bulabilirsin."

"Benim zevkime göre çok kısa değilsin," diye kahkaha attı kadın, delikanlının saçlarını karıştırarak. Mat'in saçları onunkinden uzundu. "Ve sevimlisin. Gevşe. Gergin olursan bunun hiçbir faydası olmaz."

Mat homurdanarak gözlerini kapattı. Sevimli mi? *Işık!* Ve kısa. Ancak bir Aiel ona kısa olduğunu söyleyebilirdi. Başka her ülkede, yalnızca birkaç santim için olsa da, çoğu adamdan uzun sayılırdı. Uzun boylu olduğu günleri hatırlayabiliyordu. Rand'dan da uzun, Artur Şahinkanadı'nın yanında at sürerken. Ve Aelgari'ye karşı Maecine'in yanında savaşırken, şimdikinden bir el kısaydı. Konuşmaları dinlerken bazı isimler işittiğini söyleyerek Lan'e sormuştu; Muhafız Maecin'in, On Ulus'tan biri olan Eharon'un kralı olduğunu söylemişti –Mat bu kadarını biliyordu zaten. Trolloc Savaşları'ndan dört yüz beş yüz sene önce. Lan, Kahverengi Ajah'ın bile daha fazlasını bildiğinden kuşkuluydu; Trolloc Savaşları esnasında çok şey kaybedilmişti ve Yüzyıl Savaşları'nda daha fazlası. Kafatasının içindeki en erken ve en geç anılar bunlara aitti. Artur Paendrag

Tanreall’den sonrasına ve Eharonlu Maecine’den öncesine dair hiçbir şey yoktu.

“Üşüdün mü?” dedi Melindhra inanmazlık içinde. “Ürperdin.” Üzerinden indi ve Mat kadının ateşe odun attığını duydu; burada yeterince yakacak çalı vardı. “Güzel kaslar,” diye mırıldanarak yine üzerine tırmanırken kalçasına sıkı bir şaplak attı.

“Eğer böyle devam edersen,” diye mırıldandı Mat, “akşam yemeği için beni bir Trolloc gibi şişe geçireceğini düşüneceğim.” Melindhra’nın varlığından keyif almadığından değildi –en azından kadın ondan uzun olduğuna işaret etmediği sürece–, ama durum onu rahatsız ediyordu.

“Sen şişlik değilsin, Matrim Cauthon.” Başparmakları kuvvetle omzuna gömüldü. “İşte böyle. Gevşe.”

Mat bir gün evlenip aile kuracağını tahmin ediyordu. Bu, erkeklerin yaptığı bir şeydi. Bir kadın, bir ev, bir aile. Hayatının kalanı boyunca bir yere bağlanmak. *Şimdiye dek kocasının içki içip kumar oynamasından hoşlanan bir kadın duymadım.* Ve bir de *ter’angreal* kapı çerçevesinin ötesindeki varlıkların söyledikleri vardı. “Dokuz Ayın Kızı ile evlenmeye” yazgılı olduğu. *Bence bir erkek eninde sonunda evlenmeli.* Ama bir Aiel ile evlenmeyi kesinlikle düşünmüyordu. O, elinden geldiği sürece, elinden geldiği kadar çok kadınla dans etmeyi düşünüyordu.

“Bence sen şişe geçirilmek için değil, büyük onurlar bahşedilmek için yaratılmışsın,” dedi Melindhra yumuşak sesle.

“Bana uyar.” Yalnız, artık ne Kızlar, ne de diğer kadınlar ona bakmıyordu. Sanki Melindhra boynuna, üzerinde JUMAI SHAIDOLARINDAN MELINDHRA’NIN MALIDIR yazılı bir tabela asmıştı. Eh, o ilk kısmı yazmazdı Melindhra, burada değil. Diğer yandan, bir Aiel’in, özellikle de bir Mızrağın Kızı’nın ne yapabileceğini kim bilirdi ki? Kadınlar erkekler gibi düşünmezdi ve Aiel kadınları dünyadaki başka kimse gibi düşünmezdi.

“Bu kadar alçakgönüllü davranman ne tuhaf!”

“Alçakgönüllü davranmak mı?” diye mırıldandı Mat. Kadının elleri iyi geliyordu; var olduğundan bile haberi olmadığı düğümler gevşiyordu. “Nasıl?” O kolye ile ilgili bir şey mi olduğunu merak etti. Melindhra ona büyük anlam veriyor gibiydi ya da en azından onu almış olmasına. Kolyeyi asla takmıyordu elbette. Kızlar takı takmazdı. Ama kesesinde taşıyor ve soran her kadına gösteriyordu. Pek çok kadın soruyor gibiydi.

“Rand al’Thor’un gölgesinde yaşıyorsun.”

“Ben hiç kimsenin gölgesinde değilim,” dedi Mat dalgın dalgın. Kolye olamazdı. Başka kadınlara da mücevher verdiği olmuştu, hem Kızlara, hem başkalarına; karşılığında tek aldığı bir gülümseme bile olsa, güzel kadınlara bir şeyler vermek hoşuna gidiyordu. Mat asla daha fazlasını beklemiyordu. Bir kadın bir öpücükten ya da bir kucaklaşmadan onun kadar hoşlanmıyorsa, ne anlamı olurdu ki?

“Elbette, *Car’a’carn*’ın gölgesinde olmakta da bir tür onur var. Kudretli kişilerin yakınında bulunmak için, gölgelerinde durmalısın.”

“Gölge,” diye onayladı Mat, gerçekte işitmeden. Bazen kadınlar kabul ediyor, bazen reddediyorlardı, ama hiçbiri ona sahip çıkmaya kalkmamıştı. Asıl rahatsız edici olan da aslında buydu. Ne kadar güzel olursa olsun, hiçbir kadının malı olmayacaktı. Elleri düğüm düğüm olmuş kasları gevşetmekte ne kadar iyi olursa olsun.

“Yaraların bir şef olarak kendi adına kazandığın, onur yaraları olmalı, bu değil.” Bir parmağı boynundaki yara izi boyunca gezindi. “Bunu *Car’a’carn*’a hizmet ederken mi kazandın?”

Mat kadının elini silkeledi, dirseklerinin üzerinde doğruldu ve dönüp ona baktı. “‘Dokuz Ayın Kızı’ sözünün senin için bir şey ifade etmediğinden emin misin?”

“Sana etmediğini söylemiştim. Uzan.”

“Bana yalan söylüyorsan, yemin ederim poponu kamçılarım.”

Kadın ellerini kalçalarına dayayarak tehlikeli bir tavırla baktı ona. “Sen benim... popomu kamçılayabileceğini düşünüyor musun gerçekten, Mat Cauthon?”

“En azından denerim.” Muhtemelen kadın kaburgalarına mızrağını saplardı. “Dokuz Ayın Kızı lafını hiç duymadığına yemin eder misin?”

“Hiç duymadım,” dedi kadın yavaşça. “Kim o? Ya da ne? Uzan ve bırak da...”

Çadırın her yerinde ve aynı zamanda dışarıda bir karakuş öter gibi oldu, bir an sonra da bir kızılkanat. İyi İki Nehir kuşları. Rand uyarılarını bildiği şeylerden seçmişti, Kıraç’ta bulunmayan kuşlardan.”

Melindhra bir anda üzerinden kalktı, *shoufa*’sını kafasına sardı, mızraklarını ve kalkanını kaparken peçesini örttü. O şekilde çadırdan dışarı fırladı.

“Kan ve lanet küller!” diye mırıldandı Mat, pantolonunu giymeye çalışırken. Kızılkanat güney anlamına geliyordu. O ve Melindhra çadırlarını güneye, Chareenlerin yanında kurmuştu, Rand’dan olabildiğince uzağa

gidip, kamp alanında kalabilecekleri bir yere. Ama o dikenli çalıların arasına Melindhra gibi çıplak çıkmayacaktı. Karakuş, Shaaradların kamp kurduğu kuzey taraf demekti; aynı anda iki yönden geliyorlardı.

Alçak çadırın içinde ayaklarını becerebildiğince yere vurarak çizmelere yerleştirdi, battaniyelerin yanında yatan gümüş tilki başı madalyona baktı. Dışarıdan bağırışlar ve çeliğe çarpan çeliğin sesi geliyordu. Sonunda madalyonun bir şekilde Moiraine'in ilk deneyişinde ona Şifa vermesini engellediğini anlamıştı. Tenine dokunduğu sürece kadının yönlendirmesi onu etkilememişti. Mat Gölgedöllerinin yönlendirebildiğini hiç duymamıştı, ama bir de Kara Ajah vardı –Rand öyle diyordu ve o da inanıyordu– ve Terkedilmişlerden birinin sonunda Rand'ın peşine düşmesi olasılığı her zaman vardı. Deri sicimi başından geçirdi ve madalyonu göğsüne astı, kuzgun damgalı mızrağını kaptı ve soğuk ay ışığına daldı.

Buz gibi soğuğu hissedecek zamanı olmadı. Daha çadırdan tamamen çıkmadan, tırpan kıvrımlı bir Trolloc kılıcı neredeyse kafasını uçuruyordu. Kendini yere atarken kılıç saçlarını süpürdü ve Mat, mızrağını hazır ederek ayağa kalktı.

İlk bakışta, karanlıkta, Trolloc iri yarı bir adam olabilirdi, ama bir Aiel'den en az yarım kat uzundu, tamamen siyah zincir zırha bürünmüştü, dirseklerinde ve omuzlarında çiviler vardı; keçi boynuzlu kafasına bir miğfer takmıştı. Ama o boynuzlar fazla insansı bir kafadan çıkıyordu; gözlerin altındaysa bir keçi burnu uzanıyordu.

Trolloc hırlayarak üzerine atıldı ve asla insan dili için kastedilmemiş bir dilde uludu. Mat mızrağını değnek gibi savurdu, bir tarafıyla ağır, kıvrık kılıcı düşürdü ve uzun mızrak ucunu yaratığın karnına uzattı. O Güç'le yapılmış kılıç karşısında zırh altındaki et kadar kolaylıkla yarıldı. Keçi burunlu Trolloc acı bir feryatla iki büklüm oldu; Mat silahını kurtararak, yaratık devrilirken yana kaçtı.

Çevresinde, bazıları giysisiz, diğerleri yarı giyinik, ama hepsi peçelerini takmış Aieller uzun dişli yabandomuzu burunlarına, kurt burunlarına, kartal gagalarına sahip, bazıları başlarında boynuz, diğerleri kuş tüyü taşıyan, tuhaf kıvrımlı kılıçlar, kazıklı baltalar, çengelli kargılar ve mızraklar taşıyan Trolloclarla savaşıyorlardı. Orada burada biri, küçük mızrak boyunda çivili oklar fırlatan dev yaylar kullanıyordu. Trollocların arasında, kaba ceketler giymiş, kısa kılıçlar taşıyan ve dikenli çalıların arasında ümitsiz çığlıklar atarak ölen insanlar da savaşıyordu.

"Sammael!"

“Sammael ve Altın Arılar!”
Karanlıkdostlarının çoğu Aieller ile çatışmaya girdikleri anda ölüyordu, ama Trolloclar daha zor ölüyordu.
“Ben lanet bir kahraman değilim!” diye bağırdı Mat, özellikle birini hedef almadan. Ayı burunlu, kıllı kulaklı bir Trolloc ile savaşıyordu. Bu, karşısına çıkan üçüncü Trolloc’tu. Yaratık, bir tarafında yarım düzine kazık, diğer tarafında bir ağacı yaracak kadar geniş bir balta ucu bulunan uzun saplı bir balta taşıyordu; silahını o iri, kıllı ellerinde oyuncak gibi savuruyordu. Mat’in başını derde sokan Rand’a yakın olmaktı. Onun hayattan tek istediği biraz iyi şarap, bir zar oyunu ve bir, belki üç güzel kızdı. “Ben bunlara karışmak istemiyorum!” Özellikle de Sammael buralardaysa. “Duydunuz mu beni?”
Trolloc parçalanmış bir gırtlakla devrildi ve Mat kendini, birlikte saldırmış iki Aiel’in işini henüz bitirmiş bir Myrddraal ile yüz yüze buldu. Yarı-insan bir insana benziyordu, hamur gibi solgun, yılan pulu gibi üst üste binen siyah pullardan bir zırh içinde. Bir yılan gibi hareket ediyordu, kemiksiz, akıcı, hızlı, nereye atılırsa atılsın gece siyahı pelerini kıpırtısız asılı duruyordu. Gözleri yoktu. Yalnızca, gözlerinin olması gereken yerde ölüm beyazı deri.
O gözsüz bakışlar Mat’e döndü; Mat ürperdi, kemiklerine korku doldu. “Gözsüzün bakışı korkudur,” derlerdi Sınıırboyları’nda. Bunu biliyor olmalıydılar; Aieller bile bir Myrddraal’in bakışının insanın iliklerini donduracağını itiraf ederdi. Yaratığın ilk silahı buydu. Yarı-insan akıcı bir koşuyla üzerine atıldı.
Mat kükreyerek, mızrağını değnek gibi savurarak, iterek, durmaksızın hareket ettirerek yaratığı karşılamak üzere fırladı. O şey, pelerini kadar kara bir kılıç taşıyordu, Thakan’dar’ın demirhanelerinde dövülmüş bir kılıç ve o kılıç bir yerini keserse, Moiraine Şifası ile hemen yanında belirmediği sürece ölü sayılırdı. Ama bir Soluk’u indirmenin tek kesin yolu vardı. Tam cephe saldırı; o sizi alt etmeden onu alt etmeliydiniz ve bir savunma düşünmeye çalışmak ölmenin iyi bir yolu olabilirdi. Mat çevresinde, gecenin içinde süren savaşa bir bakış fırlatmaya bile cesaret edemezdi.
Myrddraal’in kılıcı yılan dili gibi pırıldadı, siyah bir şimşek gibi atıldı, ama yalnızca Mat’in saldırısını karşılamak için. Kuzgun damgalı, Güç’le yapılmış çelik Thakan’dar yapımı metalle karşılaştığında, çevrelerinde mavi bir şimşek perde gibi çatırdadı.

Aniden Mat'in savurduğu kılıç eti kesti. Kara kılıç ve solgun el uçup gitti. Ters savuruşu Myrddraal'in gırtlağını yardı, ama Mat durmadı. Durmaksızın, hızla, yüreği deldi, bir diz arkası kirişini, sonra diğerini kesti. Ancak o zaman yerde kıvranan şekilden uzaklaştı. Yaratık kesik kolunu ve sağlam elini savuruyor, yaralarından mürekkep gibi kanı saçılıyordu. Yarı-insanların öldüğünü kabul etmesi uzun sürerdi; güneş batmadan tamamen ölmezlerdi.

Mat çevresine bakındığı zaman saldırının sona erdiğini fark etti. Ölümden kurtulan Karanlıkdostları ve Trolloclar da kaçmışlardı; en azından Aiellerden başka ayakta kalan yoktu. Onlardan bazıları da düşmüştü. Bir Karanlıkdostu cesedinin boynundan bir mendil çekip mızrak ucundaki Myrddraal kanını sildi. Fazla bırakılırsa metali aşındırırdı.

Bu gece saldırıya uğramak hiç mantıklı gelmiyordu. Ay ışığında gördüğü Trolloc ve insan cesetlerine bakarak, hiçbiri ilk çadır hattını aşamamıştı. Çok daha fazlası olmadan aşmayı umamazlardı da.

"Bağırdığın neydi? *Carai* bir şey. Kadim Lisan'da mı?"

Dönüp Melindhra'ya baktı. Kadın peçesini açmıştı, ama hâlâ üzerinde *shoufa*'sından başka bir karış kumaş yoktu. Çevrede, aynı ölçüde çıplak başka Kızlar ve erkekler vardı ve hiçbiri aldırış ediyormuş gibi görünmüyordu. Çoğu, oyalanmadan çadırlarına dönmeye başlamışlardı. Hiç utanma yoktu bunlarda, işte sorun buydu. Hiç utanmaları yoktu. Nefesi sisli çıkıyor olmasına rağmen kadın soğuğu hisseder görünmüyordu. Mat de onun kadar terliydi ve artık canını kurtarmak için savaşmak gibi bir düşüncesi kalmayınca, donduğunu hissetmeye başlamıştı.

"Bir zamanlar işittiğim bir şey," dedi ona. "Kulağıma hoş gelmişti." *Carai an Caldazar!* Kızıl Kartal'ın onuru için. Manetheren'in savaş haykırışı. Anılarının çoğu Manetheren'e aitti. Bazıları çarpık kapı çerçevesinden önce de vardı. Moiraine, Eski Kan'ın kendini belli ettiğini söylemişti. Damarlarından çıkmadığı sürece Mat için sorun değildi.

Çadırlarına doğru yola çıktığında Melindhra kolunu omuzlarına doladı. "Seni Gecekoşucusu ile birlikte gördüm, Mat Cauthon." Aiellerin Myrddraallere verdiği isimlerden biri buydu. "Sen tam da bir erkeğin olması gerektiği kadar uzunsun."

Mat sırıtarak kolunu kadının beline doladı, ama saldırıyı kafasından çıkartamıyordu. Oysa bundan kurtulmak istiyordu –düşünceleri ödünç aldığı anılarla fena halde karışmıştı–, ama yapamıyordu. Neden biri ümitsiz bir saldırıya girişmek istesindi ki? Ancak bir aptal sebepsiz yere yıkıcı bir

güce saldırı düzenlerdi. İşte kafasından bir türlü atamadığı düşünce buydu. Kimse sebepsiz yere saldırmazdı.

Kuş ötüşleri Rand'ı hemen uyandırdı, battaniyeleri kenara fırlatırken *saidin*'i kavradı, çoraplı ayaklarla, ceketsiz dışarı fırladı. Gece soğuktu, ay ışığı ile aydınlanmıştı, geçidin altındaki tepelerden uzak savaş gürültüleri süzülüyordu. Çevresinde, Aieller koşturan karıncalar gibi hareket halindeydi, gecenin içine, saldırının geçitte gelmesi gereken yere koşuyorlardı. Sabah o çözene kadar koruma büyüleri yine sinyal verirdi – geçitte Gölgedölleri bir kış ispinozu ötüşü getirecekti–, ama aptalca risklere girmenin gereği yoktu.

Kısa süre sonra geçide sakinlik çöktü, *gai'shain*'lar, böyle bir saldırıda bile silah onlara yasak olduğundan, çadırlarında kalmışlardı. Diğer Aieller savunmaya ihtiyaç duyulabilecek başka yerlerde gitmişti. Adelin ve diğer Kızlar bile, bekleseler Rand'ın onları durduracağını biliyormuş gibi, gitmişlerdi. Rand kasaba duvarlarının yakınındaki arabalardan birkaç mırıltı duydu, ama ne sürücüler, ne de Kadere ortaya çıkmadı; çıkmalarını beklemiyordu zaten. İki yönden uzak savaş sesleri geliyordu... bağıran, haykıran, ölen insanlar. Çok aşağıda, epey uzakta. Bilgelerin çadırlarının çevresinde de insanlar vardı; savaşın sürdüğü yerlere bakıyor gibiydiler.

Oraya, aşağıya bir saldırı düzenlenmesi hiç mantıklı gelmiyordu. Timolan klanına Gölgedölleri almamışsa, Miagomalar olamazdı. Bu Beyazpelerinlerin ordularına Trolloc almasından farksız olurdu. Çadırına döndü ve Boşluk'a sarınmış olmasına rağmen irkildi.

Aviendha bir battaniyeye sarınmış, ay ışığına çıkmıştı. Hemen arkasında karanlık bir pelerine bürünmüş uzun boylu bir adam duruyordu; aşırı solgun, aşırı iri gözlü sıska yüzünde ayın düşürdüğü gölgeler süzülüyordu. Bir mırıltı yükseldi ve pelerin açılarak bir yarasanın derimsi kanatlarına dönüştü. Aviendha düşteymiş gibi bekleyen kucağa doğru yürüdü.

Rand yönlendirdi, parmak kadar ince bir şerateş, katı ışıktan bir ok kızın yanından geçti ve Draghkar'ın başına çarptı. Dar akışın etkisi daha yavaştı, ama Karanlıktazıları üzerinde kullandığı kadar kesindi. Yaratığın renkleri ters döndü, siyah beyaza, beyaz siyaha ve kıvılcımlanan zerrelere dönüştü sonra da havada eriyip gitti.

Mırıltı sona erdiğinde Aviendha silkelendi, kaybolan son zerrelere baktı ve battaniyeye daha sıkı sarınarak Rand'a döndü. Eli kalktı, Rand'ın kafası kadar kalın bir ateş seli kükreyerek delikanlının üzerine atıldı.

Rand boşluğun içinde bulunmasına rağmen şaşkın, Güç kullanmayı aklına bile getiremeden kendini kabaran alevlerin altına, yere attı. Alevler bir anda öldü.

"Sen ne yapıyorsun?" diye havladı Rand, öyle kızmıştı, öyle şok geçirmişti ki, Boşluk çatladı ve *saidin* kayboldu. Ayağa kalktı, uzun adımlarla kızın yanına gitti. "Bu duyduğum her tür nankörlükten daha beter!" Kızı dişleri takırdayana kadar sarsacaktı. "Eğer fark edememişsen, demin hayatını kurtardım ve lanet Aiel geleneklerinden birini ihlal etmişsem de umurumda bile!.."

"Bir dahaki sefere," diye terslendi Aviendha, "bırakırım da büyük *Car'a'carn* kendi işini kendi halleder!" Kız beceriksizce battaniyesine sarınarak, katı katı çadıra daldı.

Rand ilk defa arkasına bakmayı akıl etti. Alevler içinde yere büzülmüş bir başka Draghkar'a. O kadar öfkelenmişti ki, yanan yaratıktan çıkan çıtırtı ve küçük patlama seslerini duymamış, yanık yağ kokusunu almamıştı. Hatta Draghkar'dan yayılan şer duygusunu bile almamıştı. Bir Draghkar ilk önce ruhu, sonra canı emerek öldürürdü. Yakın olması, dokunması gerekirdi, ama bu yaratık durduğu yerden ancak iki adım uzaktaydı. Rand, *saidin* dolu biri için Draghkar'ın mırıltısının ve kucaklamasının ne kadar etkili olduğunu bilmiyordu, ama öğrenmediğine memnundu.

Derin bir nefes alarak çadır kapağının yanında diz çöktü. "Aviendha?" İçeri giremezdi. Orada hâlâ yanık bir lamba vardı ve kız çıplak çıplak oturuyor, aklında Rand'ı paramparça ediyor olabilirdi. Delikanlı bunu hak ediyordu. "Aviendha, üzgünüm. Özür dilerim. Neden diye sormadan bu şekilde konuşmam aptalcaydı. Bana zarar vermeyeceğini bilmem gerekirdi ve ben... ben... ben aptalın tekiyim," diye bitirdi zayıf bir sesle.

"Çok şey biliyorsun, Rand al'Thor," diye boğuk bir yanıt geldi. "Gerçekten de aptalın tekisin!"

Aieller *nasıl* özür dilerdi? Rand kıza bunu hiç sormamıştı. *Ji'e'toh*, erkeklere şarkı söylemeyi öğretmek ve evlilik âdetlerine bakarak, sormak isteyeceğini hiç sanmıyordu. "Evet, öyleyim. Ve özür dilerim." Bu sefer yanıt gelmedi. "Battaniyelerinin altına girdin mi?" Sessizlik.

Rand kendi kendine homurdanarak, çoraplı ayaklarını buz gibi zemin üzerinde oynatarak bekledi. Kızın üstünü başını örttüğünden emin olana kadar burada beklemek zorunda kalacaktı. Çizmesiz ya da ceketsiz. Sırf Boşluk'un içinde, kemik ufalayan soğukla arasına mesafe koymak için, lekesine aldırmadan *saidin*'e uzandı.

Üç Bilge düşgezgini koşarak geldiler elbette; Egwene de onlara katıldı. Hepsi geçerken Draghkar'a baktılar, hemen hemen aynı hareketle şallarını omuzlarına çektiler.

"Bir tane," dedi Amys. "Işık'a şükürler olsun, ama şaşırdım."

"İki tane vardı," dedi Rand ona. "Ben... birini yok ettim." Neden Moiraine onu şerateşe karşı uyardı diye tereddüt ediyordu? Tüm diğerleri gibi bir silahtı işte. "Aviendha bunu öldürmeseydi, beni ele geçirebilirdi."

"Onun yönlendirdiğini sezip geldik," dedi Egwene, onu baştan aşağı süzerek. Başta, Rand onun yara aradığını sandı, ama kız çoraplı ayaklarına özel bir ilgi gösterdi, sonra bakışlarını, kapağındaki aralıktan lamba ışığı sızan çadıra çevirdi. "Onu yine kızdırdın, değil mi? O senin hayatını kurtarıyor ve sen... Erkekler!" Tiksintiyle başını iki yana sallayarak yanından geçip çadıra girdi. Rand hafif sesler duydu, ama ne söylendiğini çıkartamadı.

Melaine şalını düzeltti. "Eğer bize ihtiyacın yoksa, aşağıda neler olup bittiğini görmeliyiz." Diğer ikisini beklemeden telaşla uzaklaştı.

Bair ve Amys takip ederken Bair güldü. "Öncelikle kimi kontrol edeceğine iddiaya girer misin? Senin safir bileziğine karşılık bendeki, çok sevdiğin ametist kolye?"

"Kabul. Ben Dorindha'yı seçiyorum."

Yaşlı Bilge yine güldü. "Gözleri hâlâ Bael'le dolu. Birincil-kardeş birincil-kardeştir, ama yeni bir koca..."

İşitme menzilinden çıktılar ve Rand çadır kapağına doğru eğildi. Ne konuşulduğunu hâlâ duyamıyordu, kulağını aralığa yapıştırmadığı sürece duyamayacaktı da, ama bunu yapmayacaktı. Kuşkusuz Egwene içerideyken Aviendha üstünü başını örtmüştü. Ama diğer yandan, Egwene Aiel âdetlerine alışmıştı, onun kendi giysilerini çıkarmış olması daha olasıydı.

Yumuşak terlik sesleri Moiraine ile Lan'in geldiğini bildirdi. Rand doğruldu. İkisinin nefeslerini duyabiliyor olsa da, Muhafız'ın adımları yine de zar zor işitiliyordu. Moiraine'in saçları yüzünün çevresine dağılmıştı, üzerinde karanlık bir pelerin vardı, ipeği ay ışığında parlıyordu. Lan, tamamen giyinik, çizmeli ve silahlıydı, onu gecenin bir parçası kılan pelerinine sarınmıştı. Elbette. Aşağıdaki tepelerde savaş gürültüsü soluyordu.

"Daha erken gelmemene şaşırdım, Moiraine." Sesi soğuk çıkıyordu, ama kendisi üşüyeceğine sesi soğuk olsundu. *Saidin*'e tutundu, onunla savaştı, gecenin soğuğu artık iyice uzaklaşmıştı. Rand onun farkındaydı,

gömleğinin altında, kollarında soğukla kıpırdanan her kılın farkındaydı, ama soğuk ona dokunmuyordu. “Normalde sorun sezer sezmez beni aramaya gelirsin.”

“Sana yaptığım ya da yapmadığım her şeyi asla tamamen açıklamadım.” Kadının sesi her zamanki gibi serin ve gizemliydi, fakat Rand, ay ışığı altında bile kızardığını görebiliyordu. Lan endişeli görünüyordu, ama söz konusu o olunca anlamak zordu. “Sonsuza dek elini tutamam. Sonunda yalnız başına yürümek zorunda kalacaksın.”

“Bunu bu gece yaptım, değil mi?” Boşluk’un yüzeyinde utanç kaydı. Her şeyi kendi kendine başarmış gibi konuşmuştu. Ve sonra ekledi, “Aviendha arkamdan yaklaşanı indirdi.” Draghkar’ın alevleri azalmıştı.

“O zaman burada kalması iyi olmuş,” dedi Moiraine sakin bir edayla. “Bana ihtiyacın yoktu.”

Kadın korkmamıştı, Rand bundan emindi. Rand onun, Lan’in kılıcını kullandığı beceriyle Güç kullanarak Gölgedöllerinin arasına daldığını görmüştü. Bunu o kadar sık görmüştü ki, kadının korku duyabileceğine inanmak güç geliyordu. O zaman neden Draghkarları sezdiğinde gelmemişti? Gelmeliydi, Lan de gelmeliydi; bu bir Muhafız’ın bir Aes Sedai ile bağ kurarken aldığı becerilerden biriydi. Rand ona söyletebilirdi, onu kendisine verdiği yemin ve açık açık yalan söyleyememesi ile yakalayabilirdi. Hayır, yapamazdı. Ya da yapmazdı. Ona yardım etmeye çalışan birine bunu yapamazdı.

“En azından artık aşağıdaki saldırının nedenini biliyoruz,” dedi. “Ben orada önemli bir şey olduğunu düşünürken Draghkar gizlice bana yaklaşacaktı. Bunu Soğuk Kayalar Mezrası’nda denediler ve burada da işe yaramadı.” Yalnız, bu sefer neredeyse yarayacaktı. Eğer niyetleri buysa, kesinlikle işe yarayacaktı. “Başka bir şey deneyeceklerini sanırsın.” İleride Couladin, her yerde Terkedilmişler; öyle görünüyordu. Neden her seferinde bir düşmanla karşı karşıya gelemiyordu?

“Terkedilmişlerin basit düşündüğü yanılgısına düşme,” dedi Moiraine. “Bu ölümcül olabilir.” Daha kalın olduğunu dilermiş gibi pelerinini düzeltti. “Geç oldu. Artık bana ihtiyacın yoksa...”

O ve Muhafız giderken Aieller dönmeye başladı. Bazıları Draghkar’ı görünce bağrıştılar ve sürükleyerek götürmeleri için bazı *gai’shain*’lar çağırdılar, ama çoğu çadırlarına girmeden önce bakmakla yetindi. Artık Rand’dan bu tür şeyler beklemeye alışmış görünüyorlardı.

Adelin ile Kızlar geldiğinde, yumuşak çizmelerini sürüyerek yürüyorlardı. Beyaz cüppeli adamların Draghkar'ı sürükleyerek götürmelerini izlediler ve Rand'a yaklaşmadan önce uzun uzun bakıştılar.

"Burada hiçbir şey yoktu," dedi Adelin yavaşça. "Saldırı tamamen aşağıdaydı, Karanlıkdostları ve Trolloclar."

"'Sammael ve Altın Arılar' diye bağırdıklarını duydum," diye ekledi bir başkası. Kafası hâlâ *shoufa*'ya sarılı olduğundan Rand kim olduğunu çıkartamadı. Sesi genç çıkıyordu; Kızların bazıları on altısından fazla değildi.

Adelin derin bir nefes alarak kaya gibi sağlam bir elle, mızraklarından birini önünde yatay olarak kaldırdı. Diğerleri de birer mızrakla aynısını yaptılar. "Biz... ben başarısız oldum," dedi Adelin. "Draghkar geldiğinde burada olmalıydık. Bunun yerine çocuklar gibi mızrak dansına koştuk."

"Bunlarla ne yapmam gerekiyor?" diye sordu Rand ve Adelin duraksamadan yanıt verdi.

"Ne dilersen, *Car'a'carn.* Hazır duruyoruz ve direnmeyeceğiz."

Rand başını iki yana salladı. *Lanet Aieller ve onların lanet* ji'e'toh*'u.* "Onları alın ve çadırımı korumaya devam edin. Ee? Haydi!" Kızlar bakıştılar, sonra, başta ona yaklaşırken gösterdikleri aynı gönülsüzlükle itaat etmek üzere harekete geçtiler. "Ve içinizden biri Aviendha'ya geri döndüğümde içeri gireceğimi söylesin," diye ekledi. Bütün geceyi dışarıda, onun güvende olup olmadığını merak ederek geçirmeyecekti. Ayaklarının altındaki sert zeminde, uzun adımlarla yürüyerek uzaklaştı.

Asmodean'ın çadırı kendisininkinden çok uzak değildi. Oradan tek ses çıkmamıştı. Kapağı hızla açtı ve içeri daldı. Asmodean karanlıkta, dudağını çiğneyerek oturuyordu. Rand belirdiği zaman irkildi ve ona konuşma fırsatı tanımadı.

"Bir el atmamı beklerdin, değil mi? Draghkar'ı hissettim, ama sen onlarla başa çıkabilirdin; çıktın da. Draghkarlardan hiç hoşlanmadım; onları yapmamalıydık. Beyinleri Trolloclarınkinden de küçüktür. Onlara bir emir versen bile, yine de en yakında kim varsa onu öldürürler. Dışarı çıksaydım, bir şeyler yapsaydım... Ya biri fark etseydi? Ya yönlendirenin sen olmadığını fark etselerdi? Ben..."

"Yapmadığın iyi olmuş," diye sözünü kesti Rand, karanlıkta bağdaş kurup oturarak. "Bu gece seni orada *saidin* ile dolu hissetseydim, öldürebilirdim."

Diğer adamın kahkahası titrekti. "Bunu da düşündüm."

“Bu geceki saldırıyı gönderen Sammael’di. En azından Trolloclar ile Karanlıkdostlarını.”

“Sammael adamlarını boşa harcamaz,” dedi Asmodean yavaşça. “Ama değeceğini düşünürse bin, hatta on bin kişiyi feda edebilir. Belki diğerlerinden biri o olduğunu düşünmeni istemiştir. Aieller tutsak almışsa bile... Trolloclar öldürmekten başka hiçbir şey düşünmezler ve Karanlıkdostları da onlara ne söylenmişse ona inanırlar.”

“Oydu. Bir kez Serendahar’da beni bu şekilde yemleyerek ona saldırmaya zorlamaya çalıştı.” *Ah, Işık!* Düşünce Boşluk’un yüzeyinde süzüldü. *“Ben” dedim.* Serendahar neredeydi, bilmiyordu, ne söylediğini de bilmiyordu. Sözcükler ağzından çıkıvermişti.

Asmodean uzun bir sessizlikten sonra, “Bunu bilmiyordum,” dedi.

“Benim bilmek istediğim, neden?” Sözcüklerini, kendisine ait olduklarını umarak dikkatle seçiyordu. Sammael’in yüzünü hatırlıyordu, bir insan –*Benim değil, benim anım değil*–, kısa, sarı bir sakala sahip tıknaz bir adam. Asmodean tüm Terkedilmişleri tarif etmişti, ama Rand bu imgenin tariften gelmediğini biliyordu. Sammael hep daha uzun olmayı ister, Güç’ün onu uzun kılamamasına içerlerdi. Asmodean bunu söylememişti. “Bana anlattıklarına bakarak, zaferden emin olmadığı sürece benimle yüzleşmek istemez, hatta belki o zaman bile. Elinden gelse beni Karanlık Varlık’a bırakacağını söylemiştin. O zaman neden şimdi, peşine düşersem kazanacağından emin?”

Karanlığın içinde, bir sonuca yaramadan saatlerce konuştular. Asmodean diğerlerinden biri olduğunu savunuyor, Rand’ı Sammael’in üzerine göndererek birinden ya da ikisinden birden kurtulmayı umuyordu; en azından Asmodean öyle umduğunu söylüyordu. Rand, adamın merak dolu kara gözlerini üzerinde hissedebiliyordu. O dil sürçmesi örtbas edilemeyecek kadar büyüktü.

Sonunda kendi çadırına döndüğünde Adelin ile bir düzine Kız ayağa fırladı ve bir ağızdan Egwene’in gittiğini, Aviendha’nın uzun zaman önce uykuya daldığını, ona kızgın olduğunu, ikisinin de Rand’a kızgın olduğunu anlattılar. İki kadının öfkesi ile başa çıkmak için, hep bir ağızdan o kadar farklı öğütler verdiler ki, Rand hiçbirini anlayamadı. Sonunda hepsi sustular, aralarında bakıştılar ve Adelin konuştu.

“Bu gece konuşmalıyız. Yaptıklarımız ve yapamadıklarımız hakkında. Biz...”

“Önemli değil,” dedi Rand ona, “ve önemli olsaydı bile, affedildi ve unutuldu, birkaç saat uyumak istiyorum. Tartışmak istiyorsanız, Amys ya da Bair’e gidin. Eminim neyin peşinde olduğunuzu benden daha iyi anlarlar.” Bu, şaşırtıcı şekilde, hepsinin çenesini kapadı. Rand’ın içeri girmesine izin verdiler.

Aviendha battaniyelerinin içindeydi, çıplak bacağı dışarı çıkmıştı. Rand bacağa, kıza bakmamaya çalıştı. Aviendha lambayı yanık bırakmıştı. Rand minnetle kendi battaniyelerinin altına girdi, yönlendirerek lambayı söndürdü, sonra *saidin*’i salıverdi. Bu sefer rüyasında Aviendha’nın ateş fırlattığını gördü, ama onu Draghkar’a fırlatmıyordu ve Sammael kahkahalar atarak onun yanında oturuyordu.

23
“Beşte Birini Size Veriyorum”

Egwene, Pus’u çimenlik bir tepede dizginleyerek Jangai Geçidi’nden akın akın çıkan Aielleri izledi. Eyer yine eteklerini dizlerinin üzerine ittirmişti, ama artık pek fark etmiyordu. Her anını etekleriyle uğraşarak geçiremezdi. Zaten çorapları da vardı; çıplak bacaklarla dolaşmıyordu ki!

Aieller koşturan alaylar halinde aşağıdan akıyordu. Klan, boy ve topluluklarına göre gruplanmışlardı. Yük atları ve katırları ile, kalanlar savaşırken kamplarla ilgilenecek *gai’shain*’lar ile, bir buçuk kilometre genişliğinde, çoğu geçitten çıkmamış ya da çoktan ileride kaybolmuş binlerce, binlerce kişi. Aileleri olmamasına rağmen yürüyüşe geçmiş bir ulus gibi görünüyorlardı. Burada İpek Yolu gerçek bir yoldu, tam elli adım genişliğinde, geniş, beyaz taşlarla döşeli, tepeleri yararak ilerleyen dümdüz bir yol. Çoğu çimenlerin üzerinde koşmayı tercih etse de, Aiel yığınlarının altında ancak zaman zaman görünüyordu. Döşeme taşlarından bazılarının köşeleri kalmış ya da bir uçta gömülmüştü. Bu yol yerel çiftçilerin arabalarından ya da birkaç yolcu arabasından fazlasını taşımayalı yirmiden fazla sene geçmişti.

Yeniden ağaç görmek şaşırtıcıydı, gerçek ağaçlar, yüksek meşeler, meşinyapraklar, rüzgârla çarpılmış, güdük, yalnız şekiller yerine gerçek koruluklar. Tepelerin üzerinde, esintiyle sallanan yüksek otlar. Kuzeyde gerçek bir orman vardı, gökyüzünde bulutlar, seyrek ve yüksektiler, ama yine de buluttular. Kıraç’tan sonra havanın serinliği nimet gibi geliyordu, ama kahverengi yapraklar ve geniş, kahverengi kurumuş ot öbekleri aslında senenin bu zamanında olması gerekenden daha sıcak ve kuru olduğunu anlatıyordu. Yine de, Ejderduvarı’nın diğer tarafı ile karşılaştırılınca, Cairhien kırları yemyeşil bir cennet gibi görünüyordu.

Kuzeyde, hemen hemen düz bir köprünün altında, daha geniş bir yatağa ait kurumuş kilden sınırlar içinde küçük bir dere dolana dolana akıyordu; Gaelin Irmağı o yönde, birkaç kilometre ötedeydi. Egwene Aiellerin o ırmağa ne diyeceklerini merak etti; daha önce bir kez ırmak yanında Aieller görmüştü. Büzülmüş su şeridi insan alayında belirgin bir kesinti yaratmıştı, erkekler ve Kızlar duraksayarak şaşkın şaşkın bakıyor, ancak ondan sonra derenin üzerinden atlıyorlardı.

Kadere'in arabaları yolda gürleyerek ilerliyorlardı, uzun katır sıraları zorlanıyor, ama yine de Aiellerin arkasında kalıyorlardı. Geçidin kıvrım ve dönüşlerini aşmaları dört gün almıştı; anlaşıldığı kadarıyla Rand kalan birkaç saatlik gün ışığını Cairhien'e daha da yaklaşmak için kullanacaktı. Moiraine ve Lan arabaların yanında at sürüyordu; ileride değil, hatta Kadere'in kutu gibi küçük, arabalı evinde bile değil, kanvas kaplı kapı çerçevesi *ter'angreal*'in diğer yüklerin üzerinde çıkıntı yaptığı, ikinci arabanın yanında. Yükün bir kısmı dikkatle sarılmış ya da Kadere'in Kıraç'a mal dolu getirdiği kutulara ya da fıçılara konulmuştu ve bazıları da nereye uyuyorsa tıkıştırıverilmişti, tuhaf metal ve cam şekiller, kırmızı bir kristal sandalye, çocuk büyüklüğünde, çıplak bir adam ve kadın heykelciği, kemik, fildişi ve tuhaf siyah malzemelerden, değişik uzunluklarda ve kalınlıklarda çubuklar. Her tür şey, bazılarını Egwene tarif etmeye başlayamazdı bile. Moiraine arabaların tümündeki her santim mekânı kullanmıştı.

Egwene, Aes Sedai'nin neden o araba ile özellikle ilgilendiğini bilmek isterdi; belki Moiraine'in ona tüm diğerlerinin toplamından daha çok ilgi gösterdiğini başka kimse fark etmemişti, ama o etmişti. Yakın zamanda öğreneceğinden değil. Moiraine karşısındaki, yeni bulduğu eşitlik hassas bir mesele idi, geçidin tam ortasında bu soruyu sorduğu ve hayal gücünün aşırı çalıştığı, Aes Sedai'yi gözetleyecek zaman bulabiliyorsa belki Moiraine'in kızın eğitimini yoğunlaştırmak konusunda Bilgelerle konuşmasının iyi olacağı yanıtını alınca öğrenmişti bunu. İçtenlikle özür dilemişti elbette; yumuşak sözleri işe yaramış gibiydi. Amys ve diğerleri, gecelerinden, öncekinden çok zaman çalmıyorlardı.

Arabanın yanında yüz kadar Taardad *Far Dareis Mai* rahatça koşarak geçti. Peçelerini takmamışlardı, fakat takılmaya hazır, asılı duruyorlardı ve kalçalarında dolu sadaklar taşıyorlardı. Bazıları ok takılmış kıvrık, boynuz yaylarını taşıyorlardı, diğerlerinin yayları sırtlarındaki çantalardaydı, koşarken mızraklar ve kalkanlar ritmik bir şekilde sallanıyordu.

Arkalarında, yük katırlarını çeken bir düzine *gai'shain* beyaz cüppeleri içinde ayak uydurmak için çabalıyordu. İçlerinden biri beyaz değil, siyah giyinmişti: en çok çalışan, Isendre idi. Egwene, Adelin'i ve saldırı gecesi Rand'ın çadırını koruyan diğer iki üç kişiyi daha seçebiliyordu. Her biri silahlarına ek olarak birer oyuncak bebek taşıyordu, geniş etekli, beyaz bluzlu, kaba bebekler; her zamankinden de taş suratlı görünüyor, hiç de bebek falan taşımıyormuş gibi davranıyorlardı.

Egwene, konunun ne olduğundan emin değildi. O gece nöbet tutan Kızlar, nöbetleri bitince grup halinde gelip Bair ile Amys'i görmüş ve yanlarında epey zaman geçirmişlerdi. Ertesi sabah, şafak öncesindeki grilikte, daha kamp yeni toplanırken bu bebekleri yapmaya başlamışlardı. Egwene soramamıştı, elbette, ama içlerinden birine, Tomanellerin Serai boyundan kızıl saçlı bir kadın olan Maira'ya bir yorum yapmıştı ve kadın bebeğin onlara çocuk olmadıklarını hatırlatmak için olduğunu söylemişti. Ses tonu daha fazla konuşmak istemediğini açıkça anlatıyordu. Bebek taşıyan Kızlardan biri on altısından fazla değildi, ama Maira en az Adelin kadar büyüktü. Hiç mantıklı gelmiyordu ve bilmemek sinir bozucuydu. Egwene ne zaman Aiel âdetlerini anladığını düşünse, bir şey anlamadığını görüyordu.

Elinde olmadan geçidin ağzına baktı. Kazık sıraları hâlâ oradaydı, ancak görülebiliyordu. Aiellerin bazılarının yıktığı yer dışında dik dağ yamacından dik dağ yamacına uzanıyorlardı. Couladin bir başka mesaj bırakmıştı; yollarına çıkan, kazığa çakılmış erkek ve kadınlar. Yedi gün önce ölmüşlerdi. Selean'ın yüksek, gri duvarları geçidin sağındaki tepelere tutunuyordu. Duvarların arkasında hiçbir şey görünmüyordu. Moiraine, eskiden sahip olduğu ihtişamın yalnızca gölgesini barındırdığını söylemişti, yine de dikkate değer bir kasabaydı, Taien'den çok daha büyüktü; ama kasabadan hiçbir şey kalmamıştı. Canlı da yoktu –Shaidoların yanlarında götürdükleri dışında–, ama bazıları güvenli olduğunu sandıkları yerlere kaçmış olmalıydı. Eskiden bu tepelerde çiftlikler vardı; doğu Cairhien'in çoğu Aiel Savaşı'ndan sonra terk edilmişti, fakat bir kasabanın yiyecek için çiftliklere ihtiyacı olurdu. Artık kararmış taş çiftlik evi duvarlarından is lekeli bacalar çıkıyordu; orada bir taş ahırdan kalmış birkaç kömürleşmiş kiriş, burada ısıyla yıkılmış bir ahır ve çiftlik evi. Pus'un eyerinde oturup beklediği tepe eskiden bir koyun merasıydı; tepenin eteklerindeki çitin yanında, Shaidoların kasaplığının kalıntıları üzerinde sinekler vızıldıyordu.

Merada tek bir hayvan kalmamıştı, ahır avlusunu eşeleyen tek bir tavuk yoktu. Ekin tarlaları yanık anızla kaplıydı.

Couladin ve Shaidolar da Aiel'di. Ama Aviendha, Bair, Amys, Melaine ve Egwene'e kızlarından birini hatırlattığını söyleyen Rhuarc da. Kazığa çakılanları görünce tiksinmişlerdi, ama onlar bile bunun ağaçkatillerinin hak ettiğinden yalnızca birazcık fazlası olduğunu düşünmüşlerdi. Belki Aielleri anlamanın tek yolu Aiel doğmaktı.

Yok edilmiş kasabaya son bir bakış fırlattıktan sonra atını ağır ağır kaba taş çite doğru sürdü ve kapıdan çıktı, sırf alışkanlık eseri, eğilerek ham deriden sicimi eski yerine bağladı. Asıl ironik olan, Moiraine'in Selean'ın Couladin'e katılabileceğini söylemesiydi. *Daes Dae'mar*'ın hep değişen akıntılarında, sebep ne olursa olsun, Tearlıları Cairhien'e gönderen bir adama karşı bir Aiel istilacıyı destekleyebilirlerdi. Couladin seçme şansı verse, kasaba bu yönde de karar verebilirdi.

Egwene, bugün kırmızı ceketini giymiş Rand'a yetişene kadar geniş yolda at sürdü ve onun biraz arkasından takip eden Aviendha, Amys ve diğer iki düşgörene ek olarak pek az tanıdığı otuz kadar Bilge'ye katıldı. Şapkası ve siyah saplı mızrağı ile Mat, sırtına astığı deri arp çantası ve esintiyle dalgalanan kırmızı sancağı taşıyan Jasin Natael at üzerinde geliyorlardı, ama koşturan Aieller grubun iki yanından akarak geçiyorlardı, çünkü Rand benekli atının dizginlerini çekerek yerde, klan şefleriyle konuşuyordu. Rand'a bir çam sakızı gibi yapışıyor olmasalar, etekli ya da eteksiz, Bilgelerin tamamı geçip giden gruplara rahatlıkla ayak uydurabilirlerdi. Egwene'e bakmadılar bile, gözleri ve kulakları Rand'la altı klan şefindeydi.

"...ve Timolan'ın ardından her kim gelirse," diyordu Rand kararlı bir sesle, "ona da aynı şey söylenmeli." Taien'de nöbet beklemek üzere bırakılan Taş Köpekler dönmüş, bir gün sonra Miagomaların geçide girdiğini haber vermişti. "Ben Couladin'in bu toprakları yağmalamasını engellemek için geldim, kendim yağmalamak için değil."

"Zor bir mesaj," dedi Bael. "Beşte birini alamayacağımızı söylüyorsan bizim için de öyle." Han ve kalanlar, hatta Rhuarc başlarını salladılar.

"Beşte biri size veriyorum." Rand sesini yükseltmedi, ama aniden sözleri çakılan çiviler gibi çıkmaya başladı. "Ama bunun içinde yiyecek olmayacak. Başıboş bulduğumuz, avladığımız ya da satın aldığımız şeylerle besleneceğiz... eğer satacak yiyeceği olan birini bulursak... ta ki, ben Tearlıların Tear'dan getirdiklerini artırana kadar. Beşte birden tek kuruş

fazla alan olursa ya da bedelini ödemeden bir somun ekmek alan olursa, sırf bir ağaçkatiline ait diye tek bir kulübe yakan olursa ya da onu öldürmeye çalışmayan bir adamı öldüren olursa, kim olursa olsun o kişi asılır."

"Bunu klanlara anlatmak zor," dedi Dhearic, taş gibi bir tavırla. "Ben Şafakla Gelen'i takip etmeye geldim, yemin bozanların üzerine titremek için değil." Bael ve Jheran onaylayacak gibi ağızlarını açtılar, ama her biri diğerini gördü ve çenelerini yine kapadılar.

"Dediklerimi unutma, Dhearic," dedi Rand. "Ben bu toprakları kurtarmaya geldim, daha fazla mahvetmeye değil. Söylediklerim her klan için geçerli ve buna Miagomalar ve arkasından gelecek her kim varsa, o da dahil. Her klan. Söylediklerimi sakın unutma." Bu sefer kimse konuşmadı ve Rand Jeade'en'in eyerine atladı ve aygırını şeflerin arasından geçirdi. O Aiel yüzlerinde hiç ifade yoktu.

Egwene nefes aldı. O adamların her biri Rand'ın babası olacak kadar, hatta daha yaşlıydı, halklarının önderleri, kendileri ne kadar inkâr etse de, kralları, savaşta sertleşmiş önderler. Daha dün Rand çocukluktan yeni çıkmış biriydi, emreden ve itaat edilmesi bekleyen biri değil, soran ve umut besleyen bir genç haline gelmişti. Artık Egwene'in yetişebildiğinden daha hızlı değişiyordu. Couladin'in Taien ile Selean'a yaptıklarını bu adamların diğer şehirlere yapmasını engelleyebilecekse, bu iyi bir şeydi. Kendi kendine böyle dedi. Yalnız, bunu her gün daha fazla kibir sergilemeden yapmasını diliyordu. Moiraine gibi Egwene'in de ona itaat etmesini bekleyeceği güne kadar ne kalmıştı? Ya da tüm Aes Sedailerin? Egwene bunun yalnızca kibir olduğunu umuyordu.

Konuşma ihtiyacı hissederek bir ayağını üzengiden çıkardı ve elini Aviendha'ya uzattı, ama Aiel kadın başını iki yana salladı. At binmekten hoşlanmıyordu. Ve belki grup halinde yürüyen tüm o Bilgeler de onu huzursuz ediyordu. Bazıları, bacakları kırılsa bile at binmezdi. Egwene içini çekerek attan indi ve aksi aksi eteklerini düzelterek Pus'u dizginlerinden çekmeye başladı. Giydiği yumuşak, diz boyu Aiel çizmeleri rahat görünüyordu. Üstelik rahatlardı, ama sert, düzensiz taşların üzerinde çok uzun süre yürümek için yapılmamışlardı.

"Hâkimiyet gerçekten de onda," dedi.

Aviendha bakışlarını Rand'ın sırtından kaçırmadı bile. "Onu tanımıyorum. Onu tanımam imkânsız. Taşıdığı şeye bak."

Kılıcı kastediyordu elbette. Tam olarak Rand'ın onu taşıdığı söylenemezdi. Kılıç, eyerin kaşında asılı duruyordu, kahverengi

yabandomuzu derisinden sade bir kını vardı ve aynı deriyle kaplanmış uzun kabzası beline kadar yükseliyordu. Kın ile kabzayı, Geçit'ten geçerken Taienli bir adama yaptırmıştı. Egwene, ateşten bir kılıç yönlendirebilirken ve kılıçların yanında oyuncak gibi kaldığı başka şeyler yapabilirken, neden o kılıcı taşıdığını merak ediyordu. "Onu ona sen verdin, Aviendha."

Arkadaşı kaşlarını çattı. "Bir de kabzayı bana kabul ettirmeye çalışıyor. Onu kullandı; ona ait. Elinde bir kılıçla benimle alay etmek ister gibi, önümde kullandı."

"Sen kılıca kızmadın." Egwene, Aviendha'nın kılıca kızdığını düşünmemişti zaten; o gece, Rand'ın çadırında o konuda hiçbir şey söylememişti. "Hâlâ seninle konuşma tarzına kızıyorsun ve seni anlıyorum. Onun üzgün olduğunu biliyorum. Bazen düşünmeden konuşur, ama özür dilemesine izin verirsen..."

"Ben onun özrünü istemiyorum," diye mırıldandı Aviendha. "Ben... buna artık dayanamıyorum. Onun çadırında daha fazla uyuyamam." Aniden Egwene'in kolunu yakaladı ve Egwene aksinden emin olmasa kızın gözyaşlarının eşiğinde olduğunu düşünürdü. "Benim adıma onlarla konuşmalısın. Amys, Bair ve Melaine ile. Seni dinlerler. Sen Aes Sedai'sin. Onların çadırlarına dönmeme izin vermeliler. Zorunlular!"

"Kim ne yapmaya zorunluymuş?" dedi Sorilea, diğerlerinden kopup arkada, onlarla yürümeye başlayarak. Shende Mezrası'nın Bilgesi'nin seyrek, beyaz saçları ve kafatasına gerilmiş kösele gibi bir yüzü vardı. Ve on adım öteden bir atı yere devirebilecek berrak, yeşil gözleri. Normalde herkese böyle bakardı. Sorilea öfkelendiğinde, diğer Bilgeler sessizce otururdu ve klan şefleri gitmek için bahane uydururlardı.

Melaine ve bir başka Bilge, saçları grileşmekte olan bir Kara Su Nakaisi de onlara katılacak oldu, ama Sorilea o gözleri onlara çevirerek engelledi onları. "Şu yeni kocanı düşünmekle bu kadar meşgul olmasan, Melaine, Amys'in seninle konuşmak istediğini bilirdin. Sen de, Aeron." Melaine kıpkırmızı kesildi ve diğerlerinin yanına *koşturarak* gitti, ama oraya ilk varan diğer yaşlı kadın oldu. Sorilea onların gidişini izledi, sonra tüm dikkatini Aviendha'ya çevirdi. "Şimdi sakin sakin konuşabiliriz. Demek yapmak istemediğin bir şey var. Sana yapman söylenen bir şey, elbette. Ve sen bu çocuk Aes Sedai'nin seni onu yapmaktan kurtarabileceğini düşünüyorsun."

"Sorilea, ben..." Aviendha devam edemedi.

“Benim zamanımda, bir Bilge sıçra dediğinde kızlar sıçrardı ve durmaları söylenene kadar sıçramayı bırakmazlardı. Hâlâ hayatta olduğuma göre, zaman hâlâ benim zamanım. Daha açık konuşabilir miydim?”

Aviendha derin bir nefes aldı. “Hayır, Sorilea,” dedi uysallıkla.

Yaşlı kadının gözleri dönüp Egwene’in üzerinde durdu. “Ya sen? Onu kurtarmak için yalvaracak mısın?”

“Hayır, Sorilea.” Egwene diz kırması gerekirmiş gibi hissediyordu.

“Güzel,” dedi Sorilea. Sesi tatmin olmuş gibi değil, zaten beklediği şey buymuş gibi çıkıyordu. Kesinlikle öyleydi. “Şimdi seninle, gerçekten bilmek istediğim şey konusunda konuşabilirim. İşittim ki, *Car’a’carn* sana benzeri görülmemiş bir hatır armağanı vermiş, yakutlar, ay damlaları.”

Aviendha, bacağına fare tırmanmış gibi sıçradı. Eh, tırmanmış olsa böyle sıçramazdı muhtemelen, ama tam da o durumda Egwene’in sıçrayacağı gibi sıçramıştı. Aiel, Laman’ın kılıcını ve kınını öyle telaşla açıkladı ki, sözleri ağzından çıkarken birbirine takılıyordu.

Sorilea, battaniyeye sarılmış bile olsa kılıca dokunan kızlar ve “genç Bair” ile iki çift laf etme konusunda homurdanarak şalını düzeltti. “Demek delikanlı henüz gözüne girmedi. Yazık. Bu onu bize bağlardı; şu anda çok fazla halkı kendi halkı olarak görüyor.” Bir an Aviendha’yı baştan aşağı süzdü. “Feran’dan sana bir bakmasını isteyeceğim. Büyükbabası benim kardeş-oğlum. Halkına karşı, Bilge olmayı öğrenmekten başka görevlerin de var. O kalçalar bebek doğurmak için yaratılmış.”

Aviendha çıkık bir taşa takıldı ve düşecekken kendini topladı. “Ben... ben düşünürüm. Zaman olduğunda,” dedi nefes nefese. “Bilge olmak konusunda daha öğrenecek çok şeyim var ve Feran bir *Seia Doon* ve Kara Gözler Couladin ölene kadar çatı ya da çadır altında uyumamaya yemin etti.” Couladin *Seia Doon* idi.

Kösele suratlı Bilge, her şey kararlaştırılmış gibi başını salladı. “Sen, genç Aes Sedai. Senin *Car’a’carn*’ı iyi tanıdığın söyleniyor. Savurduğu tehdidi yerine getirir mi? Bir klan şefini bile asar mı?”

“Sanırım... belki... yapar.” Egwene çabucak ekledi: “Ama eminim sağduyulu düşünmesi sağlanabilir.” Hiç de öyle bir şeyden emin değildi ya da öyle bir şeyin sağduyu olacağından emin değildi –Rand’ın söyledikleri adil gelmişti ona–, ama Shaidolara ek olarak diğerlerinin de ona sırtını döndüğünü görürse adaletin ona hiç faydası olmazdı.

Sorilea şaşkınlık içinde ona baktı, sonra bakışlarını Rand’ın atının çevresindeki klan şeflerine çevirdi. O bakışlar hepsini dümdüz etmeliydi.

“Beni yanlış anladın. O uyuz kurt sürüsüne şef kurdun kendisi olduğunu göstermeli. Bir şef diğer erkeklerden daha sert olmalıdır genç Aes Sedai ve *Car’a’carn* tüm diğer şeflerden daha sert olmalıdır. Her gün daha fazla erkek, hatta Kız kasvete kapılıyor, ama onlar demirağacının yumuşak kabukları. Geride kalanlar içindeki sert öz ve onların önderliğini yapacaksa sert olmalı.” Egwene, kadının önderlik edileceklerin arasına kendini ya da diğer Bilgeleri katmadığını fark etti. Sorilea “uyuz kurtlar” hakkında homurdanarak hızlandı ve kısa süre sonra tüm Bilgeler yürürken onu dinliyordu. Her ne söylüyorsa, arkaya gelmiyordu.

“Bu Feran kim?” diye sordu Egwene. “Ondan bahsettiğini hiç duymadım. Neye benziyor?”

Aviendha, çevresindeki kadınların yarı yarıya gizlediği Sorilea’nın sırtına bakarak dalgın dalgın konuştu. “Rhuarc’a çok benziyor, ama daha genç, daha uzun boylu ve daha yakışıklı. Saçları daha kızıl. Bir senedir Enaila’nın dikkatini çekmeye çalışıyor, fakat bence, kadın mızraktan vazgeçmektense ona şarkı söylemeyi öğretir.”

“Anlamıyorum. Onu Enaila ile paylaşmayı mı düşünüyorsun?” Bu konuda böyle kayıtsızca konuşmak hâlâ tuhaf geliyordu.

Aviendha yine takıldı ve ona bakakaldı. “Onu paylaşmak mı? Onu istemiyorum ki... Yüzü güzel, ama anıran bir katır gibi gülüyor ve kulaklarını karıştırıyor.”

“Ama Sorilea’ya verdiğin yanıtlara bakarak sandım ki... ondan hoşlandığını sandım. Neden bana söylediklerini ona da söylemedin?”

Diğer kadının alçak kahkahası acılı gibiydi. “Egwene, bu konuda direndiğimi düşünse, gelin çelengimi bizzat yapar ve Feran ile beni enselerimizden yakalayıp düğünümüze sürüklerdi. Sen Sorilea’ya hayır diyen birini gördün mü? Sen diyebilir miydin?”

Egwene, elbette diyebileceğini söylemek için ağzını açtı, fakat sonra hemen yine kapattı. Nynaeve’in geri adım atmasını sağlamak bir şeydi, aynısını Sorilea karşısında denemek bambaşka bir şey. Bir toprak kaymasının önüne geçip durmasını söylemekten bir farkı yoktu.

Konuyu değiştirmek için, “Senin adına Amys ve diğerleriyle konuşurum,” dedi. Artık pek işe yarayacağını düşündüğünden değil. Asıl doğru zaman, başlamadan önceki zamandı. En azından Aviendha sonunda durumdaki uygunsuzluğu görmüştü. Belki... “Eğer onlara birlikte gidersek, eminim dinleyeceklerdir.”

“Hayır, Egwene. Bilgelere itaat etmem gerek. *Ji’e’toh* bunu gerektirir.” Sanki biraz önce onun adına konuşmasını istememiş gibi. Sanki Bilgelere onu Rand’ın çadırında uyumaya zorlamamaları için neredeyse yalvarmamış gibi. “Ama halkıma karşı görevim, neden hep istemediğim şeyler oluyor? Neden hep, yapmaktansa ölmeyi tercih edeceğim şeyler oluyor?”

“Aviendha, kimse seni evlenmeye ve bebek doğurmaya zorlamayacak. Sorilea bile.” Egwene sonuncusunu aksamadan söyleyebilmiş olmayı diledi.

“Anlamıyorsun,” dedi diğer kadın yumuşak sesle, “ve ben de sana açıklayamam.” Şalını düzeltti ve bu konuda bir daha konuşmadı. Derslerini, Couladin’in dönerek savaşıp savaşmayacağını, evliliğin Melaine’i nasıl etkilediğini –kadın artık huysuz olmak için çaba göstermek zorunda kalıyordu–, her şeyi konuşabiliyordu; açıklayamayacağı, açıklamayacağı şey dışında her şeyi.

24
Gönderilen Bir Mesaj

Güneş batmaya başladığında arazi değişmişti. Tepeler alçalmış, ağaçlıklar genişlemişti. Eskiden tarla olan yerleri çevreleyen taş çitler, vahşi çalılıkların fışkırdığı yığınlara dönüşmüştü. Aynı çitler, uzun meşe, meşinyaprak, karya, çam, kâğıtyaprak ve Egwene'in bilmediği ağaçlardan sıraların arasında uzanıyordu. Gördüğü birkaç çiftlik evinin çatısı yoktu ve içlerinde on on beş adım yüksekliğinde ağaçlar büyüyordu, duvarlarla sınırlanmış, cıvıldaşan kuşları, siyah sincaplarıyla eksiksiz küçük ormanlar. Zaman zaman karşılarına çıkan derecikler, Aieller arasında küçük ormanların ve otların yarattığı kadar sohbet konusu yaratıyordu. Islaktoprakların hikâyelerini duymuşlardı, tüccarlardan ve Hadnan Kadere gibi çerçilerden aldıkları kitaplarda okumuşlardı, ama Laman'ın avlandığı zamandan bu yana pek azı görmüştü buraları. Ama hızla uyum sağladılar; çadırların gri kahverengisi ağaçların altındaki ölü yapraklar, ölmekte olan meralar ve yabanotları arasında kayboluyordu. Kamp, altın rengi alacakaranlıkta binlerce küçük ateşle benek benek, kilometrelerce uzanıyordu.

Gai'shain'lar çadırını diktiği zaman Egwene memnunlukla içine girdi. İçeride lambalar yakılmıştı, ateş çukurunda küçük bir ateş yanıyordu. Yumuşak çizmelerinin bağcıklarını çözerek çıkardı, yün çoraplarını da sıyırdı ve kat kat parlak renkli halıların üzerine yayılarak ayak parmaklarını oynattı. Ayaklarını sokacak bir leğen su olmasını diledi. Aieller kadar zorluymuş gibi davranmıyordu, ama birkaç saat yürümek ayaklarının bu kadar şişmesine sebep oluyorsa yumuşamaya başlamıştı. Elbette, burada su sorun olmazdı. Ya da olmamalıydı –büzülmüş dereyi hatırladı–, ama kuşkusuz bir kez daha doğru düzgün bir banyo yapabilmeliydi.

Beyaz cüppesi içinde uysal ve sessiz Cowinde akşam yemeğini getirdi, *zemai* unundan açık renk, yassı ekmek ve kırmızı çizgili bir tas içinde düşünmeden yediği yoğun bir yahni. Açlıktan çok yorgunluğu hissediyordu. Kurutulmuş biberleri ve fasulyeleri tanıdı, ama koyu renk etin ne olduğunu sormaya cesaret edemedi. *Tavşan,* dedi kendi kendine kararlılıkla ve öyle olduğunu umdu. Aiellerin yediği şeyler, işittiğinde saçlarının Elayne'inkinden de kıvırcık olmasına sebep oluyordu. Rand'ın yediği şeylere bakmayı bile başaramadığına iddiaya girebilirdi. Erkekler yediklerinde hep seçici olurlardı.

Yahniyle işi bitince, ışığını yansıtacak ve artıracak parlatılmış gümüş bir diski bulunan süslü işlemeli gümüş lambanın yanına uzandı. Aiellerin çoğunun geceleri ateşlerinden başka ışık kullanmadığını fark ettiğinde birazcık vicdan azabı hissetmişti. Bilgeler, klan ve boy şefleri dışında pek azı lamba ya da yağ getirmişti. Ama doğru düzgün bir ışığı olabilecekken ateş çukurunun loş aydınlığında oturmanın bir anlamı yoktu. Bu da aklına getiriyordu: burada gece ile gündüz arasında, Kıraç'taki kadar büyük fark olmayacaktı; çadır şimdiden rahatsız ölçüde ısınmıştı.

Ateşi boğacak Hava akışları yönlendirdi ve heybesini karıştırıp Aviendha'dan ödünç aldığı yıpranmış deri ciltli kitabı buldu. Küçük harflerle, sık satırlarla basılmış, iyi ışık olmadığı zaman zor okunan, ama kolaylıkla taşınan bir kitaptı. Adı, *Ateş, Kılıç ve Yürek* idi, Birgitte ve Gaidal Cain, Anselan ve Barashelle, Rogosh Kartalgözlü ve Dunsinin ve başka bir düzine kişi hakkında hikâyeler vardı. Aviendha, anlatılan maceralar ve savaş yüzünden hoşuna gittiğini iddia ediyordu, belki öyleydi de, ama her hikâye bir erkek ve bir kadının aşkını da anlatıyordu. Egwene, kendisinin hoşuna giden şeyin o zaman zaman fırtınalı, zaman zaman sevecen, ölümsüz aşk hikâyeleri olduğunu itiraf etmeye hazırdı. En azından kendi kendine. Sağduyu sahibi bir kadının herkesin içinde itiraf edebileceği türden bir zevk değildi.

Aslında, içinden yemek yemek gelmediği gibi okumak da gelmiyordu... tek yapmak istediği yıkanmak ve uyumaktı, aslında banyodan bile vazgeçebilirdi. Ama bu gece o ve Amys *Tel'aran'rhiod*'da Nynaeve ile buluşacaktı. Nynaeve'in bulunduğu yerde, Ghealdan yolunda henüz gece değildi ve bu, uyanık kalması gerektiği anlamına geliyordu.

Son buluşmalarında Elayne sirki oldukça heyecan verici bir yer olarak anlatmıştı, ama Egwene, Galad'ın varlığının öyle kaçıp gitmek için yeterli sebep olduğunu düşünmüyordu. Ona göre Nynaeve ve Elayne, maceraya

fazla alışmıştı. Siuan konusu çok kötüydü; onları yatıştırmak için kararlı bir ele ihtiyaç duyacaklardı. Nynaeve hakkında bu şekilde düşünmesi tuhaftı; kararlı olan hep Nynaeve olmuştu. Ama *Tel'aran'rhiod*'daki kuleden bu yana Nynaeve'e karşı gittikçe az mücadele vermek zorunda kalıyordu.

Sayfayı çevirirken vicdan azabı içinde bu gece Nynaeve'i görmeye can attığını fark etti. Nynaeve arkadaşı olduğu için değil, etkinin kalıp kalmadığını görmek için. Nynaeve örgüsünü çekiştirecek olursa ona soğuk soğuk kaşını kaldıracaktı ve... *Işık, umarım kalmıştır. O gezinti hakkında ağzını açacak olursa, Amys, Bair ve Melaine sırayla derimi yüzerler. O da, gitmemi söylemezlerse.*

Okurken gözleri kapanıp duruyordu, belli belirsiz, okuduğu öyküler hakkında düş kuruyordu. Bu kadınlar kadar güçlü olabilirdi, Dunsinin ya da Nerein ya da Melisinde, hatta Birgitte kadar güçlü, Aviendha kadar güçlü. Nynaeve bu gece Amys'in önünde dilini tutacak sağduyuyu gösterecek miydi? Nynaeve'i ensesinden yakalayıp silkelemek gibi belirsiz bir düşüncesi vardı. Aptalca. Nynaeve kaç yaş büyüktü ondan. Ona kaşını kaldır. Dunsinin. Birgitte. Bir Mızrağın Kızı kadar zorlu ve güçlü.

Başı sayfaların üzerine düştü; nefesi ağırlaşıp, derinleşirken küçük kitabı yanağının altına koymaya çalıştı.

Kendini Taşın Yüreği'ndeki büyük, kızıltaş sütunların arasında, *Tel'aran'rhiod*'da tuhaf aydınlığında bulunca irkildi; sonra üzerinde *cadin'sor* olduğunu görünce bir kez daha irkildi. Amys onu o giysi içinde görmekten memnun olmazdı; hiç memnun olmazdı. Telaşla giysisini değiştirdi; giysileri *algode* bluz ve geniş, yün etekle mavi ipek brokar arasında kararsız kalınca şaşırdı. Sonunda Aiel giysileri, alevli fildişi bilezik, altın ve fildişi kolyesi netleşti. Bir süredir bu kararsızlık olmamıştı.

Bir an Düşler Dünyası'ndan çıkmayı düşündü, ama çadırında, derin uykuda olduğunu tahmin ediyordu. Büyük olasılıkla yalnızca kendine ait bir düşe adım atardı ve kendi düşlerinde her zaman düşün farkında olmuyordu. Amys ile Nynaeve'i yalnız bırakmaya niyeti yoktu. Amys onu kızdırırsa, Nynaeve'in ne söyleyeceğini kim bilebilirdi? Bilge geldiği zaman, kendisinin de yeni geldiğini söylerse sorun kalmazdı. Bundan önce Bilge hep biraz erken ya da aynı zamanda gelirdi, ama kuşkusuz Amys'in onun bir saniye önce geldiğini düşünmesi bir şey fark ettirmezdi.

Bu engin odadaki görünmez gözler duygusuna neredeyse alışmıştı. *Yalnızca sütunlar yüzünden. Bir de gölgeler ve bunca boş mekân.* Yine de

Amys'in fazla gecikmeyeceğini umuyordu. Nynaeve'in de. Ama gecikeceklerdi. Her düşte olduğu gibi *Tel'aran'rhiod*'da da zaman tuhaf işlerdi, ama planladıkları buluşmaya daha bir saat olmalıydı. Belki zaman bulup da...

Aniden sütunların arasından, hafif fısıltılar gibi sesler duyabildiğini fark etti. *Saidar*'a sarınarak ihtiyatla sese doğru, Rand'ın büyük bir kubbe altında *Callandor*'u bıraktığı yere doğru ilerledi. Bilgeler, burada *Tel'aran'rhiod*'un kontrol edilmesinin Tek Güç kadar etkili olduğunu iddia ediyordu, ama Egwene Güç konusundaki yeteneklerinin çok daha iyi olduğunu biliyordu ve onlara daha fazla güveniyordu. Kalın kızıltaş sütunların arasında gizlenmeye devam ederek durdu ve izledi.

Korktuğu gibi iki Kara Aes Sedai değildi, Nynaeve de değildi. Bunun yerine Elayne yere saplanmış, pırıldayan *Callandor*'un yanında durmuş, Egwene'in daha önce hiç görmediği tuhaf giyimli bir kadınla sessizce sohbet ediyordu. Kadının üzerinde tuhaf bir kesime sahip kısa, beyaz bir ceket, ayak bileklerinde toplanmış geniş, sarı bir pantolon, yüksek topuklu kısa botlar vardı. Girift örülmüş altın rengi saçlar sırtına sarkıyordu ve elinde cilalanmış gümüş gibi parlayan bir yay vardı. Sadağındaki oklar da parlıyordu.

Egwene gözlerini sıkı sıkı yumdu. İlk önce giysi konusundaki güçlük, şimdi de bu. Sırf Birgitte hakkında bir hikâye okuyor olması –gümüş yay kesinlikle o olduğunu söylüyordu–, onu gördüğünü hayal etmesini gerektirmiyordu. Birgitte bir yerlerde Valere Borusu'nun onu ve Son Savaş'taki diğer kahramanları çağırmasını bekliyordu. Ama Egwene gözlerini yine açtığında Elayne ve tuhaf giyimli kadın hâlâ oradaydı. Ne söylediklerini çıkartamıyordu, ama bu sefer gözlerine inandı. Tam geldiğini bildirmek üzereyken arkasında bir ses konuştu.

"Erken gelmeye mi karar verdin? Yalnız başına mı?"

Egwene hızla döndü ve Amys ile yüz yüze geldi. Kadının güneşle kararmış yüzü, beyaz saçına göre ve Bair ile karşılaştırılınca çok gençti. İkisi kollarını göğüslerine kavuşturmuş, duruyorlardı; şallarına sıkı sıkı sarınmış olmaları bile memnunsuzluklarını ifade ediyordu.

"Uyuyakaldım," dedi Egwene. Hikâyesinin işe yaraması için fazla erken gelmişti. Telaşla uykuya dalmasını ve neden geri gitmediğini açıklarken bile –Nynaeve ve Amys'in yalnız konuşmalarını istemediği kısmını atladı–, yalan söylemeye niyetlendiği için bir utanç sızısı duydu ve söylemediği için rahatladı. Gerçek onu kurtaracağından değil. Amys Bair kadar sert değildi,

o kadar değil, ama gecenin kalanı boyunca kaya yığma işine koşabilirdi onu pekâlâ. Bilgelerin çoğu, ceza olarak angarya kullanmaya inanıyordu; bir kaşıkla kül gömerken kendi kendinize ceza görmekten başka iş yaptığınızı söyleyemiyordunuz. Elbette ona daha fazlasını öğretmeyi reddetmedikleri sürece. Egwene külleri tercih ederdi.

Amys başını sallayıp, “Bu olabilir. Ama bir sonraki sefer dön ve kendi düşlerini gör; ben Nynaeve’in söyleyeceklerini dinleyebilir, ona bizim bildiklerimizi anlatabilirdim. Melaine bu gece Bael ve Dorindha’nın yanında olmasa, o da gelecekti. Bair’i korkuttun. İlerlemenle gurur duyuyor ve başına bir şey gelirse...”

Bair hiç de gurur duymuş görünmüyordu. Tam tersine, Amys sustuğu zaman daha da fena kaş çattı. “Çanağı almak için geldiğinde seni Cowinde bulduğu ve seni battaniyelerine götürmek için uyandıramadığı zaman endişelendiği için şanslısın. Senin burada yalnız başına birkaç dakikadan fazla zaman geçirdiğini düşünseydim...” Dik bakışları bir anlığına korkunç bir vaatle keskinleşti ve sonra sesi aksileşti. “Şimdi, sanırım sırf seni geri gönderirsek yalvarmanı engellemek için Nynaeve’in gelmesini beklemeliyiz. Gerekiyorsa gerekiyordur, ama zamanı kullanabiliriz. Zihnini yoğunlaştır...”

“Nynaeve değil,” dedi Egwene telaşla. Bair bu ruh halindeyken bir dersin nasıl olacağını bilmek istemiyordu. “Elayne gelmiş ve...” Dönerken sesi solup gitti. Elayne, bir baloya layık zarif, yeşil ipekler içinde, *Callandor*’un biraz ötesinde ileri geri adımlıyordu. Birgitte görünürlerde yoktu. *Hayal görmedim!*

“Şimdiden gelmiş mi?” dedi Amys, görebileceği bir yere kayarak.

“Bir başka genç aptal,” diye mırıldandı Bair. “Bugünlerde kızların sahip olduğu beyin ve disiplin keçilerdekinden bile az.” Egwene ile Amys’in önünden uzun adımlarla yürüdü ve yumruklarını kalçalarına dayayarak Elayne’in karşısına, *Callandor*’un yakın tarafına yerleşti. “Sen benim öğrencim değilsin, Andorlu Elayne. Ama dikkatinle burada, kendini öldürtmeyecek kadarını öğrendin bizden. Ama dikkat etmezsen, seni baştan ayağa sopalarım ve eteğinin dibinden ayrılacak kadar büyüyene kadar kalmak üzere annene yollarım. Şimdiye dek yaşadığın kadar sene gerekir bana göre. Düşler Dünyası’na yalnız geldiğinizi biliyorum; hem senin, hem Nynaeve’in. Bunu yaptığınız için ikiniz de aptalsınız.”

İlk belirdiklerinde Elayne irkildi, ama Bair’in söylevi akıp giderken sırtını dikleştirdi, soğuk bir tavırla çenesini kaldırdı. Elbisesi kırmızı oldu

ve parladı ve kol yenlerinden aşağı, yüksek korsajında, kendi simgesi olan beyaz ve altın rengi zambaklar arasında şahlanan aslan işlemeleri belirdi. Kızıl altın saçlarının arasına ince, altın bir taç yerleşti. Kaşlarının arasında, ay damlalarıyla yapılmış tek bir şahlanan aslan vardı. Bu tür şeyler üzerindeki kontrolü çok iyi değildi. Ama belki de bu sefer tam olarak istediği şeyleri giymişti. “Endişen için teşekkür ederim,” dedi azametle. “Ama sizin öğrenciniz olmadığım doğru, Haido Shaaradlarından Bair. Verdiğiniz dersler için minnettarım, fakat Amyrlin Makamı’nın verdiği görevlerin peşinde, bildiğim yola gitmeliyim.”

“Ölü bir kadın,” dedi Bair soğuk soğuk. “Ölü bir kadına itaat ettiğini söylüyorsun.” Egwene, Bair’in saçlarının öfkeyle diken diken olduğunu hissedebiliyordu; bir şeyler yapmazsa Bair Elayne’e acı verici bir ders verebilirdi. İhtiyaç duydukları son şey bu tür bir çekişmeydi.

“Ne... neden Nynaeve yerine sen geldin?” Elayne’in orada ne yaptığını sormak üzereydi, ama bu Bair’e bir açıklık verirdi. Belki de Egwene Bilgelerin tarafındaymış izlenimini uyandırırdı. Asıl sormak istediği, Elayne’in neden Birgitte ile konuştuğu idi. *Hayal görmedim.* Belki de kendini Birgitte olarak düşleyen biriydi. Ama yalnızca bilerek *Tel’aran’rhiod*’a girenler birkaç dakikadan fazla kalırdı; Elayne onlardan biriyle kesinlikle konuşmazdı. Birgitte ve diğerleri nerede bekliyordu?

“Nynaeve ağrıyan başı ile ilgileniyor.” Taç kayboldu; Elayne’in elbisesi sadeleşti, korse üzerinde birkaç altın işleme kaldı yalnızca.

“Hasta mı?” diye sordu Egwene endişeyle.

“Yalnızca başı ağrıyor. Bir iki de beresi var.” Elayne aynı anda hem kıkırdadı, hem irkildi. “Ah, Egwene, asla inanmazdın. Dört Chavana’nın dördü de bizimle yemek yemeye geldi. Aslında Nynaeve ile flört etmek istiyorlardı. İlk birkaç gün benimle flört etmeye çalıştılar, ama Thom onlarla bir konuşma yaptı ve bıraktılar. Bunu yapmaya hakkı yoktu. Onlarla flört etmek *istediğimden* değil, anlıyorsun. Her neyse, gelmiş, Nynaeve ile flört ediyorlardı... ya da flört etmeye çalışıyorlardı, çünkü Nynaeve vızıldayan sineklerden daha fazla ilgi göstermiyordu onlara. Tam o sırada Latelle belirdi ve Nynaeve’e her tür korkunç şeyi söyleyerek sopayla vurmaya başladı.”

“İncindi mi?” Egwene hangisini kastettiğinden emin değildi. Nynaeve’in öfkesi kabarınca...

“Nynaeve değil. Chavanalar Latelle’i geri çekmeye çalıştı ve Taeric büyük olasılıkla günlerce aksayacak. Brugh’ın şişmiş dudağından

bahsetmiyorum bile. Petra'nın Latelle'i arabasına taşıması gerekti. Kadının bir süre burnunu dışarı uzatacağından kuşkuluyum." Elayne başını iki yana salladı. "Luca kimi suçlayacağını bilemedi. Akrobatlarından biri sakatlandı ve ayı eğitimcisi yatağında ağlıyor. Bu yüzden herkesi suçladı ve Nynaeve'in onun da kulaklarını yumruklayacağını sandım. En azından yönlendirmedi; Latelle'i yere serene kadar bir iki kez yapacağını sandım."

Amys ve Bair okunamaz ifadelerle birbirlerine baktılar; bir Aes Sedai'nin öyle davranmasını kesinlikle beklemiyorlardı.

Egwene'in kafası da biraz karışmıştı, ama daha çok, yalnızca kısaca bahsedildiğini duyduğu bunca insanı aklında tutmaya çalışmaktan dolayı. Aslanlar, köpekler ve ayılarla yolculuk eden tuhaf insanlar. Ve bir Havai Fişekçi. Bu Petra'nın Elayne'in iddia ettiği kadar güçlü olduğuna inanamıyordu. Ama bir de Thom'un ateş yemeye ek olarak jonglörlük yapması vardı ve Elayne ile Juilin, kız Güç kullanıyor bile olsa, kulağa tuhaf gelen bir şey yapıyorlardı.

Nynaeve'in yönlendirmesine ramak kalmışsa... Elayne o *saidar*'a kucak açarkenki parıltıyı görmüş olmalıydı. Saklanmak için gerçek bir sebepleri olsun olmasın, içlerinden biri yönlendirirse ve insanların görmesine izin verirse uzun sürmezdi bu. Kule'nin gözleri ve kulakları kesinlikle görürdü; bu tür haberler çabuk duyulurdu, özellikle de daha Amadicia'dan çıkmamışlarsa.

"Nynaeve'e, öfkesini tutmasının daha iyi olacağını söylediğimi iletir misin? Yoksa onu gördüğümde hiç hoşlanmayacağı şeyler söyleyeceğim." Elayne şaşırmış görünüyordu. Aralarında geçenleri Nynaeve ona kesinlikle anlatmamış olmalıydı. Egwene ekledi, "Eğer yönlendirirse, Tar Valon'a bir güvercin uçuşu için gerekecek sürede Elaida'nın öğreneceğinden emin olabilirsiniz." Daha fazlasını söyleyemezdi; bu haliyle bile Amys ile Bair'in bakışmalarına sebep oldu. Bölünmüş bir Kule, Aes Sedailere uyuşturucu verilmesi emrini vermiş bir Amyrlin hakkında ne düşünüyorlarsa, asla belli etmiyorlardı. Moiraine bu kadınların yanında köyün dedikoducusu gibi görünürdü. "Aslında, ikinizi de yalnız yakalamak isterdim. Keşke Kule'de, eski odalarımızda olsaydık da ikinize de iki çift laf edebilseydim."

Elayne bir kraliçe tavrıyla ve Bair'e gösterdiği aynı soğuklukla katılaştı. "Ne zaman dilersen söyleyebilirsin."

Anlamış mıydı? Yalnız; Bilgelerden uzakta. Kule'de. Egwene umut beslemekten başka şey yapamıyordu. En iyisi konuyu değiştirmek ve sözlerini Bilgelerin, Elayne'in yaptığını umduğu kadar dikkatli

dinlemediğini ummaktı. “Latelle ile kavgası sorun yaratır mı? Nynaeve’in aklında ne vardı? Köyde, o yaşta bir kadın böyle bir şey yapacak olsa, Kadın Kurulu’nun önünde onu öyle hızlı çıkarırdı ki, kadının gözleri yuvalarından uğrardı. Şimdiye dek Ghealdan’a epey yaklaşmış olmalısınız.”

“Luca, eğer şanslıysak, üç gün daha, diyor. Sirk çok hızlı ilerlemiyor.”

“Belki artık yanlarından ayrılmalısınız.”

“Belki,” dedi Elayne yavaşça. “Aslında, bir kerecik olsun seyirci önünde ipte yürümek...” Başını iki yana sallayarak *Callandor*’a baktı; elbisesinin yakası hızla alçaldı, sonra yine yükseldi. “Bilmiyorum, Egwene. Şimdiye dek daha hızlı ilerleyemedik ve henüz tam olarak nereye gideceğimizi bilmiyorum.” Bu, Nynaeve’in Mavilerin nerede toplandığını hatırlamadığı anlamına geliyordu. Eğer Elaida’nın aldığı rapor doğruysa. “Arabayı bırakıp binek atları ya da bir başka yolcu arabası alsak Nynaeve’in patlayacağından bahsetmiyorum bile. Dahası, Seanchanlar hakkında epey şey öğreniyoruz. Cerandin, Seanchan İmparatoriçesi’nin yaşadığı Dokuz Ay Sarayı’nda *s’redit* bakıcısı olarak görev yapmış. Dün bize, Falme’den kaçarken aldığı şeyleri gösterdi. Egwene, kadının elinde bir *a’dam* var.”

Egwene ileri adım attı, etekleri *Callandor*’a sürtündü. Nynaeve ne düşünüyor gibi görünürse görünsün, Rand’ın tuzakları fiziksel değildi. “Kadının *sul’dam* olmadığından emin misin?” Sesi öfkeyle titriyordu.

“Eminim,” dedi Elayne yatıştırırcasına. “*A’dam*’ı ona kendim taktım ve hiç etkisi olmadı.”

Bu, Seanchanların bilmediği küçük bir sırdı ve biliyorlarsa bile iyi saklıyorlardı. *Damane* denilen kadınlar, yönlendirme kıvılcımıyla doğmuş kişilerdi, eğitilmeseler bile sonunda kendi başlarına yönlendirecek kadınlar. Ama *damane*’leri idare eden *sul’dam*’lar... işte onlar yönlendirme öğretilebilecek kadınlardı. Seanchanlar yönlendiren kadınların kontrol altına alınması gereken tehlikeli hayvanlar olduklarını düşünüyordu, ama bilmeden onlara şerefli konumlar veriyorlardı.

“Seanchanlara duyduğunuz bu ilgiyi anlamıyorum,” dedi Amys, ismi beceriksizce telaffuz ederek; geçen görüşmelerinde Elayne bahsedene dek hiç duymamıştı. “Yaptıkları şey korkunç, ama onlar gittiler. Rand al’Thor onları alt etti ve kaçtılar.”

Egwene sırtını döndü ve gölgelerin içine uzanan dev, cilalı sütunlara baktı. “Gittiler, ama bu asla dönmeyecekler anlamına gelmiyor.” Yüzünü görmelerini istemiyordu, Elayne’in bile. “Belki geri dönerler diye, ne

öğrenebilirsek öğrenmeliyiz.” Falme’de ona da bir *a’dam* takmışlardı. Hayatının geri kalanı boyunca bir köpek gibi tasma ucunda yaşamak üzere, onu Aryth Okyanusu’nun diğer yanına, Seanchan’a göndereceklerdi. Ne zaman onları düşünse içinde öfke kabarıyordu. Ve korku. Geri dönerlerse, bu sefer onu ele geçirip tutsak edecekleri korkusu. Görmelerine izin veremeyeceği şey buydu işte. Gözlerinde okunduğunu bildiği çıplak dehşet.

Elayne elini onun koluna koydu. “Geri dönerlerse biz hazır olacağız,” dedi nazikçe. “Bizi bir daha hazırlıksız ve cahil yakalayamayacaklar.” Egwene onun elini okşadı, ama aslında sıkı sıkı kavramak istiyordu; Elayne Egwene’in dilediğinden çok daha fazlasını anlıyordu, ama anlaması teselli vericiydi.

“Yapmak için geldiğimiz şeyi halledelim,” dedi Bair sertçe. “Gerçekten uyuman gerek, Egwene.”

“*Gai’shain*’lara elbiselerini çıkarttırdık ve battaniyelerine yatırttık.” Şaşırtıcı şekilde, Amys’in sesi de Egwene kadar nazik çıkıyordu. “Bedenine döndüğünde sabaha dek uyuyabilirsin.”

Egwene’in yanakları kızardı. Aiel âdetlerini düşünerek, o *gai’shain*’ların bir kısmının erkek olması mümkündü pekâlâ. Onlarla bu konuda konuşması gerekecekti... hassas bir şekilde, elbette; anlamayacaklardı ve kendisinin rahatça açıklayabileceği bir şey değildi.

Korkunun kaybolmuş olduğunu fark etti. *Anlaşılan Seanchanlardan çok utanmaktan korkuyorum.* Doğru değildi, ama düşünceye tutundu.

Aslında Elayne’e anlatabileceği pek az şey vardı. Sonunda Cairhien’e varmışlardı, Couladin Selean’ı harap etmiş, çevre toprakları yağmalamıştı, Shaidolar hâlâ günlerce öndeydi ve batıya gidiyorlardı. Bilgelerin ondan daha fazla bilgisi vardı; onlar hemen çadırlarına dönmemişlerdi. Akşam bazı çatışmalar olmuştu, atlı adamlarla girişilen birkaç küçük çatışma ve gördükleri başka atlılar savaşmadan kaçmıştı. Tutsak alınmamıştı Moiraine ve Lan saldıranların haydut çeteleri ya da Güneş Tahtı üzerinde hak iddia eden o ya da bu Ev’in destekçileri olabileceğini düşünüyor gibiydi. Hepsi aynı ölçüde perişan görünüşlüydü. Her kimseler, kısa sürede Cairhien’de Aieller olduğu haberi yayılacaktı.

“Eninde sonunda öğreneceklerdi,” dedi Elayne yalnızca.

O ve Bilgeler solup giderken Egwene Elayne’i izledi –Elayne ile Taşın Yüreği gittikçe zayıflıyor gibi görünüyordu–, ama altın saçlı arkadaşı, mesajını aldığına dair hiç işaret vermedi.

25
Galad’ı Düşlerken

Egwene, kendi bedenine dönmek yerine karanlıkta süzüldü. Karanlığın kendisi gibiydi sanki, maddesizdi. Bedeninin ona göre yukarıda, aşağıda ya da yanda olup olmadığını bilmiyordu, burada yön duygusu yoktu, ama yakınlarda bir yerde olduğunu, kolaylıkla içine girebileceğini biliyordu. Çevresinde, karanlıkta, ateşböcekleri parıldıyor gibiydi, hayal edilemez mesafelerde solan engin bir sürü. Bunlar düşlerdi, kamptaki Aiellerin düşleri, Cairhien’de, dünyadaki erkeklerin ve kadınların düşleriydi orada parıldayanlar.

Artık yakındakilerden birini seçebilir, düş görenin ismini bilebilirdi. Bir açıdan o kıvılcımlar tıpkı ateşböcekleri gibiydi. Başlangıçta bunca zorluk çekmesinin sebebi buydu. Ama bir başka açıdan, bir şekilde, artık yüzler kadar bireysel geliyordu. Rand’ın ve Moiraine’in düşleri susturulmuş gibiydi, ördükleri koruma büyüleriyle soldurulmuş. Amys ve Bair’in düşleri parlak, düzenli olarak atıyorlardı; görünüşe göre kendi tavsiyelerine uymuşlardı. O düşleri görmese, bir anda bedenine dönerdi. O ikisi karanlıkta kendisinden daha iyi dolanabilirdi; tepesine binene dek orada olduklarını bilemezdi bile. Elayne ve Nynaeve’in düşlerini aynı şekilde tanıyabilmeyi öğrense, dünya üzerinde nerede olurlarsa olsunlar, onları bu muazzam yıldız kümesinin içinde bulabilirdi. Ama bu gece kimsenin düşünü izlemeyi düşünmüyordu.

Dikkatle zihninde iyi hatırladığı bir imgeyi oluşturdu ve *Tel’aran’rhiod*’a, bir zamanlar çömez olarak yaşadığı, Kule’deki küçük, penceresiz odasına döndü. Beyaza boyalı duvarlardan birine dar bir yatak asılmıştı. Kapının karşısında bir ayaklı lavabo ve üç bacaklı bir tabure duruyordu. Şimdi burada yaşayan kızın beyaz yünden elbiseleri ve iç

eteklikleri, beyaz bir pelerinle beraber çengellerde asılı duruyordu. Burada bir çömez olmayabilirdi de; Kule senelerdir çömezler kısmını doldurmayı başaramıyordu. Zemin neredeyse duvarlar ve giysiler kadar beyazdı. Burada yaşayan çömez her gün yere çöküp zemini ovmak zorundaydı; Egwene de yapmıştı ve yan odada Elayne de. Kule'de eğitim görmek üzere bir kraliçe gelse bile, böyle bir odada, yer silerek başlardı işe.

Tekrar baktığında giysilerin farklı şekilde düzenlenmiş olduğunu gördü, ama umursamadı. Bir yürek atımı içinde *saidar*'a sarınmaya hazır, kapıyı kafasını uzatabileceği kadar araladı. Ve Elayne'in kafasının yan kapıdan yavaşça çıktığını görünce rahat bir soluk aldı. Egwene aynı ölçüde iri gözlü ve kararsız görünmediğini umdu. Telaşla işaret etti ve Elayne beyaz çömez elbisesi içinde dışarı fırladı. Egwene'in odasına dalarken elbise açık gri ipekten bir binici elbisesi oldu. Egwene gri elbiselerden nefret ederdi; *damane*'ler gri giyerdi.

Bir an daha, çömezler kısmının korkuluklu galerilerini tarayarak orada kaldı. Kat kat yükseliyordu galeriler ve aşağıdaki Çömezler Avlusu'na kadar bir o kadar kat daha vardı. Liandrin ya da daha kötülerinin orada olduğunu düşündüğünden değildi, ama dikkatli davranmanın bir zararı olmazdı.

"Söylemek istediğinin bu olduğunu düşünmüştüm," dedi Elayne, kapıyı kapatırken. "Kimin önünde ne dediğimi hatırlamanın ne kadar güç olduğundan haberin var mı? Bazen Bilgelere her şeyi anlatmamızı diliyorum. Bırak yalnızca Kabuledilmiş olduğumuzu bilsinler, olsun bitsin."

"Senin açından bitebilirdi," dedi Egwene kararlılıkla. "Ben yirmi adım ötelerinde uyuyorum."

Elayne ürperdi. "Şu Bair. Dokunmamam gereken bir şeyi kırdığımda Lini'nin halini hatırlatıyor bana."

"Seni Sorilea ile tanıştırana kadar bekle." Elayne kuşkuyla baktı, ama Egwene de tanışana kadar Sorilea'nın daha kötü olabileceğine inanmamıştı zaten. Bunu kolay yapmanın yolu yoktu. Şalını düzeltti. "Bana Birgitte ile görüşmeni anlat. Birgitte'ti, değil mi?"

Elayne midesine yumruk yemiş gibi sallandı. Mavi gözleri bir an kapandı ve onu ayak parmaklarına dek doldurmuş olması gereken bir nefes çekti. "Seninle bu konuda konuşamam."

"Ne demek konuşamam! Bir dilin var. Birgitte miydi?"

"*Yapamam,* Egwene. Bana inanmalısın. Elimden gelse yapardım, ama yapamam. Belki... sorabilirsem..." Elayne ümitsizlik içinde ellerini

kenetleyecek türden bir kadın olsaydı, o anda bunu yapıyor olurdu. Ağzı sessizce açılıp kapandı; gözleri, ilham ya da yardım arıyormuş gibi odada dolandı. Derin bir nefes alarak, telaşlı, mavi bakışlarını Egwene'e dikti. "Söyleyeceğim her şey tutmak için söz verdiğim sırra ihanet anlamına gelir. Bunu söylemek bile. Lütfen, Egwene. Bana güvenmelisin. Ve gördüğün... gördüğünü sandığın şeyi *kimseye* anlatmamalısın."

Egwene yüzündeki sert ifadeyi silmeye çalıştı. "Sana güveniyorum." En azından hayal görmediğinden emindi. *Birgitte? Işık!* "Bir gün bana anlatacak kadar güveneceğini umuyorum."

"Ben sana güveniyorum, ama..." Elayne başını iki yana sallayarak düzgünce yapılmış yatağın kıyısına oturdu. "Birbirimizden çok fazla sır saklıyoruz, Egwene, ama bazen sebebi oluyor." Egwene bir an sonra başını salladı ve yanına oturdu. "Anlatabildiğin zaman," dedi yalnızca, ama arkadaşı rahatlayarak ona sarıldı.

"Kendi kendime bunu sormayacağımı söylemiştim, Egwene. Bir seferliğine, kafamı onunla doldurmayacaktım." Gri binici elbisesi parlak yeşil bir gece elbisesine dönüştü. Elayne, yakasının ne kadar açıldığının farkında olamazdı. "Ama... Rand iyi mi?"

"Hayatta ve sağlam, eğer kastettiğin buysa. Tear'da sert davrandığını düşünmüştüm, ama bugün emirlerine karşı çıkacak adamları asma tehditleri savurduğunu duydum. Emirleri kötü olduğundan değil. Kimsenin bedelini ödemeden yiyecek almasına ya da insan öldürmesine izin vermiyor. Ama yine de... Onu Şafakla Gelen olarak selamlayan ilk insanlar onlardı; duraksamadan Kıraç'tan dışarı takip ettiler onu. Ve Rand onları, çelik kadar soğuk bir tavırla tehdit etti."

"Tehdit değil, Egwene. Sen, o ya da başkaları ne derse desin o bir kral ve bir kral ya da kraliçe düşmanlarından korkmadan, dostlarını kayırmadan adalet dağıtabilmeli. Bunu yapacak kişi sert olmalı. Bazen annemin yanında şehir duvarları bile yumuşak kalır."

"Bu konuda o kadar kibirli davranmasa da olur," dedi Egwene ifadesiz bir sesle. "Nynaeve benim ona, yalnızca bir insan olduğunu hatırlatmam gerektiğini söylüyor, ama daha bunu nasıl yapacağımı bulamadım."

"Yalnızca bir insan olduğunu *hatırlamalı.* Ama itaat edilmeyi beklemesi hakkı." Elayne'in sesinde bir kibir tınısı vardı, ta ki, başını eğip kendini görene kadar. Sonra yüzü kıpkırmızı kesildi ve yeşil elbisenin yakası çenesine kadar çıktı. "Bunu kibir sanmış olabilir misin?" diye bitirdi boğuluyormuş gibi bir sesle.

“Bezelye tarlasındaki domuz kadar kendinden emin.” Egwene yatağın üzerinde kıpırdandı; sert olduğunu hatırlıyordu, ama ince şilte çadırda üzerinde uyuduğu şeyden daha yumuşak geliyordu. Rand hakkında konuşmak istemiyordu. “Bu kavganın daha fazla sorun çıkarmayacağından emin misin?” Bu Latelle ile bir düşmanlık yolculuklarını kolaylaştırmazdı.

“Sanmıyorum. Latelle’in Nynaeve’den şikâyetçi olmasının sebebi, tüm özgür erkeklerin artık ona ait olmaması. Bazı kadınlar öyle düşünüyor, herhalde. Aludra kendi içine kapalı bir kadın ve ben kendi hakkını savunması gerektiğini öğretene kadar Cerandin bir kazı bile korkutamazdı. Clarine ise Petra ile evli. Ama Nynaeve, onunla flört edebileceğini *düşünen* her erkeğin kulaklarını yumruklayacağını açık açık ifade etti *ve* Latelle’den özür diledi, bu yüzden bu işin kapandığını umuyorum.”

“Nynaeve mi *özür* diledi?”

Diğer kadın, Egwene’in yüzündekine denk bir şaşkınlıkla başını salladı. “Adam bunu yapmak zorunda olduğunu söylediğinde Luca’ya yumruk atacağını sandım. Adam, Nynaeve’in uyarısının onu kapsamadığını düşünüyor gibi. Ama Nynaeve bir saat kadar homurdandıktan sonra onun dediğini yaptı. Aslında senin hakkına homurdanıyordu.” Yan yan Egwene’e bakarak duraksadı. “Son görüşmenizde bir şey mi söyledin ona? O zamandan bu yana... farklı... davranıyor ve bazen kendi kendine konuşuyor. Aslında, tartışıyor. İşittiğim kırıntılara bakarak, senin hakkında.”

“Söylenmemesi gereken hiçbir şey söylemedim.” Demek, aralarında her ne olmuşsa, etkisi sürüyordu. Ya bu ya da Nynaeve bir sonraki görüşmeleri için öfke biriktiriyordu. Artık o kadının mizacına daha fazla tahammül etmeyecekti, artık zorunlu olmadığını bildiğine göre, hayır. “Ona söyle, artık yerde yuvarlanarak dövüşmek için fazla yaşlı. Bir kavgaya daha karışırsa, ona söyleyecek daha da kötü şeylerim olacak. Tam olarak söyle bunu. Daha kötü olacak.” Bırak bir sonraki sefere kadar Nynaeve bunu kemirsin. Ya kuzu gibi olacaktı... Ya da Egwene tehdidini yerine getirecekti. Nynaeve yönlendirebildiği zaman Güç konusunda daha kuvvetli olabilirdi, ama burada Egwene güçlüydü. Öyle ya da böyle, Nynaeve’in öfke krizlerine artık tahammül etmeyecekti.

“Söylerim,” dedi Elayne. “Sen de değiştin. Sende Rand’ın tavrına benzer bir şey var.”

Egwene’in onun ne demek istediğini anlaması bir süre aldı ve o eğlenti dolu gülümsemenin de yardımı oldu. “Aptallaşma.”

Elayne yüksek sesle kahkaha atarak ona sarıldı. “Ah, Egwene! Bir gün, ben Andor Kraliçesi olduğumda, sen de Amyrlin Makamı olacaksın.”

“O zaman bir Kule kalmış olursa,” dedi Egwene ciddiyetle ve Elayne’in kahkahası soldu.

“Elaida Beyaz Kule’yi yok edemez, Egwene. Ne yaparsa yapsın, Kule yaşayacak. Belki o Amyrlin kalmaz. Nynaeve şu kasabanın ismini bir hatırlasın, iddiaya girerim, Kızıl dışındaki bütün Ajahları ile, orada sürgünde bir Kule bulacağız.”

“Umarım.” Egwene sesinin hüzünlü çıktığını biliyordu. Rand’ı desteklemek ve Elaida’ya karşı çıkmak için Aes Sedai olmak istiyordu, ama bu, Beyaz Kule’nin kesinlikle bölünmesi anlamına geliyordu, belki bir daha bir olmamak üzere.

“Geri dönmeliyim,” dedi Elayne. “Nynaeve, hangimiz *Tel’aran’rhiod*’a girerse, diğerinin uyanık kalması konusunda ısrar ediyor ve o baş ağrısı için kendi bitki çaylarından birini içip uyuması gerek. Neden bu kadar ısrarcı olduğunu bilmiyorum. Her kim nöbet bekliyorsa, bir yardımı olamaz ve artık ikimizin de, burada tamamen güvende olacak kadar bilgimiz var.” Yeşil elbisesi bir anlığına Birgitte’in beyaz ceketine ve geniş, sarı pantolonuna dönüştü, sonra eski haline geldi. “Sana bunu söylemememi söylemişti, ama Moghedien’in bizi bulmaya çalıştığını düşünüyor. Onu ve beni.”

Egwene açık soruyu sormadı. Birgitte’in söylediği bir şey olduğu açıktı. Neden Elayne bu sırrı korumakta ısrar ediyordu? *Çünkü buna söz verdi. Elayne hayatı boyunca hiçbir sözünden dönmedi.* “Dikkatli olmasını söyle.” Terkedilmişlerden birinin peşinde olduğunu düşünüyorsa, Nynaeve’in oturup beklemesi olasılığı yoktu. Kadını bir kez alt ettiğini hatırlıyor olacaktı ve onda sağduyudan çok cesaret vardı. “Terkedilmişler hafife alınacak konu değil. Seanchanlar da öyle, sözde hayvan eğitmenleri olsalar bile. Ona bunu söyle.”

“Ben sana dikkatli olmanı söylesem sen de dinlemezdin herhalde.”

Egwene şaşkın şaşkın Elayne’e baktı. “Ben hep dikkatliyimdir. Bunu biliyorsun.”

“Elbette.” Diğer kadın solup giderken Egwene’in son gördüğü, eğlenti dolu bir gülümseme oldu.

Egwene de gitti. Nynaeve Mavilerin nerede toplandığını hatırlayamıyorsa, belki o burada keşfedebilirdi. Pek de yeni bir fikir değildi: Nynaeve ile son görüşmelerinden bu yana Kule’ye yaptığı son ziyaret

değildi bu. Enaila'nın yüzünü kopyaladı, aynı alev rengi saçları omuzlarına saldı, etek uçları çizgili bir Kabuledilmiş elbisesine büründü, sonra zihninde Elaida'nın süslü mobilyalı çalışma odasını canlandırdı.

Önceki gibiydi, yalnız her ziyarette, geniş yazı masasının önünde yay şeklinde dizilmiş taburelerin sayısı azalıyordu. Resimler hâlâ şöminenin üzerinde asılıydı. Egwene doğrudan masanın başına gitti ve lake kaplı mektup kutusuna ulaşabilmek için o taht gibi, fildişi Tar Valon Alevi kakmalı koltuğu bir kenara itti. Savaşan şahinler ve bulutlar kaplı kapağı kaldırarak parşömenleri becerebildiğince hızlı taramaya başladı. Buna rağmen bazıları yarısını okuduktan sonra eridi ya da değişti. Neyin önemli, neyin anlamlı olduğunu önceden bilmek imkânsızdı.

Çoğu başarısızlık raporları gibiydi. Hâlâ Lord Bashere'in ordusunu nereye götürdüğüne dair haber yoktu. Bu isim zihninin arkalarını gıdıklıyordu, ama boşa harcayacak zamanı olmadığından kâğıdı ittirdi ve bir başkasını aldı. Panik dolu bu rapor, Rand'ın nerede olduğundan da haberi olmadığını bildiriyordu. Bunu bilmek iyiydi ve tek başına, bu yolculuğu yapmaya değerdi. Tanchico'daki Ajah göz ve kulaklarından alınan son haberden bu yana bir aydan fazla zaman geçmişti ve Tarabon'dakiler de susmuştu; yazar oradaki anarşiyi suçluyordu; birinin Tanchico'yu ele geçirdiği söylentileri doğrulanamamıştı, ama yazar işe Rand'ın bizzat karıştığını düşünüyordu. Elaida onu bin fersah uzakta arıyorsa, daha da iyiydi. Kafası karışmış biri, Caemlyn'deki bir Kızıl Aes Sedai'nin Morgase'i bir halk görüşmesinde gördüğünü bildiriyordu, ama Caemlyn'deki muhtelif Ajah Ajanları Kraliçe'nin günlerdir inzivaya çekildiğini bildiriyordu. Sınırboyları'nda çatışmalar vardı, muhtemelen Shienar ve Arafel'de küçük isyanlar; Egwene sebebe ulaşamadan parşömen yok oldu. Pedron Niall Beyazpelerinleri Amadicia'ya çağırıyordu, muhtemelen Altara'ya karşı hareket etmek için. Elayne ve Nynaeve'in orada yalnızca üç gün daha geçirecek olmaları iyi bir şeydi.

Bir sonraki parşömen, Elayne ve Nynaeve hakkındaydı. İlkinin yazarı kaçmalarına izin veren ajanın cezalandırılmaması gerektiğini söylüyordu... Elaida bunu keskin darbelerle çizmiş, kenara, "İbret olacak!" yazmıştı. Ve sonra, tam kadın ikilinin Amadicia'da aranması hakkında detaylar vermeye başladığında, tek yaprak bir avuç dolusu parşömen oldu. Kule arazisinde Amyrlin Makamı için kişisel bir konut inşası konusunda, inşaatçıların ve duvar ustalarının tahmini hesaplarını içeriyor gibiydiler. Sayfa sayısına bakılırsa, konut değil saray demek daha doğru olurdu.

Egwene kâğıtları elinden bıraktı ve kâğıtlar masanın üzerine dağılamadan kayboldular. Lake kutu yine kapanmıştı. Hayatının geri kalanını burada harcayabilirdi, bunu biliyordu; o kutuda hep daha fazla belge olacaktı ve hep değişeceklerdi. Uyanık dünyada bir nesne ne kadar gelip geçiciyse –bir mektup, bir giysi parçası, sık sık yer değiştiren bir çanak–, *Tel'aran'rhiod*'daki yansıması o kadar kararsız oluyordu. Burada çok fazla kalamazdı; Düşler Dünyası'nda geçirilen bir uyku normal uyku kadar dinlendirici olmuyordu.

Giriş odasına seğirtti. Tam Vakanüvis masasındaki, bazıları mühürlü kâğıt rulosu ve parşömen yığınlarına uzanacakken oda titreşir gibi oldu. Egwene'in bunun ne anlama geldiğini düşünmeye fırsatı olmadan kapı açıldı ve Galad gülümseyerek içeri girdi. Mavi brokar ceketi omuzlarına mükemmel şekilde oturmuştu, dar pantolonu baldırlarının şeklini teşhir ediyordu.

Egwene derin bir nefes aldı. Midesi çırpınmaya başlamıştı. Bir adamın bu kadar güzel bir yüzünün olması adil değildi.

Galad, kara gözleri ışıldayarak yaklaştı ve parmaklarıyla yanağını okşadı. "Benimle Su Bahçesi'nde yürür müsün?" dedi yumuşak sesle.

"Siz ikiniz koklaşmak istiyorsanız," dedi sert bir kadın sesi, "burada yapmayacaksınız."

Egwene iri iri açılmış gözlerle döndü ve omzunda Vakanüvis etolü ile, masanın arkasında oturmakta olan Leane'e baktı. Kadının bakır rengi yanaklarında sevgi dolu bir gülümseme vardı. Amyrlin'in çalışma odasının kapısı açıktı ve içeride, sade, cilalanmış yazı masasının arkasında Siuan duruyor, uzun bir parşömeni okuyordu. Omuzlarında çizgili etolü vardı. Bu delilikti.

Egwene, hangi imgeyi oluşturduğunu düşünmeden kaçtı ve kendini Emond Meydanı Çayır'ında nefes nefese buldu. Çevresi saz damlı evlerle sarılmıştı ve Badeçay Hanı geniş çimenliğin üzerindeki kayalık bir çıkıntıdan çağlıyordu. Hızla akan, çabucak genişleyen suyun yanında babasının küçük hanı duruyordu. Zemin katı taştan yapılmıştı ve taşarak yükselen üst kat badanalanmıştı. "İki Nehir'deki tek böyle çatı," derdi Bran al'Vere sık sık, kırmızı kiremitleri hakkında. Badeçay Hanı'nın yanındaki, ortasında dev gibi, yaygın dallı bir meşe yetişen, geniş, taş temel handan çok daha eskiydi, ama bazıları iki binden fazla sene önce orada, Badeçay Hanı'nın arkasında bir tür han olduğunu söylerdi.

Aptal. Nynaeve'i *Tel'aran'rhiod'*daki düşler hakkında böyle kararlılıkla uyardıktan sonra, neredeyse kendi düşüne yakalanacaktı. Fakat Galad olması tuhaftı. Zaman zaman onu düşlüyordu. Yüzü kızardı; onu kesinlikle sevmiyordu, hatta pek hoşlanmıyordu bile, ama güzeldi ve o düşlerde Egwene'in dilediğinden çok daha fazla şeyler oluyordu. Kardeşi Gawyn'i daha sık düşlüyordu, ama bu da aynı ölçüde aptalcaydı. Elayne ne derse desin, delikanlı ona karşı duygularını hiç açıklamamıştı.

Hep şu, âşıkların hikâyelerini anlatan aptal kitap yüzündendi. Sabah uyanır uyanmaz o şeyi Aviendha'ya geri verecekti. Ona ayrıca, onun kitabı maceraları için okuduğunu hiç sanmadığını, söyleyecekti.

Fakat gitmeye gönülsüzdü. Ev. Emond Meydanı. Gerçekten güvende hissettiği son yer. Onu son gördüğünden beri bir buçuk yıldan fazla zaman geçmişti, ama her şey hatırladığı gibi görünüyordu. Tam olarak her şey değil. Çayır'a dikilmiş iki direğe geniş bayraklar asılmıştı, biri bir kızıl kartal, diğeri aynı ölçüde kızıl bir kurt başı. Perrin'in bunlarla ilgisi var mıydı? Nasıl olabileceğini hayal edemiyordu. Fakat Perrin eve dönmüştü, Rand öyle demişti ve Egwene birçok kez onu kurtlarla birlikte düşlemişti.

Boş boş durmak yeterdi. Gitme...

Titreşim.

Handan annesi çıktı, grileşmekte olan örgüsünü bir omzunun üzerine çekmişti. Marin al'Vere ince bir kadındı, hâlâ güzeldi ve İki Nehir'deki en iyi aşçıydı. Egwene babasının, Köy Kurulu'nun toplantı yaptığı salonda kahkaha attığını duyabiliyordu.

"Sen hâlâ orada mısın, kızım?" dedi annesi, eğlenti dolu bir tavırla, nazikçe paylayarak. "Kocanı sokaklarda beklediğini belli etmeyecek kadar uzun süredir evli olduğun kesin." Başını iki yana sallayarak güldü. "Çok geç. Geldi bile."

Egwene hevesle döndü, gözleri Çayır'da oynayan çocukların arkasına döndü. Alçak Araba Köprüsü'nün kütükleri, Gawyn üzerinden geçerken gürledi. Adam Egwene'in önünde atından indi. Uzun boylu, altın işlemeli kırmızı ceketi içinde dimdik duruyordu. Kız kardeşinin kızıl altın buklelerini almıştı. Harika, koyu mavi gözleri vardı. Üvey kardeşi kadar yakışıklı değildi elbette, ama Egwene'in yüreği onun için, Galad için olduğundan daha hızlı atıyordu. *Galad için mi? Ne?* Dev kelebekleri bastırmak için ellerini boşuna midesine bastırdı.

"Beni özledin mi?" dedi Gawyn, gülümseyerek.

“Birazcık.” *Neden Galad’ı düşündüm? Sanki onu bir saniye önce görmüşüm gibi.* “Arada bir, zamanımı dolduracak başka bir şey olmadığında. Sen beni özledin mi?”

Yanıt yerine, delikanlı onu kaldırdı ve öptü. Titrek bacaklar üzerinde tekrar yere bırakana kadar Egwene başka hiçbir şeyin farkında değildi. Bayraklar gitmişti. *Hangi bayraklar?*

“İşte burada,” dedi annesi, kundakta bir bebekle yaklaşarak. “İşte oğlun. İyi bir çocuk o. Hiç ağlamıyor.”

Gawyn çocuğu alırken bir kahkaha attı ve bebeği kaldırdı. “Senin gözlerini almış, Egwene. Bir gün kızların canını fena yakacak.” Egwene başını iki yana sallayarak geriledi. Bayraklar vardı, bir kızıl kartal ve bir kırmızı kurt kafası. Ve Galad’ı görmüştü gerçekten. Kule’de. “HAAAYIIIIR!”

Kaçtı, *Tel’aran’rhiod*’dan kendi bedenine sıçradı. Nasıl kendi hayallerinin tuzağına düşebildiğini merak edecek kadar uyanık kaldı, sonra kendi güvenli düşüne döndü. Gawyn Araba Köprüsü’nden dörtnala geçti ve atından indi...

Saz damlı evlerden birinin arkasından çıkan Moghedien, boş boş, bu küçük köyün nerede olduğunu merak etti. Bayraklar görmeyi umacağı türden bir yer değildi. Kız düşündüğünden daha güçlü çıkmıştı, onun ördüğü *Tel’aran’rhiod*’dan kaçmıştı. Lanfear bile, ne iddia ederse etsin, buradaki becerilerini geliştiremezdi. Yine de, kız Elayne Trakand ile konuştuğu için ilgisini çekmişti. Onu Nynaeve al’Meara’ya götürebilecek olan kişiyle. Onu tuzağa düşürmeyi istemesinin tek sebebi. *Tel’aran’rhiod*’da serbestçe yürüyebilen bir kişiden daha kurtulmak istemesiydi. Onu Lanfear ile paylaşmak zorunda olması yeterince kötüydü.

Ama Nynaeve al’Meara. O kadın hizmetine girmek için yalvaracaktı. Onu bedeninde yakalayacak, belki Yüce Efendi’den ona ölümsüzlük bahşetmesini dileyecekti ki, Nynaeve Moghedien’e karşı çıktığı için sonsuza dek pişmanlık duyabilsin. O ve Elayne Birgitte ile entrikalar çeviriyordu, öyle mi? Ceza vermek için bu da bir sebepti. Birgitte uzun zaman önce, Efsaneler Çağı’nda Moghedien’in kim olduğunu bile bilmiyordu, ama Lews Therin’i yere sermek için ince ince ördüğü planı mahvetmişti. Moghedien onu tanımıştı artık. Yalnız Birgitte –o zamanlar adı Teadra idi– Moghedien onun işini göremeden ölmüştü. Ölüm ceza

değildi, son değildi, burada yaşamaya devam etmek anlamına gelirken değil.

Nynaeve al’Meara, Elayne Trakand ve Birgitte. O üçünü bulacak, işlerini görecekti. Bunu Gölgelerden yapacaktı ki, çok geç olana dek anlamasınlar. İstisnasız, üçü birden.

Kayboldu ve *Tel’aran’rhiod* da sancaklar esintiyle dalgalanmaya devam etti.

26
Sallie Daera

Kendisi eyerde kamburunu çıkararak oturmasına rağmen Logain'in başının çevresinde mavi ve altın rengi bir ihtişam halesi kesik kesik parıldadı. Min neden son zamanlarda daha sık belirmeye başladığını anlayamıyordu. Adam artık bakışlarını siyah aygırının önündeki otlardan çevrelerini saran alçak, ormanlık tepelere kaldırmaya zahmet bile etmiyordu.

Diğer iki kadın biraz ileride at sürüyordu. Siuan uzun tüylü Bela'nın üzerinde, eskiden olduğu kadar beceriksizce oturuyordu. Leane gri kısrağını beceriyle, dizginden çok dizleriyle idare ediyordu. Yaprak kaplı orman zemininden çıkan, doğal olamayacak kadar düz bir eğreltiotu şeridi burada bir yol bulunduğunu ima ediyordu yalnızca. Dantel dantel eğrelti, otları kurumaktaydılar ve atların toynaklarının altında yaprak küfü hışırdıyor, kuru kuru çıtırdıyordu. Zaman zaman arkalarından esen yele rağmen yoğun, iç içe geçmiş dallar öğlen güneşine karşı pek az koruma sağlıyordu.

Lugard'dan güneybatıya doğru yola çıktıklarından beri on beş gün geçmişti ve Siuan'ın nereye gittiklerini çok iyi bildiği ısrarı dışında yol gösteren hiçbir şeyleri yoktu. Kadın bu bilgiyi paylaştığından değil, elbette; Siuan ve Leane kapanmış ayı tuzakları kadar ağzı sıkıydılar. Min, Leane'in bunu bildiğinden bile emin değildi. On beş gün ve kasabalar, köyler gittikçe seyrekleşmiş, sonunda tamamen kaybolmuşlardı. Logain'in omuzları günbegün daha da çöküyordu ve günbegün hale daha sık beliriyordu. Adam ilkin yalnızca, Sislerin Jak'ını kovaladıkları konusunda homurdanıyordu, ama adam içine kapandıkça Siuan grubun önderliğini yine ele geçirmişti. Son altı gündür Logain'in nereye gittikleri, oraya varıp varamayacakları konusunda endişelenecek enerjisi kalmamış gibi görünüyordu.

Siuan ve Leane şimdi ileride sessiz sessiz konuşuyorlardı. Min’in tek işitebildiği, yapraklardaki rüzgârın sesi de olabilecek, ancak duyulur bir mırıltıydı. Ve yaklaşmaya kalkarsa ya Logain’e göz kulak olmasını söylerlerdi ya da bakışlarını öyle dikerlerdi ki, ancak taş gibi kör bir aptal burnunu istenmediği yere sokardı. Sık sık yapmışlardı ikisini de zaten. Ama yalnızca zaman zaman. Leane eyerinde dönüp Logain’e baktı.

Sonunda Leane Ayçiçeği’ni dizginleyerek adamın siyah aygırının yanında yürütmeye başladı. Sıcak onu rahatsız etmiyor gibiydi; bakır rengi yüzünden nem parıltısı bile görünmüyordu. Min ona yer açmak için Yabangülü’nü yana çekti.

“Fazla yolumuz kalmadı,” dedi Leane adama şuh bir sesle. Logain bakışlarını atının önündeki otlardan kaldırmadı. Leane yakına eğilerek dengesini sağlamak için onun koluna tutundu. Aslında, koluna dayandı. “Biraz daha kaldı, Dalyn. İntikamını alacaksın.” Adamın gözleri donuk donuk yolda kaldı.

“Ölü bir adam daha fazla ilgi gösterirdi,” dedi Min ve içtendi. Neden olduğunu belli etmemeye çalışarak Leane’in yaptığı her şeyi kafasına not ediyor, akşamları onunla konuşuyordu. Asla Leane gibi davranmayı başaramazdı. *İçimde düşünmemi engelleyecek kadar şarap olmadığı sürece hayır.* Ama birkaç ipucu işe yarayabilirdi. “Belki onu öpsen?”

Leane ona, hızla akan bir çayı dondurabilecek bir bakış fırlattı, ama Min bakışlarına karşılık vermekle yetindi. Siuan ile yaşadığı sorunları asla Leane ile yaşamıyordu. Eh, en azından o kadar sık yaşamıyordu. Ve o birkaç güçlük de, kadın Kule’den ayrıldığından beri azalmıştı. Erkekleri konuşmaya başladıklarından beri epey azalmıştı. Büyük bir ciddilik içinde size, yüz yedi değişik öpücük türü ve bir erkeğin yüzüne elinizle dokunmanız için doksan üç yöntem olduğunu söyleyen bir kadından nasıl ürkebilirdiniz ki? Leane bu şeylere gerçekten inanıyor gibiydi.

Öpücük önerisini espri olarak söylememişti Min. Kalkıp geri kalan herkesi zorla kaldırmak yerine adamın battaniyelerinden zorla kaldırılması gerektiği günden bu yana Leane cıvıldamaktaydı ona, adamın kulaklarından buharlar fışkırmasına sebep olması gereken gülümseler bahşetmekteydi. Min Leane’in adam için bir şeyler hissedip hissetmediğini bilmiyordu, ama bu olasılığı kabullenmek bile zor geliyordu. Belki de adamın pes edip ölmeye karar vermesini engellemeye, onu Siuan’ın planlarında yer almak üzere hayatta tutmaya çalışıyordu yalnızca.

Leane başkalarıyla flört etmekten vazgeçmemişti kesinlikle. O ve Siuan aralarında, Siuan'ın kadınlarla, Leane'in erkeklerle ilgileneceği konusunda anlaşmıştı görünüşe göre, Lugard'dan bu yana böyle olmuştu. İki kez, onun gülümsemeleri ve bakışları sayesinde, hancıların oda yok dediği yerde oda tutmayı başarmışlar, o iki handa ve ayrıca üç başka diğerinde faturalarını düşürmüşler, iki gece çalı dipleri yerine ahırlarda uyumuşlardı. Aynı zamanda bir çiftçi karısı tarafından yabayla kovalanmışlar, bir başka yerde soğuk lapadan oluşan kahvaltı üstlerine *fırlatılmıştı,* ama başka kimse aynı fikirde olmasa da, Leane bu olayları gülünç bulmuştu. Ama son birkaç gündür Logain kadını iki dakikadan fazla gören tüm diğer erkekler gibi tepki vermeyi bırakmıştı. Aslında Leane'e ya da başkalarına, tepki vermeyi bırakmıştı.

Siuan katı katı, dirseklerini çıkararak ve her an düşecekmiş gibi görünmeyi başararak Bela'yı dizginledi. Sıcak ona da dokunmuyordu. "Bugün onunla ilgili görü gördün mü?" Logain'e bakmadı bile.

"Hâlâ aynı," dedi Min sabırla. Kaç sefer söylerse söylesin Siuan anlamayı ya da inanmayı reddediyordu ve Leane de aynıydı. Tar Valon'daki ilk seferden bu yana haleyi bir daha görmese de fark etmezdi. Logain son nefesini vermek üzere, yolda yatıyor olsa bile, mucizevi bir şekilde iyileşeceğine iddiaya girebilirdi. Belki ona Şifa verecek bir Aes Sedai'nin görüneceğine. Herhangi bir şey. Gördükleri her zaman doğru çıkıyordu. Her zaman gerçekleşiyordu. Rand al'Thor'u ilk gördüğünde ona çılgınca, ümitsizce âşık olacağını da bu şekilde anlamıştı. Onu başka iki kadınla paylaşacağını da bu şekilde anlamıştı. Logain, pek az erkeğin düşünü bile kurabildiği ihtişama kavuşacaktı.

"Bana karşı bu ses tonunu kullanmaya kalkma," dedi Siuan, mavi gözlü bakışları keskinleşerek. "Bu koca kıllı sazanı kendi ellerimizle beslemek zorunda kalmamız yeterince kötü. Bir de sen kışa girmiş balıkçı kuş gibi surat asma. Adama tahammül ediyor olabilirim kızım, ama sen de başıma bela olmaya kalkarsan, kısa zamanda pişman olursun. Anlatabildim mi?"

"Evet, Mara." *En azından içine azıcık istihza katabilirdin,* diye düşündü horgörüyle. *Kaz kadar uysal olman gerekmezdi.* Leane'in yüzüne konuşmuştun. Domanlı kadın, konuştuklarını son köydeki demirci üzerinde denemesini önermişti. Uzun boylu, yakışıklı bir adamdı. Güçlü elleri ve ağır bir gülümsemesi vardı, ama yine de... "Surat asmamaya çalışırım." En kötüsü de, içten konuşmaya çalıştığını fark etmesiydi. Siuan böyle bir etki yaratırdı işte. Min Siuan'ı bir erkeğe nasıl gülümseneceğini konuşurken

hayal etmeye başlayamıyordu bile. Siuan adamın gözünün içine bakar, ne yapacağını söyler ve hemen yapılmasını beklerdi. Tıpkı başka herkese yaptığı gibi. Logain konusunda olduğu gibi, başka herhangi bir şey yapsa bile, yalnızca ısrar edecek kadar önemli bir konu olmadığı için yapardı.

“Fazla kalmadı, değil mi?” dedi Leane çabuk çabuk. Diğer sesini erkeklere saklıyordu. “Logain’in görünüşünü beğenmiyorum ve bir gece daha duracak olursak... Eh, bu sabahkinden daha az yardımcı olacaksa, onu bir daha eyere nasıl çıkartırız, bilmiyorum.”

“Tarif edilen yol doğruysa fazla kalmadı.” Siuan’ın sesi sinirli çıkıyordu. İki gün önce, son köyde sorular sormuştu. Min’in işitmesine izin vermeden, elbette; Logain zaten ilgi göstermemişti. Ve o soruların hatırlatılması hoşuna gitmiyordu. Siuan Elaida’nın peşlerinde olduğunu düşünemezdi herhalde.

Min de fazla kalmadığını umuyordu. Jehannah yolundan ayrıldıktan sonra ne kadar güneye kaydıklarından emin olmak zordu. Çoğu köylü, en yakın kasaba dışında, köylerine göre nerenin ne tarafta kaldığı konusunda ancak belirsiz bazı fikirlere sahipti, fakat Siuan trafiği yoğun yoldan ayrılmadan hemen önce, Manetherendrelle’i geçip Altara’ya girerlerken, kır saçlı, yaşlı salcı bir sebepten bir harita inceliyordu. Puslu Dağlar’a kadar uzanan bir harita. Tahminlerinde yanılmıyorsa, birkaç kilometre içinde bir başka geniş ırmağa ulaşacaklardı. Ya Boern Irmağı, ki bu Haberci ile güruhunun yaşadığı Ghealdan’a girdiler anlamına gelecekti ya da karşı tarafında Amadicia ve Beyazpelerinler yaşayan Eldar.

Min, Haberci olsa da olmasa da, kendilerini Ghealdan’da bulacaklarını tahmin ediyordu ve gerçekten yaklaştıysalar bu bile sürpriz olacaktı. Yalnızca bir aptal Amadicia’ya gerektiğinden daha yakın bir yerde bir Aes Sedai topluluğu bulmayı beklerdi ve Siuan için aptal dışında her şey söylenebilirdi. Ghealdan’da da olsalar Altara’da da, Amadicia o kadar da uzak olmayacaktı.

“Şimdiye dek ehlileştirme etkisini göstermiş olmalıydı,” diye mırıldandı Siuan. “Birkaç gün daha dayanabilse...” Min çenesini açmadı; kadın dinlemeyecekse, konuşmanın bir faydası yoktu.

Siuan başını iki yana sallayarak Bela’yı topukladı ve dizginleri, sağlam kısrağın fırlamasını bekliyormuş gibi sıkı sıkı kavrayarak öndeki yerine geçti. Leane ipek gibi bir sesle Logain’e dil dökmeye geri döndü. Belki ona karşı duyguları vardı; Min’in seçiminden daha tuhaf olmazdı.

Ağaçlar, dolaşık otlar ve çalılarla kaplı ormanlık tepeler, hiç değişim işareti göstermeden kayıp geçiyordu. Eski yolu işaretleyen eğreltiotları, ok gibi dümdüz, uzanıyordu; Leane, bu gerçeği Min'in de bilmesini beklermiş gibi, eski yolun yapıldığı toprağın farklı olduğunu söylemişti. Tüylü kulaklı sincaplar zaman zaman bir daldan onlara laf atıyordu ve bazen kuş ötüşleri duyuluyordu. Min, hangi kuşlar olduğunu tahmin edemiyordu. Caemlyn, Illian ya da Tear ile karşılaştırıldığında Baerlon bir şehir sayılmayabilirdi, ama o kendini şehirli bir kadın olarak görürdü ve kuş kuştu işte. Ve eğreltiotlarının ne tür toprakta yetiştiği umurunda bile değildi.

Kuşkuları yine yüzeye vurmaya başlamıştı. Kore Pınarları'ndan bu yana birden fazla kez açığa sızmışlardı zaten, ama o zamanlarda bastırmak daha kolay olmuştu. Lugard'dan bu yana daha sık kabarmışlardı ve Min kendini, Siuan hakkında daha önce hiç cesaret edemediği şekillerde düşünürken bulmuştu. Bu kuşkulardan herhangi biriyle Siuan'ın karşısına dikilebileceğinden değil elbette; bunu, kendi kendine bile olsa, itiraf etmek canını sıkıyordu. Ama belki de Siuan nereye gittiğini *bilmiyordu.* Yalıtılma onu Üç Yemin'den kopardığından yalan söyleyebilirdi. Belki hâlâ, aramaya devam ederse çılgınca bulmaya ihtiyaç duyduğu şeye dair bir iz yakalayabileceğini umuyordu yalnızca. Küçük bir şekilde, tuhaf bir şekilde, Leane kendine güç, Güç ve Rand meseleleri dışında bir hayat oluşturmaya başlamıştı. O meseleleri tamamen terk ettiğinden değil, ama Min Siuan için başka herhangi bir şey olduğunu sanmıyordu. Beyaz Kule ve Yenidendoğan Ejder onun tüm hayatıydı ve kendi kendine yalan söylemesi gerekse bile onlara tutunurdu.

Ağaçlıklar öylesine beklenmedik bir biçimde, geniş bir köyle sona erdi ki, Min bakakaldı. Tatlısakız, meşe, bodur çamlar –tanıyabildiği ağaçlar bunlardı– elli adım içinde yuvarlak ırmak taşlarından yapılmış, alçak tepelere tutunan saz damlı evlerle son buluyordu. O kadar da uzak olmayan bir geçmişte ormanın köyün içinde büyüdüğüne iddiaya girebilirdi. Aslında, evlerin arasında dar, küçük ağaç kümeleri hâlâ duruyor, duvarlara dayanıyordu ve orada burada bir evin önünde daha kurumamış ağaç kütükleri yatıyordu. Sokaklarda hâlâ yeni çevrilmiş toprak görüntüsü vardı, nesiller boyunca çiğnenmiş sıkı toprak görüntüsü değil. Gömlekli adamlar, han olması düşünülen üç büyük taş küpün üzerine saz seriyordu... binalardan birinin kapısının üzerinde solmuş, yıpranmış bir tabela asılıydı. Fakat Min'in görebildiği kadarıyla eski saz dam yoktu. Görünürdeki erkeklerin sayısına göre çok daha fazla kadın vardı ve kadın sayısıyla

karşılaştırıldığında sokaklarda oynayan çocukların sayısı çok azdı. Mekândaki tek normal şey havadaki, pişmekte olan öğle yemeği kokusuydu.

İlk bakış Min'i şaşırttıysa, önünde duran şeyi görmek neredeyse eyerinden aşağı düşmesine neden oluyordu. Pencerede battaniye silkeleyen ya da bir iş peşinde seğirten kadınlar, sade, yün elbiseler giyiyordu, ama hiçbir köyde her renkten, her kesimden, ipek ya da ince yünden binici elbisesi giymiş bu kadar çok kadın bulunmazdı. O kadınların ve erkeklerin çoğunun çevresinde, Min'in gözlerinin görebildiği haleler ve imgeler süzülüyor, değişiyor, titreşiyordu; çoğu insanda, onun görüsünün görebildiği pek az imge olurdu, ama Aes Sedai ve Muhafızların bir saatten daha uzun süre halesiz dolaştığı olmazdı pek. Çocuklar Kule hizmetkârlarına ait olmalıydı. Aes Sedailerin pek azı, nadiren evlenirdi, ama Min onları tanıyorsa, kendilerinin kaçması gereken yerden, aileleri ile birlikte tüm hizmetkârları kaçırmak için her çabayı göstermiş olmaları gerekirdi. Siuan, aradığı toplanma yerini bulmuştu.

Köye girerlerken tekinsiz bir sessizlik vardı. Kimse konuşmuyordu. Aes Sedailer kıpırdamadan durmuş onları izliyorlardı, Kabuledilmiş, hatta çömez olması gerekenler bile. Biraz önce kurt gibi bir zarafetle hareket eden adamlar yerlerinde donmuş, ellerini sazların arasına ya da bir eşiğe uzatmış, kuşkusuz sakladıkları silahları arıyorlardı. Çocuklar ortadan kayboldu, hizmetkâr olması gereken yetişkinler tarafından çabucak uzaklaştırıldı. O gözlerini kırpmadan bakan insanların karşısında, Min'in ensesindeki tüyler diken diken oldu.

Leane huzursuz görünüyor, yanlarından geçip gittikleri insanlara huzursuz bakışlar fırlatıyordu, ama Siuan her zamanki kadar ifadesiz bir yüz ve sükûnetle hanların en büyüğüne, okunmaz bir tabelası olana yöneldi ve Bela'dan inip atı, daha yeni dikilmiş görünen taş direklerden birindeki demir halkaya bağladı. Min, Leane'in Logain'i indirmesine yardım ederken –Siuan adamı indirip bindirmeye asla yardım etmezdi–, gözlerini bir oraya, bir buraya çeviriyordu. Herkes bakıyor, kimse kıpırdamıyordu. "Uzun zaman önce kaybolmuş bir kız çocuğu gibi karşılanmayı beklememiştim." diye mırıldandı diğer kadın. "Peki neden kimse en azından selam vermiyor?"

Leane yanıt veremeden –yanıt vermeyi düşünmüşse elbette– Siuan ekledi, "Eh, kıyı yakınken kürek çekmeyi bırakmazsın. Getir onu içeri." Min ve Leane daha Logain'i kapıya yönlendirirken içeride kayboldu.

Logain sorun çıkarmadan yürüyordu, ama onu dürtüklemeyi bıraktıklarında bir adım atıyor, sonra duruyordu.

Salon, Min'in daha önce gördüklerine hiç benzemiyordu. Geniş şömineler soğuktu elbette ve taşların düştüğü yerlerde gedikler sırıtıyordu; sıva tavan dökülüyor, başı kadar deliklerin içinden tahtalar görünüyordu. Her şekilden, her büyüklükten uyumsuz masalar, pek çok kızın süpürmekte olduğu eskilikten kabalaşmış zeminin üzerine dizilmişti. Yaşı belirsiz yüzlere sahip kadınlar oturmuş parşömenler inceliyor, birkaçı renk değiştiren pelerinler giymiş Muhafızlara ya da bazıları Kabuledilmiş ya da çömez olması gereken başka kadınlara emirler veriyordu. Diğerleri bunun için fazla yaşlıydı, belki yarısının saçları grileşmiş, yaşlarını açıkça belli ediyordu ve Muhafız olmayan erkekler de vardı; çoğu mesaj taşıyormuş gibi hızla fırlıyor, Aes Sedailer için parşömenler ya da şarap kadehleri getiriyordu. Ortamdaki telaşta, bir şeyler başarılıyormuş gibi tatmin edici bir hava vardı. Odada haleler ve imgeler, kıvranan kafalar dans ediyordu, o kadar çoktular ki, boğulmamak için onları görmezden gelmeye çalıştı. Kolay değildi, ama bir sürü Aes Sedai'nin arasında yaşarken öğrenmesi gereken bir numara olmuştu.

Yeni gelenleri karşılamak için dört Aes Sedai kayarcasına öne çıktı, bölünmüş etekleri içinde zarif, serinkanlı ve dingindiler. Min için, onların tanıdık yüzlerini görmek, kaybolduktan sonra eve dönmek gibiydi.

Sheriam'ın çekik, yeşil gözleri hemen Min'in yüzüne dikildi. Alev rengi saçlarının çevresinde gümüş mavi ışınlar ve yumuşak, altın rengi bir ışık çaktı; Min bunun ne anlama geldiğini bilemiyordu. Koyu mavi ipekler içinde hafifçe tombul bir kadındı, ama o anda bir sertlik timsaliydi. "Burada olduğumuzu nasıl öğrendiğini bilsem ve bu adamı yanında getirmek gibi çatlakça bir fikre nasıl kapıldığını tahmin edebilsem seni görmekten mutlu olurdum, çocuğum." Yarım düzine Muhafız yanaştı, elleri kılıçlarında, keskin gözleri Logain'deydi; Logain onları hiç görmüyor gibiydi.

Min'in ağzı açık kaldı. Neden *ona* soruyorlardı ki? "Çatlakça?.." Daha fazlasını söylemeye fırsat bulamadı.

Solgun yanaklı Carlinya, "Söylentilerin dediği gibi ölmüş olsa çok daha iyi olurdu," diye buz gibi bir sesle araya girdi. Bu, öfkenin değil, soğuk mantığın buzuydu. Kadın Beyaz Ajah'tandı. Fildişi rengi elbisesi yıpranmış görünüyordu. Min bir an kadının siyah saçlarının arkasında süzülen bir kuzgun gördü; aslında kuşun kendisinden çok bir çizim gibiydi. Onun bir dövme olduğunu düşündü, fakat anlamını çıkartamadı. Başka hiçbir şey

görmemeye çalışarak yüzlere yoğunlaştı. “Zaten ölmüş gibi görünüyor,” diye devam etti Carlinya, nefes bile almadan. “Ne düşünmüşsen, boşa çaba harcamışsın. Fakat ben de Salidar’a nasıl geldiğini bilmek isterim.”

Yaylım ateşi sürerken Siuan ve Leane memnun, eğlenti dolu ifadelerle bakışıyorlardı. Kimse onlara *bakmıyordu* bile.

Korsajı eğik, altın rengi çizgi işlemeleriyle süslenmiş yeşil ipek bir elbise içinde esmer ve güzel Myrelle’in oval yüzünde, normalde Leane’in yeni numaralarıyla yarışabilecek, bilgiç bir gülümseme olurdu, fakat Beyaz Aes Sedai’nin hemen ardından lafa karıştığında gülümsemiyordu. “Konuş, Min. Orada ahmak gibi ağzın bir karış açık durma.” Yeşiller arasında bile çabuk alevlenen mizacıyla tanınırdı.

“Bize söylemelisin,” diye ekledi Anaiya daha iyicil bir sesle. Ama o seste de çileden çıkmışlık vardı. Açık yüzlü bir kadındı ve yüzündeki, Aes Sedailere özgü yaşı belirsizliğe rağmen anaç bir tavrı vardı. O anda, sopaya uzanmamak için elinden geleni yapan bir anne gibi, açık gri eteklerini sıvazlıyordu. “Sen ve bu diğer iki kız için yer buluruz, ama bize neden buraya geldiğini söylemelisin.” Min silkelendi ve ağzını kapattı. Elbette. Bu diğer iki kız. Onların bu haline öyle alışmıştı ki, artık ne kadar değiştikleri hiç aklına gelmiyordu. Beyaz Kule’nin altındaki zindanlara kapatıldıktan sonra bu iki kadını gören olduğundan kuşkuluydu. Leane kahkaha atmak üzere gibi görünüyordu ve Siuan tiksinti içinde Aes Sedailere bakarak başını iki yana salladı.

“Konuşmak isteyeceğiniz kişi ben değilim,” dedi Min Sheriam’a. *Bırak “bu diğer iki kız” bakışlardan paylarına düşeni alsınlar.* “Siuan ya da Leane’e sorun.” Ona delirmiş gibi baktılar, ta ki Min başını iki yol arkadaşına doğru sallayana kadar.

Dört çift Aes Sedai gözü diğerlerine kaydı, ama hemen tanımadılar. İncelediler, kaşlarını çattılar, bakıştılar. Muhafızlardan hiçbiri gözlerini Logain’den, ellerini kılıçlarından ayırmadı.

“Yalıtılma bu etkiyi yaratabilir,” diye mırıldandı Myrelle sonunda. “Bu kadarını ima eden raporlar okumuştum.”

“Yüzleri pek çok açıdan aşina,” dedi Sheriam yavaşça. “Biri onlara çok benzeyen kadınlar bulmuş olabilir, ama neden?”

Siuan ve Leane, artık memnun görünmüyordu. “Biz kimsek oyuz,” dedi Leane sertçe. “Bizi sorgulayın. Hiçbir sahtekâr bizim bildiklerimizi bilemez.”

Siuan soru beklemedi. “Yüzüm değişmiş olabilir, ama en azından neyi neden yaptığımı biliyorum. İddiaya girerim, aynısı sizin için söylenemez.”

Min, kadının çelik gibi sesi karşısında inledi, ama Myrelle başını salladı. “Bu Siuan Sanche’nin sesi. Bu o.”

“Sesler eğitilebilir,” dedi Carlinya, hâlâ serinkanlı ve sakin.

“Ama anılar ne kadar öğretilebilir?” Anaiya sertçe kaşlarını çattı. “Siuan... eğer bu sensen... yirmi ikinci isim gününde seninle bir tartışma yaptık, sen ve ben. Nerede oldu ve sonuç ne oldu?”

Siuan anaç kadına güvenle gülümsedi. “Artur Şahinkanadı’nın ölümünden ve imparatorluğunun yıkılmasından sonra, o topraklarda kurulan ülkelerin çoğunun neden sürekli olmadığı konusunda sen Kabuledilmişlere ders verirken. Bu arada, bazı noktalara hâlâ katılmıyorum. Sonuç, iki ay boyunca, günde üç saat mutfaklarda çalışma cezası almam oldu. ‘Umarım, sıcak şevkini alt eder ve azaltır,’ demiştin sanırım.”

Tek yanıtın yeterli olacağını düşünmüşse, yanılmıştı. Anaiya’nın her iki kadına soracak daha fazla sorusu vardı ve o ikisiyle birlikte çömez ve Kabuledilmiş olmuş görünen Carlinya ve Sheriam’ın da öyle. Hepsi, hiçbir sahtekârın öğrenemeyeceği türden şeylerdi, başlarına sardıkları belalar, başarılı olmuş ya da olmamış eşek şakaları, muhtelif Aes Sedai öğretmenler hakkındaki genel fikirler. Min daha sonra Amyrlin Makamı ve Vakanüvis olacak kadınların başlarını bu kadar sık derde sokmalarına inanamıyordu, ama bunun gömülmüş bir dağın yalnızca görünür ucu olduğunu hissediyordu ve Sheriam da onlardan çok farklı değil gibiydi. Yaş olarak en gençleri olan Myrelle eğlenti dolu yorumlarla yetindi. Ta ki, Siuan Saroiya Sedai’nin banyosuna koydukları bir alabalıktan ve yarım sene boyunca davranışlarına dikkat etmesi öğretilen bir çömezden bahsedene kadar. Siuan davranışlarına dikkat etmek konusunda konuşmaya pek hakkı olduğundan değil. Çömezken hoşlanmadığı bir Kabuledilmiş’in iç çamaşırlarını kaşıntı otu ile yıkamak? Kule’den kaçıp balık tutmaya gitmek? Belli saatler dışında Kule arazilerinden çıkmak için Kabuledilmişlerin bile izin alması gerekirdi. Siuan ve Leane bir kova suyu buz gibi olacak kadar soğutmuş, haksızca onları sopaladığını düşündükleri bir Aes Sedai’yi sırılsıklam edecek şekilde yerleştirmişlerdi. Anaiya’nın gözlerindeki parıltıya bakarak, o sırada keşfedilmiş olmamaları büyük şanstı. Min’in çömez eğitimi konusunda bildiklerine bakarak, bu kadınların Aes Sedai olacak kadar kalmasına izin verilmiş olması büyük şanstı, postlarının hâlâ sağlam olması daha da büyük bir şans.

“Ben tatmin oldum,” dedi anaç kadın sonunda, diğerlerine bakarak.

Sheriam’dan sonra Myrelle de başını salladı, ama Carlinya, “Hâlâ onunla ne yapacağımız meselesi var,” dedi. Gözlerini kırpmadan doğrudan Siuan’a bakıyordu ve diğerleri de aniden huzursuzlandı. Myrelle dudaklarını büzdü ve Anaiya yeri incelemeye başladı. Elbisesini düzelten Sheriam yeni gelenlere bakmaktan kaçınıyor gibiydi.

“Daha önce bildiğimiz her şeyi hâlâ biliyoruz,” dedi Leane onlara. Aniden yüzünde beliren kaş çatmanın en az yarısı endişeden kaynaklanıyordu. “Faydalı olabiliriz.”

Siuan’ın yüzü kararmıştı. Leane eskiden yaptığı yaramazlıkları anlatırken eğleniyor gibi görünmüştü, ama Siuan tek bir hikâyeyi anlatmaktan bile hoşlanmamıştı. Ama şimdiki dik bakışlarıyla karşılaştırıldığında, sesi yalnızca birazcık gergindi. “Sizi nasıl bulduğumuzu bilmek istiyorsunuz. Maviler için çalışan ajanlarımdan biriyle iletişim kurdum ve bana Sallie Daera’dan bahsetti.”

Min bu Sallie Daera meselesini hiç anlamadı... kimdi ki o? Ama Sheriam ve diğerleri birbirlerine baş salladılar. Siuan’ın onlara onları nasıl bulduğundan başka bir şey söylediğini fark etti Min. Amyrlin’ken ona hizmet eden gözler ve kulaklara hâlâ ulaşabildiğini ifade etmişti.

“Sen şuraya otur, Min,” dedi Sheriam Min’e, bir köşedeki, kullanılmayan bir masaya işaret ederek. “Yoksa hâlâ Elmindreda mısın? Ve Logain’i de yanından ayırma.” O ve diğer üçü Siuan ve Leane’i alıp salonun arkasına götürdü. Kaba tahtalardan yeni yapılmış bir kapının arkasında kaybolmadan önce binici elbisesi içinde iki kadın daha aralarına katıldı.

Min içini çekerek Logain’in koluna girdi, masaya götürdü, kaba bir sıra üzerine oturttu ve kendisi de parmaklıklı sırtlı, sallanan bir sandalyeye oturdu. İki Muhafız duvara yaslanarak yakına yerleşti. Logain’i izliyor gibi görünmüyorlardı, ama Min Gaidinleri bilirdi; onlar her şeyi görürdü ve uyurken bile bir yürek atımından kısa süre içinde kılıçlarını çekebilirdi.

Demek, Siuan ve Leane’i tanımalarına rağmen onları açık kollarla karşılamayacaklardı. Eh, ne beklemişti ki? Siuan ve Leane, eskiden Beyaz Kule’deki en güçlü iki kadındı; şimdi Aes Sedai bile değildiler. Muhtemelen diğerleri onlara nasıl davranacaklarını bilemiyorlardı. Hem de ehlileştirilmiş bir sahte Ejder ile gelmişlerdi. Siuan yalan söylememiş olsa ya da adam hakkında bir plan bulmayı umuyor olmasa iyi olurdu. Min, Sheriam ve diğerlerinin Logain kadar sabırlı davranacağını sanmıyordu.

Ve en azından Sheriam onu tanımıştı. Ayağa kalkıp penceredeki çatlak camdan dışarı, sokağa baktı. Atları hâlâ bağladıkları yerde duruyordu, ama o izlemeyen Muhafızlardan biri, daha Yabangülü'nün dizginlerini çözemeden yakalardı onu. Kule'de geçirdikleri son zamanlarda, Siuan onun kimliğini gizlemek için büyük çaba harcamıştı. Fakat görünüşe göre yararı olmamıştı. Ama diğer kadınların görülerinden haberi olduğunu sanmıyordu. Siuan ve Leane bunu kıskançlıkla kendilerine saklamışlardı. Bu şekilde kalsa Min memnun olacaktı. Bu Aes Sedailer öğrenirse, tıpkı Siuan'ın yaptığı gibi, onu kendi işlerine bulaştıralardı ve o zaman asla Rand'a ulaşamazdı. Burada, tasmayla bağlanmış kalırsa, Leane'den öğrendiklerini asla sergileyemezdi.

Siuan'ın bu kadınları bulmasına yardım etmek, Aes Sedailerin Rand'ı desteklemesini sağlamak iyiydi, önemliydi, ama yine de Min'in kişisel bir hedefi vardı. Dönüp ona bir daha bakmayan bir adamın, delirmeden önce ona âşık olmasını sağlamak. Belki o da Rand'ın olacağı kadar deliydi. "Uyumlu bir çift oluruz," diye mırıldandı kendi kendine.

Çömez olması gereken çilli, yeşil gözlü bir kız masanın yanında durdu. "Yiyecek ya da içecek bir şey ister misiniz? Geyik yahnisi ve yabanarmudu var. Biraz peynir de bulabilirim." Logain'e bakmamak için öyle büyük çaba gösteriyordu ki, faltaşı gibi açılmış gözlerle baksa da aynı etkiyi yaratırdı.

"Armut ve peynir kulağa güzel geliyor," dedi Min ona. Son iki günü aç geçirmişlerdi; Siuan bir dereden balık tutmayı başarmıştı, fakat önceden, handa ya da bir çiftlikte yemedikleri zaman, tüm avlanma işlerini Logain yapıyordu. Min'e göre kurufasulye doğru düzgün yemek sayılmazdı. "Ve varsa, biraz da şarap. Ama ilk önce, biraz bilgi verir misin? Burada da bir sır değilse, neredeyiz biz? Bu köyün adı Salidar mı?"

"Altara'da. Bir buçuk kilometre kadar batıda Eldar var. Diğer yanda da Amadicia." Kız Aes Sedailerin gizemli tavrını takındı. "Aes Sedailer için, kimsenin aramayı akıl edemeyeceği topraklardan daha iyi saklanma yeri bulunur mu?"

"Saklanmak zorunda kalmamalıydık," diye terslendi esmer, kıvırcık saçlı genç bir kadın, durarak. Min onu tanıdı, Faolain adlı bir Kabuledilmiş; onun hâlâ Kule'de olduğunu düşünürdü. Min'in bildiği kadarıyla Faolain hiç kimseden ya da hiçbir şeyden hoşlanmazdı ve sık sık terfi ettiğinde Kızıl Ajah'ı seçmekten bahsederdi. Elaida için mükemmel bir takipçi. "Neden buraya geldin? Hem de *onunla! İçerideki* neden geldi?" Kızın kimi kastettiği konusunda Min'in hiç kuşkusu yoktu. "Saklanmak zorunda

kalmamız onun hatası. Mazrim Taim'in kaçmasına yardım ettiğine inanmıyorum, ama bu *adamla* burada ortaya çıkmasına bakarak, belki de etmiştir."

"Bu kadar yeter, Faolain," dedi siyah saçları beline dökülen ince bir kadın, yuvarlak yüzlü Kabuledilmiş'e. Min koyu altın rengi ipek binici elbisesi içindeki kadını tanıdığını düşündü. Edesina. Bir Sarı olduğunu sanıyordu. "Sen işine bak," dedi Edesina. "Ve yiyecek getirmeyi düşünüyorsan, Tabiya, getir." Edesina Faolain'in surat asarak diz kırmasını izlemedi –çömez daha iyi bir diz kırmadan sonra telaşla uzaklaştı–, bunun yerine elini Logain'in başına koydu. Gözlerini masaya dikmiş olan adam fark etmemiş göründü.

Min'in gözlerinin önünde, aniden kadının boynunda gümüşsü bir tasma belirdi ve aynı anilikle parçalandı. Min ürperdi. Seanchanlarla ilgili görülerden hoşlanmıyordu. En azından Edesina bir şekilde kurtulacaktı. Min yeteneğini açığa vurmak istese bile, kadını uyarmanın bir faydası olmayacaktı; bu hiçbir şeyi değiştirmezdi.

"Ehlileştirme yüzünden," dedi Aes Sedai bir an sonra. "Sanırım artık yaşamak istemiyor. Onun için yapabileceğim hiçbir şey yok. Elimden gelse yapmalı mıyım, bundan da emin değilim." Ayrılmadan önce Min'e fırlattığı bakış hiç dostça değildi.

Kahverengimsi kızıl ipekler içinde zarif, heykel gibi bir kadın bir iki metre uzakta durdu, serin, ifadesiz gözlerle Min ve Logain'i süzdü. Kiruna bir yeşildi ve azametli tavırları vardı; Arafel Kralı'nın kardeşiydi, Min öyle duymuştu, ama Kule'de Min'e dostça davranıyordu. Min gülümsedi, ama o iri, kara gözler tanımadan geçip gitti. Kiruna kayarcasına handan çıktı, peşinde aniden dört Muhafız belirdi, hepsi birbirinden farklı, ama hepsi ölümcül bir şekilde hareket eden dört adam.

Min yemeğini beklerken Siuan ve Leane'in daha sıcak bir şekilde karşılandığını umuyordu.

27
Çekingenlik Denemeleri

"Dümensiz kalmışsınız," dedi Siuan, karşısında altı farklı sandalyede oturan altı kadına bakarak. Odanın kendisi karman çormandı. Duvarın dibine konulmuş iki geniş mutfak masasının üzerinde kalemler, mürekkep şişeleri, kum şişeleri düzgün sıralar halinde dizilmişti. Bazıları sırlanmış çömlekten, bazıları yaldızlı uyumsuz lambalar, farklı kalınlıklarda ve uzunluklarda mumlar, gece çöktüğünde ışık vermek üzere hazır, bekliyordu. Zengin maviler, kırmızılar, altın renkleriyle dokunmuş bir parça Illian ipek halısı kaba, yıpranmış tahtaların üzerine serilmişti. O ve Leane, halının diğer yanına, Aes Sedailerin karşısına oturtulmuştu ve bütün gözler onların üzerindeydi. Camları çatlamış ya da yağlı ipeklerle değiştirilmiş açık, kanatlı pencerelerden içeri bir nefes esinti giriyordu, ama sıcağı giderecek kadar değil. Siuan kendi kendine, bu kadınların yönlendirme yeteneğini kıskanmadığını söyledi –bunu aşmıştı kuşkusuz–, ama hiçbirinin terlememesine imreniyordu. Kendi yüzü epey nemlenmişti. "Oradaki hareketliliğin çoğu oyun ve gösteriş. Birbirinizi kandırıyor olabilirsiniz; belki Gaidinleri de –gerçi sizin yerinizde olsam buna güvenmezdim–, ama beni kandıramazsınız."

Gruba, Morvrin ve Beonin'in katılmamış olmasını diliyordu. Morvrin, dingin, zaman zaman belirsizce dalgın yüzüne rağmen her şeyden kuşkulanan tombul, saçlarında gri tutamlar bulunan bir Kahverengi idi ve balığın pulları olduğuna inanmak için bile altı değişik kanıt isterdi. Ve koyu bal rengi saçları, hep şaşkın görünmesine sebep olan çok iri, mavi gri gözleri olan güzel bir Gri olan Beonin... Beonin'in yanında Morvrin saf kalırdı.

“Elaida Kule’yi avucuna aldı ve Rand al’Thor meselesini yanlış idare edeceğini biliyorsunuz,” dedi Siuan horgörüyle. “Paniğe kapılıp, Tarmon Gai’don gelmeden onu ehlileştirmeye kalkmazsa şanslı sayılırız. Siz yönlendiren bir adam için ne hissediyorsanız, Kızıllar on kat fazlasını hissediyor, bunu biliyorsunuz. En güçlü olması gereken zamanda, Beyaz Kule çok zayıf ve ehil ellerde olması gerekirken bir aptalın hükümranlığında.” Teker teker kadınların gözlerine bakarak burnunu kırıştırdı. “Siz burada oturmuş, inik yelkenlerle sürükleniyorsunuz. Yoksa beni, parmak çevirip sabun köpüğü üflemekten başka bir şeyler yaptığınıza ikna edebilir misiniz?”

“Sen de Siuan’a katılıyor musun, Leane?” diye sordu Anaiya ılımlı bir tavırla. Siuan, Moiraine’in bu kadından neden hoşlandığını asla anlayamamıştı. Bu kadına yapmak istemediği bir şeyi yaptırmaya çalışmak, tüy dolu bir çuvalı dövmekten farksızdı. Asla size direnmez, tartışmazdı; yalnızca sessizlik içinde, hareket etmeyi reddederdi. Ellerini kavuşturmuş, otururkenki görünüşü bile bir Aes Sedai’den çok hamur yoğurmaya hazırlanan bir kadınınki gibiydi.

“Kısmen katılıyorum,” diye yanıt verdi Leane. Siuan ona keskin bir bakış fırlattı, ama o bunu görmezden geldi. “Elaida hakkında, kesinlikle. Elaida Rand al’Thor’u yanlış kullanacak, tıpkı Kule’yi yanlış kullandığı gibi. Kalanına gelince, buraya elinizden geldiğince çok Aes Sedai toplamak için büyük çaba gösterdiğinizi biliyorum ve Elaida hakkında bir şeyler yapmak için de aynı ölçüde çabaladığınızı tahmin ediyorum.”

Siuan yüksek sesle burnunu çekti. Salondan geçerken böylesine titizlikle incelenen parşömenlerden bir kısmını görmüştü. Erzak listeleri, inşaatlar için kütük dağıtımı, ağaç kesme, ev onarma, kuyu temizleme işlerinin dağıtılması. O kadar. Elaida’nın eylemleri üzerine bir rapora benzeyen hiçbir şey yoktu. Kışı burada geçirmeyi planlıyorlardı. Salidar’ın öğrenilmesi için, bir Mavi’nin yakalanması, tek bir kadının sorgulanması yeterliydi. İşin başına Alviarin geçerse o kadın pek bir şey saklayamazdı. Ayrıca Elaida onları nerede ağına düşüreceğini kesinlikle öğrenirdi. Hem de bu kadınlar sebze bahçeleri ekilmesi, ilk don düşmeden yeterince odun kesilmesi hakkında endişelenirken.

“O zaman anlaşıldı,” dedi Carlinya serinkanlılıkla. “Artık Amyrlin ya da Vakanüvis olmadığınızı anlıyor gibi görünmüyorsunuz. Aes Sedai bile değilsiniz.” Bazıları utanmış görünecek inceliği gösterdi. Morvrin ve Beonin değil, diğerleri. Hiçbir Aes Sedai yalıtılmaktan bahsetmek ya da

hatırlatılmaktan hoşlanmazdı. “Bunu zalimlik olsun diye söylemiyorum. Size yöneltilen suçlamalara inanmıyoruz –yoldaşınıza rağmen–, aksi halde burada olmazdık, ama aramızda eski konumlarınıza dönemezsiniz ve bu basit bir gerçek, o kadar.”

Siuan, Carlinya’nın çömezliğini ve Kabuledilmişliğini çok iyi hatırlıyordu. Ayda bir küçük bir suç işlerdi, ona bir iki saat iş yapmaya mal olan küçük bir şey. Tam olarak ayda bir. Diğerlerinin onu bir ukalanın teki gibi görmesini istemezdi. İşlediği tek suçlar bunlardı. Bunun dışında tek bir kural ihlal etmemiş, asla yanlış adım atmamıştı; mantıklı olmazdı bu. Ama neden diğer kızların onu Aes Sedailerin kuzusu saydığını da asla anlamamıştı. Bir ton mantık ve birkaç gram sağduyu; Carlinya buydu işte.

“Size yapılanlar yasalar dahilinde yapılmış olsa da,” dedi Sheriam nazikçe, “kötücül bir adaletsizlikle yapıldığını ve yasanın ruhuna aykırı olduğunu kabul ediyoruz.” Alev kızılı saçlarının arkasındaki sandalye sırtına, yersiz bir şekilde, dövüşen bir yılan yığını oyulmuştu. “Söylentiler ne derse desin, size yöneltilen suçlamaların çoğu o kadar zayıftı ki gülünüp geçilmeliydi.”

“Rand al’Thor’dan haberi olması ve onu Kule’den saklamak için komplo kurması konusundaki değil,” diye keskin bir sesle araya girdi Carlinya.

Sheriam başını salladı. “Ama ne olursa olsun, verilen ceza için bu bile yeterli değildi. Kendinizi savunma şansı verilmeden, gizlilik içinde yargılanmanız da haksızdı. Size sırtımızı döneceğimizden korkmayın sakın. İkinize de bakılmasını sağlayacağız.”

“Teşekkür ederim,” dedi Leane, yumuşak, neredeyse titrek bir sesle.

Siuan kadınlara bakarak yüzünü buruşturdu. “Bana kullandığım gözleri ve kulakları sormadınız bile.” Birlikte öğrenci oldukları dönemde Sheriam’dan hoşlanırdı, ama geçen seneler ve konumları aralarını açmıştı. “‘Bakılmak’mış! Aeldene burada mı?” Anaiya başını iki yana sallayacakken durdu. “Ben de öyle düşünmüştüm, yoksa neler olup bittiği konusunda daha fazla bilginiz olurdu. Onları bıraktınız, raporlarını Kule’ye göndermeye devam etsinler.” Kadınların yüzüne ağır ağır bir farkındalık çöktü; Aeldene’in görevini bilmiyorlardı. “Amyrlinliğe terfi etmeden önce Mavi Ajah’ın gözleri ve kulaklarının başında ben vardım.” Bir sürpriz daha. “Biraz çabayla her Mavi ajan ve Amyrlin’ken bana hizmet edenler raporlarını size gönderirler. Hem de nihai hedeflerini belli etmeyecek yollardan.” Epey çaba gerektirecekti, ama neler yapması gerektiğini

kafasında planlamıştı ve bu kadınların şu anda daha fazlasını bilmesi gerekmiyordu. “Kule’ye de rapor göndermeye devam edebilirler. Elaida’nın inanmasını... istediğiniz bilgileri taşıyan raporlar.” Az daha “istediğimiz” diyecekti; diline dikkat etmesi gerekecekti.

Bundan elbette hoşlanmamışlardı. Bilgi ağlarıyla ilgilenen kadınları birkaç kişi dışında kimse bilmeyebilirdi, ama o birkaç kişinin hepsi Aes Sedai idi. Hep Aes Sedai olmuşlardı. Ama Siuan’ın, kararların alındığı gruplara girebilmesi için tek kozu buydu. Aksi halde, onu ve Leane’i bir kulübeye tıkar, onlara bakacak bir hizmetkâr ile baş başa bırakırlardı ve ölene kadar, yalıtılmış kadınları incelemek isteyen bir Aes Sedai dışında nadiren ziyaret ederlerdi. Bu koşullar altında kısa sürede ölürlerdi.

Işık, bizi evlendirebilirler bile! Bazıları bir koca ve çocukların bir kadını, Tek Güç’ün yerini alacak kadar oyalayabileceğini düşünüyordu. Çok fazla *saidar* çekerken ya da *ter’angreal*’lerin kullanımını sınarken kendi kendini yalıtmış birden çok kadın kendilerini potansiyel kocalar ile eşlenirken bulmuştu. Evlenenlerin tamamı Kule ve anıları ile aralarına mümkün olduğunca çok mesafe koyduğundan, teorinin doğruluğu kanıtlanmamıştı.

“Vakanüvis olmadan önce benim gözlerim ve kulaklarım olanlarla temasa geçmek zor olmasa gerek,” dedi Leane çekinerek. “Daha da önemlisi, Vakanüvis olarak Tar Valon’un içinde de ajanlarım vardı.” Birkaç çift göz şaşkınlıkla irileşti, ama Carlinya’nınkiler kısıldı. Leane gözlerini kırpıştırdı, huzursuzca kıpırdandı ve zayıfça gülümsedi. “Ebou Dar ve Bandar Eban’daki havaya, kendi şehrimizdeki havadan daha fazla ilgi göstermemiz bana hep çok aptalca gelmiştir.” Tar Valon’daki göz ve kulakların değerini görmeliydiler.

“Siuan.” Morvrin kalın kollu sandalyesinde öne eğilerek ismi kararlılıkla, artık Anne demediğini vurgulamak ister gibi söyledi. O yuvarlak yüz artık dinginden çok inatçı görünüyordu, tombulluğu tehditkâr bir kitle olmuştu. Siuan çömezken Morvrin çevresindeki kızların yaramazlıklarını nadiren fark eder görünürdü, ama fark ettiği zaman, işleri kendi ellerine alırdı, hem de çömezlerin günlerce dimdik oturmasını ve minik adımlarla yürümesini sağlayacak şekilde. “Neden istediğin şeyi yapmana izin verelim? Sen yalıtıldın, kadın. Eskiden her kimdiysen, artık Aes Sedai değilsin. O ajanların isimlerini istersek, ikinizde vereceksiniz o isimleri bize.” Son cümlesinde ifadesiz bir kesinlik vardı; öyle ya da böyle vereceklerdi. Bu kadınlar yeterince istiyorsa vereceklerdi.

Leane gözle görülür bir şekilde ürperdi, ama Siuan'ın sandalyesi, kadın sırtını dikleştirirken gıcırdadı. "Artık Amyrlin olmadığımı biliyorum. Yalıtıldığımı bilmediğimi mi sanıyorsun? Yüzüm değişti, ama içimdekiler aynı. Eskiden bildiğim her şey kafamda. Kullanın onları! Işık aşkına, beni kullanın!" Sakinleşmek için derin bir nefes aldı... *Çürümek üzere beni bir kenara itmelerine izin verirsem kavrulayım!..* ve Myrelle arada konuştu.

"Genç bir kadının yüzüne yakışacak genç bir kadının mizacı." Gülümseyerek dik sırtlı sandalyenin ucuna kaydı. Bir çiftçinin şöminesinin önüne yakışabilirdi o sandalye, eğer çiftçi cilanın soyulmasına aldırmıyorsa. Ama gülümsemesi her zamanki gibi değildi, aynı anda hem aylak, hem bilgiçti ve neredeyse Beonin'inki kadar iri olan gözleri duygudaşlık doluydu. "Kendini faydasız hissetmeni kimsenin istemediğinden eminim, Siuan. Ve hepimizin bilgini sonuna kadar kullanmak istediğinden de eminim. Bildiklerin bizim için çok faydalı olacak."

Siuan, onun duygudaşlığım istemiyordu. "Logain'i ve onu ta Tar Valon'dan buraya neden sürüklediğimi unutmuş görünüyorsunuz." Bu konuyu kendisi açmak istememişti, ama bu konuyu ortada bırakacaklarsa... "Benim 'çatlakça' fikrim?"

"Pekâlâ, Siuan," dedi Sheriam. "Neden?"

"Çünkü Elaida'yı indirmek için ilk adım, Logain'in, gerekirse tüm dünyaya, Kızıl Ajah'ın onu alt edilecek bir sahte Ejder olarak sahneye çıkardığını ilan etmesi olacak." Şimdi dikkatlerini kesinlikle çekmişti. "Sahte Ejder olduğunu ilan etmesinden en az bir sene önce Ghealdan'da bulundu, ama onu ehlileştirilmek üzere Tar Valon'a getirmek yerine kafasına, Yenidendoğan Ejder olduğunu ilan etme fikrini soktular."

"Bundan emin misin?" diye sordu Beonin sessizce, ağır bir Tarabon aksanıyla. Yüksek, hasır oturaklı sandalyesinde kıpırdamadan durmuş, dikkatle izliyordu.

"Leane ve benim kim olduğumuzu bilmiyordu. Buraya gelirken zaman zaman, gecenin geç saatlerinde, Min uyuduktan sonra, onun uykusu kaçtığında bizimle konuşuyordu. Daha önce hiçbir şey söylememiş, çünkü bu işin arkasında bütün Kule'nin olduğunu düşünüyormuş, ama Kaynak'la arasına kalkan koyanların ve Yenidendoğan Ejder'den bahsedenlerin Kızıl Aes Sedailer olduğunu biliyor."

"Neden?" diye sordu Morvrin ve Sheriam başını salladı.

"Evet, neden? Bir erkeğin ehlileştirilmesi için hepimiz çaba gösteririz, ama Kızıl Ajah sırf bunun için yaşar. Neden sahte bir Ejder çıkarsınlar?"

“Logain bilmiyordu,” dedi Siuan onlara. “Belki bir köye dehşet saçan zavallı bir aptal yerine bir sahte Ejder yakalarlarsa daha fazla kazançları olacağını düşündükleri için. Belki kargaşa istemek için bazı sebepleri vardı.”

“Mazrim Taim ya da diğerleriyle bir ilgileri olduğunu söylemiyoruz,” diye çabucak ekledi Leane. “Kuşkusuz Elaida bilmek istediklerinizi size anlatabilir.”

Siuan kadınların sessizlik içinde düşünüp taşınmalarını izledi. Yalan söylüyor olabileceğini hiç düşünmemişlerdi. *Yalıtılmanın avantajlarından biri.* Yalıtılmanın Üç Yemin ile bütün bağlarını koparabileceği akıllarına gelmemiş gibiydi. Bazı Aes Sedailer yalıtılmış kadınları inceliyordu, bu doğruydu, ama tereddütle ve gönülsüzce. Hiçbiri kendi başına da gelebilecek bir şeyi hatırlamak istemiyordu.

Siuan’ın Logain hakkında endişesi yoktu. Min gördüklerini görmeye devam ettiği sürece değil. Onunla bir konuşma yapınca, Siuan’ın açığa çıkmasını istediği şeyleri açığa vurana kadar yaşardı. Siuan onun kendi yoluna gitmeye karar vermesi riskine girememişti ve daha önce söylemiş olsa adam pekâlâ yürüyüp gitmeyi seçebilirdi. Ama, bir kez daha Aes Sedailerle sarılı yaşayacak olsa da, onu ehlileştirenlerden intikam almak için tek şansı buydu. Yalnızca Kızıl Ajah’tan alınacak bir intikam, doğru, ama bununla yetinmeliydi. Teknedeki bir balık, sudaki bir sürüden daha değerliydi.

Leane’e baktı. Kadın, olası en hafif gülümsemeyle karşılık verdi. Bu iyiydi. Leane bu sabaha dek adam için yaptığı plan hakkında karanlıkta kalmaktan hoşnutsuzdu, ama Siuan o kadar uzun süredir sırlarla yaşıyordu ki, karşısındaki dostu olsa bile, gerekenden daha fazlasını açıklaması kolay olmamıştı. Kızıl Ajah’ın başka sahte Ejderler ile ilgisi olabileceği fikri sıkıca kafalara yerleştirilmişti. Onu makamından edenlere Kızıllar önderlik etmişti. Bu iş bittiği zaman, belki bir daha Kızıl Ajah diye bir şey olmayacaktı.

“Bu çok şeyi değiştiriyor,” dedi Sheriam bir süre sonra. “Böyle bir şey yapan bir Amyrlin’i takip edemeyiz.”

“Onu takip etmek mi?” diye bağırdı Siuan, ilk defa gerçekten şaşırmıştı. “Yani gidip Elaida’nın yüzüğünü öpecek miydiniz? Neler yaptığını, neler yapacağını bilerek!” Leane, kendisi de iki çift laf etmek istermiş gibi oturduğu yerde kıvranıyordu, ama öfkesine hâkim olamayanın Siuan olacağına karar vermişlerdi.

Sheriam biraz utanmış göründü ve Myrelle'in zeytin rengi yanaklarında kırmızı benekler belirdi, ama diğerleri güneş ışığı kadar sakinlik içinde karşıladılar.

"Kule güçlü olmalı," dedi Carlinya, kış vakti bir kaya parçası gibi sert bir sesle. "Ejder yeniden doğdu, Son Savaş geliyor ve Kule bütün olmalı."

Anaiya başını salladı. "Elaida'dan hoşlanmamanın, hatta nefret etmenin sebeplerini anlayabiliyoruz. Anlıyoruz, ama Kule'yi ve dünyayı düşünmeliyiz. İtiraf etmeliyim, Elaida'dan ben de hoşlanmıyorum. Ama diğer yandan, Siuan'dan da hiç hoşlanmadım. Amyrlin Makamı'ndan *hoşlanmak* gerekmiyor. Öyle dik dik bakmana gerek yok, Siuan. Çömez olduğun zamanlardan beri eğe gibi dilin var ve geçen seneler onu daha da kabalaştırmaktan başka işe yaramadı. Amyrlin olarak Aes Sedaileri dilediğin yere ittin ve nadiren nedenini açıkladın. Bu ikisi pek sevilesi bir birleşim oluşturmuyor."

"Ben... dilimi yumuşatmaya çalışırım," dedi Siuan kuru kuru. Kadın Amyrlin Makamı'nın her Aes Sedai'ye çocukluk arkadaşı gibi davranmasını mı bekliyordu? "Ama umarım size anlattıklarım Elaida'nın ayaklarına kapanma arzunuzu değiştirmiştir."

"Eğer yumuşak dilin böyle bir şeyse," dedi Myrelle aylak aylak, "ve eğer gözlerle kulakları senin idare etmene izin vereceksek, onu daha da yumuşatma işini belki ben üzerime almalıyım."

"Artık Kule'ye dönemeyiz, elbette," dedi Sheriam. "Bunu bilerek olmaz. Elaida'nın makamından indirildiğini görecek duruma gelene kadar değil."

"Her ne yaptıysa, Kızıllar onu desteklemeye devam edecek." Beonin bunu bir itiraz olarak değil, bir gerçeği dile getirmek için söylemişti. Bonwhin'den bu yana Ajahlarından Amyrlin Makamı çıkmamasının Kızılları kızdırdığı sır değildi.

Morvrin ağır ağır başını salladı. "Diğerleri de destekleyecektir. Elaida'ya çok fazla destek verenlerin başka seçeneği olmayacak. Ne kadar iğrenç olursa olsun onun yetkesini destekleyenlerin. Ve ne pahasına olursa olsun bütün kalması gereken Kule'yi böldüğümüze inananlardan bazılarının da başka seçeneği olmayacak."

"Kızıl Aes Sedailer dışında herkese yaklaşılabilir," dedi Beonin sağduyuyla, "ve pazarlık edilebilir." Onun Ajahının varoluş sebebi aracılık ve pazarlık etmekti.

“Öyle görünüyor ki, ajanlarını kullanacağız, Siuan.” Sheriam diğerlerine baktı. “Ajanlarını ondan almamız gerektiğini düşünen kalmadıysa?” Başını iki yana sallayan son kişi Morvrin oldu, ama Siuan’ın soyulduğunu, tartıldığını, ölçüldüğünü hissetmesine sebep olacak kadar uzun uzun inceledikten sonra sonunda başını salladı.

Siuan rahat bir nefes çekmekten alamadı kendini. Bir kulübede kuruyup gideceği kısa bir ömür değil, bir amaç peşinde geçecek bir ömür. Yine de kısa olabilirdi. Hayatında Tek Güç’ün yerini alacak bir şey olsa bile, yalıtılmış bir kadının ne kadar yaşadığını kimse bilmiyordu. Ama bir amacı varken, yeterince uzun olacaktı. Demek Myrelle dilini yumuşatacaktı, öyle mi? *O tilki gözlü Yeşil’e gösteririm ben... dilimi tutacağım ve bana bakmaktan ötesini yapmadığı için memnun olacağım, işte yapacağım bu. Bu işin nasıl olacağını biliyordum. Yak beni, biliyordum.*

“Teşekkür ederim, Aes Sedai,” dedi becerebildiği en uysal sesle. Onlara böyle hitap etmek acı veriyordu; bir başka kırılma noktası, artık olmadığı şeyi hatırlatan bir başka şeydi. “İyi hizmet etmeye çalışacağım.” Myrelle bu kadar da tatmin olmuş bir şekilde başını sallamak zorunda değildi. Siuan, Myrelle’in yerinde olsa kendisinin de aynı şeyi, hatta daha fazlasını yapacağını söyleyen sesi duymazdan geldi.

“Bir öneride bulunmama izin verirseniz,” dedi Leane, “Elaida’yı makamından indirmek için Kule Salonu’ndan yeterli destek bulana kadar beklemek yeterli olmayacaktır.” Siuan, bunu ilk defa duyuyormuş gibi meraklı bir ifade takındı. “Elaida Tar Valon’da. Beyaz Kule’de oturuyor ve bütün dünya için o Amyrlin. Şu anda, siz yalnızca bir grup ayrılıkçısınız. Size isyankâr ve provokatör diyebilir ve Amyrlin Makamı’nın ağzından çıkınca, dünya buna inanır.”

“Makamından indirilene kadar onun Amyrlin Makamı olmasını engelleyemeyiz,” dedi Carlinya, buz gibi bir horgörü içinde sandalyesinde kıpırdanarak. Beyaz saçaklı şalını takmış olsaydı, sert bir hareketle sarınırdı ona.

“Dünyaya gerçek bir Amyrlin verebilirsiniz.” Leane Beyaz Aes Sedai’ye değil, hepsine hitap etmiş, dediğinden emin, ama aynı zamanda yalnızca dinleneceğini umduğu bir öneride bulunuyormuş gibi her birinin gözlerine teker teker bakmıştı. Erkekler için kullandığı tekniğin kadınlar üzerinde de kullanılabileceğine işaret eden Siuan olmuştu. “Salonda ve sokaklarda Kızıllar dışında her Ajah’tan Aes Sedai gördüm. Onların burada bir Kule Salonu seçmesini sağlayın ve bırakın o Salon da yeni bir Amyrlin

seçsin. O zaman kendinizi dünyaya sürgündeki gerçek Beyaz Kule olarak, Elaida'yı da haksız yere bu unvanı kullanan biri olarak tanıtabilirsiniz. Logain'in bildikleri de eklenince, ulusların gerçek Amyrlin Makamı olarak kimi kabul edeceklerinden kuşkunuz mu var?"

Fikir etkili oldu. Siuan hepsinin bu fikri kafalarında evirip çevirdiklerini görebiliyordu. Diğerleri ne düşünüyor olursa olsun, Sheriam aleyhine bir düşünce dile getirdi. "Kule'nin gerçekten parçalandığı anlamına gelir," dedi yeşil gözlü kadın hüzünle.

"Zaten parçalandı," dedi Siuan ona ekşi ekşi ve hepsi birden dönüp ona bakınca ağzını açmamış olmayı diledi.

Bunun tamamen Leane'in fikri olması gerekiyordu. Kendisi insanları yönlendirmekte becerikli biri olarak tanınıyordu ve onun önerdiği her şeyden kuşkulanmaları olasıydı. İşte bu yüzden onları azarlayarak işe başlamıştı; ılımlı sözlerle başlasa hiçbiri ona inanmazdı. Onlara, kendini hâlâ Amyrlin sanıyormuş gibi yaklaşacak ve haddini bildirmelerine izin verecekti. Onunla karşılaştırıldığında Leane daha işbirliğine açık görünecek, aklına gelen bir iki öneriyi sunacaktı ve kadınlar belki onu dinlemeye daha gönüllü olacaktı. Kendi rolünü oynamak güç olmamıştı... ta ki iş yalvarmaya gelene kadar; o zaman hepsini kurumak üzere güneşe sermek geçmişti içinden. Hiçbir şey yapmadan burada boş boş oturmak!

Senden kuşkulanacaklarından endişelenmen gereksiz. Seni kırık bir saz olarak görüyorlar. Her şey yolunda giderse, aksini asla düşünmeyeceklerdi. Faydalı bir saz, ama zayıf bir saz, üzerinde düşünülmesi gerekmeyen bir saz. Buna alışmak acı vericiydi, ama Duranda Tharne Lugard'da bunun gerekli olduğunu göstermişti. Onu ancak kendi koşulları altında kabul ederlerdi ve Siuan'ın bundan en iyi şekilde faydalanması gerekecekti.

"Keşke benim aklıma gelmiş olsaydı," diye devam etti. "İşittikten sonra, Leane'in fikrinin size, onu tamamen yıkmadan Kule'yi yeniden inşa etmek için bir yol verdiğini düşünüyorum."

"Yine de bundan hoşlanmam imkânsız." Sheriam'ın sesi sertleşti. "Ama ne olacaksa olacak. Çark dilediği gibi dokur ve Işık izin verirse, Elaida'nın etolü kaybetmesini dokuyacak."

"Kule'de kalan Aes Sedailerle pazarlık etmemiz gerekecek," dedi Beonin, yarı kendi kendine. "Amyrlin'i biz seçeceğiz, ama yetenekli bir arabulucu olmalı, değil mi?"

"Açık düşünebilmesi gerekir," diye araya girdi Carlinya. "Yeni Amyrlin serin mantık ve sağduyu sahibi bir kadın olmalı."

Morvrin'in hıhlaması herkesi yerinden sıçratacak kadar yüksekti. "Aramızda en yüksek yere sahip olan Sheriam ve biz on farklı yöne kaçacakken bizi bir arada tutan o."

Sheriam başını şiddetle iki yana salladı, ama Myrelle ona konuşma şansı vermedi. "Sheriam mükemmel bir seçim olur. Her Yeşil Aes Sedai'nin arkasında olacağından eminim." Anaiya, yüzünde açık bir onayla ağzını açtı.

Kontrolden çıkmadan buna bir son vermenin zamanı gelmişti. "Bir öneride bulunabilir miyim?" Siuan çekingenliği uysallıktan çok daha iyi becerdiğini düşündü. Zordu, ama bunu korumayı öğrenmesinin iyi olacağını düşündü. *Konumumu aşarsam beni sintineye tıkmaya çalışacak tek kişi Myrelle değil. O konum da her neyse.* Yalnız, onlar çalışmazdı; yaparlardı. Aes Sedailer, Aes Sedai olmayanlardan saygı beklerdi... hayır, talep ederdi. "Bana öyle geliyor ki, her kimi seçecekseniz, benim... makamımdan indirilmem sırasında Kule'de olmayan biri olmalı. Kule'yi birleştiren kadının, o gün taraf seçmemiş biri olması sizce de en iyisi olmaz mı?" Bunu sürdürmeye kalkarsa, kafası dikişlerinden patlayacaktı.

"Güç'te kuvvetli biri olmalı," diye ekledi Leane. "Ne kadar kuvvetli olursa, Kule'nin anlamını o kadar iyi temsil edebilir. Ya da Elaida gittiğinde edecektir."

Siuan'ın içinden kadını tekmelemek geçti. Bu düşüncenin bir tam gün beklemesi, bu kadınlar isimler düşünmeye başladığı zaman ortaya atılması gerekiyordu. Kendi aralarında, o ve Leane tüm Aes Sedaileri, bir zayıflık düşünebilecek kadar, etol ve asa için uygun olup olmadıkları konusunda bir kuşku uyandıracak kadar iyi tanıyorlardı. Bu kadınların onları yönlendirmeye çalıştığını anlamasına izin vermektense çırılçıplak gümüşdikenler arasında yüzmeyi tercih ederdi.

"Kule'de olmayan bir Aes Sedai," dedi Sheriam başını sallayarak. "Bu çok mantıklı, Siuan. Aferin." Kafasını okşamaya ne kadar rahat başlamışlardı.

Morvrin dudaklarını büzdü. "Kimi seçeceğimizi bulmak kolay olmayacak."

"Kuvvet meselesi olasılıkları daraltıyor." Anaiya diğerlerine baktı. "Yalnızca o kişiyi, en azından diğer Aes Sedailerin gözünde, daha iyi bir simge kılmakla kalmayacaktır, Güç konusunda kuvvet irade gücüyle birlikte gelir ve her kimi seçeceksek, buna kesinlikle ihtiyacı olacaktır."

En son onaylayanlar Carlinya ve Beonin oldu.

Siuan yüzünü ifadesiz tuttu, ama içten içe gülümsüyordu. Kule'nin parçalanması pek çok şeyi, kendisinkilerle birlikte pek çok düşünce tarzını değiştirmişti. Bu kadınlar Aes Sedaileri toplayıp buraya getirmişti ve şimdi, sanki bu Salon'un seçimi olmayacakmış gibi, yeni Kule Salonu'na seçilmek üzere kimi sunacaklarını tartışıyorlardı. Yeni Amyrlin'in onlar tarafından yönlendirebilecek biri olması gerektiği fikrini, belli etmeden kafalarına yerleştirmek zor olmayacaktı. Ve bilmeden, onlar ve kendi yerine seçecekleri Amyrlin Siuan tarafından yönlendirilecekti. O ve Moiraine Rand al'Thor'u bulmak, onu hazırlamak için öyle uzun süredir çalışıyorlardı, ömürlerinden o kadar büyük bir kısmını feda etmişlerdi ki, planlarının kalanının bir başkası tarafından mahvedilmesi riskine giremezdi.

"Bir öneride daha bulunabilir miyim?" Çekingenlik doğasında yoktu işte; başka bir şey bulması gerekecekti. Dişlerini gıcırdatmamaya çalışarak Sheriam'ın başını sallamasını bekledi, sonra devam etti. "Elaida Rand al'Thor'un nerede olduğunu bulmaya çalışıyordur; ne kadar güneye geldiysem, onun Tear'dan ayrıldığı söylentilerini o kadar sık duydum. Bence ayrıldı da ve sanırım nereye gittiğini çıkarttım."

Onu Tar Valon'dan önce bulmaları gerektiğini söylemesine gerek yoktu. Bunu hepsi anlıyordu. Elaida onu yanlış kullanmakla kalmayacak, eğer eline geçirirse Kaynak'la arasına kalkan koyacak, kontrol altına alacaktı ve kadını indirmek için besledikleri tüm umutlar kaybolacaktı. Halkları bilmese bile hükümdarlar Kehanetleri biliyorlardı; sırf gereklilik yüzünden, yarım düzine sahte Ejder çıkartmış olsa da, affedebilirlerdi.

"Nerede?" diye havladı Morvrin, Sheriam, Anaiya ve Myrelle'den bir saniye önce.

"Aiel Kıraçları."

Bir sessizlik oldu, sonra Carlinya konuştu, "Bu çok saçma."

Siuan öfkeli bir yanıtı engelledi ve özür dilercesine olduğunu umduğu bir tavırla gülümsedi. "Belki, ama Kabuledilmişken Aieller hakkında bir şeyler okudum. Gitara Moroso Aiel Bilgelerinden bazılarının yönlendirebildiğini düşünüyordu." O zamanlar Gitara Vakanüvis'ti. "Bana kitaplardan birini okuttu, kütüphanenin en tozlu köşelerinden birinden çıkmış eski bir şeydi ve Aiellerin kendilerine Ejderin Halkı dediklerini iddia ediyordu. Rand'ın nereye kaybolduğunu çıkartmaya çalışana kadar hatırlamadım. Kehanetler şöyle diyor: 'Ejderin Halkı gelene dek Tear Taşı asla düşmeyecek,' ve Taş alınırken Aieller vardı. Bu, her söylenti ve hikâye birbirine uyuyor."

Aniden Morvrin'in gözleri başka yere bakıyor gibi oldu. "Şala yeni terfi ettiğim sırada Bilgeler hakkında spekülasyonlar yapıldığını hatırlıyorum. Doğruysa büyüleyici bir şey bu, ama Aieller Aes Sedaileri Kıraç'a giren başka herkesten birazcık daha iyi karşılıyordur belki ve Bilgelerin yabancılarla konuşmamak gibi bir yasası ya da geleneği var gibi, ben böyle anladım ve yeterince yaklaşıp içlerinden birinin..." Aniden silkelendi ve konudan uzaklaşması onların suçuymuş gibi dik dik Siuan ile Leane'e baktı. "Sepet örülmeyecek kadar zayıf saman, muhtemelen hayatı boyunca tek bir Aiel görmemiş birinin yazdığı kitaptan hatırladığın bir şey."

"Fazla zayıf saman," dedi Carlinya.

"Ama Kıraç'a birilerini göndermeye değer, değil mi?" Bunu bir talep değil de bir soru gibi telaffuz etmek zor olmuştu. Başka yolunu bulmazsa, eriyip gideceğini düşünüyordu Siuan. Normalde, sıcağı görmezden gelmeye devam edebilecek kadar kontrol edebiliyordu kendini, ama bu kadınları, saçlarından kavradığı elini göstermeden bir yerlere sürüklemeye çalışırken değil. "Aiellerin bir Aes Sedai'ye zarar vermeye kalkacaklarını sanmıyorum." Aes Sedai olduğunu göstermekte acele ederse değil. Siuan sanmıyordu. Bu riskin alınması gerekliydi. "Ve Rand Kıraç'taysa, Aieller bunu biliyor olacaktır. Taş'taki Aielleri hatırlayın."

"Belki," dedi Beonin yavaşça. "Kıraç geniştir. Kaç kişiyi göndermemiz gerekir?"

"Yenidendoğan Ejder Kıraç'taysa," dedi Anaiya, "karşılaşılan ilk Aieller bunu biliyor olacaktı. Anlatılanlara bakarak, olaylar bu Rand al'Thor'u takip ediyor. Tek bir şıpırtı dünyanın her köşesinde işitilmeden okyanusa bile giremez."

Myrelle gülümsedi. "Yeşillerden biri gönderilmeli. Kalanlarınızdan hiç kimse birden fazla Muhafız ile bağ kurmaz ve Aieller kadının Aes Sedai olduğunu anlayana kadar Kıraç'ta iki üç Gaidin faydalı olabilir." Aiel Savaşı sırasında çömezdi ve Kule'den dışarı adım atmasına izin verilmemişti. Şifa vermek dışında işe karışan Aes Sedai olduğundan değil, elbette. Tar Valon, hatta belki Kule'nin kendisi saldırıya uğrayana kadar Üç Yemin ellerini kollarını bağlıyordu ve o savaş ırmakları hiç aşmamıştı.

"Sen değil," dedi Sheriam ona, "bu kurulun başka herhangi bir üyesi de olmaz. Bizimle oturmaya karar verdiğinde bu işin sonunu görmeyi kabul ettin Myrelle ve sırf canın sıkıldı diye gezip tozmayı içermiyor bu görev. Korkarım işimiz bitmeden önce, herhangi birimizin dileyebileceğinden çok daha fazla heyecan yaşayacağız." Başka koşullar altında mükemmel bir

Amyrlin olurdu; bu koşullar altında, fazla güçlü ve kendinden emindi. “Ama Yeşiller... Evet, ben de aynı fikirdeyim. İki?” Yeşil gözleri diğerlerini süpürdü. “Emin olmak için?”

“Kiruna Nachiman?” diye öneride bulundu Anaiya ve Beonin ekledi, “Bera Harkin?” Myrelle dışındakiler başlarını salladı. Myrelle sinirli sinirli omuzlarını oynattı, Aes Sedailer dudaklarını çıkarıp surat aşmazdı, ama o epey yaklaştı.

Siuan bir kez daha rahat bir nefes aldı. Mantığının doğru olduğundan emindi. Rand bir yerlere kaybolmuştu ve Dünyanın Omurgası ile Aryth Okyanusu arasında bir yerde olsa söylentiler uçuşuyor olurdu. Ve her neredeyse, Moiraine’in eli yakasında olacaktı. Kiruna ve Bera kuşkusuz Moiraine’e bir mektup götürmeyi kabul ederdi ve Aiellerin onları öldürmesine engel olacak, toplam yedi Muhafızları vardı.

“Seni ve Leane’i yormak istemiyoruz,” diye devam etti Sheriam. “Sarı Aes Sedailerden birine ikinize de bakmasını söyleyeceğiz. Belki bir şekilde sizi rahatlatmak için bir şeyler yapabilir. Sizin için oda bulduracağım, orada dinlenebilirsiniz.”

“Göz ve kulaklarımızın sorumlusu olacaksan,” diye ekledi Myrelle ilgiyle, “gücünü korumalısın.”

“Düşündüğünüz kadar kırılgan değilim,” diye itiraz etti Siuan. “Öyle olsaydım, neredeyse üç bin kilometre takip edebilir miydim sizi? Yalıtıldıktan sonra her ne zayıflığım olmuşsa, artık kayboldu, inanın bana.” Gerçek şuydu ki, bir kez daha bir güç merkezi bulmuştu ve onu bırakmak istemiyordu, ama bunu söyleyemezdi. Tüm o endişeli gözler onun ve Leane’in üzerindeydi. Eh, Carlinya’nınki pek öyle sayılmazdı, ama kalanı öyleydi. *Işık! Şimdi de bir çömezin bizi öğle uykusu için yatırmasını sağlayacaklar!*

Kapı çalındı ve hemen arkasından Sheriam’ın Muhafızı olan Arinvar içeri girdi. Adam Cairhienliydi, uzun boylu değildi, ince yapılıydı, ama şakaklarındaki beyazlara rağmen sert yüzlüydü ve av peşinde bir leopar gibi hareket ediyordu. “Doğudan yaklaşan yirmi kadar atlı var,” dedi giriş yapmadan.

“Beyazpelerin değil,” dedi Carlinya, “aksi halde bunu da söylerdin sanırım.”

Sheriam ona bir bakış fırlattı. Muhafızları ile arasına girilmesi pek çok Aes Sedai’yi sinirlendirirdi. “Uzaklaşmalarına ve bizim varlığımızın

haberini taşımalarına izin veremeyiz. Ele geçirilmeleri mümkün mü, Arinvar? Onları öldürmeye yeğlerim."

"İkisi de güç olabilir," diye yanıt verdi adam. "Machan silahlı olduklarını ve deneyimli savaşçılara benzediklerini raporladı. Genç adamlar arasından on kat fazlasına denkler."

Morvrin sıkkın bir ses çıkardı. "Ya birini ya diğerini yapmalıyız. Beni affet, Sheriam. Arinvar, Gaidinler çevik Aes Sedailerden bazılarını, çevrelerine Hava örecek kadar yaklaştırabilir mi onlara?"

Adam başını hafifçe iki yana salladı: "Machan nöbet tutan Muhafızlardan bazılarını görmüş olabileceklerini söylüyor. Sizden iki ya da üç kişiden fazlasını yaklaştırmaya çalışsak kesinlikle görürler. Ama yine de yaklaşıyorlar."

Şaşkın şaşkın bakışan yalnızca Siuan ve Leane değildi. Görülmek istemeyen bir Muhafız'ı, Gaidin pelerini olmasa bile pek az kişi görebilirdi.

"O zaman en iyisinin ne olacağını düşünüyorsanız onu yapmalısınız," dedi Sheriam. "Mümkünse yakalayın onları. Ama hiçbiri kaçıp bizi ele vermemeli."

Arinvar daha kılıcı elinde, eğilmeyi tamamlayamadan yanında bir başka adam belirdi. Uzun boylu, geniş, saçları omuzlarına gelen, kısa sakalı üst dudağını çıplak bırakan esmer, ayı gibi bir adamdı. O akıcı Muhafız hareketleri onda tuhaf görünüyordu. Myrelle'e, Aes Sedaisine göz kırptı ve ağır bir Illian aksanıyla konuştu: "Atlılar durdu, ama biri yaklaşmaya devam ediyor. Yaşlı annem aksini söylese bile, ben yine de görebildiğim kadarıyla Gareth Bryne bu derdim."

Siuan adama bakakaldı; elleri ve ayakları aniden üşümeye başlamıştı. Myrelle'in, tüm geleneklere ve Siuan'ın bildiği tüm yasalara meydan okuyarak, bu Nuhel ve diğer iki Muhafızı ile evlendiği yolunda güçlü söylentiler vardı. Sersemlemiş zihninde süzülen en uyuşmaz düşünceydi bu ve o anda kafasına bir seren direği inmiş gibi hissediyordu. Bryne, burada? *Bu imkânsız! Bu çılgınca!* Herhalde adam bunca yol boyunca onları izlemiş ve... *Ah, evet, yapar. O adam yapar.* Yolculukları sırasında kendi kendine, arkada iz bırakmamanın tek mantıklı önlem olduğunu, tüm söylentilere rağmen Elaida'nın onların ölmediğini bildiğini ve iki kadın bulunana ya da o makamından indirilene kadar avlanmayı bırakmayacağını söyleyip durmuştu. Sonunda, yol sormak için durmak zorunda kalınca sinirlenmişti Siuan, ama onu yiyip bitiren düşünce Elaida'nın bir şekilde küçük Altara köyündeki demirciyi bulacağı değil, demircinin Bryne için bir tabela görevi

göreceğiydi. *Aptalca olduğunu kendi kendine de söylemiştin, değil mi? Buyur işte, geldi!*

Adamla yüzleşmesini ve Murandy konusunda onun istediğini yaptırmak için inadını kırmak zorunda kalmasını hatırlıyordu. Kalın, demir bir çubuğu bükmekten bir farkı olmamıştı ya da bir an salıverecek olsa sıçrayacak dev bir yaydan. Gerektiği sürece bükülmüş kalacağından emin olmak için tüm gücünü kullanmak, adamı herkesin önünde küçük düşürmek zorunda kalmıştı. Dizleri üzerine çöküp kabul ettiği, elli asil izlerken af dilediği bir konuda fikrini değiştirmesi güç olurdu. Morgase yeterince güç olmuştu zaten ve Siuan Bryne'ın Morgase'e, emirlerine karşı çıkmak için bir bahane vermesini istememişti. O sırada Morgase'i hizaya sokmak için Elaida ile birlikte çalıştığını düşünmek tuhaf geliyordu.

Kendine hâkim olması gerekiyordu. Sersemlemişti, düşünmesi gereken şeyler dışında her şeyi düşünüyordu. *Yoğunlaş. Paniğe kapılma zamanı değil.* "Onu göndermelisiniz. Ya da öldürmeli."

Sözler büyük aciliyet içinde ağzından çıkmadan önce hata olduğunu anlamıştı. Muhafızlar bile ona bakıyordu ve Aes Sedailer... Daha önce, o bakışların tüm kuvvetleriyle Güç'ten yoksun birine dönmesinin nasıl bir şey olduğunu hiç bilmiyordu. Çıplak hissediyordu, zihni bile çıplak kalmıştı sanki. Aes Sedailerin düşünceleri okuyamadığını bilmesine rağmen, yine de onlar yalanlarını ve suçlarını sayamadan her şeyi itiraf etmek istiyordu. Yüzünün kıpkırmızı kesilmiş, gözleri irileşmiş Leane'inkine benzemediğini umuyordu.

"Onun neden buraya geldiğini biliyorsun." Sheriam'ın sesi sakin ve kendinden emindi. "İkiniz de biliyorsunuz. Ve onunla yüzleşmek istemiyorsunuz. Öyle ki, sizin adınıza onları öldürmemizi tercih edersiniz."

"Hayatta bu kadar büyük bir kumandana pek az rastlanır." Nuhel çelik eldivenli eliyle saydı. "Agelmar Jagad ve Davram Bashere Afet'ten çıkmaz bence ve Pedron Niall hiç işinize yaramaz. Rodel Ituralde hayattaysa bile, Arad Doman'dan kalanlara bulanmış olmalı." Kalın başparmağını kaldırdı. "Yani geriye yalnızca Gareth Bryne kalıyor."

"Demek büyük bir kumandana ihtiyacımız olduğunu düşünüyorsun?" diye sordu Sheriam sessizce.

Nuhel ve Arinvar bakışmadılar, ama yine de Siuan adamlar bakışmış gibi hissetti. "Senin kararın, Sheriam," diye aynı sessizlikte yanıt verdi Arinvar, "senin ve diğer Aes Sedailerin. Ama Kule'ye dönmeye niyetiniz varsa, bu adam işimize yarayabilir. Elaida sizin için birini gönderene kadar

burada kalmayı düşünüyorsanız, o zaman yaramaz.” Myrelle sorgularcasına Nuhel’e baktı ve adam başını salladı.

“Haklı görünüyorsun, Siuan,” dedi Anaiya çarpık bir gülümsemeyle. “Gaidinleri aldatamamışız.”

“Asıl mesele, bize hizmet etmeyi kabul edip etmeyeceği,” dedi Carlinya ve Morvrin başını sallayacak ekledi, “Hedefimizi öyle bir ışıkta görmeli ki, hizmet etmeyi arzulamalı. Daha işe girişmeden önce böylesine dikkate değer bir adamı öldürdüğümüz ya da tutsak ettiğimiz duyulursa, bizim için hiç iyi olmaz.”

“Evet,” dedi Beonin, “ve ona, onu bize sıkı sıkı bağlayacak ödüller vadetmeliyiz.”

Sheriam bakışlarını iki adama çevirdi. “Lord Bryne köye girdiğinde ona hiçbir şey söylemeyin, hemen bize getirin.” Kapı Muhafızların arkasından kapanır kapanmaz bakışları sertleşti. Siuan bunu tanıdı; daha tek kelime etmeden çömezlerin dizlerini titreten, aynı berrak, yeşil gözlü bakışlar. “Şimdi. Bize Gareth Bryne’ın neden burada olduğunu bütün detaylarıyla anlatacaksınız.”

Seçenek yoktu. En ufak yalanlarını yakalayacak olsalar, her şeyi sorgulamaya başlarlardı. Siuan derin bir nefes aldı. “Bir gece Andor’daki Kore Pınarları yakınlarında, geceyi geçirmek için bir ahıra sığındık. Oradaki Lord Bryne idi ve...”

28
Tuzakta

Yolcu'yu köyün ilk taş evlerinin yanından geçirir geçirmez Bryne'ın yanına gri yeşil ceketli bir Muhafız yaklaştı. Bryne, adamın iki adım atmasını izlemeden Muhafız olduğunu anlardı. Sokakta onu izleyen bunca Aes Sedai olmasa da anlardı. Işık adına, Amadicia'nın bu kadar yakınında bunca Aes Sedai ne yapıyordu? Arkada bıraktıkları köylerdeki söylentiler Ailron'un Eldar Irmağı'nın bu tarafı üzerinde hak iddia etmeyi planladığını söylüyordu ve bu, asıl hak iddia edenin Beyazpelerinler olduğu anlamına geliyordu. Aes Sedailer kendilerini savunabilirdi, ama Niall Eldar'ın üzerinden bir alay geçirecek olsa, bu kadınların çoğu ölürdü. Bir ağaç kütüğünün ne kadar açık havada kaldığını anlama yetisini kaybetmediyse, bu mekân iki ay önce ormana gömülü olmalıydı. Mara, başını nasıl bir belaya sokmuştu? Onu burada bulacağından emindi; köylü adamlar birlikte yolculuk eden üç güzel kadını hatırlıyordu, özellikle de içlerinden biri Beyazpelerin Savaşı'ndan bu yana terkedilmiş olan bir kasabaya giden yolu sorduğundan dolayı.

Geniş yüzlü, Illian sakallı iri bir adam olan Muhafız Bryne'ın iri burunlu iğdiş atının önüne dikildi ve eğildi. "Lord Bryne? Adım Nuhel Dromand. Benimle gelirseniz, sizinle konuşmak isteyenler var."

Bryne yavaşça atından indi, kasabayı incelerken eldivenlerini çıkardı ve kılıç kemerinin arkasına taktı. Şimdi üzerinde olan sade, açık sarı ceketi, yolculuğa başlarkenki gri ipek ceketten çok daha iyiydi; o ceketi birine vermişti. Aes Sedailer, Muhafızlar ve başkaları sessizce onu izliyordu, ama hizmetkâr olması gerekenler bile şaşırmış görünmüyordu. Dromand ismini biliyordu. Yüzü tanınmayan biri değildi, ama Bryne bundan fazlası olduğundan kuşkulanıyordu. Eğer Mara... eğer *kadınlar* Aes Sedai ajanıysa,

bu ettikleri yemini değiştirmezdi. “Yol göster, Nuhel Gaidin.” Bu hitap karşısında Nuhel şaşırmışsa bile belli etmedi.

Dromand’ın onu götürdüğü han –ya da bir zamanlar han olan yer– bir seferberlik karargâhı gibi görünüyordu, tamamen telaş doluydu. Yani, eğer Aes Sedailer bir seferberliği idare edecek olsalar, öyle görünürdü. Kadın onu görmeden o Serenla’yı gördü, büyük olasılıkla Dalyn olan adamla birlikte bir köşede oturuyordu. Kadın onu gördüğünde, çenesi neredeyse masaya düştü ve sonra gözlerine inanamazmış gibi gözlerini kıstı. Dalyn gözleri açık uyur gibiydi, boşluğa bakıyordu. Dromand onu odadan geçirirken Aes Sedailerden ya da Muhafızlardan hiçbiri onu fark etmiş görünmedi, ama Bryne malikânesine ve tüm topraklarına iddiaya girebilirdi ki, her biri gözlerini faltaşı gibi açmış, izleyen tüm hizmetkârların gördüğünün toplamından daha fazlasını görmüştü. Bu köyde kimlerin yaşadığını görür görmez dönüp gitmeliydi.

Muhafız onu sandalyelerinde oturan altı Aes Sedai ile tanıştırırken dikkatle dinleyerek eğildi. Aes Sedailerin yanında ancak bir aptal dikkatsiz davranırdı. Ama zihni, yeni süpürülmüş görünen şöminenin önünde, terbiye edilmiş gibi duran iki kadındaydı. İnce yapılı, Domanlı kadın, bu sefer baştan çıkarıcıdan çok titrek görünen bir gülümseme bahşediyordu ona. Mara da korkmuştu... derisinden fırlayacak kadar korkmuş olduğunu söyleyebilirdi... ama yine de o mavi bakışlar meydan okurcasına kendisininkilere dikildi. Kızda aslan cesareti vardı.

“Sizi selamlamaktan memnunuz, Lord Bryne,” dedi alev saçlı Aes Sedai. Birazcık tombuldu ve o çekik gözlerle, parmağındaki Büyük Yılan yüzüğüne rağmen her erkeği dönüp bir daha baktıracak kadar güzeldi. “Sizi buraya neyin getirdiğini söyler misiniz?”

“Elbette, Sheriam Sedai,” Nuhel yanı başında duruyordu, ama eski bir askere karşı daha az korumaya ihtiyaç duyan başka kadın varsa, kim olduğunu hayal edemiyordu Bryne. Yanıtı zaten bildiklerinden emindi ve anlatırken izlediği yüzleri bunu doğruladı. Aes Sedailer görülmesini istemedikleri hiçbir şeyin görülmesine izin vermezlerdi, ama önceden bilmeseler, yeminden bahsederken içlerinden en az birinin gözlerini kırpıştırması gerekirdi.

“Dehşet verici bir hikâye, bu anlattığınız, Lord Bryne.” Bu adı Anaiya olanıydı; yaşı belirsiz yüzüne rağmen Aes Sedai’den çok mutlu, zengin bir çiftçi karısına benziyordu. “Ama yemin bozanlar bile olsalar, bu kadınların peşinden bu kadar uzağa gelmenize şaşırdım.” Mara’nın beyaz yanakları

kıpkırmızı kesildi. “Yine de, güçlü bir yemin, bozulmaması gereken bir yemin.”

“Ne yazık ki,” dedi Sheriam, “henüz onları götürmenize izin veremeyiz.”

Demek Aes Sedai ajanıydılar. “Bozulmaması gereken güçlü bir yemin, ama yeminlerini yerine getirmelerini sağlamaya kararlısınız, öyle mi?”

“Yerine getirecekler,” dedi Myrelle. Şöminenin yanında duran ikiliye fırlattığı bakış, ikisinin daha da dik durmasına sebep oldu. “Ve böyle bir yemin ettikten sonra kaçtıkları için şimdiden pişman olduklarından emin olabilirsiniz.” Bu sefer kızaran Amaena oldu; Mara kaya çiğnemeye hazır görünüyordu. “Ama henüz izin veremeyiz.” Ajah belirtilmemişti, ama esmer ve güzel kadının Yeşil, Morvrin adlı tombul, yuvarlak yüzlü kadının Kahverengi olduğunu düşündü. Belki de Myrelle’in, onu içeri getiren Dromand’a bahşettiği gülümsemeydi böyle düşünmesine sebep olan ve Morvrin’de başka bir şey düşünüyormuş havası vardı. “Aslında, size ne zaman hizmet edeceklerini söylemediler; onları başka işlerde kullanmayı düşünüyoruz.”

Bu aptalcaydı; onları rahatsız ettiği için özür dileyip gitmeliydi. Ve bu da aptalca olurdu. Daha Dromand sokakta yaklaşmadan Salidar’dan canlı çıkmasının mümkün olmayacağını anlamıştı. Ormanda, adamlarını bıraktığı yerde muhtemelen elli Muhafız vardı; o da, yüz değilse. Joni ve diğerleri kendilerini iyi savunurlardı, ama bunca yolu ölmek için gelmemişlerdi. Ama bir çift gözün onu bu tuzağa çekmesine izin verecek kadar aptalsa, son adımları atsa da olurdu. “Kundaklama, hırsızlık ve saldırı, Aes Sedai. Suçları bunlardı. Yargılandılar, mahkûm edildiler ve yemin ettiler. Ama sizin onlarla işiniz bitene kadar burada kalmaya bir itirazım yok. Ona ihtiyacınız olmadığında Mara emir erim görevini görebilir. Bana hizmet ettiği saatleri sayarım ve borcundan düşerim.”

Mara öfkeyle ağzını açtı, ama kadının konuşmaya kalkacağını bilirmiş gibi altı çift Aes Sedai gözü aynı anda o yöne döndü. Kadın omuzlarını kaldırdı, ağzını kapattı ve yumrukları kaskatı, yanlarında, öfkeyle Bryne’a baktı. Kadının elinde hançer olmadığı için memnun oldu Bryne.

Myrelle kahkaha atmak üzere görünüyordu. “Bence diğerini seçmek daha iyi olurdu, Lord Bryne. Size nasıl baktığına bakarak, onu pek... cana yakın bulmayacaksınız.”

Bryne Amaena’nın kızarmasını beklerdi, ama kızarmadı. Ve kadın onu... değer biçer gibi süzüyordu. Hatta Myrelle ile birbirlerine gülümsediler. Eh,

kadın Domanlıydı ve onu son gördüğü zamana göre daha da öyle olmuş gibiydi.

Diğer kadınların yanında sıcacık kalacağı kadar soğuk biri olan Carlinya öne eğildi. Bryne ona ve Beonin adlı iri gözlü kadına karşı ihtiyatlıydı. Neden, emin değildi. Yalnız, burada Evler Oyunu olsa, bu iki kadının hırs koktuğunu söyleyebilirdi. Belki olan tam olarak da buydu.

“Bilmelisiniz,” dedi Carlinya serinkanlılıkla, “sizin Mara olarak bildiğiniz kadın aslında Siuan Sanche, eski Amyrlin Makamı. Amaena da aslında Leane Sharif, eski Vakanüvis.”

Bryne’ın elinden gelen tek şey, köylü bir hödük gibi ağzı açık bakakalmamaktı. Bilerek baktığı zaman, Mara’nın yüzünde... Siuan’ın yüzünde, onu geri adım atmaya zorlayan yüzün yumuşayarak gençleşmiş halini görebiliyordu. “Nasıl?” diyebildi yalnızca. Söyleyebildiği tek şey buydu.

“Erkeklerin bilmemesinin daha iyi olduğu şeyler vardır,” diye yanıt verdi Sheriam serinkanlılıkla, “ve çoğu kadının.”

Mara... hayır, onu asıl ismiyle düşünmesi daha iyi olacaktı... Siuan yalıtılmıştı. Bunu biliyordu. Yalıtılmakla ilgili bir şey olmalıydı. Eğer o kuğu boyunlu Domanlı Vakanüvis’se, onun da yalıtıldığına iddiaya girebilirdi. Ama ne kadar zorlu biri olduğunuzu anlamak istiyorsanız, Aes Sedailerin yanında yalıtılmaktan bahsetmek en iyi yoluydu. Dahası, size karşı gizemli davranmaya başlamışlarsa, gökyüzünün mavi olup olmadığını sorsanız bile açık bir yanıt vermezdi Aes Sedailer.

Bu Aes Sedailerin hepsi çok iyiydi. Onu yatıştırmış, sonra gardı inikken tüm güçleriyle vurmuşlardı. Onu ne için yumuşattıklarını bildiği gibi can sıkıcı bir his vardı içinde. Haklı olup olmadığını öğrenmek ilginç olacaktı. “Bu ettikleri yemini değiştirmez. Hâlâ Amyrlin ve Vakanüvis olsalardı bile, Tar Valon’unki dahil tüm yasaların önünde yeminlerini tutmaları beklenirdi.”

“Burada kalmaya itirazınız olmadığına göre,” dedi Sheriam, “bizim ihtiyacımız olmadığı zamanlarda Siuan’ı hizmetkârınız olarak kullanabilirsiniz. Dilerseniz Min dahil üçünü birden kullanabilirsiniz. Anlaşılan bunca zamandır onu da Serenla olarak tanıyorsunuz.” Bir sebepten, bu Siuan’ı hakkında söylenen tüm diğer şeylerden daha fazla sinirlendirmiş gibiydi; kendi kendine, işitilmeyecek bir sesle homurdanmaya başladı. “Ve madem itirazınız yok, Lord Bryne, bizimle kaldığınız süre içinde verebileceğiniz bir hizmet de var.”

“Aes Sedailerin minneti paha biçilmezdir,” dedi Morvrin.

“Bize hizmet ederken Işık’a ve adalete hizmet etmiş olacaksınız,” diye ekledi Carlinya.

Beonin başını sallayarak ciddi bir sesle konuştu. “Morgase’e ve Andor’a sadakatle hizmet ettiniz. Bize iyi hizmet ederseniz, sonunda sürgün bulmazsınız. Sizden isteyeceğimiz hiçbir şey şerefinizi lekelemez. İsteyeceğimiz hiçbir şey Andor’a zarar vermez.”

Bryne yüzünü buruşturdu. Evet, Oyun’daydı. Bazen *Daes Dae’mar*’ı Aes Sedailerin icat ettiğini düşünüyordu; Oyun’u uykularında oynuyor gibiydiler. Savaşmak kesinlikle daha kanlı olurdu, ama aynı zamanda daha da şerefliydi. Onun iplerini çekmeyi düşünürlerse, o ipler kesinlikle çekilirdi –öyle ya da böyle başarırlardı–, ama onlara kendisinin beyinsiz bir kukla olmadığını göstermenin zamanı gelmişti.

“Beyaz Kule parçalandı,” dedi ifadesiz bir sesle. O Aes Sedai gözleri irileşti, ama Bryne onlara konuşma şansı vermedi. “Ajahlar bölündü. Burada olmanız için olası tek sebep bu. İhtiyacınız olan şey bir iki kılıç daha olamaz” –Dromand’ı süzdü ve karşılığında bir baş sallama aldı– “o zaman benden istiyor olabileceğiniz tek hizmet bir orduyu yönetmem. Burada gördüklerimden çok daha fazla adamın yaşadığı başka kamplarınız yoksa, ilk önce bir ordu kurmam. Ve bu da Elaida’ya karşı çıkmayı düşünüyorsunuz demek.” Sheriam sıkkın görünüyordu, Anaiya endişeli, Carlinya konuşmak üzereydi, ama Bryne devam etti. Bırak dinlesinler; gelecek aylarda kendisinin bu dinleme işinden epey yapacağını tahmin ediyordu. “Pekâlâ. Elaida’dan hiç hoşlanmadım ve iyi bir Amyrlin olduğuna inanmıyorum. Daha da önemlisi, Tar Valon’a götürecek bir ordu kurabilirim. Kule’yi ele geçirmenin kanlı ve uzun bir savaş gerektireceğini anladığınız takdirde.

“Ama koşullarım şunlar.” Bunun üzerine hepsi gerildi, hatta Siuan ile Leane bile. Erkekler Aes Sedailere koşul sürmezdi. “İlk olarak, komuta bende. Ne yapılacağını siz söylersiniz, ama nasıl yapılacağına ben karar veririm. Siz bana emir verirsiniz, altımdaki askerlere ben emir veririm, siz değil. Eğer emirlerinizi kabul etmişsem.” Pek çok ağız açıldı, başta Carlinya ve Beonin’inkiler, ama Bryne devam etti. “Adamları ben atarım, ben terfi ettiririm ve ben cezalandırırım. Siz değil. İkinci olarak, ben size bir şeyin yapılamayacağını söylersem, söylediklerimi düşüneceksiniz. Yetkenize sahip çıkmak istediğimden değil” –buna izin vermeleri olasılığı yoktu zaten– “ama siz savaştan anlamıyorsunuz diye adamlarımı boşa

harcamak istemem." Olacaktı bu, ama şanslıysa birden fazla kez değil. "Üçüncü olarak, eğer bunu başlatacaksanız, yoldan ayrılmayacaksınız. Boynunu ilmiğe geçiren benim ve benimle birlikte, beni takip eden her adam aynı durumda olacak ve yarım sene sonra Elaida'nın Amyrlin olmasının savaştan daha iyi olduğuna karar verirseniz, ele geçirilebilen herkesin boynundaki ilmiği sıkmış olursunuz. Uluslar Kule'deki iç savaşa karışmayabilir, ama siz bizi terk ederseniz bizi hayatta bırakmazlar. Elaida bunu sağlar.

"Bunları kabul etmezseniz, o zaman size hizmet edebileceğimi sanmıyorum. Beni Güç'le bağlasanız da Dromand gırtlağımı da kesse, yargılanıp asılsam da, yine de sonu ölüm olacak."

Aes Sedailer konuşmadı. Uzun bir an boyunca ona baktılar, ta ki, kürek kemiklerinin arasındaki kaşıntı Nuhel'in hançer saplamaya mı hazırlandığını merak etmesine sebep olana kadar. Sonra Sheriam kalktı ve diğerleri de onun peşinden pencereye gittiler. Bryne kadınların dudaklarının oynadığını görebiliyordu, ama hiçbir şey duyamıyordu. Planlarını Tek Güç'le saklamak istiyorlarsa, öyle olsundu. İstediklerinin ne kadarını kopartabileceğinden emin değildi. Eğer mantıklı kadınlarsa, hepsini, ama Aes Sedailer tuhaf şeylerin mantıklı olduğuna karar verebilirdi. Neye karar verirlerse versinler, Bryne becerebildiğince zarafetle kabullenmek zorunda kalacaktı. Kendi kendine mükemmel bir tuzak hazırlamıştı.

Leane ona baktı, gülümsedi ve sözlerle ifade etmiş gibi açıkça, neler kaçırdığını asla bilemeyeceğini anlattı; adamın burnuna halka takılmışken ne de güzel bir kovalamaca olurdu ama. Domanlı kadınlar sizin vadedildiğini sandığınız şeylerin yarısını vadetmezdi ve ne kadar vereceklerine ancak kendileri karar verir, göz açıp kapayana dek bundan da vazgeçebilirlerdi.

Tuzaktaki yem ifadesiz bakışlarla ona bakarak uzun adımlarla yürüdü ve o kadar yakında durdu ki yüzüne bakabilmek için başını iyice kaldırması gerekti. Alçak, öfkeli bir sesle konuştu. "Bunu neden yaptın? Neden bizi takip ettin? Ahır için mi?"

"Bir yemin için." Bir çift mavi göz için. Siuan Sanche ondan ancak on yaş genç olabilirdi, ama otuz yaş küçük gösteren bir yüze bakarken onun Siuan Sanche olduğunu hatırlamak güç geliyordu. Ama gözler aynıydı, koyu mavi ve güçlü. "Bana ettiğin ve bozduğun bir yemin için. Bunun için hizmet süreni iki katına çıkarmalıyım."

Kadın, bakışlarını indirerek kollarını göğsünde kavuşturdu ve gürledi. “Bunun icabına bakıldı zaten!”

“Yemin bozduğunuz için sizi cezalandırdılar mı demek istiyorsun? Arkanız sopalanmışsa bile, ben yapmadığım için sayılmaz.”

Dromand’ın gülüşü yarı utanç doluydu... adam hâlâ Siuan’ın kim olduğu ile başa çıkmaya çalışıyor olmalıydı; Bryne kendisinin kabullenebildiğinden de emin değildi. Kadının yüzü öyle karardı ki, Bryne kadının beynine kan gitmediğini sandı. “Zaten iki katına çıktı, o da daha fazla olmadıysa, seni kokuşmuş balık bağırsağı yığını! Sen ve hizmet süren! Hepimizi birden malikânene götürmediğin sürece tek bir saat bile hizmet süresine sayılmayacak, yirmi sene boyunca senin... senin... *emir erliğini* yapsam bile. O da her neyse!”

Demek Sheriam ve diğerleri bunu da planlamıştı. Pencerenin yanında konuştukları yere baktı. İki karşıt gruba bölünmüş gibiydiler: bir yanda Sheriam, Anaiya ve Myrelle, diğer yandan Morvrin ve Carlinya ve arada Beonin. Siuan ve Leane’i... ve Min miydi, ona rüşvet ya da yem olarak vermeye, daha Bryne içeri girmeden karar vermişlerdi. Ümitsizdiler, ki bu da Bryne zayıf tarafta anlamına geliyordu, ama belki zafer şansı elde etmek için, ona ihtiyaç duyduğu her şeyi verecek kadar ümitsizdiler.

“Bundan zevk alıyorsun, değil mi?” dedi Siuan şiddetle, adamın gözleri hareket eder etmez. “Seni akbaba. Kavrulası sazan beyinli aptal. Kim olduğumu öğrendikten sonra, sana eğilip yaltaklanmam hoşuna gidecek.” Henüz ikisini de yapmaya başlamış görünmüyordu. “Neden? Seni Murandy konusunda geri adım atmaya zorladığım için mi? O kadar küçük müsün, Gareth Bryne?” Kadın onu kızdırmaya çalışıyordu; çok şey söylediğini fark etmişti ve ona bu konuda düşünecek zaman vermemeye çalışıyordu. Belki artık Aes Sedai değildi, ama kanında insanları yönlendirmek vardı.

“Sen Amyrlin Makamı’ydın,” dedi Bryne sakin sakin, “ve bir kral bile Amyrlin’in yüzüğünü öper. Bunu yapma tarzından hoşlandığımı söyleyemem ve belki bir gün yaptıklarını sarayın yarısı izlerken yapmanın şart olup olmadığı konusunda sessiz bir sohbet ederiz, ama buraya Mara Tomanes’i takip ederek geldiğimi ve sorduğum kişinin Mara Tomanes olduğunu hatırlayacaksın. Siuan Sanche değil. Madem neden diye sorup duruyorsun, yanıt vereyim. Murandylilerin sınır ötesine baskın düzenlemesine izin vermem neden bu kadar önemliydi?”

“Çünkü senin işe karışman önemli planları mahvedebilirdi,” dedi kadın, gergin bir sesle ve her sözcüğü çekiç gibi çakarak, “tıpkı şimdi işe

karışmanın mahvedebileceği gibi. Kule, yardımımızla, bir gün Murandy'yi gerçekten birleştirebilecek, Dulain adlı genç bir Sınırboyları lordu bulmuştu. Askerlerinin onu öldürmesine izin veremezdim. Burada çalışmak zorundayım, *Lord* Bryne. Bırak işimi yapayım, o zaman belki zafer görürüm. Sırf hınçtan işime karışırsan her şeyi mahvedebilirsin."

"İşin her ne ise, eminim Sheriam ve diğerleri yapmana izin verir. Dulain? Adını hiç duymadım. Henüz başarıya ulaşmamış olmalı." Ona göre. Çark dönene ve yeni bir Çağ gelene kadar Murandy bağımsız lordlardan ve leydilerden oluşan bir yamalı bohça gibi kalacaktı. Murandyliler kendilerini Lugardlı, Mindean ya da daha önce hangi ulusun adını almışlarsa öyle adlandırıyordu. Bir isim bulmaya zahmet ettikleri zaman. Onları birleştirebilen bir lord, özellikle de boğazına Siuan'ın tasması takılmış bir lord epey adam getirebilirdi.

"O... öldü." Kadının yanaklarında kırmızı benekler belirdi ve kendi kendiyle mücadele eder göründü. "Ben Caemlyn'den ayrıldıktan bir ay sonra," diye mırıldandı, "Andorlu bir çiftçi, koyun çalmak için düzenledikleri bir baskın sırasında bir okla şişledi onu."

Byrne kendini gülmekten alamadı. "O zaman diz çöktürmen gereken çiftçilermiş, ben değil. Eh, artık bu tür şeyler için endişelenmen gerekmez." Bu kesinlikle doğruydu. Aes Sedailer onu her ne için kullanacaklarsa, asla güç merkezlerine ya da karar süreçlerine yaklaştırmazlardı. Onun için üzüldü. Bu kadının pes edip öldüğünü düşünemiyordu, ama ölmeden kaybedilebilecek ne varsa kaybetmişti. Diğer yandan, akbaba ya da kokuşmuş balık bağırsağı diye adlandırılmaktan hiç hoşlanmamıştı. Diğer şey neydi? Sazan beyinli aptal. "Bundan sonra çizmelerimi temiz tutmak ve yatağımı yapmak gibi konular için endişelenirsin."

Kadının gözleri iyice kısıldı. "Eğer istediğin buysa, *Lord* Gareth Bryne, neden Leane'i seçmedin? O o kadar aptal olabilir."

Bryne gözlerini faltaşı gibi açmaktan zor alıkoydu kendini. Kadınların aklının nasıl çalıştığı onu hep hayretten hayrete düşürüyordu. "Ben nasıl istersem o şekilde hizmet etmeye yemin ettin," diye gülmeyi başardı. Bunu neden yapıyordu ki? Kadının kim olduğunu, ne olduğunu biliyordu. Ama o gözler hâlâ onu büyülüyordu, umut olmadığını düşünürken bile meydan okurcasına bakıyorlardı. Tıpkı şimdi olduğu gibi. "Nasıl bir adam olduğumu öğreneceksin, Siuan." Şakasından sonra onu yatıştırmak istemişti, ama kadının omuzlarının nasıl katılaştığına bakarak, bunu da tehdit olarak kabul etmiş gibiydi.

Aniden Aes Sedaileri duyabildiğini fark etti, yumuşak mırıltılar hemen kesildi. Birlikte durmuş, okunmaz ifadelerle ona bakıyorlardı. Hayır, Siuan'a. Kadın Leane'in beklediği yere dönerken gözleri onu takip etti; bakışlarının baskısını sırtında hisseder gibi, her adımını bir öncekinden de hızlı attı. Şöminenin yanına tekrar döndüğünde, yüzünde diğer kadınlardakinden daha fazla ifade yoktu. Olağanüstü bir kadın. Onun yerinde olsa, onun kadar başarılı olabileceğinden emin değildi Bryne.

Aes Sedailer yaklaşmasını bekliyorlardı. Yaklaştığında Sheriam konuştu, "Koşullarınızı tereddütsüz kabul ediyoruz Lord Bryne ve onları yerine getirmeye söz veriyoruz. Son derece mantıklı koşullar."

En azından Carlinya koşulların mantıklı olduğunu hiç düşünmüyormuş gibi görünüyordu, ama Bryne'ın umurunda değildi. Gerekirse, sonuncusu dışında, yani yoldan ayrılmamaları dışında tüm koşullardan vazgeçmeye hazırdı.

Olduğu yerde diz çöktü, sağ yumruğunu halıya bastırdı ve kadınlar çevresini alarak ellerini eğdiği başına koydular. Onu yeminine bağlamak ya da gerçeği aramak için Güç kullanıp kullanmamaları umurunda değildi. Bunlardan herhangi birini yapıp yapamayacaklarını bilmiyordu, ama Aes Sedailerin neler yapabildiğini kim biliyordu ki? Ve eğer başka bir şey yapmayı düşünmüşlerse bile, elinden gelen pek bir şey yoktu. Kaz kafalı aptal bir köylü çocuk gibi, bir çift gözün tuzağına düşmüştü. Evet, sazan beyinliydi. "Beyaz Kule sizin olana dek size sadakatle hizmet edeceğime yemin ederim..."

Plan yapmaya başlamıştı bile. Thad ve belki bir iki Muhafız ırmağı aşıp Beyazpelerinlerin neyin peşinde olduğunu öğrenebilirdi. Joni, Barim ve birkaç kişi daha Ebou Dar'a giderdi; böylece Joni "Mara" ve "Amaena"ya her baktığında dilini yutmaktan kurtulmuş olurdu. Ve gönderdiği her adam nasıl asker bulunur, biliyordu.

"...becerebildiğimce ordunuzu kuracağıma ve idare edeceğime..."

Salondaki mırıltılar söndüğü zaman Min şaraba batırdığı parmağı ile aylak aylak çizmekte olduğu desenlerden başını kaldırdı. Şaşırtıcı şekilde, Logain de kıpırdandı, ama yalnızca odadaki insanlara ya da ötelerine bakmak için; anlamak zordu.

Arka odadan ilk önce Gareth Bryne ve o iri Illianlı Muhafız çıktı. Dikkatli sessizliğin içinde Bryne'ın, "Onlara seni Ebou Darlı bir meyhane

kadınının gönderdiğini söyle, yoksa kafanı kazığa geçirirler," dediğini duydu.

Illianlı kükrercesine güldü. "Tehlikeli bir şehir, Ebou Dar." Kılıç kemerinin arkasından deri eldivenler çıkardı ve onları takarak sokağa çıktı.

Siuan belirdiğinde konuşmalar yine başladı. Min Bryne'ın ona ne dediğini duyamıyordu, ama kadın kendi kendine homurdanarak Muhafız'ın peşinden çıktı. Min'in içinde, Aes Sedailerin Siuan'ın çok gurur duyduğu o yemini hemen şimdi tutmalarına karar verdiği gibi iç sıkıcı bir his vardı. Duvara yaslanmış duran iki Muhafız'ın fark etmeyeceğine kendini ikna edebilse, yerinden fırlar, kapıdan çıkıp Yabangülü'nün eyerine atlardı.

En son, Leane ile birlikte Sheriam ve diğer Aes Sedailer çıktı. Myrelle Leane'i masalardan birine oturttu ve bir şey konuşmaya başladılar. Diğerleri odada dolaşmaya, durup diğer Aes Sedailer ile konuşmaya başladılar. Her ne anlatıyorlarsa, o efsanevi Aes Sedai dinginliğine rağmen açık şoktan memnun sırıtışlara kadar değişik tepkiler getiriyordu.

"Burada kal," dedi Min Logain'e, sallantılı sandalyesini geriye iterek. Adamın sorun çıkarmayacağını umdu. Logain teker teker Aes Sedai yüzlerine bakıyordu ve günlerdir gördüğünden daha fazlasını görmeye başlamış gibiydi. "Ben dönene kadar masadan ayrılma, Dalyn." Gerçek ismini bilen insanların çevresinde bulunma alışkanlığını kaybetmişti. "Lütfen."

"Beni Aes Sedailere sattı." O kadar uzun süre sessiz kaldıktan sonra konuştuğunu duymak şok ediciydi. Adam ürperdi, sonra başını salladı. "Beklerim."

Min duraksadı, ama iki Muhafız adamın aptalca bir şey yapmasını engelleyemese bile, bir oda dolusu Aes Sedai mutlaka engellerdi. Kapıya ulaştığında tıknaz, kırmızımsı kahverengi bir iğdiş at seyise benzeyen bir adam tarafından götürülüyordu. Bryne'ın atı olduğunu tahmin etti. Kendi atları görünürde yoktu. Özgürlüğe kaçma fikri buraya kadar. *Lanet yemini yerine getireceğim! Getireceğim! Ama artık beni Rand'dan uzak tutamazlar. Siuan'ın istediğini yaptım. Ona gitmeme izin vermek zorundalar.* Tek sorun, ne yapmak zorunda olduklarına Aes Sedailerin kendileri karar verirdi ve genelde başka insanların ne yapmak zorunda olduklarına da onlar karar verirdi.

Kaşlarını çatmış, kolunun altında bir battaniye rulosu, omzunda heybeler, hızla içeri dalan Siuan Min'i neredeyse yere devirecekti. "Logain'e göz kulak ol," diye tısladı alçak sesle, yavaşlamadan. "Kimseyle

konuşmasın.” Merdivenlerin dibine yollandı. Orada, gri saçlı bir kadın, bir hizmetkâr Bryne’ı üst kata götürüyordu. Siuan onların peşine düştü. Adamın sırtına diktiği bakışlara bakarak, Bryne kadın hançerine uzanmasın diye dua ediyor olmalıydı.

Min kapıya kadar arkasından gelen uzun boylu, ince Muhafız’a gülümsedi. Adam üç metre ötede durmuş, ona bakmıyordu bile, ama Min hayal kurmuyordu. “Artık misafiriniziz. Dost.” Adam gülümsemesine karşılık vermedi. *Lanet taş suratlı adam!* Neden en azından ne düşündüklerine dair bir ipucu veremiyorlardı ki?

Masaya döndüğünde Logain hâlâ Aes Sedaileri inceliyordu. Tam da yeniden yaşam belirtisi göstermeye başladığında, Siuan’ın onu sessiz tutmasını istemesi için pek de hoş bir zamandı. Min Siuan ile konuşması gerektiğini hissediyordu. “Logain,” dedi alçak sesle, duvara dayanmış iki Muhafız’ın duymayacağını umarak. Adamlar pozisyon aldıklarından beri, birinin arkasından geldiği zaman hariç, nefes bile almamış gibi görünüyorlardı. “Mara sana neler planladığını anlatana kadar kimseye bir şey söylememelisin bence. Hiç kimseye.”

“Mara mı?” Adam kara kara sırıttı ona. “Siuan Sanche mi demek istiyorsun?” Demek o sersemlik içinde duyduklarını hatırlıyordu. “Burada benimle konuşmak istermiş gibi görünen biri var mı?” Kaşlarını çatıp kadınları inceleme işine geri döndü.

Kimse ehlileştirilmiş bir sahte Ejder ile konuşmak ister gibi görünmüyordu. İki Muhafız dışında kimse onlara dikkat etmiyordu. Min aksinden emin olmasa, odadaki Aes Sedailerin heyecanlı olduğunu söyleyebilirdi. Daha önce uyuşuk görünmemişlerdi, ama şu anda kesinlikle daha enerjik görünüyorlar, küçük gruplar halinde konuşuyorlar, Muhafızlara kısa emirler veriyorlardı. Biraz önce dikkatle inceledikleri kâğıtların çoğu terk edilmişti. Sheriam ve Siuan’ı götüren diğerleri odaya dönmüşlerdi, ama şimdi Leane’in masasında iki memur vardı, iki kadın becerebildiklerince hızlı yazıyorlardı. Ve hana Aes Sedailer akın akın geliyorlar, o kaba tahta kapıda kayboluyorlar ve bir daha dışarı çıkmıyorlardı. Orada her ne olmuşsa, Siuan bu kadınları kesinlikle hareketlendirmişti.

Min beş dakika için Siuan’ın masada olmasını ya da daha iyisi, bir yerde onunla baş başa konuşabilmeyi diledi. Kuşkusuz o anda heybeleri Bryne’ın kafasına indirmekle meşguldü. Hayır, bütün öfkeli bakışlarına rağmen Siuan bu çareye başvurmazdı. Bryne Logain gibi değildi, her boyutta, her duyguda göründüğünden de büyük bir adamdı; Logain bir süre

Siuan'ı sırf cüssesi sayesinde etki altına almayı başarmıştı. Bryne sessiz ve ketumdu, kesinlikle ufak tefek bir adam değildi, ama kesinlikle zorba da değildi. Kore Pınarları'ndan hatırladığı adamın düşmanı olmasını istemezdi, ama adamın Siuan'a hınç besleyeceğini sanmıyordu. Kadının uysallıkla hizmetkârlık ederek ceza süresini dolduracağını düşünebilirdi, ama sonunda kimin kimin istediğini yapıyor olacağı konusunda hiç şüphesi yoktu Min'in. Yalnız, adam hakkında kadınla konuşması gerekecekti.

Min'in düşünceleri çağırmış gibi, Siuan ayaklarını basamaklara vura vura merdiveni indi. Kolunun altında beyaz bir bohça vardı. Uzun adımlarla yürüdü; bir kuyruğu olsa, öfkeyle savuruyor olurdu. Bir an durdu, Min ile Logain'e baktı, sonra mutfaklara açılan kapıya doğru uzaklaştı.

"Burada kal," dedi Min Logain'e. "Ve lütfen... Siuan seninle konuşana kadar kimseye bir şey söyleme." İnsanlara asıl isimleri ile hitap etmeye yeniden alışması gerekecekti. Adam ona bakmadı bile.

Siuan'ı koridorda, mutfağın yakınında yakaladı; mutfak kapısının kurumuş tahtalarının arasındaki boşluklardan ovulan tencerelerin ve yıkanan tabakların takırtısı ve şapırtısı süzülüyordu.

Siuan'ın gözleri dehşet içinde irileşti. "Neden yanından ayrıldın? Hâlâ hayatta mı?"

"Benim görebildiğim kadarıyla sonsuza dek yaşayacak. Siuan, kimse onunla konuşmak *istemiyor.* Ama benim seninle konuşmam gerek." Siuan beyaz bohçayı Min'in eline tutuşturdu. Gömleklerden oluşan bir bohça. "Bu nedir?"

"Gareth lanet olası Bryne'ın lanet olası çamaşırları," diye hırladı diğer kadın. "Madem sen de onun *hizmetkârlarından* birisin, onları sen yıkayabilirsin. Başkaları fırsat bulamadan Logain ile konuşmalıyım."

Kadın yanından geçmeye çalışırken Min kolunu yakaladı. "Bir dakikanı beni dinlemeye ayırabilirsin. Bryne içeri girdiği zaman bir görü gördüm. Bir hale, boynundaki gülleri söken bir boğa ve... Hale dışında hiçbirinin önemi yok. Bunu bile anlamadım aslında, ama başka her şeyden daha iyi anladım."

"Ne kadarını anladın?"

"Hayatta kalmak istiyorsan, adamın yanından ayrılmasan iyi olur." Min sıcağa rağmen ürperdi. O zamana dek içinde bir "eğer" olan tek bir görü daha görmüştü ve ikisi de potansiyel olarak ölümcüldü. Zaman zaman neyin gerçekten olacağını bilmek de yeterince kötüydü; bir de neler *olabileceğini* görmeye başlarsa... "Tek bildiğim şu. Adam sana yakın kalırsa,

yaşayacaksın. Çok uzun süre için çok uzağa giderse, öleceksin. İkiniz de öleceksiniz. Neden onun halesinde seninle ilgili bir şey gördüm, bilmiyorum, ama sen de halenin bir parçası gibiydin.”

Siuan’ın gülümsemesi ile armut soyulabilirdi. “Geçen ay yakalanmış yılanbalıkları ile dolu bir ambarda denize açılırım daha iyi.”

“Onun bizi takip edeceği hiç aklıma gelmemişti. Gerçekten de bizi onunla gitmeye zorlayacaklar mı?”

“Ah, hayır, Min. O bizim ordularımızı zaferden zafere koşturacak. Ve benim hayatımı Kıyamet Çukuru’na dönüştürecek! Hayatımı kurtaracakmış, ha? Buna değer mi, bilmiyorum.” Derin bir nefes alarak eteğini düzeltti. “Gömlekleri yıkayıp ütüledikten sonra bana getir. Ona ben götürürüm. Bu gece yatmadan önce çizmelerini temizleyebilirsin. Onunkine yakın bir odamız var... delik demek daha doğru olur, ki lanet yastıklarını kabartmak için bizi çağırırsa yakında olabilelim!” Min itiraz edemeden uzaklaştı.

Gömlek yığını elinde, onun arkasından bakarken Min Gareth Bryne’ın çamaşırlarını kimin yıkayacağını çok iyi anlamıştı ve bu Siuan Sanche değildi. *Rand lanet olası al’Thor.* Bir adama âşık ol, sonun çamaşır yıkamak olur, başka bir adamın çamaşırları olsa bile. Çamaşır leğeni ve sıcak su talep etmek üzere mutfağa girerken en az Siuan kadar öfkeyle hırlıyordu.

29
Saldaea Anıları

Karanlıkta, gömleği içinde yatağında yatarken Kadere aylak aylak mendillerinden birini ellerinde çeviriyordu. Arabanın açık pencereleri içeri ay ışığı bırakıyordu, ama fazla esinti yoktu. En azından Cairhien Kıraç'tan daha serindi. Bir gün Saldaea'ya dönmeyi, ablası Teodora'nın ona harfleri ve rakamları öğrettiği bahçede yürümeyi umuyordu. Saldaea kadar özlemişti ablasını; ağaçların damarlarında donan özsuları yüzünden çatladığı ve kar ayakkabıları ve kayaklar olmadan yolculuk edilemeyen kara kışları özlemişti. Güney topraklarında bahar yaz gibiydi ve yaz da Kıyamet Çukuru gibi. Yüzündeki terler dere gibi akıyordu.

Derin bir iç çekerek parmaklarını yatağın araba duvarı ile birleştiği yere soktu. Katlanmış parşömen parçası hışırdadı. Kâğıdı odada bıraktı. Üzerinde yazılı sözcükleri ezbere biliyordu.

Yabancılar arasında yalnız değilsin. Seçilmiş bir yol var.

Sırf bu, imzasız elbette. Gece için arabasına çekildiğinde onu kapısının altından içeri atılmış bulmuştu. Dört yüz metre ötede bir kasaba vardı; Eianrod. Ama orada tek bir yumuşak yatak kalmış olsa bile, Aiellerin geceyi arabalardan uzakta geçirmesine izin vereceğinden kuşkuluydu. Ya da Aes Sedai'nin. Şimdilik planları Moiraine'in planlarına uyuyordu. Belki Tar Valon'u yine görürdü. Onun gibiler için tehlikeli bir yer, ama orada yapılacak iş önemliydi, güç vericiydi.

Düşüncelerini nota çevirdi, ama onu görmezden gelme riskine girebilmeyi diliyordu, "Seçilmiş" sözcüğü bir başka Karanlıkdostundan

geldiğinden emin olmasını sağlıyordu. İlk sürpriz notu şimdi, Cairhien'in çoğunu aştıktan sonra alması olmuştu. Hemen hemen iki ay önce, Jasin Natael Rand al'Thor'un peşine takıldıktan hemen sonra –adam sebebini açıklamaya tenezzül bile etmemişti– ve yeni ortağı Keille Shaogi kaybolduktan sonra –kadının yüreğinde Natael'in hançeri ile Kıraç'ta bir yere gömülü olduğunu tahmin ediyordu ve pek de kayıp olmamıştı bu– bundan kısa süre sonra Seçilmişlerden biri tarafından ziyaret edilmişti. Bizzat Lanfear tarafından. Kadın ona talimatlar vermişti.

Eli kendiliğinden göğsüne gitti, gömleğinin üzerinden oraya damgalanmış yaraları yokladı. Mendille yüzünü sildi. Aklının bir kısmı, o görüşmeden sonra günde en az bir kez yaptığı gibi, serinkanlılıkla, bunun sıradan bir düş olmadığını kanıtlamak için etkili bir yöntem olduğunu düşündü. Sıradan bir kâbus değil. Aklının bir başka parçası, kadın geri dönmediği için neredeyse rahatlayarak kıkırdayacaktı.

İkinci sürpriz, nottaki el yazısı olmuştu. Tahmininde fena halde yanılmıyorsa bir kadının el yazısı ve harflerin bazıları Aiel tarzında şekillendirilmişti. Natael Aieller arasında Karanlıkdostları olması gerektiğini söylemişti ona –her ülkede, her halkın içinde Karanlıkdostları vardı–, ama Kıraç'ta biraderler bulmayı hiç istememişti. Aieller size bakar bakmaz öldürürlerdi sizi ve nefes alarak bile onlara karşı hata yapmış olabilirdiniz.

Her şey düşünülünce, not bir felaket haberiydi. Muhtemelen Natael bazı Aiel Karanlıkdostlarına Kadere'in kim olduğunu söylemişti. Mendili öfkeyle büküp ince bir şeride döndürerek ellerinin arasında gerdi. Âşık ve Keille, Karanlıkdostu kurullarında yüksek yerlere sahip olduklarını kanıtlamasalar, daha Kıraç'a girmeden ikisini de öldürürdü. Tek diğer olasılık midesini kurşuna çeviriyordu. "Seçilmiş bir yol var." Belki sırf "seçilmiş" sözcüğünü kullanmak için yazılmıştı ve belki ona Seçilmişlerden birinin onu kullanmaya karar verdiğini anlatmak içindi. Not Lanfear'dan gelmemişti; kadın bir kez daha düşlerinde konuşmayı tercih ederdi.

Sıcağa rağmen ürperdi, ama yüzünü de yine silmesi gerekti. Lanfear'ın hizmet bekleyen kıskanç bir efendi olduğunu hissediyordu, ama bir başka Seçilmiş onu istiyorsa, başka seçeneği yoktu. Çocukluğunda, yemin ederken vadedilen onca şeye rağmen, Kadere hayalperest bir adam değildi. İki Seçilmiş, arasında kalırsa, araba tekeri altında kalmış bir kedi yavrusu gibi dümdüz olurdu ve o iki Seçilmiş ancak arabanın fark edeceği kadar

fark ederdi bunu. Saldaea’da, evinde olmayı diliyordu. Teodora’yı bir kez daha görebilmeyi diliyordu.

Kapıda bir sürtünme sesi ayağa fırlamasına sebep oldu; onca cüssesine rağmen, kimseye belli etmediği kadar çevikti. Yüzünü ve boynunu silerek, burada hiç ihtiyaç duymadığı tuğla sobanın ve ince oymalı ve boyalı dikmeleri olan dolapların yanından geçti. Kapıyı çekip açtığında kara cüppeye bürünmüş ince bir şekil çabucak yanından geçti. Kadere, izleyen olmadığından emin olmak için ay ışığı ile aydınlanmış karanlığa bir göz attı –sürücülerin hepsi arabaların altında horluyordu ve Aiel nöbetçiler asla arabaların arasına gelmezdi– ve kapıyı çabucak kapattı.

“Sıcaklamış olmalısın, Isendre,” diye güldü. “O cüppeyi çıkar ve rahat et.”

“Teşekkür ederim, hayır,” dedi kadın acı acı, başlığının gölgeli derinliklerinin altından. Katı katı duruyordu, ama zaman zaman irkiliyordu; bu gece yün her zamankinden fazla kaşındırıyor olmalıydı.

Kadere yine güldü. “Nasıl istersen.” Mızrağın Kızları’nın, o cüppelerin altına çaldığı mücevherlerden başka bir şey giymesine hâlâ izin vermediklerini tahmin ediyordu. Kızların eline geçtiğinden beri Isendre pek çok açıdan fazla erdemli olmuştu. Kadının neden hırsızlık yapma aptallığını gösterdiğini anlayamıyordu. Kadın çığlıklar atarak, saçlarından sürüklenerek arabadan çıkarıldığı zaman hiç itiraz etmemişti; yalnızca, kendisinin de işe karıştığını düşünmedikleri için memnun olmuştu. Kadının açgözlülüğünün Kadere’in işlerini zorlaştırdığı kesindi. “Al’Thor ya da Natael hakkında anlatacak şeyin var mı?” Lanfear’ın talimatlarının büyük kısmı o iki adamın yakından gözlenmesinden oluşuyordu ve Kadere bir adamı gözlemek için yatağına bir kadın sokmaktan daha iyi bir yol düşünemiyordu. Her erkek yatak arkadaşına, sır olarak saklamaya yemin ettiği şeyler anlatır, planları hakkında böbürlenir, zayıflıklarını açıklardı. Bu adam, Yenidendoğan Ejder ya da Aiellerin verdiği isimle Şafakla Gelen olsa bile.

Kadın gözle görülür bir biçimde ürperdi. “En azından Natael’e yaklaşabiliyorum.” Ona yaklaşmak? Kızlar bir kez onu gizlice adamın çadırına girerken yakalamıştı ve o zamandan bu yana kadını her gece adamın çadırına tıkıyorlardı. Bu kadın her zaman olayları en iyi ışıkta göstermeye çalışıyordu. “Bana bir şey anlattığından değil. Bekle. Sabırlı ol. Sessiz kal. Kadere ayak uydur, o da ne demekse. Ne zaman bir soru sormaya kalksam aynı şeyi söylüyor. Çoğunlukla daha önce hiç

duymadığım müzikler çalmak ya da sevişmek istiyor.” Âşık hakkında söyleyecek başka hiçbir şeyi olmamıştı. Kadere yüzüncü kez, Lanfear’ın Natael’in izlenmesini neden istediğini merak etti. Adamın bir Karanlıkdostunun ulaşabileceği en yüksek konumda olduğu varsayılıyordu. Seçilmişlerden yalnızca bir adım geride.

“Bundan daha al’Thor’un yatağına girmeyi başaramadığını anlıyorum, öyle mi?” diye sordu Kadere, kadının yanından geçip yatağa oturarak.

“Hayır.” Isendre huzursuzca kıpırdandı.

“O zaman daha fazla denemen gerekecek, değil mi? Başarısızlıktan bıkmaya başladım Isendre ve efendilerimiz benim kadar sabırlı değildir. Unvanları ne olursa olsun, o yalnızca bir erkek.” Kadın sık sık dilediği erkeği elde edebileceğini, adamın ona dilediği her şeyi vermesini sağlayabileceğini söyleyerek böbürlenirdi. Böbürlenmelerinin ne kadar doğru olduğunu göstermişti ona. Mücevher çalmaya ihtiyacı yoktu; Kadere ona dilediği her şeyi satın alabilirdi. Ödeyebileceğinden daha fazlasını *almıştı* zaten. “Lanet Kızlar onu her saniye izliyor olamazlar ve sen bir kez yatağına girince, onların sana zarar vermesine izin vermez.” Kadının tadını alması bunun için yeterli olurdu. “Yeteneklerine büyük inanç ve güven besliyorum.”

“Hayır.” Sözcük bu sefer daha da kısaydı sanki.

Kadere sinirli sinirli mendili büküyor, açıyordu. “‘Hayır’, efendilerimizin duymaktan hoşlandığı bir sözcük değil, Isendre.” Karanlıkdostları arasındaki efendilerini kastediyordu; hiçbir şekilde tüm lordları ve leydileri değil. Bir seyis bir leydiye, bir dilenci bir yargıca emir verebilirdi. Ama onların emirleri de en azından bir asilinki kadar titizlikle uygulanırdı, hatta daha büyük titizlikle. “Hanımımızın işitmekten hoşlanacağı bir sözcük değil.”

Isendre ürperdi. Göğsündeki yanıkları gösterene kadar inanmamıştı hikâyesine, ama o zamandan bu yana, Lanfear’dan bir kez bahsetmesi kadının her tür isyanını bastırmaya yetmişti. Bu sefer ağlamaya başladı. “Yapamam, Hadnan. Bu gece durduğumuzda, çadırlar yerine kasabada bir şansım olur sanmıştım, ama daha on adım yakınına sokulamadan yakaladılar beni.” Başlığını arkaya attı ve kadının çıplak kafası üzerinde ay ışıkları oynaşırken Kadere’in ağzı açık kaldı. Kaşları bile gitmişti. “Beni tıraşladılar, Hadnan. Adelin, Enaila ve Jolien, beni yakaladılar ve her kılımı tıraşladılar. Beni ısırganotları ile dövdüler, Hadnan.” Rüzgâra tutulmuş fidan gibi sarsılıyor, ağzı gevşemiş, ağlıyor, sözcükleri zar zor telaffuz

ediyordu. “Omuzlarımdan dizlerime dek kaşınıyorum ve kaşındığımda bile yanıyorum. Bir daha ona bakarken yakalayacak olurlarsa bana ısırganotları *giydireceklerini* söylüyorlar. Ve kastediyorlar, Hadnan. Gerçekten! Beni Aviendha’ya vereceklerini söylediler ve onun ne yapacağını anlattılar. Yapamam, Hadnan. Bir daha olmaz. Yapamam.”

Kadere sersem sersem kadına baktı. Öylesinde güzel, siyah saçları vardı. Ama kadın öyle güzeldi ki, yumurta kadar kel olması bile ancak daha egzotik görünmesine sebep oluyordu. Gözyaşları ve sarkmış yüzü güzelliğine pek az gölge düşürüyordu. Tek bir gece için al’Thor’un yatağına girebilse... Olmayacaktı. Kızlar onu bitirmişti. Kadere’in de bitirdiği insanlar olmuştu, işaretleri biliyordu. Zamanla daha fazla ceza yememe hevesi itaat etme hevesine dönüşürdü. Zihin bir şeyden kaçtığını asla kabul etmek istemezdi, bu yüzden kadın kısa süre sonra gerçekten itaat etmek istediğine, Kızları memnun etmekten daha çok istediği hiçbir şey olmadığına ikna edecekti kendini.

“Aviendha’nın bu konuyla ne ilgisi var?” diye mırıldandı. Isendre günahlarını da itiraf etme ihtiyacını hissedene kadar ne zaman geçecekti?

“Al’Thor Rhuidean’dan bu yana onunla yatıyor, seni aptal! Kız her geceyi onunla geçiriyor. Kızlar onun al’Thor’la evleneceğini düşünüyor.” Hıçkırıkları arasından bile içerlemişliği ve öfkesi belli oluyordu. Onun başarısız olduğu yerde bir başkasının başarılı olmasından hoşlanmamıştı. Kuşkusuz bu yüzden Kadere’e daha önce söylememişti.

Aviendha vahşi gözlerine rağmen güzel bir kadındı. Kızların çoğuna göre dolgun göğüsleri vardı, ama yine de Kadere’in onu Aviendha ile karşılaştırması için... Isendre pencereden içeri dolan ay ışığı altında çöktü. Baştan ayağa titriyor, ağzı açık ağlıyor, yanaklarından akan gözyaşlarını silmeye bile zahmet etmiyordu. Aviendha ona kaşlarını çatacak olsa yerlerde sürünürdü.

“Pekâlâ,” dedi Kadere nazikçe. “Yapamıyorsan yapamıyorsundur. Yine de Natael’in ağzından bir şeyler koparabilirsin. Yapabileceğini biliyorum.” Ayağa kalkarak kadının omuzlarından tuttu ve kapıya çevirdi.

Isendre dokunuşundan kaçındı, ama dönmedi. “Natael günlerce yüzümü görmek istemeyecek,” dedi hırçınlıkla, hıçkırıklar ve burun çekmeler arasında. Her an yine gözyaşlarına boğulabilirdi, ama adamın ses tonu onu yatıştırmış gibiydi. “Kıpkırmızıyım, Hadnan. Bir gün boyunca çırılçıplak güneşte yatmış kadar kırmızıyım. Ve saçlarım. Yeniden uzaması bir sonsuzluk a...”

Kadın kapıya uzanır, gözleri kulpuna giderken Kadere mendili büküp bir şerit yaptı ve bir anda kadının boynuna doladı. Kadere kadının hırıltılarını, çılgınca ayaklarını yere sürtmesini görmezden gelmeye çalıştı. Kadının parmakları ellerini tırmaladı, ama Kadere dümdüz önüne bakmaya devam etti. Gözlerini açık tutmasına rağmen Teodora'yı görüyordu; kadınları öldürürken hep Teodora'yı görürdü. Ablasını çok seviyordu, ama Kadere'in ne olduğunu keşfetmişti ve asla sessizliğini korumazdı. Isendre'nin ayakları çılgınca tekmeledi, ama sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra yavaşladı, kıpırtısız kaldı ve kadın ellerinde ölü bir ağırlık oldu. Mendili çözüp kadını yere bırakmadan önce altmışa kadar saydı. Biraz daha beklese, itiraf etmeye başlayacaktı. Karanlıkdostu olduğunu itiraf edecekti. Parmağını Kadere'e uzatarak.

El yordamı ile dolapları karıştırarak bir kasap bıçağı çıkardı. Tüm cesetten kurtulmak güç olacaktı, ama neyse ki ölüler fazla kanamazdı; cüppe olan kanı da emerdi. Belki kapısının altından not atan kadını bulabilirdi. O yeterince güzel değilse, Karanlıkdostu olan başka arkadaşları olmalıydı. Natael onu ziyaret eden bir Aiel kadın olsa da aldırmazdı. Ama Kadere bir Aiel kadını yerine bir engerek almayı tercih ederdi yatağına; Aieller tehlikeliydi. Ve belki Aviendha'ya karşı bir Aiel'in Isendre'den daha fazla şansı olurdu. Diz çökerek, çalışırken kendi kendine Teodora'nın öğrettiği bir ninniyi mırıldanmaya başladı.

30
Bir İddia

Küçük Eianrod kasabası üzerinde hafif bir esinti yükseldi ve dindi. Kasabanın ortasındaki geniş, düz köprünün taş korkuluklarında oturan Rand, esintinin sıcak sayılması gerektiğini düşündü, ama Kıraç'tan sonra hiç öyle gelmiyordu. Belki gece için sıcak, ama kırmızı ceketinin düğmelerini çözmesini gerektirecek kadar değil. Aşağıdaki ırmak asla geniş olmamıştı ve şimdi normal genişliğinin yarısına inmişti, ama o yine de suyun kuzeye akmasını, geçen bulutların düşürdüğü ay gölgelerinin karanlık, pırıltılı yüzeyde oynaşmasını izlemekten zevk alıyordu. Aslında gece vakti burada olmasının sebebi buydu: Bir süre akan suyu izlemek. Koruma büyülerini koymuş, kasabayı çevreleyen Aiel kampını sarmıştı. Aiellerin kendilerinin koyduğu nöbetçiler görmeden tek bir serçe geçemezdi. Bir ırmağın akışından teselli bularak bir saat harcayabilirdi.

Asmodean'la çalışabilmek için Moiraine'e gitmesini emredeceği bir başka geceden daha iyiydi kuşkusuz. Kadın yemeklerini getirmeye, Cairhien'e ulaşmadan bildiği her şeyi Rand'ın kafasına sokmaya kararlıymış gibi, o yemeğini yerken konuşmaya başlamıştı. Rand onun, dün gece yaptığı gibi, yanında kalmak için yalvarmasına dayanamıyordu... kadın gerçekten yalvarıyordu. Moiraine gibi bir kadın için bu davranış o kadar tuhaftı ki, sırf yalvarmayı bıraksın diye kabul etmek zorunda kalmıştı. Muhtemelen kadının hedeflediği de buydu. Irmağın sessizce akan dalgalarını dinleyerek bir saat geçirmek çok daha iyiydi. Şansı varsa Moiraine bu gecelik pes ederdi.

Su ile iki kıyıdaki otların arasındaki sekiz on adımlık kil kurumuş, çatlamıştı. Rand, o bulutların yağmur yağdırmasını sağlayabilirdi. Kasabanın iki çeşmesi kurumuştu, temizlenemeyecek kadar kirlenmiş

olmayan kuyuların üçte biri toz doluydu. Ama doğru sözcük “yağdırmaya çalışmak” olurdu. Bir kez yağmur yağmasını sağlamıştı; asıl mesele, nasıl yaptığını hatırlamaktı. Bunu başarırsa, bu sefer sele ve ağaç kıran bir fırtınaya dönüştürmemek için çabalaması gerekirdi.

Asmodean’ın faydası olmazdı; hava durumu hakkında fazla bilgisi yok gibiydi. Adamın öğrettiği her bilgi kırıntısına karşın, Asmodean’ın ellerini havaya fırlatmasına ya da yaltaklanıp bir vaat sunmasına sebep olan iki konu oluyordu. Bir zamanlar Terkedilmişlerin her şeyi bildiğini, hemen hemen her şeye güçlerinin yettiğini sanırdı. Ama diğerleri de Asmodean gibiyse, zayıflıkları kadar cahil oldukları konular da vardı. Bazı konularda onlardan daha fazlasını biliyor olması mümkündü pekâlâ. En azından bazılarından daha fazla. Sorun, kim olduklarını bulmaktı. Hava durumunu idare etmek konusunda Semirhage da Asmodean kadar kötüydü.

Üç Kat Topraklar’daki gecenin içine çıkmış gibi ürperdi. Bunu ona Asmodean söylememişti. Bu gece uyumayı düşünüyorsa, suyu dinlemek ve düşünmemek çok daha iyi olacaktı.

Sulin yaklaştı, *shoufa*’sı omuzlarına inmiş, kısa beyaz saçları ortaya çıkmıştı. Korkuluğa yaslandı. Sırım gibi Kız, yayı, okları, mızrakları, hançeri ve kalkanı ile, savaşmaya hazırdı. Bu gece yakın koruması oydu. İki düzine daha *Far Dareis Mai* on adım ötede, köprünün üzerinde rahatça çömelmişti. “Tuhaf bir gece,” dedi kadın. “Kumar oynuyorduk, ama aniden herkes altıdan başka bir şey atmaz oldu.”

“Üzgünüm,” dedi Rand düşünmeden ve kadın ona garip garip baktı. Bilmiyordu, elbette; Rand bilginin fazla yayılmasına izin vermemişti. *Ta’veren* olarak salıverdiği dalgalar tuhaf, gelişigüzel şekillerde yayılıyordu. Bilseler, Aieller bile on beş kilometreden daha yakına sokulmak istemezdi.

Bugün üç Taş Köpek’in önündeki zemin açılıvermiş, adamları bir engerek yuvasına düşürmüştü, ama yılanların düzinelerce ısırığından teki bile kumaştan başka bir şeye denk gelmemişti. Rand, olasılıkları bükenin kendisi olduğunu biliyordu. Tal Nethin, eyer imalatçısı, Taien’den canlı kurtulmuş, ama bu öğlen bir taşa takılıp düz, çimenli zemine düşmüş ve boynunu kırmıştı. Rand bunun da kendi yüzünden olmasından çok korkuyordu. Diğer yandan Bael ile Jheran, o yanlarındayken, yürümeye ara vermeden kuru etten oluşan öğle yemeklerini yerlerken, Shaaradlar ile Goshienler arasındaki kan davasına son vermişlerdi. Hâlâ birbirlerinden hoşlanmıyorlardı ve ne yaptıklarını anlamamış görünüyorlardı, ama olup

bitmişti, yeminler ve su antları verilmişti, her adam diğerinin içmesi için kupasını uzatmıştı. Aieller için su antları tüm diğer yeminlerden daha güçlüydü; Shaaradlar ile Goshienler koyun, keçi ve sığır için birbirlerine saldırmaya başlamadan nesiller geçecekti.

Rand bu gelişigüzel etkilerin kendi lehine işleyip işlemeyeceğini merak etti; belki ancak bu kadar oluyordu. Bugün onun sorumlu olduğu başka her ne olmuşsa, bilmiyordu; sormamıştı ve işitmemeyi tercih ederdi. Baeller ve Jheranlar Tal Nethinlerin başına geleni ancak kısmen telafi edebilirdi.

“Enaila ile Adelin’i günlerdir görmüyorum,” dedi. Konuyu değiştirmek için başka herhangi bir konu kadar iyiydi. Özellikle o ikisi, Rand’ı koruma görevleri konusunda çok kıskanç görünüyorlardı. “Hastalandılar mı?”

Sulin’in bu sefer fırlattığı bakış daha da tuhaftı. “Oyuncaklarla oynamaktan vazgeçmeyi öğrendiklerinde dönecekler, Rand al’Thor.”

Rand ağzını açtı, sonra yine kapattı. Aieller tuhaftı. Aviendha’nın dersleri daha az değil, tam tersine daha da tuhaf görünmelerine sebep oluyordu. Ama bu saçmaydı. “Eh, söyle onlara, onlar yetişkin kadınlar ve öyle davranmak zorundalar.”

Ay ışığı altında bile kadının gülümsemesinin eğlenti dolu olduğunu görebiliyordu. “*Car’a’carn*’ın dilediği gibi olsun.” Bu da ne demek oluyordu? Kadın, dudaklarını düşünceli düşünceli büzerek onu bir an süzdü. “Bu gece daha yemedin. Hâlâ herkese yetecek kadar yiyecek var ve kendin aç kalarak tek bir mideyi dolduramazsın. Yemek yemezsen, insanlar *senin* hasta olduğun konusunda endişelenmeye başlayacaklar. Hastalanacaksın.”

Rand alçak sesle güldü, kaba bir hırıltı. Bir an *Car’a’carn,* bir sonrakinde... Yiyecek bir şey bulmazsa, muhtemelen Sulin gidip bizzat getirirdi. Ve bir de yedirmeye kalkardı. “Yerim. Moiraine artık yatmış olmalı.” Bu sefer kadının fırlattığı tuhaf bakış tatmin ediciydi; bir seferlik, Rand onun anlamadığı bir şey söylemişti.

Korkuluktan atlarken, taş döşeli yol üzerinde köprüye doğru yürüyen bir atın toynak seslerini duydu. Bir anda bütün Kızlar doğruldu, peçeler kaldırıldı; yarısı yaylarına ok taktı. Rand’ın eli içgüdüyle kılıcına gitti, ama kılıç orada değildi. Aieller onun ata binmesi ve o şeyi eyerinde taşıması hakkında tuhaf hissediyorlardı zaten; kılıcı beline takarak âdetlerine daha fazla ters gitmek istememişti. Dahası, yaklaşan atların sayısı çok değildi ve yürüyerek geliyorlardı.

Elli kişilik bir Aiel eşlikçi grubu tarafından sarılmış olarak belirdikleri zaman, atlıların yirmiden az oldukları ve keyifsiz bir halde eyerlerine

çökmüş oldukları görüldü. Çoğu çıkıntılı miğferler ve zırhlarının altına bol, çizgili kollu Tear ceketleri giymişti. Öndeki ikili yaldızlı zırhlar giymişti ve miğferlerinin önüne geniş, beyaz tüyler takılmıştı. Kol yenlerindeki çizgiler ay ışığı altında saten gibi parlıyordu. Ama arkadaki yarım düzine adam Tearlılardan daha kısa ve inceydi. İkisi, sırtlarına takılmış koşumlarda küçük sancaklar taşıyor, koyu renk ceketler ve yüzlerini ortada bırakacak şekilde kesilmiş, çan şeklinde miğferler giyiyorlardı. Cairhienliler sancakları savaşta subayları ayırt etmek ve bir lordun kişisel hizmetkârlarını belirlemek için kullanırdı.

Tüylü Tearlılar onu gördüklerinde bakakaldılar, şaşkın şaşkın bakıştılar, sonra atlardan inip, miğferlerini ellerine alarak önünde diz çöktüler. Gençtiler, Rand'dan biraz daha büyük, ikisinin siyah sakalı da Tear asillerinin modasına göre, sivri uçlarla bitecek şekilde kesilmişti. Göğüs zırhları çukur çukur olmuştu ve yaldızları soyulmuştu; bir yerlerde kılıç vuruşturmuşlardı. İkisi de, görmezden gelinirse kaybolacaklarmış gibi, Aiellere bakmaktan kaçındı. Kızlar peçelerini indirmişlerdi, ama yine de diz çökmüş adamlara bir mızrak ya da ok saplamaya hazır görünüyorlardı.

Tearlıların arkasından Rhuarc geldi, yanında kendisinden biraz daha uzun, gri gözlü bir Aiel vardı. İkisi diz çökenlerin arkasında durdular. Mangin Jindo Taardadlarındandı ve Tear Taşı'na girenlerden biriydi. Atlıları Jindolar getirmişti.

"Lord Ejder," dedi tombul, pembe yanaklı genç lord, "ruhum kavrulsun, ama *sizi* tutsak mı aldılar?" Sürahi kulpu gibi kulakları ve patates gibi bir burnu olan ve sakalına rağmen çiftçiye benzeyen arkadaşı sinirli sinirli düz saçlarını alnından arkaya süpürüyordu. "Bizi Şafak denen birine götürdüklerini söylemişlerdi. *Car'a'carn.* Öğretmenimin anlattıklarından hatırladığım kadarıyla, şeflerle ilgili bir şey. Beni affedin, Lord Ejder. Ben Selorna Evi'nden Edorion ve bu da Andiama Evi'nden Estean."

"Şafakla Gelen benim," dedi Rand sessizce. "Ve *Car'a'carn!*" Şimdi hatırlamıştı: O Taş'tayken zamanlarını içki içerek, kumar oynayarak ve kadın peşinde koşarak geçiren genç lordlar. Estean'ın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı; Edorion bir an şaşkın şaşkın baktı, sonra aniden her şey mantıklı gelmeye başlamış gibi ağır ağır başını salladı. "Ayağa kalkın. Cairhienli yoldaşlarınız kim?" Canlarını kurtarmak için Shaidolardan ya da gördükleri herhangi bir Aiel'den kaçmayan Cairhienlilerle tanışmak ilginç olacaktı. Aynı sebepten, eğer Edorion ve

Estean'ın yanındaysalar, bu topraklardaki ilk destekçileri olabilirlerdi. İki Tearlının babaları emirlerine itaat etmişlerse. "Onları öne getirin."

Estean ayağa kalkarken şaşkın şaşkın gözlerini kırpıştırdı, ama Edorion biraz duraksadıktan sonra dönüp bağırdı, "Meresin! Daricain! Buraya gelin!" Tıpkı köpek çağırır gibi. Adamlar atlarından inerken Cairhien sancakları hopladı.

"Lord Ejder." Estean duraksadı, susamış gibi dudaklarını yaladı. "Siz... Aielleri Cairhien'e siz mi gönderdiniz?"

"Şehre saldırdılar demek?"

Rhuarc başını salladı ve Mangin, "Bunlara inanacak olursak Cairhien hâlâ dayanıyor. Ya da üç gün önce dayanıyordu," dedi. Hâlâ dayandığını düşünmediği açıktı. Ağaçkatillerinin yaşadığı bir şehrin umurunda olmadığı daha da açıktı.

"Onları ben göndermedim, Estean," dedi Rand, iki Cairhienli aralarına katılırken. Adamlar miğferlerini çıkararak diz çöktüler. Edorion ve Estean ile yaşıt adamlardı, saçları kulakları hizasında tıraşlanmıştı ve kara gözleri ihtiyatlıydı. "Şehre saldıranlar benim düşmanlarım, Shaidolar. Mümkünse Cairhien'i kurtarmayı planlıyorum."

Cairhienlilere de kalkmalarını söylemesi gerekti; Aiellerle geçirdiği zaman, Dünyanın Omurgası'nın bu yanındaki âdetleri, eğilmeleri, diz çökmeleri unutmasına sebep olmuştu. Adamların tanıştırılmasını istedi ve Cairhienliler kendilerini tanıttılar. Daganred Evi'nden Lord Teğmen Meresin –sancağı kırmızı beyaz dikey, dalgalı çizgilerdi– ve Annallin Evi'nden Lord Teğmen Daricain. Daricain'in sancağı kırmızı siyah küçük karelerle kaplıydı. Lord olmaları şaşırtıcıydı. Cairhien'de askerlere lordlar komuta eder, başlarında dururlardı, ama kafalarını tıraşlayıp kendileri asker olmazlardı. Ya da eskiden olmazlardı; görünüşe göre çok şey değişmişti.

"Lord Ejder." Meresin bunu söylerken biraz tereddüt etti. O ve Daricain solgun, ince adamlardı, dar yüzleri ve uzun burunları vardı, ama Meresin biraz daha iriydi. İkisi de son zamanlarda yiyecek pek bir şey bulamamış gibi görünüyordu. Meresin sözünün kesilmesinden korkarmış gibi telaşla devam etti. "Lord Ejder, Cairhien dayanabilir. Günlerce, belki on on iki gün, ama onu kurtaracaksanız hemen gelmelisiniz."

"Biz bu yüzden çıktık," dedi Estean, Meresin'e karanlık bir bakış fırlatarak. İki Cairhienli bakışlara karşılık verdiler, ama meydan okumalarında biraz da teslimiyet vardı. Estean alnındaki saçları arkaya süpürdü. "Yardım bulmak için. Her yöne gruplar gönderildi, Lord Ejder."

Alnındaki tere rağmen ürperdi ve sesi uzak, boş bir tını aldı. “Yola çıkarken sayımız daha fazlaydı. Baran’ın, karnına aldığı bir mızrakla, çığlıklar atarak düştüğünü gördüm. Bir daha kart tutamayacak. Bir kupa dolusu sert brendi hoşuma giderdi.”

Edorion kaşlarını çatarak miğferini eldivenli elinde çevirdi. “Lord Ejder, şehir biraz daha dayanabilir, ama bu Aieller oradakilerle savaşacaksa, mesele, onları zamanında oraya götürüp götüremeyeceğiniz. Ben on on iki günün fazla iyimser bir tahmin olduğunu düşünüyorum. Aslında, dışarı çıkmamın tek sebebi, o Aieller duvarı aştıklarında canlı yakalanmaktansa bir mızrakla ölmenin daha iyi olacağını düşünmem. Şehir, Aiellerin önünden kaçan mültecilerle tıka basa dolu; şehirde tek köpek, tek güvercin kalmadı ve kısa süre sonra tek bir sıçan kalacağından da kuşkuluyum. Tek iyi tarafı, dışarıda Couladin varken artık kimsenin Güneş Tahtı’na kimin çıkacağına aldırmaması.”

“İkinci gün Şafakla Gelen’e teslim olmamızı söyledi,” diye araya girdi Daricain ve sözü kesilen Edorion keskin bakışlarla ona baktı.

“Couladin tutsaklarla biraz eğlendi,” dedi Estean. “Yay menzilinin ötesinde, ama duvarlardaki herkesin görebileceği bir yerde. Çığlıklarını herkes duyabiliyordu. Işık ruhumu yaksın, direncimizi mi kırmaya çalışıyordu, yoksa yalnızca bu işten zevk mi alıyordu, bilmiyorum. Bazen köylülerin şehre koşmasına izin veriyor, sonra güvenliğe kavuşmak üzereyken vurduruyor onları. Cairhien ne kadar güvenliyse. Yalnızca köylüler, ama...” Sesi solup gitti, Rand’ın “yalnızca köylüler” hakkındaki fikirlerini hatırlamış gibi yutkundu. Rand ona bakmakla yetindi, ama adam büzüldü, kendi kendine brendi hakkında bir şeyler mırıldandı.

Edorion bir anlık sessizlikte atıldı. “Lord Ejder, asıl önemli olan, hemen gelebilirseniz şehrin siz gelene kadar dayanabilecek olması. İlk saldırıyı püskürtebilmemizin tek sebebi, Önkapı’nın alev alması...”

“Neredeyse tüm şehir yanacaktı,” diye araya girdi Estean. Önkapı, Cairhien duvarlarının hemen dışında, başlı başına bir şehirdi ve Rand’ın hatırladığı kadarıyla daha çok ahşaptan yapılmıştı. “Irmak yanı başında olmasaydı felaket olurdu.”

Diğer Tearlı hemen üzerinden konuştu. “...ama Lord Meilan savunmayı iyi planladı ve Cairhienliler şimdilik cesaretlerini koruyor gibiler.” Bu, Meresin ile Daricain’in ona kaşlarını çatarak bakmasına sebep oldu; ama adam ya görmedi ya da görmezlikten geldi. “Şansımız varsa yedi gün, belki en fazla sekiz. Eğer siz...” Aniden Edorion’un tombulluğu verdiği nefesle

sönmüş gibi göründü. “Tek at görmedim,” dedi, kendi kendine konuşur gibi. “Aieller ata binmiyor. Bu kadar yaya adamı asla zamanında yetiştiremezsiniz.”

“Ne kadar?” diye Rhuarc’a sordu Rand.

“Yedi gün,” dedi adam. Mangin başını salladı ve Estean bir kahkaha attı.

“Ruhum kavrulsun, bizim at üzerinde buraya gelmemiz o kadar sürdü. Aynı sürede yaya olarak dönebileceğinizi düşünüyorsanız hepiniz...” Üzerindeki Aiel gözlerinin farkına varınca Estean yüzündeki saçları arkaya attı. “Bu kasabada brendi var mı?” diye mırıldandı.

“Önemli olan bizim ne kadar hızlı gideceğimiz değil,” dedi Rand sessizce, “sizin ne kadar hızlı gidebileceğiniz. Adamlarınızın bir kısmını attan indirip atlarını yedek olarak kullanabilirsiniz. Meilan ve Cairhien’in yardımın yolda olduğunu bilmesini istiyorum. Ama her kim gidecekse, Shaidoların eline geçerse çenesini açmayacağından emin olmalı. Couladin’in, kendi kendine öğrenebileceğinden daha fazlasını bilmesini istemiyorum.” Estean’ın yüzü, Cairhienlilerinkinden daha beyaz oldu.

Meresin ve Daricain aynı anda dizleri üzerine çöktüler ve her biri Rand’ın birer elini yakalayıp öptü. Rand bunu yapmalarına, becerebildiğince sabırla izin verdi; Moiraine’in mantıklı gelen tavsiyelerinden biri, ne kadar tuhaf ya da itici gelse de, zorunlu kalmadığınız sürece insanların âdetlerine ters düşmemeniz gerektiği ve ters düşmek zorunda kalsanız bile bir daha düşünmeniz idi.

“Biz gideriz, Lord Ejder,” dedi Meresin nefes nefese. “Teşekkür ederim, Lord Ejder. Teşekkür ederim. Işık altında, babam ya da Yüksek Lord Meilan dışında birine tek kelime etmektense ölmeye yemin ediyorum.”

“Işık’ın inayeti üzerinizde olsun, Lord Ejder,” diye ekledi diğeri. “Işık’ın inayeti üzerinizde olsun ve Işık sizi sonsuza dek aydınlatsın. Ölüme kadar hizmetinizdeyim.” Rand, Meresin’in de hizmetinde olduğunu söylemesine izin verdi, sonra kararlılıkla ellerini çekti ve ayağa kalkmalarını söyledi. Ona bakma tarzları hoşuna gitmiyordu. Edorion bu adamları köpek çağırır gibi çağırmıştı, ama adamların kendisi efendisine bakan köpekler gibi bakmamalıydı.

Edorion derin bir nefes alarak pembe yanaklarını şişirdi ve ağır ağır nefesini verdi. “Sanırım tek parça halinde çıkabilmişsem, tek parça halinde girebilirim de. Lord Ejder, sizi kızdırıyorsam beni affedin, ama gerçekten

yedi gün içinde gelebileceğinize dair, diyelim ki, bin altın kronuna iddiaya girer misiniz?”

Rand adama bakakaldı. Bu adam da Mat kadar kötüydü. “Değil bin, yüz gümüş kronum bile yok...”

Sulin araya girdi. “Parası var, Tearlı,” dedi kararlılıkla. “İddiana girer, ama ancak ağırlığa bakarak on bin yaparsan.”

Edorion kahkaha attı. “Kabul, Aiel. Ve kaybetsem de her bakırına değer. Aslında düşününce, kazanırsam parayı tahsil edecek kadar yaşamam. Gelin, Meresin, Daricain.” Hâlâ köpek çağırır gibi konuşuyordu. “At binelim.”

Rand, üçü eğilip atları ile aradaki mesafeyi yarılayana kadar bekledi, sonra hızla beyaz saçlı Kız’a döndü, “Bin altın kronum olduğunu söyleyerek ne demek istedin? Değil on bin, hayatım boyunca bin kronu bile bir arada görmedim.”

Kızlar Rand delirmiş gibi bakıştılar; Rhuarc ile Mangin de öyle. “Tear Taşı’nda bulunan hazinenin beşte biri Taş’ı alanlara aittir ve taşıyacak durumları olduğunda talep edilir.” Sulin, bir çocuğa günlük yaşamın basit gerçeklerini açıklıyormuş gibi tane tane konuştu. “Oradaki şef ve savaş önderi olarak, o beşte birin onda biri sana ait. Tear, zafer hakkı ile, şef olarak sana teslim oldu, bu yüzden Tear’ın da onda biri senin. Ve bu topraklarda da beşte bir alabileceğimizi söyledin... vergi olarak.” Sözcüğü takılarak söyledi; Aiellerde vergi yoktu. “Onun onda biri de, *Car’a’carn* olarak sana ait.”

Rand başını iki yana salladı. Aviendha ile yaptığı onca sohbet sırasında, beşte bir kuralının kendisi için de geçerli olup olmadığını sormak hiç aklına gelmemişti; *Car’a’carn* olsa da olmasa da, o Aiel değildi ve bu konu kendisi ile ilgili görünmemişti. Eh, adı vergi olmayabilirdi, ama kralların vergi kullandığı gibi kullanabilirdi onu. Ne yazık ki, bunun nasıl yapıldığı konusundaki fikirleri belirsizdi. Moiraine’e sorması gerekecekti; kadının derslerde anlatmadığı bir konu buydu. Belki çok açık olduğunu, Rand’ın bilmesi gerektiğini düşünmüştü.

Elayne vergilerin ne için kullanıldığını bilirdi; onun dersleri Moiraine’inkilere göre kesinlikle daha eğlenceli geçmişti. Rand onun nerede olduğunu bilmeyi diledi. Muhtemelen hâlâ Tanchico’da; Egwene art arda gelen iyi dilekler dışında pek az şey anlatıyordu ona. Elayne’i oturtup o iki mektubu açıklatabilmeyi diledi. Mızrağın Kızları ya da Andor’un Kız-Veliahtı, kadınlar tuhaftı. Belki Min dışında. Min ona gülmüştü, ama asla tuhaf bir dilde konuşuyormuş gibi hissetmesine sebep olmamıştı. Artık

gülmezdi. Min'i bir daha görecek olsa, kız Yenidendoğan Ejder'den uzaklaşmak için yüz elli kilometre koşardı.

Edorion tüm adamlarını atlarından indirdi, atlardan birini aldı ve Estean'ın atı ile birlikte diğerlerini dizginlerinden art arda bağladı. Kuşkusuz kendi atını Shaidoların arasından geçecek son koşu için saklıyordu. Meresin ve Daricain de kendi adamları konusunda aynısını yaptı. Cairhienlilerin ikişer yedek attan fazlası yoktu, ama hiçbiri Tear atlarından birini alması gerektiğini düşünür görünmedi. Atları eşkin sürerek, Jindo eşlikçileri ile birlikte batıya doğru uzaklaştılar.

Estean, kimseye bakmamaya dikkat ederek köprünün ayağında bir Aiel halkasının içinde huzursuz huzursuz duran adamlarına doğru uzaklaşacak oldu. Mangin onun kırmızı çizgili kol yenini yakaladı. "Bize Cairhien içindeki durumu anlatabilirsin, ıslaktopraklı." Tombul yüzlü adam bayılmak üzere gibi göründü.

"Eminim soracağınız bütün soruları yanıtlayacaktır," dedi Rand keskin bir sesle, sormak fiilini vurgulayarak.

"Yalnızca soru olacak," dedi Rhuarc, Tearlının diğer kolunu yakalayarak. O ve Mangin kendilerinden çok daha kısa olan adamı taşıyor gibi görünüyorlardı. "Şehri savunanları uyarmak iyi, güzel, Rand al'Thor," diye devam etti Rhuarc, "ama izci göndermeliyiz. Koşarak giderlerse Cairhien'e atlılar ile aynı zamanda varırlar ve Couladin'in Shaidoları nasıl yerleştirdiği hakkında bilgi getirirler."

Rand, üzerindeki Mızrağın Kızı gözlerini hissedebiliyordu, ama doğrudan Rhuarc'a baktı. "Gök Gürültüsünde Yürüyenler?" diye öneride bulundu.

"Sha'mad Conde," diye onayladı Rhuarc. O ve Mangin Estean'ı döndürdü –gerçekten taşıyorlardı onu– ve diğer askerlere doğru yürümeye başladılar.

"Sorun!" diye seslendi Rand peşlerinden. "O sizin müttefikiniz ve benim emrim altında." Estean'ın bu ikincisi olup olmadığına dair en ufak fikri yoktu... Moiraine'e sorması gereken bir şey daha. Gerçekte ne kadar müttefik olduğunu da bilemiyordu... babası Yüksek Lord Torean Rand'ın aleyhine yeterince entrika çevirmişti. Ama Couladin'in alışkanlıklarına benzer uygulamalara izin vermeyecekti.

Rhuarc başını çevirerek salladı.

"Halkına iyi bakıyorsun, Rand al'Thor." Sulin'in sesi rendelenmiş tahta kadar düzdü.

“Deniyorum,” dedi ona. Yeme gelmeyecekti. Shaidoları gözlemek için her kim gidecekse, bazıları geri dönmeyecekti. Mesele buydu. “Sanırım şimdi bir şeyler yiyeceğim. Ve biraz da uyuyacağım.” Gece yarısına iki saatten çok kalmış olamazdı ve senenin bu vaktinde gün erken doğuyordu. Kızlar, saldırı beklermiş gibi gölgeleri ihtiyatla gözleyerek, kendi aralarında elleriyle konuşarak peşinden geldiler. Ama zaten Aieller hep saldırı beklerdi.

31
Uzak Karlar

Eianrod sokakları dümdüz uzanıyor, dik açılarla birleşiyor, gerektiği yerde, düzgün taş taraçalarla çevrilmiş tepeleri kesiyordu. Taş tahta çatılı taş binalarda, tamamen dik çizgilerden oluşuyormuş gibi köşeli bir görünüş vardı. Eianrod Couladin'e düşmemişti; Shaidolar oradan geçerken hiç insan yoktu. Evlerin çoğu kömürleşmiş kirişlerden ve boş, yıkık kabuklardan ibaretti. Buna, Moiraine'in tüccarlara ait olduğunu söylediği geniş, üç katlı, balkonlu binalar da dahildi. Sokaklara kırık mobilyalar ve giysiler saçılmıştı, aralarında parçalanmış tabaklar, pencere camları, tek çizmeler, el aletleri ve oyuncaklar vardı.

Yangın farklı zamanlarda gelmişti. Rand bu kadarını kendi kendine, kararmış kütüklerin eskiliğine ve kömür kokusuna bakarak çıkartabiliyordu, ama Lan kasabanın el değiştirdiği savaşların nasıl aktığını anlatabiliyordu. Büyük olasılıkla Güneş Tahtı'na göz diken değişik Evler arasında, ama sokakların nasıl göründüğüne bakılırsa, Eianrod'a son gelen eşkıyalar olmuştu. Cairhien'de dolaşan çetelerin çoğu hiç kimseye bağlı değildi ve altından başka hiçbir şeye önem vermezdi.

Rand, kasabanın iki meydanından daha büyük olanının üzerindeki tüccar evlerinden birine gitti. Kalın, köşeli taştan korkulukları bulunan geniş merdivenleri, tozlu, yuvarlak havuzunda sessiz bir çeşmesi, ağır balkonları olan, gri taştan, kare şeklinde, üç katlı bir binaydı. Bir kez daha yatakta uyuma şansı vazgeçilemeyecek kadar güzel görünmüştü ve Aviendha'nın çadırlarda kalacağını umuyordu; onun ya da Bilgelerin çadırı olabilirdi, umurunda değildi, yeter ki, onun birkaç adım ötedeki nefesini dinleyerek uyumaya çalışmasın. Son zamanlarda, *saidin*'e uzanmamışken

bile kızın kalp atışlarını duyabildiğini hayal etmeye başlamıştı. Ama kız uzak durmazsa bile, bazı önlemler almıştı.

Kızlar basamaklarda durdu, bazıları her yönde pozisyon almak için binanın yanlarına doğru koşturdu. Rand kadınların, bir gecelik olsa bile, bu binayı da Kızların Çatısı ilan edeceğinden korkmuştu ve bu yüzden, doğru düzgün bir çatısı olan, pencerelerinin çoğu kırılmadan kalmış birkaç binadan biri olan bu binayı seçer seçmez, Sulin'e bu binayı Badeçay Biraderler Çatısı ilan ettiğini bildirmişti. Emond Meydanı'ndaki Badeçay'dan su içmemiş kimse binaya giremezdi. Ona fırlattığı bakışa bakılırsa, kadın onun neyin peşinde olduğunu çok iyi anlamıştı, ama hiçbiri, dar, dikey panellerden oluşmuş görünen geniş kapıların ötesine geçmemişti.

İçeride, geniş odalar çıplaktı, ama beyaz cüppeli *gai'shain*'lar giriş holüne kendileri için birkaç battaniye sermişti. Yüksek, sıva tavan sert karelerden bir desenle süslenmişti. *Gai'shain*'ları dışarıda tutmak istese bile, Rand'ın elinden bir şey gelmezdi; başka bir yerde uyumaya karar vermediği sürece Moiraine'i dışarıda tutmak da öyle. Rahatsız edilmemek konusunda ne emir vermiş olursa olsun, kadın hep Kızların geçmesine izin vermesi için bir yol buluyordu ve gitmesi için hep açık bir emir vermek gerekiyordu.

Daha Rand kapıyı kapatmadan, kadın ve erkek *gai'shain*'lar rahatça doğruldular. O uyuyana dek uyumayacaklardı ve gece bir şey istemesi ihtimaline karşı nöbetleşe bekleyeceklerdi. Onlara bunu yapmamalarını emretmeyi denemişti, ama bir *gai'shain*'a hizmet etmemesini söylemek bir yün balyasını yalamaktan farklı değildi; her ne izlenim bırakmışsanız, sizin ayak parmaklarınız kaybolur kaybolmaz o da kayboluyordu. Elini sallayarak *gai'shain*'ları uzaklaştırdı ve mermer merdiveni tırmandı. O *gai'shain*'lardan bazıları bazı mobilyalar kurtarmıştı ve bunlara bir yatak, iki tüy şilte de dahildi ve Rand yıkanıp...

Yatak odasının kapısını açar açmaz yerinde dondu. Aviendha çadırlarda kalmayı tercih etmemişti. Uyumsuz çatlak çanağı ve sürahisi ile lavabonun önünde, bir elinde bir kumaş parçası, diğerinde bir kalıp sarı sabun, ayakta duruyordu. Çıplak. Rand kadar sersemlemiş görünüyordu ve kıpırdayamıyordu.

"Ben..." Kız susup yutkundu, iri yeşil gözleri delikanlınınkilere dikilmişti. "Bu... kasabada ter çadırı yapamadım, bu yüzden ben de sizin yıkanma yönteminizi deneyeyim..." Kız tamamen sert kaslardan ve yumuşak kıvrımlardan oluşmuştu; baştan ayağa ıslak ıslak parlıyordu. Rand kızın bacaklarının bu kadar uzun olabileceğini hiç hayal etmemişti.

“Köprüde biraz daha kalacağını sanmıştım. Ben...” Sesi tizleşti; gözleri panik içinde irileşti. “Beni görmen için ayarlama yapmadım! Senden uzaklaşmalıyım. Becerebildiğimce uzağa! Zorunluyum!”

Aniden kızın yanında, havada pırıltılı, dikey bir çizgi belirdi. Dönüyormuş gibi genişleyerek bir kapıya dönüştü. Kapıdan içeri buz gibi bir rüzgâr esti ve yanında yoğun bir kar perdesi taşıdı.

“Uzaklaşmalıyım!” diye feryat etti kız ve tipinin içine atıldı.

Kapı hemen dönerek daralmaya başladı, ama Rand düşünmeden yönlendirdi ve kapıyı önceki genişliğinin yarısında yakaladı. Neyi, nasıl yaptığını bilmiyordu, fakat bunun Yolculuk için kullanılan bir kapı olduğundan emindi, tıpkı Asmodean’ın ona bahsettiği, ama öğretemediği kapı gibi. Düşünecek zamanı yoktu. Aviendha her nereye gittiyse, bir kış fırtınasının ortasına çırılçıplak dalmıştı. Rand ördüğü akışları bağladı, yataktaki tüm battaniyeleri kaptı ve kızın giysileri ile şiltesinin üzerine attı. Battaniyeler, giysiler ve halıları hep birden toplayarak kızın birkaç saniye arkasından fırtınaya daldı.

Buz gibi bir rüzgâr, dönüp duran bir beyazlıkla dolu gece havasında çığlıklar atıyordu. Boşluk’a sarılı olmasına rağmen Rand bedeninin titrediğini hissedebiliyordu. Karanlıkta belirsizce, dağınık şekiller seçti; ağaç olduklarını düşündü. Soğuktan başka koku yoktu. Önünde, karanlık ve kar fırtınası ile belirsizleşmiş bir şekil hareket ediyordu; Boşluk sayesinde gözleri daha keskinleşmiş olmasa kaçırabilirdi. Elinden geldiğince hızlı koşan Aviendha. Kalın bohçayı göğsüne bastırarak, dizlerine gelen karların içinde bata çıka kızın peşinden gitti.

“Aviendha! Dur!” Uluyan rüzgârın sesini bastıracağından korktu, ama kız duydu. Ve daha hızlı koşmaya başladı. Rand kendini hızlanmaya zorladı, sendeledi, gittikçe derinleşen kar çizmelerini çekiştirirken takıldı. Kızın çıplak ayaklarının bıraktığı izler hızla doluyordu. Bu fırtınada onu gözden yitirirse... “Dur, seni aptal kadın! Kendini öldürmeye mi çalışıyorsun?” Sesi kızı kırbaçlamış gibiydi.

Sertçe kendini zorladı, yarı düşerek ve doğrularak, karda takılarak, rüzgârda devrilerek, ağaçlara toslayarak koştu. Gözlerini kızdan ayırmaması gerekiyordu. Bu ormanın ya da her neresi ise onun ağaçları birbirinden uzak olduğu için minnet duyuyordu.

Boşluk’ta planlar kayıp geçti ve bir kenara atıldı. Fırtınayı dindirmeye çalışabilirdi... ve belki sonuç havayı buza döndürmek olurdu. Karın yağmasını önlemek için bir Hava perdesi örmesi, ayağının altındakiler için

hiçbir şey yapamazdı. Ateş'le kendine bir yol eritebilirdi... ve kar yerine çamura gömülürdü. Elbette...

Yönlendirdi ve önündeki kar bir karış genişliğinde eridi, eriyen şerit o koştukça önünde uzandı. Buharlar yükseliyor, yağan kar kumlu toprağın otuz santimetre üzerinde yok oluyordu. Çizmelerinin altındaki ısıyı hissedebiliyordu. Neredeyse dizlerine kadar bedeni kemik donduran soğukla titriyordu; ayakları terliyordu ve ısınmış yerden kaçınıyordu. Ama artık arayı kapatmaya başlamıştı. Beş dakika sonra...

Aniden, takip ettiği belirsiz şekil bir deliğe düşmüş gibi kayboldu.

Gözlerini onu son gördüğü yere dikerek becerebildiğince hızlı koştu Rand. Aniden ayak bileklerine, sonra ayak bilekleri ile dizlerinin yarısına gelen buz gibi bir akarsuyun içinde buldu kendini. İleride, eriyen kar daha fazla su sergiliyordu ve buzun kıyısı ağır ağır geriliyordu. Kara sudan buhar yükselmiyordu. Buhar ya da ırmak, hızla akan suları ısıtmak için yönlendiremeyeceği kadar genişti. Kız buzdan suya düşmüş olmalıydı, ama kendisi içine girerse onu kurtaramazdı. *Saidin*'le doluyken soğuğun pek az farkındaydı, ama dişleri kontrol edilemez bir biçimde takırdıyordu.

Kıyıya çekilerek bakışlarını Aviendha'nın battığını düşündüğü yere dikti ve hâlâ çıplak olan zemine, ırmağın epey berisine Ateş akışları yönlendirdi, ta ki kum eriyene, birleşene, beyaz beyaz parlamaya başlayana kadar. Bu fırtınada bile orası bir süre sıcak kalırdı. Bohçayı eriyen yerin yanına bıraktı –kızın hayatı o battaniyeleri ve halıları bulabilmesine bağlıydı–, sonra eriyen yolun bir yanındaki derin beyazlığın içine daldı ve dümdüz uzandı. Ağır ağır karla kaplı buzun üzerinde süründü.

Rüzgâr, üzerinde çığlıklar atıyordu. Ceketi yoktu sanki. Elleri uyuşmuştu, ayakları da uyuşuyordu; zaman zaman bedeninden geçen ürpertiler dışında titremeyi bırakmıştı. Boşluk'un içinde soğuk ve sakin, neler olduğunu biliyordu; İki Nehir'de de tipiler olurdu, ama bu kadar soğuk değil. Bedeni soğuğa teslim oluyordu. Kısa sürede sıcaklık bulamazsa, Boşluk'un içinde sakin sakin kendi ölümünü seyredebilirdi. Ama o ölürse Aviendha da ölürdü. Şimdiye dek ölmemişse.

Ağırlığı altında çatırdayan buzu duymaktan çok hissetti. Yoklayan elleri suya düştü. Burasıydı, ama dönüp duran karın içinde göremiyordu. Kollarını sallayarak, uyuşmuş ellerini suda çırparak aradı. Biri buzun kenarında bir şeye çarptı ve parmaklarına kapanmalarını emretti. Donmuş saçların çıtırtısını hissetti.

Dışarı çekmeliyim. Kızı çekerek geri geri gitti. Ölü gibi ağırdı, yavaş yavaş sudan çıkıyordu. *Buz bir yerini çizse de umurumda değil. Donmak ya da boğulmaktan daha iyi.* Geri. *Hareket etmeye devam. Bırakırsan kız ölür. Hareket et, kavrulasıca!* Sürünerek, kendini bacakları ile çekerek, bir eli ile ittirerek geriledi. Diğer eli Aviendha'nın saçlarını kavramıştı; daha sıkı kavramak için zaman yoktu; zaten kız hissetmezdi. *Çok uzun zamandır kolaydan alıyordun. Diz çöken lordlar, şarabını getirmek için koşturan* gai'shain*'lar ve denileni yapan Moiraine.* Geri. *Kendin için bir şey yapma zamanı geldi. Hâlâ yapabiliyorsan. Hareket et, seni yanası babasız topal keçi çocuğu! Hareket et!*

Aniden ayakları acıdı; acı bacağına tırmanmaya başladı. Dönüp arkaya bakması için bir dakika gerekti, sonra buharlar saçan eriyik kumların kenarına yuvarlandı. Pantolonundan tütmeye başlayan duman iplikçikleri rüzgârla süpürülüp gitti.

El yordamı ile bıraktığı bohçayı alarak Aviendha'yı baştan ayağa onlara sardı, battaniyeler, şiltesindeki halılar, kızın kendi giysileri. Her koruyucu tabaka yaşamsal öneme sahipti. Kızın gözleri kapalıydı ve kız hareket etmiyordu. Rand, battaniyeleri aralayıp kulağını kızın göğsüne dayadı. Kalbi o kadar ağır atıyordu ki, gerçekten işitip işitmediğini bilemiyordu. Dört battaniye ve yarım düzine halı bile yeterli değildi ve yere yaptığı gibi kızın içine ısı yönlendirmesi imkânsızdı; akışı olabildiğince inceltse bile, ısıtmak yerine öldürmesi daha olasıydı. Kapıyı açmak için kullandığı örgüyü, fırtınanın içinde iki üç kilometre ötede hissediyordu. Kızı oraya kadar taşımaya kalksa ikisi de ölürdü. Sığınağa ihtiyaçları vardı ve onu burada bulması gerekiyordu.

Hava akışları yönlendirdi ve kar rüzgâra karşı yerde sürüklenmeye başladı. Kardan, kalın, köşeli, üç adım genişliğinde duvarlar yapmaya başladı ve kapı olarak bir boşluk bıraktı. Duvarları yükseltti. Karı, buz gibi parlamaya başlayana dek sıkıştırdı. Üzerine ayakta durabileceği kadar yüksek bir çatı örttü. Aviendha'yı kollarına aldı ve sendeleyerek içeri girdi, ışık vermesi için köşelere dans eden alevler ördü ve bağladı. Yönlendirerek, kapıyı kapatmak için daha fazla kar topladı.

Rüzgâr kesildiği zaman hava biraz daha sıcak geldi, ama yeterli değildi. Asmodean'ın gösterdiği numarayı kullanarak Hava ile Ateş ördü ve çevrelerindeki hava ısındı. O akışı bağlamaya cesaret edemedi; uyuyakalırsa büyür, kulübeyi eritirdi. Aynı sebepten, alevleri yok etmek de

aynı ölçüde tehlikeliydi, ama Rand kemiklerine dek yorulmuş ve üşümüştü, birden fazla örgüyü sürdüremezdi.

İçerideki zemin, kulübeyi yaparken temizlenmişti. Çıplak kumlu toprak, tanımadığı birkaç kahverengi yaprak ve aynı ölçüde yabancı gelen ölü otlarla kaplıydı. Havayı ısıtan akışı salıverdi ve soğukluğunu almak için yeri ısıttı, sonra yine diğer akışı aldı. Aviendha'yı yere bırakıvermek yerine nazikçe yatırmak için büyük çaba gösterdi.

Kızın yanağını ve omzunu yoklamak için elini battaniyenin içine soktu. Saçları erirken kızın yüzüne su damlaları akıyordu. Rand üşüyordu, ama kız buz gibiydi. Onun için bulabileceği her ısı zerresine ihtiyacı vardı ve Rand havayı daha fazla ısıtmaya cesaret edemezdi. Duvarların içi erimiş buz tabakaları ile parlamaya başlamıştı bile. Kendisi ne kadar donduğunu hissetse de, içinde kızdan daha fazla ısı vardı.

Giysilerini çıkararak örtülerin altına girdi ve kendi ıslak giysilerini en dışa serdi; beden ısısını korumaya yardımcı olabilirlerdi. Boşluk ve *saidin*'in duyarlılık kazandırdığı dokunma duyusu kızı da içine aldı. Kızın teninin yanında ipek kaba kalırdı. Teninin yanında saten... *Düşünme.* Kızın ıslak saçlarını yüzünden arkaya süpürdü. Onu kurutmalıydı, ama ıslaklık artık o kadar soğuk gelmiyordu ve zaten battaniyelerle giysileri dışında kullanabileceği hiçbir şey yoktu. Kızın gözleri kapalıydı; göğsü yavaş yavaş hareket ediyordu. Başı Rand'ın kofundaydı ve göğsüne dayanmıştı. Kışın kendisi gibi soğuk olmasa, uyuduğu sanılabilirdi. Öylesine huzurlu; hiç öfkeli değil. Öylesine güzel. *Düşünmeyi bırak.* Rand'ı çevreleyen boşluğun dışından gelen keskin bir emirdi bu. *Konuş.*

Aklına gelen ilk şeyden bahsetmeye çalıştı; Elayne ve iki mektubunun yarattığı kafa karışıklığından bahsetti, ama kısa süre sonra Boşluk'un yüzeyinde altın saçlı Elayne hakkında düşünceler, onu Taş'ta, gizli noktalarda öptüğü zamanki anılar kaymaya başladı. *Öpüşmeyi düşünme, aptal!* Min'e geçti. Onun hakkında hiç bu şekilde düşünmemişti. Eh, birkaç düş sayılmazdı. Öpmeye kalksa tokatlardı onu Min ya da güler, yün kafa derdi. Yalnız, hangi kadın hakkında düşünürse düşünsün, aklına kolları arasında çıplak bir kadın olduğunu getiriyordu. Güç'le doluyken kızın kokusunu alabiliyor, bedeninin her santimini ellerini üzerinde dolaştırıyormuş gibi hissedebiliyordu... Boşluk titredi. *Işık, yalnızca onu ısıtmaya çalışıyorsun! Aklını pis şeylerden uzaklaştır, adam!*

Düşünceyi uzaklaştırmaya çalışarak, Cairhien hakkında umutlarından, barış getirme ve kıtlığa son verme, kan dökülmeden ulusları peşine takma

umutlarından bahsetti. Ama bu konuşmanın da kendine ait bir hayatı vardı ve kaçınılmaz olarak Shayol Ghul'e, Kehanetler doğruysa Karanlık Varlık'la yüzleşmesine ve ölmesine gidiyordu. Bir şekilde canlı kurtulacağını söylemek korkakça geldi. Aieller korkaklık nedir bilmezdi; aralarında en korkak olanı aslan kadar cesurdu. "Dünyanın Kırılışı zayıfları öldürdü," dediğini duymuştu Bael'in, "ve Üç Kat Topraklar da korkakları öldürdü."

Nerede olabileceklerinden, kızın vahşi, akılsız kaçışı ile onları nereye getirmiş olabileceğinden bahsetmeye başladı. Senenin bu zamanında kar yağdığına göre uzak ve yabancı bir yer. Akılsız bir kaçıştan da kötü olmuştu. Delice. Ama Rand kızın kendisinden kaçtığını biliyordu. Ondan *kaçtığını*. Dışarı çıkmasını ve banyosunu rahat yapmasına izin vermesini söylemek yerine becerebildiğince uzağa kaçtığına göre, ondan ne kadar nefret ediyor olmalıydı.

"Kapıyı çalmalıydım." Kendi yatak odasının kapısını mı? "Benim yakınlarımda olmayı istemediğini biliyorum. Olmak zorunda değilsin. Bilgeler ne isterse istesin, ne derlerse desinler, onların çadırına geri dönüyorsun. Bir daha bana yaklaşmak zorunda değilsin. Aslında, eğer yaklaşırsan, ben... ben seni gönderirim." Neden duraksamıştı? Kız uyanıkken ona öfke, soğukluk, acılık veriyordu ve uyurken... "Çok delice bir şeydi yaptığın. Kendini öldürebilirdin." Yine saçlarını okşamaya başlamıştı; bir türlü bırakamıyordu. "Bir daha bunun yarısı kadar delice bir şey yaparsan, boynunu kırarım. Geceleri nefes alışını dinlemeyi ne kadar özleyeceğim hakkında en ufak fikrin var mı?" Özlemek? Kızın nefesi onu deli ediyordu! Deliren asıl kendisiydi. Bunu bırakmak zorundaydı. "Seni Rhuidean'a geri göndermem gerekse bile, gidiyorsun, o kadar. *Car'a'carn* olarak konuşursam Bilgeler beni engelleyemez. Bir daha benden kaçman gerekmeyecek."

Saçlarını okşamaktan alamadığı el, kız kıpırdanınca yerinde dondu. Kızın sıcak olduğunu fark etti. Çok sıcak. Battaniyelerden birine sarınıp uzaklaşmalıydı. Kızın gözleri açıldı; berrak, derin bir yeşil ve az öteden ciddi ciddi ona bakmaya başladı. Onu görünce şaşırmamış gibiydi ve gerilemedi de. Rand kollarını çekti, gerilemeye başladı ve kız acı verici bir kavrayışla saçlarını yakaladı. Hareket edecek olursa, kel bir bölge kalacaktı kafasında. Kız ona açıklama yapma fırsatı tanımadı. "Bana kız kardeş kadar yakın birine, seni gözleyeceğime dair söz verdim." Alçak, ifadesiz bir sesle, ondan çok kendi kendine konuşur gibiydi. "Onurumu korumak için senden

becerebildiğimce kaçtım. Ve beni burada bile takip ettin. Halkalar yalan söylemez, daha fazla kaçamam." Sesi kararlılık kazandı. "Artık *kaçmayacağım.*"

Rand saçlarını kızın parmaklarından kurtarmaya çalışarak ne demek istediğini sormayı denedi, ama kız diğer yandan bir avuç saç daha kavradı ve delikanlının ağzını kendisininkine çekti. Mantıklı düşüncelerin sonu bu oldu; Boşluk parçalandı ve *saidin* kaçtı. Rand istese de durabileceğini sanmıyordu, ama zaten durmak istemiyordu ve kızın da onun durmasını ister gibi bir hali yoktu. Aslında, çok uzun süre boyunca sahip olduğu tek tutarlı düşünce, istese de *kızı* durduramayacağı idi.

Epey süre sonra –iki, belki üç saat sonra; emin olamıyordu–, halıların üzerinde, battaniyelerin altında uzanmış, eli başının arkasında, Aviendha'nın kaygan, beyaz duvarları incelemesini izliyordu. Epey ısı tutmuşlardı; soğuğu uzak tutmak ya da havayı ısıtmak için bir daha *saidin*'e uzanması gerekmiyordu. Kız kalkmadan önce parmaklarını Rand'ın saçlarından geçirmek dışında bir şey yapmamıştı ve şimdi çıplaklığından hiç utanmadan dolaşıyordu. Elbette, üzerinde giysilerinin olmaması gibi ufak bir şeyden utanmak için çok geçti artık. Kızı sudan çıkarırken onu incitmekten korkmuştu, ama kızın üzerinde kendi üzerindekinden daha az çizik vardı ve bir şekilde güzelliğini hiç lekelemiyorlardı.

"Bu ne?" diye sordu Aviendha.

"Kar." Karın ne olduğunu becerebildiğince açıkladı, ama kız kısmen şaşkınlık, kısmen inanmazlık içinde başını iki yana sallamakla yetindi. Kıraç'ta büyümüş biri için gökyüzünden donmuş su yağması uçmak kadar imkânsız geliyor olmalıydı. Kayıtlara göre, Kıraç'a yağan tek yağmur kendi yağdırdığı idi.

Kız iç etekliğini üzerine geçirince rahat bir nefes çekmekten alamadı kendini. "Geri döner dönmez Bilgeler bizi evlendirebilir." Kızın kapısını açık tutan örgüyü hâlâ hissedebiliyordu.

Aviendha'nın koyu kızıl kafası iç etekliğin yakasından çıktı ve kız dümdüz bakışlarla baktı ona. Düşmanca değil, ama dostça da değil. Ama kararlı. "Bir erkeğin bana bu soruyu sorma hakkına sahip olduğunu düşünmene sebep olan ne? Dahası, sen Elayne'e aitsin."

Rand bir süre sonra ağzını kapatmayı başardı. "Aviendha, biraz önce... İkimiz... Işık, artık evlenmek *zorundayız.* Zorunlu olduğumdan yapacak değilim," diye ekledi telaşla, "istiyorum." Aslında hiç de emin değildi. Onu sevebileceğini düşünüyordu, ama Elayne'i sevebileceğini de düşünüyordu.

Ve bir sebepten, aklına hep Min de geliyordu. *Sen de Mat kadar büyük bir zamparasın.* Ama bir seferlik doğru bir şey yapabilirdi, çünkü doğru olan bunu yapmaktı.

Kız ona bakarak burnunu çekti ve kuruduklarından emin olmak için çoraplarını yokladı, sonra oturup onları giydi. “Egwene bana İki Nehir evlilik geleneklerinden bahsetti.”

“Bir sene beklemek mi istiyorsun?” diye sordu Rand inanmazlık içinde.

“Bir sene. Evet, kastettiğim buydu.” Rand, bir kadının çorap giyerken ne kadar çok bacak teşhir ettiğini daha önce hiç fark etmemişti; kızı çıplak ve ter içinde gördükten sonra bunun o kadar heyecan verici gelmesi tuhaftı... Kızı dinlemeye yoğunlaştı. “Egwene senin için annesinden izin istemeyi düşündüğünü, ama o daha bahsedemeden annesinin, saçları örülü olsa bile bir sene beklemesi gerektiğini söylediğini anlattı.” Aviendha, bir dizi neredeyse çenesinde, kaşlarını çattı. “Bu doğru mu? Bir kızın evlenme yaşına gelene kadar saçlarını öremediğini söyledi. Ne söylediğimi anlıyor musun sen? Şeye benziyorsun... balığa... Moiraine’in ırmakta yakaladığı şeye.” Kıraç’ta balık olmazdı; Aieller onları yalnızca kitaplardan tanırdı.

“Elbette anlıyorum,” dedi Rand. Ama ancak kör ve sağır birinin anlayacağı kadar anlamıştı. Battaniyelerin altında kıpırdandı ve becerebildiğince kendinden emin konuşmaya çalıştı. “En azından... Eh, âdetler karmaşık ve senin hangi kısmından bahsettiğinden emin değilim.”

Kız bir an kuşkulu kuşkulu baktı, ama Aiel âdetleri o kadar giriftti ki, ona inandı. İki Nehir’de, bir sene birlikte yürüyüşlere çıkardınız ve uyumluysanız nişanlanır, sonunda evlenirdiniz; âdetler bu kadardı işte. Aviendha giyinirken sözlerine devam etti. “Kızın o senenin içinde, annesinin ve Hikmet’in iznini almasını kastediyorum. Bunu anladığımı söyleyemem.” Beyaz bluzunu başından geçirirken sözleri biraz boğuldu. “Adamı istiyorsa ve evlenecek kadar büyümüşse, neden izin almaya ihtiyacı olsun ki? Ama anlıyor musun? Bizim âdetlerimize göre,” ses tonu asıl önemli olanın onlar olduğunu anlatıyordu, “sana evlenme teklif edip etmemek bana kalmış ve ben etmeyeceğim. Sizin âdetlerinize göre,” kemerini sıkarken başını önemsemezce iki yana salladı, “annemin iznini almadım. Ve sanırım senin de babanın iznini alman gerekir. Ya da baban öldüğü için baba-kardeşinin. Biz gerekli izinleri almadık, bu yüzden evlenemeyiz.” Alnına saracağı eşarbı katlamaya başladı.

“Anlıyorum,” dedi Rand zayıfça. İki Nehir’de, babasından bu tür bir izin isteyen her delikanlı, kulaklarının bir güzel yumruklanmasını istiyor

demekti. Evlenmeyi düşündükleri kızlarla neler yaptıklarını birinin, *herhangi birinin* öğreneceğinden ödü kopan delikanlıları düşündü... Bir de, Nynaeve'in Kimry Lewin ile Bar Dowtry'yi Bar'ın babasının samanlığında yakalamasını hatırladı. Kimry saçlarını örmeye başlayalı beş sene olmuştu, ama Nynaeve'in onunla işi bittikten sonra kızı Lewin Hanım ele geçirmişti. Kadın Kurulu neredeyse Bar'ın derisini canlı canlı yüzmüştü ve evlenmeden önce geçmesi gereken, olası en uygun zaman olarak belirledikleri bir ay içinde Kimry'ye yaptıklarının yanında bu hiçbir şeydi. Kadın Kurulu'nun kulağına gitmeyecek yerlerde sessizce yapılan esprilere göre, evliliklerinin ilk haftasında ne Bar, ne Kimry oturabilmişlerdi. Rand, Kimry'nin izin almayı unuttuğunu tahmin ediyordu. "Ama sanırım Egwene, erkeklerin bütün âdetlerini bilmiyor," diye devam etti. "Kadınlar her şeyi bilmez. Bak, madem ben başlattım, evlenmek zorundayız. İzin önemli değil."

"*Sen* mi başlattın?" Kızın burun çekmesi anlamlı ve vurguluydu. Aiel, Andorlu ya da başka bir yerli, kadınlar bu sesleri dürtükleyecek ya da vuracak sopa gibi kullanıyorlardı. "Aiel âdetlerine göre davranacağımız için fark etmez zaten. Bu bir daha olmayacak, Rand al'Thor." Rand, kızın sesindeki üzüntüyü duyunca şaşırdı... ve memnun oldu. "Sen benim yakın-kardeşimin yakın-kardeşi olan birine aitsin. Artık Elayne'e karşı *toh*'um var, ama bu seni ilgilendirmez. Sonsuza dek yatıp duracak mısın? Sonrasında erkeklerin tembelleştiğini duymuştum, ama klanların sabah yürüyüşüne hazır olmasına fazla kalmamıştır. Orada olmalısın." Aniden kızın yüzünden bir şok ifadesi geçti ve dizlerinin üzerine çöktü. "Eğer geri dönebilirsek. O deliği açmak için ne yaptığımı hatırlamıyorum, Rand al'Thor. Geri dönüş yolunu sen bulmalısın."

Rand ona kapıyı nasıl açık tuttuğunu ve hâlâ açık olduğunu hissedebildiğini söyledi. Kız rahatlamış göründü, hatta ona gülümsedi. Ama bacaklarını büker, eteklerini, düzeltirken, delikanlı giyinirken arkasını dönmeyeceği gittikçe daha çok belli oldu.

"Eh, adil sayılır," diye mırıldandı Rand uzun bir an sonra ve battaniyelerin altından çıktı.

Kız kadar kayıtsız davranmaya çalıştı, ama bu kolay değildi. Ona sırtını döndüğü zaman bile bakışlarını bir dokunuş gibi üzerinde hissedebiliyordu. Kızın, poposunun güzel olduğunu söylemesine gerek yoktu; Rand onunkinin ne kadar güzel olduğunu söylememişti. Hem, kız yalnızca onun kızarmasını izlemek için söylüyordu bunları. Kadınlar erkeklere o şekilde

bakmazdı. *Şey yapmak için annelerinin iznini istemiyorlar mı?..* Aviendha ile yaşamanın azıcık bile kolaylaşmayacağı gibi bir his vardı içinde.

32
Bir Kısa Mızrak

Fazla tartışmadılar. Fırtına dışarıda hâlâ sürüyor olsa da, battaniyeleri ve halıları pelerin gibi kullanarak kapıya dönebilirlerdi. Aviendha örtüleri paylaştırırken Rand *saidin*'e uzandı, içini yaşam ve ölüm, eriyik ateş ve sıvı buzla doldurdu.

"Eşit olarak paylaştır," dedi Rand kıza. Sesinin soğuk ve duygusuz olduğunu biliyordu. Asmodean bunun ötesine gidebileceğini söylemişti, ama Rand şimdiye dek o kadarını başaramamıştı.

Aviendha ona şaşkın şaşkın baktı, ama tek söylediği, "Sen daha irisin," oldu ve işine devam etti.

Tartışmanın anlamı yoktu. Emond Meydanı'ndan Kızlara, onun deneyimlerine göre bir kadın sizin için bir şey yapmak isterse, onu durdurmanın tek yolu kadını bağlamaktı, özellikle de işin içinde kadının fedakârlıkta bulunması varsa. Ama asıl şaşırtıcı olan, kızın sesinin ekşi çıkmaması, onun yumuşak bir ıslaktopraklı olduğunu söylememesi idi. Belki bu işten, bir anıdan başka şeyler de kazanmıştı. *Gerçekten bir daha asla demek istememiştir.* Ama kızın tam olarak bunu kastettiğinden şüpheleniyordu.

Parmak inceliğinde bir Ateş akışı örerek bir duvara bir kapı kesti ve tepedeki aralığı genişletti. Şaşırtıcı şekilde, içeriye gün ışığı doldu. *Saidin*'i salıverdi ve Aviendha ile şaşkın şaşkın bakıştılar. Zaman kavramını kaybettiğini biliyordu *–Bir sene geçse de haberi olmazdı–*, ama içeride o kadar uzun kalmış olamazlardı. Her neredeyseler, Cairhien'den çok uzaktaydılar.

Kestiği bloku ittirdi, ama blok yerinden kıpırdamadı. Sonunda sırtını buza verdi, topuklarını yere dayadı ve bütün gücüyle ittirdi. Tam aklına

bunu Güç'le yapmanın çok daha kolay olacağı geldiğinde, blok dışa doğru devrildi ve kendisiyle birlikte Rand'ı da soğuk, berrak, solgun gün ışığına taşıdı. Ama tamamen değil. Kulübenin dışında yığılmış karlara dayanarak durdu. Rand sırtüstü yattığı zaman başını birazcık çıkarıp bakabiliyordu. Başka yığınlar gördü, bazıları tanımadığı türden seyrek, güdük ağaçların çevresindeki pürüzsüz birikintilerdi, diğerleri çalıları ya da kayaları gömmüş olabilirdi.

Ağzını açtı... ve on beş metre ötesinde *bir şey* süzülerek belirince ne diyeceğini unuttu. Bir attan çok daha büyük, geniş kanatlarını ağır ağır çırparak gelen gri, derimsi bir şekildi. Boynuzumsu burnunu öne uzatmıştı, pençeli ayakları ve ince, kertenkele kuyruğuna benzeyen kuyruğu arkadan geliyordu. O şeyin ağaçların üzerinde uçmasını izlerken başı kendiliğinden döndü. Yaratığın sırtında iki kişi vardı; başlıklı giysilere benzer şeyler giymiş olmalarına rağmen, aşağıdaki araziyi taradıkları açıktı. Rand delikten biraz daha çıkmış olsaydı, yaratığın tam altında olmasaydı, kesinlikle görürlerdi onu.

"Battaniyeleri bırak," dedi içeriye dalarken. Kıza gördüklerini anlattı. "Belki dost canlısıdırlar, belki değildirler, ama öğrenmemeyi tercih ederim." Her durumda, öyle bir yaratığa binip gezen insanlarla tanışmak istemeyeceğinden emindi. Eğer insansalar. "Kapıya *gizlice* gideceğiz. Becerebildiğimizce hızlı, ama gizlice."

Kız itiraz etmeyerek Rand'ı şaşırttı. Onun buz blokuna tırmanmasına yardım ederken bu konuda yorum yapınca –bu da şaşırtıcıydı; kız dik dik bile bakmadan elini kabul etmişti–, "Mantıklı konuştuğunda itiraz etmiyorum, Rand al'Thor," dedi. Rand hiç öyle hatırlamıyordu.

Çevrelerinde uzanan arazi derin bir kar örtüsü altında yatıyordu, ama batıda keskin, beyaz zirveli dağlar yükseliyordu ve o zirveler bulutlara bürünmüştü. Dağların batıda olduğunu anlamakta güçlük çekmemişti, çünkü güneş yükseliyordu. Altın rengi topun yarısı hâlâ okyanusun altındaydı. Rand bakakaldı. Arazi, sekiz yüz metre ötedeki kayalık, taş saçılı kıyıya çılgınca çarpan dalgaları görmesine izin verecek şekilde eğimliydi. Doğuda, ufka ve güneşe doğru sonsuzca uzanan bir okyanus. Kar yeterli olmasaydı bile, bu ona yabancı topraklarda olduğunu anlatırdı.

Aviendha yuvarlanan ve kıyıya çarpan dalgalara şaşkınlık içinde baktı, sonra sonunda anladığında Rand'a kaşlarını çattı. Hiç okyanus görmemiş olabilirdi, ama harita görmüştü.

Kar örtüsü, etekli Aviendha’ya Rand’a olduğundan daha çok sorun yaratıyordu. Rand bile bata çıka ilerliyor, yürümekten çok kazarcasına gidiyor, zaman zaman beline kadar gömülüyordu. Delikanlı kızı kollarına aldığında Aviendha inledi ve yeşil gözleri öfkeyle parladı.

“O eteklerin izin verdiğinden daha hızlı hareket etmemiz gerek,” dedi Rand ona. Öfkeli bakışlar soldu, ama kız, Rand’ın biraz beklediği gibi kolunu onun boynuna dolamaktan kaçındı. Bunun yerine ellerini kavuşturdu ve sabırlı bir ifade takındı. Biraz da asık suratlı bir ifade. Yaptıkları kızı ne kadar değiştirmişse, o kadar da farklı değildi. Rand neden bunun onu rahatlattığını anlayamadı.

Fırtına sırasında yaptığı gibi, karın içinde kendine bir yol eritebilirdi, ama o uçan şeylerden bir başkası gelecek olursa, o açık yol doğrudan onlara işaret edecekti. Sağ tarafta, karların üzerinde bir tilki koşturdu. Çalı gibi kuyruğunun ucundaki siyahlık dışında bembeyazdı, zaman zaman ona ve Aviendha’ya ihtiyatla bakıyordu. Karda yer yer tavşan izleri görülebiliyordu, sıçradıkları yerde daha bulanıktılar ve Rand bir kez leopar kadar iri bir kedinin ayak izlerini gördü. Belki daha da iri hayvanlar vardı, belki o derimsi yaratığın uçamayan akrabalarıydılar. Karşı karşıya gelmekten hoşlanacağı bir şey değil, ama o... *uçanların*... arkada bıraktığı yarığı bir tür hayvanın izi olarak kabul etmesi olasılığı vardı.

Yine de, ağaçların daha sık olmasını dileyerek bir ağaçtan diğerine kaydı. Elbette, daha sık olsalar Aviendha’yı o fırtınada bulamazdı. Kız kaşlarını çatıp bakarak homurdandı ve Rand kollarını biraz gevşetti. Ama şimdi işe yarayacağı kesindi. Ama bu şekilde ilerlemesi sayesinde diğerlerini ilk gören kendisi oldu.

Elli adım ötede, onunla kapı arasında –tam kapının yanında; kapıyı açık tutan örgüsünü hissedebiliyordu– dört atlı, yirmiden fazla yaya insan vardı. Atlı kadınların hepsi uzun, kalın, kürk astarlı pelerinler giymişlerdi. İkisinin sol bileğinde birer gümüş bilezik vardı ve aynı parlak malzemeden uzun bir kayış ile, karda duran, grilere bürünmüş, pelerinsiz kadınların boynundaki tasmaya bağlanıyordu. Kalanlar siyah deri, yeşil ve altın rengine boyanmış zırh giymiş adamlardı. Üstüste binen plakalar göğüslerini, kollarının dışlarını ve uyluklarını kaplıyordu. Mızraklarında yeşil ve altın rengi püsküller taşıyorlardı. Uzun kalkanları da aynı renklere boyanmıştı ve miğferleri dev böcek kafalarına benzeyecek şekilde yapılmıştı. Böceklerin ağzına denk gelecek yerden yüzleri görünüyordu. İçlerinden birinin subay olduğu açıktı, mızrak ya da kalkanı yoktu, ama sırtında kıvrık bir iki elli

kılıç taşıyordu. Lake kaplı zırhının dış kenarları gümüşle çevrilmişti ve dokunaca benzer ince yeşil tüyler boyalı miğferinin bıraktığı izlenimi güçlendiriyordu. Rand artık nerede olduklarını biliyordu. Daha önce de buna benzer zırh görmüştü. O şekilde tasmalanmış kadınlar da görmüştü.

Kızı, küçük, rüzgârla bükülmüş bir çama benzeyen, ama gövdesi pürüzsüz, gri ve siyah çizgili olan ağacın arkasına yerleştirdi, işaret etti ve kız sessizce başını salladı.

"Tasmalı kadınlar yönlendirebiliyor," diye fısıldadı. "Onları engelleyebilir misin?" Telaşla ekledi. "Daha Kaynak'a kucak açma. Onlar tutsak, ama yine de diğerlerini uyarabilirler ve uyarmasalar bile bilezikli kadınlar seni sezebilir."

Kız ona tuhaf tuhaf baktı, ama bütün bunları nereden bildiği gibi aptalca sorularla zaman harcamadı; sorular daha sonra gelecekti, Rand biliyordu. "Bilezikli kadınlar da yönlendirebiliyor," diye yanıt verdi Aviendha aynı ölçüde alçak bir sesle. "Ama çok tuhaf geliyor. Zayıf. Hiç kullanmamışlar gibi. Bu nasıl olabilir, anlamıyorum."

Rand anlayabiliyordu. Asıl yönlendirenlerin *damane*'ler olduğu düşünülüyordu. İki kadın bir şekilde Seanchan ağından kurtulup *sul'dam* olmuşsa –ve onlar hakkında edindiği pek az bilgiye dayanarak, bu hiç kolay olmazdı, çünkü Seanchanlar ilk yönlendirme belirtilerini gösterecekleri yaşlarda bütün kadınları sınıyordu–, kuşkusuz asla kendilerini ele vermezlerdi. "Dördüyle Kaynak arasına kalkan koyabilir misin?"

Kız kendini beğenmiş bir bakış fırlattı. "Elbette. Egwene bana aynı anda pek çok akışı yönlendirmeyi öğretti. Onlara kalkan koyarım, o akışları bağlarım ve daha onlar ne olduğunu anlamadan Hava akışlarına sararım." O kendinden memnun küçük gülümseme soldu. "Onları ve atlarını idare edecek kadar hızlıyım, ama bu, ben yardım getirene kadar geri kalanının sana kalacağı anlamına geliyor. Kurtulacak olurlarsa... O mızrakları buraya kadar fırlatabilecekleri kesin ve biri seni yere mıhlarsa..." Bir an, cümlesini tamamlayamadığı için sinirlenmiş gibi kendi kendine homurdandı. Sonunda bakışlarını Rand'a kaldırdı, gözleri her zamankinden de öfkeliydi. "Egwene bana Şifa'dan bahsetti, ama onun pek az bilgisi var, benim bilgim ise daha az."

Şimdi neye kızmış olabilirdi? *Bir kadını anlamaya çalışmaktansa güneşi anlamaya çalışmak yeğdir,* diye düşündü Rand alayla. Bunu ona Thom Merrilin söylemişti ve basit gerçekti. "Sen o kadınlara kalkan

koymaya bak," dedi ona. "Kalanını ben yaparım. Ama ben koluna dokunana kadar bir şey yapma."

Rand, böbürlendiğini sandığını düşündüğünü fark etti, ama akışları bölmesi gerekmeyecekti, yalnızca tek bir girift Hava akışı ile adamların kollarını yanlarında tutacak, insan ve at ayaklarını bağlayacaktı. Derin bir nefes alarak *saidin*'i kavradı, kızın koluna dokundu ve yönlendirdi.

Seanchanlardan şok dolu haykırışlar yükseldi. Rand ağız tıkaçları da düşünmüş olmalıydı, ama başka herhangi birinin dikkatini çekmeden kapıdan geçebilirlerdi. Kaynak'a tutunarak Aviendha'nın kolunu yakaladı ve kızın yürümeyi becerebileceği hırlamalarını duymazdan gelerek karın içinden yarı sürükledi. En azından bu şekilde onun için bir yol açabiliyordu ve acele etmek zorundaydılar.

Seanchanlar sessizleşti, o ve Aviendha dolanarak önlerine geçerken onları izlediler. *Sul'dam* olmayan iki kadın başlıklarını geriye atmış, örgüyle mücadele ediyorlardı. Rand akışı bağlamak yerine tuttu; zaten gitmeden bırakması gerekecekti, Seanchan bile olsalar onları karın içinde bağlı bırakamazdı. Donarak ölmeseler de, izlerini gördüğü iri kedi gelebilirdi. Bir kedinin olduğu yerde daha fazlası da olmalıydı.

Kapı yerinde duruyordu, ama Eianrod'daki odası yerine gri bir boşluğa bakıyordu. Aynı zamanda, hatırladığından daha dar görünüyordu. Daha da kötüsü, o griliğin örgüsünü görebiliyordu. *Saidin*'den örülmüştü. Boşluk'un içinde öfkeli bir düşünce kaydı. Örgünün ne yapmak üzere konulduğunu bilemiyordu, ama pekâlâ kapıdan gelen birini tuzağa düşürmek üzere Terkedilmişlerden biri tarafından örülmüş olabilirdi. Büyük olasılıkla Asmodean tarafından; adam Rand'ı diğerlerine teslim edebilirse, aralarındaki yerini geri alabilirdi. Ama burada kalmaları söz konusu olamazdı. Aviendha kapıyı nasıl ördüğünü hatırlayabilse, bir başkasını açabilirdi; ama şu anda, tuzak olsa da olmasa da, bu kapıyı kullanmak zorundaydılar.

Atlı kadınlardan biri, pelerininin gri göğsünde, önünde kara bir kuzgun bulunan çıplak bir kule işlenmiş olanı, sert bir yüze ve kafatasını delercesine bakan kara gözlere sahipti. Diğeri, daha solgun ve kısa, ama daha azametli olanı, yeşil pelerininin üzerinde gümüş rengi geyik başı işlemesi taşıyordu. Binici eldivenlerinin serçe parmakları fazla uzundu. Rand kadının kafasının iki yanındaki saçların tıraşlanmasına bakarak, o uzun parmakların iyice uzatılmış ve kuşkusuz boyanmış tırnakları örttüğünü anladı, ikisi de Seanchan asillerinin işareti. Askerler katı suratlı, dik sırtlı

adamlardı, ama subayın mavi gözleri böcek görünüşlü miğferin çenelerinin arkasından pırıldıyordu ve çelik eldivenli parmakları kılıcına uzanmak için boşuna çabalayarak kıvranıyordu.

Adamlar Rand'ın pek umurunda değildi, ama *damane*'leri arkada bırakmak istemiyordu. En azından onlara kaçma şansı verebilirdi. Ona dişlerini çıkarmış vahşi bir hayvan gibi bakıyor olabilirlerdi, ama tutsak olmayı kendileri seçmemişlerdi ve evcil hayvanlardan farklı muamele görmüyorlardı. Elini en yakınındaki kadının tasmasına uzattı ve kolunu uyuşturan bir sarsıntı yaşadı; bir an Boşluk kaydı ve *saidin* içinde bin kar fırtınası gibi çağladı. Dokunuşu ile kasılan *damane*'nin kısa, sarı saçları savruldu ve ona bağlı *sul'dam* inledi, beyazladı. Hava akışları olmasa ikisi de devrilirdi.

"Sen dene," dedi Aviendha'ya, elini oynatarak. "Bu şeye bir kadın güven içinde dokunabilir belki. Ben nasıl açıldığını bilmiyorum." Tıpkı bilezik ile kayış gibi, bir şekilde birleştirilmiş ve yekpare görünüyordu. "Ama takılabiliyorsa çıkarılabiliyor da olmalı." Birkaç dakika harcamaları kapıda olacakları değiştirmezdi. Asmodean mı yapmıştı acaba?

Aviendha başını iki yana salladı, ama diğer kadının tasmasını kurcalamaya başladı. "Kıpırdama," diye hırladı, on altı on yedi yaşında, solgun yüzlü bir kadın olan *damane* gerilemeye çalışınca. Tasmalı kadınlar Rand'a vahşi bir hayvan gibi bakmışsa, Aviendha'ya ete bürünmüş kâbus gibi bakıyorlardı.

"Bu bir *marath'damane*," diye feryat etti solgun kız. "Seri'yi kurtar, hanımım! Lütfen, hanımım! Seri'yi kurtar!" Daha yaşlı, neredeyse anaç görünen diğer *damane* kontrol edilemez bir biçimde ağlamaya başladı. Aviendha bir sebepten öfkeli bakışlarını kız ile Rand arasında paylaştırıyor, tasma ile uğraşırken kendi kendine öfkeyle homurdanıyordu.

"Bu o, Leydi Morsa," dedi diğer *damane*'nin *sul'dam*'ı aniden, Rand'ın zar zor anlayabildiği yumuşak, peltek bir aksanla. "Bileziği uzun zamandır takıyorum ve *marath'damane* Jini'ye kalkan koymaktan fazlasını yapsa hissederdim."

Morsa şaşırmış görünmüyordu. Aslında, Rand'a bakarken kadının mavi gözlerinde dehşet dolu bir tanımışlık ifadesi vardı. Bu ancak tek bir şekilde mümkün olabilirdi.

"Siz Falme'deydiniz," dedi. Kapıdan ilk kendisi geçse, bir anlığına bile olsa Aviendha yalnız kalacaktı.

“Öyle.” Asil kadın solmuştu, ama ağır, peltek konuşma tarzı serin ve azametli idi. “Seni ve yaptıklarını gördüm.”

“Dikkat edin de aynısını burada yapmayayım. Bana sorun çıkarmazsanız sizi rahat bırakırım.” Aviendha’yı önden, Işık bilir neyin içine gönderemezdi. Duygular bu kadar uzak olmasa, kızın tasmanın üzerinden yüzünü buruşturmasına yüzünü buruştururdu. Kapıdan birlikte geçmeli, her şeyle yüzleşmeye hazır olmalıydılar.

“Büyük Şahinkanadı’nın topraklarında neler olduğu konusunda çok şey gizli tutuldu. Leydi Morsa,” dedi sert yüzlü kadın. Rand’a sert bakan gözleri Morsa’ya da aynı şekilde bakıyordu. “Her Daim Muzaffer Ordu’nun yenilginin tadını aldığı söylentileri dolaşıyor.”

“Gerçeği söylentilerde mi arıyorsun, Jalindin?” diye sordu Morsa keskin bir sesle. “Herkesten önce bir Arayıcı ne zaman sessiz kalacağını bilmeli. O yeniden çağrıda bulunana dek *Corenne* hakkında konuşulmasını bizzat İmparatoriçe yasakladı. Eğer sen... ya da ben, seferin düzenlendiği şehrin ismini telaffuz edecek olsak bile, dillerimiz kesilerek cezalandırılırız. Belki Kuzgunlar Kulesi’nde dilsiz kalmaktan zevk alırsın, ne dersin? Merhamet çığlıklarını Dinleyiciler bile işitmez, işitseler de dinlemezler.”

Rand söylenen her üç sözcüğün ikisini anlamıyordu ve bunun sebebi tuhaf aksanları değildi. Dinleyecek zamanı olmasını diledi. *Corenne.* Geri Dönüş. Falme’deki Seanchanlar Aryth Okyanusu’nun ötesindeki toprakları, Rand’ın yaşadığı toprakları ele geçirme teşebbüslerine bu ismi veriyorlardı. Kendi mirasları sayıyorlardı o toprakları. Kalanlar; Arayıcı, Dinleyici, Kuzgunlar Kulesi, tamamen sırdı. Ama görünüşe göre Geri Dönüş iptal edilmişti, en azından şimdilik. Bilmeye değer bir şeydi.

Kapı *gerçekten* daralmıştı. Belki biraz öncesine göre bir parmak daha dar. Yalnızca kendi koyduğu engel açık tutuyordu onu; Aviendha akışını bırakır bırakmaz kapanmaya çalışmıştı ve hâlâ çabalıyordu.

“Acele et,” dedi Aviendha’ya ve kız ona öyle sabırsız bir bakış fırlattı ki, gözlerinin arasına bir taş fırlatmış da olabilirdi.

“Deniyorum, Rand al’Thor,” dedi kız, tasma üzerinde çalışmaya devam ederek. Seri’nin yanaklarından gözyaşları akıyordu; Aiel kadın gırtlağını kesmeye çalışıyormuş gibi durmaksızın sızlanıyordu. “Diğer ikisini ve belki kendini öldürmene ramak kaldı. Sen diğer tasmaya dokunduğunda ikisinin içine çılgınca dolan Güç’ü hissettim. Bu yüzden bu işi bana bırak, yapabiliyorsam yaparım.” Bir küfür mırıldanarak diğer yanı denedi.

Rand *sul'dam*'ları tasmaları çıkarmaya zorlamayı düşündü. O şeylerin nasıl çıkacağını bilen birisi varsa, onlar olmalıydı. Ama yüzlerindeki kararlı kaş çatışlara bakılırsa, zorlamadan yapmayacakları açıktı. Bir kadını öldüremiyorsa, işkence de edemezdi.

İçini çekerek kapıyı dolduran gri boşluğa baktı yine. Akışlar kendi akışlarına örülmüş gibiydi; birini kesmeden diğerini de kesemezdi. Kapıdan geçmek tuzağı tetikleyebilirdi, ama griliği kesmeye çalışması tuzağı tetiklemese bile, onlar geçemeden kapının kapanması ile sonuçlanırdı. Işık bilir neyin içine körlemesine atlamaları gerekecekti.

O ve Aviendha konuşurken Morsa her sözcüğü dikkatle dinlemişti. Şimdi düşünceli düşünceli iki *sul'dam*'a bakıyordu, ama Jalindin gözlerini asil kadının yüzünden hiç ayırmamıştı. "Arayıcılardan saklanmaması gereken çok şey gizli tutuldu. Leydi Morsa," dedi sert kadın. "Arayıcılar her şeyi bilmeli."

"Haddini aşıyorsun, Jalindin," diye terslendi Morsa, eldivenli elleri seğirerek; kolu yanına yapıştırılmış olmasa dizginleri koparırdı. Bu haliyle, başını eğip burnunun üzerinden kadına baktı. "Sırf Sarek'in gözü tepelerde ve Serengada Dai ve Tuel üzerine planları var diye bana gönderildin. İmparatoriçe'nin..."

Jalindin sertçe araya girdi. "Gerçeği Arayanlara karşı kendinizin kanıt olduğunu düşünüyorsanız haddini aşan sizsiniz, Leydi Morsa. İmparatoriçe'nin, Işık kendilerini kutsasın, bir kızını ve bir oğlunu bizzat ben sorguladım ve ağızlarından kopardığım itiraflara duyduğu minneti ifade etmek için bakışlarımı kendilerine çevirmeme izin verdiler. Küçük bir Ev'in İmparatoriçe'nin kendi çocuklarına göre daha yüksek olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Morsa dik kaldı, fazla seçeneği yoktu zaten, ama yüzü grileşti ve dudaklarını yaladı. "İmparatoriçe, Işık kendilerini sonsuza dek aydınlatsın, zaten benim anlatabileceklerimden çok daha fazlasını biliyor. Anlatmak istediğim..."

Arayıcı, Morsa yokmuş gibi başını askerlere çevirerek kadının sözünü kesti. "Morsa adlı kadın Gerçeğin Arayıcıları'nın gözetimi altında. Merinloe'ye döner dönmez sorguya alınacak. *Sul'dam*'lar ile *damane*'ler de. Onlar da gizlememeleri gereken şeyler gizlemiş gibi." İsimleri verilen kadınların yüzleri dehşete boğuldu, ama Morsa'nınki hepsinden beterdi. Gözleri iri iri açıldı, içlerinde perişan ifadeler belirdi; kadın, görünmez bağlarının izin verdiğince çöktü, ama tek itiraz sözcüğü çıkarmadı. Çığlık

atmak istiyor gibiydi, ama... kabullendi. Jalindin'in bakışları Rand'a döndü. "Kız adının Rand al'Thor olduğunu belirtti. Bana teslim olursan iyi muamele göreceksin, Rand al'Thor. Buraya nasıl geldiysen, bizi öldürsen bile kaçamazsın. Gecenin içinde yönlendiren *marath'damane*'yi bulmak için geniş çaplı bir arama başlatıldı." Gözleri Aviendha'ya kaydı. "Kaçınılmaz olarak bulacaklar sizleri ve kazayla öldürülebilirsiniz. Bu bölgede kargaşa var. Senin gibi adamların sizin topraklarınızda nasıl muamele gördüğünü bilmiyorum, ama Seanchan'da acılarınız dindirilebilir. Burada, gücünü kullanarak büyük şeref bulabilirsin."

Rand kadına güldü ve kadın alınmış göründü. "Seni öldüremem, ama yemin ederim, en azından bunun için derini yüzmeliyim." Rand'ın Seanchan ellerinde ehlileştirilmekten korkmasına kesinlikle gerek yoktu. Seanchan'da yönlendirebilen erkekler öldürülürdü. İdam edilmez. Avlanır, görüldüğü yerde vurulurdu.

Kapıyı dolduran grilik bir parmak daha daralmıştı, artık ikisinin yan yana geçebilmesine ancak yeterdi. "Bırak onu, Aviendha. Artık gitmeliyiz."

Kız, Seri'nin tasmasını bıraktı ve ona çileden çıkmış gibi baktı, ama gözleri kapıya gidince eteklerini kaldırdı ve donmuş su hakkında homurdanarak ayaklarını karlara vura vura delikanlının yanına geldi.

"Karşımıza çıkacak her şeye hazırlıklı olmalısın," dedi Rand ona, kolunu kızın omuzlarına dolayarak. Kendi kendine, kapıya sığmak için yakın olmaları gerektiğini söyledi. Kıza dokunmak iyi geldiği için değil. "Ne, bilmiyorum, ama hazır ol." Kız başını salladı ve Rand, "Atla!" dedi.

Birlikte griliğe atladılar, Rand Seanchanları tutan örgüyü bırakıp içini *saidin*'le doldurdu...

...ve Eianrod'daki yatak odasına inip sendeledi. Lambalar yakılmıştı ve pencereleri karanlık doldurmuştu.

Asmodean bağdaş kurmuş, kapının yanındaki duvara sırtını vermiş, oturuyordu. Kaynak'a kucak açmamıştı, ama Rand yine de adamla *saidin* arasına kalkan koydu. Kolunu Aviendha'dan çekmeden döndü ve kapının kaybolup gitmiş olduğunu gördü. Hayır, gitmemiş... örgüsünü ve Asmodean'ın olması gereken örgüyü hâlâ görebiliyordu... ama orada hiçbir şey yok gibiydi. Duraksamadan örgüsünü kesti ve aniden kapı belirdi. Seanchanların göründüğü aralık hızla daralıyordu. Leydi Morsa eyerinde çökmüştü ve Jalindin emirler haykırıyordu. Tam kapı kapanırken yeşil beyaz püsküllü bir mızrak aralıktan fırladı. Rand içgüdüyle Hava yönlendirdi ve aniden sarsılan altmış santimlik mızrak parçasını yakaladı.

Mızrağın sapı, bir zanaatkâr üzerinde çalışmış gibi aniden sona eriyordu. Rand ürperdi. Gri engeli... ya da her ne ise onu, kapıdan atlamadan *önce* kaldırmaya çalışmadığına memnun oldu.

“*Sul’dam*’lardan birinin zamanında kendine gelmiş olmaması iyi bir şey,” dedi, kesik mızrağı eline alarak, “aksi halde peşimizden bundan kötüsü gelirdi.” Göz ucuyla Asmodean’ı izliyordu, ama adam hafifçe hasta görünerek orada oturup duruyordu. Rand’ın o mızrağı boğazından aşağı tıkıp tıkmayacağını bilemezdi.

Aviendha’nın burun çekmesi şimdiye kadarki en anlamlı burun çekme idi. “Onları benim serbest bıraktığımı mı sanıyorsun?” dedi hararetle. Delikanlının kolunu kendinden kararlılıkla uzaklaştırdı, ama Rand kızın kızgınlığının kendisine yöneltilmiş olduğunu sanmıyordu. “Kalkanlarını elimden geldiğince sıkı bağladım. Onlar senin düşmanların, Rand al’Thor. Senin *damane* dediklerin, özgür kalmaktansa seni öldürmeyi tercih edecek sadık köpeklerdir. Düşmanlarına karşı yumuşak değil, sert olmalısın.”

Kızın haklı olduğunu düşündü Rand, mızrağı kaldırarak. Arkasında, bir gün karşısına çıkabilecek düşmanlar bırakmıştı. Sertleşmek zorundaydı. Aksi halde, daha Shayol Ghul’e ulaşmadan öğütülüp un edilirdi.

Aniden kız eteklerini düzeltmeye başladı ve sesi neredeyse bir sohbet havası kazandı. “Fark ettim ki, o peynir altı suyu suratlı Morsa’yı yazgısından kurtarmadın. Ona nasıl baktığına bakılırsa, iri gözler ve yuvarlak göğüsler ilgini çekiyor gibi.”

Rand, sarındığı Boşluk’un çevresinde şurup gibi akan bir şaşkınlıkla baktı kıza. Çorbanın hazır olduğunu söyler gibiydi. Kürk astarlı pelerinin altından Morsa’nın göğüslerinin yuvarlaklığını nasıl görebileceğini merak etti. “Onu getirmeliydim,” dedi. “Seanchanlarla ilgili sorgulamak için. Korkarım beni yine rahatsız edecekler.”

Kızın gözünde belirmiş olan pırıltı kayboldu. Ağzını açtı, ama Rand elini kaldırınca Asmodean’a bakarak durdu. Rand kızın gözlerine doluşan, Seanchanlar hakkındaki soruları görebiliyordu. Kızı tanıyorsa, bir kez başlayınca Rand’ın hatırladığını bile bilmediği şeyleri ortaya çıkarana kadar kazmayı bırakmazdı. Bu kötü olmayabilirdi. Başka zaman. Rand’ın kendisi Asmodean’dan birkaç yanıt kopardıktan sonra. Kız haklıydı. Rand sert olmak zorundaydı.

“Yaptığın akıllıcaydı,” dedi kız, “açtığım deliği saklaman. *Gai’shain*’lar buraya gelecek olsa, bin mızrak-kardeşi kapıdan geçip seni aramaya başlayabilirdi.”

Asmodean boğazını temizledi. "*Gai'shain*'lardan biri geldi. Sulin adlı kadın ona yemeğini yediğinden emin olmasını söylemiş, Lord Ejder ve tepsiyi içeri getirip, burada olmadığını görmesin diye ona sen ve genç kadının rahatsız edilmek istemediğinizi söyleme cüretini gösterdim." Adamın gözlerinin hafifçe gerilmesi Rand'ın dikkatini çekti.

"Ne?"

"O da tuhaf karşıladı. Yüksek sesle kahkaha attı ve koşarak uzaklaştı. Birkaç dakika sonra, pencerenin altına yirmi kadar *Far Dareis Mai* toplandı, bir saat, hatta daha uzun süre bağırdılar, mızraklarını kalkanlarına vurdular. Söylemek zorundayım, Lord Ejder, bağırdıkları yorumlardan bazıları beni bile şaşırttı."

Rand yanaklarının yandığını hissetti... dünyanın diğer ucunda olmuştu, ama Kızlar yine de biliyordu! Ama Aviendha gözlerini kısmakla yetindi.

"Saçları ve gözleri benimkine benzeyen biri miydi?" Asmodean'ın başını sallamasını beklemedi. "Birincil-kardeşim Niella olmalı." Rand'ın yüzündeki şaşkın soruyu okudu ve o konuşamadan yanıt verdi. "Niella dokumacıdır, Kız değil ve yarım sene önce Sulara Mezrası'na düzenlenen bir baskın sırasında Chareen Kızları tarafından tutsak alındı. Beni mızrağı almaktan vazgeçirmek istedi ve hep evlenmemi istemiştir. Onu Chareen Mezrası'na, poposunda anlattığı her kişi için bir kırbaç izi ile göndereceğim!"

Rand, odadan dışarı fırlayacakken kızın kolunu yakaladı. "Natael ile konuşmak istiyorum. Şafağa fazla zaman kaldığını sanmıyorum..."

"Belki iki saat," diye araya girdi Asmodean.

"...bu yüzden uyuyacak pek az zamanımız var. Sen denemek istiyorsan, gecenin kalanı boyunca yatağını başka yerde yapabilir misin? Zaten yeni battaniyelere ihtiyacın olacak."

Kız sertçe başını salladı, sonra kolunu kurtardı ve kapıyı arkasından çarparak kapattı. Herhalde yatak odasından atıldığı için kızmış olamazdı – nasıl olabilirdi ki; aralarında başka hiçbir şey olmayacağını kendisi söylemişti–, ama Rand Niella'nın yerinde olmadığı için memnundu.

Kesik mızrağı elinde hoplatarak Asmodean'a döndü.

"Tuhaf bir asa, Lord Ejder."

"İşe yarar." Seanchanların hâlâ orada bir yerde olduğunu hatırlamak istiyordu. Bu sefer sesinin Boşluk ve *saidin*'in kıldığından daha soğuk olmasını diledi. Sert olmak zorundaydı. "Seni bir kuzu gibi şişlemeden önce söyle, neden bir şeyi görünmez kılma numarasından daha önce

bahsetmedin? Akışları görmesem kapının orada olduğunu asla bilemezdim."

Asmodean yutkundu, Rand'ın tehdidini yerine getirmeyeceğinden emin değilmiş gibi kıpırdandı. Rand da emin değildi. "Lord Ejder, hiç sormadın ki. Işığı bükme meselesi. Hep bir sürü soru soruyorsun, başka şeylerden bahsetmeye zaman kalmıyor. Artık tamamen senin tarafında olduğumu anlamış olmalısın." Dudaklarını yalayarak doğruldu. Dizleri üzerinde. Ve gevezelenmeye başladı. "Örgünü hissettim... bir buçuk kilometre dahilinde herkes hissedebilirdi... hiç buna benzer bir şey görmemiştim... Demandred, belki bir de Semirhage dışında, kapanmakta olan bir kapıyı bloke edebilecek kimseyi tanımıyordum... ve Lews Therin... hissettim ve geldim ve o Kızları aşmam zor oldu... aynı numarayı kullandım... artık senin adamın olduğumu biliyor olmalısın. Lord Ejder, senin hizmetindeyim."

Başka her şeyden çok o Cairhienlinin söylediğinin tekrarlanması etkili oldu. Yarım mızrakla işaret ederek kabaca, "Ayağa kalk. Sen köpek değilsin," dedi. Ama Asmodean ağır ağır doğrulurken, uzun mızrak ucunu adamın gırtlağına dayadı. "Bundan sonra, her konuştuğumuzda bana *sormadığım* iki şeyi anlatacaksın. Her seferinde, unutma. Benden bir şey sakladığını düşünürsem, Semirhage'in eline düşmüş olmayı tercih edeceksin."

"Dediğin gibi olsun, Lord Ejder," diye kekeledi Asmodean. Eğilip Rand'ın elini öpmeye hazır görünüyordu.

Rand bu olasılıktan kaçınmak için battaniyesiz yatağa gitti ve keten çarşafın üzerine oturdu, tüy şilte ağırlığı altında esnedi. Mızrağı incelemeye başladı. Bir asa olarak olmasa bile, bir andaç olarak saklamak iyi bir fikirdi. Başka her şeye rağmen Seanchanları unutmaması çok daha iyi olacaktı. O *damane*'ler. Aviendha orada olup kadınlarla Kaynak arasına kalkan koymasa...

"Bana bir kadınla Kaynak arasına nasıl kalkan konulacağını göstermeye çalıştın ve başarısız oldun. Bana göremediğim akışlardan nasıl kaçınacağımı ve onlara nasıl karşılık vereceğimi göster." Bir kez Lanfear örgülerini hançerle keser gibi rahatça kesmişti. "Egzersiz yapacak kadın olmadan kolay değil, Lord Ejder."

"İki saatimiz var," dedi Rand soğuk soğuk, adamın kalkanını çözerek. "Dene. Bütün gücünle dene."

33
Kırmızı Meselesi

Hançer Nynaeve'in saçlarını süpürerek geçti, sırtını verdiği tahtaya saplandı ve Nynaeve gözbağının arkasında irkildi. Omuzlarına dökülen bukleler yerine doğru düzgün bir örgüsü olmasını diledi. O hançer tek teli kesecek olursa... *Aptal kadın,* diye düşündü acı acı. *Aptal, aptal kadın.* Katlanıp gözlerine bağlanmış eşarp yüzünden yalnızca dipte ince bir ışık çizgisi görebiliyordu. Kalın katmanların karanlığının yanında parlak geliyordu. Akşamın geç saatleri bile olsa, hâlâ yeterli ışık kalmış olmalıydı. Kuşkusuz adam doğru düzgün göremiyorsa fırlatmazdı. Bir sonraki hançer başının diğer yanına saplandı; titreşimini hissedebiliyordu. Kulağına dokunmasına ramak kaldığını düşündü. Thom Merrilin ve Valan Luca'yı öldürecekti. Belki, sırf terbiye etmek için, eline geçireceği tüm diğer erkekleri de.

"Armutlar," diye bağırdı Luca, sanki otuz adım ötesinde değilmiş gibi. Gözbağının onu yalnızca kör değil, sağır da ettiğini düşünür gibiydi.

Nynaeve, kemerindeki keseyi karıştırarak bir armut çıkardı ve dikkatle başının üzerine yerleştirdi. *Gerçekten* kördü. Tamamen kör bir aptal! İki armut daha aldı ve kollarını, çevresini alan hançerlerin arasından dikkatle iki yana uzattı. Her bir armudu, sapından, birer elinde tuttu. Bir sessizlik oldu. Thom Merrilin'e, bir yerini çizecek bile olursa ne yapacağını söylemek için ağzını açtı...

Çank-çank-çank! Hançerler o kadar hızlı geldi ki, boğazı yumruk gibi sıkılmış olmasa ciyaklardı. Sol elinde yalnızca bir armut sapı kalmıştı ve diğer armut saplanan hançerle hafifçe titremekteydi. Kafasındaki armuttan saçlarına su sızıyordu.

Eşarbı kapıp çıkartarak uzun adımlarla Thom ve Luca'ya doğru yürüdü. İkisi de manyak gibi sırıtıyordu. O içinde kaynayan sözlerden tekini söyleyemeden, Luca hayranlık içinde konuştu, "Sen muhteşemsin, Nana. Cesaretin muhteşem, ama sen daha da muhteşemsin." O aptal, kırmızı ipek pelerini savurarak, bir elini yüreğine bastırarak eğildi. "Buna, Dikenlerin Arasındaki Gül adını vereceğim. Ama aslında, sen basit bir gülden çok daha güzelsin."

"Kütük gibi durmak için fazla cesaret gerekmiyor." Gülmüş, öyle mi? Ona dikenleri gösterecekti. İkisine de gösterecekti. "Şimdi beni dinle, Valan Luca..."

"Böylesine büyük bir cesaret. İrkilmedin bile. Sana söylüyorum, ben olsam senin yaptığını yapacak mideyi bulamazdım."

Bu basit gerçek, dedi Nynaeve kendi kendine. "Zorunlu olduğumdan daha cesur değilim," dedi daha ılımlı bir sesle. Size ne kadar cesur olduğunuzu söylemekte ısrar eden bir adama bağırmak güç geliyordu. Güller hakkındaki gevezelikleri dinlemekten kesinlikle daha iyiydi. Thom, komik bir şey görüyormuş gibi uzun, beyaz bıyıklarını sıvazladı.

"Elbise," dedi Luca, tüm dişlerini sergileyen bir gülümseme ile. "Öyle güzel görüneceksin..."

"Hayır!" diye terslendi Nynaeve. Adam şimdiye dek ne kazanmışsa, bu konuyu yine açarak hepsini kaybetmişti. Luca'nın Nynaeve'in giymesini istediği elbiseyi Clarine dikmişti. Adamın pelerininden de kırmızı ipektendi. Nynaeve'in fikrine göre, Thom ıskalayacak olursa, kanı saklamak için.

"Ama Nana, tehlike içinde bir güzel, *harika* bir gösteridir." Luca, kulaklarına tatlı sözler fısıldarmış gibi mırıldanıyordu. "Bütün gözler senin üzerinde olacak, her yürek senin güzelliğin ve cesaretin için çarpacak."

"Madem o kadar hoşuna gitti," dedi Nynaeve kararlılıkla, "sen giy." Renk sorun olmasaydı bile, herkesin içinde göğsünü o kadar çok sergileyen bir şeyi giymeyecekti, Clarine yakışık aldığını düşünse de düşünmese de. Latelle'in gösteri elbisesini görmüştü, tamamen siyah payetlerle kaplı, yakası çenesine kadar gelen bir şeydi. Öyle bir şey giyebilirdi... Aklından neler geçiyordu böyle? Bu işi yapmaya hiç niyeti yoktu. Luca onu ikna etmek için her gece gelip araba kapısını tırmalamayı bıraksın diye bir seferlik kabul etmişti yalnızca.

Adam ne zaman konuyu değiştirmesi gerektiğini bilecek kadar becerikliydi. "Buraya ne oldu?" diye sordu aniden büyük bir ilgiyle.

Adam şişmiş gözüne dokununca Nynaeve irkildi. Bu konuyu seçmesi talihsizlikti. Kadını kırmızı elbiseye tıkmaya çalışmaya devam etse daha iyiydi. “Bu sabah bana aynada bakışını beğenmedim ve ısırdım.”

Düz sesi ve çıkardığı dişleri Luca’nın elini hızla çekmesine sebep oldu. Kara gözlerindeki ihtiyatlı parıltıya bakılırsa, kadının yine ısırabileceğinden korkar gibiydi. Thom, kahkaha atmamak için gösterdiği çabayla kıpkırmızı kesilmiş, bıyıklarını şiddetle sıvazlamaktaydı. O ne olduğunu biliyordu elbette. Bilirdi. Ve Nynaeve gider gitmez, kuşkusuz Luca’ya olayları kendi bakış açısına göre anlatacaktı. Erkekler dedikodu yapmadan edemiyorlardı ve kadınların yaptığı hiçbir şey değiştirmiyordu alışkanlıklarını.

Gün ışığı Nynaeve’in düşündüğünden de solgundu. Güneş batıda, ağaç tepelerinde kırmızı kırmızı oturuyordu. “Bunu doğru düzgün ışık olmadan bir daha denersen...” diye hırladı Thom’a yumruğunu sallayarak. “Neredeyse alacakaranlık olmuş!”

“Sanırım,” dedi adam çalı gibi kaşını kaldırarak, “bu, benim gözlerimin bağlı olduğu kısmı istemediğin anlamına geliyor.” Şaka yapıyordu elbette. Şaka yapıyor olmalıydı, “Nasıl istersen, Nana. Bundan sonra, yalnızca en mükemmel ışıkta yapacağım.”

Eteklerini öfkeyle savurarak uzun adımlarla uzaklaştıktan sonra, bu aptal şeyi yapmayı kabul ettiğini fark etti Nynaeve. En azından ima etmişti. Bu gece güneşin batacağı ne kadar kesinse, ona bu numarayı yaptırmaya çalışacakları da o kadar kesindi. *Aptal, aptal, aptal kadın!*

Egzersiz yaptıkları –en azından Thom’un egzersiz yaptığı, o da, Luca da kavrulsun!– açıklık, kuzey yolunun diğer yanındaki kampın biraz uzağındaydı. Kuşkusuz Luca, Thom hançerlerinden birini kadının yüreğine saplayacak olursa hayvanların rahatsız olmasını istememişti. Muhtemelen adam cesedini aslanlara yedirirdi. O elbiseyi ona giydirmek istemesinin tek sebebi, Nynaeve’in Lan’dan başka kimseye göstermek istemediği şeyleri seyretmek istemesiydi. Lan denen o inatçı, aptal adam da kavrulabilirdi. Orada olup da bunları kendi ağzından dinleyebilmesini diliyordu. Orada olmasını ve onun güvende olduğundan emin olabilmeyi diliyordu. Kuru bir köpekrezenesi kopardı ve tüylü kahverengi otu kırbaç gibi kullanarak yerdeki yaprakların arasından çıkan otların kafalarını uçurdu.

Dün gece Elayne Egwene’in Cairhien’de çatışma çıktığını anlattığını söylemişti. Haydutlarla, Aielleri düşman olarak gören Cairhienlilerle, Güneş Tahtı’nı Morgase adına ele geçirmeye çalışan Andor askerleri ile çatışmışlardı. Çatışmalara Lan da karışmıştı; ne zaman Moiraine burnunun

dibinden ayrılmasına izin verse, bir şekilde savaşa karışmayı başarıyor gibiydi adam. Savaşın kokusunu alıyordu sanki. Nynaeve, Lan'i yanı başında, kısa bir tasmanın ucunda tutabilmek için Aes Sedai olmak isteyeceğini hiç düşünmezdi.

Bu sabah Elayne, annesinin askerlerinin Cairhien'de olması, Rand'ın Aielleri ile savaşmaları hakkında endişeleniyordu hâlâ, ama Nynaeve'i endişelendiren haydutlardı. Egwene'e göre, haydutların elindeki çalıntı malları tanıyan çıkarsa, biri bir haydudun birini öldürdüğünü ya da bir baraka yaktığını gördüğüne yemin ederse, Rand adamı astırıyordu. Halatı çeken onun eli olmuyordu, ama aynı şeydi ve Egwene onun her idamı dağlar kadar soğuk ve sert bir yüzle izlediğini söylemişti. Bu hiç de Rand'ın yapacağı şey değildi. O nazik bir oğlandı. Başına Kıraç'ta ne gelmişse, kötüye gitmişti.

Eh, Rand çok uzaktaydı ve Nynaeve'in kendi sorunları vardı... onun ve Elayne'in sorunları... ve hiçbiri çözüme yaklaşmıyordu. Eldar Irmağı bir buçuk kilometre kadar kuzeydeydi, üzerinden geçen tek, azametli taş köprü, tek bir pas zerresi olmadan pırıldayan yüksek, metal sütunlar arasında uzanıyordu. Daha eski zamanlardan bir andaç, kuşkusuz, hatta belki bir önceki Çağ'dan. Öğlen, buraya geldikten hemen sonra oraya gitmişti, ama ırmakta adını hak eden tek bir tekne bulamamıştı. Saz çevrili kıyılar boyunca çalışan küçük balıkçı tekneleri, diz çökmüş adamların çektiği kürekler sayesinde suyun üzerinde kayan dar, küçük şeyler, hatta çamura demirlenmiş gibi görünen alçak bir mavna vardı –iki kıyıda da çok çamur vardı, bir kısmı kurumuş, çatlamıştı, ama mevsimsiz sıcaklar sürerken buna şaşmamak gerekirdi. Ama Nynaeve'in dilediği gibi, onları hızla ırmak aşağı taşıyacak hiçbir şey yoktu. Zaten nereye gitmek istediğinden emin de değildi.

Düşünmekten kafasını patlatsa da, Mavi Aes Sedailerin toplandığı kasabanın adını hatırlayamıyordu. Vahşetle bir saçakbaşı biçti ve bitki beyaz tüyler saçarak patladı. Oraya gitmişlerse bile, muhtemelen artık orada bulamayacaklardı onları. Ama Tear'dan başka güvenli bir yer bulunduğuna dair tek ipucu buydu. Bir de hatırlayabilse.

Kuzeye yaptıkları yolculukta tek iyi şey, Elayne'in Thom ile flört etmekten vazgeçmesiydi. Sirke katıldıklarından beri hiç denememişti. En azından, Elayne hiçbir şey olmamış gibi davranmasa iyi olacaktı. Dün Nynaeve kızı aklı başına geldiği için kutlamıştı ve Elayne soğuk bir sesle yanıt vermişti, *Thom konusunda yoluna çıkıp çıkmayacağımı mı anlamaya*

çalışıyorsun, Nynaeve? Senin için biraz yaşlı değil mi? Hem, senin kalbinin başkasında olduğunu sanıyordum, ama kendi kararlarını verebilecek kadar büyüdün. Thom'u severim, sanırım o da beni seviyor. Onu ikinci bir baba olarak görüyorum. Onunla flört etmek istiyorsan, izin veriyorum. Ama gerçekten de senin daha sadık olduğunu sanırdım.

Luca sabah ırmağı geçmeyi düşünüyordu ve Ghealdan'daki Samara, diğer kıyıdaki kasaba, durulacak yer değildi. Geldiklerinden beri Luca gününün çoğunu Samara'da, sirki kuracak yer arayarak geçirmişti. Tek endişesi ondan önce gelmiş bazı sirkler olmasıydı ve hayvanlarla gösteri yapan tek sirk kendisininki değildi. İşte bu yüzden Thom'un Nynaeve'e hançer atması konusunda bu kadar ısrarcı olmuştu. Bunu Elayne ile birlikte ipte yürürken yaptırmadığı için şanslıydı. Adam için dünyadaki en önemli şey, gösterisinin diğerlerinden daha büyük, daha iyi olması gibiydi. Kendi adına, en endişe verici şey Haberci'nin Samara'da olması, takipçilerinin kasabaya doluşması, çevresindeki çadırları, kulübeleri, barakaları doldurması idi. Kendisi de küçük olmayan Samara'nın çevresinde, kasabayı boğacak kadar büyük bir şehir oluşmuştu. Kasaba yüksek, taş bir duvarla çevriliydi ve binalar da yüksekti, çoğu üç kata kadar çıkıyordu ve sazdan çok taş tahta ve kiremit çatılar görülüyordu.

Eldar'ın bu tarafı daha iyi değildi. Kamp yerlerine gelmeden önce üç Beyazpelerin kampını geçmişlerdi, düzgün sıralar halinde dizilmiş yüzlerce beyaz çadır ve görmedikleri başkaları da olmalıydı. Irmağın bu yanında Beyazpelerinler, diğer yanında Haberci ve belki patlamaya hazırlanan bir isyan ve Nynaeve'in nereye gideceğine, elindeki yavaş araba dışında oraya ulaşmak için ne araç kullanacağına dair en ufak fikri yoktu. Elayne'in onu binek arabasını bırakmaya asla ikna edememiş olmasını diliyordu. Kenara kaymadan koparamayacağı ot göremeyince köpekrezenesini ikiye kırdı ve yere fırlattı. Luca'ya da aynısını yapabilmeyi diledi. Ve Galad Damodred'e, kaça kaça buraya gelmelerine sebep olduğu için. Ve burada olmadığı için al'Lan Mandragoran'a. Ona *ihtiyaç* duyduğundan değil, elbette. Ama varlığı... teselli olurdu.

Arabaların yanındaki küçük ateşlerin üzerinde pişen akşam yemeklerine rağmen kamp sessizdi. Petra, bir sopayla kafesin parmaklıklarının arasından dev et parçaları uzatarak siyah yeleli aslanı besliyordu. Dişi aslanlar dostça kendi etlerinin başına çökmüşlerdi bile. Kafeslerine fazla yaklaşan olursa hırlıyorlardı. Nynaeve Aludra'nın arabasının yanında durdu; Havai Fişekçi, arabanın yanına asılmış bir masanın başında, hazırladığı karışım hakkında

kendi kendine mırıldanarak tahta bir havanda bir şeyler dövüyordu. Chavanalardan üçü Nynaeve'e gülümsedi ve aralarına katılmasını işaret ettiler. Brugh değil. O hâlâ dudağı yüzünden surat asıyordu, oysa Nynaeve şişkinliği indirmek için ona bir merhem vermişti. Belki kalanlara da aynı şiddetle vurursa Luca'yı –daha da önemlisi, onu!– dinlerler, kadının gülümsemelerini istemediğini anlarlardı. Valan Luca Efendi'nin kendi talimatlarına uymaması çok kötüydü. Latelle ayı kafesinden döndü ve gergin gergin gülümsedi; aslında alayla gülümsediği söylenebilirdi. Ama Nynaeve daha çok, dev gri *s'redit*'in kör tırnaklarını, metal için kullanılabilecek gibi görünen bir eğe ile törpülemesine baktı.

"O kadın," dedi Aludra, "ellerini ve ayaklarını olağanüstü bir beceri ile kullanıyor, değil mi? Bana öyle dik dik bakma, Nana," diye ekledi ellerini silkeleyerek. "Ben düşmanın değilim. Al. Bu yeni ateş çubuklarını denemelisin."

Nynaeve, tahta kutuyu ihtiyatla siyah saçlı kadından aldı. Tek elle rahatça tutabileceği bir küptü, ama o iki elini kullandı. "Onlara çakar dediğini sanıyordum."

"Belki evet, belki hayır. Ateş çubukları dersem, ne işe yaradıklarını daha iyi anlatıyor, değil mi? Bir daha oduna değince patlamasınlar diye çubukları tutan delikleri düzelttim. İyi fikir, değil mi? Ve başları için yeni bir formül kullandım. Deneyip ne düşündüğünü söylersin, değil mi?"

"Evet, elbette. Teşekkür ederim."

Kadın bir kutu daha veremeden Nynaeve hızla uzaklaştı. Kutuyu her an patlayabilirmiş gibi tutuyordu ve patlamayacağından emin değildi. Aludra yaptığı çakarları ya da ateş çubuklarını ya da adını ne koyacaksa onları denemeleri için herkese dağıtıyordu. Ateş ya da lamba yakabildikleri kesindi. Aynı zamanda, mavi gri kafaları birbirlerine ya da herhangi bir kaba yüzeye sürtülünce alevlerle patlıyorlardı. Nynaeve kendi adına, çakmaktaşı ve çeliğe sadık kalmayı ya da bir kum kutusunda kömür saklamayı tercih ederdi. Çok daha güvenli.

Elayne ile paylaştığı arabanın basamaklarına adımını atamadan Juilin yetişti. Bakışları doğrudan şişmiş gözüne gitti. Nynaeve adama öyle dik baktı ki, Juilin geriledi ve o aptal koni şapkayı kapıp çıkardı. "Irmağın diğer yanına gittim," dedi. "Samara'da yüz kadar Beyazpelerin var. Yalnızca izliyorlar ve Ghealdan askerleri tarafından aynı dikkatle izleniyorlar. Ama birini tanıdım. Sienda'da, Gerçeğin Işığı'nın karşısında oturan genç bir adam."

Nynaeve adama gülümsedi ve Juilin onu ihtiyatla süzerek bir adım daha geriledi. Galad Samara'da. Tek ihtiyaç duydukları buydu işte. "Hep harika haberler getiriyorsun, Juilin. Seni Tanchico'da bırakmalıydık ya da daha iyisi Tear'daki rıhtımda." Bu hiç adil değildi. Bir köşeyi dönüp adamla karşılaşmaktansa, Juilin'den haberini almak daha iyiydi. "Teşekkür ederim, Juilin. En azından artık ona karşı dikkatli olmamız gerektiğini biliyoruz." Adamın baş sallaması, zarafetle sunduğu teşekküre pek uygun bir karşılık sayılmazdı. Adam, Nynaeve'in vurmasını beklermiş gibi şapkasını başına geçirerek hızla uzaklaştı. Erkekler görgüden hiç anlamıyordu.

Arabanın içi, Thom ve Juilin'in satın aldığı zamana göre çok daha temizdi. Pul pul dökülen boya kazınmıştı –adamlar bunu yaparken çok homurdanmışlardı– ve zemine tutturulmuş dolaplar ile minik masa parlayana kadar yağlanmıştı. Metal bacalı küçük, tuğla soba hiç kullanılmamıştı. Geceler yeterince ılıktı ve burada yemek pişirmeye başlarlarsa, Thom ile Juilin bir daha yemek pişirmeyi kabul etmezdi. Ama kıymetli eşyaları, cüzdanları ve mücevher kutularını saklamak için iyi bir yerdi. Mührü koydukları yıkanmış deriden kese... onu olabildiğince arkaya tıkmıştı ve bir daha dokunmamıştı.

Dar yataklardan birinin üzerine oturmuş olan Elayne, Nynaeve içeri girerken battaniyelerin altına bir şey tıktı, ama o ne olduğunu soramadan bağırdı, "Gözün! Sana ne oldu?" Saçlarını tavukbiberi ile yine yıkamaları gerekecekti; o siyah buklelerin diplerinden altın rengi saçları çıkmaya başlamıştı. Birkaç günde bir yapmaları gerekiyordu bunu.

"Ben bakmazken Cerandin vurdu," diye mırıldandı Nynaeve. Kaynamış kediotu ve toz mavin yaprağı tadı dilini ekşitiyordu. *Tel'aran'rhiod*'daki son buluşmaya Elayne'in gitmesine izin vermesinin sebebi bu değildi. Egwene'den kaçınmıyordu kesinlikle. Yalnız, buluşmalar arasında Düşler Dünyası'na yapılan yolculukların çoğuna o gitmişti ve Elayne'in gitmesi için de bir şans vermesi daha adil olacaktı. Sebep buydu işte.

Ateş çubuğu kutusunu dikkatle dolaplardan birinin içine, diğer ikisinin yanına koydu. Alev alan kutudan uzun zaman önce kurtulmuşlardı.

Gerçeği neden sakladığını bilmiyordu. Elayne'in arabadan çıkmadığı açıktı, aksi halde çoktan öğrenmiş olurdu. Thom kuşkusuz her mide bulandırıcı detayı Luca'ya anlatmıştı ve muhtemelen kampta bilmeyen bir o, bir de Juilin kalmıştı.

Derin bir nefes alarak diğer yatağa oturdu ve kendini Elayne ile göz göze gelmeye zorladı. Diğer kadının sessizliğinde bir şey, neyin geldiğini

anladığını gösteriyordu.

“Ben... Cerandin’e *damane*’leri ve *sul’dam*’ları sordum. Anlattığından daha fazlasını bildiğinden eminim.” Elayne’in, sormak yerine taleplerde bulunduğundan kuşkulandığını, Seanchan kadının zaten bildiği her şeyi anlattığını, Nynaeve’in *damane*’ler ve *sul’dam*’lar ile fazla ilişkisinin olmadığını söylemesini bekledi. Ama Elayne sessizliğini korudu ve Nynaeve kadının tartışma başlatarak o anı geciktirmesini umduğunu fark etti. “Daha fazlasını bilmediği için epey ateşlendi, bu yüzen onu sarstım. Gerçekten o kadın konusunda çok ileri gittin. Burnumun altında parmağını salladı!” Elayne o serin, mavi gözlerini kırpmadan izlemeye devam etti. Nynaeve sözlerine devam ederken bakışlarını kaçırmamak için elinden geleni yaptı. “O... beni bir şekilde omzunun üzerinden yere fırlattı. Ayağa kalkıp ona tokat attım ve o da bir yumrukla beni yere indirdi. Gözüm böyle şişti işte.” Geri kalanı anlatsa da olurdu; Elayne zaten yakında duyacaktı; kendi ağzından dinlese daha iyiydi. “Buna asla tahammül edemezdim elbette. Biraz daha itiştik.” Aslında kendisi açısından pek itişme sayılmazdı, yalnız pes etmeyi reddetmişti. En acı gerçek şuydu ki, Cerandin’in onu yerden yere vurmaktan, sinsi şekillerde yere devirmekten vazgeçmesinin tek sebebi, bir çocuğu hırpalamaktan farkı olmamasıydı. Nynaeve’in de o çocuk kadar şansı vardı işte. Kimse izlemiyor olsa yönlendirirdi; kesinlikle o kadar öfkelenmişti. İzleyenler olmasa. Nokta. Cerandin’in onu, kanayana kadar yumruklamış olmasını diliyordu. “Sonra Latelle ona bir sopa verdi. O kadının bana saldırmak için fırsat kolladığını biliyorsun.” O sırada Cerandin’in, kafasını arabanın kenarına dayamış olduğunu söylemeye hiç gerek yoktu. On altı yaşındayken Neysa Ayellin’e bir sürahi su fırlattığından beri kimse Nynaeve’i bu kadar hırpalamamıştı. “Her neyse, Petra araya girdi.” Tam zamanında gelmişti. Dev adam ikisini kedi yavrusu gibi enselerinden yakalamıştı. “Cerandin özür diledi ve olay bitti.” Petra Seanchan kadını özür dilemeye zorlamıştı, doğru, ama Nynaeve’i de özür dilemeye zorlamıştı ve özür dileyene kadar onu nazik, ama demir gibi elinden bırakmayı reddetmişti. Nynaeve adamın karnına bütün gücüyle vurmuştu ve adam gözünü bile kırpmamıştı. Nynaeve’in eli de şişecek gibiydi. “Aslında pek büyük bir şey değil. Herhalde Latelle hikâyesini anlatırken biraz şişirir. Asıl sarsmam gereken o kadındı. Hak ettiğinin yarısı kadar bile vurmadım.”

Gerçeği söylediği için daha iyi hissediyordu, ama Elayne’in yüzündeki kuşku konuyu değiştirmek istemesine yol açtı. “Ne saklıyorsun?” Uzanıp

battaniyeyi çekti ve Cerandin'den aldıkları gümüşsü *a'dam* ortaya çıktı. "Işık aşkına, buna bakmayı neden istedin ki? Ve bakıyorsan, neden saklıyorsun? Pis bir şey bu ve ona nasıl dokunabildiğini anlamıyorum, ama dokunmak istiyorsan bu tamamen sana kalmış."

"O kadar kızma," dedi Elayne ona. Yüzüne ağır ağır bir gülümseme yayıldı, heyecanla kızardı. "Sanırım bunlardan bir tane yapabilirim."

"Yapmak mı!" Nynaeve, kim kimi öldürüyor görmek için kimsenin gelmemesini umarak sesini alçalttı, ama hiç yumuşatmadı. "Işık, neden? Açık bir lağım çukuru yapsan daha iyi. Gübre yığını. En azından onlar bir işe yarar."

"Gerçekten bir *a'dam* yapmayı istemiyorum." Elayne dimdik durdu ve o soğuk tavırla çenesini kaldırdı. Alınmış gibiydi; buz gibi bir sakinlik takındı. "Ama bu bir *ter'angreal* ve nasıl çalıştığını çözdüm. Senin en az bir bağ kurma dersine katılmanı izledim. *A'dam* iki kadını bağlıyor; *sul'dam*'ların da yönlendiren kadınlardan seçilmesinin sebebi bu." Hafifçe kaşlarını çattı. "Ama tuhaf bir bağ bu. Farklı. İki ya da daha fazla kişinin, birinin rehberliğinde paylaşması yerine, biri tüm kontrolü ele alıyor. Sanırım bu yüzden *damane*'ler *sul'dam*'ların istemediği hiçbir şey yapamıyor. Aslında kayışa ihtiyaç olduğunu sanmıyorum. Tasma ve bilezik kayışsız da aynı şekilde işler."

"Aynı şekilde işlermiş," dedi Nynaeve kuru kuru. "Yapmayı düşünmeyen biri için konuyu epey incelemişsin." Kadın, kızaracak inceliği bile göstermedi. "Ne için kullanacaksın peki? Elaida'nın boynuna bir tane taksan lafım olmazdı, ama bu onu daha az iğrenç kılmı..."

"Anlamıyor musun?" diye araya girdi Elayne. Heyecan ve harareti içinde kibri tamamen kaybolmuştu. Eğilip bir elini Nynaeve'in dizine koydu. Gözleri parlıyordu; kendinden o kadar memnundu. "Bu bir *ter'angreal,* Nynaeve. Ve sanırım bir tane yapabilirim." Her sözcüğü ağır ağır, açık açık söyledi, sonra kahkaha atarak hızla devam etti. "Eğer bunu yapabilirsem, başkalarını da yapabilirim. Belki *angreal* ve *sa'angreal*'ler bile yapabilirim. Binlerce senedir Kule'de kimse bunu yapamadı!" Doğrularak ürperdi ve parmaklarıyla ağzını kapattı. "Daha önce *kendi kendime* bir şey yapabileceğimi hiç düşünmemiştim. *Faydalı* bir şey değil. Bir sefer bir zanaatkâr gördüğümü hatırlıyorum, adam saray için sandalye yapıyordu. Yaldızlı ya da oymalı değillerdi. Hizmetkâr salonu içindiler. Ama adamın gözlerindeki gururu görebiliyordum. Yaptığı şeyden duyduğu gurur, iyi yapılmış bir şeyden duyduğu gurur. O duyguyu hissetmek çok

hoşuma giderdi sanırım. Ah! Terkedilmişlerin bildiklerinin küçük bir kısmını bilsek! Efsaneler Çağı kafalarında ve onu Gölge'ye hizmet etmek için kullanıyorlar. O bilgiyle bizim ne yapabileceğimizi bir düşün. Neler *yapabileceğimizi* bir düşün." Derin bir nefes aldı, ellerini kucağına indirdi. Hevesi hiç azalmamıştı. "Eh, ne olursa olsun, iddiaya girerim Beyazköprü'nün nasıl yapıldığını çözebilirim. Eğirilmiş camdan yapılmış gibi görünen, ama çelikten güçlü köprüler. Ve *cuendillar* ve..."

"Yavaş ol," dedi Nynaeve. "Beyazköprü buradan sekiz yüz dokuz yüz kilometre uzakta ve o mühre yönlendirmeyi düşünüyorsan, bir daha düşün. Ne olabileceğini kim bilebilir? Daha güvenli bir yer bulana kadar mühür kesesinde, sobanın içinde kalıyor."

Elayne'in hevesi tuhaftı. Nynaeve, Terkedilmişlerin bilgisinin birazını edinmeye bir şey demezdi... tam tersine... ama o sandalye isterse bir marangoza para öderdi. Merhemler ve lapalar dışında hiçbir şey yapmak istememişti o. On iki yaşındayken, düz dikip dikmediğine aldırmadığı, aldırmasının sağlanamadığı açıkça belli olunca, annesi ona dikiş öğretmeye çalışmaktan vazgeçmişti. Yemek pişirmeye gelince... Aslında Nynaeve kendini iyi bir aşçı sayardı, ama asıl mesele neyin önemli olduğunu bilmesiydi. Şifa önemliydi. Her erkek köprü yapabilirdi ve Nynaeve, bırak yapsın, derdi.

"Sen ve *a'dam*'ın," diye devam etti, "neredeyse unutturacaktın. Juilin ırmağın diğer yanında Galad'ı görmüş."

"Kan ve lanet küller," diye mırıldandı Elayne. Nynaeve kaşlarını kaldırınca kararlılıkla ekledi, "Dilim konusunda ders dinleyecek değilim, Nynaeve. Ne yapacağız?"

"Bana göre, ırmağın bu yanında kalabiliriz ve Beyazpelerinlerin, sirkten neden ayrıldığımızı merak ederek bizi orada aramasını sağlayabiliriz. Ya da köprüyü geçeriz ve Haberci'nin isyan çıkarmayacağını, Galad'ın kimliğimizi ilan etmeyeceğini umabiliriz. Ya da bir kayık satın alıp ırmak aşağı kaçabiliriz. Pek hoş seçenekler değil. Ve Luca yüz altın markasını isteyecek. Hem de altın olarak." Kaşlarını çalmamaya çalıştı, ama hâlâ içini yakıyordu. "Sen söz verdin ve sanırım parasını ödemeden kaçmamız dürüstçe olmaz." Gidecek yer olsa o an kaçmaya başlardı.

"Kesinlikle olmaz," dedi Elayne şok geçirmiş gibi bir sesle. "Ama sirkten ayrılmadığımız sürece Galad hakkında endişelenmemiz gereksiz. Galad, sirklere yaklaşmaz. Hayvanları kafese kapatmanın zalimce olduğunu

düşünüyor. Onları avlamaya ya da yemeye aldırmıyor, yalnızca kafese kapatılmalarına üzülüyor."

Nynaeve başını iki yana salladı. Gerçek şuydu ki, kaçmanın bir yolunu bulsalar bile Elayne, bir gün için bile olsa oyalanmak için bir sebep bulurdu. Kadın, diğer göstericiler dışındaki insanların önünde ipte yürümeyi gerçekten istiyordu. Kendisi de muhtemelen Thom'un ona yine hançer fırlatmasına izin vermek zorunda kalacaktı. *Ama o lanet elbiseyi giymeyeceğim!*

"Dört kişiyi alacak kadar büyük ilk tekne," dedi. "Kiralıyoruz. Irmak ticareti tamamen durmuş olamaz."

"Nereye gideceğimizi bilsek işe yarardı." Diğer kadının sesi fazla nazikti. "Tear'a da gidebilirdik, biliyorsun. Burada kalmamız gerekmez. Sırf sen..." Sesi solup gitti, ama Nynaeve ne demek üzere olduğunu biliyordu. Sırf sen inatçılık ediyorsun diye. Sırf sen, hatırlamaya ve seni öldürecek olsa bile gitmeye kararlı olduğun bir kasabanın ismini hatırlayamayacak kadar öfkelendin diye. Eh, hiçbiri doğru değildi. Rand'a destek olabilecek Aes Sedaileri bulmaya ve onları Rand'a götürmeye kararlıydı, güvenli bir yere kaçan acınası bir mülteci gibi Tear'a sürünmeyecekti.

"Hatırlayacağım," dedi ifadesiz bir sesle. *"Bar" gibi bir şeyle bitiyordu. Yoksa "dar" mıydı? "Lar?"* "Sen ipte yürüyerek gösteriş yapmaktan sıkıldığın zaman hatırlayacağım." *O elbiseyi giymeyeceğim!*

34
Gümüş Bir Ok

o akşam yemek pişirme sırası Elayne'deydi. Bu, yemeklerin hiçbirinin sade olmayacağı anlamına geliyordu. Ateş çevresine yerleştirilmiş tabureler üzerinde otururken, çevredeki ağaçlardan cırcırböceği sesleri ve zaman zaman derinleşen karanlığın içinden bir gece kuşunun ince, hüzünlü feryadı geliyordu. Çorba, soğuk servis yapılan, jöleleşmiş, üzerine doğranmış ferris serpilmiş bir şeydi. Işık bilir ferrisi ya da bezelyelerin içine koyduğu minik soğanları nereden bulmuştu. Biftek arkası görülebilecek kadar ince dilimlenmiş, kıvrılıp içi havuç, tatlı fasulye, frenk soğanı ve keçi peynirinden yapılmış gibi görünen bir şeyle doldurulmuştu. Tatlı olarak küçük ballı kekler vardı.

Hepsi lezzetliydi, ama Elayne hiçbir şey olması gerektiği gibi olmadığı için endişeleniyordu. Sanki Caemlyn'deki Kraliyet Sarayı'nın aşçılarını taklit edebilirmiş gibi. Nynaeve, kızın iltifat için olta atmadığından hemen hemen emindi. Elayne hep iltifatları bir kenara iter, size tam olarak neyin doğru olmadığını söylerdi. Thom ve Juilin çok az biftek olması hakkında homurdandılar, ama Nynaeve iki adamın da tabaklarına konan her şeyi yediklerini ve son bezelye de ortadan kaybolunca hayal kırıklığına uğramış göründüklerini fark etti. O yemek pişirdiği zaman, yemeklerini bir sebepten hep diğer arabalardan birinde yiyorlardı. İçlerinden biri akşam yemeğini pişirdiğinde, hep yahni ya da dilinizin su toplamasına sebep olacak kadar çok kurutulmuş biberle pişirilmiş et ve fasulye oluyordu.

Yalnız yemiyorlardı, elbette. Luca kendi taburesini getirmiş, Nynaeve'in yanı başına yerleştirmiş, kırmızı pelerinini en iyi etkiyi bırakacak şekilde yaymış, uzun bacaklarını, baldırları katladığı çizmelerinin altından görünecek şekilde uzatmıştı. Hemen hemen her gece geliyordu. Tuhaf

şekilde, gelmediği yegâne geceler, Nynaeve'in yemek pişirdiği geceler oluyordu.

Aslında Elayne kadar güzel bir kadın oradayken onunla ilgilenmesi ilginçti, ama çıkarı da vardı. Fakat fazla yakında oturuyordu. Nynaeve bu gece üç kez taburesini uzaklaştırmıştı, ama adam tek sözcük kaçırmadan ve farkındaymış gibi görünmeden takip etmişti. Onu muhtelif çiçeklere benzetiyor ve çiçekleri onun yanında solgun buluyor, kör olmadığı sürece kimsenin gözden kaçıramayacağı morarmış gözünden bahsetmiyor, o kırmızı elbise içinde ne kadar güzel görüneceği konusunda sesli olarak düşünüyor, araya cesareti hakkında iltifatlar serpiştiriyordu. İki kez, ay ışığı altında bir yürüyüş yapmaları önerisinde bulunmuştu. İmalarını öyle iyi perdeliyordu ki, Nynaeve düşünecek fırsat bulana dek ne demek istediğinden tam olarak emin olamıyordu.

"O elbise senin ortaya serilen cesaretini mükemmel şekilde sarmalayacak," diye mırıldandı adam kulağına, "ama senin kendini sergileme tarzının dörtte biri kadar bile değil, çünkü gece açan dara zambakları bile eni ay ışığı ile aydınlanmış su kıyısında gezinirken görseler kıskançlıktan ağlarlar. Ben de ağlardım ve o ay altında sana methiyeler düzmek için ozan olurdum."

Nynaeve gözlerini kırpıştırarak adama baktı ve sözleri çözmeye çalıştı. Luca şaşkınlığını cilve sandı; adam kulağını kemirmeye başlamadan Nynaeve kazayla dirseğini adamın kaburgalarına indirdi. En azından adamın niyeti bu gibi görünüyordu, şu anda öksürüyor ve nefes borusuna kek kırıntısı gittiğini iddia ediyor olmasına rağmen. Adam kesinlikle yakışıklıydı –*Kes şunu!*– ve baldırları pek biçimliydi –*Bacaklarına bakarak ne yapmak istiyorsun?*– ama Nynaeve'i beyinsiz bir budala sanıyor olmalıydı. Hepsi lanet gösterisine yardımcı olmak içindi.

Adam nefes almaya çalışırken Nynaeve taburesini yine uzaklaştırdı; ondan kaçtığını belli etmeden daha fazla uzaklaştıramazdı, ama adamın takip etmesi olasılığına karşın çatalını hazırladı. Thom, beyaz sırrın üzerinde tek bir leke bırakmaktan korkarmış gibi tabağını inceliyordu. Juilin gelişigüzel ıslık çalıyor, sahte bir dikkatle ölmekte olan ateşe bakıyordu. Elayne Nynaeve'e bakarak başını iki yana salladı.

"Bize katılman pek hoştu," dedi Nynaeve ve ayağa kalktı. Luca da onunla beraber doğruldu. Gözlerinde, ateşten yansıyana ek olarak umutlu bir ışıltı vardı. Nynaeve tabağını adamın elindeki tabağın üzerine bıraktı. "Bulaşıklara yardım etmenin, Thom ve Juilin'in çok hoşuna gideceğinden

eminim.” Daha adamın ağzı açılmayı bitirmeden Elayne’e döndü. “Geç oldu, herhalde yarın erkenden ırmağın karşı yakasına geçeriz.”

“Elbette,” diye mırıldandı Elayne, hafif bir gülümsemeyle. Tabağını Nynaeve’inkinin üzerine bırakıp arkasından arabaya yürüdü. Nynaeve’in içinden onu kucaklamak geçiyordu. Ta ki kız, “Gerçekten onu cesaretlendirmemelisin,” diyene kadar. Duvardaki desteklerine takılmış lambalarda alevler sıçradı.

Nynaeve yumruklarını kalçalarına dayadı. “Onu *cesaretlendirmek mi?* Onu biraz daha az cesaretlendirmek için yapabileceğim tek şey, adamı hançerlemek!” Sözlerini vurgulamak için burnunu çekti ve lambalara kaşlarını çattı. “Bir sonraki sefere Aludra’nın ateş çubuklarını kullan. Çakarlarını. Bir gün unutup yönlendirmemem gereken bir yerde yönlendireceksin ve o zaman kendimizi ne halde bulacağız? Peşimizde yüz Beyazpelerin ile canımızı kurtarmak için kaçarken.”

Elayne, kusur sayılacak ölçüde inatçı bir kadındı ve konunun değiştirilmesine direndi. “Senden genç olabilirim, ama bazen erkekler hakkında senden daha fazla bilgim olduğunu düşünüyorum. Valan Luca gibi bir adam için, bu geceki nazlı küçük kaçışların seni takip etmesi için davetten farksızdı. İlk gün yaptığın gibi burnunu kopansan, belki pes eder. Ona durmasını söylemiyorsun, durmasını rica bile etmiyorsun! Ona gülümsedin durdun, Nynaeve. Adamın ne düşünmesini bekliyorsun ki? Günlerdir *kimseye* gülümsemedin!”

“Öfkeme hâkim olmaya çalışıyordum,” diye mırıldandı Nynaeve. Herkes öfkesinden şikâyet ediyordu ve kontrol etmeye başlayınca, Elayne şimdi de bundan şikâyet ediyordu! Adamın iltifatlarına kapılacak kadar aptal bir kadın değildi ki! Kesinlikle o kadar büyük bir aptal değildi. Elayne ona güldü ve Nynaeve kaşlarını çattı.

“Ah, Nynaeve. ‘Şafakta güneşi doğmaktan alıkoyamazsın.’ Lini seni düşünüyordu herhalde.”

Nynaeve, bir çaba ile yüzündeki ifadeyi sildi. Öfkesini tutabilirdi işte. *Orada, dışarıda kanıtlamadım mı bunu?* Elini uzattı. “Yüzüğü alayım. Luca gerçekten yarın sabah erkenden ırmağı geçmek isteyecek ve ben işim bittikten sonra biraz gerçek uyku isteyeceğim.”

“Bu gece ben gideceğim sanıyordum.” Elayne’in sesine endişe doldu. “Nynaeve, Egwene ile buluştuğumuz zamanlar hariç hemen hemen her gece sen *Tel’aran’rhiod*’a giriyorsun. Bu arada o Bair seninle kozunu paylaşmak istiyor. Neden yine gelmediğini anlatmak zorunda kaldım ve ne kadar sık

girersen gir, yanlış bir şey yapmadığın sürece dinlenme ihtiyacı hissetmeyeceğini söyledi.” Endişe kararlılığa dönüştü ve genç kadın *kendi* yumruklarını kalçalarına dayadı. “Senin için hazırlanmış bir söylev dinlemek zorunda kaldım ve Egwene orada durmuş, her sözcüğe başını sallarken hiç kolay değildi. Şimdi, gerçekten bu gece ben...”

“Lütfen, Elayne.” Nynaeve uzattığı elini indirmedi. “Birgitte’e sormam gereken sorular var ve yanıtları aklıma daha fazla soru gelmesini sağlayabilir.” Aslında soruları vardı gerçekten; Birgitte’e soracak soruları tükenmiyordu. Bunun, Egwene ve Bilgelerden kaçınmaya çalışmakla bir ilgisi yoktu. Eğer *Tel’aran’rhiod*’u çok sık ziyaret etmesi yüzünden Egwene ile planlanan buluşmalara hep Elayne gitmek zorunda kalıyorsa, öyle denk düşüyordu, o kadar.

Elayne içini çekti, ama elbisesinin yakasından çarpık taş yüzüğü çıkardı. “Yine sor, Nynaeve. Egwene ile yüzleşmek çok zor. Birgitte’i *gördü*. Hiçbir şey söylemiyor, ama bana öyle bir bakıyor ki... Bilgeler gittikten sonra yeniden buluştuğumuzda daha da zor oluyor. O zaman *sorabilir* ve yine de sormuyor. Bu işi daha da zorlaştırıyor.” Nynaeve küçük *ter’angreal*’i kendi boynundaki sicime, Lan’in ağır yüzüğü ile Büyük Yılan yüzüğünün yanına aktarırken kaşlarını çattı. “Sence neden o zaman Bilgelerden biri onunla gelmiyor? Elaida’nın çalışma odasında çok bilgi edinemiyoruz, ama Kule’yi en azından *görmek* isteyeceklerini sanırsın. Egwene onların önünde konuşmak bile istemiyor. Konuya yaklaşacak olursam, bana vuracakmış gibi bakıyor.”

“Bence Kule’den olabildiğince kaçınmak istiyorlar.” Ve bunu akıl edebildikleri için bilge ismini hak ediyorlardı. Şifa olmasa, Nynaeve de kaçınırdı. Bir de Aes Sedailik. Aes Sedai *olmayacaktı;* yalnızca daha fazla Şifa öğrenmeyi umuyordu. Ve Rand’a yardım etmeyi istiyordu, elbette. “Onlar özgür kadınlar, Elayne. Kule şimdiki gibi bir kargaşa içinde olmasa bile, Aes Sedailerin Kıraç’ta gezinmesini, onları toplayıp Tar Valon’a götürmesini isterler mi gerçekten?”

“Sanırım sebep bu.” Ama Elayne’in sesi anlamadığını anlatıyordu. O Kule’nin harika olduğunu düşünüyordu ve neden bir kadının Aes Sedailerden kaçınmak isteyeceğini anlamıyordu. O yüzüğü parmağınıza taktığınızda, sonsuza dek Beyaz Kule’ye bağlandığınız söylenirdi. Ve doğruydu da. Ama aptal kız bunu hiç külfetli görmüyordu.

Elayne soyunmasına yardım etti ve Nynaeve iç etekliği içinde dar yatağına uzanıp esnedi. Uzun bir gün olmuştu ve görmediğiniz biri size

hançer fırlatırken kıpırdamadan durmanın ne kadar yorucu olabildiği şaşırtıcıydı. Gözlerini kapatırken kafasından aylak düşünceler geçti. Elayne, Thom'a karşı kendini aptal yerine düşürürken pratik yaptığını iddia etmişti. Şimdi denedikleri sevgi dolu baba ve en sevdiği kızı oyunu daha az aptalca olduğundan değil. Belki Nynaeve de Valan ile biraz pratik yapabilirdi. İşte *bu* aptalcaydı. Erkekler gözlerine hâkim olamayabilirlerdi –Lan olsa iyi ederdi!– ama Nynaeve nasıl sadık kalınacağını bilirdi. O elbiseyi giymeyecekti işte. Göğsünü çok fazla gösteriyordu.

Belirsizce Elayne'in, "Bir daha sormayı unutma," dediğini işitti.

Uykuya daldı.

Gecenin içinde, arabanın dışında duruyordu. Ay yükselmişti ve sürüklenen bulutlar kampın üzerine gölgeler düşürüyordu. Cırcırböcekleri ve gece kuşları ötüşüyordu. Kafeslerinden izleyen aslanların gözleri pırıldıyordu. Beyaz yüzlü ayılar, demir parmaklıklar arkasında uyuyan kara yığınlardı. Uzun bağlama halatında at yoktu. Clarine'in köpekleri Nynaeve ve Petra'nın arabalarının altındaki kayışlara bağlanmış değillerdi ve uyanık dünyada *s'redit*'lerin durduğu yer boştu. Nynaeve burada yalnızca vahşi hayvanların yansımalarının bulunduğunu anlamaya başlamıştı, ama Seanchan kadın ne derse desin o dev, gri hayvanları evcil göremiyordu. Kadın hayvanların çok uzun süre önce evcilleştirildiğini ve artık vahşi olamayacaklarını iddia ediyordu.

Aniden elbisenin üzerinde olduğunu fark etti. Alev kırmızısı, kalçaları edep kurallarını aşacak kadar dar ve kare yakası o kadar açık ki, Nynaeve her an dışarı taşabileceğini düşünüyordu. Berelain dışında herhangi bir kadının böyle bir elbise ile dolaştığını hayal edemiyordu. Kendisi Lan için giyebilirdi. Baş başayken. Uykuya dalarken Lan'i düşünüyordu gerçekten. *Düşünüyordum, değil mi?*

Her durumda, Birgitte'in onu bu elbise içinde görmesine izin verecek değildi. Kadın asker olduğunu iddia ediyordu, ama Nynaeve onunla ne kadar çok zaman geçirirse, kadının bazı tavırlarının ve yorumlarınn erkeklerinki kadar kötü olduğunu o kadar fazla fark ediyordu. Daha da kötü. Berelain ile bir meyhane karısı arası bir şey. Yorumları her zaman yapmıyordu, ama boş düşünceler Nynaeve'i bu tür elbiselerden birine soktuğunda kesinlikle yapıyordu. Üzerindekileri sağlam, koyu renk İki Nehir yünlülerine ve aslında ihtiyaç duymadığı sade bir şala dönüştürdü. Saçları doğru düzgün örgülüydü. Birgitte'i çağırmak için ağzını açtı.

“Üstünü neden değiştirdin?” dedi kadın, gölgelerin içinden çıkıp gümüş yayına yaslanarak. Girift, altın rengi örgüsü omzunun üzerinden sarkıyordu ve ay ışığı yay ve oklarından yansıyordu. “Bir zamanlar o elbisenin ikizi olabilecek bir elbise giydiğimi hatırlıyorum. Sırf Gaidal gizlice geçebilsin diye dikkatleri çekmek üzere –nöbetçilerin gözleri kurbağa gibi fırlamıştı yerinden–, ama eğlenceliydi. Özellikle de daha sonra, onunla dans ederken giydiğimde. Gaidal danstan *nefret* eder, ama sırf diğer adamların yaklaşmasını engellemek için bütün dansları etti.” Birgitte sevgiyle güldü. “O gece döngüde ondan elli altın parça kazandım, çünkü gözlerini öyle dikmişti ki, taşlarına hiç bakmıyordu. Erkekler tuhaf oluyor. Sanki beni hiç görmemiş gibi...”

“Olabilir,” diye araya girdi Nynaeve, şalı sıkı sıkı omuzlarına sararak.

O sorusunu ekleyemeden Birgitte, “Onu buldum,” dedi ve tüm sorular aklından uçup gitti.

“Nerede? Seni gördü mü? Beni ona götürebilir misin? O görmeden?” Korku Nynaeve’in karnında çırpınıyordu –şimdi görse Valan Luca cesareti hakkında söyleyecek ne çok şey bulurdu ama!– ama Moghedien’i görür görmez öfkeye dönüşeceğinden emindi. “Beni yaklaştırabilirsen...” Birgitte elini kaldırınca sesi solup gitti.

“Beni gördüğünü sanmıyorum, aksi halde burada olmazdım.” Şimdi çok ciddileşmişti; Nynaeve, askerliğinin bu tarafını gösterdiği zaman kadının yanında daha rahat ediyordu. “Gitmek istiyorsan seni bir anlığına yaklaştırabilirim, ama yalnız değil. En azından... Göreceksin. Sessiz olmalısın ve Moghedien’e karşı hiçbir eyleme girişmemelisin. Başka Terkedilmişler var. Belki onu yok edebilirsin, ama beşini birden yok edebilir misin?”

Nynaeve’in karnındaki çırpınış göğsüne tırmandı. Dizlerine indi. Beş. Birgitte’e neler gördüğünü ve işittiğini sormalı ve bu kadarıyla yetinmeliydi. Sonra yatağına dönerdi ve... Ama Birgitte ona bakıyordu. Cesaretini sorgulamıyordu, yalnızca bakıyordu. Söylerse bu işi yapmaya hazırdı. “Sessiz olurum. Ve yönlendirmeyi aklıma bile getirmem.” Beş Terkedilmiş bir aradayken değil. O anda tek bir kıvılcım yönlendirebileceğinden değil. Boşanmasın diye dizlerini kuvvetlendirdi. “Hazır olduğunda.”

Birgitte yayını kaldırdı ve elini Nynaeve’in koluna koydu...

...ve Nynaeve’in nefesi kesildi. Hiçliğin üzerinde duruyorlardı, sonsuz bir karanlık çevrelerini almıştı, yukarıyı aşağıdan ayırmanın yolu yoktu ve

herhangi bir yönde bir düşüş sonsuza dek sürerdi. Başı dönen Nynaeve kendini Birgitte'in işaret ettiği tarafa bakmaya zorladı.

Altlarında, Moghedien de karanlığın içinde duruyordu. Çevresindeki karanlık kadar siyah giysilere bürünmüştü; eğilmiş, dikkatle dinlemekteydi. Ve daha da aşağıda, her biri diğerlerinden farklı dört dev gibi yüksek sırtlı sandalye, karanlığın içinde süzülen, parlak beyaz seramikli bir zeminde durmaktaydı. Tuhaf şekilde, Nynaeve sandalyelerde oturanların söylediklerini, aralarında oturuyormuş gibi açıkça duyabiliyordu.

"...asla korkak olmadın," diyordu tombul, güzel, güneş saçlı bir kadın. "Neden şimdi başlayasın ki?" Gümüşsü gri sislere ve kıvılcımlanan mücevherlere bürünmüş gibiydi, çıplak akrobatlardan oluşmuş gibi görünen fildişi oyma bir sandalyeye rahatça yerleşmişti. Dört oyma erkek sandalyeyi kaldırıyordu ve kollarını diz çökmüş kadınların sırtlarına yaslamıştı; iki erkek ve iki kadın başının arkasında beyaz, ipek bir yastık tutmaktaydı ve daha yukarıda Nynaeve'in bir insan bedeninin becerebileceğine inanmadığı daha fazla çarpık şekil vardı. Bazı şekillerin akrobatik numaralardan fazlasını sergilediğini fark edince kızardı.

Orta boylu, yüzünde morumsu bir yara izi bulunan, kare şeklinde kesilmiş altın rengi sakalları olan sağlam yapılı adam öfkeyle öne eğildi. Sandalyesi ağır ahşaptandı, üzerine alay alay zırhlı adam ve at oyulmuştu, sırtında, en yüksek noktada çelik eldivenli bir yumruk bir şimşeği kavramıştı. Kırmızı ceketi sandalyenin yaldızdan yoksun olmasını telafi ediyordu, omzundan aşağı, kollarına altın işlemeler uzanıyordu. "Kimse bana korkak diyemez," dedi sertçe. "Ama şimdiki gibi devam edersek doğrudan benim gırtlağıma atılacak."

"Başlangıçtan beri plan buydu," dedi ezgili bir kadın sesi. Nynaeve konuşanı göremiyordu, tamamen kar beyazı taştan ve gümüşten oluşmuş gibi görünen yüksek bir sandalye sırtı ile gizlenmişti.

İkinci adam iri yarı, esmer ve yakışıklıydı, saçları şakaklarında beyazlamıştı. Tahtına yaslanarak süslü, altın bir kadehle oynuyordu. Oturduğu mücevher kakmalı sandalyeye tahttan başka isim verilemezdi; orada burada altın pırıltıları seziliyordu, ama o parlak yakutlar, zümrütler, aytaşları altında tahtın som altından olduğundan kuşku duymuyordu Nynaeve; muazzam büyüklüğünden tamamen ayrı bir ağırlık hissi veriyordu. "Sana yoğunlaşacak," dedi iri adam gür bir sesle. "Gerekirse, ona yakın biri, senin emrinle ölür. Sana saldıracak. Ve o yalnızca sana

odaklanmışken, üçümüz bağ kurarak onu ele geçireceğiz. Bu planı değiştirecek ne oldu ki?"

"Hiçbir şey değişmedi," diye hırladı yara izli adam. "Size duyduğum güvenin düzeyi hiç değişmedi. *Ben de* bağın parçası olacağım, aksi halde bu iş burada biter."

Altın saçlı kadın başını arkaya attı ve güldü. "Zavallı adam," dedi alayla, yüzüklü elini adama sallayarak. "Senin bağa katıldığını *fark etmez* mi sanıyorsun? Yanında bir öğretmeni var, unutma. Zayıf bir öğretmen, ama tamamen aptal değil. Şimdi de, sen ya da Rahvin kontrolü ele alsın diye çemberi on üçten fazlasına tamamlamak üzere o Kara Ajah denen çocuklardan da almamızı isteyeceksin."

"Rahvin, içimizden biri rehberlik ederken bağ kurmayı kabul edecek kadar güveniyorsa bize," dedi ezgili ses, "sen de eşit ölçüde güven sergileyebilirsin." İri adam kadehine baktı ve sislere bürünmüş kadın hafifçe gülümsedi. "Sana sırtımızı dönmeyeceğimize güvenmiyorsan," diye devam etti görünmeyen kadın, "o zaman birbirimizi, bunu yapamayacak kadar dikkatle izliyor olacağımıza güven. Bütün bunları *onayladın*, Sammael. Neden şimdi kaçamaklı konuşmaya başladın ki?"

Birgitte koluna dokunduğunda Nynaeve irkildi...

...ve kendilerini yine arabaların arasında buldular. Ay bulutların arasından parlıyordu. Biraz önce bulundukları yere göre neredeyse normal görünüyordu.

"Neden?.." diye başladı Nynaeve ve yutkunmak zorunda kaldı. "Neden bizi buraya getirdin?" Yüreği ağzına sıçradı. "Moghedien bizi gördü mü?" Diğer Terkedilmişlere o kadar dalmıştı ki –birbirine karışmış tuhaflıklarına ve sıradanlıklarına–, Moghedien'e göz kulak olmayı unutmuştu. Birgitte başını iki yana sallayınca derin bir göğüs geçirdi.

"Bakışlarımı ondan bir an bile ayırmadım ve o tek kasını bile oynatmadı. Ama böyle ortada olmak hoşuma gitmiyor. O ya da diğerlerinden biri başını kaldıracak olsa..."

Nynaeve şalını omuzlarına sıkı sıkı doladı, ama yine de titriyordu. "Rahvin ve Sammael." Sesinin boğuk çıkmamış olmasını diledi. "Diğerlerini tanıdın mı?" Birgitte elbette tanımıştı; dile getirmek için aptalca bir sözcüktü, ama sarsılmıştı.

"Sandalyesi yüzünden görünmeyen Lanfear'dı. Diğeri Graendal. Bir Senje oda kızını kızartacak bir sandalyede oturduğu için aptal sanma onu.

Şeytanidir ve *evcil hayvanlarını,* tanıdığım en zorlu askeri cinsellikten uzak durmaya yemin ettirecek ayinlerde kullanır."

"Graendal şeytanidir," dedi Moghedien'in sesi, "ama yeterince değil."

Birgitte hızla döndü, gümüş yayı kalktı, gümüş oku neredeyse uçacaktı... ve aniden ay ışığının içinde otuz adım uçarak Nynaeve'in arabasına öyle şiddetle çarptı ki, beş adım sıçradı ve yere yığıldı.

Nynaeve çılgınca *saidar*'a uzandı. Öfkesi korkuyla karışıktı, ama yeterince öfke vardı... ama Gerçek Kaynak'ın sıcak parıltısı ile arasında görünmez bir duvara çarptı. İçinden ulumak geldi. Bir şey ayaklarını yakaladı, arkaya çekti ve yerden kaldırdı; elleri arkaya, yukarı uçtu ve başının üzerinde el ve ayak bilekleri bir araya geldi. Giysileri toza dönüştü ve akıp gitti, örgüsü başını iyice arkaya çekti ve kalçasına yerleşti. Nynaeve çılgınca düşten çıkmaya çalıştı. Hiçbir şey olmadı. Havanın ortasında, ağa takılmış bir yaratık gibi, tüm kasları kopacak kadar gerilmiş, asılı duruyordu. Bedeninden titremeler geçiyordu; parmakları zayıfça seğiriyor, ayaklarına sürünüyordu. Biraz kıpırdanmaya kalksa belinin kırılacağını düşündü.

Tuhaf şekilde, korku kaybolmuştu, ama artık çok geçti. Eyleme geçmesi gerektiği zaman içine dolan dehşet olmasa yeterince hızlı davranabileceğinden emindi. Tek istediği Moghedien'in gırtlağını sıkmak için bir fırsattı. *Şimdi pek de işime yarar ya!* Nefesi sık ve gergin çıkıyordu.

Moghedien, titrek kollarının oluşturduğu üçgenin içinden Nynaeve'in onu görebileceği bir yere geldi. Kadın alay edercesine, *saidar*'ın parıltısına sarınmıştı. "Graendal'ın sandalyesinden bir detay." dedi Terkedilmiş. Elbisesi Graendal'ınki gibi sistendi, hemen hemen saydam siyah sis ile parlak gümüş arasında değişip duruyordu. Kumaş durmaksızın değişiyordu. Nynaeve, kadını bu elbiseyi daha önce Tanchico'da giyerken görmüştü. "Benim aklıma gelecek bir şey değil, ama Graendal... eğitici olabiliyor." Nynaeve ona dik dik baktı, ama Moghedien fark etmiş görünmedi. "*Senin* gelip *beni* avlamaya kalktığına inanamıyorum. Bir kez beni hazırlıksız yakalayacak kadar şanslı olduğun için eşitim olduğuna mı inandın gerçekten?" Kadının kahkahası bıçak gibi keskindi. "Seni bulmak için harcadığım çabayı bir bilebilseydin. Ve sen bana geldin." Arabalara bakındı, aslanları ve ayıları bir an inceledi, sonra Nynaeve'e döndü. "Sirk ha? Bu seni bulmamı kolaylaştırırdı. Bundan sonra bulmaya ihtiyacım olursa."

“Elinden geleni yap, yanasıca,” diye hırladı Nynaeve. Becerebildiğince. Bu şekilde iki büklüm olmuşken sözcükleri zorla, teker teker telaffuz etmesi gerekiyordu. Doğrudan Birgitte’e bakmaya cesaret edemiyordu –başını yeteri kadar kaldırabileceğinden değil–, ama öfke ve dehşet arasında kalmış gibi gözlerini yuvarladığı zaman bir bakış fırlatabildi. Kurumaya bırakılmış gergin koyun derisi gibi asılı durmasına rağmen midesi bomboş geldi. Birgitte yere yayılmıştı, gümüş okları belindeki sadaktan saçılmış, gümüş yayı kıpırtısız elinden bir karış uzakta yatıyordu. “Şanslıyım, değil mi? Gizlice yaklaşmayı başarmış olmasaydın, haykırana kadar kırbaçlardım seni. Tavuk gibi boğazlardım seni.” Birgitte ölmüşse tek bir şansı vardı ve o da hiç iç açıcı görünmüyordu. Moghedien’i, onu hızla öldürecek kadar öfkelendirmek. Elayne’i uyarmak için bir yol olsaydı. Ölümü iş görmek zorundaydı. “Daha önce beni ata binmek için kullanacağını söylediğini hatırlıyor musun? Ve sonra, benim de seni aynı şekilde kullanacağımı? O, ben seni alt ettikten sonraydı. Sen canını kurtarmak için sızlanır, yakarırken. Bana her şeyi önerirken. Sen midesiz korkağın tekisin! Kuş pisliği! Seni...” Kalın bir şey ağzına doldu, diline bastırdı ve çenelerini iyice açılmaya zorladı.

“Çok safsın,” diye mırıldandı Moghedien. “İnan bana, zaten sana çok kızgınım. Sanırım seni ata binmek için kullanacağım gerçekten.” Gülümsemesi, Nynaeve’in derisinin karıncalanmasına sebep oldu. “Sanırım seni ata dönüştüreceğim. Burada oldukça mümkün. Bir at, bir fare, bir kurbağa...” Durdu ve dinledi. “...bir cırcırböceği. Ve ne zaman *Tel’aran’rhiod*’a gelsen at olacaksın. Ta ki, ben değiştirene kadar. Ya da bilgi sahibi bir başkası değiştirene kadar.” Yine sustu, neredeyse duygudaş görünüyordu. “Hayır, sana sahte umutlar vermek istemem. Artık o bağlamayı bilen dokuzumuz kaldık ve sen diğerlerinden birinin seni ele geçirmesini de istemezsin. Seni ne zaman buraya getirsem at olacaksın. Kendi eyerin ve gemlerin olacak. Yelelerini bile örerim.” Nynaeve’in örgüsü neredeyse kafasından sökülecekti. “O zaman da kim olduğunu hatırlayacaksın elbette. Sanırım binicilik hoşuma gidecek, ama senin hoşuna gideceğinden kuşkuluyum.” Moghedien derin bir nefes aldı ve elbisesi solgun ışıkta parıldayan bir şeye dönüştü; Nynaeve emin olamıyordu, ama ıslak kan rengi olabileceğini düşündü. “Semirhage’e benzememe sebep oluyorsun. Senin işini bitirmek iyi olacak, böylece tüm dikkatimi önemli meselelere çevirebileceğim. Sarı saçlı bebek seninle birlikte bu sirkte mi?”

Nynaeve’in ağzındaki yoğunluk kayboldu. “Yalnızım, seni aptal...” Acı. Ayak bileklerinden omzuna dek dövülmüş ve bütün darbeler aynı anda gelmiş gibi. Tiz bir sesle haykırdı. Yine. Dişlerini sıkı sıkı kapamaya çalıştı, ama kendi sonsuz feryadı kulaklarını dolduruyordu. Ağlarken, ümitsizce bir sonraki darbeyi beklerken, gözyaşları yanaklarından aşağı utanç verici bir şekilde yuvarlanıyordu.

“Yanında mı?” dedi Moghedien sabırla. “Beni, seni öldürmeye zorlayarak zamanımı harcama. Öldürmeyeceğim. Senelerce bana hizmet ederek yaşayacaksın. Senin acınası becerilerin, ben onları terbiye ettikten sonra bir işe yarayabilir. Seni terbiye ettikten sonra. Ama şimdi hissettiklerinin sevgi dolu bir okşama olduğunu düşünmene sebep olacak şeyler yapabilirim. Şimdi, sorumu yanıtla.”

Nynaeve nefes almayı başardı. “Hayır,” diye sızlandı. “Tanchico’dan ayrıldıktan sonra bir adamla kaçtı. Dedesi olacak yaşta, ama paralı bir adamla. Kule’de olanları duyduk,” Moghedien’in bu kısmını bildiğinden emindi, “ve o geri dönmeye korktu.”

Diğer kadın kahkaha attı. “Harika bir hikâye. İnsanın direncini kırmak konusunda Semirhage’in bu kadar sevdiği şeyin ne olduğunu anlıyorum. Ah, beni çok eğlendireceksin, Nynaeve al’Meara. Ama ilk önce, Elayne denen kızı bana getireceksin. Ona kalkan koyacaksın, bağlayacaksın ve ayaklarımın dibine bırakacaksın. Neden, biliyor musun? Çünkü *Tel’aran’rhiod*’da bazı şeyler uyanık dünyadakinden daha güçlüdür. İşte bu yüzden, seni ne zaman buraya getirsem parlak tüylü, beyaz bir kısrak olacaksın. Ve uyanık dünyada gerçekliğini koruyan yalnızca burada alınan yaralar değildir. Tepi de onlardan biridir. Kendi fikrin olduğunu düşünmeye başlamadan önce bir iki dakika düşünmeni istiyorum. Sanırım o kız senin arkadaşın. Ama onu bana bir evcil hayvan gibi getireceksin...” Aniden gümüş bir ok sağ göğsünün altından başını çıkarınca Moghedien çığlık attı.

Nynaeve bırakılmış çuval gibi yere düştü. Düşüş, karnına çekiç indirilmiş gibi, ciğerlerinin tamamen boşalmasına sebep olmuştu. Nefes almaya çalışarak kaslarını oynamaya zorladı, acının içinden *saidar*’a uzanmaya çabaladı.

Birgitte sendeleyerek doğrulurken sadağından bir başka ok aldı. “Git, Nynaeve!” Boğuk bir haykırıştı. “Uzaklaş!” Birgitte’in başı sallandı ve yayını kaldırırken gümüş ok titredi.

Moghedien’in çevresindeki parıltı öyle arttı ki, kör edici güneşe sarınmış gibi görünmeye başladı.

Gece Birgitte'in üzerine bir okyanus dalgası gibi kapandı, onu karanlığa sardı. Geçtiği zaman, yay yere yığılmış boş giysilerin üzerine düştü. Giysiler uçup giden sis gibi soldu ve geriye yalnızca ay ışığı altında parlayan yay ve oklar kaldı.

Moghedien nefes nefese dizlerinin üzerine çöktü, iki eliyle göğsünden çıkan ok sapını kavradı. Çevresindeki parıltı soldu ve öldü. Sonra kadın da kayboldu ve gümüş ok biraz önce durduğu yere düştü. Kanla lekelenmişti.

Nynaeve sonsuzluk gibi görünen bir süreden sonra elleri ve dizleri üzerinde doğrulmayı başardı. Ağlayarak Birgitte'in yayına doğru emekledi. Bu sefer gözyaşlarını çağıran acı değildi. Diz çökerek, çırılçıplak ve çıplaklığına aldırmadan yayı kavradı. "Üzgünüm," diye hıçkırdı. "Ah, Birgitte, beni affet. Birgitte!"

Bir gece kuşunun yaslı feryadı dışında yanıt gelmedi.

Moghedien'in yatak odasının kapısı çarpılarak açılırken Liandrin ayağa fırladı. Seçilmiş sendeleyerek oturma odasına daldı. İpek iç etekliği kanla ıslanmıştı. Chesmal ve Temaile kadının iki yanına koştular, kollarını yakalayarak onu ayakta tuttular, ama Liandrin sandalyesinde kaldı. Diğerleri dışarıdaydı, Amador'dan ayrılmış bile olabilirlerdi, Liandrin bilmiyordu. Moghedien yalnızca dinleyenin bilmesini istediği şeyleri anlatırdı ve hoşlanmadığı soruları cezalandırırdı.

"Ne oldu?" diye inledi Temaile.

Moghedien'in kısa bakışı kadını durduğu yerde kızartabilirdi. "Şifa konusunda biraz yeteneğin var," dedi Seçilmiş Chesmal'e çabucak. Dudakları kanla lekelenmişti ve daha fazlası gittikçe artan bir akıntı şeklinde ağzının köşesinden sızıyordu. "Yap. Şimdi, seni aptal!"

Siyah saçlı kadın duraksamadan ellerini Moghedien'in başına koydu. Chesmal parıltıya sarınırken, Liandrin kendi kendine alayla gülümsedi; Chesmal'in düzgün yüzü endişeye boğulmuştu ve Temaile'in narin, tilkimsi hatları saf korku ve endişe ile çarpılmıştı. Ne kadar da sadıktılar. Nasıl da itaatkâr kucak köpekleriydiler. Moghedien parmak uçlarında yükseldi, başını arkaya attı; gözleri irileşti, sarsıldı, buza daldırılmış gibi nefesi açık ağzından hızla kaçtı.

Birkaç saniye içinde bitti. Chesmal'i sarmalayan parıltı kayboldu ve Moghedien'in topukları mavi yeşil desenli halıya indi. Temaile'in desteği olmasa yere yıkılırdı. Şifa'nın yalnızca bir kısmı Güç'ten gelirdi; kalanı Şifa gören kişiden gelirdi. O kanamaya sebep olan hangi yaraysa, tamamen

gitmişti, ama Moghedien haftalardır yatakta kalmış kadar zayıf olmalıydı. Kadın, onun yatak odası kapısına dönmesine yardım ederken Temaile'in kemerindeki altın-fildişi eşarbı çekip ağzını sildi. Zayıf ve sırtı dönük.

Liandrin elinden geldiğince kuvvetle, kadının kendisine yaptığı şeylerden ne kadarını çözmüşse hepsiyle saldırdı.

O bunu yaparken *saidar* Moghedien'i sel gibi doldurdu. Araya kalkan konulurken Liandrin'in Kaynak'la bağı solup gitti. Hava akışları onu havaya kaldırdı ve ahşap kaplı duvara öyle şiddetle çarptı ki, kadının dişleri takırdadı. Kolları ve bacakları açılmış, çaresizce orada asılı kaldı.

Chesmal ve Temaile, neler olduğunu anlamamış gibi şaşkın şaşkın bakıştılar. Moghedien gelip Liandrin'in önünde dururken ona destek olmaya devam ettiler. Kadın hâlâ Temaile'in eşarbı ile ağzını silmekteydi. Moghedien yönlendirdi ve elbisesindeki kan karardı ve pul pul halıya döküldü.

"S-sen yanlış anladın," dedi Liandrin çılgınca. "Ben yalnızca iyi uyumanı sağlamak istedim." Hayatında bir kez, sıradan insanların aksanına dönmek onu hiç rahatsız etmedi. "Ben yalnızca..." Bir Hava akışı dilini yakalar, dişlerinin arasından uzatırken boğulur gibi oldu. Kahverengi gözleri irileşti. Biraz daha baskı uygulansa...

"Kopartayım mı?" Moghedien onun yüzünü inceliyordu, ama kendi kendine konuşur gibiydi. "Sanmıyorum. Al'Meara denen kadının Semirhage gibi düşünmeme sebep olması yazık. Aksi halde seni yalnızca öldürürdüm." Aniden kalkanı bağladı, düğüm daha da karmaşıklaştı, öyle ki, Liandrin büklümleri ve dönüşleri tamamen kaçırdı. Ve düğüm bağlanmaya devam etti. "İşte," dedi Moghedien sonunda, tatminkâr bir sesle. "Bunu çözebilecek birini bulmak için çok araman gerekecek. Ama aramaya fırsatın olmayacak."

Liandrin, Chesmal'in, sonra Temaile'in yüzlerine baktı, bir duygudaşlık izi, acıma, herhangi bir şey aradı. Chesmal'in gözleri soğuk ve sertti; Temaile'inkiler parlıyordu ve kadın dilinin ucunu dudaklarına dokundurup gülümsedi. Bu dostça bir gülümseme değildi.

"Tepi hakkında bir şeyler öğrendiğini düşündün," diye devam etti Moghedien. "Sana biraz daha öğreteyim." Bir an Liandrin ürperdi, Moghedien'in gözleri görüş alanını, sesi kulaklarını, kafasını doldurdu. "Yaşa." An geçti ve Seçilmiş gülümserken, Liandrin'in yüzünde boncuk boncuk ter damlaları belirdi. "Tepinin sınırları vardır, ama insanın en derin düşüncelerinde yapmak istediği şey emredilince, etkisi ömür boyu sürer.

Yaşayacaksın. Canına kastetmeyi ne kadar istersen iste. Ve isteyeceksin de. Gecelerce, ölüm dileyerek ağlayacaksın."

Liandrin'in dilini tutan akış yok oldu ve kadın yutkunarak konuşmaya başladı. "Lütfen, Büyük Hanım, yemin ederim kastettiğim..." Moghedien'in tokadı ile başı çınladı ve gözlerinin önünde gümüşsü kara benekler dans etmeye başladı.

"Bir şeyi... fiziksel yollarla... yapmanın cazibesi... var," diye nefes verdi kadın. "Biraz daha yalvarmak ister misin?"

"Lütfen, Büyük Hanım..." İkinci tokat saçlarını savurdu.

"Biraz daha?"

"Lütfen..." Üçüncüsü neredeyse çenesini yerinden çıkaracaktı. Yanağı yanıyordu.

"Bundan daha yaratıcı olamayacaksan dinlemeyeceğim. Sen dinleyeceksin. Senin için planladıklarıma Semirhage bile bayılırdı bence." Moghedien'in gülümsemesi neredeyse Temaile'inki kadar karanlıktı. "Yaşayacaksın, yalıtılmış olarak değil, kalkanını çözecek birini bulabilirsen tekrar yönlendirebileceğini bilerek. Ama bu yalnızca başlangıç. Yeni bir bulaşıkçı kız Evon'un hoşuna giderdi, ama eminim Arene denen kadın kocasıyla senin hakkında uzun konuşmalar yapmak isteyecek. Neden, arkadaşlığından o kadar hoşlanacaklar ki, gelecek seneler boyunca evin dışını göreceğinden kuşkuluyum. Bana sadakatle hizmet etmiş olduğunu dileyerek geçecek uzun seneler."

Liandrin, "hayır" ve "lütfen" sözcüklerini şekillendirerek başını iki yana salladı; o kadar şiddetle ağlıyordu ki, sözcükleri söyleyemiyordu.

Moghedien başını Temaile'ye çevirerek, "Bu kadını onlar için hazırla," dedi. "Ve söyle onlara, onu öldürmeyecekler ve sakatlamayacaklar. Daima *kaçabileceğine* inanmasını istiyorum. Boşuna umut bile hayatta kalıp acı çekmeye devam etmesini sağlar." Chesmal'in kolunda döndü ve Liandrin'i duvara yapıştıran akışlar kayboldu.

Bacakları saman gibi bükülüverdi ve Liandrin halının üzerine yığıldı. Yalnızca kalkan kalmıştı; onu boşuna döverek Moghedien'in peşinden süründü, perişan şekilde ağlayarak iç etekliğinin uçlarını yakalamaya çalıştı. "Lütfen, Büyük Hanım."

"Bir sirkle beraberler," dedi Moghedien Chesmal'e. "Onca arayış ve onları kendim bulmak zorunda kalıyorum. Bir sirki bulmak zor olmasa gerek."

“Sadakatle hizmet edeceğim,” diye ağladı Liandrin. Korku kaslarını suya çeviriyordu; yetişecek kadar hızlı sürünemiyordu. Kadınlar, peşlerinden sürünen Liandrin’e bakmadılar bile. “Bağla beni, Büyük Hanım. İstediğini yap. Sadık köpeğin olayım!”

“Kuzeye giden pek çok sirk var,” dedi Chesmal. Başarısızlığını unutturma hevesi sesini dolduruyordu. “Ghealdan’a gidiyorlar, Büyük Hanım.”

“O zaman Ghealdan’a gitmeliyim,” dedi Moghedien. “Hızlı atlar alacaksın ve peşimden...” Yatak odasının kapısı cümlenin kalanı üzerine kapandı.

“Sadık köpeğin olayım,” diye hıçkırdı Liandrin, halının üzerinde bir yığın gibi kalakalarak. Başını kaldırdı, gözlerini kırpıştırdı ve Temaile’in kollarını ovalayarak ve gülümseyerek seyretmekte olduğunu gördü. “Onu alt edebilirdik, Temaile. Üçümüz birlikte...”

“*Üçümüz* mü?” Temaile kahkaha attı. “Sen şişko Evon’u bile alt edemezdin.” Liandrin’e bağlanan kalkanı incelerken gözleri kısıldı. “Yalıtılmıştan farkın yok.”

“Dinle. Lütfen.” Liandrin boğazını temizlemeye çalışarak sertçe yutkundu, ama çılgınca konuşmaya devam ederken sesi aciliyetten yanıyormuş gibi hâlâ boğuktu. “Seçilmişler arasında ayrılıklar olması gerektiğini konuşmuştuk. Moghedien bu şekilde saklanıyorsa, diğer Seçilmişlerden de saklanıyor olmalı. Onu ele geçirip onlara teslim edebilirsek nasıl yerlere getirileceğimizi bir düşün. Krallar ve kraliçelerin üzerine yükseltiliriz. Kendimiz Seçilmiş olabiliriz!”

Çocuk yüzlü kadın bir an, mutlu, harika bir an boyunca düşündü. Sonra başını iki yana salladı. “Sen gözlerini ne kadar yükseğe dikmen gerektiğini hiç bilemedin. ‘Güneşe uzanan yanar.’ Hayır, ben çok yükseğe uzanıp yanmak istediğimi hiç sanmıyorum. Ben bana denileni yapacağım ve seni Evon için yumuşatacağım.” Aniden dişlerini göstererek gülümsedi. Neredeyse kurt gibi görünüyordu. “Sen sürünerek gidip ayaklarını öpünce ne kadar şaşıracak.”

Temaile daha başlamadan, Liandrin çığlık atmaya başladı.

35
Koparılıp Alınmış

Elayne esneyerek kendi yatağından Nynaeve'i izledi. Dirseğine yaslanmış, başını eline dayamıştı ve siyah saçları kolundan aşağı dökülüyordu. Bu, *Tel'aran'rhiod*'a her kim gitmiyorsa uyanık kalması ısrarı gerçekten saçmaydı. Nynaeve'in Düşler Dünyası'ndan nasıl bir zaman dilimi yaşadığını bilmiyordu; ama Elayne tam iki saattir burada, okuyacak kitap, yapacak iğne işi olmada, dar yatağı üzerinde uzanmış Nynaeve'i izlemek dışında yapacak hiçbir şey olmadan yatıyordu. *A'dam* incelemek işe yaramıyordu; öğrenebileceği her şeyi öğrendiğini düşünüyordu ondan. Uyuyan kadına birazcık Şifa yapmayı, bildiği tüm Şifa'yı bile denemişti. Nynaeve uyanık olsa asla rıza göstermezdi –Elayne'in o konudaki yeteneklerini pek beğenmiyordu– ya da belki bu durumda gösterebilirdi, ama gözündeki morluk kaybolmuştu. Aslında, Elayne'in şimdiye dek yaptığı en karmaşık Şifa işiydi ve gerçekten de var olan tüm becerilerini kullanmıştı. Yapacak hiçbir şey yok. Biraz gümüşü olsa yapmayı deneyebilirdi; kullanılan tek metal gümüş değildi, ama yeterince gümüş edinmek için paraları eritmesi gerekirdi. Nynaeve bunu görüp, ikinci bir *a'dam* bulunca, olduğundan daha da az memnun olurdu. Nynaeve Thom ve Juilin'e bundan bahsetmeye gönüllü olsa, en azından sohbet etmek için Thom'u çağırabilirdi.

Gerçekten de harika sohbetler ediyorlardı. Tıpkı bir babanın bildiklerini kızına aktarması gibi. Elayne Evler Oyunu'nun Andor'da ne kadar yerleşmiş olduğunu hiç bilmiyordu, ama neyse ki, başka bazı ülkelerdeki kadar derin değildi. Thom'a göre, Evler Oyunu yalnızca Sınırboyları'nda hiç görülmüyordu. Kuzey'de Afet varken, Trolloc saldırıları gündelik bir gerçekken, manevralar ve entrikalar için zamanları yoktu. Thom, bir kez

onun artık kucağına sokulmaya çalışmadığından emin olunca, harika sohbetler etmeye başlamışlardı. Yaptıklarını hatırlamak Elayne'in yüzünün alev alev yanmasına sebep oluyordu; aslında bir iki kez düşünmemiş değildi, ama neyse ki, bir türlü yapmaya ikna edememişti kendini.

"'Bir kraliçe bir ayağını çarpabilir, ama bilge bir kadın yürüdüğü yola dikkat eder,'" diye alıntı yaptı alçak sesle. Lini bilge bir kadındı. Elayne bu hatayı bir daha yapacağını sanmıyordu. Pek çok hata yaptığını biliyordu, ama nadiren aynı hatayı iki kez yapmıştı. Belki bir gün, annesinin ardından tahta geçmeye layık olacak kadar az hata yapardı.

Aniden doğrulup oturdu. Nynaeve'in kapalı gözlerinden yaşlar fışkırıyor, yüzünün yanlarından akıyordu; Elayne'in hafif bir horultu olarak kabul ettiği şey –kendisi ne derse desin Nynaeve *gerçekten* horluyordu–, aslında gırtlağının derinliklerinden gelen minik bir sızlanmaydı. Bunun olmaması gerekiyordu. Yaralanmış olsa yarası görünürdü, ama uyanana dek burada hissetmezdi.

Belki de onu uyandırmalıyım. Ama elini ona uzatırken duraksadı. *Tel'aran'rhiod*'daki birini uyandırmak kolay değildi –sarsmak, yüzüne buzlu su atmak bile işe yaramıyordu bazen– ve Nynaeve Cerandin'in verdiği berelerden sonra döve döve uyandırılmaktan hiç memnun olmazdı. *Acaba gerçekte ne oldu. Cerandin'e sormam gerekecek.* Her ne oluyorsa, Nynaeve dilediği an düşten çıkabiliyor olmalıydı. Ancak... Egwene, Bilgelerin insanı isteği dışında *Tel'aran'rhiod*'da tutabileceğini söylemişti, ama numarayı ona öğretmişlerse bile, Egwene Nynaeve ve Elayne'e aktarmamıştı. Biri şimdi Nynaeve'i tutuyorsa, onu incitiyorsa, Birgitte ya da Bilgeler olamazdı. Eh, gezmemesi gerektiği yerde gezerken yakalarlarsa, belki Bilgeler yapabilirdi. Ama onlar değilse, geriye yalnızca...

Nynaeve'in omuzlarını yakalayıp sarsacak oldu... bu işe yaramazsa masanın üzerinde duran sürahideki suyu donduracaktı. Aniden Nynaeve'in gözleri açıldı.

Nynaeve hemen yüksek sesle ağlamaya başladı. Bu Elayne'in duyduğu en ümitsiz sesti. "Onu öldürdü. Ah, Elayne, aptalca gururum ile öldürdüm onu, sandım ki ben..." Ağzı açık ağlarken sözcükler solup gitti.

"Kim kimi öldürdü?" Moghedien olamazdı; o kadının ölümü bu acıyı getirmezdi kuşkusuz. Tam Nynaeve'i teselli etmek için kollarına alacakken kapı vuruldu.

"Onları gönder," diye mırıldandı Nynaeve. Titreyerek, yatağın üzerine top gibi kıvrıldı.

Elayne içini çekerek kapıya gitti ve çekip açtı, ama daha o tek söz söyleyemeden Thom yanından geçip içeri girdi. Kırışık gömleği pantolonunun dışına sarkmıştı ve kollarında pelerinine sarınmış biri vardı. Yalnızca bir kadının çıplak ayakları görünüyordu.

"Şuracıktaydı," dedi Juilin arkasından, kendi ağzından çıkan sözlere inanamıyormuş gibi. İki adam da yalınayaktı ve Juilin bele kadar soyunmuştu, ince ve tüysüz göğsünü sergiliyordu. "Bir an için uyandım ve aniden kadın orada duruyordu, doğduğu günkü kadar çıplaktı ve kesilmiş bir ağ gibi yıkılıyordu."

"Canlı," dedi Thom, pelerine sarılı şekli Elayne'in yatağına uzatarak, "ama zar zor tutunuyor. Kalbinin atışını zor duydum."

Elayne kaşlarını çatarak pelerinin başlığını yana çekti... ve kendini Birgitte'in solgun, süzülmüş yüzüne bakarken buldu.

Nynaeve katı katı diğer yataktan kalktı ve gelip baygın kadının yanında diz çöktü. Yüzü yaşlarla parlıyordu, ama ağlaması kesilmişti. "Yaşıyor," diye nefes verdi. "Hâlâ yaşıyor." Aniden adamların önünde, iç etekliği içinde durduğunu fark etti, ama onlara tek bakış atmadan Elayne'e hitap etti. "Onları buradan çıkar Elayne. Onlar koyunlar gibi alık alık bakarken hiçbir şey yapamam."

Elayne onları dışarı kışkışlarken, Thom ve Juilin birbirlerine bakarak gözlerini yuvarladılar ve başlarını hafifçe iki yana salladılar, ama şikâyet etmeden kapıya doğru gerilediler. "O... bir dost," dedi Elayne onlara. Bir düşte hareket ediyor, duygusuzca süzülüyor gibi hissediyordu. Bu nasıl olabilirdi? "Biz ona bakarız." Nasıl olmuş olabilirdi? "Kimseye tek kelime etmeyin." Kapıyı kapatırken adamların fırlattığı bakışlar neredeyse kızarmasına sebep olacaktı. Elbette konuşmamaları gerektiğini biliyorlardı. Ama bazen erkeklere en basit gerçeklerin bile hatırlatılması gerekiyordu, hatta Thom'a bile. "Nynaeve, Işık aşkına nasıl," diye başladı dönerek ve diz çöken kadın *saidar*'ın parıltısına sarınırken sustu.

"Kavrulası!" diye hırladı Nynaeve, öfkeyle yönlendirirken. "Bunu yaptığı için sonsuza dek kavrulsun!" Elayne Şifa için örülen akışları fark etti, ama fark etmekten fazlasını yapamıyordu. "Onu bulacağım, Birgitte," diye mırıldandı Nynaeve. Ruh iplikçikleri baskındı, ama Su ve Hava da vardı, hatta Toprak ve Ateş bile. Körlemesine iki elle birer, iki ayakla birer elbise daha işler gibi karmaşıktı. "Ona ödeteceğim." Nynaeve'i saran parıltı büyüdü, büyüdü, lambaları bastırdı, öyle ki gözlerini kısmadan bakmak Elayne'in gözlerini acıtmaya başladı. "Yemin ederim! Işık adına,

kurtuluşum ve yeniden doğuşum adına, ödeteceğim!” Sesindeki öfke değişti, derinleşti. “İşe yaramıyor. İçinde Şifa verilecek bir sorun yok. Herhangi biri kadar mükemmel. Ama ölüyor. Ah, Işık, kayıp gittiğini hissedebiliyorum! Kavrulası Moghedien! Kavrulası! Ben de kavrulayım yanında!” Ama pes etmiyordu. Örgü devam etti, karmaşık akışlar Birgitte’in içine aktı. Ve kadın oracıkta yatıyordu, altın rengi örgüsü yatağın yanına savrulmuş, göğsünün yükselip alçalması yavaşlıyordu.

“Ben yardımcı olacak bir şeyler yapabilirim,” dedi Elayne ağır ağır. İzin almak zorundaydınız, ama her zaman böyle olmamıştı. Bir zamanlar izinli olduğu kadar, izinsiz de yapılıyordu. Bir kadın üzerinde işe yaramaması için sebep yoktu. Yalnız, erkeklerden başka kimseye yapıldığını duymamıştı.

“Zincir kurmak mı?” Nynaeve bakışlarını yatağın üzerindeki kadından ayırmadı, Güç’le giriştiği çabadan da vazgeçmedi. “Evet. Yapman gerekecek... nasıl bilmiyorum... ama bırak ben rehberlik edeyim. Şu anda ne yaptığımın yarısını anlamıyorum, ama *yapabileceğimi* biliyorum. Sen bir bereye bile Şifa veremezsin.”

Elayne’in ağzı gerildi, ama yorum yapmadı. “Zincir kurmak değil.” Nynaeve’in çektiği *saidar* miktarı hayret vericiydi. Bununla Birgitte’e Şifa veremiyorsa Elayne’in katkısı fazla fark yaratmazdı. Birlikte, ayrı ayrı olduklarından daha güçlü olurlardı, ama güçleri üst üste konup toplanmış gibi değil. Dahası, Elayne zincir kurabileceğinden emin değildi. Daha önce yalnızca bir kez uygulamıştı bunu ve yapan Aes Sedailer olmuştu ve nasıl yapıldığını göstermekten çok neye benzediğini göstermişlerdi. “Bırak, Nynaeve. İşe yaramadığını kendin söyledin. Bırak ve benim denememe izin ver. İşe yaramazsa sen...” Ne yapardı? Şifa işe yararsa yarardı; yaramazsa... Başarısız olmuşsa yeniden denemenin bir anlamı yoktu.

“Neyi deneyeceksin?” diye terslendi Nynaeve, ama beceriksizce çekilerek Elayne’in yaklaşmasına izin verdi. Şifa örgüsü soldu, ama parıltı kaldı.

Elayne yanıt vermek yerine elini Birgitte’in alnına koydu. Bunun için de Şifa’da olduğu gibi fiziksel temas gerekliydi ve Kule’de iki kez, Aes Sedailer erkeklerin alnına dokunurken, yapıldığını görmüştü. Ördüğü Ruh akışları karmaşıktı, ama Nynaeve’in biraz önce ördükleri kadar değil. Yaptıklarının bir kısmını pek az anlıyordu ve bazı kısımları hiç anlamıyordu, ama yine de örgü şekillenirken saklandığı yerden dikkatle izlemişti. Dikkatle izlemişti, çünkü kafasında bir sürü hikâye biriktirmiş,

olmadık yerlere aptalca romanslar eklemişti. Bir an sonra, diğer yatağın üzerine oturdu ve *saidar*'ı salıverdi.

Nynaeve ona kaşlarını çattı, sonra eğilip Birgitte'i inceledi. Baygın kadının rengi birazcık düzelmiş gibiydi, nefesleri biraz daha güçlüydü. "Ne yaptın, Elayne?" Nynaeve gözlerini Birgitte'ten ayırmadı, ama çevresindeki parıltı ağır ağır söndü. "Şifa değildi. Sanırım artık ben de yapabilirim, ama Şifa değildi."

"Yaşayacak mı?" diye sordu Elayne hafifçe. Onunla Birgitte arasında görünür bir bağ yoktu, akış yoktu, ama diğer kadının zayıflığını hissedebiliyordu. Korkunç bir zayıflık. Uyuyor da olsa, yüzlerce kilometre uzakta da olsa, Birgitte'in öldüğü anı bilirdi.

"Bilmiyorum. Artık zayıflamıyor, ama bilmiyorum." Nynaeve'in sesi bitkinlikle yumuşamıştı ve Birgitte'in yarasını paylaşıyormuş gibi acı doluydu. İrkilerek doğruldu ve kırmızı çizgili battaniyeyi açıp kadının üzerine örttü. "Ne yaptın?"

Elayne, Nynaeve gelip beceriksizce yanına oturana kadar sessizliğini korudu. "Bağ kurdum," dedi sonunda. "Ben... onunla bağ kurdum. Muhafız olarak." Diğer kadının yüzündeki inanmazlık dolu bakış hızla devam etmesine sebep oldu. "Şifa işe yaramıyordu. Bir şeyler yapmak zorundaydım. Bir Muhafız'ın bağ kurmaktan edindiği faydaları biliyorsun. Biri güç ve enerji. Başka erkeklerin yıkılıp öleceği koşullar altında onlar savaşmaya devam edebiliyorlar, başka birini öldürebilecek yaralardan canlı kurtulabiliyorlar. Aklıma gelen tek şey buydu."

Nynaeve derin bir nefes aldı. "Eh, en azından benim yaptığım şeyden daha çok işe yaradı. Bir kadın Muhafız. Acaba Lan buna ne derdi? Olmaması için bir sebep yok. Bir kadın olacaksa, ancak Birgitte olabilir." İrkilerek bacaklarını altına aldı; bakışları Birgitte'e kayıp duruyordu. "Bunu sır olarak saklaman gerekecek. Bir Kabuledilmiş'in kendisine bağlı bir Muhafızı olduğu duyulursa, hangi koşullar altında gerçekleşmiş olursa olsun..."

Elayne ürperdi. "Biliyorum," dedi kısaca ve hararetle. Yalıtılmayı gerektirecek bir suç değildi, ama Aes Sedailer muhtemelen yalıtılmış olmayı dilemesini sağlardı. "Nynaeve, ne oldu?"

Uzun bir an boyunca kadının yine ağlamaya başlayacağını sandı. Nynaeve'in çenesi titriyor, dudakları sessizce oynuyordu. Sonunda konuşmaya başladığında sesi demir gibiydi, yüzü öfke ve dökülmemiş yaşlarla doluydu. Hikâyeyi kısaca, bütün çıplaklığı ile anlattı ve sonunda

Moghedien'in arabaların arasında belirmesine geldi. Bu kısmını bütün detayları ile anlattı.

"Baştan aşağı kamçı izleri ile dolu olmam gerekirdi," dedi acı acı sonunda, pürüzsüz, lekesiz koluna dokunarak. Lekesiz ya da değil, irkildi. "Neden hiç leke yok, anlamıyorum. Hissediyorum; ama aptalca, salakça gururum yüzünden izleri hak ediyorum. Yapmam gerekeni yapamayacak kadar korktuğum için. Tütsü evindeki jambon gibi asılı kalmayı hak ettim. Adalet denen bir şey varsa, hâlâ orada asılı duruyor olmam gerekirdi ve Birgitte o yatağın üzerinde, ölümle yaşam arasında yatıyor olmamalıydı. Birazcık daha bilgim olsaydı. Beş dakikalığına Moghedien'in bildiklerini bilebilseydim ona Şifa verebilirdim. Bundan eminim."

"Hâlâ asılı olsaydın," dedi Elayne, "kısa sürede uyanır, bana kalkan koyardın. Moghedien'in yönlendirebilecek kadar öfkelenmeni sağlayacağından kuşkum yok... bizi çok iyi tanıdığını hatırla... ve sen yapıp bitirene kadar herhangi bir şeyden kuşkulanacağımı sanmıyorum. Moghedien'in ayaklarının dibine bırakılmak pek de hoşuma gitmezdi. Senin de hoşuna gideceğini sanmıyorum." Nynaeve ona bakmadı. "Bir ilişki olmalı, Nynaeve, *a'dam* gibi. İz olmamasına rağmen acıyı hissetmenin sebebi bu olmalı." Nynaeve hâlâ surat asarak oturuyordu. "Nynaeve, Birgitte yaşıyor. Onun için elinden geleni yaptın ve Işık izin verirse yaşayacak. Bunu ona yapan sen değildin, Moghedien'di. Savaşta ölen yoldaşlarının suçunu üzerine alan asker aptalın tekidir. Sen ve ben savaştaki askerleriz, ama sen aptal değilsin, bu yüzden aptal gibi davranmayı bırak."

Nynaeve o zaman, yalnızca bir an süren bir kaş çatış ile baktı ona, sonra yüzünü aksi yöne çevirdi. "Anlamıyorsun." Sesi fısıltıya dönüştü. "O... Zaman Çarkı'na bağlı kahramanlardan biriydi, tekrar tekrar doğmaya, efsaneler yaratmaya yazgılıydı. Bu sefer doğmadı, Elayne. Durduğu yerden, *Tel'aran'rhiod*'dan koparıldı. Hâlâ Çark'a bağlı mı? Yoksa ondan da mı koparıldı? Kendi cesareti ile kazandığı yerden koparıldı, çünkü öylesine kibirliydim, öylesine büyük bir erkek inadına, aptallığına sahiptim ki, onu Moghedien'i avlamaya zorladım."

Elayne, Nynaeve'in aklına bunun henüz gelmemiş olmasını diliyordu. Biraz kendini toparlamadan gelmeyeceğini diliyordu. "Moghedien'in yarasının ne kadar büyük olduğunu biliyor musun? Belki ölmüştür."

"Umarım ölmemiştir," diye hırladı diğer kadın. "Ona ödeteceğim..." Derin bir nefes aldı, ama nefes onu canlandırmak yerine, yerinde çökmesine sebep oldu. "Onun ölmesine güvenemem. Birgitte'in atışı yüreğini ıskaladı.

Öyle sendelerken kadına denk getirmesi bile bir mucize. O kadar uzağa, öyle sıçrayacak kadar şiddetle ben fırlatılmış olsaydım ayağa bile kalkamazdım. Moghedien'in yaptıklarından sonra kalkamadım. Hayır, yaşıyor ve Şifa göreceğine ve yarın sabah peşimize düşeceğine inansak daha iyi."

"Yine de dinlenmek için zamana ihtiyacı olacak, Nynaeve. Bunu biliyorsun. Nerede olduğumuzu bilebilir mi? Söylediklerine dayanarak, bunun bir sirk olduğundan fazlasını görmek için zamanı olmadı."

"Ya fazlasını görmüşse?" Nynaeve düşünmeyi güç buluyormuş gibi şakaklarını ovaladı. "Ya *tam olarak* nerede olduğumuzu biliyorsa? Peşimize Karanlıkdostları takabilir. Ya da Samara'daki Karanlıkdostlarına haber gönderebilir."

"Şehirde on bir sirk daha olduğu, üç tanesi de köprüden geçmeyi beklediği için Luca'nın siniri tepesinde. Nynaeve, ona Şifa verecek bir Kara Kes Sedai ya da diğer Terkedilmişlerden birini bulsa bile, öyle bir yaradan sonra gücünü toplaması günler alır. On beş sirki aramak için daha da fazlası. O da, arkamızdan ya da Altara'dan yeni sirkler gelmiyorsa. Gerçekten peşimize düşse ya da Karanlıkdostları gönderse bile, her durumda önceden haberimiz olur ve bizi ırmak aşağı taşıyacak bir tekne bulmak için günlerimiz var." Bir an durup düşündü. "O bitki çantasında saçlarını boyayacak bir şey var mı? İddiaya girerim *Tel'aran'rhiod*'da saçların örülüydü. Orada benimki hep gerçek renginde oluyor. Seninkini şimdiki gibi salarsan ve bir başka renge boyarsan, bizi bulmaları çok daha güç olur."

"Her yerde Beyazpelerinler var," diye içini çekti Nynaeve. "Galad. Haberci. Tekne yok. Sanki her şey bir araya gelip Moghedien'in bulması için bizi burada tutmaya çalışıyor gibi. O kadar yoruldum ki, Elayne. Bir sonraki köşe başında kimi bulacağımızdan korkmaktan bıktım. Moghedien'den korkmaktan bıktım. Şimdi ne yapmamız gerektiğini düşünemiyorum. Saçlarım? Başka renge boyayacak hiçbir şeyim yok."

"Uyuman gerek," dedi Elayne kararlılıkla. "Yüzük olmadan. Onu bana ver." Diğer kadın duraksadı, ama Elayne elini uzatarak beklemekle yetindi ve sonunda Nynaeve benekli taş yüzüğün sicimini boynundan çıkardı. Elayne yüzüğü kesesine tıkarak devam etti. "Şimdi burada uzan. Ben Birgitte'e göz kulak olurum."

Nynaeve bir an diğer yatakta yatan kadına baktı, sonra başını iki yana salladı. "Uyuyamam. Ben... yalnız kalmalıyım. Yürüyüşe çıkacağım."

Gerçekten dayak yemiş gibi zorla ayağa kalktı, siyah pelerinini çengelinden aldı ve iç etekliğinin üzerine giydi. Kapıda duraksadı. “Beni öldürmek isterse,” dedi kasvetle, “onu durdurmaya çalışır mıyım, bilmiyorum.” Hüzünlü bir yüzle, yalınayak dışarı çıktı.

Elayne hangi kadının ona daha fazla ihtiyaç duyduğundan emin olamadan duraksadı, sonra yeniden oturdu. Söyleyeceği hiçbir şey işleri Nynaeve için kolaylaştırmayacaktı, ama kadının direncine inanıyordu. Zaman her şeyi kafasında çözmesine yardım edecekti ve sonunda suçun kendisinde değil, Moghedien’de olduğunu anlayacaktı. Anlamak zorundaydı.

36
Yeni Bir İsim

Elayne uzun süre orada oturup Birgitte'in uyumasını seyretti. Kadın bir kez kıpırdanarak ümitsiz bir sesle mırıldandı. "Beni bekle, Gaidal, Bekle. Geliyorum, Gaidal. Bekle beni..." Sözler solup giderek ağır nefeslere dönüştü. Daha mı güçlüydü? Kadın hâlâ ölümün eşiğinde görünüyordu. Öncesinden daha iyi, ama hâlâ solgun ve süzülmüş.

Yaklaşık bir saat sonra Nynaeve kirli ayaklarla geri döndü. Yanakları gözyaşları ile parlıyordu. "Uzak duramadım," dedi, pelerinini çengele asarken. "Sen uyu. Ben başında beklerim. Beklemeliyim."

Elayne eteklerini düzelterek yavaşça kalktı. Belki Birgitte'i bir süre izlemek Nynaeve'in sorunlarını çözmesine yardımcı olurdu. "Benim de daha uykum gelmedi." Bitkin düşmüştü, ama artık uykusu yoktu. "Sanırım ben de biraz yürüyeceğim." Nynaeve, Elayne'in yatağındaki yerini alırken başını sallamakla yetindi. Tozlu ayaklarını yatağın kenarından sarkıtarak gözlerini Birgitte'e dikti.

Elayne, Thom ve Juilin'in de uyumamış olduğunu görerek şaşırdı. Arabanın yanında küçük bir ateş yakmışlardı ve iki yanında yere bağdaş kurmuş, uzun saplı pipolarını tüttürüyorlardı. Thom gömleğini pantolonuna sokmuştu ve Juilin ceketini giyip yenlerini kıvırmıştı, ama hâlâ gömleksizdi. Elayne onlara katılmadan önce uzun uzun çevresine bakındı. Kampta kimse kıpırdanmıyordu, bu tek ateş ve arabanın pencerelerinden sızan lamba ışığı dışında karanlıktı.

Elayne eteklerini düzeltirken iki adam da bir şey söylemedi; sonra Juilin Thom'a baktı, Thom başını salladı ve hırsız avcısı yerden bir şey alıp Elayne'e uzattı. "Bunu kadının yattığı yerde buldum," dedi esmer adam. "Elinden düşmüş gibiydi."

Elayne gümüş oku yavaşça aldı. Arkasındaki tüyler bile gümüş gibi görünüyordu.

“Çok farklı,” dedi Thom piposunun üzerinden, sohbet edercesine. “Örgüye eklenince... Her hikâyede bir sebepten örgüden bahsediliyor. Gerçi örgüden bahsedilmeyen, başka isimler altında anlatıldığı hikâyeler de var. Ve örgüden bahsedilen, yine başka isimler altında anlatıldığı bambaşka hikâyeler.”

“Hikâyeler benim umurumda değil,” diye araya girdi Juilin. Thom’dan daha heyecanlı çıkmıyordu sesi. Ama zaten bu iki adamı heyecanlandırmak kolay değildi. “O mu? Değilse de, hiç yoktan çıplak bir kadının belirivermesi yeterince kötü, ama... Bizi nasıl bir şeye soktunuz, sen ve N... Nana?” Adam sinirliydi; Juilin asla hata yapmazdı ve dili asla sürçmezdi. Thom piposunu çekip beklemekle yetindi.

Elayne incelermiş gibi yaparak oku elinde çevirdi. “O arkadaşımız,” dedi sonunda. Birgitte söylemesine izin verene kadar... izin verirse... ona verdiği söz geçerliydi. “Aes Sedai değil, ama bize yardımcı oluyordu.” Adamlar daha fazlasını bekleyerek ona baktılar. “Bunu Nynaeve’e neden vermediniz?”

Aralarında yine o bakışmalardan biri geçti –erkekler bakışlarla uzun sohbetler etmeyi başarırmış gibi görünüyordu, en azından kadınların yanında– ve o bakışlar kızın sır saklaması hakkında neler düşündüklerini sözcüklerle söylenmiş gibi açıkça ifade ediyordu. Özellikle de, neredeyse kesin olarak bildikleri gerçekler hakkındaki sırları saklaması hakkında. Ama Elayne söz vermişti.

“Altüst olmuş görünüyordu,” dedi Juilin, piposunu çekiştirerek ve Thom kendi piposunu dişlerinin arasından çekip bıyıklarına üfledi.

“Altüst olmuş mu? Kadın kendinde değilmiş gibi görünerek iç etekliği içinde dışarı çıktı ve ona yardım edip edemeyeceğimi sorduğumda kafamı uçurmadı. Omzuma kapanıp ağladı!” Nem hakkında bir şeyler homurdanarak keten gömleğini çekiştirdi. “Elayne, bana söylediği her aksi laf için *özür diledi*, ki her iki lafından biri demek bu. Sopalanması gerektiğini, hatta belki sopalanmış olduğunu söyledi; söylediklerinin yarısı tutarsızdı. Korkak ve inatçı bir aptal olduğunu söyledi. Ona neler olduğunu bilmiyorum, ama hiç kendinde değil.”

“Bir zamanlar böyle davranan bir kadın tanımıştım,” dedi Juilin, gözlerini ateşe dikerek. “Bir gece uyandığında yatak odasında bir hırsız bulmuş ve adamı yüreğinden hançerlemiş. Ama lamba yaktığında, adamın

kocası olduğunu görmüş. Adamın teknesi rıhtıma erken yanaşmışmış. Kadın yarım ay boyunca Nynaeve gibi dolandı.” Juilin’in ağzı gerildi. “Sonra kendini astı.”

“Bu yükü senin omuzlarına yıkmaktan nefret ediyorum, çocuğum,” diye ekledi Thom nazikçe, “ama Nynaeve’e yardım edilebilecekse, aramızda ancak sen yapabilirsin bunu. Bir erkeğin acılarından sıyrılmasına nasıl yardım edeceğimi biliyorum. Ona şiddetli bir tekme at ya da sarhoş et ve bir oro...” Yüksek sesle boğazını temizledi ve öksürüyormuş gibi yapmaya çalıştı ve bıyıklarını sıvazladı. Adamın Elayne’i kızı gibi görmesindeki kötü taraf, bazen o on iki yaşındaymış gibi davranıyor olmasıydı. “Her neyse, asıl anlatmak istediğim, bunun nasıl yapılacağını bilmiyorum. Juilin onu dizlerinde hoplatmaya razı olabilir, ama Nynaeve’in bunun karşılığında ona teşekkür edeceğini sanmıyorum.”

“Bir dişlibalık hoplatmayı tercih ederim,” diye mırıldandı hırsız avcısı, ama dün olsa mırıldanacağı kadar kaba bir şekilde değil. İtiraf etmeye gönülsüz olsa da, o da Thom kadar endişeliydi.

Elayne onları, “Elimden geleni yaparım,” diye temin etti ve oku yine çevirdi. İyi adamlardı bunlar ve onlara yalan söylemekten ya da onlardan bir şeyler saklamaktan hoşlanmıyordu. En azından tamamen gerekli olmadığı sürece. Nynaeve, kendi iyilikleri için erkekleri idare etmek gerektiğini iddia ederdi, ama fazla ileri gitmek denen bir şey de vardı. Bir insanı hakkında hiç bilgisi olmadığı tehlikelere sürüklemek doğru değildi.

Bu yüzden onlara anlattı. *Tel’aran’rhiod*’u, Terkedilmişlerin serbest olduğunu, Moghedien’i. Elbette her şeyi de anlatmamıştı. Tanchico’daki bazı olaylar düşünmek bile istemeyeceği kadar utanç vericiydi. Birgitte’in kimliği konusundaki sözü hâlâ geçerliydi ve Moghedien’in Nynaeve’e neler yaptığı konusuna girmeye hiç gerek yoktu kuşkusuz. Sakladıkları, bu gecenin olaylarını açıklamayı biraz güçleştiriyordu, ama o başardı. Bilmeleri gerektiğini düşündüğü her şeyi anlattı onlara, ilk defa neyle karşı karşıya olduklarını anlamalarına yetecek kadarını anlattı.

Yalnızca Kara Ajah’ı değil... öğrendikleri zaman bu gözlerinin şaşı bakmaya başlamasına sebep oldu... aynı zamanda Terkedilmişleri ve muhtemelen içlerinden birinin o ve Elayne’i avladığını. Ve ikisinin de Moghedien’i avlayacaklarını ve onlara yakın olanların avcı ile av arasında kalabileceğini açıkça ifade etti.

“Artık biliyorsunuz,” diye bitirdi, “kalmak ya da gitmek size kalmış.” Daha fazlasını söylemedi ve Thom’a bakmamaya özen gösterdi. Çılgınca

onun kalmasını ümit ediyordu, ama tek bir bakışla bile olsa bunu rica ediyormuş gibi görünmeyecekti.

“Annen kadar iyi bir kraliçe olacaksan, bilmen gerekenlerin yarısını bile öğretmedim daha,” dedi adam. Sert konuşmaya çalışmıştı, ama boğum boğum parmağı ile bir tutam siyaha boyanmış saçı kızın yüzünden arkaya süpürerek bıraktığı etkiyi berbat etti. “Benden bu kadar kolay kurtulamazsın, çocuğum. Seni sağır edene kadar konuşup durmam gerekse bile, seni *Daes Dae’mar* ustası yapacağım. Daha hançer kullanmayı bile öğretmedim sana. Annene öğretmeye çalıştım, ama hep hançer kullanmak gerekirse bir erkekten isteyebileceğini söyledi. Ne aptalca bir görüş.”

Kız öne eğildi ve adamın köselemsi yanağını öptü. Thom gözlerini kırpıştırdı, çalımsı kaşları kalktı, sonra gülümsedi ve piposunu ağzına tıktı.

“Beni de öpebilirsin,” dedi Juilin kuru kuru. “Seni son gördüğü zamanki kadar sağlıklı bir şekilde iade etmezsem, Rand al’Thor bağırsaklarımı döküp balık yemi yapar.”

Elayne çenesini kaldırdı. “Rand al’Thor için kalmana izin veremem, Juilin.” Onu iade etmek mi! Ne cüret! “Yalnızca istiyorsan kalacaksın. Ve senin... ve senin de, Thom!” Adam hırsız avcısının yorumuna sırıtmıştı... “Denileni yapacağınız sözünüz hâlâ geçerli.” Thom’un şaşkın bakışları oldukça tatmin ediciydi. Kız yine Juilin’e döndü. “*Beni* ve elbette Nynaeve’i, karşı karşıya olduğumuz düşmanları çok iyi bilerek takip edeceksin ya da eşyalarını toplar, Hırsız’a biner, istediğin yere gidersin. Atı sana veririm.”

Juilin bir direk kadar dik oturuyordu ve yüzü gittikçe kararıyordu. “Hayatım boyunca tehlike içindeki bir kadını terk edip gitmedim.” Piposunu bir silah gibi kıza uzattı. “Beni göndermeye kalkarsan, av peşindeki alıcı kuş gibi peşinizden gelirim.”

Tam olarak istediği gibi değildi, ama iş görürdü. “Pekâlâ o zaman.” Doğruldu, oku yanında tutarak sırtını dikleştirdi ve soğuk tavrını korudu. Sonunda iplerin kimin elinde olduğunu anladıklarını düşündü. “Sabaha çok kalmadı.” Rand gerçekten de Juilin’e “onu iade etmesini” söylemiş miydi? Bir süre Thom’un da diğer adamla birlikte sıkıntı çekmesi gerekecekti ve o sırıtma için hak ediyordu hunu. “Bu ateşi söndürün ve uyuyun. Hemen. Bahane yok, Thom. Yarın uykusuz kalırsanız bir faydanız olmaz.”

Adamlar itaatkârca alevlerin üzerine toprak tekmelediler, ama kız arabanın sade basamaklarına ulaştığı zaman Thom’un, “Bazen annesi gibi konuşuyor,” dediğini duydu.

“O zaman kadınla hiç tanışmadığıma memnunum,” diye homurdandı Juilin karşılık olarak. “İlk nöbet için para atıyor muyuz?” Thom mırıldanarak onayladı.

Elayne neredeyse geri dönecekti, ama bunun yerine kendini gülümserken buldu. *Erkekler!* Sevgi dolu bir düşünceydi. Ruh hali içeri girdiğinde yok oldu.

Nynaeve yatağın ucunda oturmuş, iki eline yaslanarak duruyordu ve Birgitte’i izlerken gözleri kapanmaya çalışıyordu. Ayakları hâlâ kirliydi.

Elayne Birgitte’in okunu dolaplardan birinin içine, kuru bezelye dolu kaba çuvalların arkasına koydu. Neyse ki, diğer kadın ona bakmadı bile. O anda Nynaeve’in oku görmeye hiç ihtiyacı olmadığını düşündü. Ama neye ihtiyacı vardı ki?

“Nynaeve, ayaklarını yıkayıp yatma zamanı geldi de geçti.”

Nynaeve uykulu uykulu gözlerini kırpıştırarak ona doğru sallandı. “Ayak mı? Ne? Onu izlemeliyim.”

Adım adım gitmesi gerekecekti. “Ayakların, Nynaeve. Kirlenmiş. Yıka onları.”

Nynaeve kaşlarını çatarak tozlu ayaklarına baktı, sonra başını salladı. İri, beyaz sürahiden lavaboya su doldururken her yere sıçrattı ve yıkanıp kurulanana kadar daha fazlasını döktü, ama sonra eski yerini aldı. “İzlemeliyim. Belki... belki... Bir kez haykırdı. Gaidal’a.”

Elayne onun sırtını şilteye yasladı. “Uyumaya ihtiyacın var, Nynaeve. Gözlerini açamıyorsun.”

Nynaeve surat asarak, “Açabiliyorum,” diye mırıldandı ve Elayne’in omuzlarına uyguladığı baskıya direnip oturmaya çalışarak. “Başında beklemeliyim, Elayne. Zorunluyum.”

Nynaeve’in yanında dışarıdaki iki adam aklı başında ve uysal kalıyordu. Elayne bunu yapacak olsa bile, onu sarhoş etmesi ve bir... sevimli bir delikanlı iş görürdü herhalde, öyle birini bulmasının yolu yoktu. Bu durumda geriye şiddetli bir tekme kalıyordu. Duygudaşlık ve mantığın hiç işe yaramadığı kesindi. “Bu surat asma ve kendi kendine acımalardan sıkıldım, Nynaeve,” dedi kararlılıkla. “*Hemen* yatacaksın ve sabah ne kadar korkunç bir sefil olduğun hakkında tek kelime etmeyeceksin. Her zamanki gibi sağduyulu davranamayacaksan, iyileştirdiğim tek mor göze karşılık, Cerandin’den iki gözünü de morartmasını isterim. Bunun için bana teşekkür bile etmedin. Hemen yat, uyu!”

Nynaeve’in gözleri kızgınlıkla irileşti... en azından gözyaşlarına boğulmak üzere gibi görünmüyordu... ama Elayne onları parmakları ile kapattı. Gözler kolaylıkla kapandı ve yumuşak sesle mırıldandığı itirazlara rağmen ardından hemen uykunun derin, ağır nefesleri geldi.

Elayne, Nynaeve’in omzunu okşadı, sonra doğruldu. Lan’le ilgili düşlerle dolu, huzurlu bir uyku olmasını diliyordu, ama her tür uyku, hiç olmamasından iyiydi. Esnemesini bastırmaya çalışarak eğilip Birgitte’e kontrol etti. Kadının renginin ve nefeslerinin daha iyi olduğunu anlayabiliyordu. Beklemek ve umut etmek dışında yapacak hiçbir şey yoktu.

Lambalar iki kadını da rahatsız etmiyor gibiydi, bu yüzden onları yanık bıraktı ve yatakların arasındaki yere oturdu. Işık uyanık kalmasına yardımcı olmalıydı. Aslında neden uyanık kalması gerektiğini bilemiyordu. Nynaeve gibi o da elinden geleni yapmıştı. Düşünmeden sırtını ön duvara verdi ve çenesi ağır ağır göğsüne düştü.

Hoş, ama tuhaf bir düştü. Rand önünde diz çökmüştü; Elayne elini onun başına koyarak Muhafız bağını kurdu. Muhafızlarından biri; Birgitte de varken artık Yeşil’i seçmesi *şarttı*. Orada başka kadınlar da vardı, iki bakış arasında yüzleri değişiyordu. Nynaeve, Min, Moiraine, Aviendha, Berelain, Amathera, Liandrin ve tanımadığı diğerleri. Orada her kim varsa, Rand’ı onlarla paylaşması gerektiğini biliyordu, çünkü düşte Min’in gördüğünün bu olduğundan emindi. Bu konuda ne hissettiğinden emin değildi... o yüzlerden bazılarını pençe pençe parçalamak istiyordu... ama Desen’in yazdığı buysa, öyle olacaktı. Ama Rand ile arasında, diğerlerinin sahip olmadığı bir şey olacaktı. Muhafız ile Aes Sedai arasındaki bağ.

“Burası neresi?” dedi Berelain. Saçları kuzgun karasıydı ve o kadar güzeldi ki, Elayne dişlerini çıkarmak istedi. Kadın, Luca’nın Nynaeve’in giymesini istediği açık yakalı kırmızı elbiseyi giymişti; hep kendini teşhir ederdi zaten. “Uyan. Bu *Tel’aran’rhiod* değil.”

Elayne irkilerek uyandı ve Birgitte’i yatağın yanında eğilir, zayıfça kolunu tutarken buldu. Yüzü çok solgundu ve ateşi kırılmış gibi ter kaplıydı, ama mavi gözleri keskindi ve dikkatle Elayne’in yüzüne bakıyordu.

“Bu *Tel’aran’rhiod* değil.” Bu soru değildi, ama Elayne başını salladı ve Birgitte uzun bir nefes salıvererek kendini yatağa bıraktı. “Her şeyi hatırlıyorum,” diye fısıldadı. “Olduğum halimle buradayım ve hatırlıyorum. Her şey değişti. Gaidal orada bir yerde, bir bebek ya da belki küçük bir

çocuk. Ama onu bulsam bile, annesi olacak yaşta bir kadın için ne düşünür?” Öfkeyle gözlerini silerek homurdandı, “Ağlamayacağım. Ben asla ağlamam. Bunu hatırlıyorum; Işık bana yardım etsin. Ben asla ağlamam.”

Elayne, diğer kadının yatağının yanında dizleri üzerinde doğruldu. “Onu bulacaksın, Birgitte.” Sesini yükseltmedi. Nynaeve hâlâ derin uykuda gibiydi –kadından düzenli, küçük bir horlama çıkıyordu–, ama dinlenmeye ihtiyacı vardı, bütün bunlarla yeniden yüzleşmeye değil. “Bir şekilde bulacaksın. Ve sana âşık olacak. Olacağını biliyorum.”

“Önemli olanın bu olduğunu mu sanıyorsun? Beni sevmemesine tahammül edebilirim.” Pırıldayan gözleri yalanını ele veriyordu. “Bana ihtiyacı olacak Elayne ve ben yanında olmayacağım. Cesareti onun için iyi olamayacak kadar fazla; hep ihtiyatlı olmasını sağlamam gerekiyor. Daha da kötüsü, ne aradığını bilmeden, ama beni arayarak dolanıp duracak ve neden kendini eksik hissettiğini merak edecek. Biz hep birlikteydik, Elayne. Bir bütünün iki yarısıydık.” Gözyaşları fışkırdı, yüzünden aşağı aktı. “Moghedien beni sonsuza dek ağlatacağını söylemişti ve o...” Aniden yüz hatları çarpıldı; boğazından sökülürmüş gibi alçak, perişan hıçkırıklar yükseldi.

Elayne, kendinden uzun boylu kadını kollarına aldı ve faydasız olduğunu bildiği teselli sözleri mırıldanmaya başladı. Rand ondan koparılıp alınsa ne hissederdi? Düşünce, başını Birgitte’in başının üzerine koyup, onunla birlikte ağlaması için yeterliydi neredeyse.

Birgitte’in gözyaşlarını tüketmesi ne kadar sürdü, emin değildi, ama sonunda Elayne’i ittirdi ve oturarak parmakları ile yanaklarını sildi. “Çocukluğum dışında bunu hiç yapmadım. Asla.” Boynunu bükerek diğer yatakta uyuyan Nynaeve’e kaşlarını çattı. “Moghedien ona çok zarar verdi mi? Tourag Mareesh’i aldığından beri o şekilde bağlanan kimseyi görmedim.” Elayne şaşırmış görünüyor olmalıydı; Birgitte, “Bir başka Çağ’da,” diye ekledi. “Yaralandı mı?”

“Kötü değil. Daha çok cesareti kırıldı. Yaptığın şey kaçmasını sağladı, ama ancak...” Söyleyemedi. Yaraların çoğu hâlâ tazeydi. “Kendini suçluyor. Her şeyin... kendi suçu olduğunu düşünüyor. Senin yardımını istediği için.”

“Benden yardım istemese şu anda Moghedien ona dilenmesini öğretiyor olurdu. Gaidal kadar ihtiyatsız o da.” Birgitte’in kuru sesi ıslak yanakları ile zıtlık oluşturuyordu. “Saçlarımdan yakalayıp olayların içine sürüklemedi beni. Sonuçlarından sorumlu olduğunu iddia ediyorsa, o zaman benim

eylemlerimin sorumluluğunu da üstleniyor.” Öfkelenmiş gibiydi. “Ben özgür bir kadınım ve kendi kararlarımı kendim veririm. O benim adıma karar vermedi.”

“Bunu... benden daha iyi karşıladığını söyleyebilirim.” Nynaeve’den daha iyi karşıladığını söyleyemedi. Doğruydu, ama söylediği de doğruydu.

“Hep derim, darağacına çıkacaksan kalabalığa bir espri yap, cellada bahşiş ver ve tabureyi dudaklarında bir gülümseme ile tekmele.” Birgitte’in gülümsemesi sertti. “Moghedien tuzağı kurdu, ama daha boynum kırılmadı. Belki bu iş bitmeden önce ben ona bir sürpriz hazırlarım.” Elayne’i incelerken gülümsemesi solarak bir kaş çatışa dönüştü. “Ben seni... hissedebiliyorum. Herhalde gözlerimi kapatsam, bir buçuk kilometre öteden nerede olduğunu işaret edebilirim.”

Elayne derin bir nefes aldı. “Bir Muhafız olarak bağ kurdum seninle,” dedi çabucak. “Ölüyordun ve Şifa bir işe yaramadı ve...” Kadın ona bakıyordu. Artık kaşlarını çatmıyordu, ama gözleri rahatsız edici ölçüde keskindi. “Başka seçenek yoktu, Birgitte. Aksi halde ölürdün.”

“Muhafız,” dedi Birgitte yavaşça. “Bir kadın Muhafız hakkında bir hikâye duyduğumu hatırlıyorum, ama o kadar eski bir yaşamdaydı ki, bundan fazlasını hatırlayamıyorum.”

Derin bir nefes daha alma zamanıydı ve bu sefer kendini sözcükleri söylemeye zorlaması gerekti. “Bilmen gereken bir şey daha var. Eninde sonunda öğreneceksin ve ben bilmeye hakkı olan insanlardan sır saklamamaya karar verdim, tamamen zorunlu olmadığı sürece.” Üçüncü bir nefes. “Ben Aes Sedai değilim. Yalnızca Kabuledilmiş’im.”

Altın örgülü kadın onu uzun uzun, baştan aşağı süzdü, sonra ağır ağır başını iki yana salladı. “Bir Kabuledilmiş. Trolloc Savaşları’nda, bir adamla bağ kuran bir Kabuledilmiş tanıdım. Barashelle ertesi gün tam Aes Sedailiğe terfi ettirilmek üzere sınanacaktı ve şalı alacağı kesindi, ama aynı gün sınanan bir kadının adamı alacağından korkuyordu. Trolloc Savaşları’nda, zorunluluk yüzünden Kule kadınları olabildiğince çabuk terfi ettiriyordu.”

“Ne oldu?” diye sormaktan kendini alamadı Elayne. Barashelle? İsim tanıdık geliyordu.

Birgitte parmaklarını göğsündeki battaniye üzerinde kenetleyerek başını yastığa koydu ve sahte bir duygudaşlık ifadesi takındı. “Söylemeye gerek yok, ama öğrenildiği zaman sınavlara girmesine izin verilmedi. Suçu, ihtiyaçların göz ardı edilmesini gerektirecek kadar büyüktü. Zavallı adamın

bağını bir başkasına aktarmaya zorladılar onu ve ona sabır öğretmek için bulaşıkçılar ve diğer yamak kızlar ile birlikte mutfağa verdiler. Üç sene orada kaldığını ve ancak ondan sonra şalı alabildiğini duydum. Muhafızını bizzat Amyrlin Makamı seçmiş, Anselan adında, kösele suratlı, taş kadar inatçı bir adam. Birkaç sene sonra gördüm onları ve emirleri kimin verdiğini bilemedim. Barashelle'in de bildiğinden kuşkuluyum."

"Hiç hoş değil," diye mırıldandı Elayne. Üç sene... Dur. Barashelle ve *Anselan?* Aynı ikili olamazdı; o hikâye Barashelle'in Aes Sedai olduğu hakkında hiçbir şey söylemiyordu. Ama Elayne hikâyenin iki versiyonunu okumuştu ve Thom'un bir başka versiyonu anlattığını duymuştu ve hepsi Barashelle'in Anselan'ın aşkını kazanmak için uzun ve zahmetli bir hizmet verdiğini anlatıyordu. İki bin sene bir hikâyede çok şeyi değiştirebiliyordu.

"Hiç hoş değil," diye onayladı Birgitte ve aniden gözleri solgun yüzüne yakışmayacak kadar irileşti, masum bir ifade takındı. "Dehşet verici sırrını saklamamı isteyeceğine göre, sanırım beni bazı Aes Sedailerin Muhafızlarını zorladığı gibi zorlamazsın. Sırf senden kaçmak için söylemeye zorlanmam hiç doğru olmaz."

Elayne'in çenesi içgüdüyle kalktı. "Bu bir tehdide çok benziyor. Tehditleri hoş karşılamam, senden de gelse, başkasından da. Eğer düşündüğün..."

Yataktaki kadın onun kolunu yakaladı ve özür dilercesine sözünü kesti; kavrayışı çok daha güçlüydü. "Lütfen. Öyle demek istemedim. Gaidal hep shoja-çemberine atılan taş gibi bir mizah anlayışım olduğunu söyler." Gaidal'ın ismi geçince kadının yüzünden bir bulut geçti ve gitti. "Hayatımı kurtardın, Andor'un Kız-Veliahtı. Sırrını saklayacağım ve sana Muhafızın olarak hizmet edeceğim. Ve eğer izin verirsen, dostun olacağım."

"Dostum olmandan gurur duyarım." Shoja-çemberi? Başka zaman sorardı. Birgitte güçlenmiş olabilirdi, ama dinlenmeye ihtiyacı vardı, sorulara değil. "Ve Muhafızlık konusuna gelince." Gerçekten Yeşil Ajah'ı seçmesi gerekecek gibiydi; başka her şeyin yanı sıra, Rand ile bağ kurması için olası tek yol buydu. Düş zihninde hâlâ berraktı ve öyle ya da böyle, Rand'ı ikna etmeye kararlıydı. "Belki... mizah anlayışını... yumuşatmayı deneyebilirsin."

"Denerim." Birgitte, bir dağı kaldırmaya çalışacağını söyler gibiydi. "Ama gizli olarak bile olsa Muhafızın olacaksam, o zaman Muhafızlığını edeceğim. Gözlerini açık tutamıyorsun. Artık uyuman gerek." Elayne'in kaşları ve çenesi birlikte kalktı, ama kadın konuşmasına fırsat tanımadı.

“Başka şeylerin yanı sıra, Aes Sedaisine kendini fazla zorladığını söylemek bir Muhafız’ın görevidir. Kıyamet Çukuru’nda yürüyebileceğini düşünüyorsa biraz ihtiyat öğretmek de öyle. Ve yapması gerekenleri yapabilmesi için onu hayatta tutmak. Senin için bunları yapacağım. Ben yakındayken arkanı kollaman gerekmez, Elayne.”

Gerçekten uykuya ihtiyacı olmalıydı, ama Birgitte’in daha fazlasına ihtiyacı vardı. Elayne lambaları kıstı ve kadının uyumak üzere yerleşmesini sağladı, ama Birgitte yatakların arasına onun için bir battaniye ve yastık yerleştirtene kadar değil. Kimin yerde uyuyacağı konusunda küçük bir tartışma yaşandı, fakat Birgitte hâlâ zayıftı ve Elayne onu yatakta kalmaya ikna etmekte güçlük çekmedi. Eh, en azından fazla güçlük çekmedi. En azından Nynaeve’in yumuşak horultuları hiç kesilmemişti.

Elayne, Birgitte’e ne demiş olursa olsun hemen uykuya dalmadı. Üzerine giyecek bir şey bulmadan kadın burnunu arabadan çıkaramazdı ve hem Elayne’den, hem Nynaeve’den daha uzun boyluydu. Elayne yatakların arasına oturarak koyu gri, ipek bir binici elbisesinin eteğinin içe kıvrıldığı yerdeki dikişleri sökmeye başladı. Sabah, kısa bir prova ve eteğin yeniden dikilmesi için pek az zaman olacaktı. Sökme işinin daha yarısı tamamlanmadan uykuya yenik düştü.

Rand’la bağ kurma düşünü birçok kez gördü. Bazen gönüllü olarak diz çöküyordu, bazen Birgitte’e yaptığı şeyi yapması gerekiyordu, hatta o uyurken gizlice yatak odasına giriyordu. Şimdi Birgitte de diğer kadınlardan biriydi. Elayne buna *çok fazla* aldırmadı. O, Min, Egwene, Aviendha ve Nynaeve’e fazla aldırmıyordu, ama sonuncusuna Lan’in ne diyeceğini hayal edemiyordu. Fakat diğerleri... Renk değiştiren Muhafız pelerini içindeki Birgitte’e, Berelain ve Elaida’yı üç sene çalışmak üzere mutfağa sürüklemesini emretmişti ve sonra aniden iki kadın onu yumruklamaya başlamıştı. Uyandığı zaman Nynaeve’in onu ezerek Birgitte’e uzandığını ve onu kontrol ettiğini gördü. Şafak öncesinin gri ışığı küçük pencereleri aydınlatmıştı.

Birgitte, her zamanki kadar güçlü olduğunu ve kurt gibi acıktığını söyleyerek uyandı. Elayne, Nynaeve’in kendini suçlama hastalığını atlattığından emin değildi. Ellerini ovuşturdu, bundan bahsetmedi, ama Elayne elini yüzünü yıkarken, sirk konusunu ve neden bir süre daha onlarla kalmaları gerektiğini açıklarken, Nynaeve telaşla kırmızı armutlar, sarı elmalar soydu ve ayıkladı, peynir dilimledi. Bir kupa dolusu ballı ve baharatlı, sulandırılmış şarapla birlikte bir tabak içinde Birgitte’e uzattı.

Birgitte izin verse yedirirdi de. Nynaeve Birgitte'in saçlarını, Elayne'inki kadar siyah olana dek beyaz tavukbiberi ile yıkadı. Elayne kendi saçlarını kendi yıkadı elbette. Sonra en iyi çoraplarını, iç eteklikleri Birgitte'e bağışladı ve Elayne'in terlikleri kadının ayaklarına daha iyi olunca hayal kırıklığına uğramış göründü. Saçları havluyla kurulanıp örüldükten sonra gri ipek elbiseyi giymesine yardımcı olmakta ısrar etti. Kalçaların ve göğsün de genişletilmesi gerekecekti, ama bu beklemeliydi. Sonra eteği kendisi dikmek istedi, ta ki, Elayne'in inanmazlık dolu bakışları altında, herkes kadar dikiş dikebildiğini homurdanarak kendi elini yüzünü yıkamak üzere çekilene kadar. İstediği zaman dikebildiğini iddia ediyordu.

Sonunda dışarı çıktıklarında güneşin keskin, altın rengi kenarı doğudaki ağaçların üzerinden yükseliyordu. Sabahın bu saatinde gün aldatıcı şekilde serindi. Gökyüzünde tek bulut yoktu ve öğlen geldiğinde hava sıcak ve tozlu olacaktı.

Thom ve Juilin atları arabaya çekiyorlardı ve tüm kamp çıkılacak yolculuğun telaşı ile hareket halindeydi. Hırsız eyerlenmişti bile ve Elayne erkeklerden biri eyere atlamadan ona kendisinin bineceğini ilan etmeyi kafasına koydu. Ama oraya Thom ya da Juilin daha önce ulaşacak olsa bile çok fazla hayal kırıklığına uğramazdı. Bu akşam ilk defa seyirci önünde ipte yürüyecekti. Luca'nın gösterdiği kostüm biraz canını sıkıyordu, ama en azından Nynaeve gibi sızlanıp durmuyordu.

Luca, kırmızı pelerini arkasında dalgalanarak, gereksiz talimatlar bağırarak, insanları paylayarak, hızla kampın içinden yürüyüp geldi. "Latelle, şu lanet ayıları uyandır! Samara'dan geçerken ayakta durup hırlamalarını istiyorum. Clarine, bu sefer şu köpeklere göz kulak ol. Bir daha kedi kovalayan olursa... Brugh, sen ve kardeşlerin arabaların hemen önünde takla atın, unutmayın. Hemen önünde. Bunun azametli bir alay olması gerekiyor, kimin daha hızlı ters takla atabileceğine ilişkin bir yarış değil! Cerandin, şu domuz-atlarını yakınında tut. İnsanların hayretler içinde nefeslerinin kesilmesini istiyorum, dehşet içinde kaçışmalarını değil!"

İki kadının arabasının yanında durdu, Nynaeve ve Elayne'e dik dik baktı, hatta biraz da Birgitte'e ayırdı. "Biz kalanlarla gelmeye karar vermeniz ne incelik, Nana Hanım, *Leydi* Morelin. Öğlene kadar uyumaya karar vereceğinizi düşündüm." Birgitte'e doğru başını salladı. "Irmağın karşısından gelmiş biriyle gevezelik ediyorsunuz demek. Eh, misafir ağırlamaya zamanımız yok. Öğlen olmadan sirki kurmuş, gösteriye başlamış olmak istiyorum."

Nynaeve söylev karşısında şaşakalmış görünüyordu, ama adamın ikinci cümlesinin sonunda dik bakışlarına aynı şekilde karşılık veriyordu. Birgitte’e karşı ne çekingenliği varsa, başkalarının söz konusu olduğu yerde öfkesini hiç etkilememiş olduğu açıktı. “Herkesle aynı zamanda hazır olacağız ve sen bunu biliyorsun, Valan Luca. Dahası, zaten bir iki saat fazla fark etmez. Irmağın iki yanında yeterince insan toplandı, her yüz adamdan biri senin gösterine gelse bile düşlerinde göremediğin kadar seyircin olur. Rahat bir kahvaltı etmeye karar verirsek parmaklarını çevirerek bekleyebilirsin. Bizi arkada bırakırsan istediğin şeyi alamazsın.”

Vadedilen yüz altın marka hakkında şimdiye kadarki en kaba hatırlatma idi, ama bu sefer Luca’yı yavaşlatmadı bile. “Yeterince insan mı var? Yeterince insan! İnsanların cezbedilmesi gerekir, kadın. Chin Akima üç gündür orada ve kılıç ve balta ile jonglörlük yapan bir adamı var. Ve dokuz akrobatı. Dokuz! Adını hiç duymadığım bir kadının iki kadın akrobatı var. Kadınların halata asılı halde yaptıkları Chavanaların gözlerini yerinden uğratır. Topladıkları kalabalıklara inanamazsın. Sillia Cerano’nun yüzleri saray soytarıları gibi boyanmış, birbirlerine su fırlatan ve birbirlerinin kafalarına mesanelerle vuran adamları var ve insanlar bunu izlemek için fazladan birer gümüş peni veriyor!” Aniden gözleri kısılarak Birgitte’e odaklandı. “Yüzünü boyamaya razı olur musun? Sillia’nın soytarıları arasında kadın yok. O at bakıcılarından bazıları da gönüllü olur. Şişirilmiş mesane ile dövülmek insanın canını acıtmaz ve sana para...” Düşünceler içinde sustu –para dağıtmaktan Nynaeve’den daha fazla hoşlanmıyordu– ve anlık sessizliğin içinde Birgitte konuştu.

“Ben soytarı değilim ve olmam da. Ben okçuyum.”

“Bir okçu,” diye mırıldandı adam, kadının omzunun üzerine çektiği girift, siyah örgüyü süzerek. “Herhalde kendine Birgitte diyorsundur. Nesin sen? Valere Borusu’nun peşindeki o salaklardan biri mi? O şey var olsa bile, içinizden biri değil de diğerinin bulma şansı nedir ki? Avcı yeminleri edilirken Illian’daydım ve Tammaz’daki Büyük Meydan’da binlerce kişi vardı. Ama elde *edebileceğin* ihtişama gelince, seyircilerin alkışından daha büyük...”

“Ben okçuyum, yakışıklı,” diye araya girdi Birgitte kararlılıkla. “Bir yay bul; seni ya da göstereceğin herhangi birini alt ederim. Senin bir altın kronuna karşılık yüz altın kron koyarım.” Elayne Nynaeve’in ciyaklamasını bekledi. Birgitte kaybedecek olursa parayı ödeyecek olan onlardı ve kendisi ne derse desin Elayne Birgitte’in daha tam olarak iyileştiğine inanmıyordu.

Ama Nynaeve'in tek yaptığı gözlerini kısaca kapatmak ve uzun, derin bir nefes almak oldu.

"Kadınlar!" diye hırladı Luca. Thom ve Juilin onaylıyormuş gibi bakmasalar da olurdu. "*Leydi* Morelin ve Nana ya da adları her ne ise, tam onlar gibisin." İpek pelerinini, çevredeki adam ve at kalabalığına doğru geniş geniş savurdu. "Keskin gözlerinden kaçmış olabilir, *Birgitte,* ama hale yola koymam gereken bir gösterim var ve rakiplerim Samara'daki parayı bir yankesici gibi süpürüyorlar."

Birgitte dudaklarını hafifçe bükerek gülümsedi. "Korkuyor musun, yakışıklı? Sen istersen bir gümüş peni koyabilirsin."

Luca'nın yüzünün aldığı renge bakarak, Elayne adamın beynine kan gitmediğini düşündü. Aniden adamın boynu yakasına sığmayacak kadar irileşmiş göründü. "Yayımı alayım," diye neredeyse tısladı. "Yüz altın markayı yüzünü boyayarak ya da kafes temizleyerek ödeyebilirsin."

"Yeterince iyi olduğundan emin misin?" diye sordu Elayne Birgitte'e, Luca kendi kendine homurdanarak uzaklaşırken. Elayne'in tek yakalayabildiği, tekrar tekrar söylenen, "Kadınlar!" sözcüğü oldu. Nynaeve örgülü kadına, yerin yarılıp onu yutmasını dilermiş gibi bakıyordu; kendisini, Birgitte'i değil. Bir sebepten, at bakıcılarının bir kısmı Thom ile Birgitte'in çevresine toplanmıştı.

"Güzel bacakları var," dedi Birgitte, "ama uzun boylu adamlardan hiç hoşlanmadım. Güzel bir surat da eklenince, çekilmez oluyorlar."

Başka herkesten iki kat geniş olan Petra da erkek grubuna katıldı. Bir şey söyledi, sonra Thom ile el sıkıştı. Chavanalar da oradaydı. Latelle, Nynaeve ve yanındaki iki kadına karanlık bakışlar fırlatarak ciddi ciddi Thom ile konuşuyordu. Luca, kirişi gerilmemiş bir yay ve bir sadak dolusu okla döndüğünde, artık kimse hazırlıklarla uğraşmıyordu. Arabalar, atlar, kafesler, hatta ayakları bağlı domuz-atları terk edilmiş duruyorlardı. Herkes Thom ile hırsız avcısının çevresine doluşmuştu. Luca kamptan biraz ötedeki alana doğru başı çekerken kalabalık da takip etti.

"İyi bir atıcı sayılırım," dedi adam, yüksek bir meşenin gövdesine göğüs yüksekliğinde beyaz bir artı çizerek. Neşesinin bir kısmı geri dönmüştü. Şişine şişine ağaçtan elli adım uzaklaştı. "İlk atışı ben yapacağım, ki neyle yüz yüze olduğunu anlayabilesin."

Birgitte yayı adamın elinden aldı, o şaşkın şaşkın bakarken elli adım daha uzaklaştı. Yaya bakarak başını iki yana salladı, ama terlikli ayağına dayayarak, tek bir rahat hareketle kirişini taktı. O sırada Luca, Elayne ve

Nynaeve de ona katıldılar. Birgitte adamın elindeki sadaktan bir ok çekti, bir an inceledi, sonra çöp gibi kenara fırlattı. Luca kaşlarını çattı ve ağzını açtı, ama kadın çoktan ikinci oku da atmıştı. Sonraki üçü de yaprak kaplı yere uçtu, sonra Birgitte oklardan birini sivri ucundan yanında yere sapladı. Yirmi bir oktan dördünü sakladı.

“Yapabilir,” diye fısıldadı Elayne, kendinden emin konuşmaya çalışarak. Nynaeve kasvetle başını salladı; yüz altın kron ödemeleri gerekirse, kısa süre sonra Amathera’nın verdiği mücevherleri satmaya başlarlardı. Hak mektupları, Nynaeve’e de açıkladığı gibi faydasız sayılırdı; onları kullanmak, nerede olduklarını olmasa bile nerede bulunmuş olduklarını Elaida’ya işaret etmek olurdu. *Zamanında sesimi yükseltsem bunu durdurabilirdik. Muhafızım olarak dediğimi yapmak zorunda. Değil mi?* Şimdiye kadarki kanıtlara bakarak, itaat bağın bir parçası değildi. Gizlice gözetlediği Aes Sedailer erkekleri yemin etmeye de mi zorlamıştı? Şimdi düşününce, herhalde biri yapmıştı bunu.

Birgitte yaya bir ok taktı, yayı kaldırdı ve nişan alır görünmeden salıverdi. Elayne irkildi, ama okun çelik ucu, beyaz artı işaretinin tam ortasına saplandı. O daha titremeyi bırakmadan ikincisi hemen yanına kondu. Birgitte o zaman biraz duraksadı, ama yalnızca iki okun durmasını beklemek için. Üçüncü ok ilkini *ikiye yarınca* seyircilerden bir inleme yükseldi, ama son okun diğerini düzgünce yarmasının yanında hiçbir şeydi bu. Bir kez tesadüf olabilirdi. İki kez...

Luca’nın gözleri yuvalarından fırlayacak gibiydi. Ağzı bir karış açık bir ağaca, bir Birgitte’e, sonra ağaca, sonra yine Birgitte’e bakıyordu. Kadın yayı uzattı ve Luca başını zayıfça iki yana salladı.

Aniden sadağı kenara fırlattı ve memnun bir haykırış ile kollarını iki yana açtı. “Hançer değil! Ok! Yüz adım uzaklıktan!”

Adam istediği şeyi açıklarken, Nynaeve Elayne’e yaslanarak çöktü, ama tek bir itiraz sesi çıkarmadı. Thom ve Juilin para topluyordu; çok kişi içini çekerek ya da kahkaha atarak paraları uzatıyordu, ama Juilin kaçmaya çalışan Latelle’in kolunu yakalamak zorunda kaldı ve birkaç öfkeli laftan sonra kadın kesesinden para çıkardı. Demek peşinde oldukları buydu. Elayne’in adamlara iki çift laf etmesi gerekecekti. Ama daha sonra. “Nana, bunu yapmak zorunda değilsin.” Kadın perişan bir ifadeyle Birgitte’e bakmakla yetindi.

“İddiamız?” dedi Birgitte, sonunda Luca’nın nefesi kesildiğinde. Adam yüzünü buruşturdu, sonra ağır ağır kesesini çıkardı ve kadına bir madeni

para fırlattı. Birgitte parayı inceler, sonra geri fırlatırken, Elayne güneş ışığında bir altın pırıltısı yakaladı. “Sen gümüş peni koyacaktın.”

Luca’nın gözleri şaşkınlık içinde irileşti, ama bir sonraki an kahkaha atıyor, altın kronu kadının eline sıkıştırıyordu. “Her bakırına değersin. Ne diyorsun? Neden, seninki gibi bir gösteriyi görmek için Ghealdan Kraliçesi bile gelir sirke. Birgitte ve okları. Okları ve yayı gümüş rengine boyarız.”

Elayne çılgınca Birgitte’in kendisine bakmasını istiyordu. Adamın dediğini yapmak Moghedien için bir tabela koymaktan farksız olurdu.

Ama Birgitte sırıtarak parayı elinde hoplattı. “Zaten berbat bir yayı boya daha da bozar,” dedi sonunda. “Ve bana Maerion de; bir zamanlar böyle çağrılırdım.” Yaya yaslanarak gülümsemesinin genişlemesine izin verdi. “Ben de kırmızı bir elbise alabilir miyim?”

Elayne derin bir nefes aldı. Nynaeve kusacakmış gibi görünüyordu.

37
Samara'da Gösteriler

Nynaeve belki yüzüncü kez saçından bir tutamı kaldırdı, baktı ve içini çekti. Binlerce olmasa bile yüzlerce gırtlaktan yükselen yoğun mırıltılar, mırıltıların hemen hemen tamamen boğduğu uzak müzik sesleri araba duvarlarından içeri sızıyordu. Samara sokaklarında düzenlenen geçit töreni sırasında Elayne ile birlikte arabada kalmaya aldırmamıştı –zaman zaman pencereden dışarı fırlattığı bakışlar, o sıkışık kalabalığın içinde, bağrışan, arabaların geçmesi için zar zor yol açan insanların arasında olmamanın daha iyi olduğunu gösteriyordu–, ama ne zaman saçının pirinç kızılı tutamlarına baksa, onu boyamaktansa Chavanalarla perendeler atmayı tercih edeceğini düşünüyordu.

Kendine bakmamaya özen göstererek sade, koyu gri şalına tamamen sarındı, döndü ve Birgitte'i eşikte dururken bulunca irkildi. Kadın geçit törenini Clarine ile Petra'nın arabasında geçirmişti, Clarine Luca'nın talimatı ile Nynaeve için dikmekte olduğu yedek bir kırmızı elbiseyi onun ölçülerine göre değiştirmişti. Şimdi Birgitte'in üzerinde o elbise vardı, siyaha boyanmış örgüsünü omzunun üzerinden öne, göğüslerinin arasına çekmişti ve alçak, kare şeklindeki yakadan tamamen habersiz görünüyordu. Sırf bakmak bile Nynaeve'in şalına daha sıkı sarınmasına sebep oluyordu; Birgitte solgun göğsünden bir tırnak daha teşhir etse, en ufak edep iddiası kalmayacaktı. Bu haliyle bile böyle bir iddia zayıf kalır, hatta oldukça gülünç bulunurdu. Kadına bakarken Nynaeve'in midesi düğüm düğüm oluyordu, ama giysiler ve teşhir edilen ten miktarı yüzünden değil.

"Elbiseyi giyeceksen neden örtünüyorsun ki?" Birgitte içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "Sen bir kadınsın. Neden bununla gurur duymuyorsun?"

“Sen örtünmemem gerektiğini düşünüyorsan,” diye yanıt verdi Nynaeve tereddütle ve ağır ağır şalının dirseklerine kadar kaymasına izin vererek kadının üzerindeki elbisenin ikizini sergiledi. Neredeyse çıplak hissediyordu. “Ben yalnızca düşündüm ki... düşündüm...” Ellerini iki yanında tutmak için ipek eteğini sıkı sıkı kavradı ve bakışlarını kadından ayırmadı. Elbisenin aynısının kendi üzerinde olduğunu bilmesine rağmen böylesi daha kolaydı.

Birgitte yüzünü buruşturdu. “Peki yakanı iki santim daha açmanı istesem?”

Nynaeve ağzını açtı, yüzü elbise kadar kızardı, ama bir an hiç ses çıkmadı. Çıktığı zaman da, boğuluyormuş gibi geldi. “Açacak santim kalmadı ki! Kendi elbisene bak. Yarım santim bile kalmadı!”

Birgitte kaşlarını çatarak üç adımda geldi ve hafifçe eğilerek yüzünü Nynaeve’in yüzüne yaklaştırdı. “Peki o santimden de kurtulman gerektiğini söylesem?” diye hırladı dişlerini göstererek. “Luca istediği soytarıyı bulsun diye yüzünü boyamanı söylesem? Seni tamamen soysam ve baştan ayağa boyasam? İşte o zaman harika bir hedef olurdun. Seksen kilometre dahilindeki her erkek seni görmeye gelirdi.”

Nynaeve’in ağzı açılıp kapandı, ama bu sefer hiç ses çıkmadı. Gözlerini kapatmayı çok istiyordu; belki tekrar açtığında bütün bunların hiç olmadığını görürdü.

Birgitte başını tiksintiyle iki yana sallayarak yataklardan birinin üzerine oturdu, bir dirseğini dizine dayadı ve mavi gözlerinde keskin bir bakışla konuştu. “Buna bir son vermek zorundasın. Sana baktığımda irkiliyorsun. Bana hizmet etmek için koşturup duruyorsun. Bir tabureye bakacak olsam getiriyorsun onu. Dudaklarımı yalasam, ben susadığımı anlamadan elime bir kadeh şarap tutuşturuyorsun. İzin versem sırtımı sabunlayıp terliklerimi de giydirirsin. Ben ne canavarım ve sakatım, ne de çocuğum, Nynaeve.”

“Ben yalnızca telafi etmek için...” diye başladı Nynaeve çekinerek ve diğer kadın kükreyince yerinde sıçradı.

“Telafi etmek mi? Sen beni küçültmeye çalışıyorsun!”

“Hayır. Hayır, öyle değil. Gerçekten de suç benim...”

“Benim eylemlerimin sorumluluğunu kendi üzerine alıyorsun,” diye araya girdi Birgitte öfkeyle. “*Tel’aran’rhiod*’da seninle konuşmayı *ben* seçtim. Sana yardım etmeyi *ben* seçtim. Moghedien’i izlemeyi *ben* seçtim. Ve seni onu görmeye götürmeyi *ben* seçtim. *Ben!* Sen değil, Nynaeve, ben!

Ben senin kuklan değildim, av köpeğin değildim ve şimdi de olmayacağım."

Nynaeve kuvvetle yutkundu ve eteğini daha da sıkı kavradı. Bu kadına öfkelenmeye hakkı yoktu. Hem de hiç. Fakat Birgitte öfkelenmekte haklıydı. "Sen benim istediğim şeyi yaptın. Senin... senin burada olman benim suçum. Hepsi benim suçum!"

"Ben suçtan bahsettim mi? Ben göremiyorum. Yalnızca erkekler ve kıt zekâlı kız çocukları suç olmayan yerde sorumluluk üstlenirler ve sen bunların ikisi de değilsin."

"Onu alt edeceğimi düşünmeme sebep olan benim aptalca kibrimdi ve korkaklığım sayesinde o... o... Ben tüküremeyecek kadar bile korkmasam zamanında bir şeyler yapabilirdim."

"Korkak mı?" Birgitte'in gözleri irileşti, inanamadığı açıktı ve sesine küçümseme doldu. "Sen mi? Korkuyu korkaklıkla karıştırmayacak kadar akıllı olduğunu sanıyordum. Moghedien seni serbest bıraktığında *Tel'aran'rhiod*'dan kaçabilirdin, ama sen savaşmak için kaldın. Savaşamadıysan bu senin hatan ya da suçun değil." Derin bir nefes aldı, bir an alnını ovaladı, sonra yine dikkatle öne eğildi. "Beni iyi dinle, Nynaeve. Ben sana yapılan şeylerin sorumluluğunu üstlenmiyorum. Gördüm, ama kılımı kıpırdatamadım. Moghedien seni düğüm düğüm bağlasa ya da elma gibi soysa da yine sorumluluk üstlenmezdim. Ben elimden geleni, elimden geldiğinde yaptım. Sen de aynısını yaptın."

"Ama bu aynı değil." Nynaeve sesindeki harareti yok etmeye çalıştı. "Senin orada olman *gerçekten* benim hatamdı. Burada olman benim hatam. Eğer sen..." Susup yine yutkundu. "Eğer sen... bugün bana ok atarken... ıskalarsan, bilmeni isterim ki, anlıyorum."

"Nişan aldığımda ıskalamam," dedi Birgitte kuru kuru, "ve nişan aldığım yer sen olmayacaksın." Dolapların birinden bir şeyler alıp küçük masaya sermeye başladı. Yarı yapılmış oklar, yontulmuş ok sapları, çelik ok uçları, taş zamk kavanozu, ince iplik, gri kaz tüyleri. Zaman bulduğunda kendi yayını da yapacağını söylemişti. Luca'nınkini, "gecenin köründe kör bir aptal tarafından, şaşı damarlı bir ağaçtan kırılmış boğum boğum bir daldan yapılmış" olarak nitelendirmişti. "Senden hoşlanmıştım, Nynaeve," dedi her şeyi çıkardıktan sonra. "Dikenlerinle, siğillerinle falan. Şimdiki halinle, senden hiç hoşlanmıyorum..."

"Artık benden hoşlanman için sebep yok," dedi Nynaeve acı içinde, ama diğer kadın başını bile kaldırmadan, dinlemeden konuştu.

“...ve beni küçültmene, benim verdiğim kararların sorumluluğunu üstlenerek kararlarımı küçültmene izin vermeyeceğim. Pek az kadın arkadaşım oldu, ama çoğunun kar hayaletlerinden farksız mizaçları vardı.”

“Bir kez daha dostum olmanı diliyorum.” Işık aşkına, kar hayaleti de neydi? Bir başka Çağ’dan bir şey, kuşkusuz. “Seni küçültmeye asla çalışmam, Birgitte. Ben yalnızca...”

Birgitte ona hiç dikkat etmeden sesini yükseltti. Dikkatini tamamen ok saplarına vermiş gibiydi. “Senden yeniden hoşlanmayı isterim, sen bu hoşlanmaya karşılık versen de vermesen de, ama yine kendin olana kadar yapamam bunu. Öyle biri olsaydın, süt dilli sümsük bir sefille birlikte yaşayabilirdim. İnsanları benim olmalarını istediğim halleriyle değil, oldukları gibi kabul ederim ya da onları terk ederim. Ama sen bu değilsin ve öyleymiş gibi yapmak için gösterdiğin sebepleri kabul etmiyorum. Clarine, Cerandin ile yüzleşmeni anlattı. Artık, bir daha benim kararlarımın sorumluluğunu üstlenecek olursan sana ne yapmam gerektiğini biliyorum.” Bir dişbudak dalını şiddetle savurdu. “Eminim Latelle gereken sopayı bana sağlamaktan memnunluk duyacaktır.”

Nynaeve dişlerini açılmaya zorladı ve sesini becerebildiğince pürüzsüz kıldı. “Bana ne dilersen yapmak için her tür hakkın var.” Eteğindeki yumrukları sesinden daha fazla titriyordu.

“Biraz öfke mi görüyorum? Kenarlarda?” Birgitte ona sırıttı, yüzünde hem eğlenti dolu, hem de ürkütücü ölçüde vahşi bir ifade vardı. “Alevlere boğulana kadar ne kadar zaman geçecek? Gerekirse bir sürü sopa eskitmeye hazırım.” Sırıtma solarak ciddiyete dönüştü. “Bu işi doğru görmeni sağlayacağım ya da seni uzaklaştıracağım. Başka yol yok. Elayne’i bırakamam... bırakmam. O bağ bana şeref veriyor, ben de onun gereğini yapacak, Elayne’e saygı duyacağım. Ve benim kararlarımı senin verdiğini, vermiş olduğunu düşünmene izin vermeyeceğim. Şimdi git. Doğru düzgün uçacak birkaç okum olacaksa, bunları yapmalıyım. Seni öldürmeye niyetim yok ve kazayla olmasına da izin veremem.” Zamk kavanozunun kapağını açarak masaya eğildi. “Çıkarken cici bir kız gibi diz kırmayı unutma.”

Nynaeve yumruğunu kalçasına vurmadan önce basamakları inmeyi başardı. Kadın nasıl cüret ederdi? Sanıyor muydu ki sırf?.. Nynaeve’in bütün bunlara tahammül edeceğini?.. *Sana dilediği her şeyi yapabileceğini sanıyordum,* diye fısıldadı küçük bir ses kafasının içinde. *Beni öldürebileceğini söyledim,* diye hırladı sese, *beni küçük düşürebileceğini*

değil! Fazla zaman geçmeden herkes onu o lanet Seanchan kadınla tehdit etmeye başlayacaktı!

Luca'nın gösterisini çevreleyen yüksek, yaygın kanvas çitin yanında nöbet tutan birkaç kaba ceketli at bakıcısı dışında arabalar terk edilmişti. Samara'dan sekiz yüz metre uzaktaki bu geniş, kahverengi otlarla kaplı çayırdan, şehrin gri taş duvarları, kapılardaki alçak kuleler ve saz ya da kiremit çatılı birkaç yüksek bina açıkça görülebiliyordu. Duvarların dışında, kulübeler ve kaba barakalardan oluşmuş bir köy her yöne doğru mantar gibi yayılmıştı ve Haberci'nin takipçileri ile doluydu. Adamlar binaları inşa etmek ya da ateş yakmak için kilometrelerce mesafedeki tüm ağaçları yok etmişti.

Gösterinin müşteri girişi diğer yandaydı, ama elinde sağlam sopalar tutan iki gürbüz at bakıcısı bu tarafta durup, gösterici girişini kullanarak para ödemekten kurtulmayı düşünenlerin cesaretlerini kırıyordu. Nynaeve öfke içinde kendi kendine homurdanarak becerebildiğince uzun adımlarla o tarafa yürüdü. Adamların yanına varmışken, sırıtışları şalın hâlâ kollarında asılı durduğunu hatırlattı. Bakışları adamların yüzündeki sırıtışları sildi. Ancak o zaman kendini gerektiği gibi örttü, ama ağırdan aldı; o hödüklerin ciyaklayıp sıçramasını sağlayacaklarını düşünmesine izin vermeyecekti. Burnu yüzünün yarısını kaplayan sıska at bakıcısı kanvas örtüyü kenara kaldırdı ve Nynaeve kargaşanın içine daldı.

Her yer insan doluydu, erkek, kadın ve çocuk kümeleri gürültü yaparak dolanıyorlar, gevezelik ederek bir gösteriden diğerine akıyorlardı. *S'redit*'ler dışındaki her şey ve herkes Luca'nın yaptırdığı yükseltilmiş, ahşap sahneler üzerinde gösteri yapıyordu. En büyük kalabalığı Cerandin'in domuz-atları çekmişti, dev gri hayvanlar uzun burunlarını kıvırarak ön bacakları üzerinde amuda kalkıyorlardı, yavru olanı bile. En küçük kalabalık Clarine'in köpeklerinin çevresindeydi, çünkü onların tek yaptıkları geri taklalar atmak ve birbirlerinin üzerinden atlamaktı. Epey insan durup aslanlara, kafesleri içindeki kıllı, yabandomuzuna benzer *capar*'lara, Arafel, Saldaea ve Arad Doman'dan gelmiş tuhaf boynuzlu geyiklere, Işık bilir nereden gelmiş parlak renkli kuşlara, iri gözleri, yuvarlak kulakları bulunan, ön patilerinde tuttukları yaprakları sakin sakin yemekte olan kahverengi kürklü yaratıklara bakıyorlardı. Luca'nın hayvanların nereden geldiğine ilişkin hikâyeleri değişiyordu –Nynaeve adamın bilmediğini tahmin ediyordu– ve hepsine, kendi hoşuna gidecek birer isim uyduramamıştı. Dört insan boyu uzunluğunda, Illian

bataklıklarında yakalanmış dev bir yılan, uykuda görünerek yatıp duruyor olmasına rağmen *s'redit*'ler kadar çok ilgi çekiyordu, ama Nynaeve Latelle'in dev kırmızı topların üzerinde durup, topları çember oluşturacak şekilde yürütmekte olan ayılarının köpeklerden biraz daha fazla seyirci çektiğini görünce memnun oldu. Bunların yüzleri beyaz olsa da, insanlar kendi ormanlarında ayı görebiliyordu.

Latelle siyah payetleri içinde, öğle güneşi altında kıvılcımlanıyordu. Cerandin mavi, Clarine yeşil giysileri içinde aynı ölçüde pırıltılıydı, ama ikisinin elbisesinde de Latelle'inki kadar pul yoktu. Tüm kadınların elbiseleri çenelerine kadar çıkıyordu. Elbette, Petra ile Chavanalar gösterilerini yalnızca parlak mavi pantolon içinde sürdürüyorlardı, ama bu kaslarını göstermek içindi. Anlaşılabilir bir şey. Akrobatlar dört kişilik bir kule halinde birbirlerinin omuzlarında duruyorlardı. Biraz uzakta, Petra iki ucunda iri birer demir gülle olan uzun bir çubuğu almış –o şeyi ona vermek için iki adam gerekmişti–, hemen iri ellerinde döndürmeye, hatta boynunda ve sırtında çevirmeye başlamıştı.

Thom ateş çeviriyor, bazen de yiyordu. Sekiz adet alev alev baton mükemmel bir çember oluşturmuştu; sonra aniden iki elinde dörder tane belirdi. Dörtlü demetlerin içinden birer baton ayırdı ve yanan uçlarını teker teker beceriyle ağzına tıktı, yutar gibi yaptı ve sönmüş olarak çıkardı ağzından. Lezzetli bir şey yemiş gibiydi. Nynaeve bıyıklarını nasıl kavrulmadığını, boğazını nasıl yakmadığını anlamıyordu. Adam bileklerini büktü ve sönük batonlar yanan arkadaşlarının yanına gitti. Bir an sonra başının üzerinde birbirine geçmiş iki çember çeviriyordu. Luca adama payetli kırmızı bir ceket vermiş olmasına rağmen, üzerinde her zamanki kahverengi ceketi vardı. Nynaeve yanından geçerken Thom'un çalımsı kaşlarının nasıl kalktığına bakılırsa, neden dik dik ona baktığını hiç anlamamıştı. Kendi ceketini giymişmiş!

Yoğun, sabırsızlıkla mırıldanan kalabalığın içinden geçti, aralarına halat gerilmiş iki yüksek direğin çevresinden dolandı. Ön sıraya erişmek için dirseklerini kullanması gerekti. Şalı kaydığı zaman iki kadın ona dik dik bakarak kocalarını kenara çektiler. Kızarmak ve omuzlarını örtmekle bu kadar meşgul olmasaydı, bakışlarına öfkeyle karşılık verirdi. Luca oradaydı, doğum odasının dışında bekleyen müstakbel baba gibi endişe içinde kaşlarını çatmıştı. Yanında, kafası tepesindeki kırlaşmış tutam dışında tamamen tıraşlanmış kalın bir adam vardı. Nynaeve Luca'nın diğer yanına geçti. Kafası tıraşlı adamın korkunç bir görünüşü vardı; sol yanağı uzun bir

yarayla bölünmüştü ve sol gözünün üzeri kırmızı, kaş çatan bir göz resmi boyalı bir yama ile örtülmüştü. Burada gördüğü pek az adam bir kemer bıçağından başka silah taşıyordu, ama bu adamın sırtına kayışla uzun bir kılıç asılmıştı ve uzun kabzası sağ omzunun arkasından görünüyordu. Adam bir sebepten aşina geliyordu, ama Nynaeve'in aklı yüksek ipteydi. Luca şalına kaşlarını çattı, yüzüne gülümsedi ve kolunu beline dolamaya çalıştı.

O daha attığı dirsekten sonra nefes almaya çalışırken ve Nynaeve şalını eski yerine yerleştirirken, Juilin sendeleyerek kalabalığın diğer yanından çıktı. Koni şeklindeki kırmızı şapkası çarpılmıştı, ceketi bir omzundan sıyrılmıştı ve elindeki tahta kupa taşmaktaydı. Kafasında beyinden çok şarap taşıyan bir adamın aşırı dikkatli adımları ile yüksek platformlardan birine çıkan halat merdivene yaklaştı ve başını kaldırıp baktı.

"Hadi çık!" diye bağırdı biri. "Aptal boynunu kır!"

"Dur, dostum," diye seslendi Luca, gülümseyerek ve pelerinini savurarak öne çıkarken. "Bu midesini şarapla doldurmuş bir adamın tırmanacağı..."

Juilin, kupayı yere bırakarak hızla merdiveni tırmandı ve sallanarak platformun üzerinde durdu. Nynaeve nefesini tuttu. Adam yükseğe alışıktı ve Tear çatılarında hırsız kovalayarak geçen bir yaşamdan sonra olmalıydı da, ama yine de...

Juilin ne yapacağını şaşırmış gibi döndü; görünüşte, merdiveni göremeyecek ya da hatırlayamayacak kadar sarhoştu. Gözlerini halata dikti. Çekinerek bir ayağını ipin üzerine koydu, sonra çekti. Şapkayı arkaya itti, kafasını kaşıyarak gergin halatı inceledi ve aniden gözle görünür bir şekilde neşelendi. Ağır ağır elleri ve dizleri üzerine çöktü ve sallanarak halatın üzerine çıktı. Luca aşağı inmesini bağırıyor, kalabalık kahkahadan kırılıyordu.

Juilin yolun yarısında durdu, beceriksizce sallandı, arkaya baktı, gözleri yerde bıraktığı kupaya dikildi. Onu nasıl alacağını düşündüğü açıktı. Ağır ağır, aşırı dikkatle ayağa kalktı ve iki yana sallanarak geldiği yöne döndü. Ayağı kayıp düşünce kalabalıktan bir inleme yükseldi, ama bir şekilde bir eli ve bir bacağı ile halatı yakalamayı başardı. Yere düşen Tarabon şapkasını Luca yakaladı, herkese adamın deli olduğunu, ne olursa olsun sorumluluğu üstlenmeyeceğini bağırdı. Nynaeve iki elini karnına bastırdı; orada bulunmanın nasıl bir şey olduğunu hayal edebiliyordu ve bu bile midesini bulandırmaya yetiyordu. Adam aptaldı. Saf, kaz kafalı bir aptal!

Juilin büyük çabayla diğer elini halata götürdü ve yavaş yavaş kendini çekti. Karşı platforma. Bir yandan diğerine sallanarak ceketini silkeledi, çekiştirerek düzeltmeye çalıştı ve tek başardığı hangi omzun sarkık durduğunu değiştirmek oldu... ve diğer direğin dibinde duran kupasını fark etti. Neşeyle ona işaret ederek yine halata adım attı.

Bu sefer seyircilerin en az yarısı geri dönmesini, merdivenin arkasında olduğunu bağırdı; diğerleri, kuşkusuz boynunu kırmasını bekleyerek, kükrercesine kahkaha atıyorlardı. Juilin rahatça halatın üzerinde yürüdü, ellerini ve ayaklarını dış tarafa dayayarak halat merdivenden aşağı kaydı, kupayı kapıp başına dikti. Luca kırmızı şapkayı onun kafasına geçirene ve ikisi birlikte eğilene kadar –Luca pelerinini öyle savuruyordu ki, zamanın yarısında Juilin onun arkasında kalıyordu–, seyirciler bütün bunların da gösterinin parçası olduğunu fark etmedi. Bir anlık sessizlikten sonra bir alkış patladı, tezahüratlar ve kahkahalar da alkışlara eşlik etti. Nynaeve, kandırıldıklarını fark edince kızacaklarını düşünmüştü. Tepesinde saç tutamı olan adam kahkaha atarken daha da korkunç görünüyordu.

Luca Juilin'i merdivenin yanında bırakarak, geri dönüp Nynaeve ile saç tutamlı adam arasında durdu. "Bunun iyi gideceğini düşünmüştüm." İnanılmaz ölçüde kendinden memnun görünüyordu ve halatta yürüyen kendisiymiş gibi kalabalığa bakarak eğilip duruyordu.

Nynaeve ona ekşi ekşi baktı, ama dilindeki acı yorumu yapacak zaman bulamadı, çünkü Elayne sıçrayarak kalabalığın arasından sıyrılmış, kollarını kaldırarak ve bir dizini bükerek gelip Juilin'in yanında durmuştu.

Nynaeve'in ağzı gerildi ve sinirli sinirli şalını düzeltti. Nasıl kabul ettiğini bilmeden giydiği kırmızı elbise hakkında ne düşünüyor olursa olsun, Elayne'in kostümü hakkında daha beterini düşünüyordu. Andor'un Kız-Veliahtı kar beyazına bürünmüştü, kısa ceketi ve dar pantolonu üzerine dikilmiş beyaz payetler parlıyordu. Nynaeve, Elayne'in o kıyafetler içinde halk içine çıkacağına hiç inanmamıştı, ama kendi kıyafetleri hakkında öyle endişeleniyordu ki, yorum yapmayı unutmuştu. Ceket ve pantolon aklına Min'i getirdi. Min'in erkek giysileri giymesini hiç onaylamamıştı, ama renk ve payetler bunları daha... çarpıcı gösteriyordu.

Gerek olmamasına rağmen Juilin Elayne'in tırmanması için halat merdiveni tuttu. Elayne Juilin kadar beceriyle tırmandı merdiveni. O tepeye ulaşır ulaşmaz, Juilin kalabalığın arasında kayboldu. Tepede, Elayne yeniden poz verdi ve gök gürültüsü gibi patlayan alkışlar karşısında, halkının tezahüratını dinleyen bir kraliçe gibi gülümsedi. Halata adım

atarken (bir şekilde Juilin üzerindeyken göründüğünden daha ince gibiydi), Nynaeve nefesini tuttu. Elayne'in giysileri, kendi elbisesi, her şey kafasından silindi.

Elayne, kollarını iki yana açarak halatın üzerine çıktı ve Hava yönlendirmiyordu. Ağır ağır, adım adım, hiç sallanmadan, halattan başka basacak yeri olmadan ilerledi. Moghedien nerede oldukları hakkında en ufak bilgi sahibiyse yönlendirmek çok tehlikeli olacaktı; Terkedilmişler ve Kara Aes Sedailer Samara'da olabilirdi ve örgüyü sezebilirlerdi. Ve şimdi Samara'da değillerse bile, kısa sürede gelebilirlerdi. Uzak platformun üzerinde, Elayne durdu ve Juilin'in aldığından çok daha fazla alkış aldı – Nynaeve bunu anlayamadı. Yine halatın üzerine çıktı. İpin ucuna geldiğinde rahatça döndü, yolun yarısına kadar yürüdü, sonra yine döndü. Ve sallandı, son anda dengesini kurdu. Nynaeve bir el boğazını sıkıyormuş gibi hissediyordu. Elayne ağır, düzenli adımlarla platforma yürüdü ve bir kez daha poz vererek gök gürültüsü gibi haykırışlar ve alkışlar kazandı.

Nynaeve ağzına gelen yüreğini yuttu ve zorla nefes aldı, ama daha bitmediğini biliyordu.

Elayne ellerini başının üzerine kaldırarak aniden halatın üzerinde, siyah saçlarını savurarak, beyaz bacaklarını güneşe kaldırarak perende attı. Nynaeve ciyakladı ve kız uzak platforma ulaşır, platformda sendeler, tam kenarda kendini toparlarken Luca'nın kolunu yakaladı.

"Sorun ne?" diye mırıldandı adam, kalabalıktan yükselen inlemenin altından. "Sienda'dan bu yana her akşam aynısını yapıyor. Ve başka bir sürü yerde de yapmıştır, herhalde."

"Elbette," dedi Nynaeve zayıfça. Gözleri Elayne'e dikilmişken, omuzlarına dolanan kolun pek az farkına vardı ve bu konuda kesinlikle hiçbir şey yapmadı. Kızı, bileği burkulmuş gibi yapmaya ikna etmeye çalışmıştı, ama Elayne Güç kullanarak yaptığı onca egzersizden sonra artık ona ihtiyacı olmadığı üzerinde ısrar etmişti. Belki Juilin'in yoktu –görünüşe göre yoktu–, ama Elayne gecelerini çatılarda koşturarak geçirmemişti.

Geri dönerken attığı perendeler mükemmeldi, platforma çıkışı da öyle, ama Nynaeve bakışlarını kaçırmadı, Luca'nın kolunu da bırakmadı. Alkış için kaçınılmaz bir ara verdikten sonra, Elayne halata dönüp yeni dönüşler yaptı. Bir bacağının üzerinde denge kuruyor, diğer bacağını öyle hızlı indirip kaldırıyordu ki, bacağını uzattığı yerden hiç kıpırdatmamış gibi görünüyordu. Sonra ağır ağır amuda kalktı, bedenini bir hançer gibi dikti, beyaz terlikleri gökyüzünü işaret etti. Ve kalabalığın inlemeleri arasında ters

takla attı, bir yandan diğerine sallandı, dengesini zor sağladı. Bunu ve amuda kalkmayı ona Thom Merrilin öğretmişti.

Nynaeve göz ucuyla iki adım ötedeki Thom'u gördü. Adam gözlerini Elayne'e dikmiş, ayakuçlarında duruyordu. Bir horoz kadar gururlu görünüyordu. Düşecek olursa atılıp kızı tutmaya hazır görünüyordu. Düşerse, en azından kısmen onun suçu olacaktı. O şeyleri Elayne'e asla öğretmemeliydi!

Güneş altında, öncekinden de hızlı çakan ve pırıldayan bacaklarla, son bir perende gösterisi yaptı Elayne. Nynaeve'e hiç bahsedilmeyen bir gösteri! Adamın öfke içinde, Elayne'in sırf alkış için ekleme yapmasının boynunu kırmak için harika bir yol olduğunu mırıldandığını duymasa, Luca'yı fena haşlayacaktı. Alkış için son bir kez durduktan sonra Elayne sonunda aşağı indi.

Kalabalık bağrışarak kızın çevresini aldı. Luca ve eli sopalı dört at bakıcısı Güç eseriymiş gibi kızın çevresinde belirdi, ama Thom aksamasına rağmen onları bile geçti.

Nynaeve becerebildiğince sıçrayarak, başların üzerinden Elayne'e baktı. Kız hiç korkmuş görünmüyordu, hatta ona dokunmaya çalışan, çevresindeki korumaların arasından uzanan onca ele şaşırmış bile görünmüyordu. Gösterdiği çaba ile kızarmış yüzüne rağmen, başını kaldırarak eşlikçileri ile birlikte uzaklaşırken yine de serinkanlı ve azametli görünmeyi başarıyordu. O giysiler içinde bunu nasıl yapabildiğini hayal edemiyordu Nynaeve.

"Lanet bir kraliçe gibi bir yüzü var," diye mırıldandı tek gözlü adam kendi kendine. Diğerleri ile birlikte koşarak uzaklaşmamıştı, insanların geçip gitmesine izin vermişti. Kaba, koyu gri bir ceket içinde, devrilip ezilmekten korkmayacak kadar sağlam görünüyordu. O kılıcı kullanabilirmiş gibi görünüyordu. "Koyun mideli bir çiftçi gibi yanayım, ama lanet bir kraliçeye yakışacak kadar cesur görünüyordu."

Adam kalabalığın içinde uzun adımlarla uzaklaşırken, Nynaeve arkasından ağzı bir karış açık bakakalmadı ve bunun sebebi adamın kullandığı dil değildi. Ya da daha doğrusu, kısmen buydu. Şimdi onu nerede gördüğünü hatırlıyordu, en pis küfürleri etmeden iki cümleyi bir araya getiremeyen, tepesinde bir tutam saç bulunan, tek gözlü bir adam.

Elayne'i unutarak –artık yeterince güvendeydi–, kalabalığı ittirip kaktırarak adamın peşinden gitti.

38
Eski Bir Tanıdık

Kalabalık yüzünden Nynaeve'in yetişmesi biraz uzun sürdü. Yolunu kesen, her gördüğü şeye alık alık bakan her adam ya da birer elinde birer çocuk sürükleyen, hatta her iki elindeki çocuğun iki farklı yöne sürüklediği her kadın için ayrı ayrı homurdandı. Tek gözlü adam domuz-atlarına ulaşana kadar, dev yılan ve aslanlar dışında hiçbir şeye dikkat etmedi. Müşteri girişinin yakınına yerleştirilen domuz-atlarını daha önce görmüş olmalıydı. *S'redit*'ler ne zaman şimdiki gibi arka bacakları üzerinde doğrulsalar, yetişkinlerin büyük dişli kafaları kanvas çitin arkasından görülebiliyordu ve içeri girmek için bekleyenler daha da sabırsızlanıyordu.

İki yanında süslü, altın rengi harflerle VALAN LUCA yazılı geniş, kırmızı tabelanın altında at bakıcılarından ikisi, iki kalın halat arasına dizilmiş bekleyenlerden, berrak, kahverengi camdan sürahilere para topluyorlardı –iki sürahi de kalın ve kusurluydu; Luca daha iyisi için asla para harcamazdı–, böylece paraya dokunmadan gerekli miktarın atıldığını görebiliyorlardı. Sürahi dolduğu zaman demir kayışlı bir kutunun tepesindeki delikten boşaltıyorlardı. Kutunun çevresine öyle çok zincir dolanmıştı ki, para toplanmaya başlamadan önce Petra yerleştirmiş olmalıydı onu oraya. Başka iki at bakıcısı –kalın omuzlu, kırık burunlu, parmak boğumları kavgalarda içine gömülmüş adamlardı– ellerinde sopalarla yakında durmuş, kalabalığın düzeni bozmamasını sağlıyorlardı. Ve para alan adamlara göz kulak olduklarını tahmin etti Nynaeve. Luca insanlara güven duyan biri değildi, özellikle de konu para olduğunda. Aslında, bir elmanın kabuğuna tutunduğu gibi tutunuyordu parasına. Nynaeve bu kadar cimri biriyle karşılaşmamıştı.

Ağır ağır, dirsekleri ile yol açarak, tepe saçı grileşmiş adama yaklaştı. Adam *s'redit*'leri izleyenlerin ön sırasına ulaşmakta güçlük çekmemişti elbette; yara izi ve resimli göz yaması, sırtındaki kılıcı olmasa bile kolaylaştırırdı geçişini. O anda sırıtarak ve o taş yüzde Nynaeve'in hayret olduğunu tahmin ettiği ifade ile iri gri hayvanları izliyordu.

"Uno?" Doğru ismin bu olduğunu düşünüyordu.

Adam başını çevirip ona baktı. Nynaeve şalını düzeltince bakışları kadının yüzüne kaydı, ama kara gözünde tanımışlık yoktu. Diğeri, kırmızı kırmızı bakan göz, Nynaeve'in midesini biraz bulandırıyordu.

Cerandin, anlaşılmayacak ölçüde peltek bir aksan ile bir şeyler bağırarak üvendiresini salladı ve *s'redit*'ler döndü. Sanit, dişi olanı, ayaklarını Mer'in geniş, yuvarlak sırtına koydu ve erkek *s'redit* iki ayak üzerinde kaldı. Yavru Nerin ayaklarını Sanit'in sırtına kaldırdı.

"Seni Fal Dara'da gördüm," dedi Nynaeve. "Ve sonra kısa süre için Tümentepe'de. Falme'den sonra. Sen..." Çevresi sıkış tepiş insan doluyken ne kadarını söyleyebileceğini bilmiyordu; Yenidendoğan Ejder'e ilişkin söylentiler tüm Amadicia'da dolaşıyordu, hatta bazıları ismini doğru biliyordu. "Rand'la birlikteydin."

Uno'nun gerçek gözü kısıldı –Nynaeve diğerine bakmamaya çalıştı– ve bir an sonra başını salladı. "Yüzünü hatırlıyorum. Lanet olası güzel bir yüzü asla unutmam. Ama saçlar lanet ölçüde farklı. Nyna?"

"Nynaeve," dedi kadın keskin bir sesle.

Adam onu baştan aşağı süzerek başını iki yana salladı ve daha Nynaeve tek kelime edemeden kolunu yakalayarak onu girişe doğru sürüklemeye başladı. At bakıcıları Nynaeve'i tanıdılar elbette ve kırık burunlu adamlar sopalarını kaldırarak o tarafa gelmeye başladılar. Nynaeve kolunu kurtarmaya çalışırken öfkeyle kovaladı onları; kolunu kurtarması için üç kez çekmesi gerekti ve yine de adam bıraktığı için kurtarabildi. Demir gibi elleri vardı adamın. Sopalı adamlar duraksadılar, sonra Uno'nun bıraktığını görünce eski yerlerine döndüler. Görünüşe göre Valan Luca'nın neyi korumalarını tercih edeceğini biliyorlardı.

"Sen ne yaptığını sanıyorsun?" diye sordu Nynaeve, ama Uno takip etmesini işaret etmekle yetindi. İçeri girmek için bekleyen kalabalığın arasından geçerken yavaşlamadan takip ettiğinden emin olmak için onu gözledi. Bacakları hafifçe çarpıktı ve kendi ayaklarını kullanmaktan çok at sırtında gezmeye alışmış bir adam gibi hareket ediyordu. Nynaeve kendi

kendine hırlayarak eteklerini kaldırdı ve adamın arkasından kasabaya doğru yürüdü.

Biraz uzakta, kahverengi kanvas duvarlar ardına iki sirk daha kurulmuştu. Ötelerinde, kalabalık baraka-köylerin arasına daha fazlası saçılmıştı. Ama hiçbiri şehir duvarlarına fazla yakın değildi. Görünüşe göre vali, Nynaeve olsa belediye başkanı diyeceği kadın –gerçi hiç kadın belediye başkanı duymamıştı–, hayvanların serbest kalması ihtimaline karşı kasabayı korumak için en az sekiz yüz metre uzağa yerleşmelerini buyurmuştu.

En yakın sirkin girişindeki tabela, canlı yeşil ve altın renklerde MAIRIN GOME diyordu. Tabelanın üzerinde iki kadın görünüyordu. Luca kendi duvarlarını kurarken orada olmayan yüksek bir iskeleye asılmış bir halata tutunuyorlardı. Anlaşılan domuz-atlarının görülebilecek kadar doğrulabilmelerinin bir etkisi olmuştu. Kadınların bedenlerini bükerek yaptıkları Nynaeve’in aklına Moghedien’in yaptıklarını getirdi. Kadınlar bir şekilde, halatın iki yanında yatay olarak durmayı başarıyorlardı. Gome Hanım’ın tabelasının altında sabırsızlıkla bekleyen kalabalık Luca’nın sirkinin önündeki kadar büyüktü. Görebildiği kadarıyla diğer sirklerde görülebilir bir şey yoktu ve kalabalıkları çok daha küçüktü.

Kalabalığın içinden sıyrılana, sert topraktan bir araba yoluna gelene kadar Uno onun sorularını yanıtlamayı, tek kelime etmeyi ve sert sert kaşlarını çatmak dışında herhangi bir şey yapmayı reddetti. “Yapmaya çalıştığım lanet şey,” diye hırladı sonra, “Lord Ejder hakkında lanet bilgiye sahip lanet bir kadın olduğunu öğrendikleri zaman, lanet eteklerini öpmeye çalışarak seni parça parça etmelerine sebep olmadan iki lanet çift laf edebileceğimiz lanet bir yere gitmek.” Otuz adım dahilinde kimse yoktu, ama adam yine de biri duyar mı diye çevresine bakınıyordu. “Kan ve lanet olası küller, kadın! Bu lanet keçi kafalıların nasıl olduğunu bilmiyor musun? Yarısı her lanet akşam yemeğinde Yaratıcı’nın onunla sohbet ettiğini, diğer yarısı onun lanet Yaratıcı olduğunu sanıyor!”

“Dilini biraz yumuşatırsan minnettar olurum, Uno Efendi. Ve biraz yavaşlarsan daha da minnettar olurum. Yarış etmiyoruz. Nereye gidiyorsun ve neden senin peşinden tek bir adım daha atayım?”

Adam ona bakarak tek gözünü yuvarladı ve alayla güldü. “Ah, seni hatırlıyorum. La... çenesi olansın sen. Ragan, dilinle bir boğayı on adım uzaktan kesip yüzebileceğini düşünüyordu. Chaena ve Nangu bunu elli

adım öteden yapabileceğini düşünüyordu.” En azından adımlarını kısaltmıştı.

Nynaeve yerinde kalakaldı. “Nereye ve neden?”

“Kasabaya.” Adam durmadı. Aynı şekilde yürümeye devam etti ve takip etmesi için elini salladı. “Burada ne la... ne yaptığını bilmiyorum, ama o *mavi* kadınla ilgili olduğunu hatırlıyorum.”

Nynaeve, kendi kendine söylenerek eteklerini topladı ve yine peşinden koşturdu; adamı duyabilmenin tek yolu buydu. Adam bunca zamandır yanı başından ayrılmamış gibi konuşmaya devam ediyordu. “Burası bulunulacak la... bir yer değil. Seni Tear’a gönderecek kadar la... aaagh!.. para bulurum sanırım. Söylentiler Lord Ejder’in orada olduğunu söylüyor.” Yine ihtiyatla çevresine bakındı. “Sen bunun yerine adaya gitmek istemezsen tabii.” Tar Valon’u kastetmiş olmalıydı. “O konuda da la... tuhaf söylentiler dolaşıyor. Barış, öyle değilse!” Adam üç bin senedir barış tanımamış topraklardan geliyordu; Shienarlılar bu sözcüğü bir tılsım ya da küfür olarak kullanıyordu. “Eski Amyrlin’in indirildiğini söylüyorlar. Hatta belki idam edildiğini. Bazıları savaştıklarını ve tüm...” Durdu, derin bir nefes aldı ve korkunç şekilde yüz buruşturdu. “...tüm şehri yaktıklarını söylüyor.”

Nynaeve adamın yanında yürürken şaşkınlık içinde onu inceledi. Onu neredeyse bir senedir görmemişti, adama iki çift laf etmemişti, ama o... Erkekler neden hep kadınların bakıma ihtiyaç duyduğunu sanıyordu? Hem de bir kadının yardımı olmadan kendi gömleklerinin bağcıklarını bağlayamayan erkekler! “Biz kendi başımıza pekâlâ idare edebiliyoruz, teşekkür ederim. Elbette sen ırmak aşağı inerken burada rıhtıma yanaşacak bir tüccar gemisi bilmiyorsan.”

“Biz mi? Mavi kadın yanında mı ya da kahverengi olanı?” Bunlar Moiraine ve Verin olmalıydı. Adam kesinlikle ihtiyatlı davranıyordu.

“Hayır. Elayne’i hatırlıyor musun?” Adam kısaca başını salladı ve Nynaeve yaramazlık yapma dürtüsüne kapıldı; adam hiçbir şeyden etkilenmez görünüyordu. Nynaeve’in iyiliği için durumu kontrol altına almayı beklediği açıktı. “Onu biraz önce gördün. Dedin ki” –sesini boğuklaştırarak adamı taklit etti– “yüzü lanet olası bir kraliçeye benziyor.”

Adam oldukça tatminkâr bir şekilde sendeledi ve çevresine öyle bir öfkeyle bakındı ki, yakından geçen iki atlı Beyazpelerin bile çevrelerinden dolaştı, ama seçimlerinin onunla hiçbir ilgisi yokmuş gibi yaptılar, elbette. “O mu?” diye hırladı adam inanmazlık içinde. “Ama lanet saçları bir kuzgununki kadar siyah...” Nynaeve’in saçlarına baktı ve bir sonraki an yarı

kendi kendine homurdanarak araba yolunda yürüyordu yine. “Lanet kadın bir kraliçenin kızı. Lanet bir kraliçenin! Lanet bacaklarını o şekilde teşhir etmek.” Nynaeve başını sallayarak onayladı. Ta ki adam devam edene kadar. “Siz lanet güneyliler lanet derecede tuhafsınız! Tek zerre lanet terbiyeniz yok!” Sözcük dağarcığı oldukça genişti. Shienarlılar doğru düzgün giyiniyor olabilirdi, ama Shienar erkeklerinin kadınlarla birlikte banyo yaptığını ve bunun birlikte yemek yemekten farkı olmadığını düşündüklerini hatırladıkça hâlâ kızarıyordu Nynaeve.

“Annen sana edepli konuşmayı öğretmedi mi, adam?” Adamın gerçek gözü Nynaeve’e sahte gözü kadar karanlık bir ifade ile bakarken, omuzlarını kaldırdı. Fal Dara’da o ve başka herkes Nynaeve’e asil doğumlu ya da öyle biriymiş gibi davranmıştı. Elbette, o elbise içinde, saç rengi doğanın hiç aklına gelmemiş bir tondayken kendini bir leydi olarak kabul ettirmesi güçtü. Şalına daha sıkı sarındı ve yerinde tutmak için kollarını kavuşturdu. Gri yün bu kuru sıcakta korkunç rahatsızlık veriyordu ve Nynaeve hiç kuru hissetmiyordu; terlemekten ölen birini hiç duymamıştı, ama pekâlâ bir ilk olabileceğini düşünüyordu. “Burada ne yapıyorsun, Uno?”

Adam yanıt vermeden önce çevresine bakındı. Gerek olduğundan değil; toprak yolda pek az trafik vardı –zaman zaman geçen bir öküz arabası, çiftçi giysileri, hatta daha kabasını giymiş birkaç kişi, orada burada bir atlı– ve kimse ona gerekli olduğundan daha fazla yaklaşmak istemiyor gibiydi. Sırf canı istedi diye birinin gırtlağını kesebilecek birine benziyordu. “Mavi kadın bize Jehannah’ta bir isim verdi ve o talimat gönderene kadar orada beklememiz gerektiğini söyledi, ama biz gittiğimizde Jehannah’taki kadın ölmüş ve gömülmüştü. Yaşlı bir kadın. Uykusunda ölmüş ve akrabalarından hiçbiri mavi kadının ismini duymamıştı. Sonra Masema insanlarla konuşmaya başladı ve... Eh, gelmezse asla duymayacağımız emirler için orada beklemenin anlamı yoktu. Yaşamamıza yetecek kadar para verdiği için Masema’nın yanında kaldık, ama aslında Bartu ve Nengar dışında kimse onun pisliklerini dinlemiyor.” Sinirle başını iki yana sallarken kırlaşmış tepe tutamı savruldu.

Nynaeve aniden o sözlerde tek küfür olmadığını fark etti. Adam dilini yutmak üzereymiş gibi görünüyordu. “Yalnızca arada bir küfretsen?” İçini çekti. “Belki her iki cümlenin birinde?” Adam öyle büyük bir minnetle gülümsedi ki, Nynaeve çileden çıkarak ellerini havaya fırlatmak istedi.

“Kalanınız para bulamazken Masema nasıl buluyor?” Masema’yı hatırlıyordu: kimseden ve hiçbir şeyden hoşlanmayan esmer, ekşi bir adam.

“Neden, herkesin dinlemeye geldiği lanet Haberci o. Onunla görüşmek ister misin?” Cümlelerini sayar gibiydi. Nynaeve derin bir nefes aldı; adam söylediklerini harfiyen yerine getirecekti. “Tekne istiyorsanız o size lanet bir tekne bulabilir. Ghealdan’da, Haberci genellikle ne isterse alır. Hayır, öyle ya da böyle, *her zaman* alır. Adam iyi bir askerdi, ama böyle biri olacağı kimin aklına gelirdi ki?” Kaba kulübelere, insanlara, hatta sirklere ve ilerideki şehre kaşlarını çattı.

Nynaeve duraksadı. Dehşet verici Haberci, çeteler toplayan, isyanlar çıkaran adam Masema mıydı? Ama *gerçekten de* Yenidendoğan Ejder’in gelişini vaaz ediyordu. Neredeyse kasabanın kapısına gelmişlerdi ve durup Birgitte’in ona ok atmasını beklemesi için zaman vardı daha. Kadın kendine Maerion denmesi konusunda ısrar edince, Luca epey hayal kırıklığına uğramıştı. Masema gerçekten ırmak aşağı gelen bir tekne bulabilirse... Belki bugün. Diğer yandan, isyanlar vardı gerçekten. Söylenti onları on kat şişirmişse bile, o zaman daha kuzeydeki kasaba ve şehirlerde yüzlercesi bastırılmıştı. Yalnızca yüzlercesi.

“Yalnız, ona lanet ada ile bir ilginiz olduğunu hatırlatma,” diye devam etti Uno, Nynaeve’i dikkatle süzerek. Şimdi düşününce, Nynaeve, Tar Valon ile nasıl bir bağlantısı olduğunu adamın muhtemelen bilmediğini fark etti. Aes Sedai olmayan kadınlar da, yardım ya da yanıt aramak için giderdi oraya. Adam onun bir şekilde ilişkili olduğunu biliyordu, ama daha fazlasını bilmiyordu. “Oradan gelen kadınlara karşı Beyazpelerinlerden daha dostça davranmıyor. Lanet ağzını kapalı tutarsan, üzerinde durmayabilir. Lord Ejder ile aynı köyden gelen bir kadın için, Masema muhtemelen lanet bir gemi *yaptırır* bile.”

İki yanında alçak, gri kuleler yükselen şehir kapısındaki kalabalık daha yoğundu. Erkekler ve kadınlar, yaya ve atlı olarak girip çıkıyorlardı. İşlemeli ipek elbiselerden ve ceketlerden paçavralara kadar değişik değişik giysilere bürünmüş insanlar. Kalın, demir destekli kapılar pullu tunikler, düz siperlikli yuvarlak, çelik miğferler giymiş bir düzine mızraklı askerin gözetimi altında açık duruyordu. Aslında, nöbetçiler başka her şeyden çok yakında oyalanan Beyazpelerinlere dikkat ediyordu. İnsan akışını izleyen, kar beyazı ceketler ve parlak zincir zırhlar giymiş adamlardı.

“Beyazpelerinler çok sorun yaratıyorlar mı?” diye sordu Nynaeve sessizce.

Uno tükürecekmiş gibi dudaklarını büzdü, ona baktı ve tükürmedi. “Hangi lanet yerde yaratmıyorlar ki? O gezgin sirklerden birinin yanında el çabukluğu gösterileri yapan bir kadın vardı. Dört gün önce, güvercin mideli koyun kafalardan bir güruh sirki paramparça etti.” Valan Luca bundan hiç bahsetmemişti! “Barış! Asıl istedikleri kadındı. Onun,” geçip giden insanlara baktı ve sesini alçalttı, “Aes Sedai olduğunu iddia ettiler. Ve Karanlıkdostu. Kadını ipe götürürken boynunu kırmışlar, öyle duydum, ama yine de cesedi asmışlar. Masema çete başlarının kafalarını uçurttu, ama lanet güruhu ayaklandıran Beyazpelerinlerdi.” Kaş çatışı göz yamasındaki ile aynıydı. “Bana sorarsan, çok fazla lanet olası idamlar ve kafa uçurmalar oluyor. İş her lanet taşın altında bir Karanlıkdostu bulmaya gelince, lanet Masema da lanet Beyazpelerinler kadar kötü.”

“İki cümlede bir,” diye mırıldandı Nynaeve ve adam kızardı.

“Aklımda ne vardı bilmiyorum,” diye aksilendi adam. “Seni oraya götüremem. Yarı bayram, yarı isyan var orada ve her üç adımda bir yankesici. Hava karardıktan sonra kadınlar sokağa çıkamıyor.” Her şeyden çok sonuncusu onu şok etmiş gibiydi; Shienar’da, bir kadın her an her yerde güvende olurdu –Myrddraaller ve Trolloclarla karşılaşmadığı sürece, elbette– ve bunu sürdürmek için her adam canını verebilirdi. “Güvenli değil. Seni geri götüreceğim. Bir yol bulduğumda, seni almak için döneceğim.”

Bu, Nynaeve’in karar vermesini sağladı. Adam yakalayamadan kolunu çekti ve adımlarını sıklaştırarak kapılara yöneldi. “Gel Uno ve oyalanma. Oyalanırsan seni arkada bırakırım.” Adam, kadınların inatçılığı hakkında söylenerek ona yetişti. Konunun bu olduğunu ve adamın, dili hakkındaki uyarısının kendi kendine homurdanırken geçerli olmadığını düşündüğünü anladıktan sonra dinlemeyi bıraktı.

39
Samara'da Karşılaşmalar

Beyazpelerinler Uno ile Nynaeve'e, kapılardan akıp duran herkesten daha fazla dikkat etmedi. Bu, soğuk, kuşkulu, sorgulayıcı, ama hızlı bir bakış fırlattılar anlamına geliyordu. İnsan sayısı başka herhangi bir şey yapmayı imkânsızlaştırıyordu ve belki pullu zırhlı nöbetçiler daha da zorlaştırıyordu. Nynaeve'in zihnindekiler dışında daha fazlası için sebep olduğundan değil. Büyük Yılan yüzüğü ve Lan'in ağır altın yüzüğü kesesinde duruyordu –elbisenin alçak yakası, onları boynuna asmasını engellemişti–, ama Nynaeve bir şekilde Işığın Evlatları'nın Kule eğitimli bir kadını içgüdüyle seçebileceğini düşünmüştü... O buz gibi, duygusuz bakışlar üzerinden kayıp geçtiğinde çok rahatladı.

Askerler de ikisine pek az ilgi gösterdi... en azından Nynaeve şalını tekrar düzelttikten sonra. Uno'nun kaş çatışı adamların gözlerini yine Beyazpelerinlere kaydırmalarına yardımcı olmuş olabilirdi, ama adamın daha baştan kaş çatmaya hakkı yoktu. Bu yalnızca Nynaeve'i ilgilendirirdi.

Gri yün şala bir kez daha sarınarak uçlarını belinde bağladı. Şal göğsünü dilediğinden daha fazla vurguluyordu ve hâlâ birazını teşhir ediyordu, ama üzerinde yalnızca elbise olduğu zamana göre çok daha iyiydi. En azından bir daha şalın kayması hakkında endişelenmesi gerekmeyecekti. Bir de bu kadar sıcak olmasa. Hava gerçekten artık dönmeliydi. İki Nehir'den o kadar da güneyde değildiler.

Uno sabırla onu bekledi. Nynaeve bunun basit nezaket olduğundan kuşkuluydu –adamın yara izli yüzü *aşırı* sabırlı görünüyordu–, ama sonunda birlikte Samara'ya girdiler. Kaosa.

Her şeyin üzerinde bir gürültü asılıydı ve seslerin hiçbiri diğerinden ayırt edilemiyordu. Kaba taş döşeli sokaklar, taş tahta çatılı meyhanelerden

saz damlı ahırlara. Mavi Boğa ya da Dans Eden Kaz gibi isimler yazılı sade tabelalara sahip gürültülü hanlardan tabelalarında hiç söz olmayan, yalnızca bir bıçak ve makas, bir top kumaş, bir kuyumcu terazisi, bir berber usturası, bir çömlek, lamba ya da çizme resmedilmiş hanlara dek omuz omuza insanlarla doluydu. Nynaeve, Andorlular kadar beyaz yüzlü ve Deniz Halkı kadar esmer insanlar gördü, bazıları temiz, bazıları kirliydi, yüksek yakalı, alçak yakalı, yakasız ceketler giymiş, kasvetli ya da parlak renklere bürünmüşlerdi. Tanıdık ya da yabancı tarzdaki giysileri sade, işlemeli, perişan, yeni dikilmiş olabiliyordu. Siyah, çatal sakallı bir adamın sade mavi ceketinin göğsüne gümüş zincirler asılmıştı ve saçlarını örmüş iki adam... *erkekler*, iki kulaklarının altında omuzlarına dek gelen iki örgü taşıyorlardı!.. kırmızı ceketlerinin kollarına minik pirinç çanlar diktirmiş, kalça yüksekliğindeki çizmelerinin tepelerini aşağı kıvırmışlardı. Hangi topraklardan geliyorlarsa, iki adam da aptal değildi; kara gözleri Uno'nunki kadar sert ve dikkatliydi ve sırtlarında kıvrık kılıçlar taşıyorlardı. Parlak sarı kuşak takmış, çıplak göğüslü, derisi eskimiş ahşaptan da koyu bir kahverengi olan ve ellerinde girift dövmeler bulunan adam Deniz Halkı'ndan olmalıydı, ama ne kulağında, ne burnunda halka vardı.

Kadınlar da aynı ölçüde renkliydi, saçları kuzgun siyahından neredeyse beyaz görünecek kadar sarı renkler arasında değişiyordu ve onları örmüşler, toplamışlar, salmışlar, kısa kestirmişler, omuzlarına, bellerine dek uzatmışlardı. Elbiseleri yıpranmış yünden, düzgün ketenden, parlak ipekten olabiliyor, dantel ya da işlemeli yakaları çenelerine kadar gelebiliyor ya da Nynaeve'in örttüğü elbiseninki kadar açık olabiliyordu. Hatta, boynuna gelen. saydamlıktan kıl payı kurtulan ve kadını örtmekten çok teşhir eden kırmızı bir elbise giymiş Domanlı bir kadın bile gördü! O kadının hava karardıktan sonra ne kadar güvende olacağını merak etti. Ya da bu apaçık gün ışığında.

Zaman zaman o sıkışık kalabalık içinde kıpırdayamayan, ilerlemek için başka herkes kadar çabalamak zorunda kalan Beyazpelerinler ve askerler görüyordu. Öküz arabaları, at arabaları birbirini gelişigüzel kesen sokaklarda santim santim ilerliyordu. Tahtırevanlar taşıyıcılarının ellerinde sarsıla sarsıla kalabalığı yarıyordu ve zaman zaman kafalarına tüy takılmış dört ve altı atlık takımlar arkasında lake kaplı binek arabaları, yol açmak için boşuna çabalayan üniformalı uşaklar ve çelik miğferli korumalar eşliğinde zahmetle ilerliyordu. Jonglör ya da akrobatların kapmadığı her köşe başında değişik enstrümanlar çalan müzisyenler duruyordu –

yetenekleri kesinlikle hem Thom'u, hem Chavanaları endişeye düşürürdü– ve yanlarında hep para toplamak için bir şapka uzatan bir kadın ya da erkek vardı. İnsanların arasında perişan dilenciler dolaşıyor, kol yenlerini çekiştiriyor, pis ellerini uzatıyorlardı. Sokak satıcıları iğne, kurdele, armut dolu tepsilerle geçip gidiyor, haykırışları şamatanın içinde kayboluyordu.

Uno, onu kalabalığın yalnızca görece olarak daha seyrek olduğu dar bir sokağa çektiğinde Nynaeve'in başı dönüyordu. Kalabalıktan sıyrılmaya çalışırken dağılan giysilerini düzeltmek için durdu, sonra onu takip etti. Burası biraz daha sessizdi. Gösteri yapan yoktu, satıcı ve dilenci sayısı ise daha azdı. Dilenciler, ihtiyatla bakan bir grup sokak çocuğuna birkaç bakır para attıktan sonra bile Uno'dan uzak durdular ve Nynaeve bunun için onları suçlamıyordu. Adam hiç... iyiliksever görünmüyordu.

Kasabanın binaları, yalnızca iki üç katlı olmalarına rağmen bu dar sokakların üzerine üzerine geliyor gibiydi ve sokakları gölge içinde bırakıyordu. Ama gökyüzü aydınlıktı, daha alacakaranlığa saatler vardı. Gösteriye dönmesi için epey zaman vardı. Dönmek zorunda kalırsa. Şansı varsa, gün batımında hepsi gemiye binmiş olurdu.

Aniden aralarına bir başka Shienarlı katılınca Nynaeve irkildi. Bu adamın sırtında da bir kılıç vardı, kafası tepesindeki saç tutamı dışında tıraşlanmıştı ve Nynaeve'den yalnızca birkaç yaş büyük gösteren siyah saçlı bir adamdı. Uno yavaşlamadan onları kısaca tanıştırdı ve açıklamalar yaptı.

"Barış üzerinde olsun, Nynaeye," dedi Ragan, esmer yanağının derisi, üçgen, beyaz bir yara izi çevresinde gamze oluştururken. Yüzü gülümserken bile sertti; Nynaeve'in yumuşak bir Shienarlı ile karşılaştığı olmamıştı. Afet'te yumuşak adamlar hayatta kalmıyordu. Yumuşak kadınlar da. "Seni hatırlıyorum. Saçların farklıydı, değil mi? Fark etmez. Hiç korkma. Seni güven içinde Masema'ya ve daha sonra nereye gideceksen oraya götüreceğiz. Yalnız, ona Tar Valon'dan bahsetme." Kimse dönüp bakmıyordu onlara, ama adam yine de sesini alçalttı. "Masema, Kule'nin Lord Ejder'i kontrol etmeye çalışacağını düşünüyor."

Nynaeve başını iki yana salladı. Ona göz kulak olmaya karar veren bir aptal adam daha. En azından sohbet etmeye çalışmıyordu; bu ruh halindeyken, adam sıcak hakkında yorum yapacak olsa bile dilinin keskin kenarını gösterirdi ona. Yüzü nemlenmişti ve bu havada üzerinde bu şal varken buna şaşmamak gerekirdi. Nynaeve aniden dili hakkında Ragan'ın ne düşündüğünü Uno'nun söylediğini hatırladı. Adama bakmaktan başka

bir şey yapmamıştı, ama Ragan korumak ister gibi Uno'nun diğer yanına geçti ve onu ihtiyatla süzmeye başladı. Erkekler!

Sokaklar daha da daralıyordu ve iki yandaki taş binalar küçülüyor olmasa da, genellikle binaların arkalarını ve küçük avluları çeviren kaba taş duvarları görüyorlardı. Sonunda yan yana üç kişinin ancak yürüyebileceği bir geçide döndüler. Uzak uçta, pul zırhlı adamların çevirdiği lake kaplı, yaldızlı bir araba duruyordu. Daha yakında, Nynaeve ile arabanın arasında, geçidin iki yanı bekleşen adamlarla doluydu. Değişik değişik ceketler giymiş, çoğu giysileri kadar değişik sopalar, mızraklar, kılıçlar kavramış adamlardı. Sokak kabadayılarından bir çete de olabilirlerdi, ama iki Shienarlı yavaşlamadı, bu yüzden Nynaeve de yürümeye devam etti.

"Öndeki sokak, lanet bir pencereden Masema'yı görmek için bekleyen lanet aptallarla tıka basa doludur." Uno yalnızca onun duyabilmesi için konuşmuştu. "İçeri girmenin tek yolu arka taraf." Bekleyen adamların duyabileceği kadar yaklaştıklarında sustu.

O adamların ikisi siperlikli çelik miğfer ve pullu zırhlar giymiş, kalçalarında kılıç, ellerinde mızrak taşıyan askerlerdi, ama yaklaşan üç kişiyi silahlarını elleyerek süzen diğerleri oldu. Rahatsız edici gözleri vardı, aşırı dikkatli, neredeyse hararetli. Nynaeve, bir seferlik dürüst bir dikizci görmeye bir şey demezdi. Bu adamlar onun bir at ya da bir kadın olmasına aldırmıyor gibiydi.

Uno ile Ragan tek kelime etmeden sırtlarındaki kınları çözdüler ve kılıçlarını ve hançerlerini, iyi, mavi yün ceket ve pantolonuna bakılırsa bir dükkân sahibi olabilecek tombul suratlı adama uzattılar. Adamın giysileri eskiden iyiydi; temizdiler, ama çok yıpranmışlardı ve bir aydır hiç çıkarılmamış gibi kırışmışlardı. Adamın Shienarlıları tanıdığı açıktı, ama bir an Nynaeve'e, özellikle de kemer bıçağına bakarak kaşlarını çattı, sonra sessizce başını taş duvardaki dar, tahta kapıya doğru salladı. Belki de en tedirgin edici şey buydu; hiçbiri tek ses çıkarmamıştı.

Duvarın diğer yanında, döşeme taşlarının arasından otlar fışkıran küçük bir avlu vardı. Yüksek taş ev –üç geniş, açık gri katı, geniş pencereleri ve oymalı saçakları, koyu kırmızı kiremit kaplı bir çatısı vardı–, Samara'daki en güzel evlerden biri olmalıydı. Kapı arkalarından kapandıktan sonra Ragan yumuşak sesle konuştu. "Haberci'ye suikast teşebbüsleri oldu."

Nynaeve'in, silahlarının neden alındığını açıklamakta olduğunu fark etmesi bir an aldı. "Ama siz onun arkadaşısınız," diye itiraz etti. "Hepiniz

birlikte Rand’ı takip ederek Falme’ye gittiniz.” Ona Lord Ejder demeye başlamayacaktı.

“İşte bu yüzden içeri alındık ya,” dedi Uno kuru kuru. “Sana olayları... Haberci’nin gördüğü gibi görmediğimizi söylemiştim.” Küçük bir duraklama ve dinleyen var mı görmek için kapıya fırlattığı yarım bakış çok şey anlatıyordu. Ve Uno kolay kolay diline hâkim olacak adam değildi.

“Bir seferlik ne söylediğine dikkat et,” dedi Ragan Nynaeve’e, “o zaman istediğin yardımı alırsın.” Nynaeve mümkün olduğunca hoş bir tavırla başını salladı –işittiği zaman sağduyuyu tanırdı, adamın önermeye hakkı olmasa bile– ve Ragan ile Uno kuşku içinde bakıştılar. Bu iki adamı Thom ve Juilin ile birlikte bir çuvala tıkması, çıkıntı yapan her şeyi sopalaması gerekecekti.

Ev ne kadar güzel olursa olsun, önünden geçtikleri mutfak tozlu ve bir kadın dışında boştu. Gri saçlı, kemikli biri olan kadının kasvetli gri elbisesi ile önlüğü görünürdeki tek temiz şeylerdi. Yaşlı kadın, dişlerini emerek geniş, taş ocaklardan birindeki minik ateşin üzerinde küçük bir çorba tenceresini karıştırdığı yerden başını kaldırmadı. Yirmi tencere için hazırlanmış çengellerde iki ezik tencere asılıydı ve geniş masanın üzerindeki mavi lake tepside çatlak bir çömlek kâse bekliyordu.

Mutfağın ötesinde, iyi sayılabilecek duvar halıları duvarları süslüyordu. Nynaeve son sene içinde biraz zevk geliştirmişti ve bu ziyafet ya da geyik, ayı, yabandomuzu avı sahneleri mükemmel değil yalnızca iyiydi. Koridorlara, siyah lakeden, kırmızı çizgili, sedef kakmalı sandalyeler, masalar, sandıklar dizilmişti. Duvar halıları ve mobilyalar da tozluydu ve kırmızı beyaz seramik döşeli zemin gönülsüzce şöyle bir süpürülmüştü. Badanalı yüksek tavanın köşeleri, kornişler örümcek ağları ile dolmuştu.

Görünürde başka hizmetkâr, hatta kimse yoktu. Sonunda açık bir kapının yanında, yerde oturan sıska bir adama geldiler. Adamın pis, ipek ceketi üzerine çok bol geliyordu ve pis gömleği, yıpranmış yün pantolonu ile uyumsuzdu. Çatlamış çizmelerinden birinin tabanında kocaman bir delik vardı; diğer tekinin ucundan ayak başparmağı görünüyordu. Adam elini kaldırıp fısıldadı, “Işık üzerinize parlasın ve Lord Ejder’in ismini methetsin?” Cümleyi soru gibi söyleyerek, gömleği kadar kirli görünen yüzünü aksi aksi buruşturmuştu, ama ne söylerse söylesin aynı şeyi yapıyordu zaten. “Haberci şimdi rahatsız edilmemeli? Meşgul? Biraz beklemeniz gerekecek?” Uno sabırla başını salladı ve Ragan sırtını duvara verdi; bunu daha önce de yaşamışlardı.

Kim olduğunu öğrendikten sonra bile, Nynaeve Haberci'den ne beklediğini bilemiyordu, ama pislik beklemediği kesindi. O çorba, lahana ve patates gibi kokuyordu, tüm şehri emrinde dans ettiren bir adamın yiyeceği yemek değildi kesinlikle. Ve yalnızca iki hizmetkârı vardı ve ikisi de şehrin dışındaki kulübelerin en kabasından gelmiş olabilirdi.

Sıska nöbetçi, eğer unvanı buysa –silahı yoktu; belki ona da güvenilmiyordu–, içeriyi görebilecek kadar yaklaşmasına itiraz etmedi. İçerideki adam ve kadın birbirlerinden daha farklı olamazdı. Masema tepesindeki saç tutamını bile tıraşlamıştı ve ceketi kırışık ama temiz, düz kahverengi yündendi. Çizmeleri yıpranmıştı. Derine gömülü gözleri, her zaman ekşi olan ifadesini bir kaş çatışa döndürüyordu ve esmer yanağında, Ragan'ınkinin ayna tersi gibi görünen üçgen şeklinde solgun bir yara izi vardı, yalnız onunki yaşla daha da solmuştu ve gözüne biraz daha yakındı. Altın işlemeli mavi ipek elbise giymiş zarif kadın orta yaşlarına yaklaşmaktaydı ve belki güzel sayılmayacak kadar uzun burnu dışında oldukça çekiciydi. Beline kadar gelen siyah saçları sade, mavi bir ağ başlık ile toplanmıştı, ama ateş damlaları ile süslenmiş, altından, geniş bir kolye takmıştı. Bileziği kolyesi ile takımdı ve hemen hemen her parmağına mücevherli yüzükler takmıştı. Masema dişlerini çıkarmış, bir şeyin üzerine atılacakmış gibi görünürken, kadın azametli bir zarafetle duruyordu.

"...nereye giderseniz gidin sizi o kadar çok kişi takip ediyor ki," diyordu kadın, "sizin geldiğiniz yerde düzen duvarın üzerinden uçup gidiyor. Ne insanlar, ne malları güvende değil artık..."

"Lord Ejder tüm yasal bağları kırdı, ölümlü erkek ve kadınların yaptığı tüm yasal bağları." Masema'nın sesi hararetliydi, ama öfkeli değil, yoğundu. "Kehanetler, Lord Ejder'in bağlayan tüm zincirleri kıracağını söylüyor ve öyle de oldu. Lord Ejder'in aydınlığı bizi Gölge'den koruyacak."

"Burada tehdit olan Gölge değil, yankesiciler, kapkaççılar ve kafa kıranlar. Sizi takip edenlerden bazıları... çoğu... karşılığını ödemeden ve izin almadan dilediklerini dilediklerinden alabileceklerine inanıyor."

"Ölüm sonrasında, yeniden doğduğumuzda adalet olacak. Bu dünyanın malları için endişelenmek faydasız. Ama pekâlâ. Dünyevi adalet istiyorsan" –dudakları küçümseme ile kıvrıldı– "öyle olsun. Bundan sonra, hırsızlık yapan adamın sağ eli kesilecek. Bir kadına zor kullanan, onuruna hakaret eden, cinayet işleyen bir adam asılacak. Hırsızlık yapan ya da cinayet

işleyen kadın kırbaçlanacak. Bir suçlamada bulunan ve on iki tanık bulan olursa, yapılacak. Böyle buyruldu.”

“Nasıl dilerseniz, elbette,” diye mırıldandı kadın. Yüzünde hâlâ uzak bir zarafet vardı, ama sarsılmış gibi konuşmuştu. Nynaeve Ghealdan yasalarının nasıl işlediğini bilmiyordu, ama bu kadar da gelişigüzel olduğunu sanmıyordu. Kadın derin bir nefes aldı. “Bir de yiyecek meselesi var. Bunca kişiyi beslemek gittikçe güçleşiyor.”

“Lord Ejder’e gelen her erkek, kadın ve çocuğun karnı doymalı. Öyle olmalı! Altının bulunabildiği yerde yiyecek de bulunur ve dünyada çok fazla altın var. Altına çok fazla ilgi var.” Masema’nın başı öfkeyle savruldu. Kadına duyduğu öfkeyle değil, genel bir öfkeyle. Altına çok fazla ilgi duyanları bulup, öfkesini tepelerine yığmak ister gibiydi. “Lord Ejder yeniden doğdu. Dünyanın üzerinde Gölge asılı ve bizi yalnızca Lord Ejder kurtarabilir. Yalnızca Lord Ejder’e iman, Lord Ejder’in sözüne itaat. Başka her şey, küfür olmasa bile, faydasız.”

“Lord Ejder’in ismi Işık altında kutsansın.” Hazır bir yanıt gibiydi. “Artık yalnızca altın meselesi değil, Lord Haberci. Yeterli miktarlarda yiyecek bulmak ve nakletmek...”

“Ben lord değilim,” diye araya girdi adam ve şimdi öfkelenmişti. Dudaklarında tükürükle kadına doğru eğildi ve kadının yüzü değişmese de elleri elbisesini kavramak istermiş gibi seğirdi. “Lord Ejder’den başka lord yok, Işık onun içinde ve ben Lord Ejder’in mütevazı sesinden başka bir şey değilim. Bunu hatırla! Yüksek ya da alçak, küfür kırbaç kazanır!”

“Beni affedin,” diye mırıldandı mücevherlere bürünmüş kadın, bir kraliçenin sarayına yakışır bir tavırla eteklerini açıp reverans yaparak. “Dediğiniz gibi, elbette. Lord Ejder’den başka lord yok ve ben Lord Ejder’in mütevazı takipçisiyim... Lord Ejder’in ismi kutsansın... ve Haberci’nin bilgeliğini ve rehberliğini duymak için geldim.”

Masema elinin tersiyle ağzını sildi ve aniden buz kesti. “Çok fazla altın takıyorsun. Dünyevi malların seni baştan çıkarmasına izin verme. Altın pisliktir. Lord Ejder her şeydir.”

Kadın hemen parmaklarındaki yüzükleri çıkarmaya başladı ve daha İkincisi çıkmadan sıska adam yanına koşturdu, ceketinin cebinden bir kese çıkardı ve kadının mücevherleri içine bırakması için uzattı. Kolye ile bilezik de keseye gitti.

Nynaeve Uno’ya baktı ve tek kaşını kaldırdı.

“Her kuruş fakirlere gidiyor,” dedi adam ona zar zor işitilir bir sesle, “ya da paraya ihtiyaç duyan birine. Lanet bir tüccar bu lanet evi ona vermiş olmasa, lanet bir ahırda ya da şehrin dışındaki şu barakalardan birinde yatıyor olurdu.”

“Yemeği bir armağan olarak geliyor,” dedi Ragan aynı ölçüde sessizce. “Krallara layık yemekler getiriyorlardı. Ta ki onun biraz ekmek, çorba ya da yahni dışında her şeyi dağıttığını öğrenene kadar. Artık şarap bile çok az içiyor.”

Nynaeve başını iki yana salladı. Fakirler için para bulmanın bir yoluydu, herhalde. Fakir *olmayan* birini soy, tamam. Elbette, sonunda bu herkesi fakirleştirmekten başka işe yaramazdı, ama bir süre için iş görebilirdi. Uno ya da Ragan’ın her şeyi bilip bilmediğini merak etti. Başkalarına yardım etmek için para topladığını iddia edenler genelde büyük kısmını kendi ceplerine atardı ya da o parayı dağıtmaktan kaynaklanan güçten çok fazla hoşlanırlardı. Nynaeve, kendi kesesinden bir bakır para veren biri için, başka birinden bir altın kron koparan birinden daha iyi hisler duyuyordu. Çiftliklerini, dükkânlarını terk edip, bir sonraki öğünlerinin nereden geleceğini bilmeden bu... bu *Haberci*’yi takip edenler için ise hiç.

Odanın içinde kadın, eteklerini iyice açarak ve başını eğerek Masema’ya daha da derin bir reverans yaptı. “Bir kez daha Haberci’nin sözlerini ve rehberliğini dinleme onuruna erişene kadar. Lord Ejder’in ismi Işık altında kutsansın.”

Masema, dalgın dalgın kadına elini salladı, onu neredeyse unutmuştu bile. Koridorda bekleyenleri görmüştü ve o ekşi yüzde memnunluğa en çok yaklaşabilecek ifade ile onlara bakıyordu. Ama o kadar da yaklaşmıyordu. Kadın, Nynaeve ile iki adamı görmezden gelerek geçip gitti. Kırmızı ceketli sıska adam endişe içinde içeri girmelerini işaret ederken Nynaeve burnunu çekti. Biraz önce talep üzerine mücevherlerini teslim etmiş biri için, pek de hoş bir azameti vardı kadının.

Üç adam Sınırboyları tarzında, birbirlerinin önkollarını kavrayarak el sıkışırlarken, sıska adam kapının yanındaki yerine koşturdu.

“Barış kılıcının yanında olsun,” dedi Uno ve ardından Ragan da yankıladı.

“Barış Lord Ejder’in yanında olsun,” oldu yanıt, “ve onun Işığı hepimizi aydınlatsın.” Nynaeve’in nefesi kesildi. Sözlerin anlamı konusunda hiç kuşku yoktu; Işık kaynağı *Lord Ejder*’di. Adam bir de diğerlerine küfürden bahsediyordu! “Sonunda Işık’a mı geldiniz?”

“Biz Işık’ta yürüyoruz,” dedi Ragan dikkatle. “Hep yürüdüğümüz gibi.” Uno ifadesiz bir yüzle sustu.

Masema’nın ekşi hatlarında ihtiyatlı bir sabır gezindi. “Işık’a giden, ama Lord Ejder’den geçmeyen yol yok. Siz de sonunda yolu ve gerçeği göreceksiniz, çünkü siz Lord Ejder’i gördünüz ve yalnızca ruhlarını Gölge yutmuş olanlar görür ve inanmaz. Siz öyle adamlar değilsiniz, İnanacaksınız.”

Sıcağa ve yün şala rağmen Nynaeve’in kollarındaki tüyler diken diken oldu. Adamın sesinde büyük bir kesinlik vardı. Bu kadar yakından, kara gözlerindeki parıltının deliliğe yaklaştığını görebiliyordu. Adamın yanında, şimdiye dek gördüğü en kuduz Beyazpelerin ılımlı kalırdı. Aşağıdaki o adamlar efendilerinin solgun birer taklidiydi yalnızca.

“Sen, kadın. Günahı ve eti arkada bırakıp Lord Ejder’in Işığına gelmeye hazır mısın?”

“Ben elimden geldiğince Işık’ta yürüyorum.” Kendini Ragan kadar dikkatle konuşur bulunca sinirlendi. Bu adam kendini ne sanıyordu?

“Etle fazla ilgilisin.” Masema’nın bakışları kırmızı elbisesi ve sıkı sıkı sarındığı şalda dolaşırken kavurucuydu.

“Peki bununla neyi kastediyorsun?” Uno’nun gözleri şaşkınlık içinde irileşti ve Ragan kadını susturmak için küçük hareketler yaptı, ama Nynaeve susmayı ancak uçmak kadar başarabilirdi. “Bana nasıl giyineceğimi söyleme hakkına sahip olduğunu mu sanıyorsun?” Ne yaptığını fark etmeden şalı açtı ve dirseklerine indirdi; zaten hava çok sıcaktı. “Hiçbir erkek bu hakka sahip değildir, ne bana karşı, ne de başka herhangi bir kadına karşı! *Çıplak* dolaşmayı tercih etsem bile, seni hiç mi hiç ilgilendirmez!”

Masema bir an onun göğsüne –derin gözlerinde tek bir hayranlık ışığı yoktu, yalnızca ekşi bir horgörü vardı–, sonra başını kaldırıp yüzüne baktı. Uno’nun gerçek gözü ile resim gözü birbirinin tıpatıp aynısı gibi görünmeye başlamıştı ve kaş çatarak hiçliğe dikilmişlerdi. Ragan, kuşkusuz kafasının içinde kendi kendine homurdanarak irkildi.

Nynaeve kuvvetle yutkundu. Diline hâkim olmak buraya kadar. Hayatı boyunca belki ilk defa, aklına geleni düşünmeden söylediği için pişman oldu. Bu adam, formalite icabı bir mahkemeden sonra insanların ellerinin kesilmesini, insanların asılmasını emredebiliyorsa, başka neler yapabilirdi? Yönlendirebilecek kadar öfkeli olduğunu düşündü.

Ama yönlendirirse... Moghedien ya da Kara Aes Sedailer *gerçekten* Samara’da ise... *Ama yönlendirmezsem...* Boğazına kadar şala sarınmayı çok istiyordu. Ama adam bu şekilde bakarken değil. Zihninin gerilerinde bir şey, tam bir yün kafa olmamasını bağırıyordu –yalnızca erkeklerin gururu mantığı alt ederdi–, ama tekrar yutkunmamak için çaba göstermesi gerekse de, meydan okurcasına Masema’nın gözlerine baktı.

Adamın dudakları kıvrıldı. “Bu tür elbiseler erkekleri baştan çıkarmak için giyilir, başka sebepten değil.” Nynaeve adamın sesinin nasıl aynı anda hem bu kadar hararetli, hem bu kadar soğuk olabildiğini anlamıyordu. “Ete dair düşünceler zihni Lord Ejder’den ve Işık’tan uzaklaştırır. Erkeklerin gözlerini ve zihinlerini çeken elbiseleri yasaklamayı düşünmüştüm. Zamanlarını erkekleri cezbederek geçiren kadınlar ve kadınları cezbederek geçiren erkekler kavrulsun. Ta ki, gerçek sevincin yalnızca Lord Ejder ve Işık hakkında eksiksiz bir tefekküre dalmakta bulunabileceğini öğrenene dek.” Artık Nynaeve’e bakmıyordu. O kara, yakıcı bakışlar onun içinden geçiyor, uzak yerlere bakıyordu. “Meyhaneler ve güçlü içkiler satan yerler, insanların zihinlerini o eksiksiz tefekkürden uzaklaştıran her yer kapansın, yakılsın ve yıkılsın. Günah günlerimde o yerlere ben de sık sık gittim, ama şimdi içtenlikle pişmanım. Herkes de günahları için pişman olmalı. Yalnızca Lord Ejder ve Işık var! Başka her şey yanılsama, Gölge’nin kurduğu tuzaklar!”

“Bu Nynaeve al’Meara,” dedi Uno çabucak, adam nefes aldığında araya girerek. “İki Nehir’deki Emond Meydanı’ndan. Lord Ejder’in köyünden.” Masema’nın başı ağır ağır tek gözlü adama döndü ve Nynaeve bu fırsattan yararlanarak telaşla şalına sarındı. “Lord Ejder’le birlikte Fal Dara ve Falme’deydi. Falme’de Lord Ejder kurtardı onu. Lord Ejder onu annesi gibi seviyor.”

Başka zaman olsa Nynaeve adama iki çift laf eder, belki bir de kulaklarını yumruklardı. Rand onu *kurtarmamıştı* –en azından tam olarak değil– ve ondan yalnızca birkaç yaş büyüktü. Anneymiş! Masema yine ona döndü. Biraz önce gözlerinde yanan coşkun ışık şimdikinin yanında hiçti. Neredeyse parlıyordu gözleri.

“Nynaeve. Evet.” Konuşması hızlandı. “Evet! İsmini ve yüzünü hatırlıyorum. Kadınların arasında kutsanmış olan, Nynaeve al’Meara, Lord Ejder’in kutsal annesi hariç en yüksekte duran, çünkü sen Lord Ejder’in büyümesini seyrettin. Çocukken Lord Ejder’e baktın.” Nynaeve’in kollarını yakaladı, sert parmakları acı verecek şekilde sıktı, ama adam farkında değil

gibiydi. “Kalabalıklara Lord Ejder’in çocukluğunu, ilk bilgece sözlerini, ona eşlik eden mucizeleri anlatacaksın. Işık seni buraya Lord Ejder’e hizmet edesin diye yolladı.”

Nynaeve ne diyeceğini bilemedi. *Onun* gördüğü kadarıyla Rand’ın çevresinde mucize falan olmamıştı. Tear’da bazı şeyler *duymuştu,* ama bir *ta’veren*’in yaptıklarına mucize demek zordu. Gerçekten zor. Falme’de olanların bile mantıklı bir açıklaması vardı. Bir tür. Ve bilgece sözlere gelince, ondan duyduğu ilk bilgece sözler, bir daha kimseye taş atmayacağına dair hararetli yeminlerdi ve Nynaeve oğlanın küçük poposunu şaplakladıktan sonra etmişti onları da. O zamandan bu yana, ondan bilgece denebilecek tek söz duyduğunu sanmıyordu. Her durumda, Rand beşikten beri bilgece öğütler vermiş olsa, geceleri kuyrukluyıldızlar görülse ve gündüz gökyüzünde göstergeler belirse bile bu delinin yanında kalmazdı.

“Irmak aşağı gitmeliyim,” dedi dikkatle. “Ona katılmak için. Lord Ejder’e.” Bu ismi kendi kendine söz verdikten birkaç dakika sonra kullanmak dilini ekşitiyordu, ama Haberci’nin yanında Rand’ın “o” gibi basit bir şey olamayacağı açıktı. *Yalnızca sağduyulu davranıyorum. O kadar.* “Bir erkek bir meşedir, bir kadınsa söğüt,” derlerdi. Meşe rüzgârla savaşır ve kırılırdı, ama söğüt gerektiğinde eğilir ve hayatta kalırdı. Ama bu, eğilmekten hoşlanacağı anlamına gelmiyordu. “O... Lord Ejder... Tear’da. Lord Ejder beni oraya çağırdı.”

“Tear.” Masema ellerini çekti ve Nynaeve belli etmeden kollarını ovdu. Ama saklamak için çaba göstermese de olurdu; adam yine gözlerini uzaklara dikmişti. “Evet, işittim.” Aynı zamanda uzaklarda biriyle ya da kendi kendine konuşuyordu. “Amadicia da Ghealdan gibi Lord Ejder’in hizmetine girdiğinde, insanları Tear’a götüreceğim ve Lord Ejder’in ihtişamı ile aydınlanacağız. Tarabon’dan Arad Doman’a, Saldaea’dan Kandor’a, Sınırboyları’na, Andor’a, haberi yayacak müritler göndereceğim ve insanları Lord Ejder’in ayaklarına kapanmaya götüreceğim.”

“Bilgece bir plan... ah... ey Lord Ejder’in Habercisi.” Duyduğu en aptalca plandı. İşe yaramayacağından bahsetmiyordu bile. Bir sebepten, erkekler yaptığında aptalca planlar genellikle işe yarıyordu. Egwene’in iddia ettiğinin yarısı kadar kibirliyse, Rand bunca insanın ayaklarına kapanmasından zevk alabilirdi. “Ama biz... ben bekleyemem. Çağrıldım ve Lord Ejder çağırdığında basit ölümlüler itaat etmeli.” Bir gün, sırf bunu

yapmak zorunda kaldığı için Rand'ın kulaklarını yumruklayacaktı! “Irmak aşağı giden bir tekne bulmalıyım.”

Masema ona öyle uzun uzun baktı ki, Nynaeve endişelenmeye başladı. Sırtından aşağı, göğüslerinin arasından ter akmaya başladı ve sebebi yalnızca kısmen sıcaktı. O bakışlar Moghedien'i bile terletirdi.

Sonunda adam başını salladı, alev alev coşkunluk soldu ve geriye yalnızca her zamanki ekşi kaş çatışı kaldı. “Evet,” diye içini çekti. “Madem çağrıldın gitmelisin. Işık'la ve Işık'ta git. Daha düzgün giyin... Lord Ejder'in yakınları başka herkesten daha erdemli olmalılar... ve Lord Ejder ile Işığı hakkında tefekküre dal.”

“Bir ırmak teknesi?” diye ısrar etti Nynaeve. “Samara'ya ya da ırmak boyunda bir köye bir tekne geldiğinde haber alıyor olmalısın. Bana nerede tekne bulabileceğimi söylersen, bu... daha hızlı gitmemi sağlayabilir.” Daha “rahat” demek üzereydi, ama Masema için rahatlığın bir önemi olduğunu sanmıyordu.

“Ben bu tür şeylerle ilgilenmem,” dedi adam aksi aksi. “Ama haklısın. Lord Ejder emir verdiğinde hemen gitmelisin. Soracağım. Bir tekne bulunabilirse, sonunda biri bana haber verir.” Gözleri diğer iki adama kaydı. “O zamana kadar güvenliğini siz sağlayacaksınız. Bu şekilde giyinmekte ısrar ederse kötü düşünceli erkekleri kendine çeker. Yoldan sapmış bir çocuk gibi korunmalı, ta ki Lord Ejder'in yanına katılana kadar.”

Nynaeve dilini ısırdı. Eğer söğüt gerekiyorsa, meşe değil söğüt. Sinirini, bu ahmak adamın dileyebileceği her tür minneti taşıyan bir gülümseme ile maskeledi. Ahmak, ama tehlikeli bir ahmak. Bunu hatırlamak zorundaydı.

Bir kez daha el sıkışarak Uno ve Ragan çabucak veda ettiler ve birer kolunu tutarak, bir sebepten onu Masema'dan kaçırmaları gerektiğini düşünürcesine Nynaeve'i hızla dışarı sürüklediler. Daha onlar kapıya ulaşmadan Masema hepsini unutmuş gibiydi; kalın ellerinde şapkasını buruşturmakta olan, çiftçi ceketli, geniş yüzüne huşu dolmuş dürüst görünüşlü bir adamın yanında beklemekte olan sıska adama kaşlarını çatmıştı.

Nynaeve mutfağın önünden geçerken tek kelime etmedi. Gri saçlı kadın, arada yerinden hiç kıpırdamamış gibi hâlâ dişlerini emiyor ve çorbayı karıştırıyordu. Adamlar silahlarını alırken de dilini tuttu, geçitten çıkar, sokak denebilecek kadar geniş bir yere gelirken de tutmaya devam etti. Sonra hızla adamlara dönerek parmağını sırayla ikisinin de burnunun altında salladı. “Ne cüretle beni oradan öyle *sürüklersiniz?*” Yanlarından

geçenler sırıttı –adamlar hüzünle, kadınlar takdirle–, ama Nynaeve'in adamları ne için payladığına dair hiçbirinin en ufak fikri olamazdı. "Beş dakika daha izin verseniz bana bugün tekne bulmasını sağlayabilirdim! Bir daha bana el sürmeye kalkarsanız..." Uno öyle yüksek sesle hıhladı ki, Nynaeve irkilerek sustu.

"Beş lanet dakika daha kalsan *sana* lanet ellerini sürecek olan Masema olurdu. Ya da birinin sürmesini söylerdi ve o zaman lanet biri seni ele geçirirdi! Bir şeyin yapılmasını söylediği zaman, her zaman yapacak elli lanet el ya da yüz tanesi, hatta gerekirse bin tanesi oluyor!" Yanında Ragan ile uzun adımlarla sokaktan aşağı yürümeye başladı ve Nynaeve ya onlarla yürüyecek ya da yalnız kalacaktı. Uno, kadının peşinden geleceğini biliyormuş gibi yürümeye devam etti. Nynaeve neredeyse, sırf yanıldığını göstermek için başka sokağa sapacaktı. Takip etmesinin, sokak adı verilen bu tavşan deliklerinde kaybolmaktan korkması ile hiçbir ilgisi yoktu. Çıkış yolunu kendisi bulabilirdi. Eninde sonunda. "Senin sesindeki hararetin yarısı için lanet olası Taç Yüksek Konseyi Lordu'nu kırbaçlattı... kırbaçlattı!" diye hırladı tek gözlü adam. "Lord Ejder'i küçük gördüğü için, dedi. Barış! Lanet giysilerin hakkında yorum yapmak için ne lanet hakkı olduğunu sormak! Birkaç dakika iyi gidiyordun, ama sonunda yüzünü gördüm. Bir kez daha lanet adamı haşlamaya başlayacaktın. Yapabileceğin daha kötü tek şey, Lord Ejder'in lanet ismini söylemek olurdu. Buna küfür diyor. Karanlık Varlık'ın ismini söylesen daha iyi."

Başını sallarken Ragan'ın tepe tutamı savruldu. "Leydi Baelome'yi hatırlıyor musun, Uno? Tear'dan, Lord Ejder'in isminin duyulduğu ilk söylentiler gelmeye başlamıştı Nynaeve ve kadın Masema'nın işitebileceği bir yerde, 'Bu Rand al'Thor,' dedi ve adam sözlerine ara vermeden bir balta ve kütük istetti."

"*Bunun* için birinin kafasını mı kestirtti?" dedi Nynaeve inanmazlık içinde.

"Hayır," diye homurdandı Uno tiksinti içinde. "Ama sırf kadın adamın dediğini yaptıracağını fark ettiği zaman ayaklarına kapandığı için. Kadın dışarı sürüklendi, lanet bileklerinden kendi arabasının arkasına asıldı, sonra o sırada hangi köydeysek, bir ucundan diğer ucuna dek kamçılandı. Kadının kendi köylüleri bir avuç koyun mideli çiftçi gibi durdu ve seyretti."

"İş bittiği zaman," diye ekledi Ragan, "kadın merhameti için Masema'ya teşekkür etti. Tıpkı Lord Aleshin'in yaptığı gibi." Sesinde, Nynaeve'i huzursuz edecek bir vurgu vardı; bir ahlak dersi veriyordu ve

Nynaeve’in kafasına sokmaya kararlıydı. “Sebepleri vardı, Nynaeve. Masema’nın kazığa çaktırdığı ilk kelleler olmazdı onlarınki. Seninki de sonuncusu olmazdı. Ve sana yardım etmeye kalkarsak bizimki de beraber. Masema kimseyi kayırmaz.”

Nynaeve sonunda nefes almayı akıl etti. Masema bunca güce nasıl sahip olabilirdi? Hem de görünüşe göre yalnızca kendi takipçileri arasında değil. Ama diğer yandan, lordların ve leydilerin herhangi bir çiftçiden daha büyük aptallar olmamaları için bir sebep yoktu; Nynaeve’e göre pek çoğu daha da aptaldı. O yüzüklü ahmak kadın kuşkusuz bir leydi idi; hiçbir tüccar ateş damlaları takmazdı. Ama kuşkusuz Ghealdan’ın kanunları, mahkemeleri ve yargıçları vardı. Kraliçe ya da kral neredeydi? Ghealdan’da hangisinin olduğunu hatırlayamıyordu. İki Nehir’de hiç kimsenin krallar ve kraliçeler ile işi olmazdı, ama krallar ve kraliçeler, lordlar ve leydiler bu işe, adaletin yerine gelmesine yararlardı. Ama Masema burada her ne yapıyorsa onu ilgilendirmezdi. Endişelenmesi gereken, delinin tekinin kendilerini çizmesinin altında ezmesine izin veren bir sürü embesilden daha önemli sorunları vardı.

Yine de merakını dizginleyemedi. “Erkeklerle kadınların birbirlerine bakmalarını engellemeye çalışmak hakkında söylediklerinde içten miydi? Evlilik ya da çocuk olmazsa ne olacağını sanıyor? Sırf Rand al’Thor hakkında düşünsünler diye, bir sonraki sefere insanların çiftçilik, dokumacılık ya da ayakkabıcılık yapmasını mı engelleyecek?” İsmi bilerek söylemişti. Bu ikisi bir iğne düşecek olsa ürkerek, Masema gibi Rand’a “Lord Ejder” demeye başlıyorlardı. “Size şunu söyleyeyim. Kadınlara nasıl giyineceklerini söylemeye kalkarsa, *gerçekten* isyan başlatır. Ona karşı bir isyan.” Samara’da, Kadın Kurulu’na benzer bir şey olmalıydı... çoğu yerde olurdu, ama başka isimler altında, hatta bazen resmi bir düzenleme olmadan; erkeklerin halledecek sağduyuya sahip olmadığı meseleler her zaman bulunurdu. Ve kuşkusuz uygunsuz giyinen kadınları uyarabilecek, uyaran bir kurul olurdu bu, ama bu bir erkeğin burnunu sokması ile aynı şey değildi. Kadınlar erkeklerin işlerine karışmazdı... eh, gerektiğinden fazla değil... ve erkekler de kadınlarınkine karışmamalıydı, “Ve herhalde erkekler de meyhanelerin falan kapanmasına aynı şekilde tepki verirdi. Arada bir burnunu içki kupasına sokmadığı için ağlaya ağlaya uyumayacak adam tanımadım daha.”

“Belki yapar,” dedi Ragan, “belki yapmaz. Bazen emirler verir, bazen onları unutur ya da daha önemli bir konu çıktığı için erteler. Takipçilerinin

sızlanmadan neleri kabul ettiğini duysan şaşardın," diye ekledi kuru kuru. O ve Uno'nun, iki yanını almış, sokaktaki adamları ihtiyatla gözlemekte olduklarını fark etti Nynaeve. Ona bile, bir yürek atışı için gerekecek sürede kılıçlarını çekebilirlermiş gibi görünüyorlardı, Masema'nın talimatlarını yerine getirmeyi düşünüyorlarsa, bir daha düşünmeleri gerekecekti.

"Lanet evliliğe karşı değil," diye hırladı Uno. Tepsisinde etli börek satan bir adama öyle sert baktı ki, adam ellerinde börek tutan iki kadının parasını almadan dönüp kaçtı. "Bir kocan olmadığını hatırlamazsa şanslı say kendini. Aksi halde Lord Ejder'in yanına bir kocayla dönersin. Bazen üç dört bekâr adam ve kadın seçiyor ve lanet olası onları evlendiriyor. Çoğu o güne dek birbirlerini görmemiş oluyor. O lanet güvercin mideli toprak kurtları bundan şikâyet etmiyorlarsa, lanet ağızlarını biraları için açarlar mı sanıyorsun?"

Ragan alçak sesle bir şeyler mırıldandı, fakat Nynaeve gözlerini kısmasına yetecek kadarını yakaladı. "Lanet olası bazı erkekler ne kadar şanslı olduklarını bilmiyorlar." Böyle demişti. Ve Nynaeve'in dik bakışlarını fark etmemişti bile. Kadını çuvala tıkılmış domuz gibi kaçırmaya kalkacak kişilere karşı sokağı taramakla fazla meşguldü. Nynaeve'in içinden şalı çıkarıp atmak geçti. Adam burun çekmesini de duymamış gibiydi. Erkekler dilediklerinde çekilmez ölçüde kör ve sağır olabiliyorlardı.

"En azından benim mücevherlerimi çalmaya kalkmadı," dedi Nynaeve. "Kendi mücevherlerini ona veren aptal kadın kimdi?" Masema'nın takipçilerinden biri olduysa pek akıllı sayılmazdı.

"O," dedi Uno, "Alliandre idi, Işığın Kutsanmışı, lanet Ghealdan Kraliçesi. Ve siz güneylilerin sıralamayı sevdiği gibi daha bir yığın unvanı var."

Nynaeve ayağını bir taşa çarptı ve düşecek oldu. "Demek böyle yapıyor," diye bağırdı, adamların yardım etmek için uzanan ellerini silkeleyerek. "Eğer *kraliçe* onu dinleyecek kadar aptalsa, Masema'nın dilediğini yapabilmesine şaşmamak gerekir."

"Aptal değil," dedi Uno keskin bir sesle. Kadına dik dik baktı, sonra dönüp sokağı gözetlemeye devam etti. "Akıllı bir kadın. Kendini bir yabanatının üzerinde bulduğunda, eğer lanet bir çizmeye dolan suyu boşaltacak kadar aklın varsa, hangi lanet yöne gidiyorsa o tarafa gidersin. Masema yüzüklerini aldı diye aptal olduğunu mu sandın? Kadın, onun yanına gelirken mücevher takmayı bırakırsa adamın daha fazlasını istemeye

başlayabileceğini bilecek kadar akıllı. İlk seferinde Masema ona gitti... o zamandan bu yana tersi oldu... ve gerçekten de kadının yüzüklerini lanet parmaklarından aldı. Saçlarında bir inci kolye vardı ve Masema ipi koparıp bütün incileri de aldı. Kadının huzurundaki bütün leydiler diz çöküp lanet şeyleri yerden topladılar. Alliandre bile birkaçını topladı."

"Bu bana pek akıllıca gelmedi," dedi Nynaeve cesurca. "Bence bu korkaklıktan başka bir şey değil." *Sırf baktı diye kimin dizleri titriyordu acaba?* diye sordu bir ses kafasının içinde. *Kim seller gibi ter döküyordu?* En azından onunla yüzleşmeyi başardım. *Yaptım. Söğüt gibi eğilmek, bir fare gibi büzülmek demek değildir.* "Kadın kraliçe, değil mi?"

İki adam o sinir bozucu tavırla bakıştılar ve Ragan sessizce konuştu, "Anlamıyorsun, Nynaeve. Biz Ghealdan'a geldiğimizden beri Işığın Kutsadığı Taht'ta oturan dördüncü kişi Alliandre. Masema kalabalıkları çekmeye başladığında tacı Johanin takıyordu, ama Masema'nın zararsız bir deli olduğunu düşündü ve kalabalıklar büyür, asilleri buna bir son vermeleri gerektiğini söylerken bile hiçbir şey yapmadı. Johanin bir av kazasında öldü..."

"Av kazasıymış!" diye araya girdi Uno alayla. Ona bakan bir seyyar satıcı iğne dolu tepsisini düşürdü. "Lanet bir yabandomuzu mızrağının başını sonundan ayıramıyorsa değil. Lanet güneyliler ve onların lanet Evler Oyunu!"

"Ve ardından tahta Ellizelle çıktı," diye devam etti Ragan. "Kadın ordusuna kalabalıkları dağıtma emri verdi, ama sonunda çatışmalar zirveye çıktı ve ordu kovalandı."

"Lanet asker müsveddeleri," diye mırıldandı Uno. Kullandığı dil konusunda Nynaeve'in onunla yine konuşması gerekecekti.

Ragan başını sallayarak onayladı, ama kaldığı yerden devam etti. "Bunun üzerine Ellizelle'in zehir içtiğini söylüyorlar, ama nasıl ölmüş olursa olsun, ardından Teresia geldi ve taç giymesinden sonra on gün tahtta kaldı, Jehannah'nın dışında Masema'yı dinlemek için toplanan on bin kişinin üzerine iki bin asker sürene dek. Askerler püskürtüldükten sonra kadın tahttan vazgeçip zengin bir tüccarla evlendi." Nynaeve inanmazlık içinde ona bakakaldı ve Uno hıhladı. "Söyledikleri bu," diye devam etti genç adam. "Elbette, bu topraklarda sıradan biri ile evlenmek, taht üzerindeki hakkından sonsuza dek vazgeçmek demek ve Beron Goraed, damarlarında asil kan akan genç ve güzel bir kadınla evlenmek hakkında ne düşünüyor olursa olsun, adamın, Alliandre'nin hizmetkârlarından yirmi kişi

tarafından yatağından alındığını ve sabahın köründe düzenlenen düğün için Jheda Sarayı'na sürüklendiğini duydum. Alliandre, daha gün doğmadan tacını takarken, Teresia gidip kocasının kır evinde yaşamaya başlamış. Ve yeni kraliçe Masema'yı sarayına çağırtıp, bir daha rahatsız edilmeyeceğini bildirdi. İki hafta sonra, artık *kraliçe Masema*'nın ayağına gidiyordu. Onun vaaz ettiklerine gerçekten inanıyor mu, bilmiyorum; ama iç savaşın eşiğinde, Beyazpelerinlerin müdahale etmek için bekledikleri bir ülkede tahta geçip, düşünebildiği tek yöntemle kargaşayı engellediğini biliyorum. İşte bu bilge bir kraliçe ve güneyli olsa bile bir erkek böyle bir kraliçeye hizmet etmekten gurur duyar."

Nynaeve ağzını açtı ve Uno kayıtsız bir sesle konuşunca ne diyeceğini unuttu, "Bizi takip eden lanet bir Beyazpelerin var. Arkana bakma, kadın. Bundan daha fazla lanet aklın var."

Gözlerini önünden ayırmamak için gösterdiği çabayla Nynaeve'in boynu gerildi; sırtındaki tüyler diken diken oldu. "Bir sonraki köşeden dön, Uno."

"Bu bizi anacaddeden ve lanet kapılardan uzaklaştırır. Lanet kalabalığın içinde kaybolabilirdik."

"Dön dedim!" Nynaeve ağır ağır nefes aldı ve daha az tiz bir sesle konuştu. "Onu görmem gerek."

Uno öyle fena kaş çattı ki, on adım ilerideki insanlar yolundan kaçışmaya başladı, ama karşılarına çıkan ilk yan sokağa daldılar. Dönerlerken Nynaeve başını azıcık çevirdi ve küçük, taş meyhane görüş alanını kapamadan önce göz ucuyla baktı. Göğsünde alev alev bir güneş bulunan kar beyazı pelerin seyrek bir kalabalığın içindeydi. O güzel yüzü, göreceğinden emin olduğu yüzü tanımamak imkânsızdı. Galad'dan başka hiçbir Beyazpelerin'in onu takip etmek için sebebi olamazdı ve hiçbiri Uno ile Ragan'ı takip etmeye kalkmazdı.

40
Çark Dokuyor

Bina Galad'ı gizler gizlemez, Nynaeve'in gözleri ilerideki sokağa kaydı. İçinde kabaran öfke Galadedrid Damodred kadar kendisini de hedef alıyordu. *Seni akılsız yün kafa!* Tüm diğerleri gibi dar bir sokaktı, yuvarlak taşlarla döşenmişti ve iki yanına gri dükkânlar, evler, meyhaneler dizilmişti. Seyrek bir akşam kalabalığı sokağı dolduruyordu. *Kasabaya gelmesen seni asla bulamazdı!* Herhangi birini gizleyemeyecek kadar seyrekti insanlar. *Gidip Haberci'yi görmen gerekiyordu, değil mi? Moghedien buraya gelemeden Haberci'nin seni uzaklara kaçıracağına inanman gerekiyordu! Kendinden başka kimseye güvenemeyeceğini ne zaman öğreneceksin?* Bir anda seçimini yaptı. Galad o köşeyi dönüp onları göremeyince dükkânlara ve meyhanelere bakmaya başlayacaktı.

"Bu taraftan." Eteklerini toplayarak en yakın geçide koştu ve sırtını duvara verdi. Bunu ne kadar sinsice yapmış olursa olsun kimse dönüp ona bir daha bakmadı ve bunun, Samara'da işlerin ne durumda olduğu konusunda neler anlattığını düşünmek istemiyordu. Daha ayaklarını yan yana koyamadan Uno ile Ragan da yanına gelmiş, tozlu, kirli geçitte Nynaeve'i biraz daha öteye, eski, parça parça bir kova ile halkalarının içinde ufalanıverecek kadar kurumuş bir yağmur fıçısının arkasına itmişlerdi. En azından Nynaeve'in istediğini yapıyorlardı. Gergin elleri omuzlarının arkasındaki uzun kılıç kabzalarında, kadın istese de istemese de onu korumaya hazır görünüyorlardı. *Bırak korusunlar, seni aptal! Kendini koruyabileceğini mi sanıyorsun?*

Kesinlikle yeterince öfkelenmişti. Onca insan içinde Galad! Sirkten ayağını dışarı asla atmamalıydı! Aptalca bir kapris, her şeyi mahvedebilecek bir kapris. Masema'ya karşı nasıl yönlendiremediyse,

burada da yönlendiremezdi. Moghedien ya da Kara Aes Sedailerin Samara'da olması olasılığı güvenliği için bu iki adama güvenmesini gerektiriyordu. Bu öfkesine sıkı sıkı hâkim olması için yeterliydi; arkasındaki taş duvarda dişleri ile bir delik açabilirdi. Aes Sedailerin neden Muhafızları olduğunu anlıyordu... en azından Kızıllar dışında hepsinin. Kafasının içinde, biliyordu. Yüreğinde, hırlamak istemesine sebep oluyordu.

Galad sokaktaki insanların arasında ağır ağır ilerleyerek, aranarak belirdi. Mantık yoluna devam etmesi gerektiğini söylüyordu... etmeliydi, ama hemen hemen aynı anda bakışları geçide takıldı. Üçüne. Memnun olmuş ya da şaşırmış görünme inceliğini bile göstermedi.

Galad geçide dönerken, Uno ile Ragan birlikte hareket ettiler. Tek gözlü adam göz açıp kapayana kadar kılıcını çekti ve Ragan önce Nynaeve'i dar geçidin daha da arkalarına itmek için duraksadıktan sonra takip etti. Arka arkaya pozisyon aldılar; Galad Uno'yu geçse bile, yine de Ragan ile yüzleşmesi gerekecekti.

Nynaeve dişlerini gıcırdattı. Bütün bu kılıçları gereksiz, faydasız kılabilirdi; Gerçek Kaynak'ı, omzunun arkasında göremediği, kucak açmasını bekleyen bir ışık gibi hissedebiliyordu. Yapabilirdi. Bir cesaret edebilse.

Galad geçidin ağzında durdu, pelerinini arkaya attı ve bir elini kayıtsızca kılıcının kabzasına götürdü. Çelikten bir yayın zarafetine sahipti. Parlak zırhı olmasa bir baloda olduğu sanılabilirdi.

"İkinizi de öldürmek istemiyorum, Shienarlı," dedi sakin sakin Uno'ya. Nynaeve, Elayne ile Gawyn'in Galad'ın kılıç becerilerinden bahsetmesini duymuştu, ama ilk defa anlattıkları kadar iyi olabileceğini fark etti. En azından, o o kadar iyi olduğunu düşünüyordu. Kılıçlarını çıkarmış iki deneyimli askerin karşısındaydı ve bir kurt köpeğinin iki kucak köpeğini süzmesi gibi süzüyordu onları; kavga istemeyen, ama ikisini de alt edebileceğinden kesinlikle emin biri gibi. Bakışlarını iki adamdan ayırmadan Nynaeve'e hitap etti. "Başka biri olsa bir dükkâna ya da hana saklanabilirdi, ama sen asla beklenen şeyi yapmazsın. Seninle konuşmama izin verir misin? Beni bu adamları öldürmeye zorlamana gerek yok."

Gelip geçenlerin hiçbiri durmuyordu, ama üç adam görüş alanını kapatıyor olsa da, bazı kafaların dönüp, Beyazpelerin'in dikkatini neyin çektiğine baktığını görebiliyordu. Kılıçları da görüyorlardı elbette. O zihinlerde söylentiler doğacak, kırlangıçlardan da hızlı yayılacaklardı.

“Geçmesine izin verin,” diye emir verdi. Uno ile Ragan yerlerinden kıpırdamayınca daha da sert bir sesle tekrarladı. O zaman ağır ağır, dar geçidin izin verdiğince kenara çekildiler. İkisi de tek kelime etmemiş olmasına rağmen homurdanır gibi bir tavır içindeydiler. Galad hızla yaklaştı; Shienarlıları unutmuş gibi görünüyordu. Nynaeve buna inanmanın hata olacağını düşünüyordu; tepe tutamlı adamların inanmadığı açıktı.

Terkedilmişler dışında, o sırada görmekten daha az hoşlanacağı başka adam düşünemiyordu, ama önüne dikilen bu yüzle, sıklaşan nefesinin, yürek atışlarının çok farkındaydı. Saçmaydı bu. Adam neden çirkin olamıyordu ki? Ya da en azından sıradan.

“Takip ettiğini bildiğimi biliyordun.” Sesinde güçlü bir suçlama tınısı vardı, ama Nynaeve onu ne ile suçladığından emin değildi. Beklediğim, istediğim gibi davranmamakla herhalde, diye düşündü hüzünle.

“Seni tanır tanımaz tahmin ettim, Nynaeve. Genellikle çok şey görüp pek azını belli ettiğini hatırlıyorum.”

İltifatlarla kafasını karıştırmasına izin vermeyecekti. Valan Luca’nın onu ne hale getirdiğine bakması yeterliydi. “Ghealdan’da ne yapıyorsun? Altara’ya gideceğini sanıyordum.”

Adam bir an o kara, güzel gözlerle ona bakakaldı, sonra aniden kahkaha attı. “Tüm dünyada, Nynaeve, ancak sen benim sana sormam gereken soruyu bana sorabilirsin. Pekâlâ. Sana yanıt vereceğim, ama tam tersi olmalıydı. Altara’da Salidar’a gitme emri almıştım, ama tüm emirler değişti. Bu Haberci denen adam... Sorun ne? Hasta mısın?”

Nynaeve yüzündeki ifadeyi silmeye çalıştı. “Elbette değilim,” dedi sinirle. “Sağlığım oldukça yerinde, çok teşekkür ederim.” Salidar! Elbette! İsim, Aludra’nın ateş çubukları gibi kafasında patlamıştı. Kaç zamandır beynini altüst ediyordu ve Galad hatırlamaya çalıştığı şeyi kayıtsızca söyleyivermişti. Bir de Masema bir an önce tekne bulabilse. Bir de Galad’ın onları ele vermesini engelleyebilse. Uno ile Ragan’ın onu öldürmesine izin vermeden, elbette. Elayne ne derse desin, Nynaeve onun ağabeyinin dilim dilim doğranmasını takdir edeceğine inanmazdı. Adamın, Elayne’in yanında olmadığına inanma ihtimali de aynı ölçüde küçüktü. “Seni görmenin yarattığı şoku atlatamadım.”

“Sienda’dan kaçtığınızı öğrendiğimde benim geçirdiğim şokun yanında küçük kalır.” Sertlik bu güzel yüze talihsizlik ölçüsünde yakışıyordu, ama ses tonu tüm etkiyi gideriyordu. Biraz. Yatma zamanından sonra evden kaçıp ağaca tırmanan küçük bir kıza ders verir gibiydi. “Endişeden yatağa

düşecektim neredeyse. Işık aşkına kafanızda ne vardı? Nasıl bir riske girdiğinizin farkında mısınız? Hem de onca yer arasında burayı seçiyorsunuz. Elayne hep atını dörtnala koştururken eyerlemeyi seçer, ama en azından senin aklının daha başında olduğunu sanıyordum. Bu sözde Haberci...” Sustu ve diğer iki adamı süzdü. Uno kılıcının ucunu yere dayamış, yara izleri ile dolu ellerini üzerinde kavuşturmuştu. Ragan kendi kılıcının kenarını İncelemeye dalmış gibiydi.

“Söylentiler duydum,” diye devam etti Galad yavaşça, “Shienarlı olduğunu söyleyen söylentiler. O adamın işlerine karışacak kadar akılsız *olamazsınız*.” Cümlesinde, Nynaeve’in canını sıkacak kadar vurgulu bir soru ifadesi vardı.

“Bunların ikisi de Haberci değil, Galad,” dedi alayla. “Bir süredir tanıyorum onları ve bu konuda seni temin edebilirim. Uno, Ragan, ayak tırnaklarınızı kesmeyi düşünmüyorsanız o şeyleri kaldırın. Ee?” Denileni yapmadan önce duraksadılar, Uno kendi kendine homurdanarak dik dik bakmaya başladı, ama sonunda kılıçlarını kaldırdılar. Erkekler genelde kararlı bir sese tepki verirlerdi. Çoğu. En azından bazen.

“Öyle olduklarını düşünmemiştim zaten, Nynaeve.” Galad’ın sesi kadınınkinden de kuruydu ve Nynaeve’in tüylerinin diken diken olmasına sebep oldu, ama sözlerine devam ettiğinde üstün bir tavırla değil, sıkkın bir tavırla konuştu. Ve endişeli. Ki bu Nynaeve’i daha da sinirlendirdi elbette. Kalbinin çırpınmasına sebep olan *bu adamdı* ve bir de endişelenme cüretini gösteriyordu. “Sen ve Elayne burada nasıl bir belaya bulaştınız bilmiyorum ve ikinizi de incinmeden çıkarabildiğim sürece aldırmıyorum da. Irmak ticareti ağır gidiyor, ama birkaç gün içinde uygun bir tekne uğrayacaktır. Sizi nerede bulabileceğimi söyle, Altara’da bir yere gidebilmenizi sağlayayım. Oradan Caemlyn’e geçebilirsiniz.”

Elinde olmadan Nynaeve’in ağzı açık kaldı. “Bize bir gemi bulmayı mı düşünüyorsun?”

“Şimdilik tek yapabileceğim bu.” Adam özür diler gibi konuşmuştu ve kendi kendine tartışıyormuş gibi başını iki yana salladı. “Güvenliğiniz için eşlik edemem size; burada görevliyim.”

“Seni görevinden alıkoymak istemeyiz,” dedi Nynaeve, biraz nefes nefese. Yanlış anlamak istiyorsa, bırak anlasındı. Onları kendi hallerine bırakmasından fazlasını umut edememişti.

Galad kendini savunma ihtiyacı hissetti. “Sizi yalnız başınıza göndermek güvenli değil, ama tüm sınır patlamadan önce tekne sizi

uzaklaştırır. Eninde sonunda patlayacak; tek gereken bir kıvılcım ve başkası yapmasa bile Haberci çakacak kıvılcımı. Caemlyn'e dönmeye bakmalısınız, sen ve Elayne. Tek istediğim, oraya gideceğinize dair söz vermeniz. Artık Kule size göre bir yer değil. Ya da..." Çenesini kapadı, ama devam edip Egwene'in ismini de verse olurdu.

Galad'ın da bir tekne aramasının bir zararı olmazdı. Masema meyhaneleri kapattırmayı düşündüğünü unutabiliyorsa, tekne buldurmayı da unutabilirdi. Özellikle de, uygun bir unutkanlık hastalığının Nynaeve'in burada kalmasına ve planlarına dahil olmasına sebep olacağını düşünüyorsa. Zararı olmazdı... eğer Galad'a güvenebilirse. Güvenemezse, o zaman tek umudu o kılıcı düşündüğü kadar iyi kullanamıyor olmasıydı. Can sıkıcı bir düşünce, ama güvenilir çıkmazsa olabileceği... *olacağı* kadar can sıkıcı değil.

"Ben neysem oyum Galad ve Elayne de öyle." Masema'nın karşısında kaçamaklı konuşmak Nynaeve'in ağzında kötü bir tat bırakmıştı. Küçük bir Beyaz Kule tarzı ayak oyunundan daha fazlasını yapamazdı şu anda. "Ve sen de artık neysen osun." Adamın beyaz pelerinine bakarak anlamlı anlamlı kaşlarını kaldırdı. "O tipler Kule'den ve yönlendirebilen kadınlardan nefret eder. Madem artık onlardan birisin, bir saat içinde ellinizin birden peşime düşmeyeceğini, hücreye tıkamayınca sırtıma bir ok yollamayacağını neden düşüneyim? Ve Elayne'in de."

Galad'ın başı sinirle savruldu. Ya da belki alınmıştı. "Sana kaç sefer söylemem gerek? Kız kardeşime zarar verilmesine asla izin vermem. Ya da sana."

Sonradan düşünüldüğünü açıkça ifade eden bir duraklamadan sonra adının eklenmesine canının sıkılması gerçekten de sinir bozucuydu. Sırf bir adamın gözleri aynı anda hem eritici, hem delici olabiliyor diye aklı başından giden aptal bir kız değildi ki! "Madem öyle diyorsun," dedi ona ve adam başını yine savurdu.

"Bana nerede kaldığınızı söyle, uygun bir tekne bulur bulmaz haber getireyim ya da göndereyim."

Elayne haklıysa, bu adam Üç Yemin'i etmiş bir Aes Sedai'den daha fazla yalan söyleyemezdi, ama yine de Nynaeve duraksadı. Burada yapacağı bir hata son hatası olabilirdi. Kendi adına risk almaya hakkı vardı, ama bu iş Elayne'i de ilgilendiriyordu. Thom ve Juilin'i de; kendileri ne düşünürlerse düşünsünler, hepsi Nynaeve'in sorumluluğu altındaydı. Ama

burada olan Nynaeve’di ve kararı onun vermesi gerekiyordu. Dürüst olmak gerekirse, başka karar verebileceğinden değil.

“Işık, kadın, başka ne yapmamı istiyorsun?” diye hırladı Galad, Nynaeve’in omuzlarını yakalayacakmış gibi ellerini yan kaldırarak. Uno’nun kılıcı parlak bir çelik çakması ile aralarına girdi, ama Elayne’in ağabeyi bir dal parçasıymış gibi yana ittirdi onu ve daha fazla dikkat etmedi. “Size zarar vermeyi düşünmüyorum, ne şimdi, ne de başka zaman; annemin adıyla yemin ederim. Neysen o olduğunu söyledin, değil mi? Ne olduğunu biliyorum. Ne olmadığını da biliyorum. Bunu giymemin sebeplerinden biri de,” kar beyazı pelerininin kenarına dokundu, “Kule’nin sizi, sen, Elayne ve Egwene’i, ne olmadığınızı bildikleri halde, Işık bilir ne sebepten uzaklara göndermiş olması. Kılıç tutmayı yeni öğrenmiş bir oğlan çocuğunu savaşa göndermekten farkı yok ve onları asla affetmeyeceğim. İkinizin de o yoldan vazgeçmeniz için hâlâ zaman var; o kılıcı taşımanız gerekmiyor. Kule, sen ya da kardeşim için çok tehlikeli, özellikle de şimdi. Dünyanın yarısı sizin için fazla tehlikeli oldu! Bırakın güvenliğe kavuşmanıza yardım edeyim.” Sesindeki gerginlik kayıp gitti, ama yerine boğuk bir tını geldi. “Yalvarırım, Nynaeve. Elayne’in başına bir şey gelecek olursa... Egwene’in de yanınızda olduğunu dileyeceğim neredeyse...” Elini saçlarından geçirdi, onu ikna etmek için bir yol arayarak iki yanına bakındı. Uno ve Ragan kılıçlarını ona saplamak için hazır bekliyorlardı, ama onları görmüyormuş gibiydi. “Işık adına, Nynaeve, lütfen izin ver de elimden geleni yapayım.”

Nynaeve’in zihnindeki dengeyi sonunda bozan basit bir şeydi. Ghealdan’daydılar. Bir kadının yönlendirebilmesini suç sayan tek yer Amadicia idi ve ırmağın karşı kıyısındaydılar. Geriye yalnızca, Galad’ın Elayne’e karşı görevlerine karşılık, Işığın Evlatları’na ettiği yemin kalıyordu. Nynaeve tercihini kan bağından yana kullandı. Dahası, adam gerçekten de Uno ile Ragan’ın öldürmesine izin verilmeyecek kadar muhteşemdi. Kararında etkili olduğundan değil elbette.

“Valan Luca’nın gösterisindeyiz,” dedi sonunda.

Adam gözlerini kırpıştırdı ve kaşlarını çattı. “Valan Luca’nın?.. Yani sirklerden birinde mi?” Sesinde inanmazlık tiksinti ile savaşıyordu. “Işık aşkına, öyle bir grubun içinde ne işiniz var? O tür gösteriler yapanlar... Boş ver. Paraya ihtiyacınız varsa ben biraz bulabilirim. Doğru düzgün bir hana yerleşmenize yetecek kadar.” Adamın sesi, istediğinin yapılacağından emin olduğunu söylüyordu. “Birkaç kronla size yardımcı olabilir miyim?” ya da,

“Sizin için bir oda bulmamı ister misiniz?” değil. Onların handa kalması gerektiğini düşünüyordu ve bu yüzden handa kalacaklardı. Adam Nynaeve’in bir geçide dalacağını bilecek kadar gözlem yapmış olabilirdi, ama anlaşılan onu hiç tanımamıştı. Dahası, Luca ile kalmaları için sebepler vardı.

“Tüm Samara’da tutulmamış tek bir oda, tek bir samanlık kalmış mıdır acaba?” diye sordu, niyetlendiğinden daha aksi bir sesle. “Eminim ben bulabilirim...”

Nynaeve adamın sözünü kesti. “Bizi arayan herhangi birinin son bakacağı yer sirkler olur.” En azından Moghedien dışında herhangi birinin son bakacağı yer orası olurdu. “Mümkün olduğunca gözlerden uzak kalmamız gerektiğine katılmıyor musun? *Gerçekten* bir oda bulsan bile, büyük olasılıkla önce birini odasından çıkarttırman gerekir. Bir Işığın Evladı iki kadın için oda buluyor, ha? Bu çenelerin açılmasını ve gözlerin gübre yığınına çekilen sinekler gibi üzerimize dönmesine sebep olur.”

Adam bundan hoşlanmadı, yüzünü buruşturdu ve bu onların suçuymuş gibi Uno ile Ragan’a dik dik baktı, ama mantık görünce anlayacak kadar akıllıydı. “İkiniz için de uygun bir yer değil, ama muhtemelen şehir içindeki herhangi bir yerden daha güvenli. Madem sonunda Caemlyn’e gitmeyi kabul ettin, daha fazla konuşmayacağım.”

Nynaeve yüzünü ifadesiz tuttu ve onun dilediğini düşünmesine izin verdi. Vermediği bir sözü verdiğini düşünüyorsa, bu onu ilgilendirirdi. Ama onu sirkten olabildiğince uzak tutması gerekecekti. Kız kardeşini o payetli beyaz pantolon içinde bir kez görürse, patlatacağı şamata Masema’nın çıkartacağı her tür isyanı gölgeleyecek nitelikte olurdu. “Ama sirkten uzak durman gerek. En azından bir gemi bulana kadar. O zaman gece çökerken göstericilerin arabalarına gel ve Nana’yı sor.” Adam, eğer böyle bir şey mümkünse, bundan daha az hoşlandı, ama Nynaeve kararlılıkla susturdu onu. “Sirklerin yanında tek bir Işığın Evladı görmedim. Sen bir tanesini ziyaret edecek olursan, sence insanlar fark edip neden diye sormaz mı?”

Adamın gülümsemesi yine de muhteşemdi, ama gereğinden fazla diş teşhir ediyordu. “Görünüşe göre her şeye bir yanıtın var. En azından oraya kadar sana eşlik etmeme itirazın var mı?”

“Elbette var. Zaten bir sürü söylenti çıkacak. Burada durup konuştuğumuzu yüz kişi fark etmiştir.” Artık üç adamın arkasından sokağı göremiyordu, ama geçenlerin geçide hâlâ bakmakta olduklarından kuşkusu

yoktu ve Uno ile Ragan bu sefer kılıçlarını kınlarına sokmamışlardı. “Ama bana eşlik edersen, on kat fazla kişi tarafından görülürüz.”

Adamın irkilmesi hem hüzünlü, hem neşeliydi. “Her şey için bir yanıtın var,” diye mırıldandı. “Ama hakkın da var.” Olmamasını dilediği açıktı. “Beni dinleyin, Shienarlılar,” dedi başını çevirerek ve aniden sesi çelik gibi sertleşti. “Adım Galadedrid Damodred ve bu kadın benim korumam altında. Yol arkadaşına gelince, saçının tek teline zarar gelmemesi için canımı versem küçük bir kayıp sayarım. İkisi de en ufak zarara uğrayacak olsa, bizzat gelir, ikinizi bulur ve öldürürüm.” Adamların yüzlerinde aniden beliren ifadesizliği de kılıçları gibi görmezden gelerek bakışlarını yine Nynaeve’e çevirdi. “Herhalde yine de Egwene’in nerede olduğunu söylemeyeceksin bana.”

“Tek bilmen gereken, buradan çok uzaklarda olduğu.” Kollarını göğsünde kavuşturduğu zaman kaburgalarının arkasında çarpan kalbini hissedebiliyordu. Güzel bir yüz uğruna korkunç bir hata mı yapıyordu? “Ve senin eylemlerinin sağlayabileceğinden daha büyük güven içinde.”

Adam ona inanmıyormuş gibi baktı, ama üzerinde durmadı. “Şansım varsa, bir iki gün içinde gemi bulurum. O zamana dek bu Valan Luca’nın... gösterisinden ayrılmayın. Kendinizi belli etmeyin ve dikkat çekmekten kaçının. Saçların bu renkken ne kadar becerebilirsen. Ve Elayne’e söyle, bir daha benden kaçmasın. Işık izin verirse sizi tek parça halinde bulacağım. Ghealdan’dan kaçmaya çalışırsanız sizi tek parça halinde bulmam için Işık’ın iki kat fazla parlaması gerekir. Bu Haberci’nin kâfir kabadayıları her yerde, ne kanuna, ne insanlara saygı duyuyorlar ve kargaşadan faydalanan haydutları saymıyorum bile. Samara’nın kendisi bir eşekarısı yuvası, ama eğer sessizce oturursan... ve dikbaşlı kız kardeşimi de aynısını yapmaya ikna edebilirsen, o eşekarıları sokmadan sizi buradan çıkarmanın bir yolunu bulurum.”

Nynaeve’in ağzını kapalı tutması için büyük çaba harcaması gerekti. Kendisinin söylediği şeyi alıp bir tembih olarak ona sunmak! Adam şimdi de onu ve Elayne’i yünlere sarıp rafa kaldırmak isteyecekti! *Biri yapsa iyi olmaz mıydı?* dedi minik ses. *Kendi bildiğini okuyarak yeterince sorun çıkarmadın mı?* Sese susmasını söyledi. Ses dinlemedi ve inatçılığından kaynaklanan felaketleri sıralamaya başladı.

Galad, kadının sessizliğini onay kabul ederek sırtını döndü... ve durdu. Ragan ile Uno önünü kesmişler, ani şiddetten kıl payı uzak adamların takındıkları o tuhaf ve aldatıcı sükûnetle Nynaeve’e bakıyorlardı. Hava

çatırdıyor gibiydi. Nynaeve telaşla işaret etti. Shienarlılar kılıçlarını indirdiler ve kenara çekildiler ve Galad elini kılıcından çekerek yanlarından geçip, bir daha arkasına bakmadan kalabalığa karıştı.

Nynaeve zıt yönde yürümeye başlamadan önce Uno ve Ragan'a öfkeyle, teker teker baktı. Tam her şeyi gerektiği gibi ayarlamışken bu iki adam az daha her şeyi berbat edeceklerdi. Erkekler hep şiddetin her şeyi çözebileceğini düşünür gibiydiler. Sağlam bir sopa bulsa, akılları başlarına gelene dek üçünü bir güzel benzetirdi.

Shienarlıların aklı birazcık başlarına gelmiş gibiydi; kılıçlarını sırtlarındaki kınlara sokarak ona yetiştiler ve tek kelime etmeden takip ettiler. Yanlış yola girip geri dönmek zorunda kaldığı zaman bile seslerini çıkarmadılar. Dilini tutmak zorunda kalmak Nynaeve'in canına tak etmişti. İlk önce Masema, sonra Galad. Tek istediği aklından geçenleri birine en ince ayrıntısına dek söylemek için minicik bir bahane idi. Özellikle de kafasındaki o küçük ses, artık böcek vızıltısı kadar azalmıştı, ama susmayı reddediyordu.

Samara'dan çıkana, pek az trafik taşıyan toprak araba yoluna düşene dek ses duymazdan gelinmeyi reddetti. Nynaeve, Rand'ın kibri için endişeleniyordu, ama kendi kibri de onu ve diğerlerini epey tehlikeye atmıştı. Hayatta kalmayı başarmış olsa da, belki Birgitte için daha da fazla. En iyisi Nynaeve'in onlarla bir kez daha karşı karşıya gelmemesiydi; ne Moghedien'le, ne de Kara Ajah'la, ta ki ne yaptığını bilen birileri ne yapılması gerektiğine karar verene kadar. İtiraz içinde kabardı, ama Thom ya da Juilin'in itirazlarını bastırdığı gibi bastırdı onu. Salidar'a gidecek, meseleyi Mavilerin ellerine bırakacaktı. İşte öyle yapacaktı. Kararını vermişti.

"Yediğin bir şey mi dokundu?" dedi Ragan. "Ağzın olgun ördek çileği yemişsin gibi çarpıldı."

Adama fırlattığı bakış Ragan'ın çenesini kapadı. Nynaeve yürümeye devam etti. İki Shienarlı iki yanında ayak uydurdu ona.

Bu adamlarla ne yapacaktı? Kuşkusuz bir işe yaramalarını sağlamalıydı; boşa harcanamayacak kadar talihli görüntüleri vardı. Örneğin fazladan iki çift göz... eh, hiç olmazsa üç tek göz; onu öldürse de o yamaya yutkunmadan bakmayı başaracaktı... gemi arayan daha fazla göz daha erken bulmak demek olabilirdi. Önce Masema ya da Galad bulursa iyi olurdu, ama Nynaeve neler yaptığı hakkında ikisinin de daha fazla bilgi edinmesini istemiyordu. İkisinin de ne yapacağı belli olmazdı.

“Masema bana göz kulak olmanızı söyledi diye mi takip ediyorsunuz beni?” diye sordu, “yoksa Galad söyledi diye mi?”

“Ne lanet farkı var ki?” diye mırıldandı Uno. “Lord Ejder seni çağırmışsa, lanet...” Kadın tek parmağını kaldırınca kaşlarını çatarak sustu. Ragan o parmağı bir silahmış gibi süzdü.

“Elayne ve benim Rand’ın yanına gitmemize yardım etmek istiyor musunuz?”

“Yapacak daha iyi işimiz yok,” dedi Ragan kuru kuru. “Bu haliyle, Shienar’ı saçlarımız kırlaşıp tüm dişlerimizi kaybedene dek göremeyeceğiz. Seninle Tear’a ya da her nereye gidiyorsan oraya at sürsek de olur.”

Nynaeve bunu düşünmemişti, ama mantıklı geliyordu. Thom ile Juilin’in işlerine ve nöbet tutmasına yardım edecek iki kişi daha. Ne kadar zaman alacağını, yolda kaç sefer mola vereceklerini ya da ne kadar dolaşacaklarını söylemeye gerek yoktu. Salidar’daki Maviler daha fazla gitmelerine izin vermeyebilirlerdi. Bir kez Aes Sedailerin yanına ulaştıklarında, yine yalnızca Kabuledilmiş olacaklardı. *Bu konuda düşünmeyi bırak! Gideceksin!*

Luca’nın cafcaflı tabelasının önünde bekleyen kalabalık öncekinden daha az değildi. Bir dizi insan kalabalığa katılmak için akarken, başkaları gördüklerini anlatarak uzaklaşıyorlardı. Zaman zaman “domuz-atları” kanvas duvarın üzerinde şahlanarak görünüyor, içeri girmek için bekleyenlerden *uuu*lar ve *aaa*lar çekiyorlardı. Cerandin, gösterilerine yeniden başlamıştı. Seanchan kadın *s’redit*’lerin yeterince dinlenmesine özen gösteriyordu. Luca ne derse desin, bu konuda kararlıydı. Başka hiçbir şeyin mümkün olmadığını açıkça belirttiğiniz zaman erkekler *gerçekten* denileni yapıyorlardı. En azından genelde.

İyice ezilmiş kahverengi otlara gelmeden Nynaeve durdu ve dönüp iki Shienarlı ile yüzleşti. Yüzünü sakin tuttu, ama adamlar gerektiği gibi ihtiyatlı görünüyorlardı, ama ne yazık ki Uno açısından bu, göz yaması ile mide bulandırıcı bir şekilde oynamayı da içeriyordu. Sirke gidip gelen insanlar onlara dikkat etmedi.

“O zaman Masema *ya da* Galad için olmayacak,” dedi kararlılıkla. “Eğer benimle birlikte yolculuk edecekseniz, *ben* ne dersem onu yapacak ya da kendi yolunuza gideceksiniz, çünkü ben aksini kabul etmeyeceğim.”

Elbette, başlarını sallayarak kabul etmeden önce bakışmaları gerekiyordu. “Eğer bu lanet şekilde olacaksa,” diye hırladı Uno, “tamam o zaman. Size göz kulak olacak lanet birileri yoksa, Lord Ejder’in yanına asla

lanet güven içinde ulaşamazsınız. Sırf dilin yüzünden koyun mideli bir çiftçi sizi kahvaltısında yer." Ragan, her sözüne katıldığını, ama Uno'nun onları dile getirmesi gerektiğinden şiddetle kuşku duyduğunu söyleyen bir bakış fırlattı ona. Görünüşe göre Ragan'ın içinde bilge adam potansiyeli vardı.

Şartlarını kabul ediyorlarsa, neden ettiklerinin önemi yoktu. Şimdilik. Daha sonra, görüşlerini düzeltmek için yeterince zaman bulacaktı.

"Diğerlerinin kabul edeceğinden de kuşkum yok," dedi Ragan.

"Diğerleri mi?" dedi Nynaeve gözlerini kırpıştırarak. "Yani ikinizden fazlası mı var? Kaç kişi?"

"Artık yalnızca on beş kişi kaldık. Bartu ya da Nengar'ın geleceğini sanmıyorum."

"Lanet *Haberci*'nin peşinden ayrılmıyorlar." Uno başını çevirdi ve cömertçe tükürdü. "Yalnızca on beş. Sar dağlarda uçuruma düştü ve Menao üç Boru Avcısı ile lanet bir düelloya girmek zorundaydı ve..."

Nynaeve, ağzını kapatmaya çalışmakla dinleyemeyecek kadar meşguldü. On beş! On beş adamı beslemenin kaç paraya mal olacağını kafasında hesaplamaktan kendini alamadı. Özellikle aç olmadıkları zaman bile Thom ya da Juilin, Elayne ve Nynaeve'in birlikte yediklerinden daha fazla yiyorlardı. Işık!

Diğer yandan, yanlarında on beş Shienarlı asker varken gemi beklemeleri gerekmezdi. Kuşkusuz yolculuk etmenin en hızlı yolu bir tekne bulmaktı... artık Salidar hakkında duyduklarını hatırlıyordu; bir ırmak kasabası ya da ırmağa yakın; bir tekne onları tam oraya götürebilirdi... ama bir Shienar grubu, Beyazpelerinler, çeteler ya da Haberci'nin takipçilerine karşı arabalarının güvenliğini sağlayabilirdi. Ama çok daha yavaş olurdu. Ve böyle bir grupla birlikte Samara'dan ayrılan tek bir araba kesinlikle dikkat çekerdi. Moghedien ya da Kara Ajah için bir işaret. *Mavilerin onların icabına bakmasına izin vereceğim, o kadar!*

"Sorun ne?" diye sordu Ragan ve Uno özür dilercesine ekledi. "Sakaru'nun nasıl öldüğünden bahsetmemeliydim." Sakaru? Dinlemeyi bıraktıktan sonra söylemiş olmalıydı. "La... hanımların yanında fazla zaman harcamıyorum. Bazen ne kadar zayıf mide... yani, ah, narin yapıları olduğunu unutuyorum." O göz yamasını çekiştirmeyi bırakmazsa midesinin ne kadar narin olduğunu gösterecekti ona.

Kaç kişi oldukları hiçbir şeyi değiştirmezdi. İki Shienarlı iyiyse, on beş Shienarlı harikaydı. Kendi özel ordusu. Beyazpelerinler, eşkıyalar ya da

isyanlar hakkında, Galad konusunda hata yapıp yapmadığı konusunda endişelenmesi gerekmezdi. On beş adam bir günde ne kadar jambon yerdi acaba? Kararlı bir sesle. “Tamam o zaman,” dedi. “Her gece, karanlık çöktükten sonra biriniz... bir kişi ama!.. buraya gelip Nana’yı soracak. Burada bu isimle tanınıyorum.” Emir için, adamları denileni yapmaya alıştırmaktan başka sebep yoktu. “Elayne Morelin olarak biliniyor, ama siz Nana’yı sorun. Paraya ihtiyaç duyarsanız bana gelin, Masema’ya gitmeyin.” Sözler ağzından çıkarken irkilmesini bastırdı. Arabanın sobasında hâlâ biraz altın vardı, ama Luca daha yüz altın kronunu talep etmemişti ve edecekti. Ama gerekirse mücevherler vardı. Adamların Masema ile ilişkilerinin kalmadığından emin olmalıydı. “Bunun dışında, hiçbiriniz bana ya da sirke yaklaşmayacak.” Bu olmazsa büyük olasılıkla nöbet tutmaya ya da öyle bir saçmalığa başlarlardı. “Bir tekne gelene kadar. O durumda, hemen koşarak geleceksiniz. Beni anlıyor musunuz?”

“Hayır,” diye mırıldandı Uno. “Neden lanet uzak durmamız?..” Kadının parmağı burnuna dokunacak kadar yaklaşınca başını çekti.

“Dilin hakkında ne dediğimi hatırlıyor musun?” Adama ifadesiz bir bakış fırlatmak için çaba harcaması gerekti; o öfkeli kırmızı göz midesine takla attırıyordu. “Bir daha unutacak olursan, İki Nehir’deki erkeklerin neden edepli dillere sahip olduklarını öğrenirsin.”

Adamın bunu aklında evirip çevirmesini izledi. Uno, Nynaeve’in Beyaz Kule ile bağlantısının ne olduğunu bilmiyordu, yalnızca var olduğunu biliyordu. Kadın Kule’nin ajanı da olabilirdi. Kule eğitimli de. Hatta Aes Sedai, ama şalı alalı çok olmamış biri. Ve tehdit, en kötü şekilde yorumlamasını sağlayacak kadar belirsizdi. Juilin’in Elayne’e anlattığını duymadan çok önce bu tekniği biliyordu Nynaeve.

Fikrin yerleştiğini görünce ve adam soru soramadan önce, elini indirdi. “Galad neden uzak duruyorsa siz de o yüzden uzak duracaksınız. Dikkat çekmemek için. Kalanına gelince, ben söylediğim için yapacaksınız. Eğer her kararımı size açıklamam gerekirse, başka hiçbir şey için zamanım kalmaz, bu yüzden elinizden geleni yapın.”

Bu, Aes Sedailere yakışacak bir yorumdu. Dahası, düşündükleri gibi Rand’ın yanına gitmelerine yardım edeceklerse, başka seçenekleri yoktu. Sonuç olarak, başka seçenekleri yoktu. Her şey düşünülünce, Nynaeve adamları Samara’ya doğru kışkışlarken ve bekleyen kalabalığın içinden, Valan Luca’nın ismini taşıyan tabelanın altından geçerken oldukça memnun hissediyordu.

Şaşkınlık içinde, gösteriye bir ekleme yapıldığını gördü. Girişten fazla uzak olmayan bir platformun üzerinde, incecik sarı pantolon içinde bir kadın başının üzerinde durmuş, kollarını iki yana açmış, iki elinde birer beyaz güvercin tutuyordu. Hayır, başının üzerinde değil. Kadının *dişlerinin* arasında bir tür tahta çerçeve vardı ve onun üzerinde denge kurmuştu. Nynaeve hayretler içinde izlerken, tuhaf akrobat kendi üzerine katlanarak ellerini platformun üzerine indirdi, öyle ki kendi kafasına oturmuş gibi görünüyordu. Bu bile yeterli olmadı. Bacakları önüne kıvrıldı, sonra inanılmaz bir biçimde kollarının altına girdi, güvercinleri, şimdi çarpılmış bedenindeki en yüksek nokta olan, yukarı çevrilmiş ayak tabanlarına bıraktı. Seyirciler inlediler ve alkışladılar, ama manzara Nynaeve'i ürpertti. Moghedien'in yaptıklarını hatırlatmıştı ona.

Onu Mavilerin ellerine bırakmamın sebebi bu değil, diye hatırlattı kendi kendine. *Yalnızca bir daha tehlike yaratmak istemiyorum.* Bu doğruydu, ama aynı zamanda, bir dahaki sefere böyle ucuz kurtulamayacağından korkuyordu. Bunu başka tek kişiye itiraf etmezdi. Kendi kendine itiraf etmekten de hoşlanmıyordu.

Akrobata son bir şaşkın bakış fırlattıktan sonra –kadının şimdi ne şekle büküldüğünü çıkartmaya başlayamıyordu bile– sırtını döndü. Ve aniden hareketli kalabalığın bu tarafında Elayne ile Birgitte belirince irkildi. Elayne, beyaz ceketini ve pantolonunu bir pelerinle örtmüştü; Birgitte açık yakalı kırmızı elbisesi içinde neredeyse kendini teşhir etmeye devam ediyordu. Hayır, bu işte "neredeyse" falan yoktu. Her zamankinden de dik duruyor, sağladığı azıcık örtüden de kurtulmak için örgüsünü arkaya atıyordu. Nynaeve şalın belindeki düğümü elledi ve Birgitte'e fırlatılan her bakışın, gri yünü üzerinden atınca kendisinin neleri teşhir edeceğini hatırlatmıyor olmasını diledi. Diğer kadının sadağı belinde asılı duruyordu ve Luca'nın bulduğu yay elindeydi. Kuşkusuz ok gösterisi için fazla ilerlemişti gün.

Gökyüzüne fırlattığı bakış, Nynaeve'e yanıldığını gösterdi. Olan biten her şeye rağmen güneş hâlâ ufkun epey üzerindeydi. Gölgeler uzamıştı, ama Birgitte'i vazgeçirecek kadar değil.

Güneşin yerini kontrol ettiğini belli etmemek için ince pantolonlu kadına doğru başını salladı. Kadın şimdi bedenini, Nynaeve'in imkânsız olduğunu *bildiği* bir şekle dönüştürmüştü. Yine dişlerinin üzerinde denge kurarak. "Nereden gelmiş?"

“Luca tuttu onu,” diye yanıt verdi Birgitte sakin sakin. “Birkaç leopar da aldı. Kadının adı Muelin.”

Birgitte ne kadar kendinde hâkim ve serinkanlıysa, Elayne o kadar duygu doluydu. Adeta titriyordu. “*Nereden* mi geldi?” diye patladı. “O çetenin neredeyse dümdüz ettiği sirkten geldi!”

“Bunu duydum,” dedi Nynaeve, “ama önemli olan bu değil. Ben...”

“Önemli değil mi!” Elayne, rehberlik ararmış gibi gözlerini gökyüzüne yuvarladı. “*Neden* olduğunu da duydun mu? Beyazpelerinler miydi, yoksa bu Haberci mi, ama biri çeteyi sırf...” Yavaşlamadan çevresine bakındı ve sesini alçalttı; kalabalıktan hiç kimse durmadı, ama geçen herkes, gösteriden olduğu açık olan kadınlara bakıyordu. “...gösterideki bir kadının şal takabileceğini düşündüğü için ayaklandırmış.” Şal sözcüğünü vurguladı. “Gezgin bir sirkin yanında olduğunu düşünen aptallar, ama diğer yandan sen ve ben buradayız. Ve sen kimseye tek kelime etmeden çekip şehre gidiyorsun. Seni omzuna atıp götüren kel bir adamdan, bir Shienarlı ile öpüşürken ve sonra kol kola uzaklaşırken görüldüğüne kadar bir sürü hikâye duyduk.”

Nynaeve daha ağzını kapayamadan Birgitte ekledi. “Her hikâye Luca’yı daha da altüst etti. Dedi ki...” Boğazını temizledi ve sesini gürleştirdi. “Demek sert adamlardan hoşlanıyor, öyle mi? Pekâlâ, ben de kışlık mısır kadar sertleşebilirim!” Ve seni geri getirmek için, omuzları s’Gandin taş ocaklarında çalışan adamların omuzlarına benzeyen iki adamla birlikte gitti. Thom Merrilin ve Juilin Sandar da gitti ve daha iyi bir ruh hali içinde değildiler. Bu Luca’nın ruh halini hiç düzeltmedi, ama hepsi sana öyle kızgındı ki, birbirlerine gösterecek öfkeleri kalmamıştı.”

Nynaeve, bir an şaşkın şaşkın bakmaktan başka bir şey yapamadı. Sert erkeklerden, mi hoşlanıyormuş? Bu da ne anlama?.. Ağır ağır kafasına dank etti ve inledi. “Ah, tam da ihtiyaç duyduğum şey.” Ve Thom ile Juilin Samara’da dolanıyorlardı. Işık bilir, başlarını nasıl bir belaya sokacaklardı.

“Ben yine de ne yaptığını sandığını bilmek istiyorum,” dedi Elayne. “Ama burada zaman harcıyoruz.”

Nynaeve ikisinin onu bir kenara, kalabalıktan uzağa çekmesine izin verdi. Luca ve diğerleri hakkındaki habere rağmen o gün hallettiği işlerden memnundu. “Şansımız varsa bir iki gün içinde gideriz buradan. Galad bize tekne bulamasa bile Masema bulur. Haberci oymuş. Masema’yı hatırlıyor musun, Elayne. Gördüğümüz o ekşi suratlı Shienarlı...” Elayne’in durduğunu fark edince Nynaeve durup onun yetişmesini bekledi.

“Galad mı?” dedi genç kadın inanmazlık içinde, pelerinini kapalı tutmayı unutarak. “Sen... Galad’ı gördün mü? *Konuştun* mu? *Ve* Haberci’yi? Öyle olmalı, yoksa neden gemi bulmaya çalışsınlar? Onlarla çay da içtin mi? Yoksa yalnızca bir salonda mı karşılaştın? Kel adamın seni götürdüğü yerde, kuşkusuz. Belki Ghealdan Kralı da oradadır? Lütfen düş gördüğüme ikna eder misin beni, uyanmam gerek.”

“Kendine hâkim ol,” dedi Nynaeve kararlılıkla. “Artık kraliçe var, kral değil ve evet, o da oradaydı. Adam kel değildi; tepesinde bir tutam saç vardı. Shienarlı, demek istiyorum. Haberci değil. O kel...” Kadın kıkırdamayı bırakana kadar dik dik Birgitte’e baktı. Kime dik dik baktığını ve ona ne yaptığını hatırladığında bakışları azıcık yumuşadı, ama kadın yüz hatlarını düzeltmiş olmasaydı, Birgitte’i şaşı edecek kadar şiddetli bir tokat atmaya kendini ikna edebilir miydi, edemez miydi görürlerdi. Yine yürümeye başladılar ve Nynaeve elinden geldiğince ifadesiz bir sesle konuştu. “Olanlar şunlar. Uno’yu, Falme’deki Shienarlılardan birini, senin gösterini izlerken gördüm, Elayne. Adam, Andor’un Kız-Veliahtı’nın bacaklarını teşhir etmesi konusunda benden farklı düşünmüyor, bu arada. Her neyse, Moiraine Falme’den sonra onları buraya göndermiş, ama...”

Kalabalığın içinden geçerlerken her şeyi çabuk çabuk anlattı, Elayne’in gittikçe daha da inanmazlık dolan nidalarını bastırdı, sorularına olabildiğince az sözle yanıt verdi. Ghealdan tahtının nasıl el değiştirdiği hakkındaki merakına rağmen, Elayne Galad’ın *tam olarak* ne dediğine ve adam *kim* olursa olsun Nynaeve’in neden Haberci’ye yaklaşma aptallığını gösterdiğine odaklandı. O sözcük, “aptal” sözcüğü o kadar sık ortaya atılıyordu ki, Nynaeve öfkesini sıkı sıkı dizginlemek zorunda kaldı. Birgitte’e tokat atacağından kuşku edebilirdi, ama Elayne’in, Kız-Veliaht olsa da olmasa da, böyle bir güvencesi yoktu. Birkaç kez daha tekrarlarsa görecekti. Birgitte, bir yandan Masema’nın, diğer yandan Shienarlıların niyetleri ile daha fazla ilgileniyordu. Önceki yaşamlarında Sınırboyları halkı ile karşılaşmış olduğu açıktı, ama o zamanlar ulusların farklı isimleri vardı ve genel olarak haklarında olumlu izlenimler edinmişti. Aslında pek az konuştu, ama Shienarlıları çağırmasını onaylamış gibiydi.

Nynaeve, Salidar haberinin onları şaşırtacağını ya da heyecanlandıracağını düşünmüştü, ama hiç beklediği gibi olmadı. Birgitte haberi, akşam yemeğini Thom ve Juilin’le yiyeceğini söylemiş gibi kayıtsızca karşıladı. Elayne nereye giderse oraya gideceği ve başka hiçbir şeyin önemli olmadığı açıktı. Elayne kuşkulu görünüyordu. Kuşkulu!

“Emin misin? Hatırlamak için çok çaba harcadın ve... Eh, Galad’ın sana bahsetmesi büyük rastlantı gibi görünüyor.”

Nynaeve dik dik baktı. “Elbette eminim. Tesadüfler olur. Senin de işitmiş olabileceğin gibi, Çark dilediği gibi dokur. Artık Sienda’da da bahsettiğini hatırlıyorum, ama *senin* onun hakkında endişelenmen beni o kadar endişelendirmişti ki, hiç...” Sustu.

Kuzey duvarının yanında, halatlarla çevrilmiş uzun, dar bir alana gelmişlerdi. Bir uçta, iki adım genişliğinde, iki adım yüksekliğinde, bir parça tahta kafes gibi görünen bir şey duruyordu. Halatların iki yanında dört seyirci sırası arka arkaya dizilmişti. Çocuklar önde çökmüş ya da babalarının bacaklarına, annelerinin eteklerine tutunmuştu. Üç kadın belirdiğinde bir mırıltı yükseldi. Nynaeve yerinde kalakaldı, ama Birgitte onun kolunu yakaladı ve ya yürüyecekti ya da sürüklenecekti.

“Arabaya gittiğimizi sanmıştım,” dedi hafifçe. Konuşmaya dalmışken nereye gittiklerine dikkat etmemişti.

“Karanlıkta nasıl attığımı görmek istiyorsan değil,” diye yanıt verdi Birgitte. Bir denemeye razı gibi görünüyordu.

Nynaeve ciyaklamak dışında yorum yapabilmeyi diledi. Açık alanda ilerlerken kafes parçası tüm görüş alanını doldurdu. Seyircileri fark etmedi bile. Kesintisiz mırıltıları bile uzaktan geliyor gibiydi. Kafes ile Birgitte’in duracağı yer arasında bir buçuk kilometre var gibi geliyordu.

“Galad’ın benim... bizim annemiz adına yemin ettiğinden emin misin?” diye sordu Elayne ekşi ekşi. Galad’ı ağabeyi olarak kabul etmek onun için hiç hoş değildi.

“Ne? Evet. Öyle dedim, değil mi? Dinle. Eğer Luca şehirdeyse, çok geç olana kadar bunu yapıp yapmadığımızı öğrenemez...” Nynaeve saçmaladığını biliyordu, ama dilini durduramıyordu. Bir şekilde, yüz adımın ne kadar *uzak* olduğunu hiç fark etmemişti. İki Nehir’de, yetişkin erkekler iki kat uzaktaki hedeflere atış yapardı. Ama diğer yandan, *Nynaeve* onların hedefi olmamıştı hiç. “Demek istediğim, çok geç oldu. Gölgeler... Parıltı... Gerçekten bunu sabah yapmalıyız. Işık daha...”

“Onun adına yemin etmişse,” diye araya girdi Elayne, hiç dinlemiyormuş gibi, “o zaman ne olursa olsun sözünü tutacaktır. Bu yemini bozmaktansa, kurtuluşu ve yeniden doğumu üzerine ettiği bir yemini bozmayı tercih eder. Sanırım... hayır, *eminim* ona güvenebiliriz.” Fakat sesi, bundan hoşlanmış gibi çıkmıyordu.

“Işık iyi,” dedi Birgitte, sakin sesinde küçük bir eğlenti tınısı ile. “Gözlerim bağlı da deneyebilirim. Bu insanlar zor görünmesini ister, herhalde.”

Nynaeve ağzını açtı, ama hiç ses çıkmadı. Bu sefer ciyaklamaya da razıydı. Birgitte yalnızca kötü bir şaka yapıyordu. Şaka yapıyor olmalıydı.

Sırtını kaba tahta kafese verdirerek onu durdurdular ve Birgitte geldikleri yoldan döner, sadağından bir ok çekerken, Elayne şalın düğümünü çekiştirmeye başladı.

“Bu sefer gerçekten aptalca bir şey yaptın,” diye mırıldandı Elayne. “Galad’ın yeminine güvenebiliriz, bundan eminim, ama önceden onun neler yapabileceğini bilemezdin. Bir de Haberci’ye gittin!” Şalı kabaca Nynaeve’in omuzlarından çekti. “*Onun* neler yapabileceği hakkında *en ufak* fikrin olamazdı. Herkesi endişelendirdin ve her şeyi tehlikeye attın!”

“Biliyorum,” demeyi başardı Nynaeve. Güneş gözlerine giriyordu; artık Birgitte’i hiç göremiyordu. Ama Birgitte onu görebiliyordu. Elbette görebiliyordu. Önemli olan da buydu.

Elayne kuşkuyla ona baktı. “Biliyor musun?”

“Her şeyi tehlikeye attığımı biliyorum. Seninle konuşmalı, sana sormalıydım. Aptallık ettiğimi biliyorum. Yanımda bakıcım olmadan dışarı bırakılmamam gerek.” Hepsi aralıksız, hızla çıkmıştı ağzından. Birgitte onu görebiliyor *olmalıydı.*

Kuşku yerini endişeye bıraktı. “Sen iyi misin? Gerçekten bunu yapmak istemiyorsan...”

Kadın korktuğunu düşünüyordu. Nynaeve buna izin veremezdi, vermezdi. Zorla gülümsedi ve gözlerinin fazla irileşmemiş olduğunu umdu. Yüzü gerilmişti. “Elbette istiyorum. Aslında, yapmaya can atıyorum.”

Elayne kuşkuyla kaşlarını çattı, ama sonunda başını salladı. “Salidar hakkında *emin* misin?”

Yanıt beklemedi, şalı katlayarak yana çekildi. Bir sebepten, Nynaeve soru ya da Elayne’in beklememesi karşısında gerekli kızgınlığı toparlayamadı. Nefesi öyle sıklaşmıştı ki, elbisenin açık yakasından fırlayabileceğinin belirsizce farkındaydı, ama bu düşünce bile tutunamadı. Güneş gözlerini doldurmuştu; gözlerini kıssa, Birgitte’i seçebilecekti, ama gözleri kendi bildiklerini okuyor, irileşiyorlardı. Artık yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bu, aptalca risklere girdiği için bir cezaydı. Her şeyi bu şekilde yoluna koyduktan sonra cezalandırılması karşısında azıcık gücenmeyi

başardı. Ve Elayne Salidar'a inanmamıştı! Metanetle karşılaması gerekecekti. Asıl...

Yoktan bir ok var olarak tahtaya saplandı ve sağ bileğinin yanında titremeye başladı ve alçak feryadı ile birlikte metanet de yıkıldı. Dizlerinin boşanmasını engellemekten başka şey gelmiyordu elinden. İkinci bir ok diğer bileğine sürtündü ve biraz daha tiz ciyaklamasına sebep oldu. Birgitte'in oklarını ne kadar durdurabilirse, kendi sesini de o kadar kesebilirdi. Her okla ciyaklamalar daha da yükseldi ve kalabalık her ciyaklamasına tezahürat ediyor gibi geldi. O ne kadar fazla ciyaklarsa, kalabalık da o kadar fazla alkışlıyor ve tezahürat ediyordu. Dizlerinden başına dek oklarla çevrildiği zaman alkış gök gürültüsü gibiydi. Aslında, gösteri bittiğinde kalabalık Birgitte'in çevresine toplanıp onu orada, okların arasında bırakınca sinirlendi. Bazı oklar hâlâ titriyordu. Nynaeve titriyordu.

Kafesten uzaklaşarak elinden geldiğince hızlı bir şekilde arabalara koştururken, bacaklarının nasıl titrediğini fark etti. Kimse ona dikkat ettiğinden değil. Tek yaptığı orada durmak ve Birgitte'in hapşırmaması ya da kaşıntıya tutulmaması için dua etmek olmuştu. Ve yarın bütün bunları yeniden yaşamak zorunda kalacaktı. Ya bu ya da Elayne'in ya da daha da kötüsü Birgitte'in bununla yüzleşemediğini bilmesine izin verecekti.

Uno o gece gelip Nana'yı sorduğunda, adama kesin sözcüklerle Masema'yı cesaret edebildiğince dürtüklemesini ve Galad'ı bulup ona, ne yapması gerekirse gereksin bir an önce tekne bulmak *zorunda* olduğunu söylemesini emretti. Sonra yemek yemeden yattı ve kendini, Elayne ile Birgitte'i o duvarın dibinde duramayacak kadar hasta olduğuna inandırabileceğine ikna etmeye çalıştı. Yalnız, hastalığının ne olduğunu çok iyi bileceklerinden emindi. Büyük olasılıkla Birgitte'in bile duygudaşlık göstereceğini düşünmek her şeyi daha da kötüleştiriyordu. O aptal adamlardan biri bir tekne bulmak *zorundaydı*.

41
Kin Tovere’in Zanaatı

Rand, bir eli kılıcının kabzasında, diğeri yeşil beyaz püsküllü Seanchan mızrağını tutarken, seyrek ağaçlı tepedeki diğerlerini görmezden gelerek sabah ortası güneşi altında aşağıda yayılmış üç kampı inceledi. Üç ayrı kamp, ama sorun da buydu zaten. Hepsi kendi emri altındaki Cairhienli ve Tearlı kamplarıydı. Kılıç ya da mızrak kullanabilenler dışında herkes şehirde kapalı kalmıştı ya da Işık bilir neredeydiler.

Aieller Jangai Geçidi’nden buraya, yol boyunca bulabildikleri mültecileri toplamışlardı ve bir kısmı da, en azından *bu* Aiellerin gördükleri herkesi öldürmedikleri söylentilerinin cazibesiyle ya da artık ölmeden önce bir öğün yemek yiyebilmekten başka hiçbir şeye aldırmayacak durumda olduklarından, kendiliklerinden gelmişti. Çoğu, Aiellerin ya da Yenidendoğan Ejder’in ellerinde ya da artık patlamasına ramak kalmış Son Savaş’ta öleceklerini düşünüyordu. Hepsi birlikte epey kalabalıktılar, ama çoğunlukla çiftçiler, zanaatkârlar ve dükkân sahiplerinden oluşuyorlardı. Bazıları tavşan avlamak için nasıl yay ya da sapan kullanacaklarını biliyordu, ama o sürünün içinde tek bir asker ya da onlara silah kullanmayı öğretecek zaman yoktu. Cairhien şehrinin kendisi batıda, sekiz kilometre kadar ötedeydi, efsanevi “Cairhien’in tepesiz kuleleri”nin bazıları aradaki ormanın üzerinden görülebiliyordu. Şehir tepelerin üzerinde, Alguenya Irmağı’nın yakınında yayılıyordu ve Couladin’in Shaidoları ve onlara katılanlarca sarılmıştı.

Rand’ın aşağısındaki uzun, sığ vadiye gelişigüzel kurulmuş çadırlar ve yemek pişirmek için yakılmış ateşlerin çevresinde sekiz yüz kadar zırhlı Tearlı vardı. Yaklaşık yarısı, parlak göğüs zırhları ve çıkıntılı siperler içinde, şişkin ceket kolları siyah ve altın rengi çizgili Taşın Savunucuları

idi. Kalanı, sancaklarını Yüksek Lord Weiramon'un gümüş Ay ve Yıldızlar sancağının çevresine halka şeklinde dizmiş bir avuç lordun emri altındaki askerlerdi. Atları bağladıkları halatlar boyunca, her an saldırı beklermişçesine duran bir sürü nöbetçi dizilmişti.

Üç yüz adım ötedeki ikinci kamp da atlarını aynı özenle koruyordu. Hayvanlar değişik değişikti, bir kısmı Tearlıların güzel, kemerli boyunlara sahip atlarına benziyordu, o halatlara bağlanmış atların diğer kısmı, eğer Rand tahmininde yanılmıyorsa, eski saban ya da araba atlarıydı. Cairhienlilerin sayısı Tearlılardan belki yüz adam fazlaydı, ama daha az çadıra sahiptiler ve olanlar da genellikle yamalıydı ve sancakları yetmiş farklı lordu temsil ediyordu. Pek az Cairhienli asil hâlâ sadık köylülere sahipti ve ordu daha iç savaşın başlarında dağılmıştı.

Son küme beş yüz adım daha ötedeydi, daha çok Cairhienlilerle doluydu, ama diğerleri ile arasında mesafeden daha fazlası vardı. Diğer iki grubun toplamından da büyük olan bu kampta pek az çadır ve at vardı. Hiç sancak sergilemiyordu ve yalnızca subaylar herhangi bir simge taşıyordu. Sırtlarında taşıdıkları flamaların renkleri herhangi bir Ev'i simgelemekten çok, emirleri altındaki adamların onları ayırt edebilmesi içindi. Piyade gerekli olabilirdi, ama bunu itiraf edecek Tear ya da Cairhien lordu bulmak kolay değildi. Kesinlikle hiçbiri böyle bir birliği yönetmeyi kabul etmezdi. Ama kamplar arasında en düzenli olanı oydu, ateşler düzgün sıralar halinde dizilmişti, uzun kargılar hemen kapılabilecekleri bir yere dik olarak yığılmıştı ve sıralar arasında okçu ya da arbaletçi grupları görülüyordu. Lan'e göre, savaşta insanları hayatta tutan disiplindi, ama piyadenin bunu bilmesi ve buna inanması süvariden daha olasıydı.

Sözde bu üç grup birlikte, aynı kişinin komutası altındaydı –önceki günün geç saatlerinde Yüksek Lord Weiramon getirmişti onları–, ama atlılardan oluşan iki kamp birbirlerini, çevredeki tepelerde bulunan Aielleri izledikleri kadar ihtiyatla izliyordu; Tearlılar Cairhienlilere, Cairhienliler üçüncü gruba tepeden bakıyor, üçüncü grup ise bu bakışlara dik bakışlarla yanıt veriyordu. Onlar, Rand'ın takipçileri, müttefikleriydiler ve başka herkes kadar birbirleri ile de savaşmaya hazırdılar.

Rand, kampları incelemeye devam edermiş gibi yaparak Weiramon'u inceledi. Adam yakında miğfersiz, dimdik sırtla duruyordu. Daha genç iki adam, küçük Tear lordları, Yüksek Lord'un hemen arkasında duruyorlardı. Siyah sakalları Weiramon'un sakallarının tıpatıp aynısı kesilmiş ve yağlanmıştı, yalnız Weiramon'unki gri teller taşıyordu ve iki adamın parlak

çizgili ceketlerinin üzerine giydikleri göğüs zırhlarının üzerindeki altın işlemeler Weiramon'unkinden biraz daha az süslüydü. Tepedeki herkesten uzak ve ayrı, ama yine de Rand'a yakın duruyorlardı ve yüzlerinden akan ter olmasa, bir kraliyet sarayındaki askeri töreni bekliyor oldukları sanılabilirdi. Adamlar teri de görmezden geliyorlardı.

Yüksek Lord'un simgesi Lanfear'ınkine çok benziyordu, yalnızca birkaç yıldız eksikti, ama uzun burunlu adam kılık değiştirmiş Lanfear değildi. Gri saçları da sakalı gibi yağlanmıştı ve seyrekliğini saklamak için boşuna bir çabayla taranmıştı. Adam Tear'dan destek kuvvetle gelirken, Aiellerin Cairhien şehrine saldırdıklarını duymuştu. Gerisingeri dönmek ya da olduğu yerde beklemek yerine, atların dayanabildiğince hızlı bir şekilde kuzeye ilerlemiş, yolda bulabildiği tüm güçleri toplamıştı.

Weiramon hakkındaki iyi haber buydu. Kötü haber ise, getirdiği ordu ile Cairhien çevresindeki Shaidoları tamamen dağıtmayı beklemiş olmasıydı. Hâlâ aynı fikirdeydi. Rand'ın istediğini yapmasına izin vermemesinden ya da Aieller ile çevrili olmasından hiç memnun değildi. Weiramon için bir Aiel'in diğerinden farkı yoktu. Aslında diğerleri için de yoktu. Genç lordlardan biri, ne zaman bir Aiel'e baksa, parfümlü mendilini anlamlı anlamlı burnuna götürüyordu. Rand, adamın ne kadar hayatta kalacağını merak etti. Ve öldüğü zaman kendisinin bu konuda ne yapması gerekeceğini.

Weiramon Rand'ın izlediğini fark etti ve boğazını temizledi. "Lord Ejder," diye başladı pürüzlü bir havlama ile, "iyi bir saldırı ile bıldırcınlar gibi dağıtırız onları." Çelik eldivenlerini hızla avucuna vurdu. "Piyade asla atlılara dayanamaz. Onları yerlerinden çıkartmak için Cairhienlileri gönderirim, sonra süvarilerimle..."

Rand adamın sözünü kesti. Sayı saymayı bilmiyor muydu bu adam? Burada gördüğü Aiellerin sayısı, şehrin çevresinde kaç tanesinin olabileceğine dair hiç mi fikir vermiyordu? Fark etmezdi. Rand, midesinin kaldırabileceğinden fazlasını dinlemişti. "Tear'dan getirdiğin haber konusunda emin misin?"

Weiramon gözlerini kırpıştırdı. "Haber mi, Lord Ejder? Ne?.. Ah, şu. Ruhum kavrulsun, bu hiçbir şey değil. Illianlı korsanlar sık sık kıyı boyuna baskın yapmaya çalışırlar." Adamın ilk geldiğinde söylediklerine bakılırsa, çalışmaktan fazlasını yapıyorlardı.

"Ya Maredo Ovaları'na düzenlenen saldırılar? Bunu da sık sık yapıyorlar mı?"

“Neden, ruhum kavrulsun, onlar yalnızca eşkıya.” Bir itirazdan çok bir gerçeğin dile getirilmesiydi. “Belki Illianlı bile değillerdir, ama asker olmadıkları kesin. Illianlıların karman çorman işlerine bakarak, herhangi bir günde kırbacın Kral’ın mı, Meclis’in mi, yoksa Dokuzlar Konseyi’nin mi elinde olduğunu kim bilebilir, ama Tear’a saldırmaya kalkarlarsa, Altın Arılar sancağı altında Tear’a yürüyen ordularla olur, tüccar arabalarını ve sınır çiftliklerini yakan baskıncılarla değil. Bu lafımı unutmayın.”

“Nasıl istersen,” diye yanıt verdi Rand, becerebildiğince nazik bir şekilde. Meclis ya da Dokuzlar Konseyi ya da Mattin Stepaneos den Balgar nasıl bir güce sahipse, yalnızca Sammael’in izin verdiği ölçüde sahipti. Ama Terkedilmişlerin çoktan serbest kaldığını görece olarak az kişi biliyordu. Bilmesi gereken bazıları inanmayı reddediyor ya da görmezden geliyordu... sanki bu Terkedilmişlerin gitmesini sağlayabilirmiş gibi. Ya da olmak zorundaysa, belirsiz ve tercihen uzak bir gelecekte olacağını düşünüyor gibiydiler. Hangi gruba ait olursa olsun, Weiramon’u ikna etmeye çalışmanın anlamı yoktu. Adamın inanması ya da inanmaması hiçbir şeyi değiştirmezdi.

Yüksek Lord tepelerin arasındaki boşluğa kaşlarını çattı. Özellikle de iki Cairhien kampına. “Henüz burada doğru düzgün hâkimiyet yokken, ayaktakımının güneye kaymış olmayacağını kim söyleyebilir?” Yüzünü buruşturarak çelik eldivenlerini avucuna daha da kuvvetle vurdu, sonra yine Rand’a döndü. “Eh, sizin için kısa zamanda onları hizaya sokarız, Lord Ejder. Siz bir emir verin, ben onları...”

Rand dinlemeden adamın yanından geçti, ama Weiramon takip ederek saldırma yetkisi istemeye devam etti. Diğer ikisi köpek gibi arkasından geldiler. Adam taş gibi kör bir aptaldı.

Yalnız değildiler elbette. Tepe aslında kalabalıktı. Sulin yüz *Far Dareis Mai*’i zirvenin çevresine dizmişti, her biri peçesini kaldırmaya tüm diğer Aiellerden de hazır görünüyordu. Sulin’in sinirlerini geren yalnızca Shaidoların yakınlığı değildi. Rand’ın aşağıdaki kamplara duyulan kuşkuları hor görmesi ile alay eder gibi, Enaila ile iki Mızrağın Kızı Weiramon ile lordlarından asla fazla uzaklaşmıyordu ve adamlar Rand’ın ne kadar yakınında durursa, üç Kız peçelerini takmaya o kadar hazır görünüyorlardı.

Aviendha biraz ötede durmuş, bir düzine, hatta daha fazla Bilge ile konuşuyordu. Hepsi şallarını dirseklerine indirmişlerdi, Aviendha dışında hepsi kolyeler ve bileziklerle süslenmişti. Şaşırtıcı şekilde, Bair’den de

yaşlı görünen kemikli, beyaz saçlı bir kadın başı çekiyor gibiydi. Rand, Amys ya da Bair'in bu işi üstlenmesini beklerdi, ama Sorilea konuştuğunda onlar bile çenelerini kapatıyorlardı. Melaine ile Bael, diğer Bilgeler ile diğer klan şefleri arasında duruyordu. Kadın, adam nasıl giyineceğini bilmiyormuş gibi Bael'in *cadin'sor*'unu düzeltip duruyordu ve adamda, neden evlendiğini kendi kendine hatırlatıp duran birinin sabırlı tavrı vardı. Kişisel bir şey de olabilirdi, ama Rand Bilgelerin yine şefleri etki altına almaya çalıştığını tahmin ediyordu. Eğer durum buysa, detayları yakında öğrenirdi.

Ama Rand'ın gözlerine takılıp duran kişi Aviendha'ydı. Kız ona kısaca gülümsedikten sonra dönüp Sorilea'yı dinlemeye devam etti. Dostça bir gülümseme, o kadar. Ama bu da bir şeydi herhalde. Aralarında geçen olaydan beri Rand'ı hiç azarlamamıştı ve bazen ekşi bir yorum yapıyorsa, Rand'ın Egwene'den bekleyeceği türden keskin bir yorumdan fazlası olmuyordu. Evlilik meselesini açtığı o sefer dışında; o zaman kulaklarını öyle kavurmuştu ki, ondan sonra Rand o konuya hiç girmemişti. Artık dostçadan öteye gitmiyordu, ama zaman zaman Aviendha onun önünde soyunmak konusunda dikkatsiz davranıyordu. Hâlâ üç adım ötesinde uyumak konusunda ısrar ediyordu.

Her durumda, Kızlar battaniyelerinin arasında üç adımdan çok daha az mesafe olduğu konusunda emin görünüyorlardı ve Rand bu fikrin yayılacağını düşünüp duruyordu, ama şimdiye dek yayılmamıştı. Öyle bir şeyden *kuşkulansa* bile Egwene devrilen bir ağaç gibi üzerine gelirdi. Onun Elayne'den bahsetmesi kolaydı, ama Rand daha Aviendha'yı çözememişti ve kız burnunun dibindeydi. Bütün bunlar yüzünden Rand Aviendha'ya bakmaktan başka bir şey yapmasa bile geriliyordu, ama kız her zamankinden daha rahat görünüyordu. Öyle ya da böyle, tam tersi olması gerekir gibi geliyordu Rand'a. Bu kızda her şey tersti. Ama diğer yandan, zamanın yarısını kafasının üzerinde geçiriyormuş gibi hissetmesine sebep olmayan tek kadın Min'di.

İçini çekerek ve Weiramon'u dinlememeye devam ederek yürüdü. Bir gün kadınları anlayacaktı. Kendini verecek zamanı olduğunda. Ama bir ömrün yeterli olmayacağını tahmin ediyordu.

Klan şefleri, boy şefleri ve topluluk temsilcileri ile birlikte ayrı bir yerde toplanmıştı. Rand bazılarını tanıyordu, Jindo Taardadlarının şefi olan esmer Heirn ve ona dostça baş sallayan, Tearlılara horgörüyle yüzünü buruşturan Mangin. Mızrak kadar ince, *Aethan Dor*'ların, Kızıl Kalkanların önderi olan

Juranai. Açık kahverengi saçlarındaki birkaç beyaz tutama rağmen o da katılmıştı bu yolculuğa. Ve *Sha'mad Conde*'leri, Gök Gürültüsünde Yürüyenleri yöneten geniş omuzlu, gri saçlı Roidan. Jangai Geçidi'nden bu yana, zaman zaman Aiellerin silahsız dövüş tarzlarını çalışırken bu dördü de ona katılıyordu.

"Bugün ava çıkmak istiyor musun?" diye sordu Mangin Rand geçerken ve Rand şaşkınlık içinde ona baktı.

"Av mı?"

"Çevrede pek av yok, ama koyunları çuvala doldurmayı deneyebiliriz." Mangin'in Tearlılara fırlattığı alaylı bakış "koyun"dan neyi kastettiğine dair pek az kuşku bırakıyordu, ama Weiramon ve diğerleri görmedi o bakışı. Ya da görmemiş gibi yaptılar. Parfümlü mendili olan lord onu yine burnuna götürdü.

"Belki başka zaman," diye yanıt verdi Rand başını iki yana sallayarak. Dördü ile de arkadaş olabileceğini düşünüyordu, ama özellikle de Mat'inkine benzer bir mizah anlayışı olan Mangin'le. Kadınları incelemek için zamanı yoksa, yeni dostlar edinmek için hiç yoktu. Aynı sebepten, eski dostlar için de zamanı yoktu. Mat için endişeleniyordu.

Tepenin en yüksek kısmında, kütüklerden oluşan ağır bir kule iskeleti ağaçların üzerine çıkıyordu. Tepedeki geniş platform, yerden yirmi kulaç yukarıda duruyordu. Aieller o ölçekte ahşap işinden anlamıyordu, ama Cairhienliler arasında anlayan epey mülteci bulmuştu. Eğik duran ilk merdivenin dibinde, Moiraine Lan ve Egwene ile birlikte bekliyordu. Egwene epey güneş almıştı; kara gözleri olmasa Aiel sanılabilirdi. Kısa bir Aiel. Rand kızın yüzünü çabucak taradı, ama yorgunluktan başka bir şey göremedi. Amys ve diğerleri onu çok çalıştırıyor olmalıydı. Ama araya girecek olsa kız hiç teşekkür etmezdi.

"Karar verdin mi?" diye sordu Rand durarak. Weiramon sonunda sustu.

Egwene duraksadı, ama Rand onun başını sallamadan önce Moiraine'e bakmadığını fark etti. "Elimden geleni yaparım."

Kızın gönülsüzlüğü Rand'ı rahatsız ediyordu. Moiraine'den istememişti... kadın Tek Güç'ü Shaidolara karşı silah olarak kullanamazdı, onlar kadını tehdit etmediği ya da Rand kadını hepsinin Karanlıkdostu olduğuna dair ikna etmediği sürece değil. Ama Egwene Üç Yemin'i etmemişti ve kızın bunun gerekli olduğunu göreceğinden emindi Rand. Bunun yerine, önerdiği zaman Egwene bembeyaz kesilmiş, bugüne dek üç

gündür onunla karşılaşmaktan kaçınmıştı. En azından kabul etmişti. Shaidolara karşı verilecek savaşı kısaltan her şey iyi olacaktı.

Moiraine'in yüzü hiç değişmedi, ama Rand kadının ne düşündüğünden kuşku etmiyordu. O pürüzsüz Aes Sedai hatları, o Aes Sedai gözleri hiç değişmeden buz gibi bir onaylamazlık ifade edebilirdi.

Kısa mızrağı kemerine sokarak ayağını ilk basamağa dayadı... ve Moiraine konuştu.

"Neden yine kılıç takmaya başladın?"

Son soruyu beklemeliydi. "Neden takmayayım?" diye mırıldandı ve tırmandı. İyi bir yanıt değil, ama kadın onu hazırlıksız yakalamıştı.

Tırmanırken yan tarafındaki yarı iyileşmiş yara gerildi, tam olarak canını yakarak değil, ama yine de her an açılabilecekmiş gibi. Ona dikkat etmedi; zorlandığı zaman hep böyle hissederdi.

Rhuarc ve diğer klan şefleri de arkasından geldi, en son Bael Melaine'in yanında ayrıldı, ama neyse ki Weiramon ile iki dalkavuğu yerde kaldı. Yüksek Lord ne yapılacağını *biliyordu;* daha fazla bilgiye ihtiyacı yoktu. Rand Moiraine'in gözlerinin onu takip ettiğini hissedince aşağıya baktı. Moiraine değil. Tırmanmasını izleyen Egwene idi, yüzü bir Aes Sedai yüzüne o kadar benziyordu ki, aradaki farkın arasından bir saç teli geçmezdi. Moiraine Lan ile kafa kafaya vermişti. Rand Egwene'in fikrini değiştirmeyeceğini umdu.

Tepedeki geniş platformda iki gömlekli, kısa boylu, terli genç adam, pirinç destekli ahşap tüpü korkuluğa bağlı, bir eksen üzerinde dönen bir çerçeveye yerleştirmeye çalışıyordu. Tüp üç adım uzunluğundaydı ve iki adamın kolundan da kalındı. Birkaç adım ötede ona tıpatıp benzeyen bir başka tüp yerine yerleştirilmiş bekliyordu. Önceki gün, kule tamamlandığında takmışlardı onu. Üçüncü bir ceketsiz adam delikanlılara hırlarken çizgili bir mendille kel kafasını siliyordu.

"Yavaş olun. *Yavaş,* dedim! Sizi anasız çakallar, tek bir lensin hizasını bozun, beyinsiz kafalarınızı yere yapıştırmıyor muyum. Sıkı tuttur, Jol. Sıkı dedim! Lord Ejder bakarken düşecek olursa, ikiniz birden arkasından atlasanız daha iyi. Yalnızca onun için de değil. Yaptığım işi kırarsanız o aptal kafalarınızı kırmış olmayı dilersiniz."

Jol ve diğer delikanlı, Cail hızla, ama rahatsız olmuş görünmeden çalışmaya devam ettiler. Kin Tovere'in konuşma tarzına alışmak için seneleri olmuştu. Rand'a bu kule fikrini veren, mülteciler arasında lens ve dürbün yapmayı bilen ve iki çırağı olan bir zanaatkâr bulmak olmuştu.

Başta üçü de yalnız olmadıklarını fark etmediler. Klan şefleri sessiz ayaklar üzerinde tırmanmıştı ve Tovere'in tiradı Rand'ın çizmelerinin sesini örtmeye yeterliydi. Bael'in arkasından, platformun merdivene açılan kapak açıklığında Lan'in başı belirince Rand irkildi. Muhafız Aiellerden daha fazla ses çıkarmamıştı. Han bile Cairhienlilerden bir baş uzundu.

Sonunda yeni gelenleri gördüklerinde iki çırak, daha önce hiç Aiel görmemişler gibi irkilerek gözlerini iri iri açtılar, sonra Rand'ın önünde iki büklüm eğildiler ve öyle kaldılar. Lens imalatçısı da Aielleri görünce aynı ölçüde şaşırdı, ama daha kontrollü bir selam verdi ve selamının ortasında yine kafasını sildi.

"İkincisini bugün bitireceğimi söylemiştim, Lord Ejder." Tovere sesini hiç yumuşatmadan içine bir saygı tınısı katmayı başarmıştı. "Bu kule gerçekten harika bir fikir. Ben hiç düşünemezdim, ama siz bir dürbünle ne kadar uzağı görebileceğinizi sormaya başladığınızda... Bana zaman verin, buradan Caemlyn'i görmenizi sağlayacak bir tane yapayım. Kule yeterince yüksek yapılırsa," diye ekledi tedbirlilikle. "Bazı sınırlar var."

"Şimdiye dek yaptıkların yeterinden de fazla, Tovere Efendi." Rand'ın umduğundan kesinlikle fazlaydı. İlk dürbünden bakmıştı bile.

Jol ile Cail eğilmiş, başları aşağıda duruyorlardı. "Belki de çıraklarını aşağı götürsen daha iyi olur," dedi Rand. "Kalabalık olmasın."

Dört kat fazla insana yetecek kadar yer vardı, ama Tovere kalın parmağı ile hemen Cail'in omzunu dürtükledi. "Yürüyün, sizi et yumruklu ahır uşakları. Lord Ejder'in yoluna çıkıyoruz."

Çıraklar doğrulmak için zaman harcamadan adamın peşinden gittiler, merdivende kaybolurken iri iri açılmış gözlerle Rand'a baktılar, Aiellere bakarlarken gözleri daha da irileşti. Cail Rand'dan bir, Jol iki yaş büyüktü. İkisi de Rand'ın İki Nehir'den ayrılmadan önce hayal edemeyeceği kadar büyük kasabalarda doğmuşlar, o daha koyun güderken Cairhien'i ziyaret etmişler, kralı ve Amyrlin Makamı'nı görmüşlerdi. Büyük ihtimalle, dünya hakkında hâlâ ondan daha fazla bilgi sahibiydiler. Rand başını iki yana sallayarak yeni dürbüne eğildi.

Cairhien görüş alanına sıçradı. İki Nehir ormanlarına alışık birine seyrek gelen ormanlar şehrin berisinde sona eriyordu, elbette. Irmağın yanındaki yüksek, gri, kare kuleli duvarlar, akıcı kıvrımlarla uzanan tepelerle alay edercesine mükemmel bir kare oluşturuyorlardı. İçeride, düzenli bir biçimde dizilmiş daha fazla kule yükseliyordu, bazıları duvarlardan yirmi kat, hatta daha fazla yüksekti, ama hepsi ahşap iskelelerle

çevrilmişti. Aiel Savaşı'nda yandığından beri, efsanevi tepesiz kuleler hâlâ inşa edilmeye devam ediyordu.

Şehri son gördüğünde, bir ırmak kıyısından diğerine, bir başka şehide çevriliydi –Önkapı, Cairhien ne kadar ciddiyse o kadar karman çorman, tamamen tahtadan yapılmış bir tavşan yuvası. Artık duvarları yalnızca geniş bir kül ve kömürleşmiş odun şeridi çevreliyordu. Rand, o yangının Cairhien'e nasıl sıçramadığını anlayamıyordu.

Şehrin her kulesinde sancaklar yükseliyordu, açıkça görülemeyecek kadar uzaktaydılar, ama keşif kolları tarif etmişti onları. Yarısı Tear Hilallerini taşıyordu, diğer yarısı, belki şaşırmamak gerekirdi ama, Tear Taşı'nın üzerinde dalgalanır bıraktığı Ejder Sancağı'nın kopyalarıydı. Hiçbiri, Cairhien'in Doğan Güneşi'ni taşımıyordu.

Dürbünü biraz oynatınca şehir kaydı. Irmağın uzak kıyısında, tahıl ambarlarının kararmış taş kabukları hâlâ duruyordu. Rand'ın konuştuğu Cairhienlilerin bazıları, tahıl ambarlarının ateşe verilmesinin isyanlara yol açtığını, sonra Kral Galldrian'ın ölümüne ve dolayısıyla iç savaşa yol açtığını söylemişti. Diğerleri isyanın ve ambarların yakılmasının sebebinin Galldrian'ın ölümü olduğunu iddia etmişti. Rand hangisinin doğru olduğunu öğreneceğinden kuşkuluydu. Herhangi birinin doğru olup olmadığını bile bilmiyordu.

Geniş ırmağın kıyısında yanmış gemiler diziliydi, ama hiçbiri şehrin çok yakınında değildi. Aieller üzerinden atlayamayacakları ya da yürüyerek geçemeyecekleri su kütlelerinden huzursuz olurlardı –korkmak, fazla güçlü bir sözcük olabilirdi–, ama Couladin Cairhien'in üzerinde ve aşağısında, Alguenya üzerine yüzen kütüklerden bariyerler koydurmayı başarmış, bariyerlerin kaldırılmasını engellemek için başlarına adam dikmişti. Couladin'in izni olmadan Cairhien'e ancak sıçanlar ya da kuşlar girip çıkabilirdi.

Şehri çevreleyen tepeler, kuşatan orduya dair pek az iz taşıyordu. Orada burada akbabalar ağır ağır kanat çırpıyorlardı, kuşkusuz dışarı çıkmak için girişilen bir teşebbüsten kalanlarla kendilerine ziyafet çekiyorlardı, ama görünürde Shaido yoktu. Görülmek istemedikleri zaman Aieller nadiren görülebilirdi.

Dur. Rand dürbünü geriye, şehir duvarlarından belki bir buçuk kilometre uzakta ağaçsız bir tepeye çevirdi. Bir grup adama. Yüzleri seçemiyordu ya da hepsinin üzerinde *cadin'sor* olduğu gerçeğinden fazlasını. Ama bir şey daha vardı. O adamlardan birinin kolları çıplaktı.

Couladin. Rand hayal gördüğünden emindi, ama Couladin hareket ettiğinde adamın önkollarındaki, kendi ejderlerine benzer resimlerin metalik pullarının güneş ışığını yansıttığından emindi. Onları oraya Asmodean koymuştu. Sırf Rand'ın dikkatini dağıtmak, Asmodean kendi planlarını ilerletirken onu meşgul etmek için, ama bu olmasa, olaylar ne kadar farklı bir yöne giderdi? Kesinlikle bu kulede durmuş, kuşatılmış bir şehri seyrederek savaşı bekliyor olmazdı.

Aniden o uzak tepede, havada bir şey aktı, uzun bir bulanıklık ve adamlardan biri yere devrilip kıvranmaya başladı. İkisi de aynı mızrakla mıhlanmış görünen iki adama bakakalan Couladin ve diğerleri, Rand kadar sersemlemiş gibiydi. Rand dürbünü çevirerek böylesine kuvvetle mızrak atmış olan adamı aradı. O kadar yaklaştığına göre cesur –ya da aptal– biri olmalıydı. Rand'ın arayışı çabucak genişleyerek insan kolunun atabileceği menzilin dışına çıktı. Aklına Ogierler gelmişti –olası değildi; bir Ogier'i şiddete başvuracak kadar öfkelendirmek için çok şey gerekirdi– ki, bir başka bulanıklığın aktığı gözüne çarptı.

Şaşkınlık içinde yarı doğrulup dürbünü Cairhien duvarlarına çevirdi. O mızrak –ya da her ne idiyse– oradan gelmişti. Bundan emindi. Nasıl geldiği tamamen başka konuydu. Bu mesafeden tek seçebildiği, zaman zaman duvarların ya da bir kulenin üzerinde birinin hareket ettiği idi.

Rand başını kaldırdığında Rhuarc'ın diğer dürbünden uzaklaştığını, yerini Han'a bıraktığını gördü. Kule ve dürbünlerin tek amacı buydu. İzciler, Shaidoların nasıl yerleştiği konusunda edinebildikleri bilgi ile geri dönüyorlardı, ama bu şekilde şefler savaşın verileceği araziyi bizzat görebiliyorlardı. Bir plan yapmışlardı bile, ama araziye bir kez daha bakmanın zararı olmazdı. Rand savaşlardan pek anlamıyordu, ama Lan planı beğenmişti. En azından, Rand kendi zihninde pek bilgi sahibi değildi; zaman zaman başka anılar geliyordu ve o zaman dilediğinden de fazlasını bilir görünüyordu.

"Bunu gördün mü? O... mızrakları?"

Rhuarc da Rand kadar şaşırmış görünüyordu, ama Aiel başını salladı. "Sonuncusu bir başka Shaido'yu indirdi, fakat adam sürünerek uzaklaşmayı başardı. Couladin değil ne yazık ki." Dürbüne işaret etti ve Rand yerini adama bıraktı.

Yazık mıydı gerçekten? Couladin'in ölümü Cairhien'in ya da başka her yerin karşı karşıya olduğu tehdidi sona erdirmezdi. Ejderduvarı'nın bu yanına geçtikten sonra, Shaidolar sırf gerçek *Car'a'carn* sandıkları adam

öldü diye uysal uysal geri dönmezlerdi. Onları sarsabilirdi, ama geri dönecek kadar değil. Üstelik, gördüğü onca şeyden sonra, Rand adamın öyle kolay kurtulmaya hakkı olduğunu düşünmüyordu. *Ben de gerektiği kadar sert olabilirim*, diye düşündü, kılıcının kabzasını okşayarak. *Onun için, olabilirim.*

42
Oktan Önce

Çadırın tavanı dünyadaki en sıkıcı manzaralardan biri olmalıydı, ama Melindhra'nın edindiği kızıl püsküllü minderlerin üzerinde gömleği içinde uzanırken, Mat gri kahverengi kumaşı dikkatle inceledi. Ya da daha doğrusu, bakışlarını o yöne dikti. Bir kolunu kıvırıp başını yaslamış, Cairhien'in güneyinden gelmiş iyi şarap dolu dövme gümüş kadehi çeviriyordu. Küçük bir fıçı dolusu şarap iki iyi atın edeceği paraya mal olmuştu –dünya ve içindeki her şey tersyüz olmasa iki atın edeceği kadar–, ama düzgün bir şey edinmek için ödediği paraya değdiğini düşünüyordu. Zaman zaman eline bir iki damla sıçrıyordu, ama o asla fark etmiyor, hiç yudumlamıyordu.

Ona göre, olaylar uzun zaman önce yalnızca ciddi olmanın ötesine geçmişti. Ciddi demek, çıkış yolunu bilmeden Kıraç'ta kısılı kalmak demekti. Ciddi demek, hiç beklemediğin yerde Karanlıkdostlarının çıkıvermesi, geceleri Trollocların baskın yapması, Myrddraallerin gözsüz bakışları ile kanınızı dondurması demekti. O tür şeyler çabucak gelirdi ve genelde siz düşünmek için fırsat bulamadan sona ererdi. Kesinlikle sizin arayacağınız türden bir şey değil, ama zorunlu olursanız, atlatmayı başardığınızda kabullenmeyi de başarabileceğiniz türden bir şey. Ama nereye, neden gittiklerini günlerdir biliyordu. Hiç de çabucak olan türden bir şey değil. Düşünmek için günleri olmuştu.

Ben lanet bir kahraman değilim, diye düşündü sertçe, *ve lanet bir asker de değilim.* Kale duvarlarında yürüdüğüne, bir Trolloc sürüsü daha merdivenleri tırmanmaya başlarken kalan son askerlerine emirler yağdırdığına dair anıları öfkeyle bastırdı. *O ben* değildim *ve her kimdiyse Işık kavursun onu! Ben...* Ne olduğunu biliyordu... ekşi bir düşünce... ama

her kimse, kumar oynamayı, meyhaneleri, kadınları ve dans etmeyi içeriyordu. İşte bundan emindi. İyi bir at ve seçebileceği, dünya üzerindeki bütün yolları içeriyordu, oturup birinin size ok atmasını ya da kaburgalarınıza bir kılıç veya mızrak saplamasını beklemeyi değil. Bundan en ufak farkı olan her şey aptal olduğunu gösterirdi ve Mat aptal olmayacaktı, ne Rand için, ne Moiraine için, ne de başka biri için.

Doğrulup otururken, deri siciminde asılı duran gümüş tilki başı madalyonu gömleğinin bağcıkları açık önünden kaydı. Mat onu geriye tıkıp şarabından büyük bir yudum aldı. Madalyon Moiraine’den ya da başka herhangi bir Aes Sedai’den korunmasını sağlıyordu. Onu elinden almadıkları sürece. Kuşkusuz eninde sonunda biri bunu deneyecekti. Ama aptalın birinin, birkaç bin başka aptalla birlikte onu da öldürmesini engellemek için zekâsından başka güvenecek hiçbir şeyi yoktu. Ya da Rand’a karşı ya da *ta’veren* olmaya karşı onu korumak için.

Bir adamın böyle bir şeyden, olayların kendi çevresinde dönmesinden kâr etmek için bir yol bulabilmesi gerekirdi. Rand bir açıdan bulmuştu kesinlikle. Mat, zarların nasıl düştüğü dışında, kendi çevresinde oluşan hiçbir şey fark etmemişti. Hikâyelerdeki *ta’veren*’lerin başına gelen bazı şeylere sırtını dönmezdi aslında. O *ta’veren*’lerin ceplerine gökyüzünden servet ve ün dolardı; onları öldürmeye karar veren adamlar, bunun yerine onların takipçisi olmaya karar verirdi ve gözlerinde buz olan kadınlar erimeyi seçerdi.

Aslında kendi eline geçenlerden şikâyet ettiğinden değil. Ve Rand’ın elindekiler gibi bir şey istediğinden de değil kesinlikle; oyuna girmenin bedeli çok yüksekti. Yalnız, *ta’veren* olmanın bütün yüklerini omuzlamış, zevklerinden hiçbirini yaşamamış gibi hissediyordu.

“Gitme zamanı,” dedi boş çadıra, sonra düşünceli düşünceli durup kadehini yudumladı. “Zar’a binip gitme zamanı. Belki Caemlyn’e.” Kraliyet Sarayı’ndan kaçındığı sürece kötü bir şehir değildi. “Ya da Lugard’a.” Lugard hakkında söylentiler duymuştu. Güzel bir yer, tam kendisi gibilere göre. “Rand’ı arkada bırakma zamanı. Ona göz kulak olacak lanet bir Aiel ordusu ve sayamayacağı kadar Kızı var. Bana ihtiyacı yok.”

Bu sonuncusu tam olarak doğru sayılmazdı. Tuhaf bir şekilde, Rand’ın Tarmon Gai’don’da başarılı olup olmaması ona bağlıydı. Ona ve Perrin’e. Birbirine dolaşmış üç *ta’veren*’e. Muhtemelen tarihçeler yalnızca Rand’dan bahsedecekti. Mat ya da Perrin’in hikâyelerde yer bulması olasılığı büyük

değildi. Bir de Valere Borusu vardı. Ayrıca onun hakkında düşünmeyi hiç istemiyordu ve düşünmeyecekti de. Zorunlu kalana kadar değil. O işten sıyrılma şansı bulabilirdi daha. Nasıl bakarsa baksın, Boru bir başka gün ilgilenilecek bir sorundu. Uzak bir gün. Şansı varsa, bütün o faturaların son ödeme tarihi o çok uzak güne denk gelirdi. Yalnız, bu sahip olduğundan da fazla şans gerektirebilirdi.

Asıl nokta şuydu ki, gitmek hakkında bu kadar çok konuşmuş, hiç vicdan azabı hissetmemişti. Kısa süre önce, gitmekten bahsetmeyi bile başaramıyordu; Rand'dan fazla uzaklaşınca, görünmez bir oltanın ucundaki balık gibi geri çekiliyordu. Sonra söyleyebilmeye, hatta planlar yapabilmeye başlamıştı, ama en ufak şey dikkatini dağıtıyordu ve kaçma planlarını erteliyordu. Rhuidean'da bile, Rand'a gideceğini söylediğinde önüne bir engel çıkacağından emindi. Bir anlamda çıkmıştı da; Mat Kıraç'tan çıkmıştı, ama Rand'dan uzaklaşamamıştı. Bu sefer vazgeçmeyeceğini düşünüyordu.

"Onu terk ediyor sayılmam," diye mırıldandı. "Şimdiye dek kendine bakmayı öğrenemediyse, asla öğrenemez. Ben onun lanet dadısı değilim."

Kadehi başına dikerek yeşil ceketini üzerine geçirdi, hançerlerini gizli yerlerine yerleştirdi, koyu sarı ipek eşarbını boğazındaki yara izini saklayacak şekilde sardı, sonra şapkasını aldı ve dışarı çıktı.

İçerisinin görece serinliğinden sonra sıcak yüzüne bir darbe gibi indi. Burada mevsimlerin nasıl değiştiğini bilmiyordu, ama ona göre yaz fazla uzun sürmüştü. Kıraç'tan ayrılırken hevesle beklediği bir şey güzün gelişi idi. Birazcık serinlik. Burada şansı yoktu. En azından şapkanın geniş siperliği güneşin gözlerine girmesini engelliyordu.

Bu tepelik Cairhien ormanı acınası bir şeydi, ağaçtan çok açıklık vardı ve ağaçların yarısı kuraklıktan kahverengiye durmuştu. Köyün yakınındaki Batıormanı'na hiç benzemiyordu. Her yer alçak Aiel çadırları ile doluydu. Uzaktan bakınca, kapıları açık değilse, ölü yaprak yığınlarına ya da çıplak toprağa benziyorlardı, ama onları o zaman bile görmek kolay değildi. İşlerine bakan Aieller ona ikinci bir bakış fırlatmadılar.

Kampı geçerken bir tepeden Kadere'in arabalarını gördü. Çember halinde dizilmişlerdi, sürücüler arabaların altında yatıyorlardı ve çerçi görünürlerde yoktu. Kadere arabasından çıkmaz olmuştu. Moiraine'in yükü incelemeye geldiği zamanlar hariç burnunu dışarı çıkarmıyordu. Arabaların çevresini almış, mızraklı, kalkanlı, yaylı ve sadaklı küçük Aiel grupları, nöbetçi değil de her şey olabilirlermiş gibi duruyorlardı. Moiraine, Kadere

ya da adamlarından bazılarının, Rhuidean’dan getirdikleri ile kaçabileceklerini düşünmüş olmalıydı. Mat, Rand’ın kadına dilediği her şeyi verdiğinin farkında olup olmadığını merak etti. Bir süre Mat Rand’ın üstünlük sağladığını düşünmüştü, ama Moiraine diz kırıp Rand’ın piposunu getirmek dışında her şeyi yapıyor olsa da, artık bundan o kadar emin değildi.

Rand’ın çadırı kendi başına bir tepede duruyordu doğal olarak. O kırmızı sancak öndeki direğe asılmıştı. Hafif esintide dalgalanıyor, zaman zaman siyah beyaz disk görülecek kadar açılıyordu. O şey Mat’in tüylerini Ejder Sancağı kadar diken diken ediyordu. Bir adam Aes Sedai işlerine karışmaktan kaçınmak istiyorsa, ki bir ahmak dışında herkes isterdi, yapacağı son şey o simgeyi sallayarak dolaşmak olurdu.

Tepenin yamaçları çıplaktı, ama tepenin etekleri Mızrağın Kızları’nın çadırları ile çevriliydi ve çadırlar ağaçların arasına, diğer yamaçlara, hatta daha da ötelere uzanıyordu. Bu da normaldi ve *Far Dareis Mai* kampının içindeki Bilge kampı da. Bilgelerin düzinelerce alçak çadırı, Rand’ın tepesinden bağırma mesafesinde kurulmuştu ve beyaz cüppeli *gai’shain*’lar işleri peşinde koşturuyorlardı.

Görünürde yalnızca birkaç tane Bilge vardı, ama ardından gelen bakışlar sayılarının azlığını telafi ediyordu. Mat o grubun içinde kaç kadının yönlendirebildiğinden emin değildi, ama iş bakışlara geldiğinde, tartma ve ölçme konusunda Aes Sedailer ile boy ölçüşebilirlerdi. Huzursuzca omuzlarını silkmemek için çaba göstererek hızlandı; o gözleri sırtında, bir sopayla dürtülüyormuşçasına hissedebiliyordu. Giderken de aynı çelik eldivenden geçmesi gerekecekti. Eh, Rand ile iki çift laf ettikten sonra, son geçişi olacaktı.

Yalnız, şapkasını çıkarıp Rand’ın çadırına daldığı zaman, orada Natael’den başka kimseyi bulamadı. Adam yaldızlı, ejder oymalı arpını dizine dayamış, bir elinde altın bir kadehle yastıkların üzerinde uzanıyordu.

Mat yüzünü buruşturdu ve kendi kendine küfretti. Aklına gelmiş olmalıydı. Rand burada olsa çadırın çevresine doluşmuş Kızların arasından geçmesi gerekirdi. Büyük olasılıkla o yeni yaptıkları kuledeydi. İyi fikirdi o. Araziyi bil. “Düşmanını bil”den hemen sonra gelen, ikinci kuraldı bu ve aralarından seçim yapmak kolay değildi.

Düşünce ağzında ekşi bir tat bıraktı. O kurallar bir başka adamın anılarından geliyordu; onun hatırlamak istediği yegâne kurallar, “ağabeyi hançer yaraları taşıyan bir kızı asla öpme” ve “arka kapıyı öğrenmeden

kumar oynama" idi. O diğer adamların anılarının, hiç beklemediği zamanlarda kendi düşüncelerine sızmak yerine hâlâ beyninde ayrı yığınlar halinde duruyor olmasını diledi.

"Miden mi bozuldu?" diye sordu Natael aylak aylak. "Bilgelerden biri iyi gelecek bir kök bulabilir. Ya da Moiraine'i deneyebilirsin."

Mat, adamdan hoşlanmayı bir türlü başaramamıştı; adam hep paylaşmayı düşünmediği bir espri düşünüyor gibiydi. Ve hep giysileri ile ilgilenen üç hizmetkârı varmış gibi görünüyordu. Yakasından ve kol yenlerinden fışkıran onca kar beyazı dantel hep yeni yıkanmış gibi tertemiz oluyordu. Adam terliyor gibi de görünmüyordu. Rand'ın onu neden yanında istediği sırdı. Adam o arpta asla neşeli bir şeyler çalmazdı. "Yakında döner mi?"

Natael omuzlarını silkti. "Dönmeye karar verdiğinde döner. Belki erken, belki geç. Hiçbir erkek Lord Ejder'e saat tutamaz. Ve yalnızca birkaç kadın yapabilir." İşte, yine aynı sır dolu gülümseme. Bu sefer bir tutam da kasvet vardı.

"Beklerim." Bu işi bitirmeye kararlıydı. Zaten çok fazla ertelemişti.

Natael şarabını yudumlayarak kadehin üzerinden onu inceledi.

Moiraine ve Bilgelerin o sessiz, sorgu dolu tavırla onu izlemesi yeterince kötüydü –bazen Egwene de yapıyordu; o kesinlikle değişmişti, yarı Bilge, yarı Aes Sedai olmuştu–, ama Rand'ın müzisyeninden gelince, o bakışlar dişlerini gıcırdatmasına yetiyordu. Gitmek hakkında en iyi şey, bir daha kimsenin ona ne düşündüğünü bir dakika içinde öğrenecekmiş, iç çamaşırlarının temiz olup olmadığını zaten biliyormuş gibi bakmayacak olmasıydı.

Ateş çukurunun yanına iki harita açılmıştı. Yarı yarıya yanmış bir kasabada bulunan yırtık pırtık haritanın kopyası olan biri, Alguenya'nın batısından Dünyanın Omurgası'na giden yolun yarısına kadar Cairhien'in kuzeyini kapsıyordu. Yeni çizilmiş ve kabataslak olan diğeri, şehrin çevresindeki araziyi gösteriyordu. İki haritanın üzerinde de çakıltaşları ile tutturulmuş küçük parşömen parçaları vardı. Mat kalacaksa ve aynı zamanda Natael'in sorgulayıcı bakışlarından kaçınacaksa, oturup haritaları incelemekten başka şey yapamazdı.

Çizmesinin burnu ile şehir haritasının üzerindeki birkaç taşı kaydırarak, parşömenlerin üzerinde yazılı olanları okudu. Elinde olmadan irkildi. Aiel izciler saymayı biliyorsa, Couladin'in, Shaidolar ve sözde Shaidolar arasındaki topluluklarına katılmaya gidenlerle birlikte, yaklaşık yüz altmış

bin mızrağı vardı. Çetin ceviz, hem de diken diken bir tane. Dünyanın Omurgası'nın bu tarafı, Artur Şahinkanadı zamanından bu yana böyle ordu görmemişti.

İkinci harita, Ejderduvarı'nı aşan diğer klanları gösteriyordu. Artık hepsi, hangi taraftaysalar, Jangai Geçidi'ni ne zaman terk ettiklerine göre dizilmiş ve yayılmışlardı, ama rahat vermeyecek kadar yakındılar. Shiandeler, Codarralar, Daryneler ve Miagomalar. Hepsi beraber, Couladin'in ordusu kadar kalabalıktılar; eğer bu doğruysa geride fazla adam bırakmamışlardı. Rand'ın yanındaki yedi klan bunların neredeyse iki katı kalabalıktı, Couladin ya da dört klanla rahatça yüzleşebilirdi. Ya onlarla ya onlarla. Aynı anda ikisiyle birden değil. Ama Rand ikisiyle birden savaşmak zorunda kalabilirdi.

Aiellerin kasvet dedikleri şey o klanları da etkiliyor olmalıydı. Her gün daha fazla adam silahlarını bırakıp kaçıyordu. Ama yalnızca bir aptal sayılarını Rand'ın ordusuna göre daha da azalttığını düşünürdü. Ve bir de bazılarının Couladin'in tarafına geçiyor olması olasılığı vardı. Aieller bu konudan çok fazla ya da serbestçe bahsetmiyorlardı ve fikri, topluluklara katılma bahanesi arkasına gizliyorlardı, ama şimdi bile, Rand'ı ya da onun onlara kendileri hakkında söylediklerini kabul edemeyeceklerine karar veren erkekler ve Kızlar vardı.

"Şirin bir durum, değil mi?"

Mat'in başı Lan'in sesine kalktı, ama Muhafız çadıra yalnız girmişti. "Yalnızca beklerken baktığım bir şey. Rand geliyor mu?"

"Kısa süre sonra aramıza katılır." Lan, başparmaklarını kılıç kemerinin arkasına takarak Mat'in yanında durup haritaya baktı. Yüzü ancak bir heykelinki kadar ifade taşıyordu. "Yarın Artur Şahinkanadı'ndan bu yana görülen en büyük savaşı getirecek."

"Deme?" Rand neredeydi? Muhtemelen hâlâ o kulenin üzerinde. Belki Mat de oraya gitmeliydi. Hayır, kendini hep Rand'ın bir adım gerisinde, kampta dönüp dururken bulurdu. Rand eninde sonunda buraya dönecekti. Couladin dışında bir şeyden bahsetmek istiyordu. *Bu savaş benim savaşım değil. Beni ilgilendiren bir şeyden kaçmıyorum.* "Ya onlar?" Miagomaları ve diğerlerini temsil eden kâğıt parçalarına işaret etti. "Rand'a mı katılacaklar, yoksa oturup izleyecekler mi, işaret var mı?"

"Kim bilebilir ki? Rhuarc benden fazlasını bilmiyor gibi ve Bilgeler biliyorsalar da söylemiyorlar. Kesin olan tek şey, Couladin'in hiçbir yere gitmeyeceği."

Yine Couladin. Mat huzursuzca kıpırdandı ve girişe doğru yarım adım attı. Hayır, *bekleyecekti.* Bakışlarını haritalara dikerek onları inceliyormuş gibi yaptı. Belki Lan konuşmaya zorlamazdı onu. Yalnızca Rand'a diyeceklerini deyip gitmek istiyordu.

Ama Muhafız konuşmak ister gibiydi. "Sen ne düşüyorsun, Âşık Efendi? Yarın sahip olduğumuz her şeyle Couladin'in üzerine saldırıp onu dümdüz etmeli miyiz?"

"Bu bana başka herhangi bir plan kadar iyi geliyor," diye yanıt verdi Natael aksi aksi. Kadehi başına dikti, halının üzerine bıraktı ve arpı yeniden alıp karanlık, kasvetli bir şeyler tıngırdatmaya başladı. "Ben ordu yönetmiyorum Muhafız. Kendimden başka hiçbir şeye hükmetmiyorum ve o da her zaman elimde olmuyor."

Mat homurdandı ve Lan ona bakıp, sonra haritalara döndü. "Sen iyi bir plan olmadığını düşünüyorsun galiba. Neden?"

O kadar kayıtsızca söylemişti ki, Mat düşünmeden yanıt verdi. "İki sebebi var. Couladin'i çevirir, seninle şehir arasında kıstırırsan, ezebilirsin onu." Rand daha ne kadar gecikecekti? "Ama onu duvarları aşmaya da zorlayabilirsin. İşittiklerime bakılırsa, şimdiye dek o duvarları iki kez aştı bile, hem de lağımcıları, kuşatma makineleri olmadan ve şehrin kaderi pamuk ipliğine bağlı." Diyeceğini deyip gidecekti, o kadar. "Fazla baskı yaparsan, kendini Cairhien'in içinde savaşırken bulursun. Şehirde savaşmak pis bir şeydir. Ve fikir mekânı kurtarmak, yıkımını tamamlamak değil." Haritaların üzerindeki o kâğıt parçaları ve haritaların kendileri bunu açıkça gösteriyordu.

Kaşlarını çatarak dirseklerini dizlerine dayayıp çöktü. Lan de onunla çömeldi, ama Mat fark etmedi bile. Riskli bir durum. Ve büyüleyici. "Onu uzağa itelemek en iyisi. Daha çok güneyden vur." Gaelin Irmağı'na işaret etti; şehrin birkaç kilometre kuzeyinde Alguenya ile birleşiyordu. "Burada köprüler var. Onlara ulaşabilmeleri için Shaidolara açık bir yol bırak. Daima bir çıkış yolu bırakmalısın, aksi halde kaybedecek hiçbir şeyi kalmamış bir adamın ne kadar zorlu bir savaşçı olup çıktığına tanık olursun." Parmağı doğuya kaydı. Daha çok ormanlık arazi gibi görünüyordu. Muhtemelen buralardan çok farklı değil. "Burada, ırmağın bu yanında bloke edecek bir güç, eğer yeterince büyükse ve doğru pozisyon almışsa, köprülere gitmelerini garantiye alır. Bir kez harekete geçince, sen arkalarından gelirken Couladin önüne çıkan birileri ile savaşmak istemeyecektir." Evet. Jenje'deki durum ile hemen hemen aynı. "En azından

eksiksiz bir aptal değilse. Düzen içinde ırmağa kadar gelebilirler, ama o köprüler onları boğacaktır. Aiellerin yüzeceğini ya da geçit arayacağını hayal edemiyorum. Baskıyı korursan, onları karşı kıyıya atarsın. Şansın varsa ta dağlara dek kovalayabilirsin.” Trolloc Savaşları’nın sonlarındaki Cuaindaigh Geçitleri gibiydi, hem de hemen hemen aynı ölçekte. Tora Shan’dan da çok farkı değildi. Ya da, Şahinkanadı kendini toparlayamadan önce, Sulmein Geçidi gibi. İsimler, tarihçilerin bile unuttuğu kanlı savaş meydanlarının görüntüleri kafasında çakıp geçiyordu. Haritalara bu şekilde dalmışken, kendi anılarından bir farkları kalmamıştı. “Daha fazla süvarin olmaması çok kötü. Kovalamak için en iyisi hafif süvarilerdir. Kanatlardan vur, onları koşmaya zorla ve asla durup savaşmalarına izin verme. Ama Aieller de hemen hemen aynı ölçüde başarılı olur.”

“Diğer sebep?” diye sordu Lan sessizce.

Mat kendini kaptırmıştı. Kumar oynamaya bayılırdı ve savaşmanın yanında meyhanelerde zar atmak, çocuk ve dişsiz ihtiyar eğlencesi kalırdı. Burada yaşamlar söz konusuydu, hem sizin, hem başka adamların, hatta orada bile olmayan adamların. Yanlış kumarı oynarsan, aptalca bir risk alırsan, şehirler ölür, uluslar silinirdi. Natael’in ciddi müziği savaşın ruhuna uyuyordu. Aynı zamanda, insanın kanını coşturan bir oyundu.

Bakışlarını haritadan kaldırmadan hıhladı. “Sen de benim kadar iyi biliyorsun. O dört klandan biri bile Couladin’in tarafına geçmeye kalkarsa, senin ellerin Shaidolarla meşgulken seni arkadan bıçaklarlar. Couladin örs olur, onlar çekiç ve sen de aradaki ceviz. Couladin’in üzerine, elindekilerin yalnızca yarısını sür. Bu koşulları eşitler, ama idare etmen gerekir.” Savaşta adalet diye bir şey yoktu. Düşmana arkadan, en az beklediği zamanda saldırırdın, en zayıf olduğu yerde ve zamanda. “Yine de bir avantajın olur. Onun şehirden düzenlenebilecek bir saldırı için endişelenmesi gerekiyor. Diğer yarıyı üç parçaya böl. Biri Couladin’i ırmağa yönlendirmek için, diğer ikisi şehir ile dört klan arasına, birkaç kilometre arayla yerleştirmek için.”

“Çok güzel,” dedi Lan başını sallayarak. O taştan oyulmuş yüz hiç değişmemişti, ama sesinde, hafif de olsa bir onay tınısı vardı. “İki güçten herhangi birine saldırmak hiçbir klanın işine yaramaz, özellikle de diğeri arkadan saldırabilecekken. Ve aynı sebepten, hiçbiri şehrin çevresinde olan bitenlere de karışmaya kalkmaz. Elbette, dördü birden katılabilir. Şimdiye dek katılmamışlarsa, pek olası değil, ama katılırlarsa her şey değişir.”

Mat yüksek sesle kahkaha attı. “Her şey her zaman değişir. En iyi plan ancak ilk ok yaydan ayrılana kadar dayanır. Bu bir çocuğun bile halledebileceği kadar kolay olurdu, yalnız Indirian ve ne düşündüğünü bilemeyen diğerleri beceremezdi. Hepsi birden Couladin’e katılmaya karar verirse zarı atar ve umut edersin, çünkü Karanlık Varlık’ın oyunda olduğu kesindir. En azından şehirden uzakta, onların gücüne denk bir gücün olmuş olur. Gerektiği sürece onları tutmaya yetecek kadar. Couladin’i kovalama fikrinden vazgeç ve o Gaelin’i geçmeye başlar başlamaz sahip olduğun her şeyi onların üzerine sür. Ama ben durup izleyecekleri, Couladin’in işi bitince sana katılacakları üzerine iddiaya girebilirim. Zafer, çoğu adamın kafasındaki pek çok tartışmayı bitirir.”

Müzik durmuştu. Mat Natael’e baktı ve adamın arpını kaskatı tuttuğunu, her zamankinden sert bakışlarla ona bakmakta olduğunu gördü. Onu daha önce hiç görmemiş, ne olduğunu hiç bilmiyormuş gibi. Âşığın gözleri kara, cilalanmış cam gibiydi, arpın yaldızlarının üzerinde elinin boğumları bembeyaz kesilmişti.

Bununla Mat’in aklı başına geldi, neler söylediğini, hangi anılara kucak açtığını fark etti. *Kavrulası aptal, dilini tutamıyorsun!* Lan neden sohbeti o yöne çevirmişti? Neden atlar ya da hava durumu hakkında konuşmamış ya da çenesini kapalı tutamamıştı? Daha önce Muhafız hiç böyle konuşmaya hevesli görünmemişti. Normalde adamın yanında bir ağaç konuşkan kalırdı. Elbette, Mat de kendi düşüncelerine hâkim olmalı, kendi çenesini açmamalıydı. En azından Kadim Lisan’da gevezelik etmemişti. *Kan ve küller,* umarım *etmemişimdir!*

Mat ayağa fırlayarak gitmek için döndü ve Rand’ı çadırın hemen dışında durur buldu. Elinde olduğunun farkında değilmiş gibi dalgın dalgın o tuhaf püsküllü mızrak parçasını döndürüyordu. Ne kadardır duruyordu orada? Fark etmezdi. Mat hepsini çabuk çabuk söyledi. “Ben gidiyorum, Rand. Sabahın ilk ışıkları ile eyere atlıyorum ve gidiyorum. Yarım günde mola vermeden yeterince uzaklaşabilecek olsam, hemen şu an giderdim. Aiellerle araya... *tüm* Aiellerle... olabildiğince çok mesafe koymayı düşünüyorum. Ben kamp kurmadan önce Zar ne kadar gidebiliyorsa.” Birinin izcileri tarafından yakalanıp kurusun diye asılması ihtimali varsa, yakında yatmanın anlamı yoktu. Couladin’in de izcileri vardı muhtemelen ve diğerleri, karaciğerine mızraklarını saplamadan önce onu tanımayabilirlerdi.

“Gitmeni görmek beni üzecek,” dedi Rand sessizce.

“Beni vazgeçirmeye çalışma...” Mat gözlerini kırpıştırdı. “O kadar mı? Gitmemi görmek seni üzecek öyle mi?”
“Seni kalmaya ikna etmeyi hiç denemedim, Mat. Perrin gitmesi gerektiğini düşündüğünde gitti, sen de gidebilirsin.”
Mat ağzını açtı, sonra yine kapadı. Doğru, Rand onu kalmaya ikna etmeye çalışmamıştı. Yalnızca çalışmadan yapmıştı. Ama şimdi en ufak *ta’veren* çekişi, yanlış şeyi yaptığına dair en ufak belirsiz his yoktu. Kararı kesin ve açıktı.
“Nereye gideceksin?”
“Güneye.” Yön konusunda fazla seçeneği olduğundan değil. Diğer yönler Gaelin’e gidiyordu ve ırmağın kuzeyinde ilgisini çeken hiçbir şey yoktu. Ya da Aiellere gidiyordu ve onların da bir kısmı ya kesinlikle onu öldürürdü ya da Rand’ın ne olduğuna ya da önceki akşam ne yediklerine bağlı olarak onu öldürebilirlerdi de öldürmeyebilirlerdi de. Pek hoş olasılıklar değil, Mat’e göre. “En azından başlangıçta. Sonra meyhanesi olan ve kadınların mızrak taşımadığı bir yere giderim.” Melindhra. O kadın sorun olabilirdi. *Kendisi* isteyene dek gitmenize izin vermeyen türden bir kadın olduğu gibi bir his vardı içinde. Eh, öyle ya da böyle, onunla başa çıkacaktı. Belki o öğrenmeden çıkıp giderdi. “Bu bana göre değil, Rand. Ben savaşlardan anlamam ve anlamak da istemiyorum.” Lan ile Natael’e bakmaktan kaçındı. İçlerinden birisi ağzını açacak olursa, ağzına yumruğu yiyecekti. Muhafız bile. “Anlıyorsun, değil mi?”
Rand’ın baş sallamasındaki şey anlayış olabilirdi. Belki öyleydi de. “Senin yerinde olsam Egwene’e veda etmeyi unuturdum. Ona anlattıklarımın ne kadarının Moiraine, Bilgeler ya da hepsinin birden kulağına gitmediğinden emin değilim artık.”
“Ben o sonuca uzun zaman önce vardım. Emond Meydanı’nı bize göre daha geride bıraktı. Ve bundan daha az pişmanlık duyuyor.”
“Belki,” dedi Rand hüzünle. “Işık üzerinde parlasın, Mat,” diye ekledi elini uzatarak, “ve yolunu açık etsin, sana güzel havalar ve hoş yol arkadaşları versin. Bir daha karşılaşana kadar.”
Mat’in dilediği olursa pek yakında olmayacaktı. Bunun için biraz üzüldüğünü hissetti ve üzüldüğü için aptal gibi hissetti, ama bir erkek kendi başının çaresine bakabilmeliydi. İşin sonunda, uzunu kısası buydu işte.
Rand’ın kavrayışı her zamankinden de sertti –onca kılıç oyunu eski okçu nasırlarına yenilerini eklemişti–, ama çıkıntılı, balıkçıl damgalı avuç Mat’in avucunda açıkça belirgindi. Arkadaşının kollarındaki işaretleri ya da

kafasının içindeki, yönlendirmesine izin veren daha da tuhaf şeyleri unutmuş olması ihtimaline karşılık küçük bir hatırlatıcı. Rand'ın yönlendirdiğini unutabiliyorsa –ve günlerdir hiç aklına gelmemişti; günlerdir!– o zaman gitme zamanı gelmişti de geçmişti bile.

Orada durarak birkaç çekingen laf daha ettiler. Lan onları duymazdan gelir gibiydi. Kollarını kavuşturmuş, sessizce haritaları inceliyordu. Natael aylak aylak arpını tıngırdatmaya başlamıştı. Mat müzikten biraz anlardı ve yabancı ezgide ironik bir tını var gibi geldi ona. Adamın neden bunu seçtiğini merak etti. Birkaç dakika sonra Rand yarım adım atarak bu işe bir son verdi ve Mat dışarı çıktı. Dışarıda bir kalabalık vardı. Yüz kadar Kız tepeye yayılmış, birini mızraklamaya hazırlanır gibi ayakuçlarında yürüyorlardı. Yedi klan şefinin tamamı sabırla ve taş kadar kıpırtısız, bekliyordu. Üç Tearlı lord terlemiyorlarmış ve Aieller yokmuş gibi yapmaya çalışıyorlardı.

Lordların gelişini duymuştu, hatta kamplarına bakmaya gitmişti, ama orada kimseyi tanımıyordu ve kimse zar atmak ya da kâğıt oynamak istememişti. Bu üçü küçümseme ile kaşlarını çatarak onu baştan aşağı süzdüler ve görünüşe göre Aiellerden daha iyi olmadığına karar verdiler, yani görmeye değmediğine.

Mat şapkasını kafasına geçirdi, siperliğini gözlerine çekti ve Tearlıları aynı soğuk tavırla bir süre süzdü. En azından genç iki tanesinin huzursuzca farkına vardıklarını ve tepeden aşağı yürümeye başladıklarını görme zevkine vardı. Gri sakallı olanı Rand'ın çadırına girerken hâlâ zar zor sakladığı bir sabırsızlıkla dolu gibi görünüyordu, ama fark etmezdi. Onları bir daha görmeyecekti.

Onları neden görmezden gelmekle yetinmediğine dair en ufak fikri yoktu. Adımlarının hafiflemesi ve midesini sirkeyle doldurmuş gibi hissetmesi dışında. Aslında şaşmamak gerekirdi. Sonunda, yarın gidiyordu. Zarlar kafasında dönüyor gibiydi ve yerleştiklerinde kaç nokta göstereceklerini bilmek imkânsızdı. Tuhaf. Onu endişelendiren Melindhra olmalıydı. Evet. Yarın kesinlikle erkenden yola çıkmalıydı ve tüylerin üzerinde ayakuçlarına basan fare kadar sessiz olmalıydı.

Islık çalarak çadırına doğru yola koyuldu. Bu ezgi neydi? Ah, evet. "Gölgelerin Jak'ı ile Dans Etmek." Ölümle dans etmeye hiç niyeti yoktu, ama neşeli bir ezgiydi, bu yüzden Cairhien'den uzaklaşmak için en iyi yolu planlamaya çalışırken ıslık çalmaya devam etti.

Çadırın kapakları indikten sonra bile Rand Mat'in arkasından bakmaya devam etti. “Yalnızca son kısmını duydum,” dedi sonunda. “Hepsi öyle miydi?”

“Hemen hemen,” diye yanıt verdi Lan. “Haritalara birkaç dakika baktı ve Rhuarc ile diğerlerinin yaptığı savaş planının neredeyse aynısını yaptı. Zorlukları ve tehlikeleri ve onları nasıl karşılayacağını gördü. Lağımcıları, kuşatma makinelerini ve yenilmiş bir düşmanı kovalamak için hafif süvari kullanmayı biliyor.”

Rand ona baktı. Muhafız şaşkınlık göstermiyordu, tek kirpiği bile seğirmiyordu. Elbette, Mat'in askeri konularda şaşırtıcı ölçüde bilgili göründüğünü söyleyen oydu. Ve Lan açık soruları da sormayacaktı, ki bu iyiydi. Rand'ın, bildiği pek az yanıtı vermeye hakkı yoktu.

Kendisi de birkaç soru sormak isterdi. Örneğin, lağımcıların savaşlarla ne ilgisi olduğunu. Ya da belki yalnızca kuşatma makinelerini. Yanıt ne olursa olsun, bu zamanlarda lağım kazıldığını sanmıyordu ve lağımcı bulamayacağından emindi. Eh, bu savaş onlarsız verilecekti. Önemli olan, Mat'in, *ter'angreal* kapının diğer yanında düşünmeden Kadim Lisan'da bülbül gibi ötme yeteneğinden daha fazlasını kazandığını bildiği idi. Ve bunu bilirken, kesinlikle işine yarayabilirdi.

Daha da sertleşmen gerekmiyor, diye düşündü acı acı. Mat'in bu çadıra doğru tepeyi tırmandığını görmüştü ve yalnız başına, aylak aylak sohbet ederken yüzeye nelerin çıkabileceğini keşfetmek için hiç tereddüt etmeden Lan'i göndermişti. Bunu bilinçli olarak yapmıştı. Kalanı gelebilirdi de gelmeyebilirdi de, ama olacaktı. Mat'in özgürken eğlenmesini diledi. Perrin'in İki Nehir'de hoşça vakit geçirdiğini, Faile'ini annesine ve kız kardeşlerine gösterdiğini, hatta onunla evlendiğini umuyordu. Umuyordu, çünkü onları geri çekebileceğini biliyordu, *ta'veren*'leri çeken *ta'veren* ve aralarında en güçlü olan oydu. Moiraine, aynı köyden, aynı yaşlarda üç tane çıkmasının tesadüf olmadığını söylemişti; Çark Desen'e tesadüfler dokuyor olabilirdi, ama bu gibi üç kişiyi sebepsiz yere dokumamıştı. Sonunda, ne kadar uzağa giderlerse gitsinler arkadaşlarını geri çekecekti ve döndükleri zaman nasıl kullanabiliyorsa kullanacaktı onları. Nasıl kullanması gerekirse. Çünkü zorunluydu. Çünkü Ejder Kehanetleri ne derse desin, Tarmon Gai'don'u kazanmak için sahip olduğu tek şansın, üçünün, bebekliklerinden beri birbirlerine bağlı üç *ta'veren*'in bir kez daha birbirlerine bağlanmalarına bağlı olduğundan emindi. Hayır, sertleşmesi

gerekmiyordu. *Şimdiden öyle kokuşmuş oldun ki, bir Seanchan bile seni görse akşam yemeğini kusardı!*

"'Ölüm Marşı'nı çal," diye emretti niyetlendiğinden daha sert bir sesle ve Natael bir an boş boş baktı ona. Adam her şeyi dinlemişti. Soruları olmalıydı, ama yanıt bulamayacaktı. Rand, Lan'e Mat'in sırlarını anlatamıyorsa, ne kadar uysal görünürse görünsün Terkedilmişlerden birinin önünde hiç anlatmazdı. Bu sefer sesini bilinçli olarak sertleştirdi ve mızrağı adama doğrulttu. "Daha hüzünlüsünü bilmiyorsan çal. Öyle bir şey çal ki, kendi ruhun ağlasın. Hâlâ bir ruhun varsa."

Natael ona yaltaklanırcasına gülümsedi ve oturduğu yerden eğilerek selam verdi, ama gözlerinin çevresi beyazlamıştı. Çalmaya başladığı şey gerçekten de "Ölüm Marşı" idi, ama arpından şimdiye kadar duyulan en keskin tınıları çıkartıyordu, gerçekten de insanın ruhunu ağlatacak ağıt gibi acı bir ezgi. Etkisini görmek ister gibi bakışlarını Rand'a dikmişti.

Rand sırtını dönerek halıların üzerine uzandı ve dirseğinin altına kırmızı ve altın rengi bir yastık alarak haritaları incelemeye başladı. "Lan, diğerlerinin gelmesini söyler misin?"

Muhafız resmi bir biçimde eğildi ve dışarı çıktı. Bunu ilk defa yapmıştı, ama Rand yalnızca dalgınlığı içinde fark etti.

Savaş yarın başlayacaktı. Rhuarc ile diğerlerinin plan yapmasına yardımcı olması nazik bir kurgudan ibaretti. Neler bilmediğini bilecek kadar akıllıydı ve Lan ve Rhuarc ile yaptığı onca konuşmaya rağmen hazır olmadığını biliyordu. *Bu büyüklükte, hatta daha büyük yüz ayrı savaş planladım ve on kat fazlasına yol açan emirleri verdim.* Kendi düşüncesi değil. Lews Therin savaştan anlıyordu... savaşı tanımıştı, Rand al'Thor değil ve bu oydu. O dinliyor, sorular soruyor ve bir şeyin belli bir şekilde yapılması gerektiğini söylediklerinde anlıyormuş gibi başını sallıyordu. Bazen anlıyordu ve anlamadığını diliyordu, çünkü o anlayışın nereden geldiğini biliyordu. Tek gerçek katkısı, Couladin'in şehir harap edilmeden alt edilmesi gerektiğini söylemek olmuştu. Her durumda, bu toplantı en fazla zaten kararlaştırılmış konulara birkaç detay ekleyecekti. Mat, yeni bulduğu bilgilerle, işe yarardı.

Hayır. Arkadaşlarını, bu iş bitmeden onlara ne yapacağını düşünmeyecekti. Savaş bir kenara bırakılsa bile onu meşgul edecek bir sürü şey vardı, bir şeyler yapabileceği konular. Cairhien üzerinde Cairhien bayraklarının olmaması önemli bir soruna işaret ediyordu, Andorlularla

Cairhienliler arasında süren çatışmalar ise bir başkasına. Sammael'in neyin peşinde olduğunu düşünmek gerekirdi ve...

Şefler düzensizce içeri doluştular. Bu sefer ilk önce Dhearic geldi, Rhuarc ve Erim ise en arkada Lan ile birlikte. Bruan ve Jheran Rand'ın iki yanına oturdular. Kendi aralarında öncelikler yoktu ve *Aan'allein*'i aralarından biri gibi kabul ediyor gibiydiler.

En son Weiramon ile peşindeki iki lord geldi. Adamın yüzü gergin bir biçimde çatılmıştı. Öncelikler onun için önemliydi. Yağlı sakalının içine homurdanarak ateş çukurunun çevresinden dolandı ve gelip Rand'ın arkasında durdu. Ta ki, şeflerin ifadesiz bakışları sonunda adamın kabuğunu kırana kadar. Aieller arasında, eğer sırtına bir hançer saplanması olasılığı varsa, ancak yakın akrabalar ya da topluluk üyeleri bu şekilde pozisyon alabilirdi. Adam yine de, aralarından birinin yer açmasını bekler gibi Jheran ile Dhearic'e kaşlarını çattı.

Sonunda Bael Rand'ın karşısında, yanında bir yer işaret etti ve bir an duraksadıktan sonra Weiramon karşıya geçip bağdaş kurdu ve kaskatı, bütün bir ham erik yutmuş birinin ifadesi ile bakışlarını önüne dikti. Genç Tearlılar arkasında hemen hemen aynı katılıkla durdular. Yalnızca biri utanmış görünme inceliğini gösterdi.

Rand onu fark etti, ama tek kelime etmedi, piposunu tütün doldurup, *saidin* kullanarak yakmakla yetindi. Weiramon hakkında bir şeyler yapması gerekecekti; adam eski sorunları daha da alevlendiriyor, yeni sorunlar yaratıyordu. Rhuarc'ın yüz hatlarında tek bir kıpırtı olmadı, ama diğer şeflerin yüzlerinde Han'ın ekşi tiksintisinden, berrak, soğuk bakışlı Erim'in oracıkta mızrak dansı yapma hazırlığına dek değişik değişik ifadeler vardı. Belki Rand'ın Weiramon'dan kurtulması ve aynı zamanda onu endişelendiren bir başka konuda başlangıç yapması için bir yol vardı.

Rand'a bakan Lan ve şefler de pipolarını doldurmaya başladılar.

"Gerekli pek az değişiklik görüyorum," dedi Bael, piposunu çekiştirip yakarak ve her zamanki gibi Han'dan öfkeli bir bakış çekerek.

"Bu küçük değişiklikler Goshienlerle ya da belki bir başka klanla mı ilgili?"

Rand, Weiramon meselesini bir kenara bırakarak, adamlar arazi hakkındaki yeni bilgilerine dayanarak nelerin değiştirilmesi gerektiğini tartışırken, eğilip dinlemeye başladı. Zaman zaman Aiellerden biri Natael'e bakıyor, gözlerinde ve ağzında beliren kısa bir gerginlik, adamın çaldığı yaslı ezginin içindeki bir şeyleri dürttüğünü anlatıyordu. Tearlılar bile

hüzünle yüzlerini buruşturdular. Ama sesler Rand’ın üzerinden akıp geçiyor, hiçbir şeye dokunmuyordu. Gözyaşları artık içten içe bile olsa, yaşayamayacağı bir lükstü.

43
Bugün, Bu Yer

Ertesi sabah Rand ilk ışıklardan önce kalkıp giyindi. Aslında uyumamıştı ve uykusunu kaçıran Aviendha değildi, Rand lambaları söndüremeden soyunmaya başlaması ve söndürür söndürmez birini yeniden yakması ve Rand görebiliyor olsa bile kendisinin göremediğini söyleyerek onu paylaması yüzünden değil. Rand yanıt vermemişti ve saatler sonra, Rand'dan en az bir saat önce kalktığında ve giyinip çıktığında farkında bile olmamıştı. Nereye gittiğini merak etmeyi de akıl edememişti.

Gözlerini karanlığa dikmesine sebep olan düşünceler hâlâ kafasında dolaşıyordu. Bugün insanlar ölecekti. Bir sürü insan. Her şey yolunda gitse bile. Şimdi yapacağı hiçbir şey bunu değiştiremezdi; bugün Desen'e göre gidecekti. Ama Kıraç'a girdiği günden bu yana verdiği kararları tekrar tekrar düşünüyordu. Farklı bir şey yapabilir miydi, bugünden, bu yerden kaçınabileceği bir şey? Belki bir sonraki sefere. Püsküllü mızrak battaniyelerinin yanında, kılıç kemeri ile kını içindeki kılıcının üzerinde duruyordu. Bir sonraki sefer olacaktı ve sonra bir daha, bir daha.

Karanlık daha kalkmadan şefler toplu halde, son birkaç laf etmek, adamlarının pozisyonlarını aldıklarını ve hazır olduklarını söylemek için geldiler. Aksi beklendiğinden değil. Ne kadar taş suratlı olurlarsa olsunlar, biraz duygu izi gösteriyorlardı. Ama tuhaf bir karışım, ciddiyetin üzerinde ince bir tabaka coşkunluk.

Erim hafifçe gülümsedi bile. "Shaidoların sonunu görecek iyi bir gün," dedi sonunda. Ayakuçlarına basa basa yürüyor gibiydi.

"Işık izin verirse," dedi Bael, başı çadırın tavanına sürtünerek, "gün batımından önce mızrakları Couladin'in kanıyla yıkarız."

“Olacak olandan bahsetmek kötü şans getirir,” diye mırıldandı Han. Ondaki coşkun tabaka çok inceydi elbette. “Kader karar verecek.”

Rand başını salladı. “Işık izin verse de bizden çok kişi ölmese.” Pek az insanın ölmesini diliyordu, çünkü insanların yaşamları erkenden sona ermemeliydi. Endişesinin tek kaynağının bu olmasını diliyordu, ama ileride daha çok gün gelecekti. Ejderduvarı’nın bu yanına düzen getirebilmek için her mızrağa ihtiyacı olacaktı. Couladin’le arasındaki düşmanlığın sebebi, başka her şey kadar buydu da.

“Yaşam bir düştür,” dedi Rhuarc ona ve Han ile diğerleri başlarını sallayarak onayladılar. Yaşam yalnızca bir düştü ve tüm düşlerin sona ermesi gerekirdi. Aieller ölüme koşmazlardı, ama ondan kaçmazlardı da.

Ayrılırlarken Bael duraksadı. “Kızların yapmasını istediğin şey hakkında emin misin? Sulin Bilgelerle konuşmuş.”

Demek Melaine’in Bael’le konuştuğu konu buydu. Rhuarc’ın durup dinlemesine bakılırsa, o da aynı şeyi Amys’ten dinlemişti.

“Başka herkes şikâyet etmeden ne yapması gerekiyorsa onu yapıyor, Bael.” Bu adil değildi, ama bu oyun da değildi. “Kızlar özel ilgi istiyorsa, Sulin koşa koşa Bilgelere gitmek yerine bana gelebilir.”

Aiel olmasalar, Rhuarc ile Bael ayrılırlarken kafalarını iki yana sallıyor olurlardı. Rand ikisinin de karısından epey laf işiteceğini tahmin etti, ama bununla yaşamak zorundaydılar. *Far Dareis Mai* onurunu koruyorsa, bu sefer Rand’ın istediği yerde koruyacaktı.

Rand şaşkınlık içinde, Lan’in de dışarı çıkmaya hazırlandığını gördü. Muhafız pelerini sırtındaydı ve adamın hareketleri ile dalgalanırken görüntüyü bozuyordu.

“Moiraine seninle mi?” Rand Lan’in kadına yapışmasını beklerdi.

“Çadırında endişelenmekle meşgul. Bugün en kötü yaralıların bile tamamına Şifa veremeyecek.” Kadın bu şekilde yardım etmeyi seçmişti; bugün Güç’ü silah olarak kullanamazdı, ama Şifa verebilirdi. “Boşa harcanan hayatlar onu öfkelendirir.”

“Hepimizi öfkelendiriyor,” diye terslendi Rand. Muhtemelen Rand’ın Egwene’i alması da kızdırmıştı kadını. Anlayabildiği kadarıyla, Egwene kendi başına Şifa konusunda pek iyi değildi, ama Moiraine’e yardım edebilirdi. Eh, Rand’ın kızın sözünü tutmasına ihtiyacı vardı. “Moiraine’e söyle, yardıma ihtiyacı varsa yönlendirebilen Bilgelerin birinden istesin.” Ama pek az Bilge Şifa bilgisine sahipti. “Onlarla zincir kurup güçlerini kullanabilir.” Duraksadı. Moiraine zincir kurmaktan hiç bahsetmiş miydi?

“Bana Moiraine’in kara kara düşündüğünü söylemek için gelmedin,” dedi sinirle. Bazen neyin kadından, neyin Asmodean’dan, neyin Lews Therin’den geldiğini bilmek oldukça güç oluyordu.

“Neden o kılıcı takmaya başladığını sormaya geldim.”

“Moiraine sordu zaten. Seni o mu?..”

Lan’in yüzü değişmedi, ama kabaca sözünü kesti. “Bilmek istiyorum. Güç’ten kılıç yapabilirsin ya da kılıçsız öldürebilirsin, ama aniden kalçana yine çelik takmaya başladın. Neden?”

Rand farkında olmadan elini yan tarafındaki uzun kabzada dolaştırdı. “Güç’ü bu şekilde kullanmak adil değil. Özellikle de yönlendiremeyen birine karşı. Bir çocukla savaşmaktan farkı yok.”

Muhafız bir süre sessizce durarak onu süzdü. “Couladin’i kendin öldürmeyi düşünüyorsun,” dedi sonunda ifadesiz bir sesle. “Onun mızraklarına karşılık o kılıç.”

“Onu aramaya niyetim yok, ama ne olacağını kim bilebilir?” Rand huzursuzca omuzlarını silkti. Onu avlamayacaktı. Ama şansı kendi lehine bükebiliyorsa, bırak Couladin’le onu yüz yüze getirsin. “Dahası, o beni arayabilir. Ondan işittiğim tehditler kişiseldi, Lan.” Bir yumruğunu kaldırarak, kırmızı ceketinin kolunu altın yeleli Ejder’in başı görünecek kadar sıyırdı. “Ben yaşadığım sürece Couladin rahat etmeyecek, ikimiz de bunları taşırken değil.”

Ve doğruyu söylemek gerekirse, Ejderleri taşıyan bir adam daha yaşadığı sürece Rand da rahat etmeyecekti. Asmodean ile Couladin’i karşı karşıya getirse hakkıydı. Shaido’yu damgalayan Asmodean olmuştu. Fakat bunu, Couladin’in sınırsız hırsı mümkün kılmıştı; hırsı ve Aiel yasa ve geleneklerine uymayı reddetmesi, kaçınılmaz olarak onları bugüne ve bu yere getirmişti. Kasvet ve Aieller arasındaki savaşın ötesinde, Taien’deki olayların suçu da Couladin’deydi, Selean’dakilerin de ve oradan bu yana harap ettikleri düzinelerce kasabanın ve köyün, yaktıkları yüzlerce çiftliğin suçu da. Gömülmemiş erkekler, kadınlar ve çocuklar akbabaları beslemişti. Eğer Rand Yenidendoğan Ejderse, yalnızca Cairhien değil, herhangi bir ulusun onu takip etmesini talep edecekse, onlara adalet vermeliydi.

“O zaman ele geçirildiği zaman kafasını uçurt,” dedi Lan sertçe. “Onu bulup ele geçirmekten başka amacı olmayan yüz bin adam görevlendir. Ama onunla kendin savaşma aptallığını yapma! Artık kılıç konusunda iyisin... çok iyi, ama Aieller ellerinde mızrak ve kalkanla doğarlar. Yüreğine bir mızrak yersen her şey boşa gider.”

“Yani savaşmaktan kaçınmalı mıyım? Moiraine üzerinde hak iddia etmiyor olsa sen kaçınır mıydın? Rhuarc, Bael ya da herhangi biri kaçınır mıydı?”

“Ben Yenidendoğan Ejder değilim. Dünyanın kaderi bana bağlı değil.” Ama sesindeki anlık hararet gitmişti. Moiraine olmasa, savaşın en sıcak yerini arardı. O anda o haktan pişmanlık duyuyor gibiydi.

“Gereksiz riske girmeyeceğim Lan, ama bütün o risklerden kaçamam da.” Seanchan mızrağı bugün çadırda kalacaktı; Couladin’i bulursa yoluna çıkmaktan başka işe yaramazdı. “Gel. Biraz daha beklersek Aieller işi bizsiz bitirecek.”

Dışarı çıktığında yalnızca birkaç yıldız kalmıştı ve doğu ufku ince, keskin bir parlaklıkla aydınlanmıştı. Ama Rand’ın ve yanında Lan’in durmasının sebebi bu değildi. Kızlar omuz omuza durarak çadırın çevresinde halka oluşturmuşlar, ona bakıyorlardı. Karanlığa bürünmüş yamaçlara kadar uzanan, *cadin’sor*’lara bürünmüş kadınlardan oluşan sıkı bir halka, öyle ki bir fare bile geçemezdi aradan, *Gai’shain*’lara atının eyerlenip hazır bekletilmesi emrini verdiği halde, Jeade’en görünürlerde yoktu.

Yalnızca Kızlar da değildi. Ön sıradaki iki kadın geniş etekler ve açık renk bluzlar giymiş, saçlarını katlanmış eşarplarla bağlamışlardı. Henüz yüzlerini tam olarak seçmek için çok karanlıktı, ama o ikisinin şekillerinde, kollarını kavuşturma tarzlarında, Egwene ve Aviendha olduklarını gösteren bir şey vardı.

Rand, neyin peşinde olduklarını soramadan Sulin öne çıktı. “Egwene Sedai ve Aviendha ile birlikte *Car’a’carn*’a kuleye kadar eşlik etmek üzere geldik.”

“Kafanıza bu fikri kim soktu?” diye sordu Rand. Lan’e fırlattığı bakış o olmadığını gösterdi. Karanlıkta bile şaşırmış görünüyordu. En azından bir anlığına başı hızla kalkmıştı; hiçbir şey Lan’i uzun zaman şaşırtamazdı. “Egwene’in kuleye gidiyor, Kızların da onu koruyor olması gerek. Bugün yapacağı şey çok önemli. Bunu yaparken korunmalı.”

“Onu koruyacağız.” Sulin’in sesi rendelenmiş tahta kadar düzdü. “Ve *Car’a’carn*’ı da. *Far Dareis Mai*’e bu şerefi kendisi verdi.” Kızlardan bir onay mırıltısı yükseldi.

“Çok mantıklı, Rand,” dedi Egwene durduğu yerden. “Güç’ü silah olarak kullanmak savaşı kısaltacaksa, üç kişi daha da kısaltır. Ve sen Aviendha ve benim toplamımızdan daha güçlüsün.” Sonuncusunu söylemek

hiç hoşuna gitmiyormuş gibi konuşmuştu. Aviendha hiçbir şey söylemedi, duruş tarzı anlamlıydı.

“Bu saçma,” diye kaşlarını çattı Rand. “Geçmeme izin verin ve görev yerlerinize gidin.”

Sulin yerinden kıpırdamadı. “*Far Dareis Mai Car’a’carn*’ın onurunu taşıyor,” dedi sakin sakin ve diğerleri de tekrarladı. Daha yüksek sesle değil, ama bunca kadın birlikte söyleyince gök gürültüsü gibi çıkmıştı. “*Far Dareis Mai Car’a’carn*’ın onurunu taşıyor. *Far Dareis Mai Car’a’carn*’ın onurunu taşıyor.”

“Geçmeme izin verin dedim,” diye emretti, ses kesilir kesilmez.

Sanki onlara yeniden başlamalarını söylemiş gibi tekrarladılar. “*Far Dareis Mai Car’a’carn*’ın onurunu taşıyor. *Far Dareis Mai Car’a’carn*’ın onurunu taşıyor.” Sulin oracıkta durmuş, ona bakıyordu.

Bir an sonra Lan eğilip kuru kuru mırıldandı: “Mızrak taşıdığı için kadın kadınlığından vazgeçmez. Sen hiç gerçekten yapmak istediği şeyden vazgeçirilebilen bir kadın gördün mü? Pes et, yoksa sen itiraz eder, onlar sana aynı şeyi tekrarlarken akşama kadar burada dururuz.” Muhafız duraksadı, sonra ekledi, “Dahası, gerçekten mantıklı.”

Sesler bir kez daha kesildiğinde Egwene ağzını açtı, ama Aviendha elini onun koluna koyarak birkaç kelime fısıldadı ve Egwene hiçbir şey söylemedi. Rand, kızın ne demeye niyetlendiğini biliyordu ama. Ona inatçı yün kafalının teki ya da öyle bir şey olduğunu söyleyecekti.

Sorun şuydu ki, gerçekten öyleymiş gibi hissetmeye başlamıştı. Kuleye gitmesi *gerçekten* mantıklı geliyordu. Başka yerde yapacak işi yoktu. Artık savaşın kaderi şeflerin ve yazgının elindeydi. Ve at sırtında dolanarak Couladin ile karşılaşmayı beklemektense, yönlendirmesi daha faydalı olurdu. Eğer *ta’veren* olması Couladin’i ona çekecekse, başka yerler kadar kulede de çekerdi. Bütün Kızlara kuleyi savunma emri verdikten sonra adamı görme olasılığı olduğundan değil.

Ama her yöne saldırdıktan sonra birazcık vakar koruyarak nasıl gerilemeli? “Kulede daha faydalı olacağıma karar verdim,” dedi kızararak.

“*Car’a’carn* nasıl emrederse,” diye yanıt verdi Sulin, sesinde hiç alay tınısı olmadan, sanki baştan beri Rand’ın fikriymiş gibi. Lan başını salladı, sonra sessizce uzaklaştı ve Kızlar onun için küçük bir boşluk açtı.

Fakat boşluk adamın arkasından hemen kapandı ve kadınlar hareket etmeye başladığında Rand’ın, aksi eğilimde olsaydı bile, onlarla gitmek dışında seçeneği yoktu. Yönlendirebilirdi elbette, çevreye Ateş saçabilir,

Hava ile hepsini yere yıkabilirdi, ama değil kadınlara, kendi tarafında olan insanlara davranmanın yolu bu değildi. Dahası, onları öldürmek dışında hiçbir yolun onu rahat bırakmalarını sağlamayacağından emindi, hatta belki o zaman bile bırakmazlardı. Hem, kulede daha faydalı olacağına karar vermemiş miydi?

Egwene ile Aviendha da yürürlerken Sulin kadar sessizdiler ve Rand bunun için minnettardı. Elbette, sessizliklerinin sebebi en azından kısmen karanlığın içinde boyunlarını kırmadan tepeyi tırmanıp inmeye çalışmaktan kaynaklanıyordu. Zaman zaman Aviendha yakalayamadığı bir homurtu çıkarıyordu, etekler hakkında öfkeli bir yorum. Ama ikisi de, böyle gözle görülür bir biçimde geri adım attığı için onunla alay etmiyorlardı. Ama bu daha sonra da gelebilirdi. Kadınlar, tam siz tehlikenin geçtiğini düşünmeye başladığınızda iğneyi batırmaktan zevk alırdı.

Gökyüzü griye dönmeye başlamıştı ve kütük kule ağaçların arasından göründüğünde Rand sessizliği bozdu. “Senin bu işin bir parçası olacağını düşünmemiştim, Aviendha. Bilgelerin savaşa katılmadığını söylediğini sanmıştım.” Söylediğinden emindi. Bir Bilge kılına zarar gelmeden bir savaşın ortasında yürüyebilirdi ya da onun klanına karşı kan davası güden herhangi bir mezra ya da dayanağa girebilirdi, ama savaşa katılmazdı, hele yönlendirmeye hiç kalkışmazdı. Rand Kıraç’a gelene kadar, Aiellerin çoğu bazı Bilgelerin yönlendirebildiğini bile bilmiyordu aslında, ama tuhaf yeteneklere sahip oldukları, zaman zaman Aiellerin yönlendirmeye yakın olduğunu düşündüğü şeyler yapabildikleri söylentileri dolaşıyordu.

“Ben daha Bilge değilim,” diye yanıt verdi Aviendha hoş bir tavırla, şalını düzelterek. “Egwene gibi bir Aes Sedai bunu yapabiliyorsa, ben de yapabilirim. Bu sabah sen uyurken ayarladım, ama sen Egwene’den istediğinden beri düşünüp duruyordum.”

Şimdi, Rand’ın Egwene’in kızardığını görmesine yetecek kadar aydınlık vardı. Kız onun kendisine baktığını görünce durduk yerde sendeledi ve düşmemesi için Rand’ın onun kolunu tutması gerekti. Egwene onun bakışlarından kaçınarak kolunu çekip kurtardı. Belki Rand’ın onun iğneleri hakkında endişelenmesi gerekmeyecekti. Seyrek ağaçlıkların içinden tepe yukarı, kuleye doğru yola çıktılar.

“Seni durdurmaya çalışmadılar mı? Amys demek istiyorum ya da Bair ya da Melaine?” Çalışmadıklarını biliyordu. Öyle olsa kız burada olmazdı.

Aviendha başını iki yana salladı, sonra düşünceli düşünceli kaşlarını çattı. “Sorilea ile uzun uzun konuştular, sonra bana ne yapmam gerekiyorsa

onu yapmamı söylediler. Genelde ne yapmam gerektiğini *onlar* söyler.” Yan yan ona bakarak ekledi: “Melaine’in senin her şeye değişim getirdiğini söylediğini duydum.”

“Bunu yapıyorum,” dedi Rand, çizmesini ilk merdivenin alt basamağına dayayarak. “Işık bana yardım etsin, bunu yapıyorum.”

Platformun manzarası, ormanlık tepeler halinde yayılan arazi çıplak göze bile harika geliyordu. Ağaçlar Cairhien’e doğru ilerleyen Aielleri saklamaya yetecek kadar yoğundu. Çoğu çoktan pozisyon almış olmalıydı. Ama şafak şehrin kendisini altından bir ışığa boğuyordu. Dürbünlerin biri ile hızlı bir tarama, ırmak boyunca uzanan çıplak tepelerin yaşamdan yoksun göründüğünü gösterdi. Bu kısa süre sonra değişecekti. Şu anda gizlenmiş olsalar bile, Shaidolar oradaydı. Ama gizli kalamayacaklardı. Tepelerine... Ne? Şerateş değil. Ne yaparsa yapsın, kendi tarafındaki Aieller saldırıya geçmeden önce Shaidoların sinirini olabildiğince bozmalıydı.

Egwene ile Aviendha, zaman zaman tartışmak için ara vererek sırayla diğer uzun tüpten bakıyorlardı, ama şu anda sessizce konuşmakla yetiniyorlardı. Sonunda birbirlerine başlarını salladılar, korkuluğa yaklaştılar ve ellerini kaba yontulmuş kütüğe dayayarak Cairhien’e bakmaya başladılar. Aniden Rand’ın tüyleri diken diken oldu. İçlerinden biri, belki ikisi birden yönlendiriyordu.

İlk fark ettiği, şehrin üzerinde esen rüzgârdı. Bir esinti değil; bu topraklarda hissettiği ilk gerçek rüzgâr. Ve Cairhien üzerinde bulutlar oluşmaya başlamıştı, en yoğunu güneydeydi ve o izlerken daha da yoğunlaşıyor, kararıyor, kaynıyordu. Yalnız orada, Cairhien ve Shaidolar üzerinde. Görebildiği kadarıyla başka her yerde gökyüzü berrak maviydi ve üzerinde yalnızca birkaç yüksek, ince iplikçik vardı. Ama uzun, kaskatı bir gök gürültüsü yuvarlandı. Aniden şimşek yeri hançerledi, şehrin aşağısındaki bir tepeyi yaran çentikli, gümüş bir akış. Daha ilk şimşeğin çatırtısı kuleye ulaşmadan iki tanesi daha yere doğru çatırdadı. Gökyüzünde vahşi çatallar dans etti, ama o parlak beyaz mızraklar yürek atışı gibi düzenle yeri dövüyordu. Aniden, şimşeğin düştüğü yerdeki zemin patladı, on beş metre yükseğe toprak fışkırttı, sonra başka yerde bir daha, bir daha.

Hangi kadının ne yaptığına ilişkin Rand’ın en ufak fikri yoktu, ama Shaidoları saklandıkları deliklerden çıkartmaya kararlı görünüyorlardı. Kendi payına düşeni yapma ya da durup izleme zamanı gelmişti. Uzanarak *saidin*’i yakaladı. Buz gibi bir ateş Rand al’Thor’un varlığını saran Boşluk’un dışını süpürdü. Soğuk bir tavırla lekeden içine sızan yağlı pisliği

görmezden gelerek, onu boğmakla tehdit eden vahşi Güç sellerini kontrol altına aldı.

Bu mesafeden yapabilecekleri aslında sınırlıydı, bir *angreal* ya da *sa'angreal* olmadan herhangi bir şey yapması bile zordu. Büyük olasılıkla kadınların her seferinde birer şimşek indirmesinin, bir patlama yaratmasının sebebi buydu.

Eğer Rand sınırlarına gelmişse, onlar kendilerininkini zorluyor olmalıydı.

Boşluk'un içinde bir anı kaydı. Kendisine ait değil; Lews Therin'e ait. Bu sefer aldırmadı. Bir anda yönlendirdi ve yaklaşık sekiz kilometre uzakta bir tepe bir ateş topuyla, açık sarı bir alev dalgaları ile sarıldı. Solduğu zaman, dürbün olmadan da tepenin şimdi daha alçak olduğunu, zirvesinin kararmış, erimiş gibi göründüğünü görebiliyordu. Üçü birlikte çalışırken klanların Couladin ile savaşmasına hiç gerek olmayabilirdi.

Ilyena, aşkım, affet beni!

Boşluk titredi; Rand bir an yıkımın eşiğinde sendeledi. Tek Güç dalgaları köpük köpük korku ile içine gürledi; leke yüreğinin çevresinde, leş kokulu bir kaya gibi katılaşır oldu.

Rand korkuluğu öyle sıkı kavradı ki, parmak boğumları ağrımaya başladı. Kendini sakinleşmeye, Boşluk'u dayanmaya zorladı. Ondan sonra kafasından geçen düşünceleri dinlemeyi reddetti. Bunun yerine her şeyi yönlendirmeye, tepeleri yöntemli bir biçimde birbiri ardına kavurmaya yoğunlaştı.

Zirvedeki ağaçların sınırının arkasında duran Mat, kişnemesin diye Zar'ın burnunu kolunun altında tuttu ve bin kadar Aiel'in güneydeki tepelerden yaklaşmasını izledi. Şimdi güneş ufkun üzerine yükseliyor, koşturan kitlenin bir yanına uzun, dalgalanan gölgeler uzatıyordu. Gecenin ılıklığı yerini günün sıcaklığına bırakmaya başlamıştı bile. Güneş yükselince hava yine kavurucu olacaktı. Mat terlemeye başlamıştı.

Aieller henüz onu görmemişti, ama biraz daha oyalanırsa göreceklerinden kuşkusu yoktu. Büyük olasılıkla Rand'ın adamları olmalarının bir önemi yoktu –Couladin'in güneyde adamı olsa, savaşın ortasında kalacak aptallığı gösterenler için ilginç bir gün olacaktı. Önemi yoktu, çünkü onlara görünme riskine girmeyecekti. Bu sabah bir oka, aynı dikkatsizliği bir daha göstermeyecek kadar yaklaşmıştı zaten. Dalgın dalgın ceketinin omzundaki düzgün kesiği elledi. Hedefin ağaçların arasından

yalnızca yarı yarıya görülebildiği düşünülürse, iyi atış. Hedef kendisi olmasa daha fazla hayran olabilirdi.

Gözlerini yaklaşan Aiellerden ayırmadan dikkatle Zar'ı seyrek ağaçlıkların derinliklerine çekti; onu görüp hızlanacak olurlarsa bilmek istiyordu. İnsanlar Aiellerin atlı bir adamı geçebileceğini söylüyordu ve bunu deneyecek olurlarsa Mat avantaj istiyordu.

Ağaçlar Aielleri gizleyene kadar adımlarını hızlandırmadı. Zar'ı diğer yamaca götürerek bindi ve batıya koşturdu. Bugün, bu yerde canlı kalmak isteyen bir adam asla yeterince dikkatli olamazdı. Atını sürerken kendi kendine homurdanıyordu. Şapkasını iyice yüzüne çekmiş, siyah saplı mızrağını eyer kaşına dayamıştı. Batıya. Yine.

Gün, ilk ışıklardan iki saat önce, Melindhra Kızlarla buluşmaya gittiğinde çok iyi başlamıştı. Mat'i uykuda sanan kadın, kendi kendine "Rand al'Thor" ve "onur" ve "her şeyden öte *Far Dareis Mai*" hakkında homurdana homurdana dışarı çıkarken ona bakmamıştı bile. Kadın kendi kendisiyle tartışıyor gibiydi, ama dürüst olmak gerekirse, Rand'ın turşusunu kurmayı ya da yahnisini yapmayı istiyor olsa da Mat'in umurunda değildi. Onun çadırdan çıkmasının üzerinden bir dakika geçmeden heybelerini doldurmaya başlamıştı bile. O Zar'ı eyerler, bir hayalet gibi güneye doğru uzaklaşırken, kimse dönüp bir daha bakmamıştı ona. İyi bir başlangıç. Yalnız, Taardadları, Tomanelleleri ve güneye doğru yol alan başka her lanet klanı hesaba katmamıştı. Yaptıkları şeyin Lan'e ettiği gevezeliklere çok benziyor olması da teselli vermiyordu. Mat güneye gitmek istemişti ve o Aieller onu Alguenya'ya doğru gitmeye zorlamıştı. Savaşın gerçekleşeceği yere doğru.

İki üç kilometre sonra Zar'ı ihtiyatla yamaç yukarı çevirdi ve zirvedeki dağınık ağaçlığın derinliklerinde durdu. Çoğundan daha yüksek bir tepeydi ve iyi bir manzarası vardı. Bu sefer görünürde Aiel yoktu, ama tepelerin arasından dolambaçlı vadide ilerleyen alay da aynı ölçüde kötüydü. Lordların rengârenk sancaklarının arkasındaki atlı Tearlılar başı çekiyorlardı, sonra bir boşluk ve Tearlıların tozunu yutan kalın, diken diken bir kargılı asker yılanı geliyordu. Sonra sayısız sancak ve flama taşıyan atlı Cairhienliler. Cairhienliler arasında hiç düzen yoktu, lordlar sohbet etmek için ileri geri giderken çalkalanıp duruyorlardı, ama en azından iki yanda gözetçiler çıkarmışlardı. Her durumda, onlar geçer geçmez Mat güneye giden açık bir yol bulacaktı. *Ve lanet Erinin'e giden yolun yarısını bulmadan durmayacağım!*

Göz ucuyla, aşağıdaki alayın epey ilerisinde bir hareket yakaladı. Bu kadar yüksekte olmasa göremezdi. Atlıların hiçbiri görmemişti kuşkusuz. Heybesinden küçük dürbününü çıkararak –Kin Tovere zar atmayı seviyordu–, yakaladığı hareketin olduğu yere baktı ve dişlerinin arasından hafif bir ıslık çaldı. En az vadidekiler kadar kalabalık bir Aiel topluluğu ve eğer Couladin'e ait değillerse, bir sürpriz hazırladıkları kesindi, çünkü ölmekte olan çalılarla ölü yaprakların arasına uzanmışlardı.

Uzun bir an boyunca parmaklarını kalçasına vurarak durdu. Kısa süre sonra oraya cesetler saçılacaktı. Ve çoğunluğu Aiel olmayacaktı. *Beni ilgilendirmez. Ben bu işten çıktım, buradan çıktım ve güneye gidiyorum.* Biraz bekleyecek, sonra onlar farkına varamayacak kadar meşgulken gidecekti.

Bu Weiramon denen adam –dün gri sakallının adını öğrenmişti–, taş kadar aptaldı. *Öncü çıkarmamış, izci çıkarmamış, aksi halde onu neyin beklediğini bilirdi.* Aynı şekilde, tepelerin yerleşimi ve vadinin dolambaçlılığı yüzünden Aieller de alayı göremiyordu, tek görebildikleri gökyüzüne yükselen ince toz tabakası idi. Onların izci çıkardıkları kesindi; tesadüfen orada bekliyor olamazlardı.

Aylak aylak "Gölgelerin Jak'ı ile Dans Etmek"i ıslıkla çalarak dürbünü gözüne kaldırdı ve tepeleri inceledi. Evet. Aiel kumandan, alay katliam meydanına girmeden hemen önce işaret verebilecek birkaç adam bırakmıştı. Ama onlar bile henüz bir şey göremiyor olmalıydı. Birkaç dakika sonra ilk Tearlılar görüş alanına girecekti, ama o zamana dek...

Zar'ı dörtnala yamaç aşağı kaldırdığında şok geçirdi. *Işık aşkına ben ne yapıyorum?* Eh, burada durup adamların kasaba giden kaz gibi ölümlerine yürümelerine izin vermeyecekti. Onları uyaracaktı. O kadar. İleride onları neyin beklediğini söyleyecek, sonra gidecekti.

Yamacın dibine gelmeden gelişini ilk görenler, elbette Cairhienli keşif kolları oldu. Zar'ın koşusunu duymuşlardı, İki üçü kargılarını indirdi. Mat ona doğrultulmuş elli santimlik çelik uçlardan o kadar da hoşlanmamıştı, üç kat fazlasından hiç hoşlanmadı, ama deli gibi at süren birinin tehdit oluşturmayacağı açık olmalıydı. Geçmesine izin verdiler ve Mat öndeki Cairhien lordlarına yaklaşarak bağırdı, "Burada durun! Hemen! Lord Ejder'in emriyle! Aksi halde öyle yönlendirir ki, kafanız midenize yapışır ve kahvaltı olarak kendi ayaklarınızı yedirir size!"

Topuklarını gömmüş, Zar hızla koşuyordu. Dediğini yaptıklarından emin olmak için arkaya bir bakış fırlatmakla yetindi –yapıyorlardı, ama

biraz kafaları karışmış gibiydi; tepeler adamları Aiellerden hâlâ gizliyordu; toz yerleşince Aiellerin onların hâlâ orada olduğunu bilmesi imkânsız olacaktı– ve sonra iğdiş atının üzerinde eğilerek şapkası ile dövdü onu ve piyade alayının yanından dörtnala geçti.

Weiramon'un emirleri iletmesini beklersem çok geç olacak. O kadar. Adamları uyarıp gidecekti.

Piyadeler yaklaşık iki yüz kargılı askerden oluşan birlikler halinde ilerliyordu, her birinin önünde birer atlı subay vardı ve arkadan yaklaşık elli okçu ve arbaletçi takip ediyordu. O hızla geçip giderken çoğu merakla baktı ona, ama hiçbiri yürüyüşünü bozmadı. Zar'ın toynakları toprak kaldırıyordu. Subayların atlarından bazıları, binicileri Mat'i bu kadar acele ettirenin ne olduğunu görmek istermiş gibi sıçradı, ama onların hiçbiri de yerinden ayrılmadı. Disiplinli. İhtiyaçları olacaktı buna.

Tear alayının sonunda, göğüs zırhları, bol, siyah altın rengi çizgili kol yenleri, çıkıntılı miğferleri üzerinde subayları ve astsubayları işaretleyen rengârenk tüyleri ile Taşın Savunucuları geliyordu. Kalanların zırhları aynıydı, ama kol yenlerinde muhtelif lordların renklerini taşıyorlardı. İpek ceketli lordların kendileri en önde, süslü göğüs zırhları ve iri, beyaz tüylerle at sürüyorlardı ve arkalarında sancakları şehre doğru esen rüzgâr ile dalgalanıyordu.

Mat adamların önüne dolaşıp öyle çabuk dizginleri çekti ki, Zar dans etti, "Lord Ejder'in adına durun!"

Adamları durdurmanın en hızlı yolu gibi gelmişti, ama bir an alayın onu ezip geçeceğini düşündü. Neredeyse son anda, Rand'ın çadırının dışında gördüğünü hatırladığı genç bir lord elini kaldırdı ve sonra hepsi dizgin çekmeye, alay boyunca arkaya emirler iletmeye başladı. Weiramon orada değildi; Mat'ten on yaş büyük tek lord yoktu.

"Bütün bunların anlamı nedir?" diye sordu işaret veren adam. Kara gözleri keskin burnunun üzerinde kibirle parladı. Çenesini öyle bir tavırla kaldırdı ki, sivri sakalı Mat'i hançerleyecekmiş gibi göründü. Yüzünden akan ter, bıraktığı izlenimi yalnızca birazcık bozuyordu. "Bu emri bana bizzat Lord Ejder verdi. Sen kimsin ki?.."

Mat'in tanıdığı bir başkası adamın kolunu yakalar, telaşlı telaşlı fısıldarken sustu. Patates suratlı Estean miğferinin altında bitkin ve sıcaklamış görünüyordu... Mat'in duyduğu kadarıyla Aieller şehirdeki durum konusunda onu epey terletmişlerdi. Ama Tear'da Mat ile kâğıt oynamıştı. Mat'in kim olduğunu çok iyi biliyordu. Yalnızca Estean'ın

zırhının altın yaldız kaplaması çentilmişti; diğerlerinin hiçbiri cici kıyafetleri içinde at binmekten başka bir şey yapmış gibi görünmüyordu. Henüz.

Keskin burunlu adam dinlerken çenesi aşağı indi ve Estean kolunu bıraktı, sonra adam daha normal bir sesle konuştu. “Seni gücendirmek istemedik... ah... Lord Mat. Ben Asegora Evi’nden Melanril. Lord Ejder’e nasıl hizmet edebilirim?” Sonuncusunu söylerken sesine bir tereddüt tınısı eklendi ve Estean endişe içinde araya girdi.

“Neden duralım ki? Lord Ejder’in bize geride beklememizi söylediğini biliyorum Mat, ama ruhum kavrulsun, oturup bütün savaşma işini Aiellerin yapmasına izin vermekte hiç onur yok. Neden onlar bozguna uğradıktan sonra kovalama işiyle kalalım ki? Dahası, babam şehirde ve...” Mat’in dik bakışları altında sustu.

Mat şapkasıyla yelpazelenerek başını iki yana salladı. Aptallar olmaları gereken yerde bile değillerdi. Onları geri çevirme ihtimali de yoktu. Melanril gidecek olsa bile –ve adama bakarken Mat, sözde Lord Ejder’in emriyle bile olsa gideceğinden emin olamıyordu– yine de şansı yoktu. Aiel nöbetçilerin gözleri önünde eyerinde oturmaktaydı. Alay geri dönecek olursa, Aieller görüldüklerini anlarlardı ve daha Tearlılar ile Cairhienliler kargılarını birbirinden ayıramadan saldırırlardı. Bilmeden ilerlemeleri durumunda gerçekleşecek kadar büyük bir katliam olurdu bu.

“Weiramon nerede?”

“Lord Ejder’in onu Tear’a geri gönderdi,” diye yanıt verdi Melanril yavaşça. “Illianlı korsanlar ve Maredo Ovaları’ndaki çetelerin işini görsün diye. O, böyle büyük bir sorumluluk için bile olsa, gitmek istemedi elbette, ama... Affedersin, Lord Mat, ama seni Lord Ejder gönderdiyse, nasıl oluyor da bunu bilmi...”

Mat adamın sözünü kesti. “Ben lord değilim. Ve Rand’ın insanların neyi bilmesini istediğini sorgulamak istiyorsan, git ona sor.” Bu adamı susturdu; Lord lanet olası Ejder’i hiçbir konuda sorgulayacağı yoktu. Weiramon aptalın tekiydi, ama en azından savaş deneyimi vardı. Atının üzerine bağlanmış bir çuval dolusu şalgam gibi görünen Estean dışında, bütün bu adamların tek gördüğü ancak bir iki meyhane kavgası olabilirdi. Belki bir iki de düello. Ne de işe yarardı ama. “Şimdi, hepiniz beni dinleyin. İlerideki iki tepenin arasındaki geçitten çıktığınız zaman Aieller çığ gibi üzerinize çökecek.”

Sanki adamlara bir baloya gideceklerini ve oradaki bütün kadınların Tearlı bir lordu görünce iç geçireceklerini söylemişti. Hevesli sırıtışlar belirdi ve adamlar atlarını dans ettirerek birbirlerinin omuzlarına şaplak atmaya, kaç Aiel öldürecekleri hakkında böbürlenmeye başladılar. Yalnızca Estean farklıydı; içini çekmek ve kılıcını kınında gevşetmekle yetiniyordu.

"Oraya bakmayın!" diye terslendi Mat. Aptallar. Bıraksa saldırı emri vereceklerdi. "Gözlerinizi benden ayırmayın. Bana bakın dedim!"

Emrini Rand'ın arkadaşı olması sayesinde kabul ettiler. Melanril ve diğerleri güzel zırhları içinde sabırsızca kaşlarını çattılar. Neden Aiel vahşilerini öldürme işine koyulmalarına izin vermediğini anlamıyorlardı. Rand'ın arkadaşı olmasa, muhtemelen hem onu, hem Zar'ı ezip geçerlerdi.

Onların koşa koşa gitmesine izin de verebilirdi. Yavaş yavaş yaparlardı bunu, kargıları ve Cairhien süvarilerini arkada bırakırlardı, ama neler olup bittiğini fark ettikleri zaman onlara Cairhienliler de katılırdı. Ve hepsi ölürdü. Yapılacak akıllıca şey adamları ne istiyorlarsa onu yapmaya bırakmak ve aksi yöne gitmek olurdu. Tek sorun, bu ahmaklar Aiellere onların farkında olduklarını belli ettikten sonra Aiellerin farklı bir şey yapmaya karar verebilecek olmasıydı, örneğin kanatlardaki adamları ele geçirmek için yana dolaşabilirlerdi. Bu olursa, Mat'in kurtulacağı kesin olmazdı.

"Lord Ejder'in yapmanızı istediği şey şu," dedi onlara, "yüz elli kilometre dahilinde hiç Aiel yokmuş gibi ağır ağır at sürün. Kargılar geçitten çıkar çıkmaz içi boş bir kare oluştursun ve siz de bir an önce o karenin içine girin."

"İçeri mi!" diye itiraz etti Melanril. Diğer genç lordlardan öfkeli mırıltılar yükseldi; yalnız Estean düşünceli görünüyordu. "Bu planda hiç onur yok, leş kokulu..."

"Yapacaksınız lanet olasılar," diye kükredi Mat, Zar'ı Melanril'in atına yaklaştırarak, "yoksa, lanet Aieller sizi öldürmese bile Rand öldürecek ve kalanı da ben doğrayıp sosis yapacağım!" Konuşmak için fazla zaman harcıyorlardı; Aieller neden bu kadar çok konuştuklarını merak etmeye başlamış olmalıydı. "Şansımız varsa, Aieller saldıramadan yerleşmiş olursunuz. At yaylarınız varsa, kullanın onları. Aksi halde, sıkı durun. Lanet saldırıyı göreceksiniz ve ne zaman olacağını da bileceksiniz, ama fazla erken hareket ederseniz!.." Zamanın daraldığını hissediyordu.

Mızrağının arka ucunu kargı gibi üzengisine dayayarak Zar'ı alay boyunca arkaya topukladı. Omzunun üzerinden arkaya baktığında, Melanril

ile diğerlerinin ona bakarak konuşmakta olduklarını gördü. En azından koşa koşa vadiye gitmiyorlardı.

Kargıların kumandanı Mat'ten yarım baş kısa, emekliye ayrılma zamanı gelmiş görünen gri bir iğdiş at üzerinde solgun, zayıf bir adamdı. Ama Daerid'in sert gözleri, birkaç kez kırılmış bir burnu ve yüzünü çapraz kesen, biri pek eski olmayan üç beyaz yara izi vardı. Adam Mat ile konuşurken çan şeklindeki miğferini çıkardı; kafasının ön kısmı tıraşlanmıştı. Lord değildi. Belki iç savaş başlamadan önce ordudaydı. Evet, adamları kirpi oluşturmayı biliyordu. Aiellerle savaşmamıştı, ama eşkıyalar ve Andor süvarileri ile savaşmıştı. Taht için mücadele eden Evlerden biri adına diğer Cairhienlilerle de savaştığını ima ediyordu. Daerid ne hevesli, ne gönülsüz görünüyordu; yapacak işi olan bir adam gibi konuşuyordu.

Mat Zar'ı diğer tarafa çevirirken alay uzaklaştı. Ölçülü bir hızla ilerliyorlardı ve arkaya fırlattığı bir bakış, Tear atlarının daha hızlı olmadığını gösterdi.

Zar'ı yürüme hızından biraz daha hızlı sürüyordu, ama fazla değil. Sırtındaki Aiel gözlerini hissedebiliyor, ne söylediğini, şimdi nereye, neden gittiğini merak ettiklerini hissedebiliyordu sanki. *Yalnızca mesajını iletmiş, uzaklaşan bir haberci. Endişelenecek bir şey değil.* Aiellerin böyle düşündüğünü umuyordu, ama onu artık göremediklerinden emin olana dek omuzlarındaki gerginlik kaybolmadı.

Cairhienliler hâlâ onları bıraktığı yerde bekliyorlardı. Kanatları da yerindeydi. Lordların toplandığı yerde sancaklar ve flamalar sazlık gibi görünüyordu, asker sayısının onda biri, hatta daha fazlası onlardan oluşuyordu. Çoğu sade göğüs zırhları giymişlerdi ve yaldız ya da gümüş işleme varsa bile, sarhoş bir demirci tarafından yapılmış gibi berelenmişlerdi. Atlarından bazılarının yanında Daerid'inki Lan'in savaş atı gibi görünüyordu. Gerekeni yapabilecekler miydi? Ama ona dönen yüzler sertti, bakışlar ise daha da sert.

Mat şimdi Aiel gözlerinden uzaktaydı. Atını sürüp gidebilirdi. En azından bu adamlara kendilerinden ne beklendiğini anlattıktan sonra. Diğerlerini Aiel tuzağına göndermişti; onları terk edip gidemezdi.

Simgesi mavi fon üzerinde üç sarı yıldız, sancağı ise siyah tilki olan Delovinde Evi'nden Talmanes Daerid'den de kısaydı ve Mat'ten ancak üç yaş büyük olabilirdi, ama bu Cairhienlileri daha büyük, hatta saçları grileşmiş biri gibi idare ediyordu. Gözlerinde Daerid'inkilerden daha fazla ifade yoktu ve kıvrılmış kırbaç gibi görünüyordu. Adını Mat'e söyledikten

sonra, Mat eyerinden hafifçe eğilerek kılıç uçlu mızrağı ile yere çizgiler çizerek planını açıklarken sessizce dinledi.

Diğer Cairhienliler iki atın çevresine toplanarak dinlediler, ama hiçbiri Talmanes kadar dikkatli değildi. Talmanes çizdiği haritayı inceledi, sonra Mat'i şapkasından çizmelerine, hatta mızrağına dek süzdü. İşi bittiği zaman adam yine konuşmadı, ta ki Mat bağırana dek, "Ee? Kabul et ya da terk et, umurumda değil, ama kısa süre sonra dostların kalçalarına dek Aiel'e batacak."

"Tearlılar benim dostum değil. Ve Daerid... faydalı. Kesinlikle dost değil." Yorum üzerine izlemekte olan lordlardan gülüşler yükseldi. "Ama sen bir yarıyı idare edersen, ben de diğer yarıyı idare ederim."

Talmanes çelik sırtlı bir eldiveni çekti ve elini uzattı, ama Mat bir an bakakaldı. İdare etmek? O mu? *Ben kumarbazım, asker değil. İyi bir sevgili.* Uzun, önce verilmiş savaşların anıları kafasında dolaştı, ama onları bastırdı. Tek yapması gereken atını sürüp gitmekti. Ama o zaman Talmanes, Estean, Daerid ve kalanları kızarmaya bırakırdı. Mat'in onları astığı ateşin üzerinde. Buna rağmen, adamın elini kavradığı ve, "Sen olman gereken zamanda orada ol, yeter," dediği zaman şaşırdı.

Talmanes yanıt olarak hızlı hızlı isimler seslenmeye başladı. Lordlar ve genç lordlar, her biri peşinde bir sancaktar ve belki yarım düzine hizmetkâr ile Mat'e yanaştılar, ta ki Cairhienlilerin yaklaşık dört yüzü çevresinde toplanana kadar. Talmanes'in söyleyecek daha fazla şeyi kalmamıştı; kalan askerlerini eşkin hızda batıya çevirdi ve geriye hafif bir toz bulutu dışında hiçbir şey kalmadı.

"Birlikte durun," dedi Mat çevresindekilere. "Saldırın dediğimde saldırın, kaçın dediğimde kaçın ve zorunlu olmayan tek bir ses çıkarmayın." Onu takip ederlerken eyerler gıcırdadı, toynaklar gümbürdedi elbette, ama en azından konuşmuyor, soru sormuyorlardı.

Diğer sancak ve flamaları son bir kez gördü, sonra sığ vadinin bir dönemeci onları gözden gizledi. Bu işe nasıl bulaşmıştı? Her şey çok basit bir şekilde başlamıştı. Uyar ve git. Sonra attığı her adım ne kadar küçük, ne kadar gerekli görünmüştü. Ve şimdi beline dek çamura batmıştı ve devam etmekten başka şansı yoktu. Talmanes'in geleceğini umdu. Adam ona kim olduğunu bile sormamıştı.

Mat kuzeye dönerken tepelerin arasındaki vadi kıvrılıyor, çatallanıyordu, ama Mat'in yön duygusu iyiydi. Örneğin, güneyin ve güvenliğin hangi yönde olduğunu çok iyi biliyordu ve orası gitmediği

yerdeydi. Şehrin yakınlarında karanlık bulutlar toplanıyordu, uzun süredir gördüğü en yoğun bulutlar. Yağmur kuraklığı kıracaktı, çiftçiler için iyi, eğer çiftçi kalmışsa... ve tozu da indirecekti, atlılar için iyi, böylece varlıklarını erkenden belli etmeyeceklerdi. Belki yağmur yağarsa Aieller pes edip eve giderlerdi. Rüzgâr da yükseliyor, şaşırtıcı şekilde, biraz serinlik getiriyordu.

Zirvelerin üzerinden savaş sesleri, bağıran, çığlık atan adamların sesleri geliyordu. Başlamıştı.

Mat Zar'ı çevirdi, mızrağını kaldırdı ve sağa sola savurdu. Cairhienliler iki yandan, yamaç yukarı bakan iki uzun sıra oluşturunca şaşırdı. İşareti içgüdüyle vermişti, başka bir zamandan ve mekândan kalan anıyla, ama diğer yandan bunlar savaş görmüş adamlardı. Zar'ı ağır bir yürüyüşle dağınık ağaçların içinden geçirdi ve askerler koşum takımlarının alçak şıngırtısı eşliğinde takip ettiler.

Tepeye ulaşınca ilk düşüncesi, Talmanes ile adamlarının zirvenin karşı yanından geldiğini görünce rahatladığı oldu. İkincisi ise bir küfür.

Daerid kirpiyi oluşturmuştu, dört sıra asker kargılarını uzatarak boş bir kare oluşturmuşlardı ve aralarına okçular dağılmıştı. Uzun kargılar Shaidoların yaklaşmasını güçleştiriyordu, ama yine de saldırdılar. Okçular ve arbaletçiler Aiellerle hızla, hararetle atışıyorlardı. İki yandan da adamlar düşüyordu, ama kargılar boşlukları kapatıyor, kareyi küçültüyorlardı. Elbette, Shaidolar da saldırılarını yavaşlatıyor gibi görünmüyorlardı.

Savunucular merkezde atlarından inmişlerdi ve Tear lordlarının yarısı, hizmetkârları ile birlikte oradaydı. Yarısı. Mat'in küfretmek istemesinin sebebi buydu. Kalanlar Aieller arasında koşturuyor, beş, on adamlık düğümler halinde ya da yalnız başlarına kılıçlarını savuruyor, kargılarını saplıyorlardı. Düzinelerce binicisiz at ne kadar başarılı olduklarının işaretiydi. Melanril sancaktarı dışında askeri olmadan, kılıcını sağa sola sallıyordu. İki Aiel atılarak adamın atının diz arkası kirişlerini kestiler; at başını sallayarak devrildi. Mat onun çığlık attığından emindi, ama şamata sesi yuttu. Ve sonra Melanril *cadin'sor* giymiş, mızraklarını saplayan şekillerin arkasında kayboldu. Sancaktar yalnızca bir saniye daha fazla dayandı.

Küçük kayıp, diye düşündü Mat sertçe. Üzengilerinin üzerinde doğrularak kılıç uçlu mızrağını kaldırdı. Sonra, *"Los! Los caba'drin!"* diye bağırarak öne salladı.

Elinde olsa sözlerini geri alırdı ve Kadim Lisan'da olduklarından değil; vadi kaynayan bir kazandı. Ama Cairhienliler Kadim Lisan'da "süvariler ileri" komutunu anlamamışlarsa bile, işareti anlamışlardı, özellikle de Mat eyerine oturur, topuklarını atın böğrüne gömerken. Bunu yapmak istediğinden değil, ama artık başka seçeneği yoktu. O adamları oraya kendisi göndermişti. Dönün ve kaçın dese bazıları kurtulabilirdi. Ve başka seçeneği yoktu işte.

Cairhienliler sancaklarını ve flamalarını sallayarak, savaş sloganları bağırarak onunla birlikte tepeden aşağı atıldılar. Onu taklit ettikleri kuşkusuzdu, ama Mat'in tek bağırdığı, "Kan ve lanet küller!" idi. Vadinin karşısında Talmanes de aynı hızla aşağı koşturmaktaydı.

Islaktopraklıların hepsini tuzağa düşürdüklerinden emin olan Shaidolar, arkadan, iki yandan saldıran diğerlerini görmediler bile. İşte o zaman şimşekler yağmaya başladı. Ve bundan sonra işler çığırından çıktı.

44
Küçük Üzüntü

Harcadığı çabanın teri ile Rand'ın gömleği üzerine yapışmıştı, ama Cairhien'e doğru esen rüzgârdan korunmak için ceketini çıkarmadı. Güneşin zirvesine ulaşmasına daha en az bir saat vardı, ama şimdiden bütün sabah koşmuş, üzerine sopa yemiş gibi hissediyordu. Boşluk'a sarınmışken bitkinliğin yalnızca belirsizce farkındaydı, kollarındaki, omuzlarındaki ve belindeki ağrıyı, yan tarafındaki hassas derinin zonklamasını ancak algılıyordu. Onların farkında olması anlamlıydı. İçi Güç doluyken yüz adım ötedeki ağaçların her yaprağının farkındaydı, ama fiziksel olarak kendisine olanlar, başka birine oluyormuş gibi gelmeliydi.

Uzun zaman önce cebindeki *angreal*, küçük şişman adam oyması aracılığı ile *saidin* çekmeye başlamıştı. Buna rağmen artık Güç'le çalışmak, kilometrelerce uzağa örmek zorluyordu onu, ama yine de daha fazlasını çekmesini, hepsini içine doldurmaya çalışmasını engelleyen tek şey akışlardaki kirdi. Lekeli ya da lekesiz, Güç o kadar tatlıydı. Ara vermeden saatlerce yönlendirdikten sonra yorulmuştu artık. Aynı zamanda, *saidin* ile daha fazla mücadele etmesi, kendisini durduğu yerde küle çevirmemesi için, zihnini kavurup kül etmemesi için, daha fazla çaba harcaması gerekiyordu. *Saidin*'in yıkımını uzak tutmak daha da zordu, daha fazlasını çekme arzusuna direnmek daha zordu, çektiği kısmı idare etmek daha zordu. Pis bir sarmal çizerek düşüyordu ve daha savaşın sonucunun belirlenmesine saatler vardı.

Gözlerindeki teri silerek platformun kaba korkuluğunu kavradı. Sınırına gelmişti, ama Egwene ya da Aviendha'dan daha güçlüydü. Aiel kadın ayakta, Cairhien ile fırtına bulutlarına doğru bakıyor, zaman zaman eğilip uzun dürbünden gözetliyordu; Egwene bağdaş kurarak sırtını gri kabuklu

direğe vermiş, gözlerini kapatmış oturuyordu. İkisi de Rand’ın hissettiği kadar bitkin görünüyordu.

O daha bir şey yapamadan –ne yapacağını bildiğinden değil; Şifa konusunda hiç yeteneği yoktu–, Egwene’in gözleri açıldı ve ayağa kalkarak Aviendha ile birkaç kelime konuştu. *Saidin*’in keskinleştirdiği kulaklarına rağmen, rüzgâr yüzünden ne konuştuklarını duyamadı. Sonra Aviendha Egwene’in yerini aldı ve başını direğe yasladı. Şehrin çevresindeki kara bulutlar şimşek yağdırmaya devam ettiler, ama şimdi tek tek mızraklardan çok çılgın çatallar halinde düşüyorlardı.

Böylece, birbirlerine dinlenme fırsatı vererek, nöbetleşe çalışıyorlardı. Birinin aynı şeyi Rand’la yapması hoş olurdu, ama Asmodean’ı çadırında bıraktığı için üzülmüyordu. Özellikle de şimdi. Rand’ın bu kadar zayıfladığını görünce adamın ne yapacağı belli mi olurdu?

Rand hafifçe sallanarak, dürbünü çevirip şehrin çevresindeki tepeleri inceledi. Oradaki canlılık şimdi kesinlikle görülüyordu. Ve ölüm. Nereye bakarsa baksın savaş vardı, Aiellere karşı Aieller, orada bin, burada beş bin, ağaçsız tepelerin üzerinde çalkalanıyorlardı ve Rand’ın herhangi bir şey yapmasını engelleyecek kadar birbirlerine girmişlerdi. At ya da kargılı asker birliği bulamadı.

Üç sefer görmüştü onları, bir seferinde kendi sayılarının iki kat fazlası Aiel ile savaşıyorlardı. Hâlâ orada olduklarından emindi. Melanril’in son anda emirlerine uymaya karar vermesi olasılığı küçüktü. Adamı sırf Weiramon’un davranışları karşısında utandığı için seçmesi hata olmuştu, ama seçim yapmak için pek az zamanı vardı ve Rand’ın Weiramon’dan kurtulması gerekiyordu. Artık yapacak bir şey yoktu. Belki komuta Cairhienlilerden birine verilebilirdi. Doğrudan emir verse bile Tearlılar Cairhienli birini takip etmeyi kabul ederse.

Şehrin yüksek, gri duvarının dibinde bir kargaşa dikkatini çekti. Yüksek, demir destekli kapılar açık duruyordu, şehir halkı kapıları kapatmaya çalışırken Aieller açıklıkta atlılarla ve mızraklılarla savaşıyordu. Bedenlerin baskısı yüzünden kapı kapanmıyordu. Boş eyerli atlar ve kapıdan sekiz yüz metre uzakta, yerde kıpırtısız yatan zırhlı adamlar saldırının püskürtüldüğü yeri işaretliyordu. Duvarlardan oklar ve kafa büyüklüğünde moloz parçaları yağıyordu... hatta zaman zaman iki üç adamı şişleyecek kuvvetle inen mızraklar, ama onların nereden geldiğini hâlâ göremiyordu. Ama Aieller ölülere basıp geçiyor, kapıya daha da yaklaşıyorlardı. Çevreyi hızla tarayınca, kapılara doğru koşan iki Aiel

birliği daha gördü, toplamda yaklaşık üç bin kişi ediyorlardı. Couladin'in adamları olduğundan kuşkusu yoktu.

Dişlerini gıcırdattığını fark etti. Shaidolar Cairhien'e girerlerse, onları asla kuzeye süremezdi. Sokak sokak koparması gerekirdi onları; kaybedilecek yaşamlar şimdiye dek ölenleri kat kat aşardı ve şehrin sonu Taien gibi olmasa da Eianrod gibi yıkım olurdu. Cairhienliler ve Shaidolar bir çanaktaki karıncalar gibi birbirlerine karışmıştı, ama bir şeyler yapmak zorundaydı.

Derin bir nefes alarak yönlendirdi. İki kadın fırtına bulutlarını getirerek koşulları hazırlamışlardı; onlardan faydalanmak için örgülerini görmesi gerekmiyordu. Çıplak, gümüş mavi bir şimşek Aiellerin üzerine tekrar tekrar, bir adamın el çırpması gibi hızla indi.

Rand başını kaldırdı, gözlerini kırpıştırarak görüş alanında kalan yakıcı çizgileri gidermeye çalıştı ve tekrar dürbünden baktığında şimşeklerin düştüğü yerde Shaidolar biçilmiş arpa gibi yatıyorlardı. Kapının yakınında da atlar ve adamlar kıvranıyorlardı ve bazıları hiç kıpırdamıyordu, ama yaralanmamış olanlar yaralıları sürüklüyor, kapılar kapanıyordu.

Kaç kişi içeri girmeyi başaramayacak? Benim tarafımdan kaç kişiyi öldürdüm? Soğuk gerçek şuydu ki, fark etmezdi. Yapılması gerekiyordu ve yapılmıştı.

Ve iyi olmuştu. Uzaktan uzağa dizlerinin titrediğini hissetti. Günü çıkarabilmek için hızına dikkat etmesi gerekecekti. Artık sağa sola saldırmak yok; ona özellikle nerede ihtiyaç duyulduğuna bakması gerekecekti, ki bir fark...

Fırtına bulutları yalnızca şehrin ve güneydeki tepelerin üzerinde toplanmıştı, ama bu, kulenin üzerindeki bulutsuz gökyüzünden şimşekler düşmesini, sağır edici bir çatırtı ile aşağıda toplanmış Kızların üzerine çakmasını engellemedi.

Saçları havadaki karıncalanma ile diken diken olan Rand bakakaldı. O şimşeği bir başka şekilde hissedebiliyor, onu yapan *saidin*'in örgüsünü hissedebiliyordu. *Demek Asmodean çadırda olmasına rağmen baştan çıktı.*

Ama düşünecek zaman yoktu. Dev bir davuldaki hızlı vuruşlar gibi şimşek ardına şimşek yağdı. Kızların arasından geçerek kol ve bacak boyunca kıymıklar eşliğinde kulenin dibini patlattı.

Kule ağır ağır devrilirken Rand kendini Egwene ile Aviendha'ya doğru fırlattı. Bir şekilde ikisini birden bir kolu ile yakalamayı, sonra diğer kolunu platformun yukarıda kalan tarafında bir direğe dolamayı başardı. Kızlar

ağızları bir karış açık, iri iri gözlerle bakakaldılar, ama konuşmaya da zaman yoktu. Parçalanan kütük kule ağaçların dallarını kırarak devrildi. Rand bir an ağaçların düşüşü yavaşlatacağını düşündü.

Tutunduğu kütük çatırdayarak kırıldı. Yer hızla yükseldi ve aldığı darbe ciğerlerindeki bütün havanın boşalmasına sebep oldu. Bir an sonra iki kız tepesine düştüler. Karanlık çöktü.

Yavaş yavaş kendine geldi. İlk önce işitme duyusu döndü.

"...bizi kaya gibi kaldırdın ve gecenin içinde tepe aşağı yuvarladın." Aviendha'nın sesi gibiydi, kendi kendine konuşur gibi alçaktı. Yüzüne sürtünen bir şey vardı. "Ne olduğumuzu aldın elimizden. Yerine bir şey vermen gerek, olunacak bir şey. Sana ihtiyacımız var." Hareket eden şey yavaşladı, hafifledi. "Benim sana ihtiyacım var. Kendim için değil, anlamalısın. Elayne için. Onunla aramda ne varsa, onunla benim aramda, ama seni ona teslim edeceğim. Evet. Ölürsen, cesedini götüreceğim ona! Ölürsen!.."

Rand'ın gözleri açılıverdi ve bir an için neredeyse burun buruna, birbirlerine baktılar. Kızın saçları dağılmıştı, eşarbı yoktu ve yanağında mor bir şişlik vardı. Kız irkilerek doğruldu, kanla lekelenmiş kumaşı katladı ve çok daha kuvvetli bir biçimde alnını silmeye başladı.

"Ölmeye hiç niyetim yok," dedi Rand kıza, ama aslında o kadar da emin değildi. Boşluk ve *saidin* gitmişti elbette. Onları kaybetmeyi düşünmek bile ürpertiyordu onu; o son anda *saidin*'in zihnini kavurmamış olması şanstı. Kaynak'ı yeniden kavramayı düşünmek bile inlemesine sebep oluyordu. Boşluk'un koruması yokken, her ağrısını, her beresini ve çiziğini sonuna dek hissediyordu. O kadar yorgundu ki, bu kadar canı yanmasa hemen uykuya dalabilirdi. Canının yanması iyiydi o zaman, çünkü kesinlikle uyuyamazdı. Daha uzun süre uyuyamazdı.

Elini ceketinin altına kaydırarak yan tarafına dokundu, sonra gizlice parmaklarına bulaşan kanı gömleğine sildi ve elini çıkardı. O düşüşten sonra yarı iyileşmiş, asla iyileşmemiş yaranın yeniden açılmasına şaşmamak gerekirdi. Kötü kanamıyor gibiydi, ama Kızlar, Egwene ya da Aviendha görürse, Şifa görmek üzere Moiraine'e koşturulmaması için onlarla mücadele etmesi gerekirdi. Daha yapacak çok işi vardı. Başka her şeyin üzerine bir de Şifa görmenin, kafasına sopa indirilmesinden farkı olmazdı. Dahası, kendisinden çok daha kötü yaralanmış olanlar olmalıydı.

Yüzünü buruşturarak ve yeni bir inlemeyi bastırarak, Aviendha'nın da yardımı ile ayağa kalktı. Ve tüm yaralarını unutuverdi.

Sulin yakında, yerde oturuyordu ve Egwene kadının kafasındaki kanlı yarığı sararken, öfkeyle Şifa bilmemesi hakkında kendi kendine homurdanıyordu, ama beyaz saçlı Kız tek yaralı değildi ve en kötüsü de değildi. Her yerde ölüleri battaniyeler ile örten *cadin'sor* giysili kadınlar vardı. Yalnızca yanıklarla kurtulmuş olanlar tedavi görüyordu. Eğer şimşek yanığına "yalnızca" denebilirse. Egwene'in homurdanması dışında, tepe hemen hemen tamamen sessizdi, yaralı kadınlar bile boğuk nefesleri dışında sessizdiler.

Tanınmaz durumdaki kütük kule Kızların ortasına devrilmiş, kollar ve bacaklar kırmış, yaralar açmıştı. Saçları Elayne'in saçlarının renginde olan bir Kız'ın yüzünün battaniyeyle örtülmesini izledi. Kadının başı doğal olmayan bir açı ile kıvrılmıştı ve gözlerindeki bakış donmuştu. Jolien. Şafakla Gelen'i aramak için Ejderduvarı'nı aşan ilk gruptan biri. Rand için Tear Taşı'na girmişti. Ve şimdi ölmüştü. Rand için. *Ah, Kızları tehlikeden uzak tutmayı pek de güzel becerdin,* diye düşündü acı acı. *Gerçekten iyi iş çıkardın.*

Şimşeği ya da yapılışından artakalanları hâlâ hissedebiliyordu. Daha önce gözlerini kapattığında kalan imge gibi, soluyor olmasına rağmen örgüsünü takip edebilirdi. Şaşkınlık içinde, çadırlara değil batıya doğru gittiğini fark etti. O zaman Asmodean değil.

"Sammael." Bundan emindi. Jangai'deki o saldırıyı Sammael göndermişti, korsanların ve Tear'daki saldırıların arkasında Sammael vardı, bunu da Sammael yapmıştı. Dudakları bir hırlama ile kıvrıldı ve sesi sert bir fısıltı olarak çıktı. "Sammael!" Aviendha kolunu yakalayana kadar bir adım attığını fark etmedi.

Bir an sonra Egwene de diğer kolunu yakaladı; ikisi, onu yerine mıhlamaya kararlıymış gibi asıldılar kollarına. "Tam bir yün kafa olma," dedi Egwene. Delikanlının dik bakışları karşısında irkildi, ama bırakmadı. Kafasındaki kahverengi eşarbı yeniden bağlamıştı, ama parmakları ile taramak saçlarını düzeltmesine yardımcı olmamıştı ve bluzu ile eteği hâlâ tozluydu. "Bunu her kim yaptıysa, sence neden sen yorulana kadar bekledi? Çünkü seni ıskalayıp öldüremezse ve sen onun peşine takılırsan kolay av olacaktın. Kendi başına ayakta bile zor duruyorsun!"

Aviendha'nın da kolunu bırakmaya niyeti yoktu ve bakışlarını ifadesiz gözlerle karşıladı. "Sana burada ihtiyaç var, Rand al'Thor. Burada, *Car'a'carn.* Onurun bu adamı öldürmekte mi, yoksa burada, buraya getirdiğin insanlarda mı?"

Kızların arasından genç bir Aiel adam koşarak geldi. *Shoufa*'sı omuzlarına düşmüş, mızrakları ve kalkanı rahat rahat sallanıyordu. Rand'ı yakalamış iki kadın bulmak tuhafına gittiyse bile belli etmedi. Neler olduğunu ve ölü düşmanların nerede olduğunu bilmek istermiş gibi hafif bir merakla kulenin yıkıntılarını, ölü ve yaralıları süzdü. Mızraklarını Rand'ın önünde yere sapladıktan sonra konuştu, "Ben Tomanellelerin Shorara boyundan Seirin."

"Seni görüyorum, Seirin," diye yanıt verdi Rand aynı resmiyetle. İki kadın kaçmasından korkarmış gibi iki koluna asılırken kolay iş değildi.

"Tomanellelerden Han *Car'a'carn*'a haber yolladı. Doğudaki klanlar birbirlerine doğru hareket ediyor. Dördü birden. Han Dhearic'le birleşmeyi düşünüyor ve Erim'e de katılması için haber yolladı."

Rand ölçülü bir nefes aldı ve kadınların yüzünü buruşturmasının sebebinin aldığı haber olduğunu düşünmesini umdu; yan tarafı yanıyordu ve ağır ağır gömleğine yayılan kanı hissedebiliyordu. Demek Shaidolar bozguna uğradığı zaman Couladin'i kuzeye gitmeye zorlayacak hiçbir şey olmayacaktı. Bozguna uğrarlarsa; görebildiği kadarıyla hiç bozgun işareti vermemişlerdi, Miagoma ve diğerleri neden birleşiyorlardı ki? Ona karşı gelmeyi düşünüyorlarsa, belli etmiş oluyorlardı. Ama ona karşı gelmeyi düşünüyorlarsa, Han, Dhearic ve Erim sayıca az kalacaklardı ve Shaidolar yeterince dayanırsa ve dört klan aradan geçmeyi başarırsa... Ormanlık tepelerin üzerinden, Egwene ile Aviendha bulutları bıraktığından, yağmur yağmaya başladığını görebiliyordu. Bu iki tarafın da işini güçleştirecekti. Kadınlar göründüklerinden daha iyi durumda değillerse, bu mesafeden kontrolü yeniden ele almaları imkânsız olabilirdi.

"Han'a, tepemize inmelerini engellemek için elinden geleni yapmasını söyle."

Ne kadar genç olsa da –aslında yaklaşık olarak Rand'ın yaşlarındaydı–, Seirin şaşkınlık içinde tek kaşını kaldırdı. Elbette. Han aksini yapmayacaktı ve Seirin bunu biliyordu. Rand'ın başka mesajı olmadığından emin olacak kadar bekledi, sonra elinden geldiğince hızlı koşarak tepe aşağı uzaklaştı. Kuşkusuz savaşı daha fazla kaçırmadan geri dönmeyi umuyordu. Doğudaki çatışma çoktan başlamış da olabilirdi.

"Jeade'en'i getirecek birine ihtiyacım var," dedi Rand, Seirin uzaklaşır uzaklaşmaz. O kadar uzağa yürümeye kalkarsa gerçekten de onu tutacak kadınlara ihtiyacı olurdu. İkisi birbirlerine hiç benzemiyordu, ama yine de yüzlerindeki kuşku ifadesi tıpatıp aynıydı. O kaş çatışlar her kızın

annesinden öğrendiği bir şey olmalıydı. “Sammael’in peşine düşmeyeceğim.” Henüz değil. “Ama şehre biraz daha yaklaşmam gerek.” Devrilmiş kuleye doğru başını salladı; iki kız kollarına asılırken yapabildiği tek hareket buydu. Tovere Efendi dürbünlerdeki lensleri kurtarabilirdi belki, ama kırılmamış üç kütük bile bulamazdı. Bugün artık yüksekten gözlem yapılmayacaktı.

Egwene’in kararsız olduğu açıktı, ama Aviendha bir an duraksadıktan sonra genç bir Kız’dan *gai’shain*’lara gitmesini istedi. Pus’u getirmesini de, ki Rand bunu düşünmemişti. Egwene kendi kendine toz hakkında homurdanarak üstünü başını silkelemeye başladı. Aviendha bir yerlerden fildişi bir tarak ve bir başka eşarp bulmuştu. Düşüşe rağmen, bir şekilde Rand’dan daha az dağınık görünüyorlardı. Yüzlerinde hâlâ bitkinlik vardı, ama yönlendirebildikleri sürece faydalı olacaklardı.

Bu Rand’ı duraksattı. Artık insanlar hakkında, ne kadar faydalı oldukları dışında bir şey düşünüyor muydu? Onları, kulenin tepesindeymiş gibi güvende tutmak zorundaydı. Kule çok güvenli olduğundan değil, bu kısmı anlaşılmıştı, ama bu sefer daha iyi iş çıkarabilirdi.

O yaklaşırken Sulin doğruldu. Kafasının tepesi beyaz bir *algode* sargı ile kaplanmıştı ve altında beyaz bir tutam görünüyordu.

“Şehre yaklaşıyorum,” dedi Rand ona. “Neler olduğunu görebileceğim ve belki bu konuda bir şeyler yapabileceğim bir yere. Yaralı herkes burada kalsın, gerekirse onları koruyacak başkaları da. Güçlü bir koruma grubu olsun, Sulin; yanımda yalnızca bir avuç kişiye ihtiyacım var ve yaralılarının katledilmesine izin verirsem Kızların bana gösterdiği onur için kötü bir karşılık olur.” Bu, Kızların büyük kısmını savaştan uzak tutmalıydı. Kalanları uzak tutmak için kendisinin de uzak kalması gerekirdi, ama hissettiği yorgunlukla, bu zor olmazdı. “Senin burada kalmanı ve...”

“Ben yaralılardan değilim,” dedi kadın katı katı ve Rand duraksadı, sonra yavaşça başını salladı.

“Pekâlâ.” Kadının yarasının ciddi olduğundan kuşkusu yoktu, ama zorlu bir kadın olduğundan da kuşkusu yoktu. Ve kadın kalırsa, koruma grubunun başına Enaila gibi biri geçebilirdi. Kardeş gibi davranılmak, oğul gibi davranılmak kadar sinir bozucu değildi ve Rand ikincisine tahammül edebilecek durumda değildi. “Ama yaralı olan kimsenin beni takip etmeye kalkmayacağından emin olmanı istiyorum, Sulin. Hareket halinde olacağım. Beni yavaşlatacak ya da arkada bırakılması gerekecek kimseyi istemiyorum.”

Kadın öyle çabuk baş salladı ki, Rand tek bir çizik taşıyan bütün Kızların burada bırakılacağından emin oldu. Kadının kendisi dışında, elbette. Bu sefer birini kullandığı için suçluluk duymuyordu. Kızlar mızrak taşımayı seçmişlerdi, ama onu takip etmeyi de kendileri seçmişti. Yaptıkları bazı şeyler düşünülünce, belki doğru sözcük "takip etmek" değildi, ama Rand'a göre bu hiçbir şeyi değiştirmezdi. Bir kadına ölmesini emretmeyecekti, emredemezdi, o kadar. Aslında, bundan önce itiraz edilmesini beklemişti. Gelmediği için minnettardı. *Düşündüğümden daha incelikli olmalıyım.*

İki beyaz cüppeli *gai'shain* Jeade'en ile Pus'u çekerek geldi; arkalarından kolları sargılar ve merhemlerle dolu, sırtlarında tabaka tabaka su tulumları taşıyan başkaları geldi. Başlarında Sorilea ile Rand'ın daha önce tanıştığı bir düzine başka Bilge vardı. En fazla yarısının ismini biliyordu.

İdarenin Sorilea'da olduğu kesindi ve kadın çabucak *gai'shain*'lar ile diğer Bilgeleri yaralara bakan Kızların arasına dağıttı. Rand, Egwene ve Aviendha'yı süzdü, dudaklarını büzerek düşünceli düşünceli kaşlarını çattı. Üçünün de tedavi görecek kadar hırpalanmış olduğunu düşündüğü açıktı. O bakışlar Egwene'i gri atının eyerine koşturmak ve yaşlı Bilge'ye gülümseyerek başını sallatmak için yeterliydi, ama Aieller at binmek konusunda biraz daha bilgili olsa, Sorilea Egwene'in beceriksiz katılığının normal olmadığını fark ederdi. Ve Aviendha'nın hiç itiraz etmeden Egwene'in arkasına çekilmesine izin vermesi, ne durumda olduğunu açıklıyordu. O da Sorilea'ya gülümsedi.

Rand dişlerini sıkarak tek bir rahat hareketle kendini eyere çekti. Ağrıyan kaslarının itirazları, yeniden hançer yemiş gibi yan tarafından kabaran acı dalgasının altında boğuldu ve yeniden nefes alabilmesi için bir tam dakika geçmesi gerekti, ama o hiçbir şey belli etmedi.

Egwene Pus'u Jeade'en'e yanaştırdı ve fısıldadı. "Ata bundan daha iyi binemiyorsan, Rand al'Thor, belki bir süre için at binmeyi unutmalısın." Aviendha'nın yüzünde o boş Aiel ifadelerinden biri vardı, ama gözleri Rand'ın yüzüne dikilmişti.

"Senin nasıl ata bindiğini fark ettim," dedi Rand sessizce. "Belki sen burada kalıp, daha iyi hissedene kadar Sorilea'ya yardımcı olmalısın." Bu kızın sesini kesti, ama ekşi ekşi ağzını da gerdi. Aviendha Sorilea'ya yeniden gülümsedi; yaşlı Bilge hâlâ izliyordu.

Rand, benekli atını tepeden aşağı topukladı. Her adım yan tarafını öyle sarsıyordu ki, dişlerinin arasından nefes alması gerekiyordu, ama aşacak mesafesi vardı ve bunu yürüyerek yapamazdı. Dahası, Sorilea'nın bakışları sinirlerine dokunmaya başlamıştı.

Yabani bitkilerle kaplı yamaçta elli adım gidemeden Pus da Jeade'en'e katıldı ve elli adım sonra Sulin bir grup Kızla belirdi. Bazıları ileride pozisyon almak üzere koşuyordu. Rand'ın umduğundan daha fazlaydılar, ama fark etmemeliydi. Yapmak zorunda olduğu şey savaşa yaklaşmasını gerektirmeyecekti. Onunla birlikte güvende kalabilirlerdi.

Angreal'i kullanmasına rağmen *saidin*'i kavramak için çaba gerekti ve Güç'ün büyük ağırlığı daha büyük bir basınç oluşturuyordu, lekesi daha da güçlenmiş gibiydi. En azından Boşluk onu kendi acısından koruyordu. En azından bir ölçüye kadar. Ve eğer Sammael onunla bir daha oyun oynamaya kalkarsa...

Jeade'en'i hızlandırdı. Sammael ne yaparsa yapsın, Rand'ın yapacak kendi işi vardı.

Mat'in şapkasından yağmur damlıyordu ve zaman zaman dürbünü indirip ucunu silmesi gerekiyordu. Sağanak son saat içinde yavaşlamıştı, ama yukarıdaki seyrek dallar hiç koruma sağlamıyordu. Ceketi uzun zaman önce sırılsıklam kesilmişti ve Zar'ın kulakları düşmüştü; at, Mat topuklarını nasıl vurursa vursun kıpırdamaya niyeti yokmuş gibi duruyordu. Saatin kaç olduğundan haberi yoktu. Akşam ortası olduğunu düşünüyordu, ama yağmur kara bulutları seyreltmemişti ve durduğu yerden güneşi göremiyordu. Diğer yandan, Tearlıları uyarmak için atını sürdüğünden beri üç dört gün geçmiş gibi hissediyordu. Bunu neden yaptığından hâlâ emin değildi.

Güneye doğru bakıyordu ve bir çıkış yolu arıyordu. Üç bin adam için bir çıkış yolu; o kadarı canlı kurtulmuştu, ama Mat'in neyin peşinde olduğundan haberleri yoktu. Onlar için yeni bir çatışma aradığını düşünüyorlardı, fakat Mat'in kitabına göre şimdiye kadarki üç çatışma yeterinden de fazlaydı. Gözlerini açık, aklını başında tuttuğu sürece artık yalnız başına kaçabileceğini düşünüyordu. Ama üç bin adam nereye giderse gitsin dikkatleri çekerdi ve yarısı piyadeden oluştuğundan hızlı hareket edemiyorlardı. Bu Işık'ın vazgeçtiği tepede olmasının sebebi buydu, Tearlılarla Cairhienlilerin bu tepe ile bir sonraki arasındaki uzun, dar boşluğa sıkışmış olmasının sebebi buydu. Kaçmaya kalkarsa...

Dürbünü gözüne götürerek öfkeli bakışlarla güneye, seyrek ağaçlı tepelere baktı. Orada burada ağaç kümeleri vardı, bazıları oldukça büyüktü, ama arazinin çoğu çalılıklardan ve otluklardan oluşuyordu. Arazideki, ancak bir fare saklayabilecek her kıvrımı kullanarak doğuya gelmiş, alayı ağaçsız, korumasız bölgelerden geçirip buraya getirmişti. O lanet şimşeklerden ve ateş toplarından uzağa; onlar mı daha kötüydü, yoksa sebepsiz yere ayaklarının altında patlayan toprak mı, bilemiyordu. Onca çabadan sonra tek öğrendiği, savaşın da onunla beraber hareket ettiği olmuştu. O şeyin merkezinden çıkamıyor gibiydi.

Gerçekten ihtiyacım olduğunda lanet şansım nerede? Kaldığı için bezelye beyinli aptalın tekiydi. Diğerlerini bunca zaman hayatta tutabilmiş olması, bunu sürdürebileceği anlamına gelmiyordu. Eninde sonunda zarlar Karanlık Varlık'ın Gözleri gelecekti. *Lanet olası askerler bunlar. Savaşmayı onlara bırakıp gitmeliyim.*

Ama aramaya, ağaçlı tepeleri ve sırtları taramaya devam etti. Onu sakladığı gibi, Couladin'in Aiellerini de saklıyorlardı, ama orada burada görebiliyordu onları. Hepsi savaşa katılmamıştı, ama her grup kendi alayından büyüktü, her biri kendisi ile güneyin güvenliği arasında duruyordu ve çok geç olana kadar kimin kim olduğunu çıkartması imkânsızdı. Aieller birbirlerini tek bakışta tanıyor gibiydiler, ama bu Mat'in işine yaramıyordu.

Birkaç kilometre uzakta birkaç yüz *cadin'sor* giymiş şekil, doğuya doğru sekizerli sıralar halinde koşuyordu. Bir yükseltinin tepesindeki, yarım düzine meşinyapraktan oluşan bir ağaçlık müsveddesine yönelmişlerdi. Önde koşanlar yükseltinin diğer yanından inmeye başlamadan önce ortalarında bir şimşek çaktı, adamları ve toprağı, havuza atılan taş gibi sıçrattı. Gök gürültüsü Mat'e ulaştığında Zar titremedi bile bundan daha yakın darbelere alışmıştı.

Yere düşmüş adamların bazıları doğruldu ve aksayarak ayakta kalanlara katılıp, çabuk çabuk kıpırdamadan yatanları kontrol ettiler. Bir düzine kadarı omuzlara alındıktan sonra hepsi birden tepeden aşağı, geldikleri yöne fırladılar. Hiçbiri durup oluşan kratere bakmadı. Mat onları bu dersi öğrenirken izlemişti; beklemek bulutlardan ikinci bir şimşeği davet etmekten başka işe yaramıyordu. Birkaç dakika içinde gözden kayboldular. Ölüler dışında.

Dürbünü doğuya çevirdi. Birkaç kilometre ötede güneş ışığı görülür gibiydi. Kütük kule ağaçların arasından yükseliyor olmalıydı, ama bir

süredir bulamıyordu onu. Belki yanlış yere bakıyordu. Fark etmezdi. Şimşek Rand'ın işi olmalıydı ve kalanların tamamı da. *Eğer o taraftan yeterince uzaklaşırsam...*

Tam başladığı yerde olurdu. Onu geri çeken *ta'veren* çekimi olmasa bile, Moiraine öğrenirse gitmekte güçlük çekerdi. Bir de Melindhra'yı düşünmesi gerekiyordu. Bir erkek haber vermeden hayatından çıkıp gitmeye kalkıştığı zaman tepki vermeyecek kadın duymamıştı hiç.

Kuleyi arayarak dürbünü yavaşça çevirirken aniden seyrek meşinyaprak ve kâğıtkabuklarla kaplı bir yamaç alevlere boğuldu ve her ağaç aynı anda meşaleye dönüştü.

Pirinç şeritlerle bağlanmış tüpü ağır ağır indirdi; ateşi görmek için ona ihtiyacı yoktu, yoğun, gri bir duman kalın bir sütun halinde gökyüzüne yükselmeye başlamıştı bile. Gördüğü zaman yönlendirmeyi tanımak için işaretlere ihtiyacı yoktu, bu şekilde olduğu zaman değil. Rand sonunda delilik sınırını aşmış mıydı? Ya da belki Rand'ın yanından ayrılmasına izin verilmemesi Aviendha'nın canına tak etmişti. Asla yönlendirebilen bir kadını kızdırma; bu Mat'in nadiren uyduğu bir kuraldı, ama deniyordu.

Bilgiç laflarını kendinden başka birine sakla, diye düşündü ekşi ekşi. Üçüncü seçeneği düşünmemeye çalışıyordu. Rand sonunda delirmişse ve Aviendha, Egwene ya da Bilgelerden biri ondan kurtulmaya karar vermemişse, o zaman başka biri işe karışıyordu. İkiyle ikiyi toplayabilirdi Mat. *Sammael.* O taraftan kaçmaya çalışmak buraya kadar; hiçbir şeyden kaçamazdı. *Kan ve lanet küller! Şansıma ne?..*

Arkasındaki birinin ayağında bir dal çatırdadı ve düşünmeden tepki verdi. Dizginlerden çok dizlerini kullanarak Zar'ı küçük bir çember ile çevirdi, kılıç uçlu mızrak eyerin kaşından hızla savruldu.

Estean neredeyse miğferini düşürecekti. Kısa kılıç ucu kafasını yarmaya ramak kala dururken, gözleri iri iri açıldı. Yağmur saçlarını yüzüne yapıştırmıştı. Onun gibi yaya olan Nalesean sırıttı, hem şaşırmış, hem diğer genç Tearlının rahatsızlığı karşısında eğleniyordu. Kare yüzlü, tıknaz Nalesean Tear süvarisinin başında, Melanril'den sonra gelen adamdı. Talmanes ve Daerid de orada, her zamanki gibi bir adım arkadaydılar ve yine her zamanki gibi çan şeklindeki miğferlerinin altında yüzleri ifadesizdi. Dördü atlarını ağaçların arasında bırakmıştı.

"Doğrudan üzerimize gelen Aieller var, Mat," dedi Nalesean, Mat kuzgun damgalı mızrağını kaldırırken. "Beş binden tek kişi azlarsa Işık

yaksın ruhumu.” Bundan sonra yine sırıttı. “Burada onları beklediğimizi bildiklerini sanmıyorum.”

Estean başını bir kez salladı. “Vadilerden ve boşluklardan ilerliyorlar. Şeyden saklanıyorlar...” Bulutlara bakarak ürperdi. Gökyüzünden inebilecekler konusunda huzursuz olan tek kişi o değildi; diğer üçü de başlarını kaldırdı. “Her neyse, Daerid’in adamlarının gittiği yerden gitmeyi düşündükleri açık.” Kargılardan bahsederken sesinde bir saygı tınısı vardı. Gönülsüz, doğru ve pek güçlü değil, ama birkaç kez canını kurtaran birine tepeden bakmak zor olsa gerekti. “Bizi görmeden tepemizde olacaklar.”

“Harika,” diye nefes verdi Mat. “İşte bu lanet olası harika.”

Alayla konuşmuştu, ama Nalesean ile Estean nüansı kaçırdılar elbette. Hevesli görünüyorlardı. Ama Daerid’in yüzünde ancak bir kaya parçasınınki kadar ifade vardı ve Talmanes Mat’e bakarak tek kaşını azıcık kaldırdı ve başını belirsizce iki yana salladı. O ikisi savaşmayı biliyordu.

Shaidolar ile ilk karşılaşmaları en iyi haliyle denklerin karşılaşması sayılabilirdi ve Mat zorunlu kalmasa asla seçmezdi. Onca şimşeğin Aielleri bozguna uğratacak kadar sarsmış olması hiçbir şeyi değiştirmiyordu. Bugün iki sefer daha çatışma görmüşlerdi. Mat kendini yakalama ya da yakalanma durumunda bulduğunda ve ikisi de Tearlıların inandığı kadar iyi sonuçlanmamıştı. Biri berabere bitmişti, ama yalnızca Mat yeniden toplanmak için çekilen Shaidolardan kaçmayı başardığı için. En azından, o herkesi dolambaçlı vadilerden geçirirken peşlerine düşmemişlerdi. Mat onları meşgul edecek başka bir şey bulduklarını tahmin ediyordu; belki daha fazla şimşek ya da ateş topu ya da Işık bilir ne. Son çatışmadan canlı kurtulmalarına neyin izin verdiğini çok iyi biliyordu. Onlara saldıranların arkasına saldıran bir başka Aiel grubu, tam da kargılar dümdüz edilecekken. Shaidolar kuzeye çekilmeye karar vermişlerdi ve diğerleri –kim olduklarını hâlâ bilmiyordu– batıya kayarak meydanı ona bırakmışlardı. Nalesean ile Estean bunu açık zafer sayıyordu. Daerid ile Talmanes işin doğrusunu biliyordu.

“Ne kadar süremiz var?” diye sordu Mat.

Yanıt veren Talmanes oldu, “Yarım saat. Işık’ın lütfuyla belki biraz daha fazla.” Tearlılar kuşkulu görünüyorlardı; Aiellerin ne kadar hızlı hareket edebildiklerini hâlâ anlamamış gibiydiler.

Mat o tür yanılsamalar içinde değildi. Çevre araziyi çoktan incelemişti, ama yine baktı ve içini çekti. Bu tepenin manzarası çok iyiydi, ama sekiz yüz metre dahilinde, azıcık doğru düzgün tek ağaç kümesi tam da eyerinde

oturduğu bu yerdeydi. Kalanı çalılıklardı ve beli ancak aşıyorlardı. Aralarına meşinyapraklar, kâğıtkabuklar ve birkaç meşe serpilmişti. O Aieller kuşkusuz bir bakmaları için buraya izciler göndermişlerdi ve atlıların bile onlar gelmeden kaçabilmesi olası görünmüyordu. Kargılar açıkta yakalanacaktı. Mat ne yapılması gerektiğini biliyordu. Yine yakala ya da yakalan durumuydu, ama bundan hoşlanmak zorunda değildi.

Bir bakış fırlattı, ama o ağzını açamadan Daerid konuştu: "İzcilerim bu grubun yanında Couladin'in olduğunu söylüyor. En azından önderlerinin kolları çıplakmış ve Lord Ejder'in taşıdığı söylenen işaretleri taşıyormuş."

Mat homurdandı. Couladin ve doğuya yönelmiş. Yana çekilmenin yolu olsa, adam doğrudan Rand'ın üzerine gidecekti. Peşinde olduğu şey bu bile olabilirdi. Mat öfkeyle için için yandığını hissetti ve bunu Couladin'in Rand'ı öldürmek istemesi ile bir ilgisi yoktu. Shaidoların şefi ya da adam her ne ise, Mat'i belirsizce Rand'ın yanında dolanan biri olarak hatırlıyor olabilirdi; ama burada, savaşın ortasında, hayatta kalmaya çalışarak ve her an bunun Sammael ile Rand arasında kişisel bir kavgaya, dört beş kilometre dahilindeki her şeyi öldürebilecek türden bir kavgaya dönüşüp dönüşmeyeceğini merak ederek kısılı kalmasının sebebi Couladin'di. *O da, önce göğsüme bir mızrak saplanmazsa.* Ve bu konuda, mutfak kapısına asılmış bir kazdan daha fazla seçme şansı yoktu. Couladin olmasa bütün bunların hiçbiri olmayacaktı.

Adamın seneler önce öldürülmemiş olması yazıktı. Yeterince bahane yarattığı açıktı. Aieller nadiren öfkelerini belli ederlerdi ve belli ettikleri zaman da soğuk ve gergin bir öfke olurdu bu. Diğer yandan, Couladin günde iki üç kez alevleniyor, saman çöpünün kırılması kadar kolay bir biçimde, bir öfke dalgası içinde sağduyusunu kaybediyor gibiydi. Hâlâ hayatta olması mucizeydi. Ve Karanlık Varlık'ın şansı.

"Nalesean," dedi Mat öfkeyle, "Tearlılarına geniş bir yay çizdirerek, kuzeye götür ve bu adamlara arkadan yaklaş. Dikkatleri bizim üzerimizde olacak, bu yüzden atlarınızı hızlı sürün ve yıkılan bir ahır gibi tepelerine çökün." *Demek Karanlık Varlık'ın şansına sahip, öyle mi? Kan ve küller, umarım benimki de dönmüştür.* "Talmanes, sen aynısını güneyden yap. Yürüyün, ikiniz de. Birazcık zamanımız var ve hızla geçiyor."

Tearlılar telaşla eğildiler ve miğferlerini kafalarına geçirerek atlarına koştular. Talmanes'in eğilmesi daha resmiydi. "Işık kılıcınla olsun. Mat. Ya da belki mızrağınla demeliyim." Sonra o da gitti.

Üçü tepenin aşağısında kaybolurken başını kaldırıp Mat'e bakan Daerid bir parmağı ile gözlerindeki yağmuru sildi. "Demek bu sefer kargılarla kalacaksın. Bu Couladin'e duyduğun öfkenin seni ele geçirmesine izin vermemelisin. Düello yapılacak yer savaş değildir."

Mat, ağzı açık kalacakken kendini toparladı. Düello mu? O mu? Couladin'le mi? Daerid kargılarla bu yüzden kaldığını mı sanıyordu? Burayı seçmişti, çünkü kargıların arkasında kalmak daha güvenliydi. Sebep buydu işte. Bütün sebep. "Sen endişelenme. Kendimi dizginleyebilirim." Bir de Daerid'in bu adamların içindeki en aklı başında kişi olduğunu düşünmüştü.

Cairhienli başını sallamakla yetindi. "Ben de öyle düşünmüştüm. Daha önce de kargı kullanıldığını görmüşsün, bir iki saldırı da karşılamışsındır eminim. Talmanes ancak iki ay doğduğunda övgü düzer, ama sen nereye gidersen arkandan geleceğini yüksek sesle söylediğini duydum. Bir gün hikâyeni dinlemek isterim, Andorlu. Ama gençsin. Işık aşkına, saygısızlık etmek istemem. Ve gençlerin kanı sıcak akar."

"Başka bir şey yapamasa bile bu yağmur serinletir onu." *Kan ve küller!* Bunların hepsi delirmiş miydi? Talmanes onu övüyor muydu? Yalnızca bin sene önce yaşamış adamların anılarını takip eden bir kumarbazdan başka bir şey olmadığını bilseler ne diyeceklerini merak etti. Onu kimin domuz gibi şişleyeceğine karar vermek için çöp çekiyor olurlardı. Özellikle de lordlar; kimse aptal yerine konmayı sevmezdi, ama asiller hiç sevmezdi, belki genellikle kendi başlarına da çok iyi başardıkları için. Eh, öyle ya da böyle, bunu öğrendikleri zaman kilometrelerce uzakta olmaya kararlıydı. *Lanet Couladin. Bu mızrağı gırtlağından aşağı sokacağım!* Zar'ı topuklayarak, piyadelerin dibinde beklediği karşı yamaca yöneldi.

Daerid kendi eyerine tırmandı ve yanına yaklaştı. Mat planını açıklarken başını salladı. Yamaçlardaki okçular kanatları koruyabilirdi, ama son ana kadar çalıların içinde saklanacaklardı. Tepede, Aiellerin görüldüğünü işaret edecek bir adam bekleyecek ve işaret gelir gelmez kargılar çıkarak doğrudan yaklaşan düşmanın üzerine yürüyeceklerdi. "*Biz* Shaidoları görür görmez, olabildiğince gerileyerek bu iki tepenin arasına çekileceğiz, sonra dönüp onlarla yüzleşeceğiz."

"Kaçmak istediğimizi, kaçamadığımızı fark edince, köşeye kıstırılmış ayı gibi köpeklere döndüğümüzü düşünecekler. Onların yarısı kadar olduğumuzu ve yalnızca zorunlu olduğumuz için savaştığımızı görünce, bizi ezip geçmek isteyecekler. Atlar arkalarından saldırana kadar

dikkatlerini üzerimize çekebilirsek...” Cairhienli sırıttı. “Aiellerin taktiklerini onlara karşı kullanmış oluruz.”

“Lanet dikkatlerini çeksek iyi olur.” Adamın ses tonu ne kadar suluysa, Mat’inki o kadar kuruydu. “Dikkatlerinin üzerimizde olduğundan emin olmak için, *onların bizim* çevremize dolanmayacağından emin olmak için, gerilemeyi bırakır bırakmaz bağırmanızı istiyorum. ‘Lord Ejder’i koruyun.’” Bu sefer Daerid kahkaha attı.

Bu Shaidoları çekmeliydi, özellikle de başlarında Couladin varsa. Eğer gerçekten Couladin komuta ediyorsa ve eğer Rand’ın kargıların yanında olduğunu düşünürse ve eğer kargılar atlar gelene dek dayanırsa... Bir sürü eğer vardı. Mat o zarların kafasında döndüğünü yine işitebiliyordu. Bu hayatı boyunca oynadığı en büyük kumardı. Gecenin çökmesine ne kadar kaldığını merak etti; gecenin içinde buradan çıkmak mümkün olmalıydı. O zarların kafasından çıkıp gitmesini ya da artık düşüp ne gösterdiklerini bilebilmeyi diledi. Yağmura kaşlarını çatarak Zar’ı yamaçtan aşağı topukladı.

Jeade’en bir düzine ağacın seyrek bir küme oluşturduğu tepede durdu ve Rand yan tarafındaki acının üzerine hafifçe büzüldü. Yükselen hilal solgun bir ışık düşürüyordu, ama *saidin*’in keskinleştirdiği gözleri için bile yüz adımdan daha uzaktaki şekiller biçimsiz gölgelerdi. Gece çevre tepeleri bütün bütün yutuyordu ve Rand yanında bekleyen Sulin’in, çevresini almış Kızların ancak zaman zaman farkına varıyordu. Ama diğer yandan, gözlerini açık tutmayı güç buluyordu; gözlerine toz dolmuş gibiydi ve onu uyanık tutan tek şeyin yan tarafını kemiren acı olduğunu düşünüyordu. Sık düşünmüyordu bunu da. Düşünce artık yalnızca uzak değil, ağırdı da.

Bugün Sammael iki kez mi hayatına kastetmişti, yoksa üç kez mi? Daha fazla? Birinin onu kaç sefer öldürmeye çalıştığını hatırlaması gerekir gibi geliyordu. Hayır, öldürmek değil. Yemlemek. *Beni hâlâ kıskanıyor musun, Tel Janin? Ne zaman kötü davrandım sana, ne zaman hak ettiğinden bir parmak azını verdim?*

Rand sallanarak saçlarını sıvazladı. Bu düşüncede tuhaf olan bir şey vardı, ama ne olduğunu hatırlayamıyordu. Sammael... Hayır. Onunla başa çıkabilirdi... zamanı gelince... eğer... Fark etmez. Daha sonra. Bugün Sammael yalnızca önemli olanın karşısında bir oyalamacaydı. Gitmiş bile olabilirdi.

Şeyden sonra başka saldırı olmamış gibi geliyordu... Neyden sonra? Sammael'in son hamlesine özellikle pis bir şeyle karşılık verdiğini hatırlar gibiydi, ama anıyı yüzeye çekemiyordu. Şerateş değil. *Onu kullanmamalıyım. Desen'in dokusunu tehdit ediyor. Ilyena için bile mi? Onun kahkahasını bir kez daha duymak için tüm dünyayı yakarım ve odun olarak ruhumu kullanırım.*

Asıl önemli olandan yine uzaklaşıyordu.

Güneş ne zaman batmışsa, savaş sırasında batmıştı, uzayan gölgeler yavaş yavaş altın kırmızı ışığı, ölen ve öldüren adamları boğmuştu. Başıboş rüzgârlar hâlâ uzak bağırışları ve feryatları taşıyordu. Couladin yüzünden, evet, ama yüreğinde, kendi yüzünden.

Bir an ismini hatırlayamadı.

"Rand al'Thor," dedi yüksek sesle ve ürperdi. Ceketi terle ıslanmıştı. Bir an isim yabancı geldi. "Ben Rand al'Thor'um ve benim... benim görmem gerek."

Sabahtan beri hiçbir şey yememişti, ama diğer yandan *saidin* üzerindeki leke açlığını yok ediyordu. Boşluk devamlı titreşiyordu ve Rand Gerçek Kaynak'a tırnaklarıyla asılıyordu. Kırmızıkurt yüzünden deliye dönmüş bir boğaya binmek ya da içinde çentikli buz parçaları çalkalanan bir ateş ırmağında çırılçıplak yüzmek gibiydi. Ama boynuzlanmanın, alt edilmenin ya da boğulmanın eşiğindeymiş gibi gelmeyen zamanlarda, içinde kalan tek güç *saidin* gibi geliyordu. *Saidin* oradaydı, kenarları eğeliyor, zihnini yontmaya, çürütmeye çalışıyordu, ama kullanılmaya hazırdı.

İrkilerek başını salladı ve yönlendirdi, gökyüzünde, yükseklerde bir şey yandı. Bir şey. Sert ışığıyla gölgeleri yok eden mavi bir alev topu.

Çevredeki tepeler belirdi, çıplak ışık altında siyah görünen ağaçlar açığa çıktı. Hiçbir şey hareket etmiyordu. Rüzgârla hafif bir ses geldi. Belki tezahürat ya da şarkı. Ya da belki hayal görmeye başlamıştı; o kadar minikti ki, hayal görüyor da olabilirdi ve rüzgârla beraber soldu.

Aniden çevresindeki yüzlerce Kız'ın farkına vardı. Sulin dahil bazıları ona bakıyordu, ama pek çoğu gözlerini sıkı sıkı yummuştu. Gece görüşünü korumaya çalıştıklarını fark etmek bir dakikasını aldı. Kaşlarını çatarak aradı. Egwene ve Aviendha artık orada değildi. Yönlendirdiği akışın örgüsünü salıvermeyi ve karanlığın geceyi yeniden ele geçirmesine izin vermeyi hatırlaması için uzun bir dakika daha geçti. Artık gözleri derin bir karanlıkla doluydu.

“Neredeler?” Kimi kastettiğini söylemek zorunda kalmak biraz sinirlerine dokunuyordu ve sinirlenmek için sebebinin olmadığını bilmek daha da fazla canını sıkıyordu.

“Alacakaranlıkta Moiraine Sedai ile Bilgelerin yanına gittiler, *Car’a’carn,*” diye yanıt verdi Sulin, Jeade’en’e yaklaşarak. Kısa, beyaz saçları ay ışığı altında parlıyordu. Hayır, kafası bandajlıydı. Nasıl unutabilmişti? “İki saat önce. Etin taş olmadığını biliyorlar. En güçlü bacaklar bile ancak bir yere kadar koşabilir.”

Rand kaşlarını çattı. Bacaklar mı? Pus’a biniyorlardı. Kadın hiç mantıklı konuşmuyordu. “Onları bulmalıyım.”

“Moiraine Sedai ile Bilgelerin yanındalar, *Car’a’carn,*” dedi kadın yavaşça. Rand onun da kaşlarını çattığını düşündü, ama emin olmak güçtü.

“Onlar değil,” diye mırıldandı. “Halkımı bulmalıyım. Hâlâ orada bir yerdeler, Sulin.” Aygır neden hareket etmiyordu? “Onları duyabiliyor musun? Orada, gecenin içinde. Hâlâ savaşıyorlar. Onlara yardım etmeliyim.” Elbette; topuklarını benekli atın kaburgalarına gömmeliydi. Ama yaptığı zaman, Jeade’en yalnızca yana kaydı. Sulin koşum takımını tutuyordu. Kadının koşum takımını tuttuğunu hatırlamamıştı.

“Bilgeler seninle konuşmalı, Rand al’Thor.” Sesi değişmişti, ama Rand nasıl değiştiğini çıkartamayacak kadar yorgundu.

“Bekleyemez mi?” Mesajı getiren koşucuyu kaçırmış olmalıydı. “Onları bulmalıyım, Sulin.”

Enaila aygırın başının diğer yanında belirdi. “Halkını buldun, Rand al’Thor.”

“Bilgeler seni bekliyor,” diye ekledi Sulin. O ve Enaila onayını beklemeden Jeade’en’i çevirdiler. Yamaç aşağı inen dolambaçlı yola koyulduklarında bir sebepten Kızlar çevresine doluştu. Başlarını kaldırıp bakarlarken ay ışığı yüzlerinden yansıyordu, omuzları atın böğrüne o kadar yakındı.

“Her ne istiyorlarsa,” diye homurdandı, “çabuk olsalar iyi olur.” Bineği çekmeleri için sebep yoktu, ama karşı çıkmak için çok çaba gerekecekti. Dönüp arkaya baktı ve yan tarafındaki acıyla inledi; gece zirveyi yutmuştu bile. “Daha yapacak çok işim var. Halkımı...” Couladin. Sammael. Onun için savaşan ve ölen adamlar. “Onları bulmalıyım.” Öylesine yorgundu, ama daha uyuyamazdı.

Bilgelerin kampı direklerin ucuna asılmış lambalarla aydınlanmıştı ve beyaz cüppeli adamlar ve kadınlar küçük ateşlerin üzerindeki su

tencerelerini kaynar kaynamaz alıyor, yerlerine yenilerini koyuyorlardı. Her yerde *gai'shain*'lar koşturuyordu ve kampı dolduran yaralılara bakan Bilgeler de. Moiraine ayakta durabilenlerin oluşturduğu sıra boyunca ağır ağır yürüyor, nadiren durup ellerini bir Aiel'in üzerine koyuyordu ve o kişi Şifa'nın sancıları ile kıvranıyordu. Kadın her seferinde sallanarak doğruluyordu ve Lan onu tutmak için, tutmak zorunda kalmayı beklercesine arkasından geliyordu. Sulin, Adelin ve Enaila ile, Rand'ın işitemeyeceği kadar alçak sesle konuştu ve genç kadınlar koşarak gidip Aes Sedai'ye bir şeyler dediler.

Yaralıların kalabalıklığına rağmen bütün Bilgeler onlarla ilgilenmiyordu. Bir yandaki tentenin altında yaklaşık yirmi tanesi toplanmış, ortalarında duranı dinliyorlardı. O kadın oturduğunda yerini bir başkası aldı. Tentenin dışında *gai'shain*'lar diz çökmüştü, ama Bilgelerin hiçbiri şarapla ilgilenmiyor gibiydi. Dinledikleri dışında hiçbir şeyle ilgilenmiyorlardı. Rand, konuşanın Amys olduğunu düşündü.

Şaşkınlık içinde, Asmodean'ın da yaralılara yardımcı olduğunu gördü. İki omzuna astığı su tulumları, koyu renk, kadife ceketi ve beyaz dantellerinin yanında kesinlikle tuhaf görünüyordu. Sargıları dışında beline kadar soyunmuş adama su verip doğrulduğu zaman Rand'ı gördü ve duraksadı.

Bir an sonra su tulumlarını *gai'shain*'lardan birine verdi ve Kızların arasından dolanarak Rand'a doğru yürüdü. Kızlar onu görmezden geldiler. Hepsi ya Moiraine ile konuşan Adelin ve Enaila'ya ya da Rand'a bakıyordu. Jeade'en'in çevresindeki sıkışık çemberin önünde durmak zorunda kaldığında adamın yüzü gergindi. Kızlar ağır ağır aralandılar ve ancak Asmodean'ın Rand'ın üzengisine ulaşmasına yetecek kadar açıldılar.

"Güvende olduğundan emindim. Emindim." Ses tonuna bakılarak, hiç emin değildi. Rand konuşmayınca huzursuzca omuzlarını silkti. "Moiraine su taşımam konusunda ısrar etti. Zorlu bir kadın. Lord Ejder'in ozanının..." Sesi solup gitti, adam çabuk çabuk dudaklarını yaladı. "Ne oldu?"

"Sammael," dedi Rand, ama yanıt olarak değil. Yalnızca Boşluk'ta süzülen düşünceleri dile getiriyordu. "Ona Umudu Yok Eden dendiği ilk zamanı hatırlıyorum. Hevan Kapıları'nda ihanet ettikten ve Rorn M'doi'den aşağı, Satelle'in yüreğine Gölge'yi taşıdıktan sonra. O gün umut ölmüş gibi görünmüştü. Culan Çuhan ağladı. Sorun ne?" Asmodean'ın yüzü Sulin'in saçları kadar beyazlamıştı; yalnızca sessizce başını iki yana salladı. Rand

tenteye baktı. Şimdi konuşanı tanımıyordu. “Beni orada mı bekliyorlar? O zaman onlara katılmalıyım.”

“Henüz seni istemezler,” dedi Lan, Asmodean’ın yanında belirerek. Asmodean yerinde sıçradı. “Ya da herhangi bir erkeği,” Rand da Muhafız’ın yaklaştığını duymamıştı, ama o yalnızca başını çevirmekle yetindi. Bunun için bile çaba gerekiyordu. Sanki başka birinin kalasıydı. “Miagoma, Codarra, Shiande ve Darynelerden gelen Bilgelerle görüşüyorlar.”

“Klanlar bana geliyor,” dedi Rand ifadesiz bir sesle. Ama günü daha da kanlı kılacak kadar beklemişlerdi. Hikâyelerde hiç böyle olmuyordu.

“Öyle görünüyor. Ama Bilgeler ayarlamaları yapana kadar dört şef seninle görüşmeyecek,” diye ekledi Lan kuru kuru. “Gel. Moiraine daha fazlasını anlatabilir.”

Rand başını iki yana salladı. “Olan oldu. Detayları daha sonra dinleyebilirim. Han’ın onları sırtımıza binmekten alıkoyması gerekmiyorsa, o zaman ona ihtiyacım var. Sulin, bir haberci yolla. Han...”

“*Oldu*, Rand,” dedi Muhafız ısrarla. “Tamamı. Şehrin güneyinde yalnızca birkaç Shaido kaldı. Binlercesi tutsak alındı ve kalanı Gaelin’i geçiyor. Nerede olduğun bilinse bir saat önce sana haber gönderilirdi. Bir türlü durmadın. Gel, bırak Moiraine sana Şifa versin.”

“Oldu mu? Kazandık mı?”

“Sen kazandın. Tamamen.”

Rand yaraları sarılan adamlara, sargı bekleyen adamlara ve sargılarla ayrılanlara baktı. Sıralar hemen hemen hiç ilerlemiyordu. Moiraine hâlâ sıra boyunca ilerliyor, orada burada Şifa vermek için bitkinlik içinde duruyordu. Yaralıların yalnızca birkaçı buradaydı, elbette. Gün boyunca becerebildiklerince gelmiş, becerebildiklerince gitmişlerdi. Becerebildikleri zaman. Ölülerin hiçbiri burada değildi. *Yalnızca kaybedilmiş bir savaş, kazanılmış bir savaştan daha hüzünlüdür.* Bu deyişi çok çok eskiden hatırlar gibiydi. Belki de bir yerlerde okumuştu.

Hayır. Ölüler için endişelenmesine yer bırakmayacak kadar çok canlı vardı sorumluluğu altında. *Ama Jolien’inki gibi kaç yüz bileceğim? Ilyena’yı asla unutmayacağım, tüm dünya yansa bile unutmayacağım!*

Kaşlarını çatarak elini başına götürdü. O düşünceler farklı farklı yerlerden, birbirlerinin üzerine gelmiş gibiydi. O kadar yorgundu ki, düşünemiyordu bile. Ama düşünmeliydi, uzanamayacağı bir yerde kayıp geçmeyen düşüncelere ihtiyacı vardı. Kaynak’ı ve Boşluk’u salıverdi ve o çekilme anında *saidin* neredeyse onu altına alacakken kasıldı. Hatasını fark

etmek için ancak zamanı oldu. Güç gitmişken, bitkinlik ve acı üzerine yığıldı.

Eyerinden devrilirken ona dönen yüzleri, oynayan ağızları, onu yakalamak, düşüşünü yavaşlatmak için uzanan elleri fark etti.

“Moiraine!” diye bağırdı Lan. Sesi Rand’ın kulaklarına boş geldi. “Çok kan kaybediyor!”

Sulin başını kollarına almıştı. “Dayan, Rand al’Thor,” dedi telaşla. “Dayan.”

Asmodean hiçbir şey söylemedi, ama yüzü kasvetliydi. Rand adamdan kendisine akan ince bir *saidin* sızıntısı sezdi. Karanlık çöktü.

45
Fırtınadan Sonra

Yamacın dibinde çıkıntı yapan küçük bir kayanın üzerinde oturan Mat, geniş siperlikli şapkasını sabah ortası güneşine karşı çekerken irkildi. Kısmen gözlerini güneşten saklamak istemişti. Görmek istemediği bir şey daha vardı, ama kesikler ve yaralar, özellikle de alnındaki, şapkanın sürtündüğü ok yarası hatırlatıyordu. Daerid'in heybesinden çıkardığı merhem kanamayı durdurmuştu, orada ve başka yerlerde de, ama yine de hepsi acıyordu ve çoğu yanıyordu da. Bu kısmı daha da kötüleşecekti. Günün sıcaklığı daha yeni kendini göstermeye başlamıştı, ama yüzünde ter boncuklanıyordu ve iç çamaşırlarını ve gömleğini ıslatmaya başlamıştı bile. Aylak aylak, Cairhien'e sonbaharın gelip gelmeyeceğini merak etti. En azından rahatsızlık ne kadar yorgun olduğunu düşünmesini engelliyordu; uykusuz geçen bir geceden sonra, değil yere serilmiş bir battaniyenin üzerinde, kuş tüyü yatakta yatsa bile uyuyamazdı. Zaten çadırına yaklaşmak istediğinden değil.

Lanet bir curcuna. Neredeyse öldürülüyordum, domuz gibi terliyorum, uzanacak rahat bir yer bulamıyorum ve sarhoş olmaya cesaret edemiyorum. Kan ve lanet küller! Ceketinin göğsündeki kesiğe ellemeyi bıraktı. İki santim kaysa o mızrak yüreğini delecekti; Işık, adam iyiydi! Ve o kısmını aklından çıkardı. Çevresinde olan biten bunca şey varken kolay değildi.

Bu sefer Tearlılar ve Cairhienliler her yerde Aiel çadırları görmeye aldırmıyor gibiydiler. Kampın içinde bile Aieller vardı ve mucize gibi, Tearlılar dumanlı ateşlerin çevresinde Cairhienlilere karışmıştı. Yemek yiyen olduğundan değil; ateşin üzerine tencere konmamıştı, ama bir yerlerde yanan et kokusu alabiliyordu. Çoğu şarap, brendi ya da Aiel *oosquai*'si ile becerebildiğince sarhoş olmuştu, kahkahalar atıyor, kutlama

yapıyorlardı. Oturduğu yerden biraz ötede bir düzine Taşın Savunucusu, terli gömlekler içinde, on kat fazla seyircinin alkışları eşliğinde dans ediyordu. Kollarını birbirlerinin omuzlarına atmış, o kadar hızlı adım atıyorlardı ki, takılmamaları ya da yanlarındaki adamı tekmelememeleri şaşırtıcıydı. Bir başka seyirci halkasının ortasında, yaklaşık üç metrelik bir direğin yanında –Mat hemen bakışlarını kaçırdı–, aynı sayıda Aiel kendi tekme atmalı danslarını ediyorlardı. Dans olduğunu tahmin ediyordu Mat; bir başka Aiel onlar için gayda çalıyordu. Becerebildiklerince havaya sıçrıyor, bir ayaklarını daha da yükseğe kaldırıyor, sonra o ayağın üzerine inerek hemen yine sıçrıyorlardı. Gittikçe hızlanıyorlar, bazen sıçrayışlarının zirvesinde yatay dönüşler yapıyorlar, taklalar ya da ters taklalar atıyorlardı. Aynı dansı deneyen yedi sekiz Tearlı ve Cairhienli kırık kemiklerini tutarak oturuyorlardı. Hepsi deliler gibi gülüyor, tezahürat yapıyor, bir çömlek dolusu içkiyi elden ele dolaştırıyorlardı. Başka yerlerde başka adamlar dans ediyor ve belki şarkı da söylüyorlardı. Şamatanın içinde ayırt etmek güçtü. Yerinden kıpırdamadan on flüt, iki kat fazla teneke düdük sayabiliyordu ve lime lime ceket içinde sıska bir Cairhienli kısmen flüte, kısmen boruya benzeyen, araya birkaç da tuhaf parça serpiştirilmiş bir şey çalıyordu. Ve sayısız davul vardı ve çoğu kaşıkla çalınan tencerelerden oluşuyordu.

Kısacası kamp tımarhane ve balo karışımı bir şey olup çıkmıştı. Mat yeterince yoğunlaşırsa, hâlâ başka adamlara atfedebildiği o anılardan tanıyordu. Hâlâ hayatta olma kutlaması. Bir kez daha Karanlık Varlık'ın burnunun dibinden geçmişler ve hikâyeyi anlatmak üzere hayatta kalmışlardı. Ustura kenarında yaptıkları bir dans daha sona ermişti. Dün neredeyse ölüyorlardı, belki yarın öleceklerdi, ama bugün hayattaydılar, muhteşem şekilde hayatta. Mat'in içinden kutlamak gelmiyordu. Kafeste yaşamak anlamına gelecekse, hayatta kalmanın ne anlamı vardı ki?

Daerid, Estean ve tanımadığı iri yarı, kızıl saçlı bir Aiel, birbirlerine tutunarak, sallana sallana yaklaşınca başını iki yana salladı. Şamatanın üzerinden zar zor işitilenlere bakılırsa, Daerid ile Estean aralarındaki uzun boylu adama "Gölgelerin Jak'ı ile Dans Etmek"i öğretmeye çalışıyordu.

"Bütün gece şarkı söyleyip, bütün gün içeceğiz
ve tüm paramızı harcayacağız kızlara
ve bittiği zaman, çekip gideceğiz,
Gölgelerin Jak'ı ile dans etmeye."

Güneşle esmerleşmiş adam öğrenmeye ilgi göstermiyordu elbette, en azından adamı bunun bir savaş şarkısı olduğuna ikna etmedikleri sürece göstermeyecekti, ama dinliyordu ve tek dinleyen o değildi. Üçü çalkalanan kalabalığın içinden geçip gittiği zaman yirmiden fazla kişiden oluşan bir kuyruk edinmişlerdi, eğik kupaları ve katran kaplı deriden fincanları sallayarak ciğerlerini patlatırcasına böğürüyorlardı.

“Bira ve şarapta tat var biraz
ve güzel bilekli kızlarda,
ama benim asıl aldığım haz,
Gölgelerin Jak’ı ile dans etmekte.”

Mat onlara bu şarkıyı hiç öğretmemiş olmayı diliyordu. Daerid kanamadan ölmesini engellemeye çalışırken zihnini meşgul etmek için öğretmişti onlara; o merhem, kesiklerin kendisi kadar çok acı veriyordu ve Daerid’in iğne iplik konusunda becerisi asla bir terzi kadını kıskandırmazdı. Yalnız, şarkı o ilk düzineden çevreye, kuru otlar üzerinde yayılan yangın gibi yayılmıştı. Tearlılar ve Cairhienliler, atlı ya da yaya, şafakta dönerken hep beraber söylüyorlardı.

Geri dönmüşlerdi. Tam da başladıkları tepelerin arasındaki vadiye, kütük kulenin yıkıntılarının aşağısına ve Mat uzaklaşmak için fırsat bulamamıştı. Önde at sürmeyi önermişti ve Talmanes ile Nalesean, ona kimin eşlik edeceği konusunda yumruk yumruğa gelmişlerdi. Herkes birden sıkı dost olduğundan değil. Şimdi tek ihtiyaç duyduğu, Moiraine’in gelip nereye gittiğini, neden gittiğini sorması, başı dönmeye başlayana kadar *ta’veren*’ler ve görevleri, Desen ve Tarmon Gai’don hakkında başının etini yemesiydi. Kuşkusuz şimdi Rand’ın yanındaydı, ama sonunda bulacaktı onu.

Tepeye ve kırık ağaçların arasındaki dolaşık kütük yığınına baktı. Rand için dürbün yapan o Cairhienli adam çırakları ile oraya çıkmış, yıkıntıları karıştırıyordu. Aieller burada olan bitenleri anlatmıştı. Artık gitme zamanı gelmiş de geçmişti bile. Tilki başlı madalyon onu yönlendiren kadınlardan koruyordu, ama Rand’dan, erkeklerin yönlendirmesinin farklı olduğunu bilecek kadarını dinlemişti. O şeyin onu Sammael ve dostlarından koruyup korumadığını öğrenmekle ilgilenmiyordu.

İğne gibi batan acılara yüzünü buruşturarak siyah saplı mızrağına dayandı ve doğruldu. Çevresinde kutlama sürüyordu. Atların bağlandığı yere süzülebilirse... Zar'ı eyerlemeye can atmıyordu.

"Kahraman içki içmeden oturmamalı."

İrkilerek hızla döndü, yaralarının acısıyla homurdandı ve Melindhra'ya baktı. Kadının bir elinde mızrak yerine iri, kil bir sürahi vardı ve yüzü peçeli değildi, ama gözleri onu tartıyor gibiydi. "Şimdi dinle, Melindhra. Sana her şeyi açıklayabilirim."

"Neyi açıklayacaksın ki?" diye sordu kadın boş elini omzuna atarak. Ani sarsıntıya rağmen Mat daha dik durmaya çalıştı; hâlâ kadına aşağıdan bakmaya alışamamıştı. "Senin kendi onurunu arayacağını biliyordum. *Car'a'carn* büyük bir gölge düşürüyor, ama hiçbir erkek hayatını gölgede harcamak istemez."

Mat çabucak ağzını kapatarak hafifçe, "Elbette," demeyi başardı. Kadın onu öldürmeye çalışmayacaktı. "Kesinlikle öyle." Rahatlayarak sürahiyi kadından aldı, ama başına diktiği içkiyi öksürdü. Tattığı en sert çifte damıtılmış brendiydi.

Kadın sürahiyi alıp bir yudum çekti, sonra minnetle içini çekti ve yine ona uzattı. "O büyük onur sahibi bir adamdı, Mat Cauthon. Tutsak alsan daha iyiydi, ama öldürerek bile çok *ji* edindin. Onu araman iyi olmuş."

Mat elinde olmadan kaçınıp durduğu şeye baktı ve ürperdi. Couladin'in alev saçlı kafası deri bir sicimle Aiellerin dans ettiği yerdeki üç metrelik direğe bağlanmıştı. O şey sırıtıyor gibiydi. Ona.

Couladin'i aramak mı? Kargıları kendisi ile *tüm* Shaidoların arasında tutmak için elinden geleni yapmıştı. Ama o ok kafasının yanını kesmişti ve Mat daha anlamadan kendini yerde bulmuş, çevresinde süren savaşın içinde ayağa kalkmaya çabalamış, Zar'ın yanına gitmeye çalışırken kuzgun damgalı mızrağını sağa sola savurmuştu. Couladin yerden bitmiş gibi belirmişti. Peçesini kaldırmıştı, ama o çıplak kolları, onlara dolanmış kızıl altın Ejderleri tanımamak imkânsızdı. Adam mızrakları ile kargılı askerleri yara yara ilerliyor, Rand'a kendini göstermesini, gerçek *Car'a'carn*'ın kendisi olduğunu bağırıyordu. Belki o sırada buna gerçekten inanıyordu. Mat, Couladin'in onu tanıyıp tanımadığını hâlâ bilmiyordu, ama fark etmezdi, adam Rand'ı bulmak için onu delip geçmeye karar verdiğinde değil. Daha sonra Couladin'in kafasını kimin kestiğini de bilmiyordu.

Hayatta kalmaya çalışmakla fazla meşguldüm, izleyemedim, diye düşündü ekşi ekşi. Ve kanamadan ölmeyeceğini ummakla meşguldü. İki

Nehir'de değnek konusunda başka herkes kadar yetenekliydi ve değnek mızraktan çok farklı değildi, ama Couladin ellerinde o şeylerle doğmuş olmalıydı. Elbette, sonunda bu becerinin adama faydası olmamıştı. *Belki hâlâ biraz şansım vardır. Lütfen, Işık, ne olur şimdi kendini göstersin!*

Melindhra'dan nasıl kurtulacağını, Zar'ı nasıl eyerleyeceğini düşünürken Talmanes belirdi, Cairhien usulünce elini yüreğine götürerek eğildi. "Işık üzerinde olsun, Mat."

"Senin de," dedi Mat dalgın dalgın. Kadın, sırf o istedi diye gitmeyecekti. Ve bunu istemek tavuk kümesine tilki koymak demek olurdu. Belki atla biraz gezinmek istediğini söylese! Aiellerin atları geçebildiği söyleniyordu.

"Gece şehirden bir delegasyon geldi. Cairhienlilerin minnettarlığını göstermek üzere, Lord Ejder için bir zafer alayı düzenlenecek."

"Öyle mi?" Kadının görevleri olmalıydı. Kızlar hep Rand'ın çevresinde dolaşıyordu; belki Melindhra da böyle bir şey için çağrılırdı. Ama ona baktığı zaman, buna güvenmemeye karar verdi. Kadının gülümsemesi... sahiplenir gibiydi.

"Delegasyon, Yüksek Lord Meilan'dan gelmiş," dedi Nalesean, onlara katılarak. İki elini açarak verdiği selam tam olması gerektiği gibiydi, ama biraz telaşlıydı. "Alayı Lord Ejder'e öneren o."

"Başkalarının yanı sıra Lord Dobraine, Lord Maringil ve Leydi Colavaere de Lord Ejder'e geldiler."

Mat kafasını topladı. İki adamın her biri diğeri yokmuş gibi davranıyordu. İkisi de doğrudan ona bakıyor, diğerine göz ucuyla bile, asla bakmıyordu. Ama yüzleri de sesleri gibi gergindi, kılıç kabzalarını tutan ellerindeki boğumlar bembeyaz kesilmişti. Yumruk yumruğa gelirlerse, Mat aksayarak uzaklaşmaya çalışırken içlerinden biri kazayla onu doğrayacak olursa ne güzel bir son olurdu! "Rand istediği alayı aldığı sürece delegasyonu kimin gönderdiğinin ne önemi var?"

"Alayın başında hakkımız olan yeri istemen fark eder," dedi Talmanes çabucak. "Couladin'i sen öldürdün ve bize o yeri kazandırdın." Nalesean ağzını açtı ve kaşlarını çattı; aynı şeyi söylemek üzere olduğu açıktı.

"Siz, ikiniz isteyin," dedi Mat. "Bu beni ilgilendirmez." Melindhra'nın eli ensesini sıktı, ama Mat aldırmadı. Moiraine Rand'dan uzakta olmazdı kuşkusuz. Daha ilk ilmekten kurtulmadan boynunu ikinci ilmeğe geçirmeye niyeti yoktu.

Talmanes ve Nalesean, delirmiş gibi baktılar ona. “Sen bizim savaş önderimizsin,” diye itiraz etti Nalesean. “Generalimiz.”

“Hizmetkârım çizmelerini cilalar,” diye araya girdi Talmanes, kare suratlı Tearlıya yöneltmemeye özen gösterdiği küçük bir gülümseme ile, “ve giysilerini fırçalayıp onarır. Böylece en iyi halinle görülürsün.”

Nalesean yağlı sakalını çekiştirdi; gözleri, o durduramadan diğer adama doğru kaydı. “İzin verirsen, sana uyacağını düşündüğüm güzel bir ceketim var. Altın saten ve kızıl.” Kaş çatma sırası Cairhienliye gelmişti.

“General!” diye bağırdı Mat, mızrağa dayanarak. “Ben lanet olası!.. Demek istediğim, yerini almış gibi görünmek istemem.” Bırak hangisini kastettiğini düşünsünler.

“Ruhum kavrulsun!” dedi Nalesean. “Bizim adımıza zafer kazanan, bizi hayatta tutan senin savaş yeteneğindi. Şansından bahsetmiyorum bile. Nasıl hep doğru kartı açtığını duydum, ama bu ondan da fazlasıydı. Lord Ejder’le hiç karşılaşmamış olsan da takip ederdim seni.”

“Sen bizim önderimizsin,” dedi Talmanes onu dinlemeden, daha ciddi, ama aynı ölçüde kararlı bir sesle. “Düne dek sırf zorunlu olduğumdan yabancı ülkelerden gelmiş adamları takip ettim. Seni kendim istediğim için takip ederim. Belki Andor’da bir lord değilsin, ama burada, ben öylesin diyorum ve emrine itaat edeceğime yemin ediyorum.”

Cairhienli ve Tearlı, aynı duyguyu dile getirdiklerine şaşırmışlar gibi birbirlerine baktılar, sonra yavaşça, gönülsüzce birbirlerine kısaca baş salladılar. Birbirlerinden hoşlanmıyorlarsa bile –ve ancak bir aptal buna karşı iddiaya girerdi–, bu noktada anlaşıyorlardı. Bir ölçüde.

“Atını alaya hazırlamak için uşağımı göndereceğim,” dedi Talmanes ve Nalesean konuşunca kaşlarını çattı. “Benimki de işini paylaşabilir. Atın bizi gururlandırmalı. Ve ruhum kavrulsun, bir sancağa ihtiyacımız var. Senin sancağın.” Bunun üzerine Cairhienli hararetle başını salladı.

Mat isterik kahkahalara mı boğulmalı, oturup ağlamalı mı, bilemiyordu. Şu lanet anılar. Onlar olmasa atını sürer giderdi. Rand olmasa o şeyler hiç gelmeyecekti. Onlara giden adımları teker teker sayabilirdi, her biri o anda gerekli görünmüştü ve son adımmış gibi gelmişti, ama her biri kaçınılmaz olarak bir sonrakine yol açmıştı. Hepsinin başı Rand’a uzanıyordu. Ve lanet *ta’veren*’liğe. Neden kesinlikle gerekli, görebildiği kadarıyla zararsız bir şey hep bataklığın daha derinliklerine gitsin, anlayamıyordu. Melindhra ensesini sıkmak yerine okşamaya başlamıştı. Şimdi tek ihtiyacı...

Tepe yukarı baktı ve işte oradaydı. Moiraine, narin adımlı beyaz kısrağı üzerinde ve Lan siyah aygırı ile kadının yanında yükseliyordu. Muhafız kadını dinliyormuş gibi eğilmişti ve kısa bir tartışma oldu, adam şiddetle itiraz etti, ama bir an sonra Aes Sedai Aldieb'i çevirdi ve karşı yamaca sürerek gözden kayboldu. Lan Mandarb'ın üzerinde, olduğu yerde kaldı ve aşağıdaki kampı izlemeye başladı. Mat'i izlemeye.

Mat ürperdi. Couladin'in kafası gerçekten de ona sırıtıyor gibiydi. Adamın konuşmasını duyacaktı neredeyse. *Beni öldürmüş olabilirsin, ama ayağını tuzağın tam ortasına koydun. Ben öldüm, ama sen asla özgür olmayacaksın.*

"Lanet olası harika," diye mırıldandı ve sert brendiden uzun, boğucu bir yudum aldı. Talmanes ve Nalesean söylediğini kastettiğini düşündüler ve Melindhra onayla kahkaha attı.

Elli kadar Tearlı ve Cairhienli toplanmış, iki lordun onunla konuşmasını izliyordu ve içkiden bir yudum almasını işaret kabul edip, kendi dizeleri ile serenat yapmaya başladılar ona.

"Atacağız zarları nasıl düşerlerse
ve sarılacağız kızlara uzun da olsalar kısa da,
sonra genç Mat'i izleyeceğiz nereye çağırırsa,
Gölgelerin Jak'ı ile dans etmeye."

Mat durduramadığı hırıltılı bir kahkaha ile kayanın üzerine çöktü ve sürahiyi boşaltmaya koyuldu. Bir çıkış yolu olmalıydı. Olmak zorundaydı.

Rand'ın gözleri yavaşça açıldı ve çadırın tavanına dikildi. Tek battaniyenin altında çıplaktı. Acı yokluğu neredeyse şaşırtıcıydı, ama hatırladığından daha zayıf hissediyordu. Ve hatırlıyordu. Bazı şeyler söylemiş, bazı şeyler düşünmüştü... Üşüdüğünü hissetti. *Onun kontrolü ele geçirmesme izin veremem. Ben benim! Ben!* Battaniyenin altından yoklayarak yan tarafındaki yuvarlak, pürüzsüz yara izini buldu. Hassastı, ama sağlamdı.

"Moiraine Sedai sana Şifa verdi," dedi Aviendha ve Rand irkildi.

Onu görmemişti. Kız ateş çukurunun yanında, kat kat halıların üzerinde bağdaş kurmuş, leopar işlemeli gümüş bir kupayı yudumluyordu. Asmodean püsküllü yastıkların üzerine yayılmış, çenesini kollarına

dayamıştı. İkisi de uyumuş görünmüyordu; gözlerinin altı kara halkalarla çevriliydi.

“Buna zorunlu kalmamalıydı,” diye devam etti Aviendha serin bir sesle. Yorgun ya da değil, her saç teli yerli yerindeydi ve düzgün giysileri Asmodean’ın kırışık, siyah kadifeleri ile keskin bir zıtlık oluşturuyordu. Arada bir, farkında değilmiş gibi Rand’ın verdiği gül ve dikenli fildişi bileziği büküyordu. Gümüş kar tanelerinden oluşan gümüş kolye de boynundaydı. Onu kimin verdiğini hâlâ söylememişti, ama gerçekten bilmek istediğini fark ettiğinde eğlenir görünmüştü. Şu anda hiç eğleniyormuş gibi görünmüyordu. “Moiraine Sedai yaralılara Şifa vermekten yıkılacak gibiydi. *Aan’allein*’in onu çadırına taşıması gerekti. Senin yüzünden, Rand al’Thor. Sana Şifa vermek son gücünü de tükettiği için.”

“Aes Sedai çoktan kalktı,” diye araya girdi Asmodean, esnemesini bastırarak. Aviendha’nın dik bakışlarını görmezden geldi. “İyileşeceğini söylemiş olmasına rağmen gün doğumundan bu yana iki kez geldi. Sanırım dün gece o kadar emin değildi. Ben de öyle.” Yaldızlı arpını önüne çekerek onunla uğraşmaya başladı ve aylak bir sesle konuştu. “Senin için elimden geleni yaptım elbette. Hayatım ve kaderim seninkine bağlı. Ama yeteneklerim Şifa’dan başka yönlerde, anlıyorsundur.” Göstermek için birkaç nota çaldı. “Senin yaptıklarını yaparken bir erkeğin kendini öldürebileceğini ya da ehlileştirebileceğini anlıyorum. Beden bitkin düşerse, Güç konusunda kuvvetli olmanın bir faydası yoktur. Beden bitkin düşmüşse, *saidin* kolaylıkla öldürebilir de. Ya da ben öyle duydum.”

“Bilgini paylaşmayı bitirdin mi, Jasin Natael?” Aviendha’nın sesi daha da soğumuştu ve yanıt beklemeden mavi yeşil buz parçalarına benzeyen gözlerini Rand’a çevirdi. Sözünün kesilmesi onun suçuydu sanki. “Bazen bir adam aptal gibi davranmak zorundadır ve bunun pek zararı olmaz, ama bir şef bir erkekten fazlası olmalıdır, şeflerin şefi ise daha fazlası. Kendini ölümün kıyısına dek zorlamaya hakkın yoktu. Egwene ve ben, devam edemeyecek kadar yorulduğumuzda seni bizimle gelmeye zorladık, ama dinlemedin. Egwene’in iddia ettiği gibi ikimizden de güçlü olabilirsin, ama yine de etten kemikten yapılmışsın. Sen *Car’a’carn*’sın, onur arayan yeni bir *Seia Doon* değil. Senin Aiellere karşı *toh*’un, görevin var Rand al’Thor ve ölürsen bunu yerine getiremezsin. Her şeyi sen yapamazsın.”

Bir an Rand ağzı açık bakakaldı ona. O hemen hemen hiçbir şey yapamamıştı, savaşı başkalarına bırakmış, bu arada faydalı olmaya

çalışmıştı. Sammael'in dilediği yere, dilediği zamanda saldırmasını bile engelleyememişti. Ve kız çok şey yaptığı için azarlıyordu onu.

"Hatırlamaya çalışırım," dedi sonunda. Buna rağmen kız söylevine devam edecek gibi görünüyordu. "Miagoma ve diğer üç klandan ne haber var?" diye sordu. Bilmek istediği kadar, kızın dikkatini dağıtmak da istiyordu. Kadınlar, dikkatlerini başka yere çekmezseniz, sizi yere çivileyene dek durmak bilmezdi.

İşe yaradı. Kız bir sürü şey biliyordu elbette ve azarlamak kadar bilgi vermeye de can atıyordu. Asmodean'ın yumuşak ezgileri –bu sefer hoş, hatta pastoral bir şeydi– kızın sözlerine tuhaf bir fon oluşturuyordu.

Miagomalar, Shiandeler, Daryneler ve Codarralar birbirlerinin görüş alanı içinde, birkaç kilometre doğuda kamp kurmuşlardı. O kampların ve Rand'ın kamplarının arasında erkekler ve Kızlar akıyordu, ama yalnızca topluluklar arasında ve Indirian ile diğer şefler yerlerinden kıpırdamıyorlardı. Sonunda Rand'a geleceklerinden kuşku yoktu, ama Bilgeler görüşmelerini bitirmeden yapmayacaklardı bunu.

"Hâlâ konuşuyorlar mı?" dedi Rand. "Işık aşkına, bu kadar konuşacak neleri var ki? Şefler beni takip etmeye geldiler, onları değil."

Kız, Moiraine'in bile beğeneceği kadar ifadesiz bir bakışla baktı ona. "Bilgelerin sözleri Bilgeler içindir, Rand al'Thor." Tereddütle, bir ayrıcalık tanırmış gibi ekledi. "Egwene bir kısmını anlatabilir. Bittiğinde." Ses tonu, Egwene'in belki de anlatmayacağını söylüyordu.

Kız, Rand'ın daha fazlasını öğrenme ısrarlarına direndi ve sonunda Rand boş verdi. Belki onu ısırmadan öğrenirdi, belki de öğrenemezdi, ama her durumda, kızdan söylemek istemediği tek kelime koparamayacaktı. İş sırlarını korumaya ve kendilerini sırlara sarmaya gelince, Aiel Bilgelerin Aes Sedailerden aşağı kalır yanı yoktu. Aviendha bu dersi çok iyi öğrenmişti.

Egwene'in Bilgelerin görüşmelerine katıldığını öğrenmek şaşırtıcıydı, Moiraine'in katılmaması da. Rand onun toplantının tam ortasında olmasını, planlarına göre ipleri çekmesini beklerdi. Ama biri diğerinden doğmuş gibiydi. Yeni gelen Bilgeler *Car'a'carn*'ı takip eden Aes Sedailerden biri ile görüşmek istemişti ve Moiraine Rand'a Şifa verdikten sonra ayaklanmış olsa da, zamanı olmadığını iddia etmişti. Onun yerine Egwene battaniyelerinden alınıp götürülmüştü.

Bu Aviendha'yı çok güldürdü. Sorilea ile Bair Egwene'i çadırından sürükler, o giysilerini giymeye çalışırken çeke çeke götürürlerken

dışarıdaydı. “Ona, yaramazlık yaparken yakalanmışsa bu sefer ona dişleri ile çukur kazdıracaklarını söyledim ve o kadar uykuluydu, bana inandı. Yapmayacağını söyleyerek itiraz etmeye başladı ve öyle ısrarlıydı ki, Sorilea bu cezayı hak ettiğini düşünecek ne yaptığını sordu. Egwene’in yüzünü görmeliydin.” Öyle kahkaha atıyordu ki, neredeyse devrilecekti.

Asmodean yan yan baktı ona. Ne ve kim olduğu düşünülürse, neden baksın, anlayamıyordu Rand. Ama Rand kız nefesleninceye kadar sabırla bekledi. Aiel mizahı düşünülünce, bu ılımlı kalıyordu. Bir kadından çok Mat’ten beklenecek türden bir şey, ama yine de ılımlı.

Kız gözlerini silerek doğrulduğu zaman sordu: “Ya Shaidolar? Onların Bilgeleri de toplantıya katıldı mı?”

Kız şarabına kıkırdayarak yanıt verdi; Shaidoların işini bitmiş sayıyordu, artık düşünmeye bile değmezdi. Binlercesi tutsak alınmıştı, hâlâ getirilmeye devam ediyordu ve orada burada birkaç küçük çatışma dışında savaş bitmişti. Ama Rand kızdan ne kadar bilgi alırsa, onların işinin bittiğine o kadar az inanıyordu. Dört klan Han’ı meşgul ederken, Couladin’in halkının çoğunluğu düzenli bir şekilde Gaelin’i geçmiş, hatta yakaladıkları Cairhienli tutsakların çoğunu da götürmüşlerdi. Daha da kötüsü, taş köprüleri arkalarından yıkmışlardı.

Bu Aviendha’yı endişelendirmiyordu, ama Rand’ı endişelendiriyordu. Irmağın kuzeyinde on binlerce Shaido vardı, köprüler yeniden yapılana kadar onlara ulaşmanın yolu yoktu ve tahta köprü yapmak bile zaman alırdı. Sahip olmadığı kadar zaman.

Sonunda, Shaidolar konusunda söyleyecek söz kalmamış gibi göründüğünde, kız ona öyle bir şey söyledi ki, Rand Shaidolar ve ne tür sorunlara yol açacakları hakkında endişelenmeyi unuttu. Kız, neredeyse unutuyormuş gibi söyleyiverdi.

“Mat Couladin’i öldürdü mü?” dedi inanmazlık içinde, kız sözünü bitirdiğinde. “Mat?”

“Öyle demedim mi?” Sözcükler keskindi, ama gönülsüzdü. Şarap kupasının üzerinden ona bakarken, onun sözünden kuşku etmesinden çok, haberi nasıl karşılayacağı ile ilgileniyor gibiydi.

Asmodean marşa benzer bir şeyler tıngırdattı; arp, davulları ve trompetleri yankılar gibi oldu. “Bazı açılardan, senin kadar sürprizlerle dolu bir genç adam. Bir gün üçüncünüzle, bu Perrin ile tanışmaya can atıyorum.”

Rand başını iki yana salladı. Demek Mat *ta’veren*’i çeken *ta’veren*’den kaçamamıştı. Ya da belki onu yakalayan Desen ve kendisinin *ta’veren*

olmasıydı. Her durumda, Mat'in o anda pek mutlu olmadığını tahmin ediyordu. Mat daha onun öğrendiği dersi öğrenmemişti. Kaçmaya çalışırsan Desen seni, genelde kabaca, geri çekerdi; Çark'ın seni dokuduğu yönde koşarsan, zaman zaman hayatını biraz kontrol edebilirdin. Bazen. Şansın varsa, beklediğinden daha fazla belki, en azından uzun vadede. Ama Couladin öldüğüne göre, Rand'ın Mat'ten ya da Shaidolardan daha acil endişeleri vardı.

Girişe fırlattığı bakış güneşin doğduğunu gösterdi, ama bunun dışında tek gördüğü, çadırın dışında bağdaş kurmuş oturan iki Kız oldu. Bir gece ve bir sabahın çoğunu baygın geçirmişti ve Sammael ya onu bulmaya çalışmamış ya da aramış ama bulamamıştı.

Kendi kendine bile olsa o ismi kullanmaya dikkat ediyordu, ama şimdi zihninin arkasında bir başka isim süzülüyordu. Tel Janin Aellinsar. İsim hiçbir tarihçede, Tar Valon kütüphanesindeki hiçbir parşömende kayıtlı değildi; Moiraine ona, Aes Sedailerin Terkedilmişler hakkında bildiği her şeyi anlatmıştı ve köy hikâyelerinde anlatılanlardan daha fazlası değildi. Asmodean bile, başka sebeplerden de olsa, ona hep Sammael diyordu. Gölge Savaşı sona ermeden çok önce Terkedilmişler, Gölge'deki yeniden doğuşlarının simgeleriymiş gibi, insanların onlara verdikleri isimleri benimsemişlerdi. Asmodean'ın gerçek ismi Joar Addam Nessosin'di ve söylendiği zaman adamı irkiltiyordu. Üç bin sene içinde diğer isimlerini unuttuğunu iddia ediyordu.

Belki kafasının içinde olan bitenleri saklamak için gerçek bir sebebi yoktu. Belki yalnızca gerçekliği inkâr etme teşebbüsü idi. Ama adam Sammael olarak kalacaktı. Ve Sammael olarak, öldürdüğü her Kız'ın hesabını ayrı ayrı verecekti. Rand'ın güvende tutamadığı kızlar.

Kararını verirken yüzünü buruşturdu. Weiramon'u Tear'a göndererek bir başlangıç yapmıştı. Işık izin verirse, nasıl bir başlangıç olduğunu o ve Weiramon'dan başkası öğrenmezdi. Ama ne isterse istesin, nasıl yemin ederse etsin, Sammael'in peşinden gidemezdi. Henüz değil. İlk önce burada, Cairhien'de halledilmesi gereken meseleler vardı. Aviendha onun *ji'e'toh*'u anlamadığını düşünebilirdi ve belki anlamıyordu da, ama görev duygusunu biliyordu. Cairhien'e karşı bir görevi vardı. Dahası, Weiramon işine bağlaması mümkündü.

Doğrulup oturarak –ve harcadığı çabayı belli etmemeye çalışarak– battaniyeyle becerebildiğince örtündü ve giysilerinin nerede olduğunu merak etti; Aviendha'nın arkasındaki çizmelerinden başka şey göremiyordu.

Muhtemelen kız biliyordu. Onu soyan *gai'shain*'lar olabilirdi, ama o da olabilirdi pekâlâ. "Şehre gitmem gerek. Natael, Jeade'en'in eyerlenip getirilmesini sağla."

"Belki yarın," dedi Aviendha kararlılıkla, doğrulmaya kalkan Asmodean'ın kolunu yakalayarak. "Moiraine Sedai dinlenmen gerektiğini..."

"Bugün, Aviendha. Şimdi. Eğer hayattaysa, Meilan neden gelmedi, bilmiyorum, ama öğreneceğim. Natael, atım?"

Kız inatçı bir surat takındı, Asmodean kolunu çekip kurtardı, kırışık kadifeyi düzeltti ve, "Meilan ve diğerleri geldi," dedi.

"Ona söylenmeyecekti..." diye başladı Aviendha öfkeyle, sonra ağzını gererek bitirdi. "Dinlenmesi gerek."

Demek Bilgeler ondan bilgi saklayabileceklerini düşünüyorlardı. Eh, düşündükleri kadar zayıf değildi. Battaniyeye sarınarak ayağa kalkmaya çalıştı ve bacakları işbirliği yapmayı reddedince hareketi kıpırdanmaya dönüştürdü. Belki düşündükleri kadar zayıftı. Ama bunun onu durdurmasına izin vermeye niyeti yoktu.

"Öldüğüm zaman dinlenirim," dedi ve kızın tokat yemiş gibi irkilmemiş olmasını diledi. Hayır, tokat yese irkilmezdi. Hayatta kalması, Aiellerin hatırına önemliydi kız için ve o konuda bir tehdit bir tokattan daha fazla incitebilirdi. "Bana Meilan'ı anlat, Natael."

Aviendha surat asarak sustu, ama bakışlarının dilediği olsa Asmodean ve belki kendisi dilsiz kalırdı.

Gece Meilan'dan atlı haberci gelmiş, süslü övgüler ve ölümsüz sadakat yeminleri getirmişti. Şafakta Meilan'ın kendisi ile şehirde bulunan altı Tear Yüksek Lordu daha belirmişti. Yanlarındaki küçük Tear birliği, sessizce durup atları üzerinde yaklaşmalarını izleyen Aiellerle savaşmayı beklermiş gibi kılıç kabzalarına ve mızraklarına ellemişlerdi.

"Fazla da kalmamıştı," dedi Asmodean. "Bence bu Meilan karşı gelinmeye alışık değil ve diğerlerinin de ondan farkı yok. Özellikle de tombul suratlı olan... Torean mıydı?.. ve Simaan. O adamın gözleri de burnu kadar keskin. Tehlikeli arkadaşlara alışık olduğumu biliyorsun, ama bu adamlar da kendi tarzlarında tanıdığım diğer adamlar kadar tehlikeli."

Aviendha yüksek sesle burnunu çekti. "Neye alışık olurlarsa olsunlar, bir yanda Sorilea, Amys, Bair ve Melaine, diğer yanda Sulin ve bin *Far Dareis Mai* varken fazla seçenekleri yoktu. Ve birkaç Taş Köpek de vardı," diye itiraf etti. "Birkaç Su Arayıcı ve bazı Kızıl Kalkanlar. Eğer gerçekten

de iddia ettiğin gibi *Car'a'carn*'a hizmet ediyorsan, Jasin Natael, onlar gibi sen de *Car'a'carn*'ın uykusunu korursun."

"Ben Yenidendoğan Ejder'i takip ediyorum, genç kadın. *Car'a'carn*'ı size bırakıyorum."

"Devam et, Natael," dedi Rand sabırsızlıkla ve karşılığında bir burun çekme kazandı.

Aviendha, Tearlıların seçimleri konusunda haklıydı, ama belki Kızlar ile peçelerine elleyen diğerleri onları Bilgelerden daha fazla endişelendirmişti. Her durumda, atlarını çevirip gitme zamanı geldiğinde, için için yanan bir mizaca sahip, gri saçlı ince bir adam olan Aracome bile patlamaya hazırdı ve taş kadar kel, bir demirci kadar geniş bir adam olan Gueyam'ın yüzü öfkeden beyazlamıştı. Onları kılıçlarını çekmekten alıkoyan alt edileceklerinden emin olmaları mıydı, yoksa Rand'ın yanına bir yol açmayı başarsalar bile, kılıçlarında müttefiklerinin kanı varken Rand'ın onlara kucak açmasının pek olası olmadığını fark etmeleri mi, Asmodean emin değildi.

"Meilan'ın gözleri yuvalarından fırlayacaktı," diye bitirdi adam. "Ama gitmeden önce, sana olan sadakatini ve sana hizmet edeceğini bağırarak ilan etti. Belki de senin duyabileceğini düşündü. Diğerleri de çabucak yankıladı onu, ama Meilan öyle bir şey ekledi ki, hepsi bakakaldı. 'Cairhien'i armağan olarak Lord Ejder'e sunuyorum,' dedi. Sonra, sen şehre girmeye hazır olduğunda sana büyük bir zafer alayı düzenleyeceğini bildirdi."

"İki Nehir'de eski bir deyiş vardır," dedi Rand kuru kuru. "'Bir adam dürüst olduğunu ne kadar yüksek sesle ilan ediyorsa, cüzdanına o kadar sıkı tutunmalısın.'" Bir başka deyiş de şöyle derdi, "Tilki genellikle ördeğe kendi havuzunu vadeder." Meilan armağan etmese de, Cairhien onundu.

Adamın bağlılığından kuşkusu yoktu. Meilan, Rand'a ihanet ederken yakalanırsa yok edileceğinden emin olduğu sürece sadık kalacaktı. Yakalanırsa; işte olta buradaydı. Cairhien'deki o yedi Yüksek Lord, Tear'da onu ölü görmek için en büyük çaba harcayanlardı. Onları buraya göndermesinin sebebi buydu. Ona karşı entrika çeviren her Tear asilini asacak olsa, geriye hiç asil kalmayabilirdi. O sırada, Tear'dan bin altı yüz kilometre uzakta, anarşi, kıtlık ve iç savaşla uğraşma görevi vermek, entrikalarına engel olurken gereken yerde güzel bir şeyler de yapmalarını sağlamak için iyi bir yol gibi görünmüştü. Elbette, o sırada Couladin'in var olduğundan, adamın onu Cairhien'e getireceğinden haberi yoktu.

Bu bir hikâye olsa çok daha kolay olurdu, diye düşündü. Hikâyelerde, birkaç sürprizden sonra kahraman ihtiyaç duyduğu her şeyi öğrenirdi; kendisi her şeyin dörtte birini bile bilmiyor gibi görünüyordu.

Asmodean duraksadı... yüksek sesli adamlar hakkındaki deyiş kendisi için de geçerli olabilirdi ve bunun farkında olduğu açıktı... ama Rand daha fazla konuşmayınca ekledi: "Sanırım Cairhien Kralı olmak istiyor. Senin altında, elbette."

"Ve, eğer mümkünse, ben çok uzaklardayken." Muhtemelen Meilan Rand'ın Tear'a, *Callandor*'a dönmesini bekliyordu. Meilan'ın çok fazla güç sahibi olmaktan korkmadığı açıktı.

"Elbette." Asmodean'ın sesi Rand'ınkinden de kuruydu. "O ikisinin arasında başka ziyaretçilerin de oldu." Sıcağa rağmen pelerinli, yüzlerini başlıkları ile gizlemiş bir düzine lord ve leydi hizmetkârları olmadan gelmişlerdi. Aiellerin Cairhienlileri küçümsediklerini bildikleri açıktı ve duygularının karşılıklı olduğu da aynı ölçüde açıktı ama Aiellerin onları öldürmeye karar vermesi kadar, Meilan'ın geldiklerini öğrenmesinden de korkuyorlardı. "Beni gördüklerinde," dedi Asmodean alayla, "yarısı beni Tearlı sanıp öldürmeye hazırlandı. Hâlâ bir ozanın olmasını *Far Dareis Mai*'e borçlusun."

Sayıları az olsa da, Cairhienlileri geri çevirmek daha zor olmuştu. Her geçen an yüzleri daha terli ve daha beyaz olmuştu ve inatla Lord Ejder'i görmeyi talep etmişlerdi. Talepleri başarısız olunca yalvarmaya başlamaları arzularının büyüklüğünü gösteriyordu. Asmodean Aiellerin mizah anlayışını tuhaf ya da sert buluyor olabilirdi, ama ipek ceketli, binici elbisesi asillerin onu görmezden gelerek diz çöküp Bilgelerin eteklerini yakalamaya çalışmalarını hatırlayınca gülüyordu.

"Sorilea onları soyup şehre kadar kamçılatarak göndermekle tehdit etti." Sessiz kahkahası inanmazlığa dönmüştü. "Bunu kendi aralarında tartıştılar. Koşul sana ulaşmalarına izin verseydi, sanırım bazıları kabul edecekti."

"Sorilea dediğini yapmalıydı," diye araya girdi Aviendha, şaşırtıcı ölçüde hoş bir tavırla. "Yemin bozanlarda onur yok. Sonunda Melaine Kızlara hepsini bohça gibi atlarına yüklemelerini, hayvanları kamptan koşturmalarını ve yemin bozanların nasıl isterlerse öyle tutunmalarına izin vermelerini söyledi."

Asmodean başını salladı. "Ama bundan önce, Tear casusu olmadığımdan emin olunca, ikisi benimle konuştu. Lord Dobraine ve Leydi Colavaere. Her şeyi öyle imalarla, kinayelerle kapladılar ki emin

olamıyorum, ama Güneş Tahtı'nı sana sunarlarsa şaşırmam. Tanıdığım bazı insanlarla laf yarıştırabilirler."

Rand havlarcasına kahkaha attı. "Belki yaparlar. Meilan'ın karşıladığı bazı koşulları karşılayabilirlerse." Cairhienlilerin Evler Oyunu'nu uykularında oynayabildiklerini bilmek için Moiraine'in söylemesine ihtiyacı yoktu ya da aynısını Terkedilmişlerin karşısında deneyeceklerini bilmek için Asmodean'ın söylemesine. Yüksek Lordlar sola, Cairhienliler sağa. Bir savaş bitmişti ve farklı türden, ama daha az tehlikeli olmayan ikinci bir savaş başlıyordu. "Her durumda, Güneş Tahtı'nı, üzerinde hakkı olan biri için düşünüyorum." Asmodean'ın yüzündeki tahminleri görmezden geldi; belki adam önceki gece ona yardım etmeye çalışmıştı, belki de çalışmamıştı, ama adama planlarının yarısını bilmesine izin verecek kadar bile güvenmiyordu. Asmodean'ın geleceği kendisininkine bağlı olsa da, sadakati tamamen gereklilikten kaynaklanıyordu ve hâlâ ruhunu Gölge'ye veren, aynı adamdı. "Meilan hazır olduğumda bana büyük bir karşılama yapmak istiyor, öyle mi? O daha beni beklemezken neyin ne olduğunu görmem çok daha iyi olur." Aviendha'nın neden bu kadar hoş davrandığı, hatta sohbete yardım ettiği aklına geldi. Burada oturup konuştuğu sürece tam da kızın istediği şeyi yapıyor olacaktı. "Atımı getirecek misin, Natael, yoksa ben mi getirmeliyim?"

Asmodean resmiyetle yerlere kadar eğildi. En azından yüzeyde, içtendi. "Lord Ejder'e hizmet ediyorum."

46
Başka Savaşlar, Başka Silahlar

Rand, Asmodean'ın arkasından kaşlarını çatarken ve adama nereye kadar güvenebileceğini düşünürken, Aviendha kupasını yere fırlatarak halıların üzerine şarap saçtı. Aieller yalnızca suyu değil, içilebilecek hiçbir şeyi ziyan etmezdi.

Kız ıslak lekeye bakarken Rand kadar şaşkın görünüyordu, ama ancak bir anlığına. Bir sonraki an, oturduğu yerde yumruklarını kalçalarına dayadı ve dik dik ona bakmaya başladı. "Demek *Car'a'carn* daha dik oturmayı beceremezken şehre girecek. *Car'a'carn*'ın diğer erkeklerden daha fazlası olması gerektiğini söylemiştim, ama ölümlüden de fazlası olduğunu bilmiyordum."

"Giysilerim nerede, Aviendha?"

"Yalnızca etten kemikten yapılmışsın!"

"Giysilerim?"

"*Toh*'unu hatırlıyorum, Rand al'Thor. Ben *ji'e'toh*'u hatırlıyorsam, sen de hatırlayabilirsin." Bunu söylemesi tuhaf gelmişti; kızın *ji'e'toh*'un en ufak parçasını unuttuğu gün, güneş gece yarısı doğardı.

"Böyle devam edersen," dedi Rand gülümseyerek, "beni önemsediğini düşünmeye başlayacağım."

Şaka yapmak istemişti... kızla başa çıkmanın yalnızca iki yolu vardı, şaka yapmak ya da hiç dinlememek; tartışmak boşunaydı... üstelik, birbirlerinin kollarında bir gece geçirdikleri düşünülünce, ılımlı bir şakaydı, ama kızın gözleri öfkeyle iri iri açıldı ve fildişi bileziği, koparıp ona fırlatacakmış gibi çekiştirdi. "*Car'a'carn* tüm diğer erkeklerin o kadar üzerinde ki, giysilere ihtiyacı yok," diye tükürdü. "Gitmek istiyorsa, çıplak

gitsin! Sorilea ve Bair'i getireyim mi? Ya da belki Enaila, Somara ve Lamelle'i?"

Rand katılaştı. Ona uzun zaman önce kaybolmuş, on yaşındaki oğulları gibi davranan tüm kadınlar içinde en kötü üçünü seçmişti. Lamelle ona çorba bile getiriyordu... kadın hiçbir şey pişiremiyordu, ama ona çorba yapmakta ısrar ediyordu! "Kimi istersen getir," dedi ona gergin, düz bir sesle, "ama *Car'a'carn benim* ve şehre gidiyorum." Şansı varsa, kız dönene kadar giysilerini bulurdu. Somara neredeyse kendisi kadar uzundu ve muhtemelen o anda daha güçlüydü. Tek Güç kesinlikle bir işine yaramazdı; Sammael önünde beliriverse bile, değil tutunabilmek, *saidin*'e kucak bile açamazdı.

Uzun bir an boyunca kız onun dik bakışlarına karşılık verdi, sonra aniden leopar işlemeli kupayı kaldırdı ve dövme gümüş sürahiden doldurdu. "Yere devrilmeden giysilerini bulabilirsen ve giyinebilirsen," dedi sakin sakin, "belki giderim. Ama sana eşlik ederim ve devam edemeyecek kadar zayıf olduğunu düşünürsem, Somara seni kollarında taşımak zorunda kalsa bile buraya döneceksin."

Kız tek dirseği üzerinde uzanır, dikkatle eteklerini düzeltir, şarabını yudumlamaya başlarken Rand ona bakmaya devam etti. Bir daha evlilikten bahsedecek olsa, kızın kafasını koparacağı kesindi, ama bazı açılardan çoktan evlenmişler gibi davranıyordu. En azından en kötü zamanlarında. O zamanlar, Enaila ya da Lamelle'in kendi en kötü zamanlarından hiç farklı gelmiyordu.

Rand kendi kendine homurdanarak battaniyeye sarındı, ayaklarını sürüyerek kızın ve ateş çukurunun arkasına dolandı ve çizmelerini aldı. Temiz, yün çoraplar katlanıp içlerine konmuştu, ama başka hiçbir şey yoktu. *Gai'shain*'ları çağırabilirdi. Her şeyin kampın her yerinde duyulmasını sağlamış olurdu. Kızların da işe karışacağından bahsetmiyordu bile; o zaman mesele, itaat edilmesi gereken *Car'a'carn* mı, yoksa yalnızca bir erkek olan Rand al'Thor mu olduğu meselesine dönüşürdü. Çadırın arkasında, rulo yapılmış bir halı dikkatini çekti; halılar hep serilirdi. İçinde kılıcı ile kına sarılmış Ejder tokalı kemeri vardı.

Aviendha göz kapaklarını indirmiş, yarı uykudaymış gibi kendi kendine bir ezgi mırıldanarak onun aranmasını izliyordu. "Artık... *ona*... ihtiyacın yok." Sözcüğe öyle çok tiksinti yüklemişti ki, kimse kılıcı ona kendisinin hediye ettiğine inanmazdı.

“Ne demek istiyorsun?” Çadırda yalnızca sedef kakmalı, pirinç ya da altın varak işlemeli birkaç küçük sandık vardı. Aieller eşyalarını bohça yapmayı tercih ederdi. Giysileri hiçbirinde değildi. Tamamen yabancı kuşlar ve hayvanlarla kaplı altın varaklı sandığın içinde ağızları sıkı sıkı bağlanmış deri keseler vardı ve kapağını kaldırdığında bir baharat kokusu yükseldi.

“Couladin öldü, Rand al’Thor.”

Rand irkilerek durdu ve kıza baktı. “Sen neyden bahsediyorsun?” Ona Lan mi söylemişti? Başka kimse bilmiyordu. Ama neden?

“Eğer düşündüğün buysa, bana kimse söylemedi. Artık seni tanıyorum, Rand al’Thor. Her geçen gün daha iyi öğreniyorum seni.”

“Hiç de öyle bir şey düşünmüyordum,” diye hırladı Rand. “Hiç kimsenin söyleyebileceği hiçbir şey yok.” Sinirle kını içindeki kılıcı kaptı ve aramaya devam ederken beceriksizce kolunun altında taşıdı. Aviendha şarabını yudumlamaya devam etti; Rand onun gülümsemesini sakladığını düşündü.

Güzel. Tear’ın Yüksek Lordları Rand al’Thor onlara baktığında terliyordu ve Cairhienliler ona tahtı sunuyor olabilirdi. *Car’a’carn*’ın, Şeflerin Şefi’nin emri ile dünyanın gördüğü en büyük Aiel ordusu Ejderduvarı’nı aşmıştı. Yenidendoğan Ejder’den bahsedildiğinde uluslar titriyordu. Uluslar! Ve giysilerini bulamazsa, oturup, her konuda kendisinden daha iyi bilgili olduğunu düşünen bir grup kadının iznini bekleyecekti.

Sonunda, Aviendha’nın altından çıkan altın işlemeli kırmızı bir ceket kolunu fark ettiğinde buldu onları. Kız baştan beri giysilerin üzerinde oturuyordu. Çekilmesini söylediğinde kız ekşi ekşi homurdandı, ama yine de çekildi. Sonunda.

Her zamanki gibi, tıraş olur ve giyinirken onu izledi, yorum yapmadan; üçüncü sefer bir yerini kesip soğuk su hakkında homurdandığı zaman... istenmediği halde... yönlendirerek suyu onun için ısıttı. Aslında, bu sefer başka bir sebepten değil, kızın elinin titrediğini görmesi olasılığından rahatsız olmuştu. *Yeterince uzun sürerse her şeye alışırsın,* diye düşündü alayla.

Kız başını iki yana sallamasını yanlış anladı. “Elayne bakmama aldırmaz, Rand al’Thor.”

Rand gömleğinin bağcıklarını bağlarken durup ona baktı. “Buna gerçekten inanıyor musun?”

“Elbette. Sen ona aitsin, ama görüntüne sahip olamaz.”

Rand sessizce gülerek bağcıklarla uğraşmaya döndü. Başka her şeyin yanı sıra, kızın yeni bulduğu gizemin cehaletini saklaması iyi bir şeydi. Giyinmeyi bitirir, kılıç kemerini tokalar, püsküllü Seanchan mızrağını alırken, kendinden memnun bir şekilde gülümsemekten kendini alamadı. Mızrak gülümsemesine biraz sertlik kattı. Bunu, Seanchanların hâlâ dünyada olduğunu hatırlatması için taşıyordu, ama aynı anda idare etmesi gereken her şeyi hatırlamasını da sağlıyordu. Cairhienliler, Tearlılar, Sammael ve diğer Terkedilmişler, Shaidolar ve daha onu tanımayan, ama Tarmon Gai'don'dan önce tanıması gereken uluslar. Aviendha ile uğraşmak, bütün bunların yanında aslında oldukça kolaydı.

Eğilerek çadırdan çıkarken, Kızlar ayağa fırladılar. Bacaklarının sallandığını belli etmemek için hızlı davranıyordu, ama ne kadar başarılı olduğundan emin değildi. Aviendha, düşerse yakalamayı düşünmekle kalmazmış, kesinlikle düşmesini beklermiş gibi, yanı başından ayrılmıyordu. Sargıdan şapkası ile Sulin'in sorgularcasına Aviendha'ya... Rand'a değil, kıza!.. bakması ve o başını sallamadan Kızlara hareket etmeye hazırlanmalarını söylememesi Rand'ın ruh haline daha iyi gelmedi.

Asmodean katırı üzerinde, Jeade'en'in dizginlerini çekerek tepe yukarı yaklaştı. Bir şekilde, baştan aşağı koyu yeşil yeni giysilere bürünecek zamanı bulmuştu. Her yerinden yine dantel fışkırıyordu elbette. Yaldızlı arp sırtında asılı duruyordu, ama âşık pelerini takmayı bırakmıştı ve artık üzerinde kadim Aes Sedai simgesi olan kızıl sancağı taşımıyordu. Bu görev Pevin isimli, ifadesiz suratlı, Cairhienli bir mülteciye düşmüştü. Adam koyu gri yünden kaba bir çiftçi ceketi giyiyordu ve birkaç sene önce araba çekmekten emekli edilip otlağa bırakılması gereken kahverengi bir katıra biniyordu. Hâlâ kırmızı duran uzun bir yara izi dar yüzünde, dökülmeye başlamış saçlarından çenesine kadar uzanıyordu.

Pevin karısını ve kız kardeşini kıtlığa, erkek kardeşini ve oğlunu iç savaşa kurban vermişti. Onları hangi Evlerin adamlarının öldürdüğünü ya da Güneş Tahtı kavgasında kimi desteklediklerini bilmiyordu. Andor'a doğru kaçmak ikinci oğlunun Andor askerlerinin, ikinci erkek kardeşinin haydutların ellerinde ölmesine mal olmuştu. Geri dönmek ise, son oğlunun bir Shaido mızrağının ucunda ölmesi, Pevin ölü sanılıp bırakıldığında kızının kaçırılması ile sonuçlanmıştı. Adam pek az konuşuyordu, ama Rand'ın çıkarabildiği kadarıyla inançları üç cümleye indirgenmişti. Ejder yeniden doğmuştu. Son Savaş geliyordu. Ve Rand al'Thor'a yakın kalırsa, dünya yok edilmeden önce ailesinin intikamının alındığını görebilirdi.

Dünya sona erecekti kuşkusuz, ama o intikamının alındığını gördüğü sürece fark etmezdi, hiçbir şey fark etmezdi. Dişi katır tepeye ulaştığında, adam eyerinin üzerinde sessizce eğildi. Yüzü bomboştu, ama sancağı dimdik ve hazır bir tavırla tutuyordu.

Rand Jeade'en'in üzerine tırmandı ve sırf yapabildiğini göstermek için Aviendha'yı üzengileri kullanmasına izin vermeden arkasına çekti ve daha kız yerine yerleşmeden benekli atı topukladı. Kız kollarını onun beline sardı ve yalnızca kısmen kendi kendine homurdandı; Rand kızın o anda, Rand al'Thor *Car'a'carn* hakkında neler düşündüğüne dair birkaç sözcük yakaladı. Ama kollarını çekmeye kalkmadı ve Rand bunun için minnettardı. Yalnızca onun arkasına dayanması hoş olduğu için değil, verdiği desteği de memnuniyetle karşılıyordu. Kızı eyere çekerken, aniden kız mı yukarı gelecek, kendisi mi aşağı devrilecek, emin olamamıştı. Onun fark etmediğini umuyordu. Onu bu kadar sıkı tutuyor olmasının sebebinin bu olmadığını umuyordu.

Tepeden aşağı zikzaklar çizerek inerken ve gölgeli vadilerde ilerlerken, siyah beyaz disk resmedilmiş kızıl sancak Pevin'in arkasında dalgalanıyordu. Her zamanki gibi, Aieller geçen gruba pek dikkat etmedi, ama sancak Rand'ın nerede olduğuna, Jeade'en ile katırlara rahatça ayak uyduran yüzlerce *Far Dareis Mai*'den oluşan eşlikçi grubu kadar kesin bir şekilde işaret ediyordu. Aieller yamaçları kaplayan çadırların arasında kendi işlerine devam ettiler, en fazla, toynak seslerini duyunca başlarını kaldırıp baktılar.

Couladin'in takipçilerinden yirmi bininin tutsak alındığını duymak şaşırtıcı olmuştu... İki Nehir'den ayrılana kadar bir yerde bunca insan olabileceğine inanamazdı... ama onları görmek daha da fazla şok etmişti onu. Yamaçlarda, kırk, elli kişilik gruplar halinde, lahana gibi dizilmiş erkek ve kadınlar güneş altında oturuyorlardı ve her gruba bir *gai'shain* göz kulak oluyordu; o da varsa. Kimse onlara dikkat etmiyordu, ama arada bir *cadin'sor*'a bürünmüş biri gruplardan birine yaklaşıyor, bir erkek ya da kadını bir görevle gönderiyordu. Kim çağrılmışsa koşarak, yanında nöbetçi olmadan gidiyordu ve Rand pek çoğunun geri dönüp eski yerine oturduğunu görmüştü. Kalanlar, neredeyse canları sıkılmış gibi, başka bir yerde bulunmak için sebepleri ya da arzuları yokmuşçasına, sessizce oturuyorlardı.

Belki beyaz cüppelerini de aynı sessizlikle giyerlerdi. Ama Rand, bu aynı insanların kendi yasalarını ve geleneklerini ne kadar kolay ihlal

ettiklerini hatırlamaktan kendini alamıyordu. İhlalleri Couladin başlatmış olabilirdi, ama onlar da takip ve itaat etmişlerdi.

Tutsaklara kaşlarını çatarken... yirmi bin kişiydiler ve daha fazlası gelecekti; kimsenin *gai'shain*'ların kendine saklayacağını düşünmüyordu... diğer Aieller arasında bir tuhaflık olduğunu fark etmesi zaman aldı. Mızrak taşıyan Kızlar ya da Aiel erkekler başlarına *shoufa* dışında hiçbir şey takmazlardı ve taşların ya da gölgelerin arasına karışmayacak türden bir renk kullanmazlardı, ama artık başlarına kızıl bir bant takmış erkekler görüyordu. Her dört beş kişiden biri şakaklarına bir kumaş bant dolamıştı ve alınlarına gelen kısma siyah beyaz, birbirine bitişik iki gözyaşı damlası işlenmiş ya da resmedilmişti. Belki de en tuhafı, bunu *gai'shain*'ların da takıyor olmasıydı; çoğu başlıklarını takmıştı, ama başı açık her biri aynı bandı taşıyordu. Bant takmış olsa da olmasa da, *cadin'sor* giymiş *algai'd'siswai*'ler bunu görüyor, ama hiçbir şey yapmıyorlardı. *Gai'shain*'ların, silaha dokunabilenlerin giydiği hiçbir şeyi giyemiyor olması gerekirdi. Asla.

"Bilmiyorum," dedi Aviendha sertçe arkasından, bunun ne anlama geldiğini sorduğunda. Rand daha dik oturmaya çalıştı; kız gerçekten de onu gerektiğinden daha sıkı tutuyor gibiydi. Bir an sonra kız sözlerine devam etti, ama o kadar yumuşak sesle konuşuyordu ki, Rand'ın duymak için dikkatle dinlemesi gerekti. "Bir daha bahsedersem Bair bana vurmakla tehdit etti ve Sorilea sopayla sırtıma vurdu, ama sanırım bunlar bizim *siswai'aman* olduğumuzu iddia edenler."

Rand, bunun anlamını sormak için ağzını açmıştı... Kadim Lisan'dan birkaç sözcük biliyordu, daha fazlasını değil... ki, yorum zihninin yüzeyine süzüldü. *Siswai'aman.* Tam karşılığı, Ejder'in mızrağı.

"Bazen," diye güldü Asmodean, "insanın kendisi ile düşmanları arasındaki farkı görmek zor oluyor. Dünyaya sahip olmak istiyorlar, ama öyle görünüyor ki, sen bir halka sahip olmuşsun."

Rand başını çevirerek bakışlarını ona dikti, ta ki adamın eğlentisi sona erene kadar. Asmodean huzursuzca omuzlarını silkti ve katırını dizginleyerek Pevin ile sancağın yanında sürmeye başladı. Sorun şuydu ki, isim gerçekten sahiplik ima ediyordu... ima etmekten de fazlasını yapıyordu; bu da Lews Therin'in anılarından gelmişti. İnsanlara sahip olmak mümkün görünmüyordu, ama eğer mümkünse, Rand kimseye sahip olmak istemiyordu. *Benim tek istediğim onları kullanmak,* diye düşündü alayla.

“Görüyorum ki, sen inanmıyorsun,” dedi omzunun üzerinden. Kızların hiçbiri o şeyden takmamıştı.

Aviendha bir an duraksadıktan sonra, “Ben neye inanacağımı bilmiyorum,” dedi. Önceki kadar alçak sesle konuşmuştu, ama sesi öfkeli ve kararsız çıkmıştı. “Pek çok inanış var ve Bilgeler genellikle, sanki gerçeği bilmiyorlarmış gibi, sessiz kalıyorlar. Bazıları, seni takip ederek atalarımızın günahını... Aes Sedaileri hayal kırıklığına uğratmamızı... telafi ettiğimizi düşünüyor.”

Sesindeki duraksama Rand’ı şaşırttı; geçmişleri hakkında ortaya çıkardıklarının onu da diğer Aieller kadar rahatsız edeceği hiç aklına gelmemişti. Utandırmak, rahatsız etmekten daha iyi bir sözcük olurdu; utanç *ji’e’toh*’un önemli bir parçasıydı. Aieller eskiden nasıl olduklarından utanıyorlardı... Yaprağın Yolu’nun takipçisi... ve aynı zamanda buna ettikleri yeminden döndükleri için de utanıyorlardı.

“Rhuidean Kehaneti’nin bir kısmının bir versiyonunu işitmiş olan çok fazla kişi oldu artık,” diye devam etti daha kontrollü bir sesle; sanki Bilge olarak eğitim görmeye başlamadan önce kehanetin tek kelimesini duymuş gibi, “ama çarpıtılmıştı. Bizi yok edeceğini biliyorlar...” tek bir derin nefes almaya yetecek bir süre için kontrolü kayboldu, “ama pek çoğu, sonsuz bir mızrak dansında hepimizi öldüreceğine, günahımızın karşılığı olarak bizi kurban edeceğine inanıyor. Diğerleri, kasvetin bir sınama olduğuna, Son Savaş’tan önce en zorlu olanlar dışındakileri eleyeceğine inanıyor. Hatta, Aiellerin artık senin düşün olduğunu, bu yaşamdan uyandığında artık var olmayacağımızı söyleyenleri bile duydum.”

Kasvetli inanışlardı. Utanç verici olarak gördükleri geçmişlerini ortaya sermesi yeterince kötü olmuştu. Hepsinin onu terk etmemesine şaşmak gerekirdi. Ya da delirmemesine. “Bilgeler neye inanıyor?” diye sordu, onunki kadar alçak bir sesle.

“Ne olması gerekiyorsa olacağına. Kurtarılabilecekleri kurtaracağız, Rand al’Thor. Daha fazlasını yapabileceğimizi düşünmüyoruz.”

Biz. Kendini Bilgelerden sayıyordu, tıpkı Egwene ile Elayne’in kendilerini Aes Sedailerden sayması gibi. “Eh!” dedi hafif bir sesle, “sanırım en azından Sorilea kulaklarımın yumruklanması gerektiğine inanıyordur. Muhtemelen Bair de onunla aynı fikirdedir. Ve Melaine kesinlikle.”

“Başka şeylerin yanı sıra,” diye mırıldandı kız. Ona yaslanmaktan vazgeçerek Rand’ı hayal kırıklığı içinde bıraktı, ama ceketini bırakmadı.

“İnanmadıklarını dilediğim çok şeye inanıyorlar.”

Rand elinde olmadan sırıttı. Demek, Rand’ın kulaklarının yumruklanması gerektiğine inanmıyordu. Uyandığından beri, hoş bir değişiklik olmuştu.

Hadnan Kadere’in arabaları çadırından yaklaşık bir buçuk kilometre uzakta, Taş Köpeklerin nöbet tuttuğu iki tepenin arasındaki geniş düzlükte halka halinde duruyordu. Rand sancağı ve koşturan eşlikçileri ile geçerken, göbeği patlayacak gibi duran bej rengi bir ceket giymiş, balta burunlu Karanlıkdostu başını kaldırıp baktı ve büyük mendili ile yüzünü sildi. Moiraine de oradaydı, arabacı koltuğunun arkasında, kanvas örtülüp bağlanmış kapı çerçevesi *ter’angreal*’i inceliyordu. Kadere onunla konuşana kadar arkasına bakmadı. Adamın hareketlerine bakarak, kadının Rand’a eşlik etmesini önerdiği açıktı. Aslında, onun gitmesini hevesle bekliyor gibiydi ve buna şaşmamak gerekirdi. Karanlıkdostu olmasını bu kadar uzun süre saklayabildiği için kendi kendini tebrik ediyor olmalıydı, ama Aes Sedai yakınlardayken kimliğinin ortaya çıkma riski daha fazla oluyordu.

Gerçekten de, adamın hâlâ burada olması Rand’ı şaşırtmıştı. Onunla birlikte Kıraç’a giren sürücülerin en az yarısı Ejderduvarı’nı aştıklarından beri kaçmış, yerlerine, Kadere’in türünden olmaması için Rand’ın bizzat seçtiği Cairhienli mülteciler konmuştu. Özellikle Isendre’nin kaçışından bu yana, her sabah Kadere’in de gitmiş olduğunu görmeyi bekliyordu. Kızlar kadını ararken arabaları neredeyse parça parça edeceklerdi ve Kadere, arama sırasında üç mendil eskitmişti. Kadere gece kaçacak olsa Rand üzülmezdi. Aiel nöbetçiler, Moiraine’in kıymetli arabalarından birini çalmaya kalkmadığı sürece, adamın gitmesine izin verme emri almışlardı. Arabaların yüklerinin onun için bir hazine olduğu her gün daha açık oluyordu ve Rand kadının onları kaybetmesine izin veremezdi.

Omzunun üzerinden arkaya baktı, ama Asmodean arabaları tamamen görmezden gelerek dümdüz önüne bakıyordu. Rand onu yakaladığından beri Kadere ile görüşmediğini iddia ediyordu ve Rand bunun doğru olabileceğini düşünüyordu. Tüccar arabaların yanından hiç ayrılmıyordu gerçekten ve kendi arabasına girdiği zamanlar dışında hep Aiel nöbetçilerin gözlerinin önünde oluyordu.

Rand arabaların karşısında düşünmeden dizginleri çekti. Kuşkusuz Moiraine Cairhien’e giderken ona eşlik etmek isterdi; beynini tıka basa doldurmuştu, ama her zaman eklemek isteyeceği yeni bir parça varmış gibi

görünüyordu ve bu sefer, Rand onun varlığı ve tavsiyelerini özellikle istiyordu. Ama kadın yalnızca uzun uzun bakmakla yetindi, sonra arabaya geri döndü.

Rand kaşlarını çatarak atını topukladı. Kadının, kırpacak başka koyunları olduğunu hatırlaması iyi olacaktı. Rand fazla güven dolu olmaya başlamıştı. Asmodean'a karşı olduğu gibi, Moiraine'e karşı da ihtiyatlı olmak en iyisiydi.

Kimseye güvenme, diye düşündü kasvetle. Bir an bu kendi düşüncesi mi, Lews Therin'in düşüncesi mi, bilemedi, ama sonunda fark etmeyeceğine karar verdi. Herkesin kendi hedefleri, kendi arzuları vardı. Kendisi dışında kimseye tamamen güvenmemek en iyisiydi. Fakat yine de, kafasının arkasına sızan bir başka adam varken, kendine ne kadar güvenebileceğini merak ediyordu.

Cairhien'in çevresini dolduran akbabalar kara kanatları üzerinde sarmallar çizerek uçuyorlardı. Yerde vızıldayan sinek bulutları arasında kanat çırpıyor, ölüler üzerindeki haklarını gasbetmeye çalışan parlak kuzgunlara boğuk boğuk gaklıyorlardı. Aiellerin ölülerinin cesetlerini aramak için çıplak tepelerde dolaştığı yerlerde kuşlar şişman şişman dolanıyor, itirazlar ciyaklıyor, sonra canlı insanlar birkaç adım uzaklaşır uzaklaşmaz yine yerleşiyorlardı. Akbabalar, kuzgunlar ve sinekler gün ışığını solduramazdı aslında, ama öyle görünüyordu.

Midesi bulanan Rand görmemeye çalışarak Jeade'en'i hızlandırdı, ta ki Aviendha bir kez daha sırtına tutunana ve Kızlar koşmaya başlayana kadar. Kimse itiraz etmedi ve Rand bunun tek sebebinin Aiellerin saatlerce bu hızı koruyabilecekleri gerçeği olduğuna inanmıyordu. Asmodean'ın gözlerinin çevresi bile solmuş gibiydi. Pevin'in yüzü hiç değişmedi, ama parlak renkli sancak arkasında alay eder gibi dalgalanıyordu.

İleride uzananlar daha iyi değildi. Rand Önkapı'yı gürültülü bir arı kovanı olarak hatırlıyordu, sesler ve renklerle dolu, tavşan yuvası gibi dolaşık bir sokaklar yığını. Artık Cairhien'in gri duvarlarını üç yandan saran, kıpırtısız, kalın bir kül yığını idi. Kararmış kütükler taş temellerin üzerinde çılgın açılarla yatıyordu ve orada burada isle kararmış bir baca hâlâ ayakta duruyordu ve zaman zaman tehlikeli bir biçimde eğiliyordu. Yer yer, toprak sokakta bir şekilde dokunulmamış yatan bir sandalye, telaşla kaçan birinin düşürdüğü bir bohça, bir bez bebek ıssızlığı vurguluyordu.

Esintiler şehrin kulelerinin ve duvarların üzerinde duran bazı sancakları kıpırdatıyordu. Bir yerde beyaz üzerine kırmızı altın rengi Ejder sancağı,

başka bir yerde kırmızı altın üzerine beyaz renkli Tear Hilali. Jangai Kapıları'nın orta kısmı açık duruyordu, çıkıntılı miğferler takmış Tear askerleri tarafından korunan üç yüksek, kare şeklinde kemer. Bazı askerler atlıydı, ama çoğu yayaydı, geniş kol yenlerindeki muhtelif renklere sahip çizgiler hangi lordun altında olduklarını gösteriyordu.

Şehirde, kazanılan savaş ve Aiel müttefiklerin imdatlarına yetişmesi konusunda bilinenlere rağmen, beş yüz *Far Dareis Mai*'in yaklaşması biraz hareket yarattı. Eller kararsızca kılıç kabzalarına, mızraklara, uzun kalkanlara ya da kargılara gitti. Bazı askerler subaylarına bakarak kapıyı kapatmaya yeltenecekmiş gibi göründü. Miğferinde üç beyaz tüy bulunan subay duraksadı, üzengilerin üzerinde doğruldu ve güneşe karşı gözlerini gölgeleyerek kızıl sancağı inceledi. Ve özellikle Rand'ı.

Subay aniden yerine oturdu, söylediği şeyler atlı Tearlılardan ikisini dörtnala kapılara doğru gönderdi. Hemen hemen aynı anda diğer adamların yana çekilmesini işaret etti ve bağırmaya başladı: "Lord Ejder Rand al'Thor'a yol açın! Işık Lord Ejder'i aydınlatsın! Tüm övgüler Yenidendoğan Ejder'e!"

Askerler Kızlar hakkında hâlâ huzursuz görünüyorlardı, ama kapıların iki yanında sıralandılar ve Rand aralarından geçerken yerlere kadar eğildiler. Aviendha, Rand'ın arkasından yüksek sesle burnunu çekti ve Rand yine güldü. Kız anlamıyordu ve Rand'ın açıklamaya niyeti yoktu. Onu eğlendiren, Tearlılar, Cairhienliler ya da başka biri onu şişirmek için ne kadar uğraşırsa uğraşsın, şişkinliği indirmek konusunda Aviendha'ya ya da en azından Kızlara güvenebileceğini bilmek idi. Ve Egwene'e. Ve Moiraine'e. Ve Elayne ile Nynaeve'e, eğer onları bir daha görürse. Aslında düşününce, bu kadınlar en önemli görevlerinin bu olduğunu düşünür gibiydiler.

Kapıların arkasındaki şehir, kahkahasının kesilmesine sebep oldu.

Burada caddeler taş döşeliydi, bazıları yan yana bir düzine, hatta daha fazla arabanın geçebileceği kadar genişti ve hepsi bıçak kesikleri kadar düzdü ve dik açılarla birleşiyorlardı. Duvarların dışında uzanan tepeler burada oyulmuş, taraçalanmış, önlerine taş örülmüştü; sert, düz çizgileri ve keskin açıları ile taş binalar, bitmemiş tepeleri ve iskeleleri ile büyük kuleler kadar insan yapımı görünüyorlardı. İnsanlar caddelere, sokaklara doluşmuşlardı. Donuk bakışlı, çökmüş yanaklı insanlardı, kendi yaptıkları barınakların, çadır gibi dikilmiş battaniyelerin altında büzülüyor ya da açık havada birbirlerine sokuluyorlardı. Cairhienli şehirlilerin tercih ettiği koyu

renk giysilere, Önkapılıların parlak renklerine ya da çiftçiler ile köylülerin kaba giysilerine bürünmüşlerdi. İnşa edilen binaları saran iskeleleri bile kat kat, ta tepeye kadar doldurmuşlardı, tepedekiler yükseklik yüzünden minicik görünüyorlardı. Rand ve Kızlar ilerlerken yalnızca caddelerin ortası boş kalmıştı ve bu da ancak insanlar çevresine doluşana kadar sürdü.

Eğlentisini söndüren insanlar olmuştu. Bu kadar yıpranmış ve perişan görünmelerine, ağıla kapatılmış koyunlar gibi sıkış tıkış yaşamalarına rağmen tezahürat yapıyorlardı. Kapıdaki subayın bağırışları duyulmadıysa, kim olduğunu nereden bildiklerine dair en ufak fikri yoktu, ama Rand sokaklardan geçerken ve Kızlar kalabalığın içinden zorla yol açarken, ileriden bir kükreme koptu. Gürültü, yeterince çok insan aynı anda bağırdığında zaman zaman yükselen “Lord Ejder” sözleri dışında her şeyi boğuyordu, ama görmesi için çocukları kaldıran erkekler ve kadınlar, pencerelerden sallanan eşarplar ve bez parçaları, ellerini uzatarak Kızların arasından geçmeye çalışan insanlar ne demek istediklerini açıkça anlatıyordu.

Rand’ın çizmelerine dokunma fırsatı karşısında Aiellerden korkmayı unutmuş gibi görünüyorlardı ve öyle kalabalıklardı, onları öne ittiren ellerin baskısı öyle büyüktü ki, bazıları kıvranıp geçmeyi başardı. Aslında, pek çoğu Rand yerine Asmodean’a dokundu... onca dantel içinde lord gibi görünen kesinlikle oydu ve belki Lord Ejder’in kırmızı ceketli delikanlıdan daha büyük biri olması gerektiğini düşünmüşlerdi... ama fark etmiyordu. Kim elini bir çizme, bir dizgin, hatta Pevin’inkilere dokundurmayı başarsa, yüzleri coşku doluyor. Kızlar onları kalkanları ile geri ittirmeye çalışırken gürültünün içinde “Lord Ejder” sözcüklerini telaffuz ediyorlardı.

Alkışlar ve kapıdaki subayın gönderdiği atlılar yüzünden, Meilan’ın bir düzine kadar Tear lordu eşliğinde, mızraklarının arka ucunu savura savura yol açan elli Taşın Savunucusu’nun arkasında belirmesi sürpriz olmadı. Gri saçlı, güzel çizgili ipekten, yeşil saten kolağızlı ceketi içinde incecik duran Yüksek Lord, eyerinin üzerinde, yürümeye başladığı anda at üzerine konan ve ona komuta etmesi öğretilen birinin dik sırtlı rahatlığı içinde oturuyordu. Yüzündeki teri ve eşlikçilerinin birini ezmesi olasılığını görmezden geliyordu. İkisi de önemsiz rahatsızlıklardı ve muhtemelen yüzündeki teri daha büyük bir rahatsızlık sayardı.

Eianrod’a gelen pembe yanaklı küçük lord olan Edorion da eşlikçilerin arasındaydı, ama eskisi kadar tombul olmadığından kırmızı çizgili ceketi üzerine bol geliyordu. Rand’ın tanıdığı tek diğer kişi, yeşil tonlarına

bürünmüş, geniş omuzlu adamdı; hatırladığı kadarıyla Taş'tayken Mat ile kart oynayanlardan biriydi Reimon. Diğerleri genellikle daha yaşlı adamlardı. Yararak geçtikleri kalabalığa Meilan'dan daha fazla dikkat etmiyorlardı.

Rand başını salladığında Kızlar Meilan'ın geçmesine izin verdiler, ama arkasından kapanarak diğerlerinin yolunu kestiler; Yüksek Lord başta bunu fark etmedi. Fark ettiği zaman kara gözleri öfkeyle yanmaya başladı. Rand'ın Tear Taşı'na geldiği ilk zamanlardan beri sık sık öfkeleniyordu Meilan.

Tearlının gelişi ile gürültü dinmeye başladı ve Meilan eyerinin üzerinden katı katı eğilerek Rand'a selam verirken, donuk bir mırıltıya dönüşmüştü. Adamın bakışları bir an Aviendha'ya kaydı, ama sonra tıpkı Mızrağın Kızları gibi onu da görmezden gelmeye karar verdi. "Işık sizi aydınlatsın, Lord Ejder. Cairhien'e hoş geldiniz. Köylüler için özür dilemeliyim, ama şehre şimdi gireceğinizden haberim yoktu. Bilseydim yollar temizlenirdi. Yenidendoğan Ejder'e layık, ihtişamlı bir karşılama hazırlatacaktım sizin için."

"Gerektiği gibi karşılandım," dedi Rand ve diğer adam gözlerini kırpıştırdı.

"Siz nasıl isterseniz, Lord Ejder," diye devam etti adam bir an sonra, ama sesinden anlamadığı anlaşılıyordu. "Kraliyet Sarayı'na kadar bana eşlik edebilirseniz, küçük bir kutlama ayarlattım. Önceden haberim olmadığından, korkarım gerçekten de küçük, ama bunun bile..."

"Ne ayarlamışsanız yeterli olur," diye araya girdi Rand ve yanıt olarak küçük bir eğilme ve zayıf, yağlı bir gülümseme aldı. Adam şimdi pür yaltaklanma kesilmişti ve bir saat içinde, burnunun dibine sokulan gerçekleri anlayamayacak kadar beyinsiz biri ile konuşuyormuş gibi davranmaya başlayacaktı, ama hepsinin altında, gözlerinde parıl parıl yanan, ama Rand'ın görmediğine inandığı bir horgörü ve nefret yatıyordu. Horgörü, çünkü Rand bir lord değildi... Meilan'ın anladığı şekliyle, doğum hakkı itibarıyla değil... ve nefret, çünkü Rand gelmeden önce yaşam ya da ölüm dağıtma gücü Meilan'daydı ve pek az eşiti vardı ve hiç üstü yoktu. Ejder Kehanetleri'nin bir gün gerçekleşeceğine inanmak bir şeydi; gerçekleştiğini ve onların yüzünden kendi gücünün azaldığını görmek bambaşka bir şey.

Rand Sulin'in, Asmodean ile Pevin'in sancağının arkasından diğer Tear lordlarının atlarını yaklaştırmasına izin vermesini sağlamadan önce bir anlık

kargaşa oldu. Meilan Savunuculara yine yol açtıracak oldu, ama Rand sertçe Kızların arkasından gelmelerini emretti. Askerler, miğferlerinin siperleri altında yüzleri değişmeden itaat ettiler, ama beyaz tüylü subayları başını iki yana salladı ve Yüksek Lord yüzüne tahammülkâr bir gülümseme kondurdu. Kalabalığın Kızların önünde kendiliğinden açıldığını görünce, o gülümseme yok oldu. Onların yolu sopalarla açmak zorunda kalmamasını, Aiellerin vahşilikleri ile kazandıkları üne bağladı ve Rand yanıt vermeyince kaşlarını çattı. Rand bir şeyi kafasına not etti. Tearlılar gruba katıldıktan sonra tezahüratlar bir daha yükselmemişti.

Cairhien Kraliyet Sarayı şehrin en yüksek tepesini kaplamıştı tam ortada, kare, karanlık ve devasaydı. Aslında, kat kat Saray ve taş yüzlü terasların altında bir tepe olduğunu anlamak zordu. Ne uzun, revaklı yürüyüş yolları, ne yerden epey yüksekteki yüksek, dar pencereleri, ne de gittikçe yükselen eşmerkezli karelerin içine özenle yerleştirilmiş gri, basamaklı kuleler yapının katılığını yumuşatıyordu. Cadde, büyük, bronz kapılara doğru çıkan geniş bir rampaya dönüştü. Ötedeki dev meydan, mızraklarını eğmiş, heykel gibi duran Tearlı asker sıraları ile çevrilmişti. Meydana bakan taş balkonlarda daha fazlası duruyordu.

Kızlar belirince safların arasından bir mırıltı geçti, ama bağırışlarla hemen bastırıldı, “Tüm övgüler Yenidendoğan Ejder’e! Tüm övgüler Yenidendoğan Ejder’e ve Tear’a! Tüm övgüler Yenidendoğan Ejder’e ve Yüksek Lord Meilan’a!” Meilan’ın yüzündeki ifadeye bakılırsa, bağırışların kendiliğinden yükseldiğini sanırdınız.

Kara giysili hizmetkârlar Rand’ın Saray’da gördüğü ilk Cairhienliler oldu ve o yüksek eyer kaşından bacağını aşırır, eyerinden aşağı kayarken, altın işlemeli taslar ve beyaz keten havlular ile koşturdular. Başkaları yaklaşıp dizginleri aldı. Rand, yüzünü ve ellerini serin suyla yıkama bahanesi ile Aviendha’yı kendi başına attan inmeye bıraktı. Ona yardım etmeye kalksa, ikisi birden taşların üzerine dümdüz devrilirdi.

Sulin, Rand öyle bir şey istemediği halde, kendisine ek olarak yirmi Kızı eşlikçi seçti. Rand bir yandan kadın bütün mızrakları yanında tutmaya karar vermediği için memnun olmuştu. Diğer yandan, seçilen yirmi kişinin arasında Enaila, Lamelle ve Somara’nın olmamasını diliyordu. Ona fırlattıkları düşünceli bakışlar... özellikle de, kendisinden neredeyse yirmi yaş büyük, koyu kızıl saçlı, ince, güçlü çeneli bir kadın olan Lamelle’inkiler... güven verircesine gülümserken dişlerini gıcırdatmasına sebep oldu. Bir şekilde Aviendha, arkasından onlarla ve Sulin’le konuşmayı

başarmış olmalıydı. *Kızlar hakkında hiçbir şey yapamıyor olabilirim,* diye düşündü sertçe, jete havluyu hizmetkâr adamlardan birine geri fırlatırken, *ama* Car’a’carn *olduğumu öğrenmeyen tek bir Aiel kadın kalırsa kavrulayım!*

Diğer Yüksek Lordlar onu avluya tırmanan geniş, gri basamakların dibinde karşıladılar. Hepsi rengârenk ipek ceketlere, saten çizgilere ve gümüş işlemeli çizmelere bürünmüştü. Meilan gidene kadar hiçbirinin onun gittiğinden haberi olmadığı açıktı. Böyle tombul biri için tuhaf bir şeklide aylak görünen, patates suratlı Torean, endişe içinde parfümlü mendilini kokladı. Yağlı sakalı kel kafasını daha da vurgulayan Gueyam, küçük salamlar boyundaki yumruklarını sıktı ve Rand’a eğilirken bile öfkeli bakışlarını Meilan’dan ayırmadı. Simaan’ın keskin burnu öfkeyle titriyor gibiydi; Tear’da nadir görülen mavi gözlere sahip Maraconn ince dudaklarını öyle bastırmıştı ki, ağzı tamamen kaybolmuş gibi görünüyordu; Hearne’ın dar yüzünde gülücükler açmıştı, ama bilinçsizce, öfkelendiği zaman hep yaptığı gibi kulak memesini çekiştiriyordu. Yalnızca, kılıç kadar ince Aracome duygularını belli etmiyordu, ama o hep öfkesini alevler içinde patlamaya hazır olana kadar gizlerdi.

Kaçırılamayacak kadar iyi bir fırsattı. Rand, verdiği dersler için sessizce Moiraine’e teşekkür ederek... bir aptala çelme takmak, yumruk atıp yere devirmekten daha kolaydır, demişti... sıcak bir tavırla Torean’ın tombul elini yakaladı, Gueyam’ın kalın omzuna şaplak attı, Hearne’ın gülümsemesine yakın dostlara yakışacak kadar sıcak bir gülümseme ile karşılık verdi ve Aracome’a anlamlı görünen bir bakışla, sessizce başını salladı. Simaan ile Maraconn’u, kış ortası göletleri kadar düz ve soğuk birer bakıştan sonra görmezden geldi.

Adamların bakışlarının kaçması ve yüzlerinin düşünceler içinde gerilmesini izlemek dışında şimdilik yapacak başka bir şey yoktu. Onlar hayatları boyunca *Daes Dae’mar*’ı, Evler Oyunu’nu oynamıştı ve kalkmış bir kaştan ya da bir öksürükten ciltler dolusu yorum çıkarabilecek Cairhienlilerin arasında olmak duyarlılıklarını artırmıştı. Her adam, Rand’ın kendisine karşı dostça davranması için hiç sebep olmadığını biliyordu; ama her biri, kendisine sunulan selamın bir başkasına sunulan gerçek bir selamı saklamak için olup olmadığını merak ediyordu. En endişeli görünenler Simaan ile Maraconn idi, ama diğerlerinin ikisine doğrulttukları bakışlar hepsinden daha şüpheliydi. Belki asıl örtmece Rand’ın soğukluğu idi. Ya da belki böyle düşünmelerini istemişti.

Rand kendi hesabına, Moiraine'in ve Thom Merrilin'in onunla gurur duyacağını düşünüyordu. Bu yedi adamın hiçbiri şu anda aktif olarak aleyhine entrika çeviriyor olmasa bile... ki Mat'in bile bunun üzerine iddiaya gireceğini sanmıyordu... o konumdaki adamlar fark ettirmeden, planlarını bozmak için çok şey yapabilirdi ve bunu, başka sebep olmasa bile, sırf alışkanlıktan yaparlardı. Ya da fırsatları olsa yaparlardı. Hepsinin dengesini bozmuştu Rand. Bu şekilde kalmalarını sağlayabilirse, birbirlerini izlemekle ya da karşılığında onlar tarafından izlenmekle, Rand'ı rahatsız edemeyecek kadar meşgul olacaklardı. Hatta, işlerin neden onun istediğinden farklı bir şekilde yapılması gerektiğine dair yüz ayrı sebep bulmadan itaat bile edebilirlerdi ona. Eh, onlardan çok şey bekliyor olabilirdi.

Asmodean'ın alaylı bakışlarını görünce hissettiği tatmin soldu. Aviendha'nın şaşkın bakışları daha kötüydü. Kız Tear Taşı'na gelmişti; bu adamların kim olduğunu, Rand'ın onları buraya neden gönderdiğini biliyordu. *Ne yapmam gerekiyorsa onu yapıyorum*, diye düşündü ekşi ekşi ve düşüncenin bahaneye benzememiş olmasını diledi.

"İçeriye," dedi niyetlendiğinden daha keskin bir sesle ve yedi Yüksek Lord aniden onun kim ve ne olduğunu hatırlamış gibi yerlerinden sıçradılar.

Rand basamakları tırmanırken çevresine doluşmaya çalıştılar, ama Kızlar çevresine katı bir çember örerek yolu gösteren Meilan dışında kimsenin yaklaşmasına izin vermediler. Yüksek Lordlar, Asmodean ve daha düşük lordlarla beraber arkadan takip ettiler. Aviendha yakınında kaldı elbette. Sulin diğer yanında, Somara, Lamelle ve Enaila hemen arkasında yürüyordu. Zorlanmadan uzanıp sırtına dokunabilirlerdi. Rand, Aviendha'ya suçlar bir bakış fırlattı ve kız kaşlarını öyle sorgular bir tavırla kaldırdı ki, neredeyse kızın bütün bunlarla hiç ilgisinin olmadığını düşünecekti. Neredeyse.

Sarayın koridorları; siyah üniformalı hizmetkârlar dışında boştu ve onlar da Rand geçerken göğüsleri dizlerine gelecek kadar eğildi ya da dizleri yere değecek kadar reverans yaptı, ama Büyük Güneş Salonu'na girdiği zaman Cairhien asillerinin Saray'dan tamamen çıkarılmadığını keşfetti.

"Yenidendoğan Ejder geliyor," diye ilan etti. Yükselen Güneş işlemeli dev, yaldızlı kapıların hemen içinde duran beyaz saçlı adam. Kırmızı ceketine, mavi renkli altı kollu yıldızlar işlenmişti ve Cairhien'de geçirdiği günlerden sonra üzerine biraz bol gelen ceket, Meilan Evi'nde önde gelen

hizmetkârlardan biri olduğunu gösteriyordu. “Lord Ejder Rand al’Thor’a selam olsun. Tüm övgüler Lord Ejder’e.”

Oda, elli adım yüksekteki köşeli tonozlu tavanına kadar bir kükreme ile doldu. “Lord Ejder Rand al’Thor’a selamlar olsun! Tüm övgüler Lord Ejder’e! Işık Lord Ejder’i aydınlatsın.” Kükreme ile karşılaştırılınca, ardından gelen sessizlik iki kat daha sessiz geldi.

Siyah görünecek ölçüde koyu mavi çizgili dev, mermer sütunların arasında, Rand’ın beklediğinden daha fazla Tearlı duruyordu, en güzel giysilerine bürünmüş, sivri kadife şapkalar takmış, bol, çizgili kollu ceketler, rengârenk elbiseler, dantel yakalar, girift işlemeler, inciler ya da küçük mücevherlerle süslenmiş kepler giymiş saf saf Toprağın Lordları ve Leydileri.

Cairhienliler bunların arkasındaydı, elbiselerin ya da dizlere kadar ceketlerin göğsündeki renkli çizgiler dışında, koyu renklere bürünmüşlerdi. Asilin göğsünde, Ev renginde ne kadar çok çizgi varsa, konumunun o kadar yüksek olduğunu gösteriyordu; ama boyunlarından bellerine, hatta dizlerine kadar renkli çizgilerle bezenmiş erkek ve kadınlar, altın yerine sarı işleme, ipek yerine yün kullanan, küçük Evlerden geldiği açık olan Tearlıların arkasında duruyorlardı. Cairhienli erkeklerin çoğu başlarını tıraşlamış ve pudralamıştı; genç erkeklerin hepsi böyle yapmıştı.

Tearlılar huzursuz, ama beklenti dolu görünüyordu; Cairhienlilerin yüzleri buzdan oyulmuş da olabilirdi. Kimin tezahürat yaptığım, kimin yapmadığını bilmenin yolu yoktu, ama Rand o haykırışların çoğunun ön sıralardan geldiğini tahmin ediyordu.

“Size burada hizmet etmek isteyen çok kişi çıktı,” diye mırıldandı Meilan, üzerine altın rengi, büyük bir Yükselen Güneş mozaiği işlenmiş mavi seramik zeminde ilerlerlerken. Ardından sessiz bir diz kırma ve eğilme dalgası geçti.

Rand homurdanmakla yetindi. Ona hizmet etmek mi istiyorlardı? Bu düşük asillerin, Cairhien’de ele geçirdikleri mülklerle büyümek istediğini anlamak için Moiraine’e ihtiyacı yoktu. Kuşkusuz Meilan ve diğer altısı, hangi arazilerin kime dağıtılacağına dair söz vermiş olmasa bile, en azından ima etmişti.

Büyük Salon’un uzak ucunda, koyu mavi mermerden geniş bir kürsünün ortasında Güneş Tahtı duruyordu. Cairhienlilerin ölçülülüğü burada bile geçerliydi, en azından tahtlar düşünülünce. Büyük, kalın kollu sandalye yaldızlarla ve altın rengi ipekle parlıyordu, ama bir şekilde, tahta

oturan kişinin başının üzerinden görünecek, dalgalı ışınlara sahip Yükselen Güneş dışında, tamamen sade, dikey çizgilerden oluşmuş gibi görünüyordu.

Tahta oturanın o olmasının düşünüldüğünü, daha kürsüye çıkan dokuz basamağa ulaşmadan fark etmişti Rand. Aviendha da onunla birlikte kürsüye çıktı ve ozanı olarak Asmodean'ın çıkmasına da izin verildi, ama Sulin çabucak diğer Kızları kürsünün çevresine dizdi ve Kızların kayıtsızca tuttukları mızraklar Meilan ile Yüksek Lordların kalanının yolunu kesti. O Tearlı yüzlerde hayal kırıklığı belirdi. Salon öyle sessizdi ki, Rand kendi nefesini duyabiliyordu.

"Bu başka birine ait," dedi sonunda. "Dahası, böyle sert bir koltuğu tercih etmeyecek kadar uzun süredir eyerde oturuyorum. Bana rahat bir sandalye getirin."

Şok dolu bir sessizlik oldu, sonra Salon'dan bir mırıltı geçti. Aniden Meilan'ın yüzünde öyle meraklı bir bakış belirdi ve öyle çabucak bastırıldı ki, Rand neredeyse kahkaha atacaktı. Büyük olasılıkla Asmodean adam konusunda haklıydı. Asmodean'ın kendisi de Rand'dan zar zor gizlediği bir merakla izliyordu.

Birkaç dakika sonra yıldız işlemeli ceketi giyen adam nefes nefese geri döndü. Arkasındaki iki siyah üniformalı Cairhienli ipek kaplı yastıklarla dolu yüksek sırtlı bir sandalye taşıyordu. Beyaz saçlı adam Rand'a endişeli bakışlar fırlatarak sandalyenin nereye yerleştirileceğini gösterdi. Sandalyenin ağır bacaklarında ve sırtında yaldızlı dik çizgiler uzanıyordu, ama Güneş Tahtı'nın yanında önemsiz görünüyordu.

Üç hizmetkâr eğilerek uzaklaşır, her adımda iki büklüm olurken, Rand yastıkların çoğunu bir kenara fırlattı ve Seanchan mızrağını dizlerine yatırarak minnetle oturdu. Ama içini çekmemeye dikkat etti. Aviendha onu fazla dikkatle izliyordu ve Somara'nın bir ona, bir Rand'a bakması Rand'ın kuşkularını doğruluyordu. Ama Aviendha ve *Far Dareis Mai* ile ne tür sorunlar yaşıyor olursa olsun, çoğu sözlerini heves ve heyecanla bekliyordu. *En azından "kurbağa" dediğimde onlar sıçrarlar,* diye düşündü. Bundan hoşlanmayabilirlerdi, ama yaparlardı.

Moiraine'in yardımıyla, burada neler yapması gerektiğini çıkarmıştı. Bazılarının doğru olduğunu, daha kadın önermeden biliyordu. Somara'ya işaret vermeye hazır bekleyen Aviendha yerine Moiraine'in burada olması ve gerektiğinde kulağına fısıldaması iyi olurdu, ama beklemenin anlamı yoktu. Kuşkusuz şehirdeki her Tearlı ve Cairhienli asil buradaydı.

“Cairhienliler neden arkada duruyor?” dedi yüksek sesle ve asil kalabalığı şaşkın şaşkın bakışarak kıpırdandı. “Tearlılar yardım etmeye geldi, ama bu, Cairhienlilerin burada arkada kalması için sebep değil. Herkes konuma göre sıralansın. Herkes.”

En çok şaşıran Tearlılar mıydı, yoksa Cairhienliler mi, belli değildi; ama Meilan ile arkasındaki altı kişi dillerini yutacaklarmış gibi duruyorlardı. Ağır yanan Aracome bile bembeyaz kesilmişti. Çizmeler sürünerek ve etekler yana çekilerek, her iki yandan buz gibi bakışlarla emredilen yapıldı. Sonunda ön safta yalnızca göğüsleri çizgili erkekler ve kadınlar kaldı ve ikinci sırada yalnızca birkaç Tearlı vardı. Kürsünün dibinde bekleyen Meilan ile arkadaşlarına, çoğunun saçları grileşmiş, hepsi boyunlarından dizlerine dek çizgilerle kaplı, iki kat fazla Cairhienli lord ve leydi katıldı, ama belki de “katılmak” doğru sözcük değildi. İki ayrı grup halinde, birbirlerinden tam üç adım uzakta duruyorlardı ve birbirlerine bakmaktan öyle dikkatli bir şekilde kaçınıyorlardı ki, yumruklarını sallayarak bağırsalar da aynı etkiyi bırakırdı. Bütün gözler Rand’ın üzerindeydi ve Tearlılar öfke içindeyse, Cairhienliler hâlâ buz gibiydi ve onu süzen gözlerde yalnızca birkaç çözülme işareti vardı.

“Cairhien üzerinde dalgalanan sancakları gördüm,” diye devam etti Rand, hareketlilik dindiği zaman. “Bu kadar çok Tear Hilali dalgalanması güzel. Tearlıların tahılı olmasaydı, Cairhien’de sancak kaldıracak kimse kalmazdı ve Tearlıların kılıçları olmasaydı, bu şehrin hayatta kalan asilleri ve sıradan sakinleri Shaidolara itaat etmeyi öğreniyor olurdu. Tear bu onuru kazandı.” Bu Tearlıların şişinmesini sağladı elbette, sert baş sallamalar ve daha da sert gülümseler getirdi, ama biraz önceki yorumun hemen arkasından gelmesi Yüksek Lordları şaşırtmıştı kuşkusuz. Aynı sebepten, kürsünün dibindeki Cairhienliler de kuşkulu kuşkulu bakışıyorlardı. “Ama kendi adıma bu kadar çok sancağa ihtiyacım yok. Tek bir Ejder sancağı kalsın, yaklaşan herkesin görebilmesi için şehrin en yüksek kulesinin tepesinde, ama kalanı indirilsin ve yerine Cairhien bayrakları asılsın. Burası Cairhien ve Yükselen Güneş gururla dalgalanmalı ve dalgalanacak. Cairhien’in kendi onuru var ve bu onuru koruyacak.”

Oda bir kükreme ile öyle aniden patladı ki, Kızlar mızraklarını kaldırdı. Kükreme duvardan duvara yankılandı. Sulin bir anda Kız el konuşması yapmaya başladı, ama kaldırılan peçelerin yarısı inmişti bile. Cairhien asilleri de sokaklardaki insanların yaptığı kadar yüksek sesle tezahürat yapıyorlardı, bayram zamanında Önkapılıların yaptığı gibi dans ediyor,

kollarını sallıyorlardı. Kargaşa içinde sessizce bakışma sırası Tearlılara gelmişti. Öfkeli görünmüyorlardı. Meilan bile başka her şeyden çok kararsız görünüyordu, ama yanlarındaki, biraz önce soğuk bir vakar içinde duran, konum sahibi lordların ve leydilerin şimdi dans etmesini ve Lord Ejder'in adını bağırmasını, o da Torean ve diğerleri kadar büyük bir şaşkınlık içinde izliyordu.

Rand, iki grubun da sözlerinden ne anladığını bilmiyordu. Özellikle de Cairhienlilerin, söylediğinden fazlasını duymalarını beklemişti kesinlikle ve belki bazılarının tam da söylediği kadarını kastettiğini anlamasını beklemişti, ama hiçbir şey onu bu gösteriye hazırlamamıştı. Cairhienlilerin ölçülülüğü tuhaf bir şeydi, biliyordu ve zaman zaman beklenmedik cesaret gösterileri ile karışıktı. Moiraine, ona her şeyi öğretmek konusunda bu kadar ısrarlı olmasına rağmen bu konuda ağzı sıkı davranmıştı; en fazla, ölçülülükleri bozulursa, bunu şaşırtıcı bir şekilde yapacaklarını söylemişti. Gerçekten de şaşırtıcı.

Sonunda tezahüratlar bittiği zaman, sadakat yeminleri başladı. İlk diz çöken Meilan oldu Işık adına, kurtulma ve yeniden doğma umudu adına sadakatle hizmet ve itaat etmeye yemin ederken yüzü gergindi; eski bir yemin biçimiydi ve Rand, bazılarını yemini tutmaya zorlayacağını umuyordu. Meilan, ekşi ekşi yüzünü buruşturduğunu saklamak için sakalını sıvazlayarak Seanchan mızrağının ucunu öptükten sonra yerini Leydi Colavaere aldı. Orta yaşlarında, oldukça güzel bir kadındı, Rand'ın elleri arasına yerleştirdiği ellerinin üzerine koyu fildişi rengi danteller dökülüyordu ve elbisesi, yüksek yakasından dizlerine dek yatay çizgilerle kaplıydı. Yeminini berrak, kararlı bir sesle ve Rand'ın Moiraine'den işitmeye alıştığı ezgili bir aksanla etti. Kara gözlerinde, yine Moiraine'de gördüğü tartan, ölçen bakışlar vardı, özellikle de diz kırıp basamakları inmeden önce Aviendha'yı süzerken. Yerini Torean aldı ve terleyerek yemin etti. Sonra derine çökmüş, delici gözlere sahip, uzun, daha çok griye dönmüş saçlarının önünü tıraşlamış birkaç yaşlı adamdan biri olan Lord Dobraine geldi. Sonra Aracome, sonra...

Tören sürer, hepsi teker teker gelir, emrettiği gibi Cairhienlilerin arkasından Tearlılar, onların arkasından Cairhienliler yemin ederken, Rand sabırsızlanmaya başladı. Bütün bunlar gerekliydi, Moiraine öyle demişti... ve kafasındaki, Lews Therin'e ait olduğunu bildiği ses de onaylamıştı... ama ona göre yalnızca gecikmesine yol açıyordu. Cairhien'i güvenli kılma çalışmalarına başlamak için, yalnızca yüzeyde de olsa, sadakatlerine sahip

olmalıydı ve Sammael'in üzerine gitmeden önce en azından bu başlangıç yapılmalıydı. *Ve bunu yapacağım! Çalılıkların arasından ayak bileklerimi biçmesine izin veremeyecek kadar çok işim var daha! Ejder'i yerinden kaldırmanın ne demek olduğunu öğrenecek!*

Önüne gelenlerin diz çöker, sadakat yeminleri ederken neden terlemeye ve dudaklarını yalamaya başladığını anlamadı. Ama kendi gözlerinde yanan soğuk ateşi göremiyordu.

47
Bir Geminin Bedeli

Nynaeve sahah banyosunu bitirdi, kurulandı ve gönülsüzce ipek bir iç etekliği giydi. İpek keten kadar serin değildi ve güneş daha yeni doğmuş olsa da, arabanın sıcaklığı kavurucu bir gün olacağını gösteriyordu. Dahası, o şey öyle derin kesilmişti ki, yanlış nefes alsa ayak bileklerine kadar ineceğinden korkuyordu. En azından, çıkardığı iç etekliği gibi terle ıslanmış değildi.

Uykuları rahatsız edici düşlerle doluydu, Moghedien'le ilgili olanlar uyanmasına, doğrulup dimdik oturmasına sebep olmuştu... ve bunlar uyanmadığı düşlerden daha iyiydi... Birgitte'in ona oklar fırlattığı ve *ıskalamadığı* düşler, Haberci'nin takipçilerinin sirkte isyan çıkardığı, hiç gemi gelmediği için sonsuza dek Samara'da kısılı kaldıkları, Salidar'a gidip Elaida'yı her şeyin başında buldukları düşler. Ya da Moghedien'i Salidar'da buldukları. O düşlerden birinden ağlayarak uyanmıştı.

Hepsi endişeleri yüzündendi elbette ve bu doğaldı. Burada kamp kurdukları üç gece boyunca hiç gemi görünmemişti, üç günü ter içinde, o lanet duvar parçası önünde gözleri bağlı geçirmişti. Moghedien'in onları bulmaya yaklaşıp yaklaşmadığı endişesi olmasa bile, bu kadarı da herkesin sinirini bozmaya yeterdi. Ama diğer yandan, sırf kadının bir sirkte kaldıklarını biliyor olması, onları Samara'da bulacağı anlamına gelmiyordu. Dünyada, buraya toplananlar dışında başka sirkler vardı. Ama neden endişelenmeye gerek olmadığına dair gerekçeler düşünmek, endişelenmemekten daha kolaydı.

Ama neden Egwene hakkında endişeleneyim ki? Yarılmış bir dal parçasını lavabonun üzerindeki küçük, tuz-soda tasına batırarak dişlerini şiddetle ovmaya başladı. Egwene hemen hemen her düşte belirmiş, dırdır

edip durmuştu, ama Egwene'in düşlerine nasıl girdiğini anlamıyordu Nynaeve.

Aslında, bu sabah canının sıkkın olmasının tek sebebi endişe ve uyku yoksunluğu değildi. Diğer sebepler de böyle önemsiz şeylerdi, ama hepsi gerçekti. Ayakkabınızın içine girmiş taş, başınızın kesilmesi ile karşılaştırıldığında küçük gelir, ama taş oradaysa ve celladın baltası asla gerçekleşmeyebilecekse...

Kendi yansımasından kaçınmak imkânsızdı ve saçları doğru düzgün örülmek yerine, serbestçe omuzlarına sarkıyordu. Ne kadar fırçalarsa fırçalasın bakır kırmızısı renk asla daha az iğrenç olmuyordu. Arkasındaki yatağa mavi bir elbise serilmiş olduğunu çok iyi biliyordu. Bir Tenekeci kadının bile gözlerini kırpıştırmasına sebep olacak ölçüde mavi ve çengele asılı kırmızı elbise kadar alçak kesimli. Bu üzerine zar zor tutunan iç etekliği giymek zorunda kalmasının sebebi buydu. Valan Luca'ya göre o elbiselerden bir tanesi yeterli değildi. Clarine parlak sarı iki elbise üzerinde daha çalışıyordu ve çizgiler eklenmesinden bahsediliyordu. Nynaeve çizgi lafı duymak istemiyordu.

En azından adam renk seçmeme izin verebilirdi, diye düşündü, yarılmış dal parçasını öfkeyle kullanarak. Ya da Clarine. Ama hayır, adamın kendi fikirleri vardı ve hiç sormamıştı. Valan Luca değil. Adamın seçtiği renkler bazen yaka açıklığını unutturuyordu ona. *Suratına fırlatmalıydım!* Ama bunu yapmayacağını biliyordu. Birgitte hiç kızarmadan o elbiselerin içinde gösteriş yapıyordu. Kadın, hakkında anlatılan hikâyelerdekine *hiç* benzemiyordu! Sırf Birgitte giydi diye o aptal elbiseyi itiraz etmeden giyeceğinden değil. O kadınla hiçbir şekilde yarışmıyordu. Yalnızca... "Bir şeyi yapmak zorundaysan," diye hırladı dal parçasının üzerinden, "bir an önce alışsan daha iyi."

"Ne dedin?" diye sordu Elayne. "Konuşacaksan onu ağzından çıkar lütfen. Yoksa ses iğrenç oluyor."

Nynaeve çenesini silerek dik dik omzunun üzerinden baktı. Elayne kendi dar yatağının üzerine oturmuş, bacaklarını çekmiş, siyaha boyalı saçlarını örüyordu. Her yerine payetler dikilmiş beyaz pantolonunu giymişti bile ve boynunda fırfırlar bulunan kar beyazı ipek bluzu fazlasıyla inceydi. Payet kaplı beyaz ceketi yanında duruyordu. Beyaz. Onun da gösteri için iki takım giysisi vardı ve üçüncüsü de dikilmekteydi. Tam olarak sade denemese de, hepsi bembeyazdı. "O şekilde giyineceksen, Elayne, o şekilde oturmamalısın. Hiç terbiyeli olmuyor."

Diğer kadın surat asarak dik dik baktı, ama terlikli ayaklarını yere indirdi. Ve çenesini o kibirli tavrıyla kaldırdı. “Belki bu sabah kasabaya doğru bir yürüyüşe çıkarım,” dedi soğuk soğuk, örgü üzerinde çalışmaya devam ederek. “Bu araba... boğucu oldu.”

Nynaeve ağzını çalkalayıp lavaboya tükürdü. Yüksek sesle. Araba her geçen gün kesinlikle daha dar geliyordu. Belki gerçekten de olabildiğince gözlerden uzakta kalmaları gerekiyordu... bu kendi fikriydi, pişman olmaya başladığı bir fikir... ama bu artık saçma olmuştu. Gösteri yaptıkları zamanlar hariç devamlı arabada Elayne ile kapalı kaldıkları üç gün üç hafta gibi gelmişti. Ya da üç ay. Daha önce Elayne’in ne kadar ekşi bir dili olduğunu hiç fark etmemişti. Bir gemi gelmek zorundaydı. Herhangi türden bir gemi. Bugün gelecek bir gemi için tuğla sobaya gizlediği tüm parayı, tüm mücevherleri, her şeyi verirdi. “Eh, bu dikkat çekmezdi, değil mi? Ama belki biraz egzersiz faydalı olabilirdi. Ya da belki o pantolonun kalçalarına bu şekilde yapışması.”

Mavi gözler alevlendi, ama Elayne’in çenesi havada, sesi soğuk kaldı. “Dün gece rüyamda Egwene’i gördüm ve Rand ile Cairhienliler arasında neler olduğuna ek olarak... *senin* umurunda olmasa bile, ben orada neler olduğu konusunda endişeleniyorum... ek olarak, senin çığlıklar atan bir cadıya dönüştüğünü söyledim. Aslında ona katıldığımdan değil. *Ben* olsam balık satıcısı derdim.”

“Şimdi beni dinle, seni kötü huylu küçük şımarık! Eğer sen...” Nynaeve öfkeyle bakmaya devam ederek ağzını kapattı ve derin derin nefes aldı. Bir çabayla ses tonunu indirdi. “Sen de mi Egwene’i düşledin?” Elayne sertçe başını salladı. “Ve Rand ile Cairhienlilerden mi bahsetti?” Genç kadın abartılı bir çileden çıkmışlık gösterisi ile gözlerini yuvarladı ve saçlarını örmeye devam etti. Nynaeve elini bir tutam bakır saçı bırakmaya zorladı, kendini Andor’un lanet olası Kız-Veliahtı’na biraz görgü öğretmeyi düşünmekten alıkoymaya çalıştı. Yakın zamanda bir gemi bulmazlarsa... “Bacaklarını şimdikinden de fazla sergilemek dışında bir şeyler düşünebiliyorsan, Egwene’in benim düşlerime de girdiği ilgini çekebilir. Rand’ın dün Cairhien’de büyük bir zafer kazandığını söyledi.”

“Ben bacaklarımı sergiliyor olabilirim,” diye havladı Elayne, yanakları benek benek kızararak, “ama en azından şeylerimi açmıyorum... Sen de onu düşledin?”

Gördüklerini karşılaştırmak uzun sürmedi, ama Elayne yılansı bir dil kullanmaya devam etti; Nynaeve’in Elayne’e bağırmaya kesinlikle hakkı

vardı ve Elayne muhtemelen Rand'ın önünde, daha azıyla olmasa bile payetli kostümü ile geçit yapmayı düşlüyordu. Basit dürüstlük söyletmişti bunu ona. Buna rağmen, Egwene'in düşlerinde ikisine de aynı şeyi söylediği hemen ortaya çıktı ve bu şüpheye pek az yer bıraktı.

“Gerçekten orada olduğunu söyleyip duruyordu,” diye mırıldandı Nynaeve. “Ama ben yalnızca düşün bir parçası olduğunu düşünmüştüm.” Egwene, düşte biri ile konuşmanın mümkün olduğunu sık sık söylemişti, ama kendisinin yapabildiğini hiç söylememişti. “Neden inanacaktım ki? Demek istediğim, Rand'ın sonunda Seanchan işi bir mızrak taşımaya başladığını söyledi. Bu inanılmaz bir şey.”

“Elbette.” Elayne sinirli sinirli tek kaşını kaldırdı. “Cerandin ile *s'redit*'lerini bulmak kadar inanılmaz. Başka Seanchan mülteciler olmalı, Nynaeve, muhtemelen arkada bıraktıkları en önemsiz şeyler mızraklar.”

Kadın neden dikensiz tek bir şey söyleyemiyordu? “*Senin* ne kadar inandığını fark ettim.”

Elayne örgüsünü omzunun üzerinden arkaya fırlattı, sonra tepeden bakarak başını bir daha arkaya attı. “Umarım Rand iyidir.” Nynaeve burnunu çekti; Egwene ayağa kalkmadan önce günlerce dinlenmesi gerekeceğini söylemişti, ama Rand Şifa görmüştü. Diğer kadın devam etti: “Kimse kendini fazla zorlamaması gerektiğini öğretmedi ona. Çok fazla çekerse ya da yorgunken örerse Güç'ün onu öldürebileceğini bilmiyor mu? Bu kadarı bizim kadar onun için de geçerli.”

Demek konuyu değiştirmek istiyordu, öyle mi? “Belki de bilmiyor,” dedi Nynaeve tatlı tatlı, “çünkü erkekler için bir Beyaz Kule yok.” Bu aklına başka bir şey getirdi. “Sence gerçekten Sammael miydi o?”

Elayne dilinde bir paylama ile kalakaldı ve yan yan, öfkeyle ona baktı. Sonra aksi bir tavırla, derin derin nefes aldı. “Bizim için pek fark etmez, değil mi? Biz yüzüğü tekrar kullanmayı düşünüyor olmalıyız. Egwene ile buluşmaktan daha fazlası için. Öğrenecek çok şey var. Ne kadar fazla öğrenirsem, daha öğrenmem gereken çok şey olduğunu o kadar iyi anlıyorum.”

“Hayır.” Nynaeve onun *ter'angreal* yüzüğü hemen çıkarıp kullanmasını beklemiyordu, ama düşünmeden tuğla sobaya doğru bir adım geriledi. “İkimiz için de, onunla buluştuğumuz zamanlar dışında, *Tel'aran'rhiod*'a başka yolculuk yok.”

Elayne fark etmemiş görünerek sözlerine devam etti. Nynaeve kendi kendine konuşmuş gibiydi. “Yönlendirmemiz gerekmiyor ki... Böylece

kendimizi ele vermeyiz.” Nynaeve’e bakmadı, ama sesinde keskin bir tını vardı. Dikkatli olurlarsa Güç kullanabileceklerini savunuyordu. Nynaeve’e göre, o sırtını döndüğünde Elayne tam olarak bunu yapıyordu. “Bu gece içimizden biri Taşın Yüreği’ni ziyaret ederse, iddiaya girerim Egwene de orada olur. Düşünsene, eğer *biz* onunla *onun* düşlerinde konuşabilirsek, artık Moghedien ile *Tel’aran’rhiod*’da karşılaşmak hakkında endişelenmemize gerek kalmaz.”

“Demek öğrenmenin o kadar kolay olduğunu düşünüyorsun, öyle mi?” diye sordu Nynaeve kuru kuru. “Öyleyse, neden şimdiye kadar öğretmedi bize? Neden o bundan önce yapmadı?” Ama içten değildi. Moghedien hakkında endişelenen kendisiydi. Elayne kadının tehlikeli olduğunu biliyordu, ama bu bir engereğin tehlikeli olduğunu bilmek gibiydi. Elayne biliyordu, ama Nynaeve ısırılmıştı. Düşler Dünyası’na girmeden iletişim kurabilmek, Moghedien’den kaçınmak gerekmese de değerli bir bilgi olurdu.

Her durumda, Elayne onu hâlâ dinlemiyordu. “Acaba kimseye söylemememiz konusunda neden bu kadar ısrar etti? Hiç mantıklı gelmiyor.” Bir an dişleri ile alt dudağını kemirdi. “Onunla bir an önce konuşmak için bir sebep daha var. O sırada bir anlamı varmış gibi gelmedi, ama benimle son konuştuğunda cümle ortasında kayboldu. Şimdi hatırlıyorum, kaybolmadan hemen önce şaşırmış ve korkmuş göründü.”

Nynaeve derin bir nefes aldı ve aniden çırpınmaya başlayan midesini bastırmak çabasıyla iki elini karnına bastırdı. Ama sesini ifadesiz tutmayı başardı. “Moghedien mi?”

“Işık, gerçekten pek hoş şeyler düşünüyorsun! Hayır. Moghedien düşlerimize girebilse, bence şimdiye dek öğrenirdik bunu.” Elayne hafifçe ürperdi; Moghedien’in ne kadar tehlikeli olduğu konusunda iyi bir fikri vardı. “Her neyse, öyle bir ifade değildi. Korktu, ama o kadar değil.”

“O zaman belki tehlike içinde değildir. Belki...” Nynaeve ellerini yanlarına inmeye zorlayarak öfkeyle dudaklarını bastırdı. Yalnız, kime öfkelendiğinden emin değildi.

Egwene ile görüştükleri zamanlar dışında yüzüğü gözden uzak bir yere kaldırmak iyi bir fikirdi. Öyleydi. Düşler Dünyası’na her girdiklerinde Moghedien’i bulabilirlerdi ve ondan uzak durmak iyiden de iyi bir fikirdi. Onun üstünlüğünü çoktan öğrenmişti. Bu fikir canını sıkıyordu, öncekinden de fazla, ama basit gerçekti.

Ama artık Egwene'in yardıma ihtiyaç duyuyor olması olasılığı vardı. Küçük bir olasılık. Moghedien'e karşı gerektiği kadar dikkatli olması, olasılığı önemsemediği anlamına gelmiyordu. Ve belki Terkedilmişlerden biri, Moghedien'in o ve Elayne'in peşine düşmesi gibi, Rand'ın peşine düşmüştü. Egwene'in Cairhien'de ve dağlarda olanlara dair anlattıkları, bir adamın diğerine, omzundaki kepeği silkelemesi için meydan okuması gibi gelmişti. Bu konuyla bir ilgisi olduğunu düşündüğünden değil. Ama Egwene...

Bazen Nynaeve'e, İki Nehir'i neden terk ettiğini unutmuş gibi geliyordu. Aes Sedai ağlarına takılan genç köylülerini korumak için. Kendisinden o kadar da küçük değildiler, yalnızca birkaç yaş, ama köy Hikmetiyken fark daha büyük görünüyordu. Elbette, Emond Meydanı'ndaki Kadın Kurulu şimdiye dek yeni bir Hikmet seçmiş olmalıydı, ama yine de Nynaeve'in köyüydü orası ve gençler hâlâ onun köylüleriydi. Ama bir şekilde, Rand, Egwene, Mat ve Perrin'i Aes Sedailerden koruma amacı, onların hayatta kalmasına yardım etmeye dönüşmüştü ve sonunda, ne zaman ve nasıl olduğunu bilmese de, bu amaç da başka gerekliliklerin altında kalmıştı. Moiraine'i yerinden etmenin en iyi yolunu bulmak için Beyaz Kule'ye girmek, Şifa öğrenmek için yakıcı bir arzuya dönüşmüştü. Aes Sedailerin insanların yaşamlarına karışmasına duyduğu nefret bile, artık bir Aes Sedai olma arzusu ile yan yana duruyordu. Gerçekten istediğinden değil, ama öğrenmek istediği şeyi öğrenmesinin tek yolu buydu. Her şey o Aes Sedai ağlarından biri kadar karışmıştı ve kendisi de dahildi buna ve nasıl kaçacağını bilmiyordu.

Ben hep olduğum gibiyim. Gerçekten *elimden geldiğince yardım edeceğim.* "Bu gece," dedi sesli olarak, "yüzüğü kullanacağım." Yatağın üzerine oturup çoraplarını çekmeye başladı. Bu sıcakta kalın yün çorap rahatsızlık veriyordu, ama en azından bedeninin bu kısmı doğru düzgün giyinmiş oluyordu. Kalın çoraplar ve sağlam ayakkabılar. Birgitte, brokar terlikler ve kesinlikle serin görünen incecik ipek çoraplar giymişti. Düşünceyi kararlılıkla aklından çıkardı. "Sırf Egwene'in *gerçekten* Taş'ta olup olmadığını görmek için. Eğer değilse, geri dönerim ve önceden belirlenmiş buluşma zamanına kadar yüzüğü bir daha kullanmayız."

Elayne gözlerini kırpmadan onu izlerken, çoraplarını gittikçe artan bir huzursuzlukla çekti. Kadın tek kelime etmedi, ama ifadesiz bakışları, Nynaeve'in yalan söylüyor olabileceğini ima ediyordu. Nynaeve'e öyle geliyordu. Uykuya dalarken yüzüğün tenine değmemesini sağlamanın çok

kolay olacağı düşüncesinin bilincinin kıyısında uçuşmuş olması da işe yaramıyordu; Egwene'in bu gece Taşın Yüreği'nde bekliyor olması için hiçbir gerçek sebep yoktu. Aslında hiç düşünmemişti... düşünce kendiliğinden gelmişti... ama oradaydı ve Elayne ile göz göze gelmeyi güçleştiriyordu. Ya Moghedien'den korkuyorsa? İtiraf etmek ne kadar canını sıksa da, mantıklıydı.

Ne gerekiyorsa yapacağım. Midesindeki kelebekleri kararlılıkla bastırdı. İç etekliğini çoraplarının üzerine attığında, sırf Elayne'in gözlerinden kaçmak için mavi elbiseyi giyip sıcak havaya çıkmaya can atıyordu.

Elayne sırtındaki küçük düğme dizisini iliklemeyi bitirirken... ve kimsenin *ona* yardım etmediğini homurdanırken, sanki pantolon giymek için yardıma ihtiyacı varmış gibi... arabanın kapısı çarpılarak açıldı ve içeriye bir sıcak hava dalgası doldu. Nynaeve irkilerek sıçradı ve düşünmeden iki eliyle göğsünü kapadı. Valan Luca yerine Birgitte arabaya girdiğinde, yakasını düzeltiyormuş gibi yaptı.

Uzun boylu kadın onunkine tıpatıp benzeyen parlak mavi ipek elbisesinin kalçalarını düzelterek, kendinden memnun bir sırıtma ile kalın, siyah örgüsünü çıplak omzunun üzerinden öne çekti. "Dikkat çekmek istiyorsan kurcalamaya zahmet etme. Zaten çok açık. Yalnızca derin derin nefes al." Nasıl yapılacağını gösterdi, sonra Nynaeve'in kaş çatmasına güldü.

Nynaeve sinirlerine hâkim olmaya çalıştı. Ama neden hâkim olacaktı, onu da bilmiyordu. Olan bitenler yüzünden vicdan azabı duymuş olduğuna inanamıyordu. Muhtemelen Gaidal Cain bu kadından kurtulduğu için seviniyordu. Ve Birgitte saçlarını istediği gibi örmeye başlamıştı. Bunun herhangi bir şeyle ilgisi olduğundan değil. "İki Nehir'de senin gibi birini tanıyordum, *Maerion.* Calle her tüccar korumasını adıyla bilirdi ve kesinlikle hiçbirinden sır saklamazdı."

Birgitte'in gülümsemesi gerildi. "Ben de senin gibi birini tanıyordum. Mathena da erkeklere tepeden bakardı, çıplak yüzerken tesadüfen onu gören birini idam ettirmişti. Hiç öpülmemişti. Ta ki, Zheres ondan bir öpücük çalana kadar. Kadının erkekleri ilk defa keşfettiğini sanırdın. Aklı başından gitti, Zheres ondan kaçmak için dağda yaşamaya başladı. Seni öpecek ilk erkeğe karşı dikkatli ol. Eninde sonunda biri çıkacaktır."

Nynaeve, yumruklarını sıkarak ona doğru bir adım attı. Ya da atmaya çalıştı. Bir şekilde Elayne ellerini kaldırarak aralarına girmişti.

“İkiniz de hemen kesin şunu,” dedi, iki kadını onlarınkine eşit bir kibirle süzerek. “Lini hep şöyle derdi: ‘Beklemek erkekleri ahıra kapatılmış ayıya, kadınları çuvala tıkılmış kedilere döndürür,’ ama siz birbirinizi tırmıklamayı hemen bırakacaksınız! Buna daha fazla tahammül etmeyeceğim!”

Nynaeve şaşkınlık içinde Birgitte’in kızardığını ve surat asarak bir özür mırıldandığını gördü. Elbette Elayne’e seslenmişti, ama özrün kendisi sürprizdi. Birgitte Elayne’e yakın kalmayı seçmişti... onun saklanması için sebep yoktu... fakat üç günden sonra sıcağın onu da Elayne kadar kötü etkilediği belli oluyordu. Nynaeve Kız-Veliaht’a en soğuk bakışını fırlatmayı tercih etti. Aynı yere tıkılmış beklerken o kendine hâkim olmayı başarmıştı... kesinlikle başarmıştı... ama Elayne’in konuşmaya hakkı yoktu.

“Şimdi,” dedi Elayne, aynı buz gibi sesi kullanmaya devam ederek, “boğa gibi içeri dalmak için bir sebebin var mı, yoksa yalnızca kapı çalmayı mı unuttun?”

Nynaeve, kediler hakkında bir şey söylemek için ağzını açtı... nazik bir hatırlatma olacaktı... ama Birgitte daha da gergin bir sesle onu engelledi.

“Thom ve Juilin kasabadan döndü.”

“Döndü mü!” diye bağırdı Nynaeve; Birgitte ona bir bakış fırlattıktan sonra Elayne’e döndü.

“Onları sen göndermedin mi?”

“Hayır,” dedi Elayne sertçe.

Nynaeve tek kelime edemeden, peşinde Birgitte ile kapıdan fırladı. Kendi kendine homurdanarak takip etmek dışında yapabileceği bir şey yoktu. Elayne, aniden emirler vermeye başlayabileceğini düşünmese iyi ederdi. Nynaeve onun erkeklere çok şey sergilediğini hâlâ unutmamıştı.

Kuru sıcak dışarıda daha da kötü geliyordu, güneş sirkin kanvas duvarının üzerinde oturuyordu hâlâ. Daha merdivenin dibine gelmeden alnından ter fışkırdı, ama bu sefer yüzünü buruşturmadı.

İki adam yemek pişirmek için yakılmış bir ateşin yanında, üç bacaklı taburelerin üzerinde oturuyorlardı. Saçları karmakarışıktı, ceketleri toprakta yuvarlanmışlar gibi pisti. Thom’un kafasına bastırdığı kumaş parçasının altından kan sızıyor, yanağını kaplayan ve uzun, beyaz bıyığını lekeleyen kuru kan tabakasının üzerinden akıyordu. Juilin’in gözünün yanında tavuk yumurtası kadar büyük, mor bir yumru vardı ve başparmak kalınlığındaki, açık renk, boğumlu değneğini kanlı bir sargı ile kabaca sarılmış elinde

tutuyordu. Kafasının arkasına yatırdığı o saçma, koni şeklindeki şapka ezilmiş görünüyordu.

Kanvas duvarların içinden gelen seslere bakılırsa at bakıcıları kafes temizleme işine girişmişti ve kuşkusuz Cerandin de *s'redit*'lerinin yanındaydı... erkeklerin hiçbiri o hayvanlara yanaşmıyordu... ama henüz arabaların çevresinde pek az hareket vardı. Petra uzun saplı piposunu tüttürerek Clarine'in kahvaltı hazırlamasına yardım ediyordu. Chavanaların ikisi beden çarpıtma sanatçısı Muelin ile birlikte bir aleti inceliyordu, diğer ikisi ise Luca'nın Sillia Cerano'nun gösterisinden aldığı altı kadın akrobattan ikisi ile konuşuyordu. Kadınlar, Murasaka soyadlı kız kardeşler olduklarını iddia ediyorlardı, ama görünüşleri ve renkleri Chavanalarınkinden de farklıydı. Brugh ile Taeric'in yanındaki, renkli ipek sabahlıklar giymiş ikiliden birinin gözleri mavi, saçları neredeyse beyazdı ve diğerinin teni de gözleri kadar karaydı. Başka herkes o günkü ilk gösteri için giyinmişti. Erkekler renkli pantolon içinde, üstleri çıplak duruyorlardı, Muelin ince kırmızı bir pantolon ve ona uygun, dar bir yelek giymişti ve Clarine yüksek yakalı, payetli, yeşil bir pantolon içindeydi.

Thom ile Juilin birkaç bakış çekti, ama neyse ki, kimse gelip iyi olup olmadıklarını sormayı gerekli bulmadı. Belki sırtlarını kamburlaştırmış, gözlerini yere dikmiş, ürkek köpekler gibi oturmaları yüzündendi. Kuşkusuz derilerini kavuracak şiddette bir fırça yiyeceklerini biliyorlardı. Nynaeve kesinlikle yapacaktı bunu.

Ama Elayne onları görünce öfkesi uçup gitti, inledi ve koşarak gidip Thom'un yanında diz çöktü. "Ne oldu? Ah, Thom, zavallı kafan. Çok acıyor olmalı. Bu benim yeteneklerimin ötesinde. Nynaeve seni içeri götürüp halleder. Thom, bu tür belalara bulaşmak için fazla yaşlısın."

Adam kızgınlıkla, bez parçasını yerinde tutarken onu uzaklaştırmaya çalıştı. "Bırak, çocuğum. Yataktan düşüp de daha kötü yaraladığım olmuştur kendimi. Bırakacak mısın?"

Nynaeve, yeterince öfkelenmiş olmasına rağmen Şifa verecek falan değildi. Yumruklarını kalçalarına dayayarak, yüzüne bir-saçmalık-istemem ya da bana-hemen-yanıt-ver bakışı oturtarak, Juilin'in karşısına geçti. "Bana söylemeden kaçıp gitmek de ne demek oluyor?" Kontrolün *kendisinde* olduğunu Elayne'e bildirmesinin zamanı gelmişti. "Gözünüze fare kaçırmak yerine gırtlağınızı kestirseydiniz, başınıza ne geldiğini nasıl bilecektik? Gitmeniz için sebep yoktu. Hiç yoktu! Gemi bulma işi halledildi."

Juilin şapkasını aklına iterek dik dik ona baktı. “Halledildi, değil mi? Bu yüzden siz üçünüz şey gibi sinsi sinsi dolaşmaya?..” Thom yüksek sesle inleyerek sallanınca sustu.

Âşık, Elayne’in endişeli çırpınmalarını, anlık bir acı olduğu ve bir baloya katılmaya hazır hissettiği itirazları ile yatıştırdıktan... ve Juilin’e, kadınların görmediğini umduğu açık olan anlamlı bir bakış fırlattıktan sonra, Nynaeve tehlikeli bakışlarını esmer Juilin’e çevirdi ve ne gibi sinsi sinsi dolaştıklarını düşündüklerini öğrenmeyi bekledi.

“Gitmemiz iyi oldu,” dedi adam bunun yerine, gergin bir sesle. “Samara, kanlı bir et parçasının çevresindeki gümüşdiken sürüsü gibi. Her sokakta Karanlıkdostlarını ve Haberci’yi Yenidendoğan Ejder’in gerçek sesi olarak selamlamaya hazır olmayanları avlayan güruhlar var.”

“Yaklaşık üç saat önce, ırmağın yakınında başladı,” diye araya girdi Thom. İçini çekerek, Elayne’in ıslak bir bez parçası ile yüzünü temizlemesine razı oldu. Onun mırıldandıklarını duymazdan gelir göründü, ki dikkate değer bir başarıydı bu, çünkü Nynaeve sevgi kadar çileden çıkmışlık da ifade edebilecek bir ses tonu ile söylenen, “aptal ihtiyar” ve “kendini öldürtmemen için birinin sana göz kulak olması gerek” sözlerini açıkça duyabiliyordu. “Nasıl başladığını bilmiyorum. Aes Sedailerin suçlandığını duydum ya da Beyazpelerinlerin, Trollocların, Seanchanlar dışında herkesin ve bu ismi bilseler onları da suçlarlardı.” Elayne’in elinin baskısı ile irkildi. “Son saat içinde, daha fazlasını öğrenemeyecek kadar fazla kişiselleştirmiştik olayı.”

“Yangınlar çıktı,” dedi Birgitte. Petra ve karısı onun bir şeyi işaret ettiğini fark etti. Ayağa kalkıp endişe içinde o tarafa baktılar. Kasaba tarafındaki kanvas duvarın üzerinde iki siyah duman bulutu yükseliyordu.

Juilin kalktı ve sert gözlerle Nynaeve’in gözlerine baktı. “Gitme zamanı. Belki Moghedien’in bizi bulmasına yetecek kadar dikkat çekeriz, ama bundan kuşkuluyum; insanlar kaçılabilecek her yöne kaçıyor. İki saat sonra iki değil, elli yangın olacak ve bir kalabalık tarafından parça parça edileceksek, ondan kaçınmanın bir faydası kalmaz. Kasabada yıkılabilecek her şeyi yıktıktan sonra sirklere döneceklerdir.”

“O ismi kullanma,” dedi Nynaeve keskin bir sesle, kaşlarını ona bakmayan Elayne’e çatarak. Erkeklere çok şey anlatmak her zaman hata olmuştu. Sorun, Juilin’in haklı olmasıydı, ama bir erkeğin bunu bilmesine izin vermek de hata olurdu. “Önerilerini düşüneceğim, Juilin. Sebepsiz yere kaçıp gitmek ve biz gittikten sonra bir geminin geldiğini öğrenmek hiç

hoşuma gitmezdi.” Adam ona delirmiş gibi baktı ve Thom, Elayne’in yarasını temizlemek için başını kıpırtısız tutmaya çalışmasına rağmen kafasını iki yana salladı, ama arabaların arasından yaklaşan bir şekil Nynaeve’i neşelendirdi. “Belki çoktan gelmiştir.”

Uno’nun boyalı göz yaması ve yaralı yüzü, tepesindeki saç tutamı ve sırtındaki kılıcı Petra ile muhtelif Chavanalardan kayıtsız baş sallamalar, Muelin’den ise bir ürperti kazandı. Adam akşam ziyaretlerinin hepsini bizzat yapmıştı, ama raporlayacak bir şey çıkmamıştı. Şimdi gelmesi bir şey olduğu anlamına geliyordu.

Adam her zamanki gibi Birgitte’i görür görmez sırıttı ve tek gözünü açık yakası üzerine göstere göstere yuvarladı. Kadın her zamanki gibi ona sırıtarak karşılık verdi ve aylak aylak baştan ayağa süzdü onu. Ama bu sefer Nynaeve ikisinin uygunsuz davranışlarına aldırmadı. “Gemi geldi mi?”

Uno’nun sırıtışı soldu. “La... bir gemi geldi,” dedi sertçe, “eğer sizi sağlam olarak oraya götürebilirsem.”

“İsyanı biliyoruz. Kuşkusuz on beş Shienarlı bizi güvenle götürebilir.”

“İsyanı biliyorsunuz,” diye mırıldandı adam, Thom ile Juilin’i süzerek. “Sokaklarda Masema’nın adamlarının la... Beyazpelerinler ile savaştığını biliyor musunuz? Adamlarına kahro... Amadicia’yı ateş ve kılıçla almalarını emrettiğini biliyor musunuz? Binlerce kişi la... aaagh!.. ırmağı aştı bile.”

“Olabilir,” dedi Nynaeve kararlılıkla, “ama yapacağını söylediğin şeyi yapmanı beklerim. Hatırlıyorsan, *bana* itaat etmeye söz vermiştin.” Sözcüğü hafifçe vurguladı ve Elayne’e anlamlı anlamlı baktı.

Kadın görmezden gelerek elinde kanlı bezle doğruldu ve dikkatini Uno’ya yöneltti. “Shienarlıların dünyadaki en cesur askerler olduğunu hep duymuşumdur.” Sesindeki ustura keskinliği aniden azametli bir ipek-bal karışımına dönüşmüştü. “Çocukken Shienarlıların cesaretleri hakkında pek çok hikâye dinlemiştim.” Elini Thom’un omzuna koydu, ama gözlerini Uno’dan ayırmadı. “O hikâyeleri hâlâ hatırlıyorum. Umarım hep hatırlarım.”

Birgitte yaklaştı ve gözlerini adamın gözlerine dikerek, Uno’nun ensesini ovalamaya başladı. Göz yamasındaki o öfkeli, kırmızı göz onu hiç rahatsız etmiyor gibiydi. “Üç bin sene boyunca Afet’e karşı nöbet tuttunuz,” dedi nazikçe. Nazikçe. İki gündür Nynaeve ile o şekilde konuşmamıştı! “Üç bin sene ve karşılığını on katı kanla ödemeden tek adım gerilemediniz. Burası Enkara ya da Soralle İnişi olmayabilir, ama ne yapacağını ben biliyorum.”

“Ne yaptın,” diye hırladı adam, “lanet Sınırboyları’nın lanet hikâyelerinin hepsini okudun mu?” Hemen irkildi ve Nynaeve’e bir bakış fırlattı. Nynaeve’in adama, ondan tamamen temiz bir dil beklediğini söylemesi gerekli olmuştu. Adam bunu pek iyi karşılamamıştı, ama eski haline dönmesini önlemenin başka yolu yoktu ve Birgitte Nynaeve’e o şekilde kaş çatmamalıydı. “Onlarla konuşabilir misin?” dedi adam Thom ile Juilin’e. “Bunu denemek istiyorlarsa la... aptallık ederler.”

Juilin ellerini havaya fırlattı ve Thom yüksek sesle kahkaha attı. “Sen hiç istemediği zaman sağduyu dinleyen kadın gördün mü?” diye yanıt verdi âşık. Elayne yarasının üzerindeki bezi çekip, kafasını belki gerektiğinden biraz daha büyük kuvvetle silmeye başlayınca homurdandı.

Uno başını iki yana salladı. “Eh, kandırılacaksam, sanırım kandırılacağımdır. Ama şunu unutmayın; Masema’nın adamları gemiyi... *Irmakyılanı* gibi bir adı var... rıhtıma yanaşmasından bir saat sonra buldu, fakat Beyazpelerinler gemiyi ele geçirdi. Bu küçük çatışmayı başlatan bu oldu. Kötü haber, Beyazpelerinler hâlâ rıhtımları ellerinde tutuyor. Daha da kötü haber, Masema gemiyi unutup gitmiş olabilir... onu görmeye gittim ve gemi lafı dinlemedi; artık tek bahsettiği Beyazpelerinleri asmak ve bunun için tüm dünyayı ateşe vermesi gerekse bile, Amadicia’yı Lord Ejder’in önünde diz çöktürmek... ama bunu adamlarının hepsine söylemeye zahmet etmedi. Irmağın yakınında çatışmalar vardı ve hâlâ da olabilir. Sizi isyanın içinden geçirmek yeterince kötü olacak, ama eğer rıhtımlarda savaş varsa, hiç söz vermiyorum. Ve sizi Beyazpelerin ellerindeki bir gemiye nasıl bindireceğimi düşünemiyorum bile.” Uzun bir nefes salıverdi ve yara izli elinin sırtı ile alnındaki teri sildi. Küfretmeden bu kadar uzun konuşmanın yarattığı gerilim yüzünden açıkça okunabiliyordu.

Nynaeve o anda adamın dilini affedebilirdi... konuşamayacak kadar sersemlemiş olmasaydı. Tesadüf olmalıydı. *Işık, bir gemi için her şeyi veririm dedim, ama bunu kastetmedim. Bunu değil!* Neden Elayne ile Birgitte’in böyle boş ifadelerle ona bakmakta olduğunu bilmiyordu. Onun bildiği her şeyi onlar da biliyordu ve ikisi de bu olasılığı gündeme getirmemişti. Üç adam, bir şeylerin döndüğünün açıkça farkında, ama ne olduğundan habersiz, ki bunun için Işık’a şükretmek gerekirdi, kaşlarını çatarak bakışıyorlardı. Her şeyi bilmemeleri çok daha iyiydi.

Tesadüf olmalı.

Bir açıdan, arabalara yaklaşan bir başka adam görünce memnun oldu; bakışlarını Elayne ile Birgitte’inkilerden koparması için bahane oldu. Diğer

açıdan, Galad'ı görmek midesinin ayaklarına kadar çökmesine sebep oldu.

Üzerinde, beyaz pelerini ile parlak zırhı yerine sade kahverengi giysiler ve düz, kadife şapka vardı, ama kılıcı hâlâ kalçasındaydı. Daha önce arabaların yanına hiç gelmemişti ve yüzünün yarattığı etki çarpıcıydı. Muelin farkında olmadan ona doğru bir adım attı, iki ince akrobat ağızları bir karış açık, öne eğildiler. Chavanalar unutulmuştu ve bu yüzden kaşlarını çatıyorlardı. Clarine bile onu izlerken elbisesini düzeltiyordu, ta ki Petra piposunu ağzından çıkarıp bir şey söyleyene kadar. Kadın sonra kahkaha atarak onun oturduğu yere gitti, adamın yüzünü tombul göğsüne bastırdı. Ama kocasının başının üzerinden Galad'ı izlemeye devam ediyordu.

Nynaeve, yakışıklı bir yüzden etkilenecek ruh hali içinde değildi; nefesi pek az hızlanmıştı. "Sendin, değil mi?" diye sordu, daha adam yanlarına gelmeden. "*Irmakyılanı*'nı sen ele geçirdin, değil mi? Neden?"

"Nehiryılanı," diye düzeltti Galad, inanmazlık içinde onu süzerek. "Gemi bulmamı sen istedin."

"İsyan başlatmanı istemedim!"

"İsyan mı?" diye araya girdi Elayne. "Savaş. İstila. Hepsi bu gemi yüzünden başladı."

Galad sakin sakin yanıt verdi. "Nynaeve'e söz verdim, kardeşim. İlk görevim senin güven içinde Caemlyn'e gitmeni sağlamak. Ve Nynaeve'in de, elbette. Evlatlar eninde sonunda bu Haberci ile savaşmak zorunda kalacaktı."

"Yalnızca geminin geldiğini haber versen olmaz mıydı?" diye sordu Nynaeve bitkinlik içinde. Erkekler ve verdikleri sözler. Bütün bunlar bazen hayranlık verici oluyordu, ama Elayne Galad'ın kimi incittiğine aldırmadan doğru olanı yaptığını söylediğinde onu dinlemeliydi.

"Haberci gemiyi neden istedi, bilmiyorum, ama siz ırmak aşağı gidebilesiniz diye istediğinden kuşkuluyum." Nynaeve irkildi. "Dahası, kaptana daha yükünü indirirken yolculuk ücretinizi ödemiştim. Bir saat sonra, sizsiz yelken açmasın diye oraya bıraktığım iki adamdan biri geldi ve diğer adamın öldüğünü ve Haberci'nin gemiyi ele geçirdiğini bildirdi. Neden bu kadar kızdığını anlamıyorum. Gemi istedin, gemiye ihtiyacın vardı ve ben sana bir gemi buldum." Galad kaşlarını çatarak Thom ile Juilin'e hitap etti. "Bunların nesi var? Neden bakışıp duruyorlar?"

"Kadınlar," dedi Juilin kısaca ve karşılığında Birgitte'ten kafasının arkasına bir şaplak kazandı. Öfkeyle kadına baktı.

“Atsinekleri fena ısırır,” diye sırıttı kadın ve adam şapkasını düzeltirken bakışlarındaki öfke kararsızlığa dönüştü.

“Bütün gün burada oturup neyin doğru, neyin yanlış olduğunu tartışabiliriz,” dedi Thom kuru kuru, “ya da bu gemiye binebiliriz. Yolculuğun bedeli ödenmiş ve artık o bedeli geri almanın yolu yok.”

Nynaeve yine irkildi. Adam nasıl kastetmiş olursa olsun, o kendisinin nasıl işittiğini biliyordu.

“Irmağa ulaşmakta sorun yaşayabiliriz,” dedi Galad. “Şu anda Evlatlar Samara’da pek sevilmediği için bu giysileri giydim, ama güruhlar herhangi birini gözlerine kestirebilir.” Kuşku içinde beyaz saçlı, uzun, beyaz bıyıklı Thom’u süzdü, Juilin’e... Tearlı darmadağın olmasına rağmen direk çakacak kadar sert görünüyordu... biraz daha az kuşkulu bakışlar fırlattı, sonra Uno’ya döndü. “Arkadaşın nerede? Adamlarımın yanına ulaşana kadar bir kılıç daha işe yarayabilir.”

Uno’nun gülümsemesi korkunçtu. İkisi arasında, ilk karşılaştıkları zamana göre daha fazla sevgi olmadığı açıktı. “Buralarda. Ve belki bir iki kişi daha. Senin Beyazpelerinlerin gemiyi tutabilirse, ben onları gemiye götürebilirim. Tutamasalar da götürebilirim.”

Elayne ağzını açtı, ama Nynaeve çabucak konuştu. “Bu kadarı yeter, ikiniz de!” Elayne ballı sözleri yeniden deneyebilirdi. İşe de yarayabilirdi, ama Nynaeve azarlamak istiyordu. Herhangi birini. “Çabuk hareket etmek zorundayız.” İki deliyi aynı hedefe yönlendirdiğinde, oraya aynı anda varırlarsa neler olabileceğini düşünmüş olmalıydı. “Uno, sen adamlarının kalanını becerebildiğince hızlı topla.” Adam ona sirkin diğer yanında beklediklerini anlatmaya çalıştı, ama Nynaeve dinlemeden devam etti. *Gerçekten* deliydiler, *ikisi* de. *Tüm* erkekler deliydi! “Galad, sen...”

“Hemen kalkın!” diye bağıran Luca’nın sesi sözünü kesti. Adam koşarak arabaların arasından çıktı. Aksıyordu ve yüzünün bir yanı morarmaya başlamıştı. Kırmızı pelerini kirlenmiş, yırtılmıştı. Kasabaya giden yalnızca Thom ile Juilin değildi anlaşılan. “Brugh, git at bakıcılarına atları hazırlamalarını söyle! Kanvası bırakmak zorunda kalacağız,” yüzünü buruşturdu, “ama bir saatten kısa sürede yola koyulmuş olmak istiyorum! Andaya, Kuan, kardeşlerinizi dışarı çağırın! Hâlâ uyuyan herkesi uyandırın ve banyo yapıyorlarsa ya kirli kirli giyinmelerini ya da çıplak gelmelerini söyleyin! Haberci’nin önünde diz çökmek ya da Amadicia’ya gitmek istemiyorsanız acele edin! Chin Akima kellesini kaybetti bile, göstericilerinden yarısı da öyle ve Sillia Cerano ile onunkilerden bir

düzinesi çok ağır davrandıkları için kırbaçlandı! Yürüyün!” O zamana kadar Nynaeve’in arabasının çevresindekiler hariç herkes koşuşturmaya başlamıştı.

Luca yaklaşırken yavaşladı. İhtiyatla Galad’ı süzdü. Ve tek gözlü adamı daha önce iki kez görmüş olmasına rağmen Uno’yu da. “Nana, seninle konuşmak istiyorum,” dedi sessizce. “Yalnız.”

“Seninle gelmeyeceğiz, Luca Efendi,” dedi Nynaeve ona.

“Yalnız,” dedi adam ve kolunu yakalayıp sürükleyerek götürdü.

Nynaeve karışmamalarını söylemek için diğerlerine baktı... ve gerek olmadığını gördü. Elayne ile Birgitte sirki çevreleyen kanvas duvara doğru seğirtiyordu ve dört adam, ona ve Luca’ya fırlattıkları birkaç bakış dışında, konuşmaya dalmışlardı. Nynaeve yüksek sesle burnunu çekti. Pek de iyi adamlardı, bir kadına zor kullanıldığını görüyor ve hiçbir şey yapmıyorlardı.

Kolunu çekip kurtararak, ipek eteklerini hoşnutsuzluğunu gösterecek şekilde hışırdatarak uzun adımlarla Luca’nın yanında yürüdü. “Herhalde, artık gideceğimize göre paranı istiyorsundur. Eh, alacaksın. Yüz altın marka. Ama sanırım bırakacağım araba ve atlar için biraz kesinti yapmalısın. Ve getirdiğimiz para için. Müşteri sayısını artırdığımız kesin. İpte yürümeleri ile Morelin ve Juilin, oklarla ben ve Thom...”

“Altını istediğimi mi düşünüyorsun, kadın?” diye sordu adam hızla ona dönerek. “İstesem, ırmağı aştığımız gün isterdim! İstedim mi? Neden diye hiç düşündün mü?”

Nynaeve elinde olmadan bir adım geriledi ve sertçe kollarını göğüslerinin altında kavuşturdu. Ve hemen bunu yapmamış olmayı diledi; bu duruş sergilediklerini daha da vurguluyordu. İnattan, kollarını oldukları yerde bıraktı... adamın heyecanlanıp şaşırdığını düşünmesine izin vermeyecekti, özellikle de öyle hissettiğinden... ama şaşırtıcı şekilde, adamın gözleri gözlerinde kaldı. Belki hastaydı. Daha önce göğsüne bakmaktan hiç kaçınmamıştı ve eğer Valan Luca göğüsler *ya da* altınla ilgilenmiyorsa... “Altın hakkında değilse, o zaman benimle ne konuşmak istiyorsun?”

“Kasabadan buraya dönene kadar,” dedi adam yavaşça ona yaklaşarak, “artık sonunda gideceğini düşündüm durdum.” Adam tepesine dikilmiş, dikkatle yukarıdan aşağı bakıyor olmasına rağmen, Nynaeve tekrar gerilemeyi reddetti. En azından hâlâ yüzüne bakıyordu. “Neyden kaçıyorsun, bilmiyorum, Nana. Bazen neredeyse hikâyene inanacak

oluyorum. En azından Morelin'in, tavırlarına bakılırsa, asil bir kadın olduğu kesin. Ama sen asla bir hanımın hizmetkârı olmadın. Son birkaç gün, ikinizi birbirlerinizin saçlarını yolarak yerde yuvarlanırken bulmayı bekledim durdum. Ve belki Maerion da birlikte." Nynaeve'in yüzünde bir şey görmüş olmalıydı. Boğazını temizleyerek telaşla devam etti. "Asıl anlatmak istediğim şu. Sen öyle güzel bağırıyorsun ki, herkes gerçekten korktuğunu düşünür, ama..." Boğazını yine, daha büyük telaşla temizledi ve geriledi. "Söylemek istediğim, kalmanı istiyorum. Dışarıda kocaman bir dünya var. Benimki gibi bir gösteriyi bekleyen bin kasaba ve seni kovalayan her ne ise, benimleyken asla bulamaz. Akima'nın adamlarından birkaçı ve Silla'nınkilerden, ırmağın karşısına yollanmamış bazıları... bana katılacaklar. Valan Luca'nın gösterisi dünyanın gördüğü en büyük gösteri olacak."

"Kalmak mı? Neden kalayım ki? Sana daha baştan yalnızca Ghealdan'a gitmek istediğimizi söyledim ve hiçbir şey değişmedi."

"Neden mi? Neden, çocuklarımı doğurmak için, elbette." Kadının elini ellerine aldı. "Nana, gözlerin ruhumu kavuruyor, dudakların yüreğimi yakıyor, omuzların nabzımı hızlandırıyor..."

Nynaeve çabucak sözünü kesti. "Benimle evlenmek mi istiyorsun?" diye sordu inanmayan gözlerle.

"Evlenmek mi?" Adam gözlerini kırpıştırdı. "Şey... ah... evet. Evet, elbette." Sesi yine güçlendi ve parmaklarını kendi dudaklarına bastırdı. "Ayarlayabildiğim ilk kasabada evleniriz. Daha önce bir kadından benimle evlenmesini hiç istememiştim."

"Buna inanırım," dedi Nynaeve hafifçe. Elini kurtarmak için biraz çaba göstermesi gerekti. "Bana bahşettiğin onurun farkındayım, Luca Efendi, ama..."

"Valan, Nana. Valan."

"Ama reddetmek zorundayım. Bir başkası ile sözlüyüm." Eh, bir açıdan öyleydi. Lan Mandragoran mühür yüzüğünün yalnızca bir armağan olduğunu düşünebilirdi, ama Nynaeve farklı düşünüyordu. "Ve ben gidiyorum."

"Seni paketleyip yanımda götürmeliyim." Sırtını dikleştirirken adamın savurduğu pelerinin üzerindeki kir ve yırtıklar hareketin ihtişamını biraz azalttı. "Zamanla o adamı unutursun."

"Bir dene, Uno dilim dilim doğranıp sosis yapıldığını dilemeni sağlar." Bu, aptal adamın şişkinliğini hiç gidermedi. Nynaeve parmağını kuvvetle

adamın göğsüne sapladı. “Beni tanımıyorsun, Valan Luca. Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun. Öyle rahatça kulak arkası ettiğin düşmanlarım derini yüzüp kemiklerini dans ettirir ve bundan başkasını yapmadıkları için memnun olursun. Şimdi. Ben gidiyorum ve senin dırdırını dinleyecek zamanım yok. Hayır, daha fazla konuşma! Kararımı verdim ve değiştiremezsin, bu yüzden gevezeliği bıraksan da olur.”

Luca derin bir göğüs geçirdi. “Benim için tek kadın sensin, Nana. Bırak başka erkekler utangaç utangaç içini çeken can sıkıcı dalkavukları seçsin. Sana yaklaşan her erkek ateşte yürüyüp çıplak elleri ile dişi bir aslanı ehlileştirmesi gerektiğini bilir. Her gün bir macera ve her gece...” Gülümsemesi neredeyse kulaklarının yumruklanmasına yol açacaktı. “Seni yine bulacağım Nana ve beni seçeceksin. Buramda biliyorum.” Dramatik bir tavırla göğsüne vurdu ve pelerinini daha da gösterişli bir şekilde savurdu. “Ve bunu sen de biliyorsun, sevgili Nana. O güzel yüreğinin içinde, biliyorsun.”

Nynaeve başını iki yana mı sallamalı, ağzı açık bakakalmalı mı, bilemiyordu. Erkekler deliydi. *Hepsi* deliydi.

Adam arabasının yanına kadar ona eşlik etmekte ve baloya gidermiş gibi kolunu tutmakta ısrar etti.

Elayne, atları bağlamak için koşturan at bakıcılarının kargaşası, bağrışan adamların ve kişneyen atların, hırlayan ayıların, tıslayan leoparların şamatası arasında uzun adımlarla yürürken, kendini alçak sesle kendi kendine homurdanırken buldu. Nynaeve’in bacaklarını sergilemesi konusunda konuşmaya hakkı yoktu. Valan Luca her belirdiğinde kadının nasıl daha dik durduğunu görmüştü. Üstelik daha derin nefes almaya da başlıyordu. Galad göründüğünde de. Sanki kendisi pantolon giymekten *zevk* alıyordu. *Rahattılar,* doğru ve etekten daha serin tutuyorlardı. Min’in neden erkek giysileri giymeyi tercih ettiğini anlayabiliyordu. Neredeyse. Bir de, ceketin aslında kalçalarını zar zor örten bir elbise olduğu hissini aşmak vardı. Daha bunu yeni başarmıştı. Nynaeve’in bilmesine izin vereceğinden değil. O kadın ve yılansı dili. Kadının Galad’ın sözünü yerine getirmenin bedelini görmezden geleceğini fark etmiş olması gerekirdi. Sanki Elayne sık sık söylememişti. Bir Haberci ile ilişki kurmak! Nynaeve her ne yapıyorsa, düşünmeden yapıyordu.

“Bir şey mi söyledin?” diye sordu Birgitte. Yetişebilmek için eteklerini bir koluna toplamış, utanmadan bacaklarını mavi brokar terliklerden

dizlerinin *üzerine* kadar teşhir ediyordu ve o incecik ipek çoraplar pantolon kadar bile örtmüyordu bacaklarını.

Elayne yerinde kalakaldı. “Giysilerim hakkında sen ne düşünüyorsun?”

“Rahat hareket etmene izin veriyor,” dedi diğer kadın sağduyuyla. Elayne başını salladı. “Elbette, poponun çok büyük olmaması iyi, şeylerinki kadar sıkı...”

Elayne öfkeyle yürüyerek ceketi keskin hareketlerle aşağı çekti.

Birgitte’inkinin yanında Nynaeve’in dili hiçbir şeydi. Gerçekten de bir tür itaat yemini ya da en azından biraz saygı istemeliydi. Rand ile bağ kurma zamanı geldiğinde bunu hatırlamalıydı. Birgitte, tahammül edemeyecek hale gelmiş olan *kendisiymiş* gibi ekşi bir ifade ile ona yetiştiğinde, ikisi de konuşmadı.

Yeşil payetlerle kaplı, sarı saçlı Seanchan kadın, üvendiresini kullanarak dev erkek *s’redit*’e siyah yeleli aslan kafesinin bulunduğu ağır arabayı ittiriyordu. Perişan, deri bir yelek içindeki bir at bakıcısı arabanın okunu yakalamış, arabayı atların daha rahat bağlanabileceği bir yere yönlendiriyordu. Aslan zaman zaman kuyruğunu sallayarak kafeste ileri geri yürüyor, bir kükremenin başlangıcı gibi gelen boğuk öksürükler çıkarıyordu.

“Cerandin,” dedi Elayne. “Seninle konuşmam gerek.”

“Bir dakika, Morelin.” Tüm dikkati uzun dişli, gri hayvanın üzerindeyken kadının peltek aksanı neredeyse anlaşılmaz çıkıyordu.

“Hemen, Cerandin. Pek az zamanımız var.”

Ama kadın, at bakıcısı arabanın doğru yerde olduğunu seslenene kadar *s’redit*’i durdurup dönmedi. Sonra sabırsızca konuştu, “Neye ihtiyacın var, Morelin? Daha yapacak çok işim var. Ve üzerimi değiştirmek de istiyorum; bu elbise yolculuk için uygun değil.” Hayvan sabırla arkasında bekliyordu.

Elayne’in ağzı hafifçe gerildi. “Biz gidiyoruz, Cerandin.”

“Evet, biliyorum. İsyanlar. Bu tür şeylere izin verilmemeli. Bu Haberci bize zarar vermeyi düşünüyorsa, Mer ile Sanit’in neler yapabileceğini görecek.” Dönüp üvendiresi ile Mer’in kırışık omzunu kaşıdı ve hayvan uzun burnu ile kadının omzuna dokundu. “Hortum,” demişti Cerandin. “Bazıları savaş için *lopar* ya da *grolm* tercih eder, ama doğru kullanılan bir *s’redit*...”

“Sessiz ol ve dinle,” dedi Elayne kararlılıkla. Seanchan kadın kalın kafalılık eder, Birgitte kollarını kavuşturmuş, kenardan izlerken vakarını koruması zor oluyordu. Birgitte’in keskin bir şeyler söylemek için beklediği

açıktı. “Gösteriden bahsetmiyorum. Ben, Nana ve senden bahsediyorum. Bu sabah gemiye biniyoruz. Birkaç saat sonra Haberci’nin ellerinden sonsuza dek kurtulmuş olacağız.”

Cerandin başını yavaşça iki yana salladı. “Pek az ırmak gemisi *s’redit* taşıyabilir, Morelin. Taşıyabilecek bir gemi bulmuşsan bile ne yaparlardı ki? Ben ne yapabilirdim? Luca Efendi’nin yanında kazandığım kadar kazanabileceğimi sanmıyorum, senin ipte yürümen ve Maerion’un okçuluğu olsa bile. Sanırım Thom da jonglörlük yapardı. Hayır, Hayır, sirkte kalsak daha iyi.”

“*S’redit*’lerin arkada bırakılması gerekecek,” diye itiraf etti Elayne, “ama eminim Luca Efendi onlara bakar. Biz gösteri yapmayacağız, Cerandin. Buna gerek yok. Benim gideceğim yerde” –uyumsuz, kocaman bir burnu olan sıska at bakıcısının duyabilecek kadar yakında durduğunun farkındaydı– “senin geldiğin yer hakkında anlatacaklarını öğrenmek isteyecek kişiler var. Bize anlattıklarından çok daha fazlasını.” Hayır, dinlemiyordu. Sırıtıyordu. Sırayla bir Birgitte’in göğsüne, bir *kendi* bacaklarına bakarak. Elayne bakışlarını adama dikti ve adamın küstah sırıtışı hastalıklı bir şeye dönüşene ve adam işlerinin başına dönene kadar bekledi.

Cerandin yine başını iki yana sallıyordu. “Mer, Sanit ve Nerin’i, onlara yaklaşmaya korkan adamların ellerine mi bırakacağım? Hayır, Morelin. Luca Efendi ile kalacağız. Sen de. Bu çok daha iyi olur. Geldiğiniz gün ne kadar perişan durumda olduğunuzu unuttun mu? O duruma dönmek mi istiyorsun?”

Elayne derin bir nefes alarak yaklaştı. Kulak misafiri olacak Birgitte’ten başkası yoktu, ama aptalca risklere girmek istemiyordu. “Cerandin, gerçek adım Trakand Evi’nden Elayne, Andor’un Kız-Veliahtı’yım. Bir gün Andor Kraliçesi olacağım.”

Kadının ilk günkü davranışlarına ve Seanchanlar hakkında anlattığı başka şeylere dayanarak, bu tüm itirazlarını bastırmalıydı. Bunun yerine Cerandin doğrudan gözlerine baktı. “Geldiğin gün bir leydi olduğunu iddia ettin, ama...” Dudaklarını büzerek Elayne’in pantolonunu süzdü. “Çok iyi bir ip cambazısın, Morelin. Biraz daha çalışırsan, bir gün İmparatoriçe’nin önünde gösteri yapacak kadar iyi olabilirsin. Herkesin bir yeri vardır ve herkes yerini bilmelidir.”

Elayne’in ağzı bir an sessizce açılıp kapandı. Cerandin ona inanmıyordu! “Yeterince zaman harcadım, Cerandin.”

Gerekirse sürükleyip götürmek için kadının koluna uzandı, ama Cerandin elini yakaladı, büktü ve Elayne kendini gözleri iri iri açılmış ciyaklayarak ayakuçlarında yükselir ve önce bileği mi kırılacak, yoksa omzu mu çıkacak merak ederken buldu. Birgitte oracıkta durmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş duruyordu, hatta sorgularcasına tek kaşını kaldırma cüretini gösterdi!

Elayne dişlerini sıktı. Yardım *istemeyecekti.* "Beni bırak, Cerandin," dedi. Fakat bir yandan, öyle nefes nefese konuşmamış olmayı dilemişti. "Beni bırak, dedim!"

Cerandin bir an sonra bıraktı ve ihtiyatla geriledi. "Sen dostumsun Morelin ve hep öyle kalacaksın. Bir gün bir leydi olabilirsin. Gerekli tavırlara sahipsin ve bir lordun ilgisini çekebilirsen, *asa*'larından biri olarak alabilir seni. Bazen *asa*'lar eş de olabilir. Işıkla git, Morelin. Ben işimi bitirmeliyim." Mer'in hortumunu dolaması için üvendireyi uzattı ve iri hayvan kadının düşünceler içinde onu çekip götürmesine izin verdi.

"Cerandin," dedi Elayne keskin bir sesle. "Cerandin!" Sarı saçlı kadın dönüp bakmadı. Elayne dik dik Birgitte'e baktı. "Çok yardımın dokundu," diye hırladı ve diğeri yanıt veremeden yürüyüp gitti.

Birgitte ona yetişti ve yanında yürümeye başladı. "İşittiklerime ve gördüklerime bakılırsa, kadına yüreğinin gücünü öğretmek için çok zaman harcadın. Bunu onun elinden almana yardım etmemi mi istiyordun?"

"Hiç de öyle bir şey yapmaya çalışmıyordum," diye mırıldandı Elayne. "Ona göz kulak olmaya çalışıyordum. Evinden çok uzakta, nereye giderse gitsin yabancı kalıyor ve nereden geldiğini öğrenirlerse ona iyi davranmayacak insanlar var."

"Kendine pekâlâ bakabiliyor gibi görünüyor," dedi Birgitte kuru kuru. "Ama diğer yandan, belki ona bunu da sen öğretmişsindir, ha? Belki sen onu bulmadan önce savunmasız bir zavallıydı." Elayne'in bakışları sıcak çelikten kayan buz gibiydi.

"Durup izlemekle yetindin. Sen benim..." çevresine bakındı; yalnızca bir bakıştı, ama at bakıcılarının çoğu çabucak başlarını eğdi, "Muhafızımsın. Yönlendiremediğim zaman kendimi savunmama yardım etmen gerekiyordu."

Birgitte de çevresine bakındı, ama ne yazık ki, dilini tutmasına sebep olacak kimse yoktu çevrede. "Tehlikedeyken savunurum seni, ama tek tehlike birinin seni şımarık bir çocuk gibi davrandın diye dizine yatırması ise, başka bir zaman daha kötülerini almanı önleyecek bir ders almanın

daha iyi olup olmadığına karar vermek bana kalmış. Ona bir tahtın vârisi olduğunu söylemek! Gerçekten! Aes Sedai olacaksan, gerçeği bükmeyi öğrenmen gerek, parça parça etmeyi değil."

Elayne'in ağzı açık kaldı. Kendi ayaklarına takılıp sendeleyene kadar, "Ama öğreniyorum!" demeyi başaramadı.

"Sen öyle diyorsan," dedi Birgitte, payetli pantolona bakıp gözlerini yuvarlayarak.

Elayne kendini tutamadı. Nynaeve'in dilini iğne gibi kullanması, Cerandin'in iki katır kadar inatçılık etmesi ve şimdi bu. Başını arkaya attı ve öfkeyle bağırdı.

Ses solduğu zaman hayvanlar susmuş gibiydi. At bakıcıları yerlerinde durmuş, ona bakıyorlardı. Elayne serinkanlılıkla hepsini görmezden geldi. Artık hiçbir şey sinirlerine dokunamazdı. Buz kadar sakindi, kendine tamamen hâkimdi.

"O yardım çağrısı mıydı?" dedi Birgitte başını yana eğerek. "Yoksa aç mısın? Sanırım sana bir sütanne..."

Elayne, leoparları bile gururlandıracak bir hırlama ile yürüyüp gitti.

48
Vedalar

Nynaeve arabaya döndüğünde edepli bir elbise giydi. Kendi başına bir dizi düğme çözüp bir başka diziyi düğmelemek zorunda kaldığı için birkaç kez homurdandı. İyi kesimli ama süslü olmayan gri yünlü elbise hemen hemen her yerde yorum çekmeden kabul görürdü, ama kesinlikle daha sıcak tutuyordu. Yine de, bir kez daha doğru düzgün giyinmiş olmak iyi bir histi. Ve çok fazla giyinmiş gibi geldiğinden, biraz da *tuhaf.* Sıcak yüzünden olmalıydı.

Çabucak teneke bacalı, tuğla sobanın önünde diz çöktü ve kıymetli eşyalarını saklayan demir kapağı açtı.

Çarpık taş yüzük Lan'in ağır mühür yüzüğü ile birlikte kemer kesesinde duruyordu. Amathera'nın verdiği mücevherleri içeren küçük, yaldızlı sandık, Mardecin'de Ronde Macura'dan aldığı bitki keseleri ve bitkileri hazırlamak için kullanılan havan ve havaneli ile birlikte deri çantaya gitti; hepşifadan korkunç çatalköke, neler içerdiğini hatırlamak için keselerin üzerinden geçti. Hak mektuplarını da çantaya tıktı ve sirkin Ghealdan'a ulaşması için gereken masrafları ödedikten sonra epey hafifleyen altı cüzdanı da. Luca yüz altın marka ile ilgilenmiyor olabilirdi, ama masrafları tahsil ederken hiç vicdanı sızlamamıştı. Taşıyanın Amyrlin Makamı adına dilediği her şeyi yapması için yetki veren mektuplardan biri de yüzüklere katıldı. Samara'ya, Tar Valon'da çıkan sorunlara dair belirsiz söylentilerden daha fazlası gelmemişti; üzerinde Siuan Sanche'nin imzası olsa bile, bunlardan biri işine yarayabilirdi. Siyah tahta kutuyu olduğu yerde, üç cüzdan ile *a'dam*'ı içeren kaba, jüt çantanın yanında bıraktı... ona dokunmaya hiç niyeti yoktu... Elayne'in Moghedien ile karşılaştığı gece bulduğu gümüş oka da ellemedi.

Bir an Moghedien'i düşünerek oka kaşlarını çattı. Ondan kaçınmak için ne gerekiyorsa yapmak *gerçekten* en iyisiydi. *Gerçekten. Bir kez onu alt ettim!* Ve ikinci seferde mutfaktaki sosis gibi asılmıştı. Birgitte olmasaydı... *O kendi seçimini yaptı*. Kadın öyle demişti ve doğruydu. *Onu yine yenebilirdim. Yapabilirdim. Ama başarısız olursam... Başarısız olursa...*

Yalnızca arkaya tıkılmış, yıkanmış deriden cüzdandan kaçınıyordu ve bunu biliyordu, ama cüzdanın çirkinliği ile Moghedien'e karşı yine kaybetme düşüncesi arasında hiç fark yoktu. Derin bir nefes alarak tereddütle uzandı ve keseyi iplerinden yakaladı ve yanıldığını anladı. Eli kötülüğe batmış gibi geldi ve his her zamankinden güçlüydü. Sanki Karanlık Varlık gerçekten de içindeki *cuendillar* mühürden dışarı çıkmaya çalışıyordu. Bütün gün Moghedien'e yenilmeyi düşünmek çok daha iyiydi; düşünce ile gerçeklik arasında *dünyalar* kadar fark vardı. Hayal gücü yüzünden olmalıydı... Tanchico'dayken böyle bir his vermiyordu... ama bunu da Elayne'in taşımasına izin verebilmeyi diledi. Ya da olduğu yerde bırakmayı.

Aptallık etmeyi bırak! dedi kendi kendine kararlılıkla. *Bu Karanlık Varlık'ın zindanını kapalı tutuyor. Yalnızca hayal gücünün başıboş kalmasına izin veriyorsun.* Ama yine de mührü bir hafta önce ölmüş bir sıçan gibi Luca'nın yaptırdığı kırmızı elbisenin üzerine bıraktı, sonra elbiseyi sarıp epey telaşla bağladı. İpek paket yanına alacağı, sağlam, gri yolculuk pelerini ile yaptığı giysi bohçasının ortasına gitti. Birkaç santimetrelik mesafe karanlık kasveti silmeye yetti, ama Nynaeve yine de ellerini yıkamak istiyordu. Bir de orada olduğunu unutabilse. *Gerçekten* aptallık ediyordu. Elayne ona gülecekti, Birgitte de. Hem de haklı olarak.

Aslında, yanına almak istediği giysiler iki paket ediyordu ve geride bıraktığı her kumaş parçası için üzülüyordu. Alçak kesimli mavi ipek elbiseye bile. Bir daha öyle bir şey giymek istediğinden değil... kırmızı elbiseye *dokunmayı* bile düşünmüyordu kesinlikle ya da paketi sağ salim Salidar'daki Aes Sedailere teslim edene kadar... ama Tanchico'dan bu yana arkada bıraktıkları giysilerin, atların ve arabaların maliyetini hesaplamaktan kendini alamıyordu. Bir de yük arabası ve boya fıçıları vardı. Düşünmek aklına gelse Elayne bile irkilirdi. O genç kadın kesesine uzandığında daima para olacağını düşünüyordu.

Elayne geri dönüp, sessizce mavi ipek bir elbise giydiğinde hâlâ ikinci bohçayı hazırlıyordu. Düğmeleri iliklemek için kollarını iki büklüm arkaya uzatmak zorunda kaldığı zamanki homurdanmaları dışında sessizce. Yardım

istese Nynaeve yardım ederdi, ama istemediği için üstünü değiştiren kadında bere aramakla yetindi. Elayne gelmeden birkaç dakika önce bir çığlık duyduğunu sanmıştı ve eğer o ve Birgitte yumruk yumruğa gelmişse... Bere bulamadığı için memnun olduğundan o kadar emin değildi. Bir ırmak teknesi de bir açıdan bu araba kadar kısıtlayıcı bir yer olacaktı ve iki kadın birbirlerinin boğazına sarılırsa hiç hoş olmazdı. Ama diğer yandan, kötü ruh hallerini biraz atmalarına yardım edebilirdi.

Elayne kendi eşyalarını toplarken tek kelime etmedi, Nynaeve oldukça hoş bir tavırla, dikene oturmuş gibi fırlayıp nereye gittiğini sorduğunda bile konuşmadı. Bu çenesini kaldırmasına ve soğuk soğuk bakmasına sebep oldu. Kız şimdiden annesinin tahtında oturuyormuş gibi davranıyordu.

Elayne bazen daha da sessizleşiyordu ve bu bir şekilde, sözcüklerin söyleyebileceğinden çok daha fazlasını anlatıyordu. Üç cüzdan kaldığını görünce, almadan önce duraksadı ve arabanın havası dikkate değer ölçüde soğudu. Halbuki cüzdanlar yalnızca onun payına düşenlerdi. Nynaeve paraları nasıl harcadığının hesabını vermekten bıkmıştı; bırak kadın paraların akıp gitmesini izlesin ve bir süre için daha fazla paraları olmayabileceğini fark etsin. Ancak Elayne yüzüğün gitmiş olduğunu, ama siyah kutunun hâlâ orada durduğunu görünce...

Elayne kutuyu aldı, kapağını açtı, dudaklarını büzerek içindekileri, ta Tear'dan bu yana taşıdıkları diğer iki *ter'angreal*'i inceledi. İki yanına sıkı birer sarmal işlenmiş küçük, demir bir disk ile on üç santim uzunluğunda, kehribara benzeyen, ama çelikten de sert ve bir şekilde içine uyuyan bir kadın oyulmuş dar bir plaka. İkisi de *Tel'aran'rhiod*'a girmek için kullanılabiliyordu, ama yüzük kullanıldığı zaman olduğu kadar kolay ya da başarılı olmuyordu; ikisini de kullanmak için Beş Güç içinde uykuda da yönlendirilebilen tek Güç olan Ruh yönlendirmek gerekiyordu. Kendisi yüzüğün sorumluluğunu aldığı için onları Elayne'e bırakmak Nynaeve'e doğru gelmişti. Elayne kutuyu keskin bir tıkırtı ile kapatarak tamamen ifadesiz bir yüzle bakışlarını ona dikti. Sonra kutuyu bohçalarından birinin içine, gümüş okun yanına tıktı. Sessizliği gök gürültüsü gibiydi.

Elayne de iki bohça yaptı, ama onunkiler daha büyüktü; payetli ceketler ile pantolonlar dışında hiçbir şeyi bırakmadı. Nynaeve onları unuttuğunu söylemekten kaçındı; bu surat asma devam ederken söylemeliydi, ama ahenk yaratmayı o biliyordu. Elayne eşyalarına gizli gizli *a'dam*'ı eklediği zaman bir kez burnunu çekmekle yetindi, fakat karşılığında kazandığı

bakışa bakılırsa, uzun uzun itiraz etmiş sanılabilirdi. Arabadan çıktıklarında aralarındaki sessizlik kesilip şarap soğutmak için kullanılabilirdi.

Dışarıda erkekler hazırdı. Ve kendi kendilerine homurdanarak ona ve Elayne'e sabırsız bakışlar fırlatıyorlardı. Bu hiç adil değildi. Galad ve Uno'nun hazırlayacak hiçbir şeyleri yoktu. Thom'un flütü ve arpı deri kutular içinde, küçük bir bohça ile birlikte sırtına asılmıştı. Juilin'in çentikli kılıçkıranı kemerindeydi, başı yüksekliğindeki değneğine yaslanıyordu ve düzgünce bağladığı bohçası daha da küçüktü. Erkekler aynı giysileri çürüyene kadar giyebiliyorlardı.

Elbette, Birgitte de yayı elinde, sadağı kalçasında, hazır bekliyordu ve ayaklarının dibindeki pelerine sarılı bohça Elayne'inkilerden daha küçük değildi. Nynaeve, Luca'nın elbiselerinden birini o bohçada bulsa şaşmazdı, ama onu şaşırtan kadının üzerindeki giysiler oldu. Bölünmüş eteği *Tel'aran'rhiod*'da giydiği bol pantolona benziyordu, yalnız sarıdan çok altın rengiydi ve bileklerde toplanmış değildi. Kısa mavi ceketin kesimi tıpatıp aynıydı.

Giysilerin nereden geldiğine dair gizem, Clarine koşturarak gelip, katlanıp Birgitte'in bohçasına yerleştirilecek iki etek ve bir ceket daha olması hakkında gevezelik ederken çözüldü. Gösteriden ayrıldıkları için ne kadar üzüldüklerini söyleyecek kadar kaldı ve atları bağlama ve toplanma işine ara verip bunu yapan tek kişi değildi. Aludra gelip, Tarabon aksanı ile her nereye gidiyorlarsa, güvenle yolculuk etmelerini diledi. Ve ateş çubuklarından iki kutu daha verdi. Nynaeve içini çekerek kutuları deri çantasına tıktı. Diğerlerini özellikle arkada bırakmıştı ve Elayne Nynaeve'in bakmadığını düşündüğü bir anda onları rafın arka tarafına, bir fasulye torbasının arkasına itmişti. Petra ırmağa kadar eşlik etmeyi önerdi ve karısının gözlerinin endişe ile gerildiğini görmezden gelmeye çalıştı. Chavanalar ile jonglörlük yapan Kin ve Bari de aynısını söyledi, ama Nynaeve gerek olmadığını söylediğinde ve Petra kaşlarını çattığında, rahatladıklarını saklamakta güçlük çektiler. Nynaeve'in çabuk çabuk konuşması gerekmişti, çünkü Galad ile diğer adamlar kabul edecek gibi duruyorlardı. Şaşırtıcı şekilde Latelle bile uğradı, üzüntü sözleri ve gülümsemeler bahşetti, ama gözleri daha çabuk gitmelerini sağlayacaksa bohçalarını bile taşıyabileceğini söylüyordu. Nynaeve Cerandin'in gelmemesine şaşırdı, ama bir açıdan memnun da oldu. Elayne kadınla çok iyi anlaşıyor olabilirdi, ama saldırı olayından beri Nynaeve onun yanında

geriliyordu, özellikle de Cerandin aynı gerginliği hissediyor gibi görünmediğinden.

Son gelen Luca oldu, Nynaeve'in eline bir tutam acınası, susuzluktan kavruk kalmış yabançiçeği tutuşturdu... Işık bilir nereden bulmuştu... ölümsüz aşkını ilan etti, güzelliğine abartılı övgüler düzdü ve dünyanın her köşesine gitmesi gerekse bile onu bulacağına dair dramatik yeminler etti. Nynaeve yanaklarını hangisinin daha fazla kızarttığını bilemedi, ama buz gibi bakışları Juilin'in yüzündeki sırıtmayı ve Uno'nunkindeki şaşkınlığı sildi. Thom ile Galad her ne düşünüyorlarsa, yüzlerinden belli etmeyecek kadar akılları başlarındaydı. Nynaeve Birgitte ile Elayne'e bakamadı.

En kötüsü de orada durup, solgun çiçekler eline doğru eğilirken ve yüzü her geçen an daha da kızarırken dinlemek zorunda olmaktı. Adamı kulağında bir pire ile göndermek daha büyük çabalara sebep olurdu ve diğerlerini şimdiye kadar bulduklarından daha fazla yemlemiş olurdu. Sonunda ahmak adam pelerinini gösterişli gösterişli savurarak eğilip gittiği zaman rahat bir nefes aldı.

Çiçekler elinde, yüzlerini görmemek için diğerlerinin önünde yürüyüp, kayan bohçalarını öfkeyle yerlerine kaydırdı ve sonunda kanvas duvarı aşıp arabaların görüş alanından çıktığında perişan durumdaki çiçekleri öyle bir şiddetle yere fırlattı ki, Ragan ile yola uzanan çimenliğin ortasında çökmüş, kaba giyimli Shienarlıların kalanı bakıştılar. Her birinin sırtında, kılıçlarına ek olarak, battaniyeye sarılı birer bohça vardı... küçük, elbette!.. ama günlerce yetecek kadar çok su matarası taşıyorlardı ve her üç adamdan birinin bir yerinde çaydanlık ya da tencere asılı duruyordu. Güzel. Yemek pişirmek gerekiyorsa, bırak onlar yapsın! Adamların ona yaklaşmanın güvenli olup olmayacağına karar vermeleri için zaman bırakmadan uzun adımlarla toprak yola yöneldi.

Öfkesinin kaynağı Valan Luca idi... onu bu şekilde küçük düşürmek! Adamın kafasına bir yumruk indirmeliydi; bırak herkesin ne düşüneceğini Karanlık Varlık götürsün!.. ama asıl hedefi Lan Mandragoran'dı. Lan ona hiç çiçek vermemişti. Bunun bir önemi olduğundan değil. Duygularını Valan Luca'nın becerebileceğinden çok daha derin, çok daha içten sözcüklerle ifade etmişti. Nynaeve Luca'ya söylediği her sözcüğü kastetmişti, ama Lan sizi sırtına atıp götüreceğini söylüyorsa, hiçbir tehdit onu durduramazdı; öpücüklerle beyninizi ve dizlerinizi pelteye çevirmeden önce yapmayı başaramazsanız, yönlendirmek bile işe yaramazdı. Yine de, çiçekler hoş olurdu. Neden, aşklarının imkânsız olduğuna dair yeni bir

açıklamadan daha hoş, kesinlikle. Erkekler ve sözleri! Erkekler ve *onurları!* Ölümle evliymiş, öyle mi? O ve Gölge'ye karşı kişisel savaşı! Yaşayacaktı, onunla evlenecekti ve her iki noktada da ayrı görüşleri varsa, Nynaeve aklını başına getirmeye kararlıydı. Yalnızca, Moiraine ile arasındaki bağ gibi küçük bir mesele vardı. Kızgınlıkla bağırmak istiyordu.

Diğerleri ona yan yan bakarak yetiştiği zaman, yolda yüz adım gitmişti bile. Elayne, sırtındaki iki büyük bohçayı düzeltmeye çalışırken yüksek sesle burnunu çekmekle yetindi... *her şeyi* alması gerekiyordu, değil mi... ama Birgitte kendi kendine konuşurmuş gibi yaparak, yine de oldukça işitilebilir bir sesle ırmak kıyısından atlayan Carpan kızları gibi koşturup giden kadınlar hakkında mırıldanarak yürüyordu.

Adamlar yayıldı; Galad, iki yanında Thom ve Juilin ile başı çekmeye başladı. Shienarlılar iki yanda uzun birer sıra oluşturdular ve her kurumuş çalıyı, arazideki her kıvrımı gözleyerek ilerlediler. Ortalarında yürürken Nynaeve aptal gibi hissediyordu... yerden bir ordunun bitmesini bekler gibiydiler; onun ve diğer iki kadının tamamen savunmasız olduğunu düşünür gibiydiler... özellikle de Shienarlılar Uno'yu taklit ederek kılıçlarını çektikleri zaman. Neden, görünürde tek bir kişi yoktu; derme çatma köyler bile terk edilmiş görünüyordu. Galad'ın kılıcı kınında kaldı, ama Juilin başparmağı kalınlığındaki değneği baston olarak kullanmak yerine elinde taşımaya başladı ve Thom'un elinde, ne yaptığının farkında değilmiş gibi, hançerler belirip kayboluyordu. Birgitte bile yayına bir ok taktı. Nynaeve başını iki yana salladı. Bu grubun görüş alanına girmek için çok cesur bir güruh gerekirdi.

Sonra Samara'ya ulaştılar ve Nynaeve Petra'nın, Chavanaların ve bulabildikleri başka herkesin önerisini kabul etmiş olduklarını dilemeye başladı.

Kapılar açık duruyordu ve korunmuyordu, gri kasaba duvarlarının üzerinde altı siyah duman bulutu yükseliyordu. Ötedeki sokaklar kıpırtısızdı. Kırık pencerelerden yağmış cam parçaları ayaklarının altında çıtırdıyordu; şehrin her yerine dev eşekarıları yayılmış gibi daimi bir uğultu dışında tek ses buydu. Mobilya ve giysi parçaları, tencereler ve çömlekler, dükkânlardan ve evlerden sürüklenmiş eşyalar döşeme taşlarının üzerine saçılmıştı. Yağmacıların işi miydi, yoksa kaçan insanların mı, bilmek imkânsızdı.

Yalnızca eşyalara zarar verilmekle kalınmamıştı. Bir yerde, güzel, yeşil ipek ceket içinde bir ceset, gevşek ve kıpırtısız, beline kadar pencereden

sarkıyordu; paçavralara bürünmüş bir başkası, bir tenekeci dükkânının saçağında boynundan asılmıştı. Bazen, bir sokak ya da geçidin yanında, atılmış eski giysiler gibi görünen yığınlar görüyordu Nynaeve, ama olmadıklarını biliyordu.

Paramparça olmuş bir kapının tek bir menteşe üzerinde, çılgın bir açı ile asılı durduğu bir eşikten, tahta merdiveni yalayan küçük alevler görülebiliyordu ve duman dışarı sızmaya başlamıştı. Sokak şimdi boş olabilirdi, ama bunu her kim yapmışsa, gideli fazla olmamıştı. Nynaeve başını bir yandan diğerine çevirerek, aynı anda her yönü görmeye çalışarak, kemer bıçağını sıkı sık kavradı.

Bazen öfkeli uğultular duyuluyor, sözsüz, gırtlaktan kopan öfke kükremeleri bir sokak öteden yükseliyormuş gibi geliyordu; ama sorun geldiği zaman aniden ve sessizce geldi. Adam yığını bir sonraki köşeyi dolandı, kurt sürüsü gibi sokağı bir yandan diğerine tıka basa doldurdular. Çizmelerinin gürültüleri dışında sessizdiler. Nynaeve ve diğerlerini görünce, samanlığa atılmış meşale gibi parladılar. Hiç tereddüt yoktu; uluyarak, kudurmuş gibi yabalarını, kılıçlarını, baltalarını, sopalarını, silah olarak kullanılabilecek neleri varsa onları sallayarak hep birden öne atıldılar.

Nynaeve'in içinde *saidar*'a kucak açmasına yetecek kadar öfke kalmıştı ve hiç düşünmeden, Elayne'in çevresinde beliren parıltıyı görmeden yaptı. Bu güruhu tek başına durdurmasının bir düzine yolu vardı, isterse, onları tamamen yok etmesinin ise bir düzine daha, Moghedien olasılığı olmasaydı. Elayne'i durduranın da aynı düşünce olup olmadığını bilmiyordu. Tek bildiği öfkesine ve Gerçek Kaynak'a aynı hararet ile tutunması ve işi zorlaştıranın yaklaşan kalabalıktan çok Moghedien olmasıydı. Onlara tutundu ve hiçbir şey yapmaya cesaret edemedi. Başka seçenek olduğu sürece. Neredeyse, Elayne'in ördüğü akışları kesebileceğini diliyordu. Başka bir şans olmalıydı.

Perişan, bir zamanlar başka birine ait olan, yeşil ve altın işlemeli kırmızı bir ceket giymiş uzun boylu bir adam, bir odun baltasını başının üzerinde sallayarak uzun bacakları üzerinde diğerlerinin önünde koşuyordu. Birgitte'in oku adamın tek gözüne saplandı. Adam yayılarak devrildi ve yüzleri çarpılmış, sözsüzce haykıran diğerleri tarafından ezildi. Adamları hiçbir şey durdurmayacaktı. Yarı öfke, yarı saf korkudan kaynaklanan bir çığlık ile Nynaeve kemer bıçağını çekti ve aynı zamanda yönlendirmeye hazırlandı.

Saldırı, kayalara çarpan bir dalga gibi, Shienar çeliği üzerinde parçalandı. Savaştıkları adamlardan daha az perişan görünmeyen tepe tutamlı adamlar iki elli kılıçlarını yöntemli bir biçimde, zanaatını yapan zanaatçılar gibi kullanmaya başladılar ve saldırı onların oluşturduğu ince hattan öteye geçemedi. Adamlar, Haberci'nin adını bağırarak düştüler, ama daha fazlası üzerlerinden tırmandı. Aptal Juilin de o hattaydı, düz tepeli koni şapkası esmer kafasına tünemiş, ince değneği darbeleri savuşturan, kolları ve kafaları kıran bir bulanıklık halinde savruluyordu. Thom hattın arkasında çalışıyor, aksayarak bir yerden diğerine atılarak, hattı aşmayı başaran birkaç kişiyi karşılıyordu; iki elinde yalnızca birer hançer vardı, ama kılıç tutanlar bile o hançerlerin ucunda ölüyordu. Âşığın köselemsi yüzü sertti, ama demirci yelekli iri bir adam yabası ile Elayne'in yanına yaklaşacak gibi olduğunda, o da güruhtakiler gibi vahşetle hırladı ve adamın boğazını keserken neredeyse kafasını koparıyordu. Bütün bunların arasında, Birgitte sakin sakin bir noktadan diğerine gidiyor, her oku bir göz buluyordu.

Ama onlar güruhu tutmayı başarmışsa da, bozguna uğramalarını sağlayan Galad oldu. Saldırıyı kollarını kavuşturarak, kayıtsızca, adamlar neredeyse tepesine çıkana kadar kılıcını çekmeye bile zahmet etmeden, baloda bir sonraki dansı beklercesine beklemişti. Sonra dans etti gerçekten, tüm zarafeti bir anda akıcı bir ölüm dansına dönüştü. Onlara karşı durmadı; tam ortalarına bir yol açtı, kılıcının menzili kadar geniş bir boşluk. Bazen ellerinde kılıçlar, baltalar, sopa olarak kullandıkları masa bacakları ile beş altı adam üzerine çullanıyordu, ama ölmeleri çok kısa sürüyordu. Sonunda, onca öfkelerine, onca kan susuzluklarına karşın, onun karşısında duramadılar. İlk kaçanlar, silahlarını atıp ondan kaçtı ve sonra ikiye böldüğü grubun geri kalanı da kaçtı. Geldikleri yönde kaybolurlarken, o başka herkesten yirmi adım ötede, cesetlerin ve ölmekte olanların inlemeleri arasında duruyordu.

O eğilip kılıcını bir cesedin ceketi üzerinde temizlerken, Nynaeve ürperdi. Adam bunu yaparken bile zarifti. Bunu yaparken bile güzeldi. Nynaeve kusacağını düşündü.

Ne kadar sürdüğüne dair en ufak fikri yoktu. Shienarlıların bazıları nefes nefese kılıçlarına dayanmıştı. Galad'ı büyük bir saygıyla süzmüşlerdi. Thom bir eli dizinde iki büklüm olmuş, diğer eli ile Elayne'i uzak tutuyor, yalnızca nefeslenmesi gerektiğini söylüyordu. Birkaç dakika, bir saat; ikisi de olabilirdi.

Bu sefer, orada burada yatan yaralılara ya da sürünerek uzaklaşmaya çalışan birine bakarken Şifa verme arzusu hissetmedi Nynaeve. Hele acıma, hiç hissetmiyordu. Biraz ötede birinin fırlattığı bir yaba yatıyordu; bir dişine bir erkek kafası, diğerine bir kadın kafası geçirilmişti. Tek hissettiği mide bulantısıydı, bir de oradakilerden biri kendi kafası olmadığı için minnet. Bu ve üşüme.

"Teşekkür ederim," dedi yüksek sesle, özellikle birine yöneltmeden, herkese. "Çok teşekkür ederim." Sözcükler biraz zorlama çıkıyordu... kendi yapamadığı bir şeyi itiraf etmek hoşuna gitmiyordu... ama sıcaktılar. Birgitte başını sallayarak kabul etti ve Nynaeve kendi kendisiyle mücadele etmek zorunda kaldı. Ama kadın herkes kadar uğraşmıştı. Nynaeve'den çok daha fazla. Kemer bıçağını kınına soktu. "Sen... çok iyi ok atıyorsun."

Birgitte, bu sözleri söylemenin ne kadar zor olduğunu biliyormuş gibi çarpık bir gülümseme ile oklarını toplamaya başladı. Nynaeve ürperdi ve bakmamaya çalıştı.

Shienarlıların çoğu yaralanmıştı, Thom ile Juilin de yer yer kanıyordu... mucizevi bir şekilde, Galad sapasağlamdı ya da belki, kılıcını nasıl kullandığı düşünülürse, o kadar da mucizevi değildi... ama sonuna kadar erkek olduklarından, her biri yarasının ciddi olmadığı konusunda ısrar etti. Uno bile, bir kolu yana sarkarken, yüzünün yan tarafındaki kesik bir an önce Şifa verilmezse diğer yandaki izin ayna tersini oluşturacakken, yürümeye devam etmeleri gerektiğini söyledi.

Aslında, kendi kendine yaralarla ilgilenmesi gerektiğini söylemesine rağmen, Nynaeve adamları bırakmaya gönülsüz değildi. Elayne destek olmak için kolunu Thom'a dolamıştı; adam ona yaslanmayı reddederek ve Yüksek Anlatım'da bir hikâye anlatarak karşılık verdi; anlatım öyle süslüydü ki, Trolloc Savaşları'ndaki güzel asker Kraliçe Kirukan hakkında olduğunu çıkarmak güçtü.

"En iyi halinde, dikenli çalılara takılmış yabandomuzu gibi bir mizacı vardı," dedi Birgitte alçak sesle, özellikle kimseye hitap etmeden. "Yakınlardaki birine hiç benzemiyordu."

Nynaeve dişlerini gıcırdattı. Ne olursa olsun, bir daha bu kadına iltifat ederken yakalanmayacaktı. Aslında bir düşününce, o mesafeden İki Nehir'deki her erkek aynı ölçüde iyi kullanırdı yayını. Her oğlan çocuğu yapabilirdi.

Gürültüler arkalarından geldi, başka sokaklardan uzak kükremeler ve Nynaeve sık sık boş, camsız bir pencereden onları izleyen gözler olduğunu

hissetti. Ama söylenti yayılmış olmalıydı ya da izleyenler olan biteni görmüştü, çünkü iki düzine Beyazpelerinler önlerinde sokağa fırlayana kadar tek bir canlı görmediler. Adamların yarısı yaylarını çekmiş, kalanı kılıçlarını çıkarmıştı. Shienarlılar bir yürek atımı kadar sürede kılıçlarını çektiler.

Galad ile koni şeklindeki miğfer altında kırlaşmış bir yüze sahip adam arasında birkaç çabuk söz söylendi. Adam yine de Shienarlıları, Thom ile Juilin'i ve Birgitte'i kuşkuyla süzdü. Nynaeve'in canını sıkmaya yetti bu. Elayne çenesini kaldırıp yürüyerek Beyazpelerinleri hizmetkârdan başka bir şey değillermiş gibi görmezden gelebilirdi, ama Nynaeve önemsenmemekten hiç hoşlanmamıştı.

Irmak uzak değildi. Arduvaz çatılar altında birkaç küçük, taş deponun ötesinde, kasabanın üç taş rıhtımı kurumuş çamurların üzerinden suya ancak yetişiyordu. İki direkli şişman bir gemi bir rıhtımın ucunda bekliyordu. Nynaeve ayrı kamaralar bulmakta sorun yaşamayacaklarını umuyordu. Geminin çok sallanmayacağını umuyordu.

Rıhtımdan yirmi adım uzakta, dört beyaz pelerinli nöbetçinin dikkatli gözleri altında küçük bir kalabalık büzülmüş, bekliyordu; hemen hemen bir düzinesi erkekti, daha çok yaşlı, hepsi perişan ve bereli adamlar ve iki kat fazla kadın vardı; çoğunun eteklerine iki üç çocuk yapışmıştı ve bazıları kollarında bir de bebek taşıyordu. Rıhtımda iki Beyazpelerin daha duruyordu. Çocuklar yüzlerini annelerinin eteklerine gizliyordu, ama yetişkinler özlemle gemiye bakıyorlardı. Manzara Nynaeve'in yüreğini burktu; aynı bakışları, hatta daha fazlasını Tanchico'dan hatırlıyordu. Ümitsizce güvenli bir yere gitmeyi isteyen insanlar. Tanchico'dakiler için hiçbir şey yapamamıştı.

Bunlar için herhangi bir şey yapamadan, Galad onun ve Elayne'in kollarını yakaladı ve rıhtımın ve sallantılı bir iskele tahtasının üzerinden sürükledi. Beyaz pelerinli, parlak zırhlı, sert suratlı altı adam daha güvertede duruyor, çıplak ayaklı, çoğu çıplak göğüslü bir grup adamın dik pruvada oturmasını izliyordu. İskele tahtasının ucunda duran kaptan, ekşi bakışlarını Beyazpelerinler ile gemisine doluşan yeni grup arasında paylaştırıyordu.

Agni Neres, koyu renk ceket giymiş, uzun boylu, kemikli, yelken kulaklı ve dar suratında her zaman aksi bir ifade olan bir adamdı. Yanaklarından akan tere aldırmıyordu. “Bana iki kadın için ücret ödedin.

Herhalde diğer karıyla adamları bedavaya almamı istersin?” Birgitte tehlikeli bakışlarla baktı ona, ama adam görmezden geldi.

“Yolculuk ücretini alacaksın, iyi kaptan,” dedi Elayne ona serinkanlılıkla.

“Mantıklı olduğu sürece,” dedi Nynaeve ve Elayne’in keskin bakışlarını görmezden geldi.

Ne kadar imkânsız görünse de, Neres’in ağzı daha da inceldi ve yine Galad’a hitap etti. “O zaman adamlarını gemimden indir de yelken açayım. Artık gündüz vakti burada olmak her zamankinden az hoşuma gidiyor.”

“*Diğer* yolcuları alır almaz,” dedi Nynaeve, kıyıda toplanmış olanlara doğru başını sallayarak.

Neres Galad’a baktı, ama onun diğer Beyazpelerinlerle konuşmakta olduğunu gördü, sonra kıyıdaki insanları süzdü ve Nynaeve’in başının üzerindeki havayla konuştu. “Parasını ödeyebilecekleri. Oradakilerin çoğu ödeyebilecek gibi görünmüyor. Ve istesem de hepsini alamazdım.”

Nynaeve ayakuçlarında yükseldi; öyle ki, gülümsemesini adamın görmemesi imkânsızdı. “Hepsini dedim, *kaptan.* Yoksa senin için kulaklarını kafandan tıraş ediveririm.”

Adamın ağzı öfkeyle açıldı, sonra aniden gözleri irileşti ve Nynaeve’in arkasına dikildi. “Tamam,” dedi çabucak. “Ama yine de bir tür ödeme beklerim. Birincigün’de sadaka veririm, ama o geçeli çok oldu.”

Nynaeve topuklarının üzerine inerek kuşkuyla omzunun üzerinden arkaya baktı. Thom, Juilin ve Uno orada durmuş, ılımlı bir tavırla onu ve Neres’i izliyordu. Uno’nun yüz hatları ve yüzlerini kaplamış kanın izin verdiği ölçüde ılımlı. Biraz fazla ılımlı.

Nynaeve burnunu güçlüce çekerek, “Herhangi biri tek bir halata dokunmadan, hepsini güvertede göreceğim,” dedi ve Galad’ı aramaya gitti. Adamın bir teşekkürü hak ettiğini düşünüyordu. Yaptığı şeyin doğru olduğunu düşünmüştü Galad. En iyi erkeklerin bile böyle bir sorunu vardı. Hep yaptıkları şeyin doğru olduğunu düşünürlerdi. Yine de, üçü her ne yapmışlarsa, tartışma çıkmasını engellemişlerdi.

Nynaeve Galad’ı Elayne’in yanında buldu. O yakışıklı yüze kızgınlık yansınmıştı. Onu görünce neşelendi. “Nynaeve, Boannda’ya kadarki yol ücretini ödedim. Altara’ya olan yolun yalnızca yarısında, Boern’un Eldar’la kesiştiği yere kadar, ama daha fazlası için param yoktu. Kaptan Neres, cüzdanımdaki son bakır parayı bile aldı ve biraz da borç almak zorunda

kaldım. Adam on kat ücret istiyor. Korkarım oradan Caemlyn’e kendiniz gitmek zorunda kalacaksınız. Gerçekten üzgünüm.”

“Zaten çok şey yaptın,” diye araya girdi Elayne. Bakışları Samara üzerinde yükselen duman bulutlarına kaydı.

“Söz vermiştim,” dedi Galad bitkin bir teslimiyet içinde, Nynaeve gelmeden de aynı şeyleri konuşmakta oldukları açıktı.

Nynaeve teşekkür etmeyi başardı ve Galad zarafetle, ama onun da anlamadığını düşünürmüş gibi bir bakışla önemli olmadığını söyledi. Nynaeve de anlamadığını itiraf edebilirdi. Adam bir söz üzerine savaş başlatmıştı... Elayne bu konuda haklıydı; şimdiden dönüşmemişse bile, bir savaşa dönüşecekti... ama adamları Neres’in gemisini tutarken, kaptandan ücreti düşürmesini istememişti. Bu Neres’in gemisiydi ve Neres dilediği ücreti talep edebilirdi. Elayne ile Nynaeve’i alıp götürdüğü sürece. Doğruydu. Galad asla doğru şeyi yapmanın bedelini düşünmüyordu ne kendisi açısından, ne başkaları açısından.

İskele tahtasında durdu ve geleceği görüyormuş gibi kasabaya baktı. “Rand al’Thor’dan uzak durun,” dedi kasvetle. “Yıkım getiriyor. İşi bitmeden önce *gerçekten* dünyayı parçalayacak. Ondan uzak durun.” Ve zırhını getirmeleri için seslenerek rıhtımda koşmaya başladı.

Nynaeve kendini şaşkın şaşkın Elayne ile bakışırken buldu, ama bakışmaları utanç içinde sona erdi. Dili ile sizi biçebileceğini bildiğiniz biriyle böyle bir anı paylaşmak kolay değildi. En azından, Nynaeve’in rahatsız hissetmesinin sebebi buydu. Elayne neden rahatsız görünsün, düşünemiyordu. Ama kadının aklı başına geliyor da olabilirdi. Kuşkusuz Galad Caemlyn’e gitmeye niyetlerinin olmadığından şüphelenmemişti. Herhalde şüphelenmemişti. Erkeklerin sezgileri asla o kadar güçlü değildi. O ve Elayne bir süre bakışmadılar.

49
Boannda'ya

Birbirlerine sokulmuş erkek, kadın ve çocuk kalabalığını gemiye bindirmek sorun olmadı. Nynaeve, Kaptan Neres'e, *herkese* yer bulmak zorunda olduğunu ve nasıl bir para tahsil etmeyi düşünüyor olursa olsun, Boannda'ya gitmek için *kendisinin* ne ödeyeceğini bildiğini açıkça anlattıktan sonra ortada bir sorun kalmamıştı. Elbette, Uno'ya sessizce, Shienarlıların kılıçları ile bir şeyler yapmalarını söylemeyi akıl etmiş olmasının da biraz yardımı dokunmuş olabilirdi. Sert yüzlü, kaba giyimli, kafaları tepelerindeki saç tutamı dışında tıraşlı, kan lekeli on beş adamın kılıçlarını bileyip yağlamaya başlamaları, biri bir diğerinin az daha nasıl kuzu gibi şişleneceğini anlatmaya başladığında kahkahalara boğulmaları... eh, oldukça olumlu bir etkileri olmuştu. Nynaeve parayı kaptanın eline saydı ve bu ona acı verdiyse de, saymaya devam etmek için Tanchico rıhtımlarında gördüklerini hatırlaması yetti. Neres bir konuda haklıydı; bu insanların fazla parası var gibi görünmüyordu; sahip oldukları her bakır paraya ihtiyaçları olacaktı. Elayne'in o hastalıklı tatlı ses tonu ile, dişini mi çektirdiğini sorması hiç gerekmiyordu.

Daha son yolcular sahip oldukları birkaç parça eşyayı kollarında taşıyarak –sırtlarındaki giysiler dışında bir şeyleri olanlardı bunlar– gemiye binerken, Neres'in bağırdığı emirlerle mürettebat koşturmaya, halatları çözmeye başladı. Aslında, o şişman gemiyi bile ağzına kadar doldurmuşlardı, öyle ki, Nynaeve Neres'in bu konuda da mı haklı olduğunu merak etmeye başlamıştı. Ama ayakları güverteye basınca yüzlerinde öyle bir umut doğmuştu ki, bunu düşündüğüne bile utandı. Ve yolculuk ücretlerini onun ödediğini öğrendiklerinde çevresine toplandılar, ellerini, eteğinin uçlarını öpmeye çalıştılar, teşekkürlerini ve kutsamalarını

seslendiler, bazı erkeklerin ve kadınların kirli yanaklarından aşağı gözyaşları süzülüyordu. Nynaeve ayağının altındaki tahtaların dibine geçmeyi diledi.

Kürekler çıkarılır, yelkenler açılırken güvertelerde koşturmaca başladı ve daha Nynaeve o zavallı insanların gösterisine tamamen son veremeden Samara arkalarında küçülmeye başladı. Elayne ya da Birgitte tek kelime edecek olursa, ikisine de döve döve güvertede ikişer tur attıracaktı.

Nehiryılanı'nda beş gün geçirdiler, ağır ağır dolanan Eldar üzerinde, kavurucu günler ve daha serin olmayan gecelerden oluşan beş gün. Bu sürede bazı şeyler iyiye gitti, ama yolculuk pek iyi başlamadı.

Yolculuktaki ilk gerçek sorun Neres'in kıç taraftaki kamarası idi, güverte dışında gemide kalınabilecek tek yer. Neres kamarasından taşınmaya gönülsüz olduğundan değil. Telaşı... pantolonları ve gömlekleri omuzlarına atılmış ve kollarındaki büyük bir yığından sarkarak, tıraş kupası bir elinde, usturası diğer elinde... Nynaeve'in Thom, Juilin ve Uno'ya sert sert bakmasına sebep oldu. Dilediği zaman onları kullanması bir şeydi, sırtını döndüğünde onların kendisine *göz kulak olması* bambaşka bir şey. Yüzleri daha açık, gözleri daha masum olamazdı. Elayne Lini'nin deyişlerinden bir başkasını gündeme getirdi. "Açık bir çuval hiçbir şey saklamaz, açık bir kapı pek az şey saklar, ama açık bir adam kesinlikle bir şey saklıyordur."

Ama erkekler ne tür bir sorun olurlarsa olsunlar, artık sorun kamaranın kendisi idi. Minik pencereleri ardına dek açılmışken bile nem ve küf kokuyordu ve içeri pek az ışık giren, karanlık, hücre gibi bir yerdi. Doğru sözcük "hücre" idi. Kamara küçüktü, sirkte bıraktıkları arabadan da küçük ve yere sabitlenmiş ağır bir masa ile yüksek sırtlı bir sandalye ve güverteye çıkan merdiven mekânın çoğunu kaplıyordu. Lavabo da duvardaki bir oyuğa yerleştirilmişti, pis bir sürahi, tas ve dar, tozlu bir ayna odayı daha da sıkıştırıyordu ve birkaç boş raf ve giysi asmak için birkaç çengel mobilyaları tamamlıyordu. Kemerli tavan kirişleri onlar için bile alçaktı. Tek bir yatak vardı, şimdiye dek kullandıklarından daha geniş, ama yine de iki kişiye yetmeyecek kadar dar. O uzun boyuyla Neres, kutuda yaşıyordu sanki. Adam yük için kullanılabilecek tek bir santimetreyi boş yere işgal etmemişti.

"Samara'ya gece gelmiş," diye mırıldandı Elayne, bohçalarını indirir, ellerini kalçalarına dayar, beğenmez bakışlarla çevresini süzerken, "ve gece ayrılmak istemiş. Adamlarından birine... *karılar*... ne isterse istesin gece

boyunca ilerlemek istediğini söylediğini duydum. Anlaşılan gün ışığında yolculuk etmekten pek memnun değil."

Diğer kadının dirseklerini ve soğuk ayaklarını düşünen Nynaeve, yukarıda, mültecilerle birlikte uyumanın daha iyi olup olmayacağını düşündü. "Sen ne anlatmaya çalışıyorsun?"

"Adam bir kaçakçı, Nynaeve."

"*Bu* gemide mi?" Nynaeve bohçalarını bırakarak deri çantayı masanın üzerine koydu ve yatağın kenarına oturdu. Hayır, güvertede uyumayacaktı. Kamara kokuyor olabilirdi, ama havalandırılabilirdi ve yatak darsa da, kalın bir tüy şiltesi vardı. Gemi *gerçekten* rahatsız edici şekilde sallanıyordu; becerebildiğince rahat etmesi daha iyi olacaktı. Elayne onu buradan *kovalayamayacaktı.* "Bu geminin *fıçıdan* farkı yok. Boannda'ya *iki* haftada varabilirsek kendimizi şanslı saymalıyız. Işık bilir Salidar'a gitmemiz ne kadar sürecek." Salidar'ın ne kadar uzakta olduğunu ikisi de bilmiyordu ve konuyu Kaptan Neres'e açma zamanı henüz gelmemişti.

"Her şey uyuyor. İsmi bile. *Nehiryılanı.* Hangi dürüst tüccar gemisine böyle bir isim verir?"

"Eh, öyleyse ne olmuş? İlk defa kaçakçılardan faydalanmıyoruz."

Elayne çileden çıkarak ellerini havaya fırlattı; yasalar ne kadar aptalca olursa olsun, hep yasalara uymanın önemli olduğunu düşünüyordu: Galad ile, itiraf etmekten hoşlanmayacağı kadar çok ortak noktası vardı. Demek Neres onlara karı demişti, ha?

İkinci güçlük diğerlerine yer bulmak oldu. *Nehiryılanı* genişti, ama çok büyük bir gemi değildi ve güvertede, herkes dahil yüzden fazla insan vardı. Kürekleri kullanan, halatlarla ve yelkenlerle ilgilenen gemiciler için belli bir alan gerekiyordu ve yolcular için pek fazla yer bırakmıyordu. Mültecilerin Shienarlılardan olabildiğince uzak durması da pek yardımcı olmuyordu; bu kadar silahlı adam görmek hepsine yetmiş gibiydi. Herkesin oturması için ancak yer vardı ve uzanmak için hiç yoktu.

Nynaeve hemen Neres'i buldu. "Bu insanların daha fazla yere ihtiyacı var. Özellikle de kadınlarla çocukların. Daha fazla kamara olmadığına göre, ambarında idare etmek zorunda kalacaklar."

Neres'in yüzü karardı. Dümdüz ileriye, Nynaeve'in yaklaşık bir adım soluna bakarak hırladı, "Ambarım kıymetli yüklerle dolu. Çok kıymetli yüklerle."

"Acaba gümrükçüler burada, Eldar boyunca çalışıyor mu?" dedi Elayne aylak aylak, iki yandaki ağaç dizili kıyıları gözleyerek. Irmak burada

yalnızca birkaç yüz adım genişliğindeydi, kurumuş kara çamur ve çıplak sarı kille sınırlanmıştı. “Bir yanda Ghealdan, diğer yanda Amadicia. Güneyden gelen mallarla dolu bir ambarla güneye gidiyor olman tuhaf gelebilir. Elbette, muhtemelen vergilerini nerede ödediğine dair tüm belgelerin tamamdır. Ve Samara’daki sorunlar yüzünden yükünü indirmediğini söyleyebilirsin. Vergi memurlarının oldukça anlayışlı olduklarını duydum.”

Neres’in ağzının kenarları aşağı kıvrıldı ve ikisine de bakmaktan kaçındı.

İşte bu yüzden, Thom boş ellerini açar, şöyle bir savurur ve iki hançeri parmaklarının arasında dolaştırdıktan sonra birini kaybederken çok iyi görebildi.

“Yalnızca egzersiz yapıyorum,” dedi Thom, diğer hançer ile uzun bıyıklarından birini kaşıyarak. “Bazı... becerilerimi... korumaktan hoşlanırım.” Beyaz saçlarının arasındaki yarık, yüzündeki taze kan, ceketindeki kan lekeli yırtık ve başka yerlerindeki daha küçük kesikler yüzünden, Uno dışında herkesten daha korkunç görünüyordu. Shienarlının dişlerini göstererek gülümsemesinde hiç neşe yoktu ve uzun yara izi ve yüzündeki taze, kırmızı yaranın korkunç şekilde kıvrılmasına sebep oluyordu. Göz yamasındaki dik dik bakan kızıl göz bile bu manzaranın yanında ılımlı görünüyordu.

Neres gözlerini kapattı ve uzun, çok uzun bir nefes aldı.

Ambar kapakları açıldı, sandıklar, kasalar bir şapırtı ile yanlardan bırakılmaya başlandı. Bazıları ağırdı, bazıları hafifti ve baharat kokuyordu. Neres, ırmağın yuttuğu her sandık için irkiliyordu. Nynaeve; ipek, halı ve ince yün toplarının aşağıda bırakılmasını söylediği zaman neşelendi... adam için böyle bir şey söylenebilirse. Ta ki, kadının onları uzananların altına sermeyi düşündüğünü öğrenene kadar. Yüzü önceden de ekşiydi, ama artık yan odadaki sütü bile kestirecek durumdaydı. Bütün bunlar olurken hiçbir şey söylemedi. Kadınlar çocukları oracıkta, güvertede yıkamak için kova kova su çekmeye başladıklarında, ellerini arkasında sıkarak kıç tarafa yürüdü ve gözlerini arkada, suyun üzerinde kalan birkaç sandığa dikti.

Bir açıdan, Neres’in kadınlara gösterdiği tuhaf tavır Elayne ve Birgitte’in ekşi dilini yumuşatmaya başladı. Nynaeve böyle görüyordu; kendisi her zamanki tavrını sürdürüyordu, elbette. Neres kadınlardan hoşlanmıyordu. Mürettebattan biri kadınlardan biri ile konuşmak zorunda kaldığında, kaptanlarına bakışlar fırlatarak, çabucak yapıyorlardı bunu ve

sonra hemen görevlerinin başına dönüyorlardı. Bir anlığına yapacak hiçbir şeyi yokmuş gibi görünen bir adam, etekli biri ile iki kelime konuşacak olsa, Neres'ten bir kükreme ile hemen işe koşuluyordu. Adamların telaşlı yorumları ve mırıldandıkları uyarılar, Neres'in fikirlerini açıkça ifade ediyordu.

Kadınlar erkek parası yerdi, sokak kedileri gibi kavga ederlerdi ve sorun yaratırlardı. Bir erkeğin yaşadığı her sorun, öyle ya da böyle, bir kadına bağlanabilirdi, Neres daha ilk gün batımından önce hepsinin güvertede saç saça, baş başa yuvarlanmasını bekler gibiydi. Kadınlar bütün mürettebatı ile flört edecek, kavgaya sebep olmadıkları yerde anlaşmazlığa yol açacaklardı. Bütün kadınları, sonsuza dek gemisinden uzak tutabilse mutlu olurdu. Bütün kadınları, sonsuza dek hayatından çıkarabilse, mutluluktan sarhoş olurdu.

Nynaeve hiç böyle biriyle karşılaşmamıştı. Ah, erkeklerin kadınlar ve para hakkında homurdandıklarını duymuştu, sanki erkekler parayı su gibi saçmıyormuş gibi... erkekler hiç paradan anlamazdı. Bu konuda Elayne'den de beterdiler... hatta muhtelif sorunları için kadınları suçladıklarını da duymuştu, hem de genelde sorunun asıl sebebi kendileri olduğu halde. Ama kadınlardan gerçekten *hoşlanmayan* bir erkekle *hiç* karşılaşmamıştı. Neres'in Ebou Dar'da bir karısı ve bir sürü çocuğunun olduğunu duyunca şaşırmıştı, ama evinde ancak yeni bir yük yükleyene kadar kalıyordu. Bir kadınla *konuşmak* bile istemiyordu. Kısaca, hayret vericiydi. Nynaeve bazen kendini, inanılmaz bir hayvana bakar gibi, yan yan adama bakarken buluyordu. *S'redit*'lerden ve Luca'nın sirkindeki başka her şeyden daha tuhaftı.

Doğal olarak, Elayne ile Birgitte'in huysuzluklarını adamın işitebileceği bir yerde açığa vurmaları imkânsızdı. Thom ile diğerlerinin göz yuvarlaması ve anlamlı bakışları yeterince kötüydü; onlar en azından saklamaya çalışıyorlardı. Neres'in, saçma beklentilerinin karşılandığını görünce duyacağı açık tatmin... kuşkusuz öyle görecekti... işte bu tahammül edilmez olurdu. Onlara, huysuzluklarını yutup gülümsemekten başka seçenek bırakmıyordu.

Kendi adına, Neres'in gözünden uzak birkaç dakika için Thom, Juilin ve Uno'yu yakalamak Nynaeve'in hoşuna giderdi. Adamlar yine hadlerini aşıyorlardı, kendilerine denileni yapmaları gerektiğini unutuyorlardı. Sonuçlar fark etmezdi; beklemeliydiler. Ve bir sebepten, karanlık karanlık gülümseyerek kafa kırma ve gırtlak kesme hakkında yorumlar yaparak

Neres'e işkence etmeyi alışkanlık haline getirmişlerdi. Ama Neres'ten kaçınabileceğini bildiği tek yer kamara idi. Hiçbiri özellikle iri yarı adamlar değildi, gerçi Thom uzun boyluydu, Uno oldukça genişti, ama orada fazla kalabalık ederler, minicik odayı doldurup Nynaeve'in tepesine dikilirlerdi. Atmak istediği fırçalar için pek de elverişli bir ortam değil; bir erkeğe tepene dikilme fırsatını verirsen, savaşın yarısını kazanmış sayılırdı. Bu yüzden yüzüne hoş bir maske oturttu, Thom ile Juilin'in şaşkın, Uno ile Ragan'ın inanmazlık dolu bakışlarını görmezden geldi ve diğer kadınların takınmak zorunda kaldığı hoş tavırların zevkini çıkardı.

Yelkenlerin neden böyle şişkin olduğunu, kıvrılan ırmak kıyılarının akşam güneşi altında neden dörtnala koşan bir at hızında altlarından kayıp geçtiğini öğrendiğinde, gülümsemeye devam etmeyi başardı. Neres kürekleri içeri aldırmış, küpeşte boyunca dizdirmişti; neredeyse mutlu görünüyordu. Neredeyse. Amadicia kıyısı boyunca alçak, kil bir yükselti uzanıyordu; Ghealdan tarafında, ırmak ile ağaçlar arasında geniş bir sazlık şeridi uzanıyordu ve suyun çekildiği yerlerde sazlar kahverengileşmişti. Samara, ırmak yukarı birkaç saat mesafede kalmıştı.

"Yönlendirdin," dedi Elayne'e dişlerinin arasından. Elinin tersi ile alnındaki teri silerken, yumruğunu ağır ağır yükselen güverteye indirme dürtüsüne direndi. Diğer yolcular o ikisi ve Birgitte ile aralarında birkaç adım mesafe bırakıyordu, ama Nynaeve yine de sesini yükseltmedi ve becerebildiğince hoş tuttu. Midesi geminin hareketlerini bir yürek atımı gecikme ile takip ediyor gibiydi; bu ruh haline hiç iyi gelmiyordu. "Bu rüzgâr senin işin." Çantasında yeterince kırmızı rezene olmasını diledi.

Elayne'in ıslak ıslak parlayan yüzüne ve iri iri açılmış gözlerine bakılırsa, ağzından süt ve bal fışkırmalıydı. "Korkmuş bir tavşana dönüşüyorsun. Kendini topla. Samara *kilometrelerce* arkada kaldı. Bu kadar uzaktan kimse işine yarayabilecek bir şey sezemez. Bilmek için bizimle gemide olması gerekir. Çok hızlı yaptım."

Nynaeve gülümsemeye biraz daha devam ederse yüzünün çatlayacağını düşündü, ama göz ucu ile Neres'in yolcuları incelediğini ve başını iki yana salladığını görebiliyordu. O an hissettiği öfke ile, diğer kadının örgüsünün kalıntılarını neredeyse görebiliyordu. Hava durumu üzerinde çalışmak bir taşı tepeden aşağı yuvarlamak gibiydi; başlattığınız gibi devam etme eğilimi gösterirdi. Eninde sonunda yapacağı gibi yoldan çıktığı zaman, yeniden yola sokmak gerekirdi. Moghedien bu büyüklükte bir örgüyü Samara'dan hissetmiş olabilirdi... belki... ama nerede yapıldığını bilecek kadar değil

kesinlikle. Nynaeve ham güç konusunda Moghedien'e denkti ve o bir şey yapacak kadar güçlü değilse, Terkedilmiş'in de olmadığını varsaymak güvenli görünüyordu. Nynaeve de olabildiğince hızlı ilerlemek istiyordu; o sırada, diğer iki kadınla fazladan bir gün geçirmek, kamarayı Neres ile paylaşmak kadar cazip geliyordu ancak. Aynı zamanda, su üzerinde fazladan bir gün geçirmek de bayılacağı bir şey değildi. Irmak bu kadar düz görünürken bir gemi nasıl böyle hareket edebilirdi?

Gülümsemek dudaklarını ağrıtmaya başlamıştı. "Sormalıydın, Elayne. Hep sormadan, düşünmeden aklına geleni yapıyorsun. Koşarken körlemesine bir çukura düşersen, yaşlı dadının gelip seni kaldırmayacağını ve yüzünü yıkamayacağını öğrenmenin zamanı geldi." Son sözcükle beraber Elayne'in gözleri fincan iriliğinde açılmıştı ve gösterdiği dişleri ısırmaya hazırlanıyor gibiydi.

Birgitte birer elini ikisinin koluna koydu, eğildi ve coşku onu gırtlağından yakalamış gibi neşeyle gülümsedi. "Siz ikiniz bunu hemen kesmezseniz, serinlemeniz için ikinizi de ırmağa atacağım. Kış kaşıntısına tutulmuş Shago bar kızları gibi davranıyorsunuz."

Üç kadın, terli yüzlerinde donmuş hoş ifadelerle ayrı ayrı yönlere yürüyüp gitti ve geminin izin verdiği en uzak mesafelerde kaldılar. Gün batımı yaklaşırken Nynaeve Ragan'ın, kahkahalarla birbirlerine sarılmalarına bakılırsa, onun ve diğerlerinin Samara'dan kurtuldukları için gerçekten rahatlamış olduklarını söylediğini duydu ve diğer adamlar da aynı fikirde gibiydi, ama kadınların kalanı onları fazla ifadesiz yüzlerle izliyorlardı. Sorun gördüklerinde *onlar* anlıyorlardı.

Ama sorunlar yavaş yavaş dindi. Nynaeve bunun nasıl olduğundan pek emin değildi. Belki de Elayne ile Birgitte'in takındığı hoş tavırlar, sonunda ellerinde olmadan içlerine de işlemeye başlamıştı. Belki bütün bunların saçmalığı, yüzlerindeki dost gülümsemeleri korumaya çalışırken sözlerine bir keskinlik vermeye çalışmanın budalalığı nihayetinde kafalarına dank etmeye başlamıştı. Sebebi her ne ise, sonuçtan şikâyetçi değildi. Yavaş yavaş, günbegün, sözcükler ve ses tonları yüzlere uyum göstermeye başladı; hatta arada bir içlerinden biri, önceden nasıl davrandığını hatırlayarak utanmış bile görünüyordu. İkisi de tek bir özür sözcüğü telaffuz etmedi elbette ve Nynaeve bunu anlıyordu. O da o ikisi gibi aptalca ve kötü davranmış olsa, kesinlikle kimseye hatırlatmak istemezdi.

Elayne ile Birgitte'in dengesini yeniden sağlamasında çocuklar da kısmen rol oynamıştı, ama aslında her şey Nynaeve'in ırmaktaki ilk sabah

erkeklerin yaralarına bakması ile başlamıştı. Bitki çantasını çıkarmış, merhemler yapmış, yaraları sarmıştı. O kesikler Nynaeve'i Şifa vermesine yetecek kadar öfkelendirmişti... hastalık ve yaralar onu hep öfkelendirirdi... ve en kötü durumdakilere Şifa verdi, ama dikkatli olması gerekmişti. Kaybolup giden yaralar insanların çenesini açardı ve gemisinde bir Aes Sedai olduğunu öğrense, Işık bilir Neres ne yapardı; büyük olasılıkla gece Amadicia kıyısına gizlice bir adam gönderir ve onları tutuklattırmaya çalışırdı. Aynı zamanda, haber bazı mültecilerin de kendilerini suya atmalarına sebep olabilirdi.

Örneğin, Uno'nun omzundaki büyük bereye yakıcı bir mardkökü yağından azıcık sürdü, yüzündeki yeni yaraya biraz hepşifa merhemi sürdü... ikisini de boşa harcamanın anlamı yoktu... adamın kafasını çenesini bile oynatmasına izin vermeyecek ölçüde sıkı sıkı sardı, sonra ona Şifa verdi. Adam inleyip çırpınırken çabuk çabuk, "Bebek gibi davranma, böyle iri, güçlü bir adamın birazcık acıya dayanamayacağı aklıma gelmezdi. Artık o yaraları rahat bırak; üç gün boyunca onlara dokunacak bile olsan, sana öyle bir şey içiririm ki, bir daha unutmazsın."

Adam ağır ağır başını salladı. Yüzünde öyle kararsız bir ifade vardı ki, kadının ne yaptığını anlamadığı açıkça belliydi. Sonunda sargıları çıkardığında fark etse bile, şansları varsa başka kimse yaranın ne kadar kötü olduğunu hatırlamazdı ve adam da çenesini açmayacak kadar sağduyulu olmalıydı.

Bir kez başladıktan sonra, yolcuların kalanı ile ilgilenmesi doğaldı. Mültecilerden pek azı yara beresiz kurtulmuştu ve çocuklardan bazıları ateş ya da bağırsak kurdu işaretleri veriyordu. Bunlara endişe etmeden Şifa verebilirdi; çocuklar, bal tadında olmayan herhangi bir şey vermeye kalksanız zaten yaygarayı koparırdı. Annelerine tuhaf hissettiklerini söyleseler bile, çocukların kuvvetli hayal güçleri olurdu.

Nynaeve asla çocukların yanında rahat hissetmemişti. Evet, Lan'in bebeklerini doğurmak istiyordu. İçinde bir parça istiyordu. Çocuklar hiç yoktan dert çıkarırlardı. Sırtınızı döndüğünüz anda, sırf nasıl tepki verdiğinizi görmek için söylediğiniz şeyin tam tersini yaparlardı. Ama kendini, beli boyunda, parlak mavi gözlerini iri iri açarak ona bakan bir oğlan çocuğunun siyah saçlarını okşarken buldu. Tıpkı Lan'in gözleri gibiydi.

Elayne ve Birgitte de ona katıldı, başta yalnızca düzeni sağlamakla ilgilendiler, ama o ya da bu şekilde onlar da çocuklara yoğunlaştılar. Tuhaf

şekilde, bir kalçasına üç dört yaşlarında bir oğlan çocuğunu oturtmuş, çevresinde daha fazlası halka olmuşken, dans eden hayvanlar hakkında saçma bir şarkı söylemek Birgitte'in üzerinde hiç aptalca durmamıştı. Elayne de bir torbadan kırmızı şeker dağıtıyordu. Işık bilir nereden ve neden bulmuştu. Nynaeve onu ağzına bir şeker atarken yakaladığında hiç de suçluluk duyuyormuş gibi görünmedi; yalnızca sırıttı, nazikçe küçük bir kızın başparmağını ağzından çekti ve yerine bir başka şeker koydu. Çocuklar, nasıl yapıldığını yeni hatırlarmış gibi kahkahalar attılar ve annelerine sokuldukları rahatlıkla Nynaeve'in, Elayne'in ya da Birgitte'in eteklerine sokuldular. O durumda kızgınlıklarını korumaları çok zordu. İkinci gün, Elayne kamarada *a'dam*'ı incelemeye yeniden başladığında, Nynaeve hafifçe burnunu çekmekten daha fazlasını yapamadı. Kadın bilezik, tasma ve aralarındaki zincirin tuhaf bir tür bağ oluşturduğuna her zamankinden fazla ikna olmuş gibiydi. Hatta Nynaeve bir iki kez onunla oturdu; o pis şeyin görüntüsü *saidar*'a kucak açması ve incelemeye katılması için yeterliydi.

Mültecilerin hikâyeleri de gün ışığına çıkmaya başladı, elbette. Ayrı düşmüş, kaybolmuş ya da ölmüş aile üyeleri. Dünyadaki sorunlar dalga dalga yayılırken bozulan işler, yıkılan çiftlikler, dükkânlar ve gemiler. Satamadıkları için satın da alamayan insanlar. Haberci yalnızca arabanın milini kıran son tuğla olmuştu. Elayne'in ince, gri saçlı bir adama gizlice altın bir marka verdiğini ve adamın yumruğunu alnına götürüp onun elini öpmeye çalıştığını gördüğünde Nynaeve hiçbir şey söylemedi. Altının ne kadar hızlı tükendiğini öğrenecekti. Dahası, Nynaeve de birkaç kişiye para vermişti. Eh, belki de birkaçtan fazla.

Adamlardan ikisi dışında hepsi saçları kırlaşmış ya da kelleşmeye yüz tutmuş, köselemsi yüzleri ve çalışmaktan nasır tutmuş elleri olan adamlardı. Genç adamlar ya orduya alınmış ya Haberci'nin güruhuna kapılmıştı; birini ya da diğerini reddedenler asılmıştı. Gemideki genç adamların... aslında çocukluktan yeni çıkmışlardı; Nynaeve ikisinin de her gün tıraş olduğundan şüpheliydi... yüzlerinde korku dolu ifadeler vardı ve Shienarlılardan biri o tarafa bakacak olsa irkiliyorlardı. Bazen yaşlı adamlar her şeye tekrar başlamaktan, biraz ekilecek toprak bulmaktan ya da ticarete yeniden başlamaktan bahsediyorlardı, ama seslerinin tonu bunların gerçek umutlardan çok blöf ve cesaret gösterisi olduğunu anlatıyordu. Daha çok, sessiz sessiz ailelerinden bahsediyorlardı; kaybettikleri karıları, oğulları ve kızları, torunları. Kendileri de kaybolmuş gibiydi. İkinci gece, o hüzünlü

kalabalık içinde en hevesli görünen kişi olan yelken kulaklı bir adam kayboluverdi; güneş doğduğunda hiçbir yerde yoktu. Kıyıya yüzmüş olabilirdi. Nynaeve öyle olduğunu umuyordu.

Yine de, asıl yüreğini burkan kadınlardı. Erkeklerden daha fazla imkânları, daha fazla başarı şansları yoktu, ama çoğunun daha fazla yükü vardı. Hiçbirinin kocası yanında değildi, hatta kocalarının hayatta olup olmadığını bile bilmiyorlardı, ama sırtlarına yıkılmış sorumluluklar yaşamaya devam etmelerini sağlıyordu. Azıcık metaneti kalmış hiçbir kadın çocukları varken pes etmezdi. Çocukları olmayanlar bile bir tür gelecek bulmaya kararlıydı. Hepsi, erkeklerin sahipmiş gibi yaptıkları umuttan biraz taşıyordu. Özellikle üçü onu çok etkiliyordu.

Nicola kendi yaşlarında ve boyundaydı, olaylar başlamadan önce evlenme hazırlıkları yapan siyah saçlı, iri gözlü bir dokumacıydı. Nişanlısı Hyran, Haberci'yi ve Yenidendoğan Ejder'i takip etmenin görevi olduğunu kafasına koyana kadar; görevi sona erdiği zaman onunla evleneceğini söylemişti. Hyran için görev çok önemliydi. İyi ve vicdanlı bir koca ve baba olacaktı, Nicola öyle diyordu. Yalnız, kafasına ne koyduğu, o kafa birinin baltası ile yarıldığı zaman pek işine yaramamıştı. Nicola kimin, neden yaptığını bilmiyordu, tek bildiği Haberci'den becerebildiğince uzaklaşması gerektiği idi. Bir yerlerde, cinayetlerin işlenmediği, bir sonraki köşeden ne çıkacağından korkmasının gerekmediği bir yer olmalıydı.

Birkaç yaş büyük olan Marigan bir zamanlar tombuldu, ama lime lime kahverengi elbisesi artık üzerine bol geliyordu ve açık yüzü bitkinliğin ötesine geçmiş görünüyordu. Altı ve yedi yaşlarındaki iki oğlu, Jaril ile Seve, iri iri açtıkları gözlerle, sessizce dünyaya bakıyorlardı; hep birbirlerine sarılıyor, başka her şey ve herkesten, hatta annelerinden korkarmış gibi görünüyorlardı. Marigan Samara'da bitkiler ve ilaçlarla ilgilenmişti, ama ikisi hakkında da tuhaf fikirleri vardı. Aslında buna şaşmamak gerekirdi; Amadicia'da, ırmağın hemen karşısında Beyazpelerinler varken şifa sunan bir kadının kendini göstermemesi gerekirdi ve baştan itibaren her şeyi kendi kendine öğrenmişti. Tek yapmak istediği, hastalıkları tedavi etmekti ve bu işi iyi yaptığını öne sürüyordu, ama kocasını kurtaramamıştı. Adamın ölümünden sonra geçen beş sene zor olmuştu ve Haberci'nin gelişi de işleri kolaylaştırmamıştı. Hummaya yakalanmış bir adamı tedavi ettikten sonra, söylentiler adamı ölümden döndürdüğünü yaymaya başlayınca, Aes Sedai arayan güruhlar saklanmaya zorlamıştı onu. İnsanlar Aes Sedailer hakkında işte bu kadar az bilgiye

sahipti; ölüm Şifa gücünün ötesindeydi. Marigan bile öyle olmadığını düşünür gibiydi. Nicola gibi o da nereye gideceğini bilmiyordu. Bir yerlerde, bitkilerini huzur içinde kullanabileceği bir köy olduğunu umuyordu.

Üçü arasında en genci Areina idi. Sabit, mavi bakışları, mor sarı berelenmiş bir yüzü vardı ve Ghealdan'dan değildi. Başka hiçbir şey göstermese bile, giysileri gösterirdi bunu. Birgitte'inkinden çok farklı olmayan kısa, siyah bir ceket ve bol bir pantolon giyiyordu. Sahip olduğu her şey buydu. Tam olarak nereden olduğunu söylemiyordu, ama onu *Nehiryılanı*'na getiren yolu açıkça anlatmıştı. Bir kısmını; kalanları Nynaeve'in tahmin etmesi gerekmişti. Areina, erkek kardeşini Boru Avı için yemin etmeden geri getirmek üzere Illian'a gitmişti. Ancak şehirdeki binlerce kişinin içinde bulamamıştı onu, ama bir şekilde kendini yemin ederken bulmuş, Valere Borusu'nun var olduğuna pek inanmasa da, biraz da genç Gwil'i bulup eve götürmeyi umarak, dünyayı görmek üzere yola koyulmuş. O zamandan bu yana her şey... zor... olmuş. Areina'nın konuşmaya gönülsüz olduğu söylenemezdi pek, ama her şeyi daha iyi bir ışık altında göstermek için öyle çok çaba harcıyordu ki... Pek çok köyden kovalanmış, bir kez soyulmuş, pek çok kez dövülmüştü. Buna rağmen pes etmeye, bir sığınak ya da huzurlu bir köy aramaya niyeti yoktu. Görmeye çıktığı dünya hâlâ oradaydı ve Areina onu yere sermeye kararlıydı. Bu şekilde ifade etmemişti, ama Nynaeve kadının ne demek istediğini biliyordu.

Nynaeve neden en çok bu üçünün içine dokunduğunu da biliyordu. Her hikâye kendi hayatından bir parçanın yansıması gibiydi. Neden en çok Areina'dan hoşlandığını anlayamıyordu. Değişik parçaları bir araya getirerek, Areina'nın sorunlarının, dilini serbestçe kullanmasından ve insanlara ne düşündüğünü açık açık söylemesinden kaynaklandığı sonucuna varmıştı. Bir köyden, belediye başkanına kek suratlı hödük dedikten ve bazı köylü kadınlara, beş para etmez mutfak süpürgelerinin neden tek başına yolculuk yaptığını sormaya hakkı olmadığını söyledikten kısa süre sonra, atını almasına bile izin verilmeden kovalanması tesadüf olamazdı. Kendisi böyle söylediğini iddia ediyordu. Nynaeve birkaç gün Areina'ya örnek olmasının kıza iyi geleceğini düşündü. Diğer ikisi için de yapabileceği bir şeyler olmalıydı. Güvenlik ve huzur arzularını çok iyi anlıyordu.

İkinci günün sabahında, henüz ruh halleri hassas ve diller... *bazı* insanların dilleri!.. hâlâ keskinken tuhaf bir konuşma geçti. Nynaeve

oldukça ılımlı bir tavırla, Elayne'in annesinin sarayında olmadığını, bu yüzden Nynaeve'in her gece duvara yapışıp uyuyacağını beklememesi gerektiğini söyledi. Elayne çenesini kaldırdı, ama o ağzını açamadan Birgitte patladı, "Sen Andor'un Kız-Veliahtı mısın?" Yakında biri olmadığından emin olmak için çevresine bile bakmamıştı.

"Evet." Elayne, Nynaeve'in bir süredir görmediği kadar vakarlıydı, ama sesinde bir tını vardı... tatmin olabilir miydi?

Birgitte tamamen ifadesiz bir yüzle sırtını döndü, pruvaya yürüdü, bir halat kangalının üzerine oturdu ve gözlerini ilerideki ırmağa dikti. Elayne arkasından kaşlarını çattı, sonra, sonunda gidip yanına oturdu. Bir süre alçak sesle konuştular. *Sorsalar* bile aralarına katılmazdı Nynaeve! Her ne konuşmuşlarsa, başka bir sonuç beklermiş gibi, Elayne'in canı biraz sıkılmış görünüyordu, ama bundan sonra aralarında pek az konuşma geçti.

Birgitte aynı gün kendi ismini kullanmaya başladı, ama buna sebep olan son bir öfke dalgasıydı. Moghedien güvenle geride kalmışken, o ve Elayne şekerciboyası yaprağı ile saçlarındaki siyah boyayı yıkadılar ve Neres birinin omuzlarında altın kızıl bukleler, ok ve yay taşıyan diğerinin omzunda sarı renkte girift bir örgü görünce, ekşi ekşi, "Birgitte'in lanet hikâyelerden çıkıp geldiği" konusunda homurdanmaya başladı. Kadının onu duyması adamın kendi talihsizliği idi. Adının *gerçekten* bu olduğunu söyledi adama keskin bir sesle ve bundan hoşlanmıyorsa, adamın kulaklarını adamın seçeceği bir direğe çivileyebilirdi. Gözleri bağlıyken. Adam kıpkırmızı bir suratla, halatların daha da gerilmesini bağırarak (biraz daha gerilseler kopacaklardı) yürüyüp gitti.

O noktada Nynaeve Birgitte'in tehdidini yerine getirip getirmemesi ile ilgilenmiyordu. Şekerciboyası yaprağı kendi saçlarında da hafif, kızılımsı bir renk bırakmıştı, ama yine de kendi saç rengine öyle yakındı ki, sevinçle ağlayabilirdi. Güvertedeki herkesin dişi ağrımaya, dişetleri çekilmeye başlamadığı sürece yeteri kadar şekerciboyası yaprağı kalmıştı. Ve midesini sakinleştirmek için yeteri kadar kırmızı rezene. Saçlarını kurutup ördüğü zaman memnunlukla içini çekmekten alamadı kendini.

Elbette, Elayne iyi rüzgârlar yönlendirir, Neres gece gündüz ilerlerken saz damlı köyler ve çiftlikler iki kıyıdan hızla akıp geçti. Gündüz el sallayan insanlar, gece aydınlanan pencereler, ırmağın yukarısındaki kargaşadan buraların etkilenmediğini gösteriyordu. İsmi kendine hiç benzemeyen gemi ırmak aşağı iyi hız yapıyordu.

Neres böyle rüzgârlar bulduğu için şansına mı sevinsin, gün ışığında yol yaptığına mı üzülsün, bilemiyordu. Birden fazla kez, *Nehiryılanı*'nın demir atıp saklanabileceği bir girintiye, ağaçlarla gölgelenen bir çaya ya da kıyıya sokulmuş bir gölete özlemle baktı. Nynaeve zaman zaman, adamın duyabileceği bir yerde, Samara'dan binenlerden kurtulacağı için ne kadar seviniyor olması gerektiği yorumunu yapıyor, araya bu kadının dinlendikten sonra ne kadar iyi göründüğü, o kadının çocuklarının ne kadar enerjik olduğu yorumlarını sıkıştırıyordu. Bu, durmaya dair fikirlerin adamın kafasından hemen çıkmasını sağlıyordu. Neres'i Shienarlılar, Thom ya da Juilin ile tehdit etmek daha kolay olabilirdi, ama adamların kafaları şimdiden fazla şişmişti zaten. Ve Nynaeve'in, hâlâ ona bakmaktan ya da onunla konuşmaktan kaçınan bir adamla tartışmaya niyeti yoktu.

Üçüncü günün gri şafağı, mürettebatın küreklere asılarak gemiyi Boannda rıhtımına yanaştırması ile söktü. Samara'dan daha büyük bir kasabaydı, Jehannah'tan gelen Boern Irmağı'nın ağır akan Eldar'a katıldığı yerdeydi. Hatta yüksek, gri duvarların içinde üç kule bile vardı ve kırmızı kiremitler altında beyaz beyaz parlayan bina, küçük olsa da, bir saray sayılabilirdi. *Nehiryılanı* rıhtımın ucundaki kazıklara sıkı sıkı bağlanırken... rıhtımın yarısı kuru çamur üzerinde kalmıştı... Nynaeve yüksek sesle, Neres'in mallarını burada boşaltabilecekken neden Samara'ya kadar gittiğini sordu.

Elayne, göğsündeki zincirde bir tür resmi mührün asılı durduğu şişman adama doğru başını salladı. Ona benzer başkaları da vardı, hepsi zincir takmış, mavi ceketler giymişlerdi ve diğer rıhtımlarda yüklerini indiren başka iki gemiyi dikkatle inceliyorlardı. "Kraliçe Alliandre'nin vergi memurları, tahmin ederim." Neres parmakları ile küpeşteyi döverek, diğer gemileri izleyen adamlara bakmaktan aynı dikkatle kaçınıyordu. "Belki de Samara'dakilerle bir tür anlaşma yapmıştı. Buradakilerle konuşmak istediğini sanmıyorum."

Samara'dan gelen erkek ve kadınlar gönülsüzce iskele tahtasından geçtiler. Vergi memurları onları görmezden gelmişti. İnsanlar için vergi ödenmesi gerekmiyordu. Samaralılar için, belirsiz bir geleceğin başlangıcı idi bu. Hayatları önlerinde bekliyordu, Nynaeve ve Elayne'in verdikleri ve üstlerindeki kıyafetlerle, her şeye yeniden başlamaları gerekiyordu. Birbirlerine sokulmuş bir şekilde rıhtımı yanlamadan, kadınlardan bazılarının cesaretleri de erkeklerinki kadar kırılmış gibi görünüyordu. Hatta bazıları ağlamaya başladı. Elayne'in yüzüne can sıkıntısı yayıldı. Her

zaman herkesin ihtiyaçları ile ilgilenmek isterdi. Nynaeve, bazı kadınlara birkaç gümüş para verdiğini Elayne'in keşfetmeyeceğini umdu.

Herkes gemiden inmedi. Areina kaldı, Nicola ve oğullarına sıkı sıkı sarılan Marigan da. Oğlanlar endişeli bir sessizlik içinde, kasabada kaybolan diğer çocukların arkasından bakıyorlardı. Nynaeve, iki çocuğun da Samara'dan ayrıldıklarından beri tek kelime ettiğini duymamıştı.

"Seninle gelmek istiyorum," dedi Nicola Nynaeve'e, farkında olmadan ellerini kenetleyerek. "Yanında güvende hissedeceğim." Marigan da duygudaşlıkla başını salladı. Areina hiçbir şey söylemedi, ama diğer iki kadına yaklaşarak grubun bir parçası oldu. Bir yandan da sakin sakin Nynaeve'e bakıyor, onu kovması için meydan okuyordu.

Thom başını hafifçe iki yana sallarken Juilin yüzünü buruşturdu, ama Nynaeve Elayne ile Birgitte'e baktı. Elayne tereddüt etmeden başını salladı ve diğer kadın hemen ardından aynısını yaptı. Nynaeve eteklerini toplayarak, kıç tarafta duran Neres'in yanına gitti.

"Sanırım artık gemimi geri alabilirim," dedi adam, gemi ile rıhtım arasında bir yere bakarak. "Zamanı gelmişti. Bu yolculuk, şimdiye kadar çıktığım en kötü yolculuktu."

Nynaeve geniş geniş gülümsedi. Adam bu sefer ona baktı. Hemen hemen.

Neres'in fazla seçeneği yoktu. Boannda'daki yetkililere başvuramazdı. Ve Nynaeve'in önerdiği ücreti beğenmediyse de, zaten ırmak aşağı devam etmesi gerekiyordu. Böylece *Nehiryılanı* Ebou Dar'a doğru yelken açtı. Boannda kıç tarafta uzaklaşmaya başlayana kadar, arada duracağı yer bildirilmedi ona.

"Salidar mı!" diye hırladı, Nynaeve'in başının üzerine bakarak. "Beyazpelerin Savaşı'ndan beri terk edildi orası. Salidar'da kıyıya çıkmak için bir kadının aptal olması gerek."

Nynaeve, gülümsemesine rağmen Kaynak'a kucak açacak kadar öfkelenmişti. Neres'in aynı anda hem ensesine, hem kalçasına şaplak atarak kükredi. "Yılın bu zamanında atsinekleri çok fena oluyor," dedi Nynaeve duygudaşlıkla. Daha güvertede birkaç adım atmadan, Birgitte kükrercesine kahkaha atmaya başladı.

Pruvada dururken Nynaeve derin derin nefes aldı. Elayne yine rüzgâr yönlendirmeye başlamıştı. *Nehiryılanı* Boern'den akan güçlü akıntılara kapıldı. Nynaeve yemekten çok kırmızı rezene yiyordu neredeyse, ama Salidar'dan önce stoku tükense de aldırmazdı. Yolculuk bitmek üzereydi.

Yaşadığı her şeye değerdi. Elbette, hep böyle düşünmemişti ve bunun tek sebebi Elayne ile Birgitte'in eğe gibi dilleri değildi.

O ilk gece, kendisi iç etekliği içinde kaptanın yatağına uzanır, Elayne esneyerek sandalyeye yerleşir, Birgitte sırtını kapıya verip, kafasının süpürdüğü kirişlerin altında otururken, Nynaeve çarpık taş yüzüğü kullanmıştı. Hareketli kola bağlı tek bir lamba ışık veriyordu ve şaşırtıcı şekilde, lamba yağından baharat kokuları yükseliyordu; belki Neres de nem ve küf kokusundan hoşlanmıyordu. Yüzüğü göğüslerinin arasına göstere göstere yerleştirmişse... ve yüzüğün tenine dokunduğu konusunda diğerlerinin emin olmasını sağlamışsa... eh, haklı bir sebebi vardı. O ikisinin birkaç saat mantıklı davranması Nynaeve'i daha az ihtiyatlı kılmamıştı.

Taşın Yüreği tam olarak önceki gibiydi. Her yerden ve hiçbir yerden solgun bir ışık geliyordu. Pırıldayan kristal kılıç *Callandor* büyük kubbenin altında, yerdeki taşlara gömülmüştü. Kızıltaştan dev sütun sıraları gölgelere doğru uzanıyordu. *Tel'aran'rhiod'*daki izleniyor olma hissi de aynıydı. Nynaeve'in elinden kaçma ya da çılgınca sütunların arasını araştırma arzusunu bastırmaktan daha fazlası gelmiyordu. Kendini *Callandor*'un yanında kıpırdamadan durmaya, bine kadar saymaya ve her yüz tamamlandığında durup Egwene'e seslenmeye zorladı.

Gerçekten de yapabildiği tek şey buydu. O kadar gurur duyduğu kontrol duygusu kayboldu. Giysileri, kendisi ve Moghedien, Egwene, Rand ve Lan hakkındaki endişeleri ile birlikte değişip durdu. Bir an ile bir sonraki an arasında, sağlam İki Nehir yünlüleri boğucu bir pelerin ve derin bir başlığa, sonra Beyazpelerinler zırhına, sonra kırmızı ipek elbiseye –ama saydam!– dönüşüyordu, sonra daha da kalın bir pelerine, sonra... Yüzünün de değiştiğini tahmin ediyordu. Bir kez ellerini gördü ve derisi Juilin'inkinden de esmerdi. Belki Moghedien onu tanıyamazsa...

"Egwene!" Sonuncu boğuk çağrı sütunların arasında yankılandı ve Nynaeve kendini bir kez daha yüze kadar sayana kadar titreyerek beklemeye zorladı. Büyük oda, kendisi dışında boştu. Telaştan çok üzüntü hissediyor olmayı dileyerek düşten çıktı...

...ve siciminin ucundaki taş yüzüğü elleyerek, yatağın üzerindeki kalın kirişlere bakarak, karanlığın içinde hızla ilerleyen geminin çıkardığı bin değişik gıcırtıyı dinleyerek uyandı.

"Geldi mi?" diye sordu Elayne. "Fazla uyumadın, ama..."

“Korkmaktan bıktım,” dedi Nynaeve bakışlarını kirişlerden ayırmadan. “Bir k-korkak olmaktan o k-kadar bıktım ki!” Son sözleri, gözlerini ne kadar silerse silsin durduramadığı ya da gizleyemediği gözyaşları içinde kayboldu.

Elayne bir anda yanında bitti, ona sarıldı, saçlarını okşadı. Bir an sonra Birgitte ensesine serin suyla ıslatılmış bir bez parçası koydu. Nynaeve onların, korkak falan olmadığı sözlerini dinleyerek tükenene dek ağladı.

“Moghedien’in beni avladığını düşünseydim,” dedi Birgitte sonunda, “ben kaçardım. Bir porsuk deliğinden başka saklanacak hiçbir yer kalmasa, oraya saklanır, kıvrılıp top olur, o gidene kadar ter içinde beklerdim. Saldıracak olsa, Cerandin’in *s’redit*’lerinden birinin önünde de durmazdım. Bunların ikisi de korkaklık değil. Kendi zamanını ve kendi zeminini seçmelisin ve onun en az beklediği şekilde üzerine gitmelisin. Elimden gelse ondan intikamımı alırım, ama ancak bu koşullar altında yaparım bunu. Başka her şey aptalca olur.”

Bu Nynaeve’in işitmek istediği şey değildi, ama gözyaşları ve ikisinin verdiği teselli aralarında büyüyen dikenli çalılarda bir delik daha açtı.

“Sana korkak olmadığını kanıtlayacağım!” Elayne siyah, tahta kutuyu raftaki yerinden aldı ve sarmal oymalı demir diski çıkardı. “Oraya birlikte gideceğiz.”

Nynaeve bunu duymayı daha da az istiyordu. Ama kaçınmanın yolu yoktu, iki kadın korkak olmadığını söyledikten sonra değil. Bu yüzden gittiler.

Tear Taşı’na gidip *Callandor*’a baktılar... omzunun üzerinden arkaya bakıp, Moghedien’in belirip belirmeyeceğini merak etmekten daha iyiydi... sonra Elayne’in rehberliğinde Caemlyn’deki Kraliyet Sarayı’na ve Nynaeve’in rehberliğinde Emond Meydanı’na gittiler. Nynaeve daha önce de saray görmüştü. Dev salonlara, yüksek, resimli tavanlara, mermer zeminlere, yaldızlara, güzel halılara ve süslü perdelere yabancı değildi, ama Elayne’in büyüdüğü yer burasıydı. Gördüğü zaman Elayne’i biraz daha iyi anladı. Elbette kadın dünyanın kendi dilediği gibi davranmasını isterdi; dünyanın önünde eğileceğinin öğretildiği, dünyanın önünde eğildiği bir yerde büyümüştü.

Kullandığı *ter’angreal* yüzünden kendisinin solgun bir imgesi gibi duran Elayne, saraydayken tuhaf bir şekilde sessiz kalmıştı. Ama diğer yandan, Nynaeve de Emond Meydanı’nda sessizleşmişti. Köy hatırladığından daha genişti, daha fazla saz damlı ev vardı ve yenilerinin

tahta çerçeveleri yükseliyordu. Biri köyün hemen dışına, üç geniş kattan oluşan çok büyük bir ev inşa ediyordu ve Çayır'a beş adım yüksekliğinde taştan bir sütun dikilmiş, her yanına isimler kazınmıştı. İsimlerin çoğunu tanıyordu; çoğu İki Nehir isimleri idi. Sütunun iki yanına iki bayrak direği dikilmişti; birine kırmızı bir kurt kafası, diğerine kırmızı bir kartal resmedilmiş birer bayrak asılmıştı. Her şey mutlu ve ferah görünüyordu... insan yokken bundan fazlasını anlayamıyordu... ama hiç mantıklı gelmiyordu. O bayraklar neden asılmıştı ki? Hem, böyle bir evi kim inşa ettiriyor olabilirdi?

Beyaz Kule'ye, Elaida'nın çalışma odasına döndüler. Burada hiçbir şey değişmemişti. Yalnızca, Elaida'nın çalışma masasının önünde sadece yarım düzine tabure kalmıştı. Ve Bonwhin'i gösteren üçresim kalkmıştı. Rand'ın resmi duruyordu, Rand'ın yüzüne gelen kısımda kötü bir şekilde tamir edilmiş bir yırtık vardı. Biri resme bir şey fırlatmış gibi görünüyordu.

Altın şahinli lake kutudaki kâğıtları ve giriş odasında, Vakanüvis masasındakileri karıştırdılar. Onlar daha bakarken belgeler ve mektuplar değişiyordu, yine de biraz bilgi edinebildiler. Elaida Rand'ın Ejderduvarı'nı aşıp Cairhien'e girdiğini biliyordu, ama bu konuda ne yapacağına ilişkin ipucu yoktu. Onun özellikle verdiği emirler üzerine gittikleri durumlar haricinde, bütün Aes Sedailerin hemen Kule'ye dönmesini talep eden öfkeli bir emir vardı. Elaida çok konuda öfkeleniyor gibiydi, af ilanından sonra pek az Aes Sedai'nin dönmesine öfkelenmişti, Tarabon'daki göz ve kulaklarının çoğunun sessiz kalmasına öfkelenmişti; Pedron Niall'ın Beyazpelerinleri Amadicia'ya çağırmaya devam etmesine ve sebebini kendisinin hâlâ bilmemesine öfkelenmişti; bir ordu ile gitmiş olmasına rağmen Davram Bashere'in hâlâ bulunamamasına öfkelenmişti. Elaida'nın mührü ile damgalanmış her mektup öfke doluydu. Belki Beyazpelerinler hakkında olanlar dışında, belgelerin hiçbiri gerçekten bir fayda ya da ilginç bilgi içermiyordu. *Nehiryılanı*'nda oldukları sürece bu konuda herhangi bir güçlük yaşayacaklarından değil.

Gemide bedenlerine döndüklerinde, Elayne sessizce sandalyeden kalktı ve diski kutusuna koydu. Nynaeve düşünmeden kalktı ve onun elbisesini çıkarmasına yardım etti. İkisi iç eteklikleri içinde yatağa girerken, Birgitte merdiveni tırmandı, merdivenin tepesinde uyumaya niyetli olduğunu bildirdi.

Elayne yönlendirerek lambayı söndürdü. Bir süre karanlıkta yattıktan sonra konuştu: "Saray çok... boş görünüyordu, Nynaeve. Çok boş bir his

veriyordu.”

Nynaeve *Tel’aran’rhiod*’da bir sarayın başka nasıl olması gerektiğini bilemiyordu. “Kullandığın *ter’angreal* yüzündedir. Sisli gibi görünüyordun.”

“Eh, bana göre iyi görünüyordum.” Ama Elayne’in sesinde yalnızca biraz aksilik vardı ve uyumaya hazırlandılar.

Nynaeve diğer kadının dirseklerini çok iyi hatırlıyordu, ama bu iyi ruh halini bozamazdı, Elayne’in *onun* soğuk ayaklarından şikâyet eden mırıltıları da öyle. Başarmıştı. Belki korkmayı unutmak korkmamak ile aynı şey değildi, ama en azından Düşler Dünyası’na dönmüştü. Belki bir gün korkmamak için gereken cesareti yine bulurdu.

Bir kez başlayınca, devam etmek durmaktan daha kolaydı. Bundan sonra her gece birlikte *Tel’aran’rhiod*’a girdiler. Hep Kule’yi ziyaret edip, ne öğrenebileceklerine baktılar. Pek fazla şey yoktu; yalnız Salidar’a bir temsilci grubu gönderilip, oradaki Aes Sedailer Kule’ye dönmeye davet edilecekti. Kâğıt, potansiyel çömezlerin doğru tavırlara sahip olup olmadıkları konusunda... bu da her ne demekse... değerlendirmeye tabi tutulması konusunda bir rapora dönüşmeden önce Nynaeve’in okumayı başarabildiği kadarıyla, davet daha çok o Aes Sedailerin hemen Elaida’ya teslim olması ve buna izin verildiği için minnet duymaları talebi idi. Yine de, yabantavşanı peşinde olmadıklarını gösteren bir kanıttı. Parça parça gördükleri diğer bilgiler konusundaki sorun ise, onları bir araya getirip ne çıkarmaları gerektiğini bilememeleri idi. Bu Davram Bashere de kimdi ve Elaida neden onu bulmayı böyle çılgınca istiyordu? Elaida neden sahte Ejder Mazrim Taim’in adının telaffuz edilmesini yasaklamış, aksini yapacakları sert cezalarla tehdit etmişti? Saldaea Kraliçesi Tenobia ve Shienar Kralı Easar neden nazik ama sert mektuplar yazarak, Beyaz Kule’nin iç işlerine karışmasına içerlediklerini bildirmişlerdi? Bütün bunlar Elayne’in, Lini’nin deyişlerinden birini mırıldanmasına sebep oldu: İkiyi bilmek için ilk önce biri bilmen gerekir.” Nynaeve kesinlikle öyle olduğunu itiraf etmek zorundaydı.

Elaida’nın çalışma odasına yaptıkları ziyaretlere ek olarak, Düşler Dünyası’nda kendileri ve çevreleri üzerindeki kontrolleri üzerinde de çalıştılar. Nynaeve bir daha Egwene ve Bilgelere yakalandığı gibi yakalanmak istemiyordu. Bilgelere yoğunlaşmak çok daha iyi.

Egwene’in Samara’da, düşlerinde belirmesi numarası konusunda hiçbir şey çıkartamamışlardı. Ona seslenmek, huzursuz edici izleniyor oldukları

duygusunu artırmaktan başka işe yaramamıştı ve kız bir daha bu şekilde görünmemişti. Birini *Tel'aran'rhiod*'da tutmaya çalışmak inanılmaz ölçüde sinir bozucuydu ve Elayne numarayı öğrendikten sonra bile (diğerini düşün bir parçası gibi görmek yeterli oluyordu) öyle olmaya devam etmişti. Elayne sonunda başardı ve Nynaeve becerebildiğince zarafetle tebrik etti onu, ama Nynaeve defalarca başaramadı. Elayne göründüğü gibi sisti sanki, ne zaman isterse gülümseyerek kayboluyordu. Sonunda Nynaeve Elayne'i Düşler Dünyası'nda tutabildiğinde, bir kaya parçası kaldırıyormuş gibi zorlandığını hissetti.

Sırf düşünerek fantastik çiçekler ve şekiller yaratmak çok daha eğlenceliydi. Ne kadar çaba gerektiği şeklin büyüklüğüne ve gerçekte var olup olmadığına bağlı gibiydi. Vahşi biçimlere sahip, kırmızı, altın rengi, mor çiçeklerle kaplı ağaçlar yapmak, giysilerini nasıl değiştirdiğini ya da diğer kadının ona neler yaptığını görmek için bir ayaklı ayna yaratmaktan çok daha güçtü. Yerden parlak, kristal bir saray çıkarmak daha da zordu ve dokununca ele katı gelse de, zihninizdeki imge ne zaman kararsızlık kazansa değişiyor, imge kaybolur kaybolmaz o da yok oluyordu. Tuhaf bir yaratık –burnunda boynuz olan bir ata benziyordu!– onları tepeden yukarı kovaladıktan ve yaratığı zar zor yok etmeyi başardıktan sonra, konuşmaya gerek kalmadan, hayvanları rahat bırakmaya karar verdiler. Bu neredeyse yeni bir tartışma yaratacaktı, ikisi de yaratığı diğerinin yaptığını iddia ediyordu, ama sonunda Elayne eski haline dönerek, eteklerini toplamış, o şeye gitmesini bağırarak tepe yukarı koşarken nasıl göründükleri üzerine kıkırdamaya başladı. Elayne'in, bunun kendi suçu olmadığını inatla reddetmesi bile, Nynaeve'in de kıkırdamaya başlamasını engelleyemedi.

Elayne demir diski ve içine uyuyan kadın oyulmuş kehribar görünüşlü plakayı sırayla kullanıyordu, ama aslında iki *ter'angreal*'i kullanmaktan da hoşlanmıyordu. Onlarla çalışırken, ne kadar uğraşırsa uğraşsın, yüzükle olduğu gibi tamamen *Tel'aran'rhiod*'daymış gibi hissetmiyordu. İkisi de çalışma gerektiriyordu; Ruh akışını boşlamak imkânsızdı, aksi halde Düşler Dünyası'ndan çıkıveriyordunuz. Aynı anda başka bir şey yönlendirmek neredeyse imkânsız geliyordu, ama Elayne neden olduğunu anlayamıyordu. *Ter'angreal*'lerin nasıl yapıldığı ile daha çok ilgileniyor görünüyordu ve sırlarını *a'dam* kadar kolay açığa vurmadıkları için kızıyordu. "Neden" olduğunu bilmemek, çorabının içine kaçmış bir diken gibiydi.

Nynaeve bir kez iki *ter'angreal*'den birini denedi. Tesadüfen, Boannda'dan ayrıldıktan sonra, Egwene ile buluşacakları geceydi. Onu sık

sık kızdıran konu olmasaydı yeteri kadar öfkelenemezdi. Erkekler.

Neres başlatmıştı. Güneş batarken adam ayaklarını vura vura güvertede dolaşmaya, kargosu çalındığı için kendi kendine homurdanmaya başlamıştı. Nynaeve onu duymazdan geldi elbette. Sonra, yatağını arka direğin dibine seren Thom sessizce, “Hakkı var,” dedi.

Solan ışıkta onu görmediği açıktı, yanında çökmüş Juilin’in de öyle. “Adam bir kaçakçı, ama o malların parasını ödedi. Nynaeve’in mallarına el koymaya hakkı yoktu.”

“Lanet bir kadın hangi hakka sahip olduğunu söylüyorsa, o lanet hakka sahiptir,” diye kahkaha attı Uno. “En azından Shienar’daki kadınlar böyle der.”

Sonra onu gördüler ve her zamanki gibi bilgeliği çok geç bularak sustular. Uno yara izinden yoksun yanağını ovaladı. O gün sargıları çıkarmıştı ve ne yapıldığını anlamıştı. Nynaeve adamın utanmış göründüğünü düşündü. Hızla kayan gölgelerin arasından görmek zordu, ama diğer ikisinin yüzünde hiç ifade yoktu.

Nynaeve onlara hiçbir şey yapmadı elbette, yalnızca örgüsünü sıkı sıkı kavrayarak uzun adımlarla uzaklaştı. Merdiveni bile uzun adımlarla inmeyi başardı. Elayne eline demir diski almıştı bile; siyah tahta kutu masanın üzerinde açık duruyordu. Nynaeve, içine uyuyan kadın oyulmuş sarımsı plakayı eline aldı; kaygan ve yumuşak geliyordu, hiç de metali çizebilecek cinsten bir şey gibi değil. İçinde için için yanan öfke varken, *saidar* omzunun hemen arkasında sıcak bir parıltı gibiydi. “Belki bu şeyin neden birkaç sızıntıdan başka bir şey yönlendiremediğine dair bir fikir edinebilirim.”

İşte bu şekilde, plakaya Ruh akışı yönlendirerek, kendini Taşın Yüreği’nde buldu. *Tel’aran’rhiod*’da plaka kemer kesesine tıkılmıştı. Düşler Dünyası’nda sık sık yaptığı gibi, Elayne annesinin sarayına layık bir elbise giymişti. Yeşil ipekten, boynu altın iplikle işlenmiş bir elbise. Altın halkalar ve aytaşlarından yapılmış bir kolye ve bilezikler takıyordu. Ama Nynaeve kendi üzerindekilerin de onunkinden pek farklı olmadığını görünce şaşırdı, yalnız saçları omuzlarında gevşek bırakılmak yerine örülmüştü... ve kendi rengindeydi. Elbisesi açık mavi ve gümüştendi ve Luca’nın elbiseleri kadar açık olmasa da, yine de kendisinin seçeceğini düşündüğünden daha açıktı. Buna rağmen, göğüslerinin arasına sarkan gümüş zincirin ucundaki tek ateş damlasının pırıltısı hoşuna gitti. Egwene

bu şekilde giyinmiş bir kadına kolay kolay zorbalık edemezdi. Bilinçsiz olarak da olsa, bu elbiseye bürünmesinin sebebi bu olduğundan değil.

Elayne'in, kendisine nasıl iyi göründüğünü hemen anladı. Nynaeve'e göre kendisi, bir şekilde çarpık taş yüzük de kolyesine işlenmiş olan diğer kadından farklı görünmüyordu. Ama Elayne onun... puslu... göründüğünü söyledi. *Saidar* da, uyanıkken başlattığı Ruh örgüsü dışında puslu bir his veriyordu. Kalanı zayıftı ve Gerçek Kaynak'ın asla görülmeyen sıcaklığı bile azalmış gibiydi. Öfkesi ancak yönlendirmesine izin verecek kadar kalmıştı. Erkeklere duyduğu öfke bu bilmece çözülmeden sona erse bile, o bilmece başlı başına bir öfke kaynağıydı; kendini Egwene ile karşı karşıya gelmeye hazırlamasının konu ile hiç ilgisi yoktu; hiç de kendisini hazırlamıyordu ve dilinde hafif bir kediotu ve toz mavin yaprağı tadı hissetmesi için de hiç sebep yoktu! Ama bir çömeze ilk öğretilen şey olan, havada dans eden tek bir alev yaratmak bile, Lan'i omzunun üzerinden aşırıp yere çalmak kadar zor geliyordu. Alev kendisine bile solgun gelmiş, daha bağlamaya çalışırken solmaya başlamıştı. Birkaç saniye içinde de yok olmuştu.

"İkiniz birden ha?" dedi Amys. O ve Egwene orada, *Callandor*'un diğer yanındaydılar. İkisi de Aiel etekleri, bluzları ve şallarına bürünmüşlerdi. En azından Egwene o kadar fazla kolye ve bilezik takmamıştı. "Neden bu kadar tuhaf görünüyorsun, Nynaeve? Uyanıkken gelmeyi mi öğrendin?"

Nynaeve yerinde sıçradı. İnsanların gizlice yaklaşmasından nefret ediyordu. "Egwene, sen nasıl?.." diye başladı eteklerini düzelterek. Aynı anda Elayne konuştu: "Egwene, senin nasıl?.."

Egwene araya girdi. "Rand ile Aieller Cairhien'de büyük bir zafer kazandı." Sammael'den Seanchan mızrak ucuna, onlara düşlerinde anlattığı her şeyi bir sel gibi tekrarladı. Her sözcük bir öncekinin üzerinden atlıyordu ve her sözcüğü anlamlı bir bakışla vurguluyordu.

Nynaeve şaşkın şaşkın Elayne'le bakıştı. Bunları *kesinlikle* anlatmıştı. Her sözcüğü şimdi doğrulanırken bile hayal edemiyorlardı. Uzun beyaz saçları yüzündeki pek de Aes Sedailerinkine benzemeyen yaşı belirsizliği vurgularken, Amys bile bu sel karşısında şaşırmış gibi görünüyordu.

"Couladin'i *Mat* mi öldürdü?" diye bağırdı Nynaeve bir noktada. İşte bunu düşünde duymamıştı. Hiç de Mat'in yapacağı bir şey gibi gelmiyordu. Askerlere komuta etmek? *Mat* mi?

Sonunda Egwene şalını düzelterek, nefes nefese bitirdiğinde... konuşurken nefes almak için bile durmamıştı neredeyse... Elayne zayıfça,

“O iyi mi?” dedi. Kendi hafızasından şüphe etmeye başlamış gibiydi.

“Beklenebileceği kadar iyi,” dedi Amys. “Kendini zorluyor ve kimseyi dinlemiyor. Moiraine dışında.” Amys’in sesi memnun çıkmıyordu.

“Aviendha hemen hemen her zaman yanında,” dedi Egwene. “Senin için ona iyi bakıyor.”

Nynaeve bundan kuşkuluydu. Aieller hakkında fazla bilgisi yoktu, ama Amys’in “zorluyor” dediği yerde, başka birinin, “kendini öldürürcesine” diyeceğinden kuşkulanıyordu.

Görünüşe göre Elayne de aynı fikirdeydi. “O zaman neden kendini zorlamasına izin veriyor? Rand ne yapıyor ki?”

Epey şey yaptığı ortaya çıktı, çok fazla şey yaptığı açıktı. Her gün iki saat Lan ya da bulabildiği herkesle kılıç çalışıyordu. Bu Amys’in ağzının ekşi ekşi gerilmesine sebep oldu. Aiellerin silahsız savaşma yöntemleri için iki saat daha harcıyordu. Egwene bunu tuhaf buluyor olabilirdi, ama Nynaeve, insanın yönlendiremediği zaman ne kadar savunmasız kaldığını çok iyi biliyordu. Yine de, Rand kendini kesinlikle bu durumda bulmayacaktı. Bir kral, hatta daha fazlası olmuştu. *Far Dareis Mai* korumalarla çevrili yaşıyordu, lordlara ve leydilere emirler yağdırıyordu. Aslında, onlara emirler yağdırmak ve yerine getirip getirmediklerini takip etmek için o kadar çok zaman harcıyordu ki. Kızlar her bulunduğu yere yemek getirmese, yemek yemek için bile zaman ayırmayacaktı. Bir sebepten, bu Egwene’i de Elayne kadar sinirlendirse de, Amys açıkça eğleniyor görünüyordu, ama Nynaeve’in fark ettiğini görür görmez yüzü yine Aiel taşsılığına kavuştu. Her gün bir saati de kurduğu tuhaf bir okula ayırıyordu ve âlimlere ek olarak zanaatkârları da davet etmişti. Dürbün yapan bir adamdan, bir mızrağı bir buçuk kilometre uzağa fırlatabilecek dev bir arbalet yapmış bir kadına kadar her tür kişi vardı. Neyi amaçladığını, belki Moiraine dışında kimseye söylememişti, fakat Aes Sedai’nin Egwene’e verdiği tek yanıt, geride bir şey bırakma dürtüsünün herkeste güçlü olduğu idi. Moiraine Rand’ın ne yaptığına aldırmıyor gibiydi.

“Shaidolardan kalanlar kuzeye çekiliyor,” dedi Amys sertçe, “ve her gün daha fazlası Ejderduvarı’ndan aşıp onlara katılıyor, ama Rand al’Thor onları tamamen unutmuş gibi. Mızrakları güneye, Tear’a doğru gönderiyor. Yarısı gitti bile. Rhuarc nedenini şeflere bile söylemediğini söylüyor ve Rhuarc’ın bana yalan söyleyeceğini sanmıyorum. Moiraine Rand al’Thor’a, Aviendha dışında herkesten daha yakın, ama ona sormayı reddediyor.”

Başını iki yana sallayarak mırıldandı, “Ama diğer yandan, Aviendha’nın bile hiçbir şey öğrenemediğini söyleyebilirim.”

“Bir sırrı korumanın en iyi yolu kimseye söylememektir,” dedi Elayne ona ve karşılığında sert bir bakış kazandı. Sizi yerinizde kıpırdanmaya zorlayacak bakışlara geldiğinde, Amys’in de Bair’den aşağı kalır yanı yoktu.

“Burada anlayacak değiliz,” dedi Nynaeve, bakışlarını Egwene’e dikerek. Diğer kadın huzursuzlanmış göründü. Aralarındaki dengeyi eski haline getirecekse, şimdi başlasa daha iyi olacaktı. “Benim bilmek istediğim...”

“Çok haklısın,” diye araya girdi Egwene. “Sheriam’ın çalışma odasında değiliz ki, oyalanıp gevezelik edelim. Sizin bize anlatacak neyiniz var? Hâlâ Luca Efendi’nin sirkinde misiniz?”

Nynaeve’in nefesi kesildi, sorular kafasından uçup gitti. Anlatacak çok şey vardı. Ve anlatılmayacak çok şey. Lanfear’ı takip ederek Terkedilmişlerin toplantısını gördüğünü söyledi ve Moghedien’in gizli gizli gözetlediğinden bahsetti. Moghedien tarafından nasıl tartaklandığını anlatmaktan kaçındığı için değil... aslında değil; tam olarak değil... ama Birgitte yeminlerini geçersiz kılmamıştı henüz. Elbette, bu Birgitte hakkında, onun yanlarında olduğu hakkında hiçbir şey anlatmamak anlamına geliyordu. Egwene’in Birgitte’in onlara yardım ettiğini bildiğini bilmek, ama başka bir şey anlatamamak, yine de Egwene hiçbir şey bilmiyormuş gibi yapmak zorunda kalmak rahatsız ediciydi, ama Nynaeve, Egwene kaşlarını kaldırdığında kekelemekten başka bir şey yapamadı. Işık’a şükür, Elayne Samara’daki olayları Galad ve Masema’nın suçuymuş gibi göstermesine yardım etti. Ki aslında öyleydi. İkisi de gemi geldiği haberini ona göndermekle yetinseydi, sonradan olanların hiçbiri olmayacaktı.

Anlatmayı Salidar’la bitirdiği zaman Amys sessizce konuştu: “*Car’a’carn*’ı destekleyeceklerinden emin misin?”

“Ejder Kehanetleri’ni Elaida kadar iyi biliyor olmalılar,” dedi Elayne. “Ona karşı çıkmanın en iyi yolu Rand’ın ardından gitmek ve tüm dünyaya Tarmon Gai’don’a kadar onu destekleyeceklerini ilan etmek.” Bahsettiği kişinin hiç tanımadığı biri olmadığını, sesi tek bir titreme ile bile belli etmedi. “Aksi halde, herhangi bir meşruluk iddiası olmayan bir avuç asiden başka bir şey değiller. Ona, en az onun kendilerine ihtiyaç duyduğu kadar ihtiyaçları var.”

Amys başını salladı, ama henüz katılmaya hazır gibi görünmüyordu.

“Sanırım Masema’yı hatırlıyorum,” dedi Egwene. “Boş gözleri ve ekşi bir ağzı vardı, değil mi?” Nynaeve başını salladı. “Onun bir tür haberci olabileceğini düşünemiyorum, ama isyan ya da savaş başlatacağını hayal edebiliyorum. Eminim Galad yalnızca en iyisi olduğuna inandığı şeyi yapmıştır.” Egwene’in yanakları hafifçe kızardı; Galad’ın yüzünü hatırlamak bile yapabiliyordu bunu. “Rand, Masema’nın yaptıklarını bilmek isteyecektir. Salidar’ı da. Dinleyecek kadar durmasını sağlayabilirsem.”

“İkinizin birden nasıl burada olabildiğinizi bilmek istiyorum,” dedi Amys. Açıklamalarını dinledi ve Nynaeve’in çıkardığı plakayı elinde evirip çevirdi. Kendisi kullanırken *ter’angreal*’e bir başkasının ellemesi Nynaeve’in tüylerini diken diken etti. “Sanırım sen Elayne’den daha az buradasın,” dedi Bilge sonunda. “Bir Düşgezgini uykusunda Düşler Dünyası’na girdiği zaman, bedeninde yalnızca küçük bir parçası kalır, bedenini hayatta tutmaya yetecek kadarı. Sığ bir uykuya dalarsa, burada olup, aynı zamanda uyanık dünyadakilerle konuşmasına izin verecek bir uykuya, burada tamamen bulunan birine senin şimdi göründüğün gibi görünür. Belki aynıdır. Yönlendirebilen bir kadının, bu durumda olsa bile *Tel’aran’rhiod*’da bulunmasından hoşlandığımı sanmıyorum.” *Ter’angreal*’i Nynaeve’e iade etti.

Nynaeve rahat bir nefes alarak plakayı telaşla kaldırdı. Midesi hâlâ çırpınıyordu.

“Her şeyi anlattıysanız...” Nynaeve ve Elayne acele acele anlattıklarını söylerken, Amys sustu. Kadının mavi gözleri inanılmaz ölçüde deliciydi. “O zaman gitmeliyiz. İtiraf etmeliyim bu buluşmalardan öğrenilecek, başta tahmin edemediğim kadar çok şey var, ama bu gece yapmam gereken başka şeyler de var.” Egwene’e baktı ve birlikte kayboldular.

Nynaeve ve Elayne duraksamadı. Çevrelerindeki büyük, kızıltaş sütunlar göz açıp kapayana dek küçük, duvarları koyu renk panellerle kaplı bir odaya dönüştü. İçindeki birkaç mobilya sade ve sağlamdı. Nynaeve’in öfkesi azalmaya başlamıştı ve öfkeyle birlikte *saidar* ile arasındaki bağ da, ama Çömezler Sorumlusu’nun odası ikisini de sağlamlaştırdı. Demek inatçı ve dikbaşlı! Sheriam’ın Salidar’da olmasını umuyordu; kadınla eşit düzeyde yüz yüze gelmek bir zevk olacaktı. Yine de, başka bir yerde olmayı dileyebilirdi. Elayne, çerçevesindeki yaldızları dökülen aynaya bakıyor, kayıtsız bir tavırla ellerini kullanarak saçlarını düzeltiyordu. Ama burada ellerini kullanmasına gerek yoktu. O da bu odada bulunmaktan

hoşlanmıyordu. Egwene neden burada buluşmayı önermişti? Elaida'nın çalışma odası bulunulabilecek en rahat yer olmayabilirdi, ama bundan daha iyiydi.

Bir an sonra Egwene geniş masanın diğer yanında belirdi. Odanın sahibi kendisiymiş gibi gözleri buz gibi, elleri kalçalarındaydı.

Daha Nynaeve ağzını açamadan Egwene konuştu: "Siz iki beyinsiz düşük çene artık akılsız budalalara mı dönüştünüz? Sizden bir şeyi saklamanızı istediğimde, hemen gidip ilk karşılaştığınız kişiye anlatıyor musunuz? Aklınıza, her şeyi herkese anlatmak zorunda olmadığınız hiç geldi mi? Siz ikinizin sır saklamak konusunda iyi olduğunuzu sanıyordum." Nynaeve'in yanakları gittikçe kızarıyordu; en azından Elayne'inki kadar kırmızı olamazlardı. Egwene'in sözü daha bitmemişti. "Nasıl yaptığıma gelince, size öğretemem. Bir Düşgezgini olmanız gerekir. Yüzükle bir başkasının düşlerine dokunabilseniz bile, ben nasıl yapıldığını bilmiyorum. Ve o diğer şeyle yapabileceğinizden de kuşkuluyum. Ne yaptığınızı aklınızdan çıkarmamaya çalışın. Salidar hiç beklediğiniz gibi çıkmayabilir. Şimdi, benim de bu gece yapacak işlerim var. En azından aklınızı başınızda tutmaya *çalışın!*" Ve öyle aniden kayboldu ki, son sözcüğü boş havadan gelir gibi oldu.

Utanç Nynaeve'in öfkesini yiyip bitirdi. Egwene söylememesini istedikten sonra *gerçekten* de patlayacak gibi gelmişti. Bir de Birgitte vardı; diğer kadın *bilirken* nasıl sır saklardınız? Utanç kazandı ve *saidar* parmaklarının arasından akan kum gibi akıp gitti.

Nynaeve irkilerek uyandı. Koyu sarı *ter'angreal*'i sıkı sıkı kavramıştı. Hareketli lamba kısılmıştı. Elayne ona sokulmuş, hâlâ uyuyordu; sicimin ucundaki yüzük boğazına kaymıştı.

Nynaeve kendi kendine mırıldanarak diğer kadının üzerinden aşıp plakayı kaldırdı, sonra lavaboya biraz su doldurup yüzünü ve boynunu yıkadı. Su ılıktı, ama serin geliyordu. Gölgeli gecenin içinde, aynanın hâlâ kızardığını gösterdiğini düşündü. Dengeyi eski haline getirmek buraya kadar. Keşke başka yerde buluşsalardı. Keşke beyinsiz bir kız gibi boşboğazlık etmeseydi. Diğer kadına hayalet gibi görünmek yerine yüzüğü kullanması çok daha iyi olurdu. Hepsi Thom ile Juilin'in suçuydu. Ve Uno'nun. Onu kızdırmasaydılar... Hayır, Neres'in suçuydu. O... sürahiyi iki elinde kaldırdı ve ağzını çalkaladı. Yalnızca ağzındaki uyku tadından kurtulmaya çalışıyordu. Kaynamış kediotu ve toz mavin yaprağı tadından değil. Hiç değil.

Lavabodan döndüğü zaman, Elayne doğrulup oturmuş, yüzüğün asılı olduğu deri sicimi çözüyordu. "*Saidar*'ı kaybettiğini gördüm, bu yüzden Elaida'nın çalışma odasına gittim, ama sen endişelenme diye fazla kalmadım. Shemerin'in tutuklanması ve Kabuledilmişliğe düşürülmesi emri verildiği dışında hiçbir şey öğrenemedim." Kalktı ve yüzüğü kutuya tıktı.

"Bunu yapabilirler mi? Bir Aes Sedai'nin konumunu düşürebilirler mi?"

"Bilmiyorum. Bence Elaida ne isterse yapıyor. Egwene o Aiel giysilerini giymemeli. Yakışmıyor."

Nynaeve tuttuğu nefesi bıraktı. Elayne'in, Egwene'in söylediklerini duymazdan gelmek istediği açıktı. Nynaeve buna izin vermeye razıydı. "Hayır, kesinlikle yakışmıyor." Yatağa tırmanarak duvara yaslandı; dış tarafta sırayla uyuyorlardı.

"Rand'a mesaj göndermeye bile fırsatım olmadı." Elayne de yatağa girdi ve lamba söndü. Küçük pencereler içeriye pek az ay ışığı bırakıyordu. "Bir tane de Aviendha'ya. Benim adıma Rand'a göz kulak oluyorsa, o zaman göz kulak olmalı."

"Rand bir at değil, Elayne. Ona sahip olamazsın."

"Olabileceğimi hiç söylemedim. Lan, Cairhienli bir kadın alsa sen nasıl hissederdin?"

"Aptallaşma. Uyu." Nynaeve öfkeyle küçük yastığına yerleşti. Belki o da Lan'e haber göndermeliydi. Tüm o Tearlı ve Cairhienli asil kadınlar. Bir erkeğe gerçeği söylemek yerine onu balla besleyen kadınlar. Lan kime ait olduğunu unutmasa iyi ederdi.

Boannda'nın aşağısında ormanlar ırmağın iki yanında sıkı sıkı kapanmış, aralıksız ağaç ve sarmaşık yığınları halinde uzanıyordu. Köyler ve çiftlikler kayboldu. Eldar, yerleşim birimlerinden bin beş yüz kilometre uzakta, yabani ormanların arasında akıyor gibiydi. Samara'dan çıktıktan beş gün sonra, akşamın erken saatlerinde, *Nehiryılanı* ırmaktaki bir dönüşün ortasında demir attı ve geminin tek kayığı kalan yolcuları alçak, ormanlık tepelerle çevrili, çatlak kil kaplı kıyıya bıraktı. Yüksek söğütlerde ve köklerini derine salmış meşelerde bile kahverengi yapraklar görülebiliyordu.

"Adama o kolyeyi vermenin gereği yoktu," dedi Nynaeve. Kıyıda, dört kürekçi, Juilin ve son beş Shienarlı ile dolu kayığın yaklaşmasını izliyordu. Aldatılmadığını umuyordu; Neres haritasında ırmağın bu kısmını göstermiş, üç kilometre ötedeki Salidar'a işaret etmişti, ama buralarda bir köy

olduğunu gösteren başka işaret yoktu. Orman hiç aralık vermeden uzanıyordu. “Ona ödediğimiz yeterliydi.”

“Attırdığımız yükü karşılamıyordu,” diye yanıt verdi Elayne. “Adamın bir kaçakçı olması, *bizim* malını elinden almaya hakkımız olduğu anlamına gelmiyor.” Nynaeve, kadının Juilin’le mi konuştuğunu merak etti. Muhtemelen hayır. Yine yasalar meselesiydi. “Dahası, sarı opaller çok zevksiz, özellikle de o kolyede. Her neyse, sırf yüzünü görmek için bile değerdi.” Elayne aniden kıkırdadı. “*Bu* sefer bana baktı.” Nynaeve kendini tutmaya çalıştı, ama o da kıkırdadı.

Thom ağaçların yanında, Marigan’ın iki oğlunu kol yenlerinden çıkardığı renkli toplarla eğlendirmeye çalışıyordu. Jaril ve Seve sessizce, gözlerini bile kırpmadan ona bakıyor, birbirlerine sarılıyorlardı. Marigan ile Nicola ona eşlik etmek istediğinde Nynaeve şaşırmamıştı. Nicola şimdi Thom’u izliyor ve sevinçle kahkaha atıyor olabilirdi, ama Nynaeve izin verse her saniyeyi yanında geçirirdi. Ama Areina’nın gelmek istemesi şok olmuştu. Tek başına devrilmiş bir kütüğün üzerine oturmuş, yayına kiriş takan Birgitte’i izliyordu. Salidar’da onları neyin beklediğini öğrenince üç kadın da şok geçirecekti. En azından Nicola aradığı sığınağı bulacaktı ve çevrede çok fazla Sarı yoksa Marigan bitkilerini kullanabilecekti.

“Nynaeve, hiç düşündün mü... nasıl karşılanacağız?”

Nynaeve şaşkınlık içinde Elayne’e baktı. Dünyanın neredeyse yarısını aşmış, iki kez Kara Ajah’ı alt etmişlerdi. Eh, Tear’da yardım almışlardı, ama Tanchico’da kendileri başarmıştı. Elaida ve Kule’den, Salidar’da kimsenin sahip olmadığına iddiaya girebileceği haberler getiriyorlardı. En önemlisi, o Aes Sedailerin Rand ile iletişim kurmasını sağlayabilirlerdi. “Elayne, bizi kahramanlar gibi karşılayacaklarını söyleyemem, ama gün bitmeden bizi öperlerse de şaşırmam.” Tek başına Rand bile buna yeterdi.

İki yalınayak gemici suya atlatıp kayığı akıntıya karşı tuttular ve gemiciler tekrar kayığa binerken Juilin ile Shienarlılar kıyıya atladılar. *Nehiryılanı*’nda adamlar çapayı çekmeye başlamıştı bile.

“Bize bir yol aç, Uno,” dedi Nynaeve. “Hava kararmadan orada olmak istiyorum.” Sarmaşıklar ve çalılarla kaplı ormana bakılırsa, üç kilometreyi aşmak o kadar alabilirdi. Eğer Neres onu kandırmamışsa. Her şeyden çok bu endişelendiriyordu onu.

50
Öğretmen ve Öğrenmek Üzere

Dört saat sonra Nynaeve'in yüzünden akan terin mevsimsiz sıcaklarla hiç ilgisi yoktu ve Neres onları kandırsa daha mı iyi olacağını merak ediyordu. Ya da Boannda'nın ötesine taşımayı reddetse. Akşam güneşi keskin bir açıyla çoğunun camı çatlamış pencerelerden içeri dalıyordu. Bir kızgınlık ve huzursuzluk karışımı içinde eteklerini kavrayarak, duvarın yakınındaki sağlam masalardan birinin çevresine toplanmış altı Aes Sedai'ye bakmaktan kaçınmaya çalıştı. Bir *saidar* perdesi arkasında konuşurlarken ağızları sessizce açılıp kapanıyordu. Elayne çenesini kaldırmış, ellerini sakin sakin beli hizasında kavuşturmuştu, ama gözlerinin ve ağzının çevresindeki gerginlik azametli havasını bozuyordu. Nynaeve, Aes Sedailerin ne söylediğini bilmek isteyeceğinden emin değildi; sersemletici darbeler ardı ardına inerek tüm beklentilerini bir sarhoşluğa dönüştürmüştü. Bir şok daha yaşarsa çığlık atacağını düşünüyordu ve öfkeden mi kaynaklanır, yoksa saf isteriden mi, bilemiyordu.

Giysileri dışında, tombul Morvrin'in önündeki Birgitte'in gümüş okundan Sheriam'ın önündeki üç *ter'angreal*'i, kara gözlü Myrelle'in önündeki yaldızlı sandıklara kadar, sahip oldukları hemen her şey masaya serilmişti. Kadınların hiçbiri memnun görünmüyordu. Carlinya'nın yüzü kardan oyulmuş olabilirdi, anaç Anaiya bile sert bir maske takınmıştı ve Beonin'in hep iri iri açılmış duran şaşkın gözlerinde açıkça sıkkın bir ifade vardı. Sıkkın ve daha fazlası. Bazen Beonin *cuendillar* mührün üzerine düzgünce serilmiş beyaz kumaşa dokunacak gibi yapıyordu, ama her seferinde eli duruyor ve geri çekiliyordu.

Nynaeve'in gözleri kumaştan kaçtı. İşlerin ne zaman yolunda gitmemeye başladığını çok iyi biliyordu. Ormanda onları çevreleyen

Muhafızlar soğuk, ama doğru davranmışlardı; en azından Nynaeve Uno ile Shienarlılara kılıçlarını kaldırmalarını söyledikten sonra. Ve Min'in sıcak karşılaması tamamen kahkahalar ve kucaklamalardan oluşmuştu. Ama Aes Sedailer ve sokaktaki, kendi işleri peşinde koşturan diğerleri, Muhafızlar eşliğinde kasabaya gelen gruba bakmamıştı bile. Salidar oldukça kalabalıktı, her açık alanda silahlı adamlar talim yapıyordu. Muhafızlar ve Min dışında onlara ilgi gösteren ilk kişi, eskiden bu hanın salonu olan yerde görüştürüldükleri Kahverengi Aes Sedai olmuştu. Nynaeve ve Elayne, üzerinde anlaştıkları hikâyeyi Phaedrine Sedai'ye anlatmışlardı ya da anlatmaya çalışmışlardı. Beş dakika sonra, kıllarını kıpırdatmama ve birbirlerine bile tek kelime etmeme emirleri ile orada bırakılmışlardı. On dakika boyunca onlar birbirlerine şaşkın şaşkın bakarken, çevrelerinde Kabuledilmişler ve çömezler, Muhafızlar ve hizmetkârlar masalar arasında koşturmaya, Aes Sedailer belgeler incelemeye ve emirler vermeye devam etmişti ve sonunda öyle hızlı bir şekilde Sheriam ile diğerlerinin önüne çıkarılmışlardı ki, Nynaeve ayakkabılarının bir kez yere dokunduğunu sanmıyordu. İşte, geri dönen kahramanlardan çok ele geçirilmiş tutsaklara yakışacak kızartma işlemi böyle başlamıştı. Nynaeve yüzündeki teri sildi, ama mendili kol yenine tıkar tıkmaz elleri eteklerini kavramaya geri döndü.

Renkli ipek halının üzerinde bekleyen yalnız o ve Elayne değildi. Nynaeve aksinin doğru olduğunu bilmese, iyi, mavi yünden sade bir elbise giymiş Siuan'ın kendi isteği ile orada olduğunu düşünebilirdi. Serinkanlı bir tavırla, kendine tamamen hâkim duruyordu. Endişeli düşüncelere dalmış gibiydi. En azından Leane Aes Sedaileri izliyordu, ama o da aynı ölçüde kendine güvenir görünüyordu. Aslında, bir şekilde Nynaeve'in hatırladığından daha güvenliydi. Bakır tenli kadın aynı zamanda, bir şekilde daha ince, daha esnek görünüyordu. Belki o utanç verici elbise yüzündendi. O açık yeşil ipek elbisenin yakası Siuan'ınki kadar yüksekti, ama vücudunun her hattına yapışıyordu ve kumaşın saydam sayılmasına ramak kalmıştı. Ama Nynaeve'i asıl sersemleten yüzleri olmuştu. Onları canlı bulmayı beklememişti, hele böyle genç görünürken asla... kendisinden ancak birkaç yaş büyük görünüyorlardı. Birbirlerine hiç bakmıyorlardı. Aslında, Nynaeve aralarında açık bir soğukluk olduğunu hissediyordu.

İki kadında bir fark daha vardı, Nynaeve'in yeni yeni fark etmeye başladığı bir şey. Min dahil herkes bu konuda çekingen davranıyor olsa da, kimse yalıtıldıklarını gizlemiyordu. Nynaeve eksikliği hissedebiliyordu. Belki de tüm diğer kadınların yönlendirebildiği bir odada bulunmasıydı

sebep ya da belki yalıtıldıklarını bilmesiydi, ama ilk defa Elayne ve diğerlerindeki yeteneğin gerçekten farkındaydı. Siuan ile Leane'deki eksikliğin de. O kadınlardan bir şey alınmıştı, kesilip yok edilmişti. Bir yara gibiydi. Belki de bir kadının alabileceği en büyük yara.

Merakına yenildi. Nasıl bir yaraydı bu? Kesilip alınan neydi? Beklediği süreden faydalansa da olurdu, bir de bekledikçe yoğunlaşıp endişeye dönüşen sinir bozukluğundan. *Saidar*'a uzandı...

"Burada sana yönlendirme izni veren oldu mu, Kabuledilmiş?" diye sordu Sheriam ve Nynaeve irkilerek telaşla Gerçek Kaynak'ı salıverdi.

Yeşil gözlü Aes Sedai önderliğinde hepsi uyumsuz sandalyelerine döndüler. Sandalyeler halı üzerinde, dört kadını ortalarına alacak şekilde yarım daire olarak dizilmişti. Bazıları masadaki eşyaları taşıyordu. Oturup gözlerini Nynaeve'e diktiler; baştaki duyguları Aes Sedai sakinliği içinde kaybolmuştu. O yaşı belirsiz yüzlerden hiçbiri havanın sıcaklığını, tek bir ter damlası ile bile göstermiyordu. Sonunda Anaiya nazik ve paylayan bir sesle konuştu, "Bizden çok uzun zaman uzak kaldın, çocuğum. Bu arada her ne öğrenmişsen, anlaşılan pek çok şeyi de unutmuşsun."

Nynaeve kızararak diz kırdı. "Beni affedin, Aes Sedai. Haddimi aşmak istememiştim." Yanaklarını kızartanın utanç olduğunu düşündüklerini umdu. Gerçekten de uzun zamandır ayrıydı onlardan. Daha bir gün önce emirleri o veriyordu ve o konuştuğu zaman insanlar sıçrıyordu. Şimdi sıçraması beklenen kendisiydi. İşte bu sinirine dokunuyordu.

"Çok ilginç bir... hikâye... anlattınız." Anlaşılan Carlinya pek azına inanıyordu. Beyaz Aes Sedai Birgitte'in gümüş okunu uzun, ince ellerinde çevirdi. "Ve çok tuhaf şeyler edinmişsiniz."

"Panarch Amathera bize pek çok armağan verdi, Aes Sedai," dedi Elayne. "Tahtını kurtardığımızı düşünüyor gibiydi." Tamamen sakin bir sesle söylenmiş olsa da, sözleri ince buz üzerinde yürümek gibiydi. Özgürlüklerini yitirmelerine sinirlenen tek kişi Nynaeve değildi. Carlinya'nın pürüzsüz yüzü gerildi.

"Rahatsız edici haberlerle geldiniz," dedi Sheriam. "Ve rahatsız edici... şeylerle." Çekik gözleri masaya, gümüşsü *a'dam*'ı çevrildi ve kararlılıkla Elayne ile Nynaeve'e döndü. Onun ne olduğunu, ne için kullanıldığını öğrendiklerinden beri, Aes Sedailer canlı, kırmızı engerek gibi davranıyorlardı o şeye. Çoğu öyle davranıyordu.

"O şey bu çocukların iddia ettiği şeyi yapıyorsa," dedi Morvrin dalgın dalgın, "onu incelemeliyiz. Ve eğer Elayne gerçekten bir *ter'angreal*

yapabileceğine inanıyorsa...” Kahverengi Aes Sedai başını iki yana salladı. Asıl dikkati bir elinde tuttuğu kırmızı, mavi ve kahverengi benekler ve çizgilerle dolu yassı taş yüzükteydi. Diğer iki *ter’angreal* geniş kucağında duruyordu. “Bunun Verin Sedai’den geldiğini mi söylüyorsunuz? Nasıl oldu da daha önce bize bahsetmedi?” Bu Nynaeve ya da Elayne’e değil, Siuan’a yöneltilmişti.

Siuan kaşlarını çattı, ama Nynaeve’in hatırladığı sert kaş çatış değildi. Üstleri ile konuştuğunu biliyormuş gibi, bir miktar çekingenlik içeriyordu. Sesi de öyle. Nynaeve’in inanamadığı bir başka değişim de buydu. “Verin bana hiç bahsetmedi. Ben de ona birkaç soru sormak isterdim.”

“Ve *ben* de *bunun* hakkında sormak istiyorum.” Myrelle’in zeytin rengi yüzü, aşina bir kâğıdı açar... neden atmamışlardı onu?.. ve yüksek sesle okurken karardı. “Bunu taşıyan kişi yaptığını benim emrim ve yetkem altında yapıyor. Benim emrimle itaat et ve sessizliğini koru. Siuan Sanche, Mühürlerin Gözetmeni, Tar Valon Alevi, Amyrlin Makamı.” Kâğıdı elinde buruşturdu. “Hiç de bir Kabuledilmiş’e verilecek şey değil.”

“O sırada kime güvenebileceğimi bilmiyordum,” dedi Siuan sakin bir biçimde. Altı Aes Sedai bakışlarını ona çevirdi. “O sırada yetkem dahilindeydi.” Altı Aes Sedai gözlerini bile kırpmadı. Siuan’ın sesi bir yakarı tınısı kazandı. “Yapmaya kesinlikle hakkım olan bir şeyi yaptığım için hesap vermemi isteyemezsiniz. Tekne batarken deliği ne bulursanız onunla tıkarsınız.”

“Peki neden bize söylemedin?” diye sordu Sheriam sessizce, ama bir çelik tınısı ile. Çömezler Sorumlusu sesini hiç yükseltmemişti, ama bazen yükseltmiş olmasını dilerdiniz. “Üç Kabuledilmiş... Kabuledilmiş!.. Kara Ajah’tan on üç tam Aes Sedai’yi kovalamak üzere Kule’den gönderiliyor. Teknendeki deliği tıkamak için bebekleri mi kullanıyorsun, Siuan?”

“Biz bebek değiliz,” dedi Nynaeve hararetle. “O on üçünün çoğu öldü ve iki kez planlarını engelledik. Tear’da biz...”

Carlinya buz gibi bir bıçak gibi sözünü kesti. “Tear’ı anlattınız zaten, çocuğum. Ve Tanchico’yu. Ve Moghedien’i nasıl alt ettiğini.” Ağzı alayla çarpıldı. Bir Terkedilmiş’e bir buçuk kilometreden daha fazla yaklaştığı için aptalın teki olduğunu, canını kurtardığı için şanslı sayılması gerektiğini söylemişti zaten. Carlinya’nın ne kadar haklı olduğunu bilmiyor olması... her şeyi de anlatmamışlardı... yalnızca Nynaeve’in midesinin daha da büzülmesine sebep oluyordu. “Siz çocuksunuz ve sizi sopalamaya karar vermezsek şanslı sayılırsınız. Şimdi, konuşmanız istenene kadar susun.”

Nynaeve kıpkırmızı kesildi, utançtan olduğunu düşündüklerini umdu ve sustu.

Sheriam gözlerini Siuan'dan hiç ayırmamıştı. "Ee? Neden aslan avlamaya üç çocuk gönderdiğinden hiç bahsetmedin?"

Siuan derin bir nefes aldı, ama ellerini kavuşturdu ve pişman bir tavırla başını eğdi. "Bunca önemli şey arasında anlamlı gelmedi, Aes Sedai. Anlatmak için en ufak sebep olduğu yerde hiçbir şeyi saklamadım. Kara Ajah hakkında bildiğim her şeyi anlattım. Bu ikisinin nerede olduğunu ya da bir süredir neyin peşinde olduklarını bilmiyordum. Önemli olan şimdi burada olmaları, hem de o üç *ter'angreal* ile. Elaida'nın çalışma odasına, parça parça da olsa belgelerine ulaşabilmenin ne demek olduğunu anlamalısınız. Bu olmasa, nerede olduğunuzu bildiğini çok geç olana kadar asla öğrenemezdiniz."

"Fark ettik," dedi Anaiya, hâlâ kaşlarını çatarak yüzüğe bakmakta olan Morvrin'i süzerek. "Belki de bizi şaşırtan yalnızca bunun nasıl yapıldığı idi."

"Tel'aran'rhiod," diye nefes verdi Myrelle. "Neden, Kule'de ilimsel bir tartışma konusundan, bir efsaneden başka bir şey değildi. Aiel Düşgezginleri. Aiel Bilgelerin yönlendirebildiği kimin aklına gelirdi?"

Nynaeve bu sırrı korumuş olduklarını umuyordu... tıpkı Birgitte'in gerçek kimliği ve kendilerine saklamayı başardıkları başka birkaç şey gibi... ama istedikleri zaman bir bakışla taşa delik açabilen kadınlar tarafından sorgulanırken ağzınızdan bir şeyler kaçmasını engellemek güçtü. Eh, herhalde kendilerine saklayabildikleri için memnun olmalıydılar. Bir kez *Tel'aran'rhiod*'dan ve ona girmekten bahsedildikten sonra, bu kadınlar soru sormayı bırakmadan önce bir fare bir kediyi ağaçta kıstırırdı herhalde.

Leane, Siuan'a bakmadan öne doğru yarım adım attı. "*Önemli* olan bu *ter'angreal*'lerle Egwene ile ve onun aracılığı ile Moiraine ile konuşabilecek olmanız. İkisi sayesinde Rand al'Thor'a göz kulak olabilirsiniz. O Cairhien'de olsa bile onu etkileyebilirsiniz."

"Aiel Kıraçları'ndan çıkıp gittiği yerde," dedi Siuan, "benim gideceğini tahmin ettiğim yerde." Gözleri ve sözleri Aes Sedailere yöneltilmişse bile, keskin ses tonunun Leane'e yöneltildiği açıktı. Leane homurdandı.

"Pek de işe yaramış ya. Kıraç'a ördek kovalamaya gönderilmiş iki Aes Sedai."

Ah, evet, burada kesinlikle bir soğukluk vardı.

“Yeter, çocuklar,” dedi Anaiya, sanki ikisi gerçekten de çocuk, kendisi onların didişmesine alışık bir anneymiş gibi. Anlamlı anlamlı diğer Aes Sedailere baktı. “Egwene ile konuşmak çok iyi olacak.”

“Eğer bunlar iddia edildiği gibi çalışırsa,” dedi Morvrin, yüzüğü bir avucunda sıçratır, kucağındaki diğer *ter’angreal*’leri yoklarken. Kadın, kanıt olmadan gökyüzünün mavi olduğuna bile inanmazdı.

Sheriam başını salladı. “Evet. İlk göreviniz bu olacak, Elayne, Nynaeve. Aes Sedailere ders verme şansınız olacak. Bize bunları nasıl kullanacağımızı göstereceksiniz.”

Nynaeve dişlerini çıkararak diz kırdı; dilerlerse bir gülümseme olarak kabul edebilirlerdi bunu. Onlara ders vermek ha? Evet ve ne yüzüğü, ne diğerlerini bir daha ele geçiremezdi. Elayne’in diz kırması daha da katıydı. Yüzü soğuk bir maske gibiydi. Gözleri o aptal *a’dam*’a doğru neredeyse özlemle kayıyordu.

“Hak mektupları faydalı olabilir,” dedi Carlinya. O Beyaz Ajah serinliğine ve mantığına rağmen, sözcüklerin kısa kısa çıkması sinirlendiğini gösteriyordu. “Gareth Bryne hep sahip olduğumuzdan daha fazla altın istiyor, ama bunlar varken, onu tatmin edebiliriz belki.”

“Evet,” dedi Sheriam. “Ve paranın çoğunu da almalıyız. Her gün, burada ve başka her yerde beslenecek daha fazla ağız ve giydirilecek daha fazla sırt çıkıyor.”

Elayne, o ne derse desin parayı alamayacaklarmış gibi zarafetle başını salladı, fakat Nynaeve beklemekle yetindi. Altın, hak mektupları, hatta *ter’angreal*’ler yalnızca bir kısmıydı.

“Kalanına gelince,” diye devam etti Sheriam, “hatalı da olsa, emir üzerine Kule’den ayrıldığınız sonucuna vardık. Bunun için hesap vermeniz istenemez. Madem güvenle aramıza döndünüz, çalışmalarınıza kaldığınız yerden devam edeceksiniz.”

Nynaeve yavaşça nefes verdi. Sorgulama başladıktan sonra daha beterini beklemişti. Hoşuna gittiğinden değil, ama bu sefer kimse onu öfkeli bir mizaca sahip olmakla suçlamayacaktı. Büyük olasılıkla hiç faydası olmayacakken değil.

Ama Elayne keskin bir sesle patladı, “Ama!..” Bu kadar. Hemen sonra Sheriam aynı keskinlikle araya girdi.

“Çalışmalarınıza kaldığınız yerden devam edeceksiniz. İkiniz de çok güçlüsünüz, ama henüz Aes Sedai değilsiniz.” O yeşil gözler anladıklarından emin olana dek üzerlerinden ayrılmadı ve sonra, daha ılımlı

bir sesle konuştu. Ilımlı, ama yine de kararlı. “Aramıza döndünüz ve Salidar Beyaz Kule değilse de, siz yine de öyle sayabilirsiniz. Son saat içinde anlattıklarınıza bakılırsa, daha anlatacağınız epey şey olmalı.” Nynaeve’in nefesi kesildi, ama Sheriam’ın gözleri *a’dam*’a kaydı. “Seanchan kadını yanınızda getirmemeniz yazık olmuş. İşte bunu gerçekten yapmalıydınız.” Bir sebepten Elayne kıpkırmızı kesildi ve aynı anda öfkelenmiş göründü. Kendi adına, Nynaeve Sheriam’ın kastettiği kişi Seanchan kadın olduğu için rahatlamıştı. “Ama Kabuledilmişlerin Aes Sedai gibi düşünmedikleri için hesap vermesi beklenemez,” diye devam etti Sheriam. “Siuan ve Leane size pek çok soru soracaktır. Onlarla işbirliği yapacaksınız ve becerebildiğinizce yanıt vereceksiniz. Mevcut durumlarından faydalanmaya kalkmayacağınıza güveniyorum. Bazı Kabuledilmişler, hatta bazı çömezler olayların suçunu onlara yüklemeyi, hatta ceza verme işini kendi ellerine almayı düşündü.” O ılımlı ses tonu soğuk çelik oldu. “O genç kadınlar artık kendileri için çok üzülüyorlar. Daha fazlasını söylememe gerek var mı?”

Nynaeve ve Elayne telaşla, daha fazlasını söylemesine gerek olmadığına dair temin ettiler onu, yani sözleri öyle aceleyle söylediler ki, neredeyse kekeliyorlardı. Nynaeve, bir suçlu bulmayı düşünmemişti... ona göre tüm Aes Sedailer suçluydu... ama Sheriam’ın ona öfkelenmesini istemiyordu. Bunu fark etmek acı gerçeğin kafasına dank etmesini sağladı; özgürlük günleri kesinlikle sona ermişti.

“Güzel. Panarch’ın size verdiği mücevherleri ve oku alıp gidebilirsiniz... zaman olduğunda, neden Panarch’ın size böyle bir armağan verdiğini bana anlatmalısınız. Diğer Kabuledilmişlerden biri size uyuyacak yer bulacak. Doğru düzgün elbise bulmak kolay değil, ama bulunur. Sizin... maceralarınızı... geride bırakacağınızı ve yerinize göre davranacağınızı umuyorum.” Basit bir şekilde söylenmişti, ama yerlerine göre davranmazlarsa, davranmayı öğrenene kadar paspas edileceklerini ima etmişti. Sheriam, onların anladıklarını görünce tatminle başını salladı.

Saidar kalkanı kaldırıldığından beri Beonin tek kelime etmemişti, ama Nynaeve ile Elayne diz kırarlarken Gri Aes Sedai kalktı ve eşyaların bırakıldığı masanın başına yürüdü. “Ya bu?” diye sordu ağır bir Tarabon aksanı ile. Karanlık Varlık’ın zindanını kapatan mührün üzerindeki beyaz kumaşı hızla kenara çekerek. “Bunun hakkında soru sorulmayacak mı? Hepiniz bunu görmezden gelmeyi mi düşünüyorsunuz?” Siyah beyaz disk orada, yıkanmış deriden kesenin yanında yatıyordu. Diski oluşturan bir

düzineden fazla kırık parça düzgünce, durmaları gerektiği gibi yerleştirilmişti.

“Keseye koyduğumuzda bütündü.” Nynaeve susup ağzını ıslattı. Daha önce gözlerini kumaştan kaçırıyordu, ama şimdi mühürden ayıramıyordu onları. Leane onu sardığı kırmızı elbiseyi görünce alayla gülmüştü ve demişti ki... Hayır, o mühürden, düşüncelerinde bile kaçmayacaktı! “Neden özel dikkat gösterecektik ki. Bu *cuendillar!*”

“Ona bakmadık bile,” dedi Elayne nefes nefese. “Gerekli olmadığı sürece dokunmadık bile. Pis, kötü bir his veriyordu.” Artık değil. Carlinya her parçayı tutmaya zorlamıştı onları ve hangi kötücül histen bahsettiklerini sormuştu.”

Aynı şeyleri daha önce de, birden çok kez söylemişlerdi ve bu sefer kimse dinlemedi.

Sheriam kalktı ve gidip bal saçlı Gri’nin yanında durdu. “Hiçbir şeyi görmezden gelmiyoruz, Beonin. Bu kızlara daha fazla soru sormanın bir faydası olmayacak. Bildikleri her şeyi anlattılar.”

“Daha fazla soru her zaman iyidir,” dedi Morvrin, ama *ter’angreal*’ler ile oynamayı bırakmış, herkes gibi bakışlarını kırık mühre dikmişti. *Cuendillar*’dan yapılmış olabilirdi... o ve Beonin her parçayı sınamış ve öyle olduğunu söylemişti... ama bir parçayı kendi elleriyle kırmıştı.

“Yedi mühürden kaçı hâlâ dayanıyor?” diye sordu Myrelle yumuşak sesle, kendi kendine konuşurmuş gibi. “Karanlık Varlık’ın serbest kalmasına ve Son Savaş’ın gelmesine ne kadar kaldı?” Her Aes Sedai, yeteneklerine ve eğilimlerine göre her şeyden biraz yapardı, ama her Ajah’ın bir var olma nedeni vardı. Yeşiller... kendilerine Yeşil Ajah derlerdi... Son Savaş’taki Dehşetlordları ile karşılaşmak üzere hazır beklerlerdi. Myrelle’in sesinde neredeyse hevesli bir tını vardı.

“Üç,” dedi Anaiya titrek bir sesle. “Üçü hâlâ sağlam. Her şeyi biliyorsak. Biliyor olmamız için dua edelim. Üç tanesinin yeterli olması için dua edelim.”

“O üçünün bundan daha dayanıklı olması için dua edelim,” diye mırıldandı Morvrin. “*Cuendillar* bu şekilde kırılamaz, *cuendillar* olduğu sürece değil. Olamaz.”

“Zamanı gelince bunu tartışacağız,” dedi Sheriam. “Hakkında bir şeyler yapabileceğimiz daha acil konulardan sonra.” Kumaşı Beonin’den alarak kırık mührü örttü. “Siuan, Leane, bir karara vardık...” Dönüp Nynaeve ile Elayne’i görünce sustu. “Size gitmeniz söylenmedi mi?” Dıştan sakin

görünmesine rağmen, onların varlığını unutması içindeki kargaşayı gösteriyordu.

Nynaeve gitmeye dünden razıydı. Bir kez daha diz kırdı. Telaşla, “İzninizle, Aes Sedai,” dedi ve kapıya seğirtti. Aes Sedailer –ve Siuan ile Leane– tek kaslarını oynatmadan ikisinin çıkmasını seyrettiler. Nynaeve, gözlerinin sırtından ittirdiğini hissediyordu. Elayne de aynı ölçüde telaşlıydı, ama dönüp *a’dam*’a bir kez daha baktı.

Nynaeve kapıyı kapattıktan, yaldızlı sandığı kucaklayarak sırtını boyasız tahtaya verdikten sonra, eski, taş hana girdiklerinden beri ilk kez rahat bir nefes aldı. Kırık mühür hakkında düşünmek istemiyordu. Bir kırık mühür daha. Düşünmeyecekti. Bu kadınlar gözleri ile koyun kırkabilirdi. Bilgeler ile ilk buluşmalarını hevesle bekliyordu neredeyse; tam aralarında kalmadığı sürece. Kule’ye gitmesi, başkalarının söylediğini yapmayı öğrenmesi, boyun eğmesi zordan da zor olmuştu. Aylar boyunca kendisi emir verdikten sonra –eh, Elayne’e danıştıktan sonra; genellikle–, yün eğirmeyi ve çakıl tırmıklamayı en baştan tekrar nasıl öğreneceğini bilemiyordu.

Kötü yamalanmış sıva tavanı ve soğuk, yıkılmak üzere olan şömineleri ile salon, ilk girdiği zamanki arı kovanı idi. Artık kimse ona dönüp bir daha bakmıyordu, o onlara hiç dikkat etmedi. Küçük bir kalabalık onu ve Elayne’i bekliyordu.

Sıvaları dökülen duvarın önündeki kaba sıraya oturmuş Thom ve Juilin, önlerinde çökmüş, uzun kılıç kabzası omzunun üzerinde yükselen Uno. Her şeye şaşkın şaşkın bakmakta olan ve belli etmemeye çalışan Areina ile Nicola, Birgitte’in Thom’un renkli toplarından üçünü beceriksizce çevirmeye çalışarak, Jaril ile Seve’i eğlendirmesini izlemekte olan Marigan ile birlikte bir başka sıraya oturmuştu. Min oğlanların arkasında diz çökmüş, onları gıdıklıyor, kulaklarına bir şeyler fısıldıyordu, ama oğlanlar o aşırı iri gözlerle bakarak birbirlerine sarılmaktan başka şey yapmıyorlardı.

Tüm odada yalnızca iki kişi daha oraya buraya koşturmuyordu. Myrelle’in üç Muhafızından ikisi sıraların birkaç adım ötesinde, mutfağa giden koridorun kapısının bu yanında duvara yaslanmış konuşuyorlardı. Sarı saçlı, güzel profilli Andorlu genç bir kaya parçası olan Croi Makin şahin burunlu, kare çeneli, boynuz gibi aşağı kıvrılmış kalın, gri bir bıyığı bulunan Avar Hachami. Hiç kimse, kara bakışları yutkunmasına sebep olmadan önce bile, Hachami’ye yakışıklı demezdi. Elbette Uno, Thom ya da başka hiç kimseye bakmıyorlardı. Yapacak hiçbir şeyi olmayan ve

yapmamak için tam da o noktayı seçmiş yegâne iki kişi olmaları tamamen tesadüftü. Elbette.

Birgitte, Nynaeve ile Elayne'i görünce toplardan birini düşürdü. "Onlara ne dediniz?" diye sordu sessizce, Elayne'in elindeki gümüş oka bakmadan. Sadak belinde asılıydı, ama yayını duvara yaslamıştı.

Nynaeve, Makin ile Hachami'ye bakmaktan dikkatle kaçınarak yaklaştı. Aynı dikkatle sesini alçalttı ve ifadesizce konuştu. "Onlara istedikleri her şeyi anlattık."

Elayne Birgitte'in koluna dokundu. "Senin bize yardım eden iyi bir dost olduğunu biliyorlar. Tıpkı Areina, Nicola ve Marigan gibi sen de burada kalmakta serbestsin."

Ancak Birgitte'in geriliminin bir kısmı eriyip gittiği zaman ne kadar gergin olduğunu anladı Nynaeve. Mavi gözlü kadın düşen sarı topu aldı ve rahatça üçünü birden Thom'a fırlattı. Thom, topları tek eliyle yakaladı ve tek bir harekette kaybetti. Birgitte'in yüzünde hafif, rahatlamış bir sırıtma vardı.

"İkinizi gördüğüm için ne kadar sevindiğimi söyleyebilirim," dedi Min, en az dört veya beşinci kez. Saçları öncekinden daha uzundu, ama hâlâ kafasının çevresinde kara bir şapka gibi duruyordu ve Nynaeve'in anlayamadığı bir şekilde farklı duruyordu. Şaşırtıcı şekilde, ceketinin yakalarına çiçekler işlenmişti; kız daha önce hep sade giysiler giyiyordu. "Burada dost bir yüz pek nadir." Gözleri iki Muhafız'a kayar gibi oldu. "Bir ara yalnız başımıza oturup uzun uzun konuşmamız gerek. Tar Valon'dan ayrıldığınızdan beri neler yaptığınızı dinlemeye can atıyorum." Ya da, Nynaeve tahmininde yanılmıyorsa, kendisinin neler yaptığını anlatmaya.

"Ben de seninle konuşmayı çok isterim," dedi Elayne büyük ciddiyetle. Min ona baktı, sonra içini çekti ve başını salladı. Biraz önceki kadar hevesli görünmüyordu.

Thom, Juilin ve Uno, Birgitte ile Min'in arkasından yaklaştı. Yüzlerinde, bir kadının işitmekten hoşlanmayacağı şeyler söylemeye kararlı erkeklerde görülen cinsten bir ifade vardı. Ama daha onlar ağızlarını açamadan, Kabuledilmiş elbisesi içinde kıvırcık saçlı bir kadın, ikisine de dik dik bakarak Juilin ile Uno'nun arasından geçti ve Nynaeve'in önünde dikildi.

Faolain'in üzerindeki, eteğine yedi Ajah'ı simgeleyen yedi renk şeridi dikilmiş elbise olması gerektiği kadar beyaz değildi ve kadının esmer yüzündeki kaşları çatılmıştı. "Seni burada gördüğüme şaşırdım, yabani!

Senin köyüne kaçtığını düşünmüştüm; güzel Kız-Veliahtımızın da annesine.”

“Hâlâ eğlenmek için süt mü ekşitiyorsun, Faolain?” diye sordu Elayne.

Nynaeve yüzündeki hoş ifadeyi korudu. Zar zor. Kule’de iki kez Faolain ona ders vermekle görevlendirilmişti. Kendisine göre, ona haddini bildirmek için. Hem öğretmen, hem öğrenci Kabuledilmiş olsa da, ders süresinde öğretmen Aes Sedai konumuna sahip olurdu ve Faolain bu avantajdan sonuna kadar yararlanmıştı. Kıvırcık saçlı kadın sekiz senesini çömez olarak, beş senesini Kabuledilmiş olarak harcamıştı; Nynaeve’in hiç çömez olmamasından memnun değildi ya da Elayne’in yalnızca bir sene bembeyaz elbise giymesinden. Faolain’den iki ders ve inatçılık, öfke ve kolu kadar uzun bir liste ile Sheriam’ın çalışma odasına yapılan iki ziyaret. Nynaeve sesini hafifletti. “Birilerinin Siuan ile Leane’e kötü davrandığını duydum. Sanırım bu tür olaylara son vermek için Sheriam birini örnek olarak kullanacak.” Gözlerini diğer kadının gözlerinden ayırmadı ve Faolain’in gözleri korku içinde irileşti.

“Sheriam’ın cezasından bu yana hiçbir şey yapmadım...” Faolain hızla ağzını kapattı ve yüzü kıpkırmızı kesildi. Min eliyle ağzını gizlemişti ve Faolain hızla başını çevirerek, Birgitte’ten Marigan’a, diğer kadınları inceledi. Kabaca Nicola ile Areina’ya işaret etti. “Siz ikiniz iş görürsünüz, sanırım. Benimle gelin. Hemen. Oyalanmayın.” İki kadın yavaşça doğruldu, Areina ihtiyatla bakıyor, Nicola elbisesinin kemerini kurcalıyordu.

Nynaeve yerinden kıpırdayamadan, Elayne onlarla Faolain’in arasına girdi. Çenesini kaldırmıştı ve gözleri azametli mavi buz parçaları gibiydi. “Onlardan ne istiyorsun?”

“Sheriam Sedai’nin emirlerine uyuyorum,” diye yanıt verdi Faolain. “Ben sınanmak için çok yaşlı olduklarını düşünüyorum, ama emirlere itaat ediyorum. Lord Bryne’ın asker toplama gruplarına bir Aes Sedai eşlik ediyor, Nynaeve kadar yaşlı kadınları bile sınıyor.” Ani gülümsemesi bir engereğe de ait olabilirdi. “Sheriam Sedai’ye senin onaylamadığını söyleyeyim mi, Elayne? *Hizmetkârlarının* sınanmasına izin vermediğini söyleyeyim mi?” Bu sırada Elayne’in çenesi biraz inmişti, ama elbette hemen gerileyemezdi. Birinin Faolain’in dikkatini dağıtması gerekiyordu.

Nynaeve kadının omzuna dokundu. “Çok kişi buldular mı?”

Kadın elinde olmadan başını çevirdi ve tekrar döndüğünde Elayne Areina ile Nicola’yı avutuyor, incinmeyeceklerini ya da herhangi bir şeye zorlanmayacaklarını açıklıyordu. Nynaeve olsa bu kadar ileri gitmezdi. Aes

Sedailer, Elayne ya da Egwene gibi, içinde o kıvılcımla doğmuş birini, istese de istemese de eninde sonunda yönlendirecek birini buldukları zaman, kadının kendisi ne isterse istesin hemen paketleyip eğitime yollarlardı. Eğitilebilecek, ama eğitilmeden *saidar*'a asla dokunamayacak olanlara daha yumuşak davranıyor gibiydiler ve yabanilere, genelde ne yaptığını bilmeden, kendi kendilerine öğrenirken hayatta kalmayı başarmış ve büyük olasılıkla Nynaeve gibi bir şekilde kendi kendini bloke etmiş, dörtte birden birine de öyle. Sözde, bu iki grup gelip gelmemeyi kendileri seçebilirdi. Nynaeve Kule'ye girmeyi seçmişti, ama kendisi seçmese de, belki elleri ayakları bağlanarak, yine de götürüleceğini tahmin ediyordu. Aes Sedailer, aralarına katılma şansı olanlara, ancak bayram günü bir kuzuya verildiği kadar seçenek veriyordu.

"Üç," dedi Faolain bir an sonra. "Onca çabaya rağmen yalnızca üç. Biri yabaniydi." Yabanilerden gerçekten hoşlanmıyordu. "Neden yeni çömez bulmaya o kadar hevesli olduklarını bilmiyorum. Kule'yi yeniden ele geçirene kadar çömezler Kabuledilmişliğe terfi ettirilemez. Hepsi Siuan Sanche'nin suçu, onun ve Leane'in." Yorumunun eski Amyrlin ile Vakanüvis'i taciz olarak değerlendirilebileceğini hatırlamış gibi, yanağında bir kas seğirdi ve kadın Areina ile Nicola'yı kollarından yakaladı. "Gelin. Emirlere itaat ediyorum ve zaman harcasanız da harcamasanız da, sınanacaksanız sınanacaksınızdır."

"Pis bir kadın," diye mırıldandı Min, kadın ikisini salondan geçirirken arkasından gözlerini kısarak. "Adalet diye bir şey varsa, onu ileride hoş olmayan bir geleceğin beklemesi gerektiğini düşünürsün."

Nynaeve Min'e, kıvırcık saçlı Kabuledilmiş hakkında ne gördüğünü sormak istedi... ona sormak istediği başka yüz soru vardı... ama Thom ile diğer iki adam kararlılıkla onun ve Elayne'in önüne dikildi. Thom ortada, Juilin ile Uno iki yanda duruyorlardı, böylece her yönü görebiliyorlardı. Birgitte, Jaril ile Seve'i annelerine götürerek kendini bu işten uzak tuttu. Onlara fırlattığı hüzünlü bakışa bakılırsa, Min de adamların neyin peşinde olduğunu biliyordu; bir şey söyleyecek oldu, ama sonra omuzlarını silkti ve Birgitte'e katıldı.

Thom'un yüzüne bakılırsa, hava durumu üzerine yorum yapmaya ya da akşam yemeğinde ne olduğunu sormaya hazırlanıyor olabilirdi. Önemli bir şey değil. "Burası tehlikeli aptallar ve düş görenlerle dolu. Elaida'yı makamından indirebileceklerini düşünüyorlar. Gareth Bryne'ın burada olmasının sebebi bu. Onlar adına ordu kurmak için."

Juilin’in sırıtışı esmer yüzünü ikiye böldü. “Aptal değil. Deli adamlar ve kadınlar. Logain’in doğduğu gün Elaida yanındaydıysa bile umurumda değil. Beyaz Kule’de oturan Amyrlin’i buradan indirebileceklerini düşünüyorlarsa deli bunlar. Belki bir ayda Cairhien’e ulaşabiliriz.”

“Ragan ve diğerlerinden birkaçı satın alacak atlar buldular bile.” Uno da sırıtıyordu; göz yamasındaki öfkeli, kırmızı göz ile inanılmaz ölçüde uyumsuz görünüyordu. “Gelenleri gözlemek üzere muhafız konmuş, ama gidenleri gözlemiyorlar. Ormanda izimizi kaybettirebiliriz. Kısa süre sonra hava kararacak. Bizi asla bulamazlar.” Kadınların ırmağın yakınında Büyük Yılan yüzüklerini takması, dili üzerinde çok etkili olmuştu. Ama kadınların duyamadığını düşündüğü yerde bol bol telafi ediyordu bunu.

Nynaeve Elayne’e baktı, kız başını hafifçe iki yana salladı. Elayne Aes Sedai olmak için her şeye tahammül ederdi. Ya kendisi? Bu Aes Sedailer Rand’ı kontrol altına almaya karar vermişlerse, onları Rand’ı desteklemeye ikna etmeleri olasılığı pek fazla değildi. Hiç olasılık yok demek daha doğru olacaktı; gerçekçi olsa daha iyiydi. Ama bir de... Ama bir de Şifa vardı. Cairhien’de Şifa öğrenemezdi, ama burada... On adım ötede, uzun burunlu, ince bir Sarı olan Therva Maresis yöntemli bir şekilde, önündeki parşömene onay işaretleri koyuyordu. Kapının yanında siyah sakallı, kel kafalı bir Muhafız durmuş, Nisao Dachen ile konuşuyordu. Adam, ortalama boya sahip olmasına rağmen kadından bir baş ve omuz boyu uzundu. Odadaki herkesten daha geniş ve çoğundan uzun bir kadın olan Dagdara Finchey, yakılmamış şöminelerin birinin önünde bir grup çömeze hitap ediyor, birer görev vererek gönderiyordu onları. Nisao ve Dagdara da Sarı Ajah’tandı; grileşmeye yüz tutmuş saçları bir Aes Sedai’de epey ilerlemiş bir yaşa işaret eden Dagdara Şifa’yı diğer ikisinden daha iyi biliyordu. Rand’ın yanına gitse Nynaeve faydalı bir şey yapabileceğinden değil. Yalnızca delirmesini izleyebilirdi. Şifa’da ilerleyebilirse, belki o deliliği uzak tutmanın bir yolunu bulabilirdi. Ona göre, Aes Sedailerin ümitsiz deyip uğraşmaktan vazgeçtikleri çok fazla şey vardı.

Elayne’e bakıp yine erkeklere dönene kadar bütün bunlar kafasından geçti. “Biz burada kalacağız. Uno, sen ve diğerleri Rand’a gitmek istiyorsanız, beni ilgilendirdiği kadarıyla gitmekte özgürsünüz. Korkarım artık size verecek param yok.”

Aes Sedailerin aldığı altın, söyledikleri gibi lazımdı, ama cüzdanında kalan birkaç parça gümüşü hatırladıkça irkilmekten kendini alamıyordu. Bu adamlar onu –ve elbette Elayne’i– yanlış sebeplerden dolayı takip etmişti,

ama bu onlara karşı duyduğu sorumluluğu azaltmıyordu. Adamlar Rand'a sadıktı; Beyaz Kule adına mücadeleye girişmek için sebepleri yoktu. Yaldızlı sandığa bakarak gönülsüzce ekledi: "Ama yolda satabileceğiniz bazı şeylerim var."

"Sen de gitmelisin, Thom," dedi Elayne. "Sen de, Juilin. Kalmanızın bir anlamı yok. Artık bizim size ihtiyacımız yok, ama Rand'ın olacaktır." Mücevher sandığını Thom'un eline sıkıştırmaya çalıştı, ama adam almayı reddetti.

Üç adam, aynı sinir bozucu tavırla bakıştılar, hatta Uno göz yuvarlayacak kadar ileri gitti. Nynaeve Juilin'in alçak sesle, inatçılık edeceklerini söylediğine dair bir şey mırıldandığını duydu.

"Belki birkaç gün sonra," dedi Thom.

"Birkaç gün," diye onayladı Juilin.

Uno başını salladı. "Cairhien'e giden yolun yarısına kadar Muhafızlardan kaçacaksam biraz dinlenmek işime gelir."

Nynaeve onlara becerebildiği en ifadesiz bakışlarla baktı ve bile bile örgüsünü çekti. Elayne, çenesini olabildiğince kaldırmıştı, ama mavi gözleri buz yontmaya yetecek kadar kibirliydi. Thom ve diğerleri kuşkusuz artık işaretleri biliyorlardı; saçmalamalarına izin verilmeyecekti. "Hâlâ Rand'ın bize göz kulak olmanız için verdiği emirlere uyduğunuzu düşünüyorsanız..." diye başladı Elayne. Aynı anda Nynaeve hararetle konuştu, "Denileni yapmaya söz verdiniz ve ben bunu..."

"Hiç de öyle bir şey değil," diye araya girdi Thom, boğum boğum parmağı ile Elayne'in saçlarından bir tutamı arkaya iterek. "Hiç öyle bir şey değil. Aksak, yaşlı bir adam birazcık dinlenmek isteyemez mi?"

"Doğruyu söylemek gerekirse," dedi Juilin. "Ben Thom'un bana borcu olduğu için kalıyorum. Zarlardan."

"Yataktan düşer gibi kolayca Muhafızlardan yirmi at çalabileceğimizi mi düşünüyorsunuz?" diye hırladı Uno. Biraz önce tam da bunu önerdiğini unutmuş gibiydi.

Elayne söyleyecek kelime bulamayarak bakakaldı ve Nynaeve de bulmakta güçlük çekiyordu. Ne kadar da farklı şeyler söylüyorlardı. Kıllarını bile kıpırdatmamışlardı. Sorun, kendisinin de kararsız olmasıydı. Onları göndermeye kararlıydı. Öyleydi ve bunun sebebi, onun oraya buraya diz kırıp yaltaklanmasını izlemelerini istememesi değildi. Hiç değil. Ama, gönülsüzce de olsa itiraf etmeliydi ki, Salidar'da hemen hemen hiçbir şey beklediği gibi çıkmamıştı ve onun ve Elayne'in Birgitte'ten başka

güvenebileceği birilerinin olduğunu bilmek... rahatlatıcı... olurdu. Kaçma önerisini kabul edeceğinden değil, elbette... böyle denebilirse... bu koşullar altında değil. Varlıkları yalnızca... rahatlatıcı olacaktı. Ama bunu bilmelerine kesinlikle izin vermeyecekti. Vermesi gerekmeyecekti, çünkü onlar ne düşünürlerse düşünsünler, gidiyorlardı. Rand büyük olasılıkla bir işe yaramalarını *sağlayabilirdi* ve burada ancak yoluna çıkarlardı. Yalnız...

Boyanmamış kapı açıldı ve Siuan, peşinde Leane ile uzun adımlarla çıktı. Birbirlerine soğuk soğuk baktılar, sonra Leane burnunu çekti ve kayarcasına uzaklaştı. Croi ile Avar'ın arkasından dolanıp mutfaklara giden koridorda kaybolurken ürkütücü ölçüde kıvrak görünüyordu. Nynaeve hafifçe kaşlarını çattı. Onca soğukluğun içinde bir anlığına, kısa bir bakış olmuştu, hemen önünde olmasa gözden kaçıracağı bir şey...

Siuan hızla ona döndü, sonra aniden durdu, yüzü bomboş kaldı. Küçük gruba biri daha katılmıştı.

Sade, açık sarı ceketinin üzerine tokaladığı çukur çukur göğüs zırhı ve kılıç kemerinin arkasına taktığı çelik sırtlı eldivenleri ile, bir hâkimiyet timsali idi. Çoğu grileşmiş saçları ve açık yüzü ona her şeyi görmüş, her şeye tahammül etmiş bir adam görüntüsü veriyordu; her şeye tahammül edebilecek bir adam.

Elayne gülümseyerek zarafetle başını salladı. Salidar'a ilk geldiği ve caddenin diğer ucundan adamı tanıdığı zamandan çok farklı. "Sizi görmenin çok da iyi olduğunu söyleyemeyeceğim, Lord Gareth. Annemle aranızda bazı güçlükler yaşandığını duydum, ama eminim aşılabilir. Annemin bazen aceleci davrandığını bilirsiniz. Fikrini değiştirecek, sizi Caemlyn'e, ait olduğunuz yere geri isteyecektir, emin olabilirsiniz."

"Olan olmuştur, Elayne." Onun şaşkınlığını görmezden gelerek –Elayne'in mevkisini bilen birinin ona böyle sert davrandığından kuşkuluydu– Uno'ya döndü. "Söylediklerimi düşündün mü? Shienarlılar dünyadaki en iyi ağır süvarilerdir ve doğru düzgün eğitilmek için çok uygun adamlarım var."

Uno kaşlarını çattı, tek gözü Elayne ile Nynaeve'e kaydı. Yavaşça başını salladı. "Yapacak daha iyi işim yok. Diğerlerine sorarım."

Bryne, adamın omzuna bir şaplak attı. "Güzel. Ve sen, Thom Merrilin." Thom diğer adam yaklaşırken sırtını yarı dönmüş, bıyıklarını sıvazlayarak, yüzünü saklamak ister gibi yere bakıyordu. Bu sefer Bryne'ın düz bakışlarına aynı şekilde karşılık verdi. "Bir zamanlar adı seninkine çok

benzeyen bir adam tanırdım," dedi Bryne. "Belli bir oyunu oynamakta çok yetenekliydi."

"Bir zamanlar sana çok benzeyen bir adam tanırdım," diye yanıt verdi Thom. "Beni zincire vurmaya çalıştı. Sanırım beni ele geçirse kellemi kopartırdı."

"Uzun zaman oldu, değil mi? Bazen erkekler kadınlar için tuhaf şeyler yapıyor." Bryne Siuan'a baktı ve başını iki yana salladı. "Bir taş oyunu için bana katılır mısın, Merrilin Efendi? Bazen kendimi, oyunu iyi bilen, yüksek çevrelerde oynandığı gibi oynayabilen birisini dilerken buluyorum."

Thom'un çalı gibi beyaz kaşları, biraz önce Uno'nunkilerin çatıldığı kadar çatıldı, ama gözlerini Bryne'dan ayırmadı. "Bir iki oyun oynayabilirim," dedi sonunda, "ucunda ne olduğunu öğrenince. Hayatımın geri kalanını seninle taş oynayarak geçirmeye niyetim olmadığını anladığın sürece. Artık tek bir yerde çok fazla kalmaktan hoşlanmıyorum. Bazen ayaklarım kaşınıyor."

"Hayati öneme sahip bir oyunun ortasında kaşınmadıkları sürece," dedi Bryne ona kuru kuru. "İkiniz benimle gelin. Ve fazla uyumayı beklemeyin. Buralarda her şeyin dün yapılmış olması gerekiyor, geçen hafta yapılmış olması gerekenler dışında." Durdu ve yine Siuan'a baktı. "Gömleklerim bugün yarı temiz geldi." Bunun üzerine Thom ile Uno'yu oradan uzaklaştırdı. Siuan adamın sırtına öfkeyle baktı, sert bakışlarını Min'e çevirdi ve Min yüzünü buruşturarak Leane'in kaybolduğu yöne doğru fırladı.

Nynaeve bunların hiçbirini anlamamıştı. O adamların cüretleri... onun başının üzerinden konuşabileceklerini düşünmüşlerdi –ya da burnunun dibinde ya da her neyse–; hem de o tek kelimesini anlamazken. En azından yeteri kadarını anlamadan.

"Hırsız avcısına ihtiyaç duymaması iyi bir şey," dedi Juilin, yan yan Siuan'a bakarak. Rahatsız olduğu açıktı. Kadının adını öğrenmenin yarattığı şoku atlatmıştı; Nynaeve, kadının yalıtıldığını ve artık Amyrlin Makamı olmadığını anladığından emin değildi. *Onun* karşısında kesinlikle kıpırdanmadan duramıyordu. "Böylece, ben oturup konuşabilirim. Bir bira kupası eşliğinde çözülebilecek bir sürü adam gördüm."

"Beni görmezden geldi," dedi Elayne inanmazlık içinde. "Onunla annem arasında ne sorun yaşandığı umurumda bile değil, buna hakkı... Eh, Lord Gareth Bryne ile daha sonra ilgilenirim. Min'le konuşmalıyım, Nynaeve."

Nynaeve, mutfaklara giden koridora yönelen Elayne'i izleyecek oldu –Min doğru düzgün yanıtlar verebilirdi–, ama Siuan kolunu demir gibi kavradı.

O Aes Sedailerin önünde uysal uysal boyun eğen Siuan Sanche kaybolmuştu. Burada kimse şal takmıyordu. Sesi hiç yükselmedi; yükselmesine gerek yoktu. Juilin'e diktiği bakışları adamın derisinden sıçramasına sebep olacaktı neredeyse. "Soracağın sorulara dikkat et, hırsız avcısı, yoksa pazara gönderilmek üzere kendi kendinin bağırsaklarını temizlersin." O soğuk, mavi gözler Birgitte ile Marigan'a döndü. Marigan'ın ağzı, kötü bir şey tatmış gibi çarpıldı, Birgitte bile gözlerini kırpıştırdı. "Siz ikiniz, Theodrin adlı bir Kabuledilmiş'i bulun ve bu gece uyuyacak yer isteyin. O çocuklar çoktan yatmaları gerekirmiş gibi görünüyor. Ee? Kıpırdayın!" Onlar daha bir adım atamadan –Birgitte de Marigan kadar hızlı hareket ediyordu, belki daha da hızlı–, hızla Nynaeve'e döndü. "Sana soracağım sorular var. İşbirliği yapman söylendi ve senin için neyin iyi olduğunu biliyorsan, yapmanı öneririm."

Fırtınaya yakalanmak gibiydi. Daha Nynaeve ne olduğunu anlamadan Siuan onu boyanmış tahtadan korkulukları olan, sallantılı merdivenlerden çıkarmış, kaba zeminli bir koridordan geçirmiş, bir duvara üst üste duran iki küçük yatak yaslanmış minik bir odaya sokmuştu bile. Tek tabureye Siuan oturdu ve Nynaeve'e alttaki yatağa oturmasını işaret etti. Nynaeve, sırf itilip kakılamayacağını göstermek için, ayakta durmayı tercih etti. Odada başka pek bir şey yoktu. Tek bacağı bir tuğla ile desteklenmiş bir lavabo masasının üzerinde, yüzeyi çentilmiş bir sürahi ve lavabo vardı. Çengellere birkaç elbise asılmıştı ve bir köşeye şilteye benzer bir şey dürülmüştü. Nynaeve bir günde epey mevki kaybetmişti, ama Siuan hayal edebileceğinden de çok düşmüştü. Kadınla fazla sorun yaşayacağını sanmıyordu. Gözleri hiç değişmemiş olsa da.

Siuan burnunu çekti. "Nasıl istersen, kızım. Yüzük. Yönlendirme gerektirmiyor mu?"

"Hayır. Ben Sheriam'a anlatırken duydun..."

"Herkes kullanabilir mi? Yönlendiremeyen bir kadın? Bir erkek?"

"Bir erkek belki." Güç kullanmayı gerektirmeyen *ter'angreal*'ler genellikler hem erkeklerin, hem kadınların işine yarardı. "Her kadın kullanabilir."

"O zaman bana onu kullanmayı öğreteceksin."

Nynaeve tek kaşını kaldırdı. Bu, istediği şeyi elde etmek için kullanılabilirdi. Olmazsa, kullanabileceği bir şey daha vardı. Belki. “Bundan haberleri var mı? Nasıl çalıştığını yalnızca onlara göstermemden bahsedildi. Senden hiç bahsedilmedi.”

“Bilmiyorlar.” Siuan hiç sarsılmış görünmüyordu. Hatta gülümsedi, ama gülümsemesi hoş değildi. “Ve bilmeyecekler. Aksi halde, Tar Valon’dan ayrıldığınızdan beri senin ve Elayne’in tam Aes Sedai’ymiş gibi davrandığınızı öğrenirler. Moiraine Egwene’e göz yumuyor olabilir... bunu o da denememişse, düğüm atılmış halatı akıp giden halattan ayıramıyorum demektir... ama Sheriam, Carlinya?.. İşleri bittiğinde yumurtlayan homurbalığı gibi ciyaklıyor olursunuz. Hatta işleri bitmeden.”

“Bu çok saçma.” Nynaeve yatağın kenarına oturmuş olduğunu fark etti. Oturduğunu hatırlamıyordu. Thom ve Juilin dillerini tutacaktı. Başka kimse bilmiyordu. Elayne ile konuşması gerekiyordu. “Hiç de öyle bir şey yapmadık.”

“Bana yalan söyleme, kızım. Doğrulamaya ihtiyacım olsaydı bile, gözlerin yapıyor bunu. Miden perendeler atıyor, değil mi?”

Kesinlikle atıyordu. “Elbette hayır. Eğer sana bir şey öğreteceksem, istediğim için yaparım bunu.” Bu kadının ona zorbalık etmesine izin vermeyecekti. Son acıma kırıntısı da kayboldu, “*Eğer* öğretirsem, karşılığında bir şey istiyorum. Seni ve Leane’i incelemek istiyorum. Yalıtılmaya Şifa verilip verilemeyeceğini bilmek istiyorum.”

“Verilemez,” dedi Siuan ifadesizce. “Şimdi...”

“Ölümden başka her şeye verilebiliyor olmalı.”

“‘Olmalı’ demek, verilebilir demek değildir, kızım. Leane ve bana rahat bırakılacağımız vadedildi. Bizi taciz edenlere ne olduğunu öğrenmek istiyorsan, Faolain ya da Emara’ya sor. Ne ilki, ne en kötüleriydi, ama en çok bağıran onlar oldu.”

Diğer konuyu kullanmanın zamanı gelmişti. Panik kafasından çıkmasına sebep olmuştu. Eğer vardıysa. Bir bakış. “Senin ve Leane’in birbirinizin saçlarını yolmaya hiç de hazır olmadığınızı bilse Sheriam ne derdi?” Siuan bakmakla yetindi. “Sizin ehlileştiğinizi sanıyorlar, değil mi? Karşılık veremeyecek birilerini ne kadar terslerseniz, bir Aes Sedai öksürdüğünde itaat etmek üzere sıçramanızı o kadar kanıt olarak kabul ediyorlar. İkinizin senelerce el ele çalıştığınızı unutmaları için birazcık sinmek yetti mi? Yoksa yalıtılmanın yalnızca yüzünüzü değil, içinizdeki her şeyi değiştirdiğine ikna mı ettiniz onları? Onlar sırtlarını döndüğünde

entrikalar çevirdiğinizi, onları kullandığınızı öğrenirlerse, herhangi bir homurbalığından daha fazla bağırırsınız. *O* da her ne ise.” Kadın gözünü bile kırpmadı. Siuan kendine hâkimiyetini kaybetmeyecekti ve ağzından itiraflar kaçmasına izin vermeyecekti. Ama o kısa bakışta bir şey vardı; Nynaeve emindi. “Seni... ve Leane’i... her istediğimde incelemek istiyorum. Logain’i de.” Belki orada da bir şeyler öğrenebilirdi. Erkekler farklıydı; soruna bir başka açıdan bakmak gibi olacaktı. Nasıl yapılacağını keşfetse bile ona Şifa vereceğinden değil. Rand’ın yönlendirmesi gerekliydi. Dünyaya Güç kullanan bir adam daha salıvermeyecekti. “Aksi halde, yüzüğü ve *Tel’aran’rhiod*’u unutabilirsin.” Siuan orada neyin peşindeydi? Muhtemelen, en azından Aes Sedai olmaya benzeyen bir şeyi ziyaret etmek. Nynaeve yeniden alevlenen acıma duygusunu kararlılıkla bastırdı. “Ve bizim Aes Sedai gibi davrandığımızı iddia edecek olursan, sen ve Leane konusunu söylemekten başka seçeneğim kalmaz. Gerçek ortaya çıkana kadar Elayne ve ben huzursuz olabiliriz, ama çıkarsa, gerçek seni Faolain ve Emara’dan da fazla ağlatacak.”

Sessizlik uzadı. Diğer kadın bu kadar serinkanlı görünmeyi nasıl başarıyordu? Nynaeve hep Aes Sedailikle ilgili bir şey olduğunu düşünürdü. Dudakları kurumuştu ve kuru gelen tek yeri orasıydı. Yanılmışsa, Siuan tehditlerini sınamaya kalkarsa, ağlayanın kim olacağını biliyordu.

Siuan sonunda mırıldandı, “Umarım Moiraine Egwene’i daha esnek tutmayı başarmıştır.” Nynaeve anlamadı, ama düşünecek zamanı olmadı. Bir sonraki an diğer kadın elini uzatarak öne eğilmişti. “Sen benim sırlarımı koru, ben de seninkileri koruyayım. Bana yüzüğü öğretirsen, yalıtılma ve ehlileştirmeyi dilediğin kadar inceleyebilirsin.”

Nynaeve, uzanan eli sıkarken rahat bir nefes almaktan zar zor alabildi kendini. Başarmıştı. Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra ilk defa biri ona zorbalık etmeye çalışmış ve başarısız olmuştu. Moghedien ile yüzleşmeye neredeyse hazır hissediyordu. Neredeyse.

Elayne Min’e hanın arka kapısında yetişti ve yanında yürümeye başladı. Min’in kolunun altında, buruşturulmuş iki üç gömleğe benzeyen bir yığın vardı. Güneş ağaç tepelerinin üzerinde oturuyordu ve solan ışıkta ahır avlusunun, toprağı uzun süredir çevrilmemiş gibi yumuşak bir görüntüsü vardı ve bir meşeye ait olabilecek dev bir kütük avlunun tam ortasında duruyordu. Saz damlı taş ahırın kapısı yoktu ve dolu bölmelerin arasında

dolaşan adamlar görülebiliyordu. Şaşırtıcı şekilde, Leane ahırın gölgesinin kıyısındaki iri bir adamla konuşuyordu. Kaba giyimli adam demirciye ya da bir meyhane kavgacısına benziyordu. Şaşırtıcı olan Leane'in ne kadar yakın durduğu, adama bakarken başını nasıl yana eğdiği idi. Sonra kadın adamın yanağını okşadı, sırtını döndü ve hana doğru seğirtti. İri adam bir an onun peşinden baktı, sonra gölgelere karıştı.

"Neyin peşinde olduğunu sorma," dedi Min. "Tuhaf insanlar onu, Siuan'ı ve bazı erkekleri görmeye geldi. Eh, gördün."

Elayne, Leane'in ne yaptığı ile ilgilenmiyordu aslında. Ama Min'i yalnız yakaladıktan sonra, açmak istediği konuya nasıl gireceğini bilemiyordu. "Neler yapıyorsun?"

"Çamaşır yıkıyorum," diye mırıldandı Min, sinirle gömlekleri kaldırarak. "Bir seferliğine Siuan'ı fare rolünde görmenin ne kadar hoş olduğunu anlatamam sana. Kartal onu yiyecek mi, yoksa evcil faresi mi yapacak, bilemiyor, ama başkalarına ne seçim hakkı tanıyorsa, kendisine de aynısı tanınıyor. Yani hiç!"

Ahır avlusundan geçerlerken, Elayne yetişmek için hızlandı. Kız her ne anlatıyorsa, konuyu açmasına yaramamıştı. "Thom'un ne önerdiğini biliyor musun? Kalıyoruz."

"Kalacağınızı onlara söylemiştim. Görü değil." Ahır ile ufalanmakta olan bir taş duvarın arasındaki, kesilmiş çalı sapları ve ezilmiş otlarla kaplı geçitten geçerlerken Min'in adımları yine yavaşladı. "Yalnızca, Aes Sedai olmak için çalışma fırsatından vazgeçeceğinizi düşünmedim. Sen hep hevesliydin. İtiraf etmese de, Nynaeve de öyle. Keşke yanılmış olsaydım. Ben de sizinle gelirdim. En azından ben..." Alçak sesle öfkeli bir şeyler mırıldandı. "Yanınızda getirdiğiniz o üçü baş belası olacak ve *bu* bir görü."

İşte. Aradığı çatlak buydu. Ama sormak istediği şeyi sormak yerine, "Marigan, Nicola ve Areina'yı mı kastediyorsun? Nasıl baş belası olabilirler ki?" dedi. Ancak bir aptal Min'in gördüklerinin üzerinde durmazdı.

"Tam olarak bilemiyorum. Yalnızca hale parçaları gördüm, o da göz ucuyla. Asla tam onlara bakarken değil, o zaman bir şeyler çıkartabilirdim. Hep halesi olan fazla kişi yok, biliyorsun. Sorun. Belki söylentiler yayarlar. Aes Sedailerin bilmesini istemediğin bir şeyler var mı?"

"Kesinlikle hayır," dedi Elayne çabucak. Min yan yan ona bakınca ekledi, "Eh, yapmak zorunda olmadığımız bir şey değil. Zaten bilmeleri imkânsız." Sohbet onun istediği yöne gitmiyordu. Derin bir nefes alarak

uçurumdan atladı. “Min, Rand ve benim hakkımda bir görü gördün, değil mi?” Diğer kadının durduğunu fark etmeden önce iki adım atmıştı bile.

“Evet.” İhtiyatlı bir yanıttı.

“Birbirimize âşık olacağımızı gördün.”

“Tam olarak değil. Onun senin için ne hissettiğini bilmiyorum. Yalnızca bir şekilde sana bağlı olduğunu biliyorum.”

Elayne’in ağzı gerildi. O da bunu duymayı beklemişti, ama duymak istediği bu değildi. *“Dilemek” ve “istemek” ayağa dolanır, gerçekle yol açılır.* Lini böyle derdi. Gerçekle ilgilenmek gerekirdi, nasıl olmasını dilediğinle değil. “Ve başka biri daha olacağını gördün. Benim onu... paylaşmak... zorunda kalacağım birini.”

“İki,” dedi Min boğuk bir sesle. “İki kişi daha. Ve... Ve biri benim.”

Bir sonraki soru için ağzını açmış olan Elayne bakakaldı. “Sen mi?” dedi sonunda.

Min dikenlerini çıkardı. “Evet, ben! Benim âşık olamayacağımı mı sanıyorsun? İstemedim, ama oldum, işte o kadar.” Uzun adımlarla Elayne’in yanından geçip geçitte yürüdü ve bu sefer Elayne yetişmeye çalışmakta acele etmedi.

Kesinlikle birkaç şeyi açıklıyordu. Min’in hep huzursuzluk içinde bu konudan kaçınmasını. Yakalarındaki işlemeleri. Ve hayal görmüyorsa, Min ruj da kullanıyordu. *Bu konuda ne hissediyorum?* diye merak etti. Bilemedi. “Üçüncü kim?” diye sordu sessizce.

“Bilmiyorum,” diye mırıldandı Min. “Yalnızca öfkeli bir mizacı olduğunu biliyorum. Işık, şükür Nynaeve değil.” Zayıf bir kahkaha attı. “Bundan canlı kurtulabileceğimi sanmıyorum.” Bir kez daha ihtiyatla, yan yan Elayne’e baktı. “Seninle benim ilişkimiz açısından ne anlama geliyor bu? Senden hoşlanıyorum. Hiç kız kardeşim olmadı, ama bazen sen... dostun olmak istiyorum Elayne ve ne olursa olsun senden hoşlanmaktan vazgeçmeyeceğim, ama onu sevmekten de vazgeçemiyorum.”

“Bir erkeği paylaşma fikrinden fazla hoşlanmıyorum,” dedi Elayne katı katı. Kesinlikle hafif bir ifade idi bu.

“Ben de. Yalnız... Elayne, itiraf etmek bana utanç veriyor, ama nasıl olursa olsun kabul ederim onu. İkimizin de fazla seçeneği olduğundan değil. Işık, bütün hayatımı karman çorman etti. Sırf onu düşünmek bile aklımı karman çorman ediyor.” Min gülmeli mi, ağlamalı mı, bilemiyor gibiydi.

Elayne yavaşça nefes verdi. Min'in suçu değildi. Berelain ya da dayanamayacağı başka biri yerine Min olması daha iyi değil miydi? *"Ta'veren,"* dedi. "Dünyayı çevresinde büküyor. Biz anafora yakalanmış tahta parçalarından başka bir şey değiliz. Ama sen, ben ve Egwene'in, dostluğumuzu hiçbir şeyin bozamayacağını söylediğimizi hatırlar gibiyim. Bir şekilde hallederiz, Min. Ve üçüncünün kim olduğunu öğrendiğimizde... Eh, onu da hallederiz. Bir şekilde." *Üçüncü!* Berelain *olabilir mi? Ah, kan ve küller!*

"Bir şekilde," dedi Min kasvetle. "Bu arada, sen ve ben burada ayı kapanına yakalandık. Bir başkası daha olduğunu biliyorum, bu konuda hiçbir şey yapamayacağımı biliyorum, ama sen fikri ile uzlaşmakta güçlük çektim ve... Cairhienli kadınların hepsi Moiraine gibi değildir. Bir kez Baerlon'da Cairhienli bir kadın görmüştüm. Dışarıdan bakınca, Moiraine onun yanında Leane gibi kalıyordu, ama bazen öyle şeyler söylüyor ve ima ediyordu ki... Ve halleri! Çirkin, topal ya da daha iyisi ölü olmadığı sürece, tüm kasabada onun yanında güvende olacak tek erkek olduğunu sanmıyorum."

Elayne burnunu çekti, ama hafif bir sesle konuşmayı başardı. "Sen bunu düşünme. Hiç tanışmadığımız bir kız kardeşimiz daha var; senin ve benim. Aviendha Rand'a yakından göz kulak oluyor ve yanında Aiel Mızrağın Kızları olmadan Rand on adım atamıyor." Cairhienli bir kadın mı? En azından Berelain ile karşılaşmıştı, kadın hakkında bir şeyler biliyordu. Hayır. Beyinsiz bir kız gibi dert etmeyecekti kendine. Yetişkin bir kadın, bulduğu dünya ile başa çıkar, yapabileceğinin en iyisini yapardı. Kim olabilirdi acaba?

Soğuk küllerle benek benek, açık bir avluya geldiler. Çoğu paslanıp çukur çukur soyulmuş dev kazanlar avluyu çevreleyen taş duvarın dibinde duruyordu. Duvar, içinde büyüyen ağaçlarca yer yer devrilmişti. Avluda uzanan gölgelere rağmen iki kazan buharlar saçarak alevlerin üzerinde oturuyordu ve saçları terle ıslanmış, beyaz etekleri bellerine bağlanmış üç çömez, sabunlu su dolu leğenlerdeki çamaşır tahtaları üzerinde çalışmaktaydı.

Elayne, Min'in kolunun altındaki gömleklere bakarak *saidar*'a kucak açtı. "Bırak sana yardım edeyim." Verilen görevleri yapmak için yönlendirmek yasaktı... fiziksel çalışmanın karakteri geliştirdiğini söylüyorlardı... ama bu aynı sayılmazdı. Gömlekleri, suda yeterince şiddetle döndürürse, ellerini ıslatmaları için sebep kalmazdı. "Bana her şeyi anlat.

Siuan ile Leane gerçekten göründükleri kadar değişti mi? Sen buraya nasıl geldin? Logain *gerçekten* burada mı? Ve neden bir adamın gömleklerini yıkıyorsun? Her şeyi.”

Min konu değiştiği için memnun olduğu açık, kahkaha attı. “Her şeyi anlatmak bir hafta alır. Ama denerim. İlk olarak, Siuan ile Leane’in Elaida’nın onları tıktığı zindandan kurtulmasına yardım ettim, sonra...”

Elayne uygun şaşkınlık sesleri çıkararak Hava yönlendirdi ve kaynayan kazanlardan birini alevlerin üzerinden kaldırdı. Çömezlerin inanmazlık dolu bakışlarını fark etmedi bile; artık kendi gücüne alışmıştı ve bazı tam Aes Sedailerin yapamayacağı türden şeyleri hiç düşünmeden yapabildiği nadiren aklına geliyordu. Bu üçüncü kadın kimdi? Aviendha Rand’a yakından göz kulak olsa *iyi* ederdi.

51
Haber Cairhien'e Geliyor

Dişlerinin arasına sıkıştırdığı sade, kısa saplı piposundan ince, mavi bir duman bulutu yükselen Rand, bir elini balkonun taş korkuluğuna koyarak aşağıdaki bahçeye baktı. Keskin gölgeler uzuyordu; güneş bulutsuz gökyüzünde alçalan kırmızı bir top gibiydi. Cairhien'de on gün geçirmişti ve uyuduğu zamanlar hariç, ilk kez duruyor gibiydi. Selande yanında, yakınında duruyordu, solgun yüzünü kaldırmış onu izliyordu, bahçeyi değil. Saçları, daha yüksek konuma sahip bir kadınınki kadar girift yapılmamıştı, ama yine de boyuna on beş santim ekliyordu. Rand onu görmezden gelmeye çalıştı, ama sıkı göğsünü kolunuza bastırmakta ısrar eden bir kadını görmezden gelmek zordu. Toplantı çok uzamış, Rand biraz ara istemişti. Balkona çıkarken Selande'nin onu izlediğini fark ettiği anda, bunun bir hata olduğunu anlamıştı.

"Issız bir gölcük biliyorum," dedi kadın yumuşak sesle, "orada bu sıcaktan kaçabiliriz. Hiçbir şeyin bizi rahatsız edemeyeceği korunaklı bir gölet." Asmodean'ın arpından yükselen müzik arkalarındaki köşeli kemerlerden dışarı süzülüyordu. Hafif, serin bir ezgi.

Rand biraz şiddetle duman üfürdü. Sıcak. Kıraç'la karşılaştırıldığında hiçbir şey, ama... Güz geliyor olmalıydı, ama akşam havası yaz ortası gibi sıcaktı. Yağmursuz bir yaz. Bahçedeki gömlekli adamlar kovalardan su serpiyorlardı. Buharlaşmasını önlemek için bu saatte yapıyorlardı, ama çok fazla şey kahverengileşip ölüyordu. Bu hava doğal olamazdı. Yakıcı güneş onunla alay ediyordu. Moiraine de katılıyordu, Asmodean da, ama ikisi de ne yapılacağını, nasıl yapılacağını ondan daha fazla bilmiyordu. Sammael. Sammael bu konuda bir şeyler yapabilirdi.

“Serin su,” diye mırıldandı Selande, “sen ve ben, yalnız.” Rand bunun nasıl mümkün olabileceğini bilemiyordu, ama kadın daha yakına sokuldu.

Bir sonraki sataşmanın ne zaman geleceğini merak etti. Sammael ne yaparsa yapsın, öfkeyle atılmak yoktu. Tear’daki yöntemli birikim bitince, işte o zaman şimşeği salıverecekti. Sammael’e son vermek, aynı anda Illian’ı da çantaya atmak için tek bir ezici darbe. Illian, Tear ve Cairhien ve ek olarak haftalar içinde her ulusu alt edecek büyüklükte bir Aiel ordusu ile...

“Yüzmek istemez misin? Ben pek iyi yüzemem, ama kuşkusuz sen bana öğretebilirsin.”

Rand içini çekti. Bir an Aviendha’nın yanında olmasını diledi. Hayır. İstediği son şey, bereli bir Selande’nin yarısı yırtılıp alınmış giysilerle çığlıklar atarak kaçmasıydı.

Gözlerini gölgeleyerek başını eğip kadına baktı ve sessizce piposunun üzerinden konuştu. “Ben yönlendirebiliyorum.” Kadın gözlerini kırpıştırdı ve tek kasını oynatmadan geriledi. Bu konuyu neden açtığını asla anlamıyorlardı; onlar için mazur gösterilecek, mümkünse görmezden gelinecek bir şeydi. “Delireceğimi söylüyorlar. Ama daha delirmedim. Henüz değil.” Göğsünün derinliklerinden güldü, sonra aniden kesti ve yüzünü ifadesiz bıraktı. “Sana yüzmeyi öğretmek mi? Seni Güç’le suda tutarım. *Saidin* lekeli, biliyorsun. Karanlık Varlık’ın dokunuşu. Ama sen hissetmezsin. Seni sarar, ama sen tek bir şey hissetmezsin.” Biraz hırıltılı bir gülüş daha. Kadının kara gözleri iri iri açılmıştı, gülümsemesi hastalıklı, donuk bir şeye dönüşmüştü. “O zaman, sonra görüşürüz. Yalnız kalmak ve düşünmek istiyorum...” Kadını öpecekmiş gibi eğildi ve Selande ciyaklayarak öyle aniden diz kırdı ki, Rand başta kadının dizlerinin boşandığını düşündü.

Her iki adımda bir telaşla diz kırarak gerileyen kadın, ona hizmet etmenin onur olduğu, ona hizmet etmenin en derin arzusu olduğu sözlerini isterinin eşiğinde art arda tekrarladı, ta ki köşeli kemerlerden birine toslayana kadar. Son bir kez diz kırdıktan sonra içeriye kaçtı.

Rand yüzünü buruşturarak korkuluğa döndü. Kadın korkutmak. Ama gitmesini istese bahaneler uydururdu, emir verse yalnızca geçici bir aksaklık olarak görür, yalnızca gözünden uzak dururdu, hatta o zaman bile... Belki bu sefer söylenti yayılırdı. Öfkesine hâkim olması gerekiyordu; son zamanlarda çok çabuk patlar olmuştu. Çözmek için hiçbir şey yapamadığı kuraklık yüzündendi, baktığı her yerde sorunlar ot gibi çabucak

bitiveriyordu. Piposu ile birkaç yalnız dakika daha. Yapılacak tepe yukarı elekle su taşımak gibi daha kolay işler varken, kim bir ulusa hükmetmek isterdi ki?

Bahçeden, Kraliyet Sarayı'nın basamaklı kulelerinin iki tanesinin arasından, parlak ışıklar ve gölgelerle kaplı, tepelerin üzerinde akmaktan çok onlara hâkim olan Cairhien'i görebiliyordu. Kadim Aes Sedai simgeli kırmızı sancağı o iki kuleden birinin üzerinde gevşekçe sarkıyordu, diğerinde Ejder sancağının uzun bir kopyası vardı. İkincisi, şehrin bir düzine yerinde daha asılıydı ve buna önündeki büyük, inşaatı bitmemiş kulelerin en yükseği de dahildi. Bu konuda bağırmak da emirler kadar faydasız olmuştu; ne Tearlılar, ne Cairhienliler gerçekten de yalnızca bir sancak istediğine inanabilmişti ve sancaklar Aiellerin hiç umurunda değildi.

Sarayın içinde, derinlerde olmasına rağmen, şimdi bile dikişlerinden patlamacasına dolmuş şehrin uğultusunu duyabiliyordu. Ülkenin her köşesinden gelmiş, eve dönmekten, Yenidendoğan Ejder'in aralarında olmasından daha çok korkan mülteciler. Tüccarlar aralarında geziniyor, insanların satın almaya paraları olduğu şeyleri satıyor, insanların saklayamayacak durumda olduğu şeyleri satın alıyorlardı. Lordlar ve silahlı adamlar, onun ya da başkalarının sancakları altında toplanıyordu. Boru Avcıları, Valere Borusu'nun onun yakınında olması gerektiğini düşünüyorlardı; bir düzine ya da yüz Önkapılı her birine birer Boru satmaya hazırdı. Tsofu Yurdu'ndan Ogier taş ustaları, efsanevi yeteneklerine göre iş olup olmadığını görmeye gelmişlerdi. Bazıları daha bir hafta önce haydut olan maceraperestler, ne elde edebileceklerine bakmaya gelmişlerdi. Hatta yüz kadar Beyazpelerin gelmişti, ama kuşatmanın kaldırıldığını görür görmez dönüp gitmişlerdi. Pedron Niall'ın Beyazpelerinleri toplaması onu ilgilendirmeli miydi? Egwene bazı imalarda bulunuyordu; ama nerede duruyor olursa olsun, o meseleleri Beyaz Kule'den görüyordu. Aes Sedai bakış açısı Rand'a göre değildi.

En azından, Tear'dan düzenli olarak tahıl dolu arabalar gelmeye başlamıştı. Aç insanlar isyan çıkarabilirdi. Artık o kadar aç olmadıklarını düşünerek memnun olmakla kalabilmeyi umdu, ama olmuyordu işte. Daha az haydut çetesi vardı. Ve iç savaş yeniden başlamamıştı. Henüz. Daha fazla iyi haber. Gitmeden önce, böyle kalacağından emin olmak zorundaydı. Sammael'in peşine düşmeden önce ilgilenmesi gereken yüz farklı şey vardı. Gerçekten güvendiği şeflerden, onunla Rhuidean'a yürüyen şeflerden yalnızca Rhuarc ve Bael kalmıştı. Ama, Tear'a yürürken, ona geç katılan

dört klana güvenemeyecekse, onları Cairhien’e salacak kadar güvenebilir miydi? Indirian ve diğerleri onu *Car’a’carn* olarak tanımıştı, ama o onları ne kadar az tanıyorsa, onlar da onu o kadar az tanıyordu. Sabahki mesaj sorun olabilirdi. Mayene Başı Berelain şehrin birkaç yüz kilometre güneyindeydi, küçük bir ordu ile ona katılmaya geliyordu; ordusunu Tear’dan nasıl geçirdiğini düşünemiyordu Rand. Tuhaftır, mektubunda Perrin’in yanında olup olmadığını soruyordu. Kuşkusuz, hatırlatmazsa Rand’ın o küçük ülkeyi unutacağından korkuyordu. Kadının Cairhienlilerle düello etmesini izlemek bir zevk olacaktı. Evler Oyunu kullanarak Tear’ın küçük ülkelerini yutmasını önlemeyi başaran uzun Mayene Başı silsilesinin sonuncusu. Belki kadını burada başa getirirse... Zamanı geldiğinde Meilan ile diğer Tearlıları yanında götürecekti. O zaman gelirse.

Bu, içeride beklemekten daha iyi değildi. Piposundaki külleri silkeleyerek tütündeki son kıvılcımları çizmesi ile ezdi. Bahçede yangın çıkarmanın gereği yoktu; meşale gibi alev alırdı. Kuraklık. Doğal olmayan hava. Sessizce dişlerini çıkarmış olduğunu fark etti. İlk önce, bir şeyler yapabileceğini bildiği bir konuda çalışmalıydı. İçeri girmeden önce yüzüne sakin bir ifade vermek için çabalaması gerekti.

Bir lord kadar iyi giyinmiş, yakasından danteller fışkırmakta olan Asmodean köşedeki taburesinden yatıştırıcı bir ezgi çalıyordu. Aylaklık edermiş gibi sırtını sert, siyah duvar panellerine vermişti. Oturmakta olan diğerleri Rand’ı görünce sandalyelerinden fırladılar ve keskin bir jestle yine oturdular. Meilan, Torean ve Aracome koyu kırmızı ve altın rengi halının bir yanında, oymalı ve yaldızlı sandalyelere kurulmuşlardı ve tıpkı karşılarındaki Cairhienliler gibi, her birinin arkasında genç bir Tear lordu vardı. Dobraine ve Maringil’in de arkalarında birer genç lord vardı ve ikisinin de başlarının önü Dobraine’inki gibi tıraşlanmış ve pudralanmıştı. Selande bembeyaz bir yüzle Colavaere’in yanı başında duruyordu. Rand ona bakınca ürperdi.

Rand, yüzünü sakin tutarak halının üzerinden geçip kendi sandalyesine gitti. O sandalye tek başına yüzüne hâkim olması için sebepti. Colavaere ile diğer ikisinden, Tear tarzında olduğunu hayal ettikleri bir armağandı. Rand Tear şatafatından hoşlanıyor olmalıydı; Tear’da hükmediyordu, onları buraya o göndermişti. Sandalye oyma Ejderler üzerinde yükseliyordu. Mine ve yaldızla, kırmızı ve altın rengi, parıl parıl parlayan şeylerdi o Ejderler ve altın rengi gözleri büyük güneştaşlarından oluşuyordu. İki Ejder kolları oluşturuyor, diğerleri yüksek sırta tırmanıyordu. Bu şeyi yapmak için,

geldiğinden beri sayısız zanaatkâr uykusuz kalmış olmalıydı. Üzerinde otururken aptal gibi hissediyordu. Asmodean'ın müziği değişmişti; şimdi ihtişamlı bir havası vardı, tıpkı bir zafer marşı gibi.

Ama yine de, onu izleyen kara Cairhien gözlerinde fazladan bir ihtiyatlılık vardı, Tearlılara da yansıyan bir ihtiyatlılık. Dışarıya çıkmadan önce de oradaydı. Belki beğenisini çekmeye çalışırken, ancak şimdi farkına vardıkları bir hata yapmışlardı. Hepsi kim olduğunu görmezden gelmeye çalışmış, Rand yalnızca onları alt etmiş genç bir lordmuş gibi davranmaya çabalamışlardı. İdare edilebilecek ve yönlendirilebilecek biriymiş gibi. O sandalye... o taht... aslında kim ve ne olduğunu gözlerine sokuyordu.

"Askerler planlandığı gibi mi hareket ediyor, Lord Dobraine?" O ağzını açar açmaz arp sustu, Asmodean onu akort etmeye dalmış gibi yaptı.

Köselemsi adam sertçe gülümsedi. "Evet, Lord Ejder." O kadar. Dobraine'in onu diğerlerinden daha fazla sevdiğine dair hayaller beslemiyordu Rand, becerebildiği yerde avantaj kazanmaya çalışmayacağına dair hayaller de kurmuyordu, ama Dobraine gerçekten de ettiği yemine bağlı kalacak gibi görünüyordu. Ceketinin göğsündeki renkli çizgiler, üzerine tokalanan göğüs zırhı yüzünden yıpranmıştı.

Maringil sandalyesinde öne eğildi. Kırbaç kadar ince ve bir Cairhienli için uzun boylu bir adamdı, beyaz saçları neredeyse omuzlarına geliyordu. Alnı tıraşlanmış değildi ve dizlerine kadar çizgili ceketi yıpranma işareti göstermiyordu. "O adamlara burada ihtiyacımız var, Lord Ejder." Şahin gözleri yaldızlı tahta bakarak kırpıldı, sonra yine Rand'a odaklandı. "Daha kırlarda çok haydut çetesi var." Tearlılara bakmaktan kaçınmak için yine kaydı. Meilan ile diğer ikisi hafifçe gülümsüyordu.

"Aielleri haydut avlamaya koştum," dedi Rand. Gerçekten de yollarındaki haydutları yakalamak için emir almışlardı. Ve onları bulmak üzere yoldan sapmamaları için. Aieller bile hem araziyi tarayıp, hem hızlı hareket edemezlerdi. "Üç gün önce Taş Köpeklerin Morelle yakınlarında iki yüz tanesini öldürdüğünü duydum." Son senelerde Cairhienlilerin kendilerinin saydığı güney sınırına yakındı ve Iralell Irmağı'na giden yolun yarısındaydı. Aiellerin şimdiye dek ırmağa varmış olmaları gerektiğini bilmelerine gerek yoktu. Aieller atlardan hızlı ilerleyebiliyordu.

Maringil huzursuzca kaşlarını çatarak ısrar etti. "Bir sebep daha var. Alguenya'nın batısındaki topraklarımızın yarısı Andor'un ellerinde." Duraksadı. Rand'ın Andor'da büyüdüğünü hepsi biliyordu; bir düzine söylenti onu bir ya da diğer Andor Evi'nin oğlu, hatta Morgase'in oğlu

yapıyordu. Hikâyeler, yönlendirebildiği için kovulduğunu ya da ehlileştirilmeden kaçtığını söylüyordu. İnce adam, hançerler arasında yalınayak, gözleri bağlı ilerlermiş gibi devam etti. “Morgase henüz daha fazlasına uzanıyor gibi görünmüyor, ama şimdiye dek ele geçirdikleri geri alınmalı. Hatta, habercileri şey üzerinde hakkı olduğunu iddia...” Aniden durdu. Hiçbiri Rand’ın Güneş Tahtı’na kimi geçirmeyi düşündüğünü bilmiyordu. Belki de Morgase’di.

Colavaere’in karanlık bakışları Rand’ı yine tartıya vuruyordu; bugün pek az konuşmuştu. Selande’nin yüzünün neden bu kadar solgun olduğunu öğrenene kadar konuşmayacaktı.

Rand aniden direnen asillerden, *Daes Dae’mar*’daki bütün bu manevralardan bıktı. “Andor’un Cairhien üzerindeki iddiaları ben hazır olduğumda halledilecek. O askerler Tear’a gidecek. Yüksek Lord Meilan’ın itaat ederek oluşturduğu güzel örneği takip edeceksiniz ve bu konuda daha fazla yorum dinlemeyeceğim.” Hızla Tearlılara döndü. “Güzel bir örnek oluşturuyorsun, Meilan, değil mi? Ya sen, Aracome? Yarın atıma atlayacak olsam, iki gün önce Tear’a doğru yola çıkmış olması gereken bin Taşın Savunucusu’nun on altı kilometre güneyde kamp kurmuş olduğunu görmem, değil mi? Ya da Tear Evlerinden iki bin askerin?”

O hafif gülümsemeler her sözcükle biraz daha soldu. Meilan donup kaldı. Kara gözleri pırıldıyordu. Ve Aracome’nin dar yüzü soldu. Öfkeden mi, korkudan mı, bilmek imkânsızdı. Torean kol yeninden çıkardığı ipek bir mendille tombul yüzünü sildi. Tear’a Rand hükmediyordu ve devam etmeye kararlıydı; Taşın Yüreği’ne sapladığı *Callandor* bunun kanıtıydı. İşte bu yüzden, Tear askerlerini Cairhien’e göndermesine itiraz etmemişlerdi. İşte bu yüzden, Cairhien askerlerini Tear’a göndermesine itiraz etmemişlerdi. Onun hükmettiği yerden uzaklarda, yeni mülkler, hatta krallıklar edinmeyi düşünmüşlerdi.

“Görmezsiniz, Lord Ejder,” dedi Meilan sonunda. “Dilerseniz kendi gözlerinizle görebilmeniz için ben de sizinle at sürerim.”

Rand kuşku etmiyordu. Adam fırsat bulur bulmaz güneye bir adam gönderilir ve yarına kadar o askerler Tear yolunda epey ilerlemiş olurdu. İş görürdü. Şimdilik. “O zaman işim bitti. Çekilebilirsiniz.”

Birkaçı şaşkınlıkla irkildi. Fakat bunu o kadar çabuk maskelediler ki, hayal görmüş de olabilirdi. Hepsi kalktı, eğilmeye ve diz kırmaya başladılar. Selande ile genç lordlar gerilediler. Daha fazlasını beklemişlerdi. Yenidendoğan Ejder’le toplantılar hep uzun sürerdi ve onlara göre işkence

gibiydi; o, kararlılıkla onları gitmelerini istediği yere itiyor, bir Cairhienli ile evlenmediği sürece bir Tearlının Cairhien'de toprak sahibi olamayacağını bildiriyor, Önkapılıların şehirden çıkarılmasını reddediyor, daha önce yalnızca sıradan halka uygulanan yasaların asiller için de geçerli olacağını ilan ediyordu.

Rand'ın gözleri bir anlığına Selande'yi takip etti. Son on günde ona yaklaşan ilk kadın değildi. Onuncu da değildi, hatta yirminci de. En azından başta, ilgisini çekmişlerdi. İnce olanı reddettiğinde hemen ardından tombul olan gelmişti, Cairhien standartlarına göre uzun boylu ve esmer olanı reddettiğinde yerini kısa ve sarışın olan almıştı. Durmaksızın, onu memnun edecek bir kadın arıyorlardı. Gece odasına girmeye çalışanları Kızlar kararlılıkla, ama Aviendha'nın yakaladığı kadına karşı davrandığından daha nazik davranarak geri çevirmişlerdi. Anlaşılan Aviendha Elayne'in ona sahip olması meselesini hemen hemen ölümcül bir ciddiyetle ele alıyordu. Ama kızın Aiel mizah anlayışı, Rand'a işkence etmeyi oldukça tatmin edici buluyor gibiydi; gece için soyunmaya başladığında Rand inleyerek yüzünü sakladığında, kızın yüzünde tatmin görmüştü. Güzel, genç kadın silsilesinin arkasında ne olduğunu çabucak anlamasaydı, kızın ölümcül ciddiyetine kızabilirdi.

"Leydi Colavaere."

İsmini söyleyince kadın durdu. Süslü saç kıvrımları kulesi altında serin gözlü ve sakindi. Selande'nin onunla kalmak dışında seçeneği yoktu, ama diğerleri gitmeye ne kadar gönülsüzse, o da kalmaya o kadar gönülsüz görünüyordu. Eğilerek son çıkan Meilan ile Maringil oldu, Colavaere'e öyle dalmışlar, kadının kalmasının neden istendiğini öyle merak ediyorlardı ki, yan yana durduklarını fark etmiyorlardı. Gözleri tıpatıp aynıydı, kara ve avcı gibi.

Siyah ahşap kapı kapandı. "Selande çok güzel bir genç kadın," dedi Rand. "Ama bazıları daha olgun... daha bilgili... bir kadın tercih eder. Bu gece. Gecenin İkincisi çaldığında benimle yalnız yemek yiyeceksiniz. Bu zevki dört gözle bekleyeceğim." Kadın bir şey söylemeden çıkmasını işaret etti. Bir şey söyleyebilecekse. Yüzü hiç değişmemişti, ama diz kırarken biraz sallanıyordu. Selande hayretler içinde kalmış gibi görünüyordu. Ve inanılmaz ölçüde rahatlamış.

Kapı iki kadının arkasından kapandığı zaman Rand başını arkaya attı ve güldü. Sert, alaylı bir kahkaha. Evler Oyunu'ndan bıkmıştı, bu yüzden düşünmeden oynuyordu. Bir kadını korkuttuğu için kendinden tiksinmişti,

bu yüzden diğerini de korkutmuştu. Gülmek için yeterli sebepti bu. Ona bağlanmak için üzerine atlayan genç kadınların arkasında Colavaere vardı. Lord Ejder için bir yatak arkadaşı, iplerini kendisinin çektiği bir genç kadın bulunca, Colavaere Rand'a sıkı sıkı bir ip bağlamış olacaktı. Ama Rand'ın yatağına sokmak, hatta Yenidendoğan Ejder'le evlendirmek için bir başka kadını düşünmüştü. Şimdi, Gecenin İkincisi çalana kadar ter döken kendisi olacaktı. Güzel olmasa bile sevimli olduğunu biliyor olmalıydı ve Rand onun gönderdiği bütün genç kadınları reddetmişse, on beş yaş daha büyük bir kadın tercih ettiği için olabilirdi. Ve Cairhien'i avucunda tutan bir adama hayır diyemeyeceğini biliyordu. Bu gece uysal davranmalı, bu aptallığa bir son vermeliydi. Aviendha büyük olasılıkla yatağında bulduğu herhangi bir kadının gırtlağını keserdi; dahası, bütün bu kendilerini Cairhien ve Colavaere uğruna feda eden, kolaylıkla korkutulabilen kumrular için zamanı yoktu Rand'ın. Uğraşılacak çok fazla sorun vardı ve zaman yoktu.

Işık, ya Colavaere fedakârlığa değeceğini düşünürse? Düşünebilirdi. Kadın yeterince soğukkanlıydı. *O zaman korkudan donmasını sağlarım.* Zor olmazdı. *Saidin*'i görüş alanının hemen dışındaki bir şey gibi hissedebiliyordu. Üzerindeki lekeyi hissedebiliyordu. Bazen artık lekenin, *saidin*'in bıraktığı bir tortu gibi, içinde olduğunu hissediyordu.

Dik dik Asmodean'a bakmakta olduğunu fark etti. Adam ifadesiz bir yüzle onu inceliyordu. Taşların üzerinden köpürerek akan su gibi yatıştırıcı bir ezgi başladı. Demek yatışmaya ihtiyacı vardı, öyle mi?

Kapı çalınmadan açıldı ve Moiraine, Egwene ve Aviendha içeri girdi. Genç kadınların Aiel giysileri Aes Sedai'nin açık mavi elbisesini çevreliyordu. Başka herhangi biri gelse, hatta Rhuarc ya da hâlâ şehrin yakınlarında kalmış bir başka şef ya da bir başka Bilge kurulu gelse, bir Kız içeri girip bildirirdi. Kızlar bu üçünü, Rand banyo yaparken bile içeri yolluyordu. Egwene "Natael"e baktı ve yüzünü buruşturdu ve ezgi alçaldı, bir anlığına karmaşıklaştı, belki bir dans ezgisine dönüştü, sonra içini çeken esintiler denebilecek bir şeye dönüştü. Adamın yüzünde, arpına yönelttiği çarpık bir gülümseme vardı.

"Seni gördüğüme şaşırdım, Egwene," dedi Rand. Bacağını sandalyenin koluna astı. "Benden kaçınmaya başlayalı ne kadar... altı gün mü oldu? Bana başka iyi haberler mi getirdin? Masema benim adıma Amador'u mu ele geçirdi? Yoksa beni destekleyen bu Aes Sedailer Kara Ajah mı çıktı? *Kim* olduklarını ya da nerede olduklarını sormadığımı fark etmişsindir. Nereden bildiğini bile sormadım. Senden Aes Sedai sırlarını ya da Bilge

sırlarını, hangisi ise, açıklamanı istemiyorum. Yalnızca vermeye gönüllü olduğun parçacıkları ver ve bırak anlatmak istemediklerinin gece beni hançerleyip hançerlemeyeceği konusunda ben endişeleneyim."

Kız sakin sakin ona baktı. "Ne bilmen gerekiyorsa biliyorsun. Ve bilmen gerekmeyenleri sana söylemeyeceğim." Altı gün önce de bunu söylemişti. Biri Aiel giysileri, diğeri açık mavi ipekler giymiş olmasına rağmen, Egwene de Moiraine kadar Aes Sedai olmuştu.

Aviendha hiç sakin değildi. Gidip Egwene ile omuz omuza durdu; yeşil gözleri çakmak çakmaktı, sırtı o kadar dikti ki, demirden yapılmış sanılabilirdi. Dik bakışlarına Moiraine katılmayınca Rand biraz şaşırdı. İtaat yemini epey boşluk bırakmış gibiydi ve Egwene ile tartıştığından beri üçü birbirlerine daha da yaklaşmış gibiydi. Aslında pek tartışma sayılacağından değil; sizi serin gözlerle izleyen, asla sesini yükseltmeyen ve bir kez yanıt vermeyi reddettikten sonra artık soruyu bile duymazdan gelen bir kadınla pek rahat tartışamıyordunuz.

"Ne istiyorsunuz?" dedi Rand.

"Bunlar son saat içinde sana geldi," dedi Moiraine, iki katlanmış mektup uzatarak. Sesi Asmodean'ın çınlayan ezgilerine uygun geliyordu.

Rand ayağa kalkıp şüpheyle mektupları aldı. "Eğer banaysa, nasıl oluyor da senin eline geçiyor?" Biri titiz, köşeli bir el yazısı ile "Rand al'Thor"a hitaben yazılmıştı; diğeri aynı ölçüde titiz, ama akıcı bir el yazısı ile "Lord Yenidendoğan Ejder"e. Mühürler kırılmamıştı. İkinci bakışta gözlerini kırpıştırdı. İki mühür de aynı kırmızı mumdan gibiydi, biri Tar Valon Alevi mührünü taşıyordu; diğeri ise, Tar Valon adasının üzerine oturtulmuş bir kule ile mühürlenmişti.

"Belki nereden geldikleriyle ilgilidir," diye yanıt verdi Moiraine, "ve kimden." Bu açıklama değildi, ama daha fazlasını istemediği sürecek alacağı tek açıklamaydı. O zaman bile, her sözcük için kadını dürtüklemesi gerekirdi. Moiraine yeminine uyuyordu, ama kendi tarzında. "Mühürlerde zehirli iğne yok. Örülmüş tuzaklar da yok."

Rand, başparmağı Tar Valon Alevi üzerinde, duraksadı... iki olasılık da aklına gelmemişti... sonra mührü kırdı. Elaida da Avriny a'Roihan imzasının yanında bir Alev daha duruyordu. Unvanlar aceleci bir yazı ile sıralanmıştı. Kalanı köşeli bir el yazısı ile yazılmıştı.

Kehanetlerdekinin sen olduğun inkâr edilemez, ama başka ne olduğun yüzünden pek çok kişi seni yok etmeye çalışacaktır. Dünyanın

hatırı için, buna izin verilemez. İki ulus önünde diz çöktü, Aiel vahşiler de öyle, ama Tek Güç'ün yanında tahtların gücü tozdan başka bir şey değildir. Beyaz Kule seni, olması gerekenleri görmeyenlere karşı koruyacak ve savunacaktır. Beyaz Kule Tarmon Gai'don'a kadar yaşamanı sağlayacaktır. Bunu başka kimse yapamaz. Bir Aes Sedai kurulu, Tar Valon'a hak ettiğin şeref ve saygı ile gelmen için sana eşlik edecek. Buna söz veriyorum.

"Sormuyor bile," dedi alayla. Elaida ile karşı karşıya geldiği tek seferi çok iyi hatırlıyordu. Moiraine'in yanında kedi yavrusu gibi kalacağı, sert bir kadın. Hak ettiği "şeref ve saygı" Aes Sedai kurulunun, tesadüf eseri, on üç kişiden oluşacağına iddiaya girebilirdi.

Elaida'nın mektubunu Moiraine'e uzatarak diğerini açtı. Sayfa, adresteki aynı el yazısı ile kaplıydı.

Tüm saygımla, kendimi büyük Lord Yenidendoğan Ejder'e, ki Işık kendisini dünyanın kurtarıcısı olarak kutsamıştır, tanıtmama izin verilmesi için yalvarırım.

Tüm dünya, Tear gibi Cairhien'i de bir günde fetheden sizin karşınızda huşuyla durmalıdır. Ama yalvarırım ihtiyatlı olun, çünkü ihtişamınız Gölge'de çalışmayanlarda bile kıskançlık yaratacaktır. Burada, Beyaz Kule'de bile, hepimizi aydınlatan gerçek parlaklığınızı göremeyenler var. Ama bilin ki, bazılarımız gelişinizi sevinçle karşıladı ve şanınıza hizmet etmekten zevk alacak. Parıltınızı kendimiz için isteyenlerden değiliz, ışıltınızla aydınlanmak için diz çökeceklerdeniz. Kehanetlere göre, dünyayı kurtaracaksınız ve dünya sizin olacak.

Utanç içinde, bu sözlerimi başka kimsenin görmemesi, okur okumaz yok etmeniz için size yalvarmalıyım. Gücünüzü kendine isteyenlerin arasında, korumanızdan yoksun duruyorum ve çevrenizde benim kadar sadık kimlerin olduğunu bilmiyorum. Moiraine Damodred sizinle olabilir. Benim gibi o da size sadakatle itaat ediyor, sözlerinize yasa gibi uyuyor olabilir, ama yine bilemem, çünkü onu sırlarla dolu, tüm Cairhienliler gibi entrikalar çeviren bir kadın olarak hatırlıyorum. Ama benim gibi onun da size ait olduğuna inansanız bile, yalvarırım bu mektubu ondan bile saklayın.

Hayatım parmaklarınızın altında Lord Yenidendoğan Ejder ve hizmetkârınızım.

Alviarin Freidhen

Rand gözlerini kırpıştırarak tekrar okudu, sonra Moiraine'e uzattı. Kadın sayfayı şöyle bir tarayıp Egwene'e verdi. Egwene ile Aviendha mektubun üzerinde kafa kafaya verdiler. Belki Moiraine ne içerdiğini zaten biliyordu?

"Yemin etmiş olman iyi bir şey," dedi Rand. "Eskisi gibi her şeyi saklasaydın, şimdiye dek senden şüphe etmeye hazır olabilirdim. Artık daha açık olman iyi bir şey." Kadın tepki vermedi. "Sen bundan ne çıkarıyorsun?"

"Şişkin kafanı duymuş olmalı," dedi Egwene yumuşak sesle. Rand duymuş olması gerektiğini düşünmüyordu. Kız başını iki yana sallayarak daha yüksek sesle ekledi. "Bu hiç de Alviarin'in tarzı gibi görünmüyor."

"Onun el yazısı," dedi Moiraine. "*Sen* bundan ne çıkarıyorsun, Rand?"

"Sanırım, Elaida biliyor olsa da olmasa da, Kule'de bir çatlak var. Bir Aes Sedai'nin yalan söyleyemeyeceği gibi, yazamayacağını da tahmin ediyorum." Kadının başını sallamasını beklemedi. "Alviarin daha az süslü laflar kullansaydı, beni oraya çekmek için birlikte çalıştıklarını düşünebilirdim. Elaida'nın, Alviarin'in yazdıklarının yarısını bile düşünebileceğini hayal edemiyorum ve onun bilgisi dahilinde Vakanüvisinin bunu yazabileceğini düşünemiyorum."

"Bunu yapmayacaksın," dedi Aviendha. Elaida'nın mektubunu elinde buruşturmuştu. Bu bir soru değildi.

"Ben aptal değilim."

"Bazen değilsin," dedi kız hınçla ve daha da kötüsü, tek kaşını kaldırarak sorgularcasına Egwene'e baktı. Egwene bir an düşündü, sonra omuzlarını silkti.

"Başka bir şey görüyor musun?" diye sordu Moiraine.

"Beyaz Kule'nin casuslarını görüyorum," dedi Rand kuru kuru. "Şehrin elimde olduğunu biliyorlar." Savaştan sonraki en az iki üç gün boyunca, Shaidolar kuzeye giden, güvercin dışında her şeyi durdururdu. Nerede at değiştireceğini bilen bir atlı bile (Cairhien ile Tar Valon arasında bulunacağı

kesin bir şey değildi), bu mektupların geri gelmesine yetecek kadar kısa sürede Kule’ye ulaşamazdı.

Moiraine gülümsedi. “Hızlı öğreniyorsun. İyi iş göreceksin.” Bir an neredeyse sevgiyle baktı. “Bu konuda ne yapacaksın?”

“Elaida’nın ‘eşlikçilerinin’ bir buçuk kilometreden daha fazla yakınıma sokulmayacaklarından emin olmak dışında hiçbir şey.” En zayıf Aes Sedailerden on üçü zincir kurduklarında onu alt ederdi ve Elaida’nın en zayıfları göndereceğini sanmıyordu. “Bu; bir de, Kule’nin ne yaptığımı yaptıktan sonra öğrenmesine dikkat etmek. Biraz daha bilgi edinene kadar daha fazlasını yapmayacağım. Alviarin senin gizemli dostlarından biri olabilir mi, Egwene?”

Kız duraksadı ve aniden Rand onun Moiraine’e kendisine anlattıklarından fazlasını anlatıp anlatmadığını merak etti. Sakladıkları Aes Sedai sırları mıydı, yoksa Bilgelerin sırları mı? Sonunda kız yalnızca, “Bilmiyorum,” dedi.

Kapı çalındı ve Somara sarı kafasını içeri uzattı. “Matrim Cauthon geldi, *Car’a’carn.* Senin çağırttığını söylüyor.”

Dört saat önce, Mat’in şehre geldiğini öğrenir öğrenmez. Bu sefer ne bahane gösterecekti acaba? Bahanelere son vermesinin zamanı gelmişti. “Kalın,” dedi kadınlara. Bilgeler Mat’i en az Aes Sedailer kadar huzursuz ediyordu; bu üçü dengesini tamamen bozardı. Rand, onları kullanmak için ikinci kez düşünmeye bile gerek duymamıştı. Mat’i de kullanıyordu. “İçeri gönder, Somara.”

Mat, burası bir salonmuş gibi sırıtarak odaya girdi. Yeşil ceketi açık duruyordu ve gömleğinin bağcıkları yarıya kadar çözülmüştü. Gümüş tilki başı terli göğsünde asılı duruyordu, asıldığı zamandan kalma yara izini saklamak için sıcağa rağmen siyah ipek eşarbı boynuna dolamıştı. “Uzun sürdüğü için özür dilerim. Kart oynamayı bildiğini sanan bazı Cairhienliler vardı. Daha canlı bir şeyler bilmiyor mu?” diye sordu, başını Asmodean’a doğru sallayarak.

“Kılıç kaldırabilen bütün gençlerin Kızıl El Birliği’ne girmek istediğini duydum,” dedi Rand. “Talmanes ile Nalesean onları sürü sürü geri çevirmek zorunda kalıyormuş. Ve Daerid piyadelerinin sayısını iki katına çıkarmış.”

Mat, Aracome’nin kullandığı sandalyeye otururken durdu. “Doğru. Kahraman olmak isteyen iyi genç... adamlardan bir grup.”

“Kızıl El Birliği,” diye mırıldandı Moiraine. “*Shen an Calhar.* Gerçekten de efsanevi bir grup kahraman, ama üç yüz yıl süren bir savaşta,

birliği oluşturan adamlar defalarca değişmiş olmalı. Manetheren'in öldüğü savaşta, Aemon'u korurken Trolloclara düşen son grup oldukları söyleniyor. Efsanelere göre, onların düştükleri yerde bir pınar doğmuş ve ölümlerini simgeliyormuş, ama bana göre pınar zaten oradaydı."

"Bunu bilemem." Mat tilki başı madalyona dokundu ve sesi güçlendi. "Aptalın biri ismi bir yerlerden duymuş, sonra hepsi kullanmaya başladı."

Moiraine kayıtsızca madalyona baktı. Alnında asılı duran küçük, mavi taş ışığı yakalayıp parlar göründü, ama açılar tamamen yanlıştı. "Anlaşılan çok cesursun, Mat." İfadesiz bir sesle söylenmişti ve ardından gelen sessizlik Mat'in yüzünü dondurdu. "Çok cesur," dedi sonunda. "*Shen an Calhar*'ı Alguenya'nın karşısına, güneye, Andorluların karşısına sürdüğüne göre. Hatta daha da cesur, çünkü yolu keşfetmek için yalnız başına gittiğin ve sana yetişmek için Talmanes ile Nalesean'ın atlarını epey zorlamak zorunda kaldıkları anlatılıyor." Egwene arkadan yüksek sesle burnunu çekti. "Adamlarına önderlik eden genç bir lord için hiç akıllıca değil."

Mat'in dudakları kıvrıldı. "Ben lord değilim. Kendime bundan daha fazla saygım var."

"Ama çok cesur," dedi Moiraine, o hiç konuşmamış gibi. "Andor'un erzak arabaları yakılmış, ileri karakolları yok edilmiş. Ve üç savaş. Üç savaş ve üç zafer. Sayıca az olmalarına rağmen kendi adamların açısından pek az kayıpla." Ceketinin omzundaki bir yırtığı yoklarken Mat sandalyenin izin verdiğince geriledi. "Sen mi savaşın ortasına sürükleniyorsun, yoksa savaşlar mı sana sürükleniyor? Geri dönmene şaştım. Hikâyelere bakılırsa, kalsan Andorluları Erinin'in ötesine sürebilirdin."

"Bunun gülünç olduğunu mu düşünüyorsun?" diye hırladı Mat. "Söyleyecek bir şeyin varsa söyle. Dilediğin kadar kedi rolü yapabilirsin, ama ben fare değilim." Bir an gözleri, kollarını kavuşturmuş, onu izlemekte olan Egwene ile Aviendha'ya gitti ve yine gümüş tilki başı madalyona elledi. Merak ediyor olmalıydı. Bir kadının yönlendirmesinin ona dokunmasını engellemişti madalyon. Üçünü birden durdurabilir miydi?

Rand izlemekle yetindi. Arkadaşının, kendi yapacağı şey için yumuşamasını izledi. *Benim için gereklilikten başka bir şey kaldı mı?* Çabuk bir düşünceydi, geldi ve geçti. Ne yapması gerekiyorsa onu yapacaktı.

Aes Sedai'nin sesi konuşurken buz kristali gibi bir çınlama, neredeyse bir yankı kazandı. "Hepimiz, Desen'in emrettiği gibi, ne yapmamız

gerekiyorsa onu yaparız. Bazıları diğerlerinden daha az özgürdür. Biz mi seçiyoruz, biz mi seçiliyoruz, önemli değil. Olması gereken olmalıdır.”

Mat hiç de yumuşamış görünmüyordu. İhtiyatlı, evet ve kesinlikle öfkeli, ama yumuşamış değil. Üç köpeğin köşeye sıkıştırdığı bir sokak kedisi de olabilirdi. Köpeklerin işini kolaylaştırmaya hiç niyeti olmayan bir sokak kedisi. Odadaki, kendisi ve üç kadın dışındaki herkesi unutmuş gibiydi. “Hep insanı kendi istediğin yere itersin, değil mi? Burnundan çekip götüremiyorsan, tekmeleye tekmeleye götürürsün. Kan ve lanet küller! Bana öyle dik dik bakma Egwene, nasıl istersem öyle konuşurum. Yak beni! Tek eksik, örgüsünü yolmaya çalışan Nynaeve ve burnunu dikip bakan Elayne. Eh, onun burada olup haberi duymamasına sevindim, ama Nynaeve burada olsaydı bile beni ittirip...”

“Ne haberi?” dedi Rand keskin bir sesle. “Elayne’in duymaması gereken haber?”

Mat başını kaldırıp Moiraine’e baktı. “Daha öğrenmediğin şeyler mi var demek istiyorsun?”

“Ne haberi, Mat?” diye sordu Rand.

“Morgase öldü.”

Egwene inledi, iri iri açılmış gözlerin altında iki eliyle ağzını kapattı. Moiraine dua olabilecek bir şeyler fısıldadı. Asmodean’ın arp üzerindeki parmakları hiç duraksamadı.

Rand, midesi sökülmüş gibi hissetti. *Elayne, affet beni.* Ve hafif bir yankı değiştirdi. *Ilyena, affet beni.* “Emin misin?”

“Cesedi görmeden ne kadar emin olunabilirse. Anlaşıldığı kadarıyla, Gaebril Andor Kralı olmuş. Aynı zamanda Cairhien Kralı. Sözde Morgase yapmış bunu. Bu zamanlarda güçlü bir erkek eli gerektiği gibi bir şeyler yüzünden, sanki eli Morgase’inkinden güçlü bir erkek olabilirmiş gibi. Yalnız, bu güneydeki Andorlular onun haftalardır görülmediğine dair söylentiler duymuş. Söylentiden de fazlası. Bunun neye vardığını sen söyle bana. Andor’un hiç kralı olmamıştı, ama şimdi bir tane var. Kraliçe de kayboldu. Elayne’in öldürülmesini isteyen Gaebril’di. Ona bunu söylemeye çalıştım, ama nasıl her zaman çamurlu ayaklı bir çiftçiden daha fazlasını bildiğini bilirsin. Adamın, bir kraliçenin gırtlağını keserken bile bir saniye duraksayacağını sanmıyorum.”

Rand, Mat’in karşısındaki sandalyelerden birine oturmuş olduğunu fark etti, ama hareket ettiğini hatırlamıyordu. Aviendha elini omzuna koymuştu.

Kızın gözleri endişeyle gerilmişti. “Ben iyiyim,” dedi kabaca. “Somara’yı çağırtmaya gerek yok.” Kızın yüzü kızardı, ama Rand fark etmedi.

Elayne onu asla affetmeyecekti. Rahvin’in... Gaebril’in Morgase’i tutsak ettiğini biliyordu, ama Terkedilmiş onun kadına yardım etmesini bekleyeceği için görmezden gelmişti. Rand, onların beklemeyeceği bir şey yapmak için kendi yoluna gitmişti. Ve sonunda planladıklarını yapmak yerine, kendini Couladin’i kovalarken bulmuştu. Biliyordu ve dikkatini Sammael’e yoğunlaştırmıştı. Adam ona sataştığı için. O Sammael’in tuzağını ve onunla birlikte Sammael’in kendisini ezerken, Morgase bekleyebilirdi. Ve bu yüzden Morgase ölmüştü. Elayne’in annesi ölmüştü. Elayne, ölüm döşeğine kadar lanet edecekti ona.

“Sana bir şeyi söyleyeyim,” diye devam ediyordu Mat. “Orada kraliçenin adamlarından bir sürüsü var. Bir kral için savaşacaklarından o kadar emin değiller. Sen Elayne’i bul. Onu tahta geçirmek için yarısı senin peşine...”

“Kes sesini!” diye havladı Rand. Öfkeyle öyle titriyordu ki, Egwene geriledi ve Moiraine bile onu dikkatle süzmeye başladı. Aviendha’nın eli omzunu sıktı, ama Rand onu silkeleyerek ayağa kalktı. O hiçbir şey yapmadığı için Morgase ölmüştü. Hançerin üzerinde Rahvin’inki kadar kendi eli de vardı. Elayne. “İntikamı alınacak. Rahvin, Mat. Gaebril değil. Rahvin. Başka hiçbir şey yapmasam bile, topuklarından asacağım onu!”

“Ah, kan ve lanet küller!” diye inledi Mat.

“Bu delilik.” Egwene, ne dediğini fark etmiş gibi irkildi, ama o kararlı, sakin sesi korudu. “Daha ellerin Cairhien’le dolu, kuzeydeki Shaidolardan ve Tear’da her ne planlıyorsan ondan bahsetmiyorum bile. Tabağında daha iki savaş ve ek olarak harap edilmiş bir ülke varken yeni bir savaş mı başlatacaksın?”

“Savaş değil. Ben. Bir saatte Caemlyn’de olabilirim. Bir baskın... değil mi, Mat?.. Bir baskın, savaş değil. Rahvin’in yüreğini sökeceğim.” Sesi çekiç gibiydi. Damarlarının asit dolduğunu hissetti. “Keşke Elaida’nın on üç Aes Sedaisini yanımda götürebilsem, onu boğsam ve adaletin önüne çıkarabilseydim. Yargılanıp cinayetten asılırdı. İşte bu adalet olurdu. Ama ben onu nasıl öldürebilirsem öyle ölmesi gerekecek.”

“Yarın,” dedi Moiraine yumuşak sesle.

Rand dik dik baktı ona. Ama haklıydı. Yarın daha iyi olacaktı. Öfkesinin soğuması için bir gece. Rahvin ile yüzleştiği zaman soğuk olmak zorundaydı. Şimdi *saidin*’i kavramak, onun bulunduğu yere saldırmak, yok

etmek istiyordu. Asmodean'ın müziği yine değişmişti. İç savaş sırasında şehirdeki sokak müzisyenlerinin çaldığı bir ezgiyi çalıyordu. Bazen, Cairhienli bir asil geçerken hâlâ işitebiliyordunuz şarkıyı. "Kral Olduğunu Sanan Aptal." "Çık dışarı, Natael. Çık dışarı!"

Asmodean rahatça kalktı, eğildi, ama yüzü kar gibiydi. Bir sonraki saniyenin ne getireceğinden emin değilmiş gibi hızla geçti odadan. Hep şansını zorluyordu, ama belki de bu sefer fazla zorlamıştı. O kapıyı açarken, Rand yine konuştu.

"Bu gece seni göreceğim. Ya da öldüğünü göreceğim."

Bu sefer Asmodean'ın eğilmesi o kadar zarif değildi. "Lord Ejder nasıl emrederse," dedi boğuk bir sesle ve telaşla kapıyı çekip kapattı.

Üç kadın gözlerini kırpmadan, ifadesizce Rand'a baktı.

"Siz de gidebilirsiniz." Mat kapıya neredeyse atladı. "Sen değil. Daha sana söyleyeceklerim var."

Mat durdu, işitilir bir biçimde içini çekti ve madalyon ile oynamaya başladı. Tek kıpırdayan o olmuştu.

"On üç Aes Sedain yok," dedi Aviendha, "ama iki tane var. Ve ben. Moiraine Sedai kadar bilgim olmayabilir, ama Egwene kadar güçlüyüm ve dansa yabancı değilim." Aiellerin savaşa verdiği isimle, mızrak dansından bahsediyordu.

"Rahvin benim," dedi Rand ona sessizce. Belki, en azından annesinin intikamını alabilirse, Elayne biraz affedebilirdi onu. Muhtemelen hayır, ama belki Rand kendini affedebilirdi. Biraz. Ellerini yanlarında durmaya ve yumruk olmamaya zorladı.

"Üzerinden aşması için yere çizgi çizecek misin?" diye sordu Egwene. "Omzuna vurup ittirecek misin? Kendine Andor Kralı diyorsa, Rahvin'in yalnız olmayabileceği hiç aklına geldi mi? Sen ortaya çıktığında korumalarından biri okunu yüreğine saplarsa çok işine yarar."

Rand, kızın ona bağırmamasını dilediği zamanları hatırlayabiliyordu, ama o zamanlar çok daha kolaydı. "Yalnız gideceğimi mi düşündün?" Kendisi öyle düşünmüştü; sırtını koruyacak birini almayı düşünmemişti, ama şimdi küçük bir sesin fısıldadığını duyabiliyordu: *Arkadan ya da yanlardan saldırmayı tercih eder.* Açık seçik düşünemiyordu. Öfkesi kendine ait bir irade kazanmış, onu kaynar tutan ateşleri dürtüklüyor gibiydi. "Ama sen değil. Bu tehlikeli. İsterse Moiraine gelebilir."

Egwene ve Aviendha birbirlerine bakmadan öne çıktılar, fakat birlikte hareket ettiler ve öyle yaklaştılar ki, ona bakmak için Aviendha'nın bile

başını kaldırması gerekti.

“İsterse Moiraine gelebilir,” dedi Egwene.

Onun sesi pürüzsüz buzsa, Aviendha’nınki eriyik taştı. “Ama bizim için çok tehlikeli.”

“Babam mı oldun? Adın Bran al’Vere mi?”

“Üç mızrağın varsa, daha yeni olduğu için ikisini kenara mı koyarsın?”

“Sizi riske atmak istemiyorum,” dedi Rand katı katı.

Egwene kaşlarını kaldırdı. “Öyle mi?” O kadar.

“Ben senin *gai’shain*’ın değilim.” Aviendha dişlerini çıkardı. “Benim hangi risklere gireceğimi asla sen seçmeyeceksin, Rand al’Thor. Asla. Şimdiden bil.”

Rand... Ne yapabilirdi ki? Onları *saidin*’e sarıp bırakabilir miydi? Hâlâ onlara kalkan koyamıyordu. Onlar da karşılık olarak onu tuzağa düşürebilirdi. Sırf inatçı olmaya karar verdiler diye, pek de hoş bir kargaşa olurdu.

“Korumaları düşündün,” dedi Moiraine, “ama Rahvin’in yanında Semirhage ya da Graendal’ı bulursan? Ya da Lanfear’ı? Bu ikisi öyle birini alt edebilir, ama sen tek başına Lanfear ve Rahvin ile yüzleşebilir misin?”

Lanfear’ın ismini telaffuz ederken sesinde bir şey vardı. Lanfear’ın orada olmasından, Rand’ın sonunda ona katılmasından korkuyor olabilir miydi? Lanfear oradaysa Rand ne yapardı? Ne yapabilirdi? “Gelebilirler,” dedi sıktığı dişlerinin arasından. “Artık gidecek misin?”

“Nasıl emredersen,” dedi Moiraine, ama hiçbiri gitmekte acele etmiyordu. Aviendha ile Egwene göstere göstere şallarını düzelttikten sonra kapıya yöneldiler. Lordlar ve leydiler tek sözü ile fırlıyor olabilirdi, ama bu kadınlar asla.

“Beni vazgeçirmeye çalışmadın,” dedi Rand aniden.

Yorumunu Moiraine’e yöneltmişti, fakat Egwene ilk önce Aviendha’ya hitaben konuştu. Hem de gülümseyerek. “Bir adamı istediği şeyi yapmaktan alıkoymak bir çocuğun elindeki şekeri almak gibidir. Bazen yapman gerekir, ama bazen sıkıntıya değmez.” Aviendha başını salladı.

“Çark dilediği gibi dokur,” diye yanıt verdi Moiraine. Kapıda durduğunda her zamankinden daha da Aes Sedai görünüyordu; yaşı belirsiz, kara gözleri onu yutmaya hazır, ulak tefek, ince, ama tek bir kıvılcım yönlendiremiyor olsa bile bir oda dolusu kraliçeye hükmedebilecek kadar azametli. Alnındaki mavi taş yine ışığı yakalıyordu. “Başarılı olacaksın, Rand.”

Kapı arkalarından kapandıktan sonra, uzun süre bakmaya devam etti Rand.

Mat'in varlığını hatırlatan yere sürtünen çizmeler oldu. Mat, görülmemek için yavaş hareket ederek kapıya doğru kaymaya çalışıyordu.

“Seninle konuşmam gerek, Mat.”

Mat yüzünü buruşturdu. Bir tılsım gibi, tilki kafası madalyona dokunarak, dönüp Rand'la yüzleşti. “Sırf bu aptal kadınlar yaptı diye kafamı celladın baltasına uzatacağımı sanıyorsan, şimdiden unutabilirsin. Ben lanet bir kahraman değilim ve olmak da istemiyorum. Morgase güzel bir kadından... ondan hoşlanıyordum bile; bir kraliçeden ne kadar hoşlanılırsa... ama Rahvin Rahvin'dir yanasıca ve ben...”

“Sesini kes ve dinle. Kaçmaktan vazgeçmelisin.”

“Vazgeçersem kavrulayım! Bu benim seçtiğim bir oyun değil ve ben...”

“Sesini kes dedim!” Rand, parmağı ile tilki başı madalyonu Mat'in göğsüne bastırdı. “Bunu nereden edindiğini biliyorum. Ben de oradaydım, unuttun mu? Asılı olduğun ipi ben kestim. Kafana tam olarak ne sokuldu, bilmiyorum, ama her ne ise, ona ihtiyacım var. Klan şefleri savaştan anlıyor, ama bir şekilde sen de anlıyorsun, belki onlardan daha iyi. Ona ihtiyacım var! Bu yüzden yapacağın şu; sen ve Kızıl El Birliğin...”

“Yarın dikkatli olun,” dedi Moiraine.

Egwene odasının kapısında durdu. “Elbette dikkatli oluruz.” Midesi taklalar atıyordu, ama sesini sakin tuttu. “Terkedilmişlerden biri ile yüzleşmenin ne kadar tehlikeli olacağını biliyoruz.” Aviendha'nın yüz ifadesine bakılırsa, akşam yemeğinde ne yiyeceklerini konuşuyor da olabilirlerdi. Ama zaten Aviendha hiçbir şeyden korkmazdı.

“Demek biliyorsunuz,” diye mırıldandı Moiraine. “Yine de, Terkedilmişlerden birinin yakında olduğunu düşünseniz de düşünmeseniz de, dikkatli olun. Gelecek günlerde Rand'ın ikinize de ihtiyacı olacak. Öfkesini iyi idare ediyorsunuz... ama yöntemlerinizin sıradışı olduğunu söyleyebilirim. Öfke krizleri ile uzaklaştıramayacağı ya da sinmeyecek insanlara ihtiyacı olacak. Ona, onun işitmek istediklerini değil, işitmesi gerekenleri söyleyecek insanlara.”

“Bunu sen yapıyorsun, Moiraine,” dedi Egwene ona.

“Elbette. Ama yine de size ihtiyacı olacak. İyi dinlenin. Yarın hepimiz için... zor olacak.” Kayarcasına koridorda uzaklaştı, gölgeden lamba ışığına,

sonra yine gölgeye geçti. Bu loş koridorlara gece çökmeye başlamıştı bile ve lamba yağı kısıtlıydı.

“Bir süre benimle kalır mısın, Aviendha?” diye sordu Egwene. “Yemek değil konuşmak istiyorum.”

“Amys’e, yarın yapmaya söz verdiğim şeyi söylemeliyim. Ve Rand al’Thor geldiği zaman odasında olmalıyım.”

“Elayne, Rand’ı yakından izlemediğinden asla şikâyet edemez. Gerçekten de Leydi Berewin’i saçlarından yakalayıp koridorlarda sürükledin mi?”

Aviendha’nın yanakları hafifçe kızardı. “Bu Aes Sedailerin... Salidar’da mıydılar?.. ona yardım edeceğini düşünüyor musun?”

“Bu ismi kullanırken dikkatli ol, Aviendha. Hazırlanmalarına izin verilmeden Rand’ın onları bulmasına izin verilemez.” Rand’ın şimdiki haliyle, muhtemelen Aes Sedailer onu ehlileştirirdi ya da en azından ona yardım etmek yerine, kendi Aes Sedailerinden on üçünü gönderirlerdi. *Tel’aran’rhiod*’da aralarında durması gerekecekti. O, Nynaeve, Elayne ve Rand’ın eşikte olduğunu fark etmeden önce, o Aes Sedailerin ona kopamayacak kadar bağlanacaklarını umacaktı.

“Dikkatli olurum. İyi dinlen. Ve bu gece iyi yemek ye. Sabah hiçbir şey yeme. Mızrak dansını dolu bir mideyle yapmak iyi değildir.”

Egwene onun uzun adımlarla uzaklaşmasını izledi, sonra ellerini midesine bastırdı. Ne bu gece, ne de sabah yiyebileceğini sanmıyordu. Rahvin. Ve belki Lanfear ya da diğerlerinden biri. Nynaeve, Moghedien ile yüz yüze gelmiş ve kazanmıştı. Ama yönlendirebildiği zaman Nynaeve ondan ya da Aviendha’dan daha güçlüydü. Bir başkası olmayabilirdi. Rand, Terkedilmişlerin birbirlerine güvenmediğini söylemişti. Egwene neredeyse onun yanılıyor olmasını dileyecekti ya da en azından o kadar emin olmamasını. Rand’ın gözlerinden bir başka adamın baktığını, ağzından bir başka adamın sözlerinin çıktığını düşünmek korkutucuydu. Böyle olmamalıydı; Çark dönerken herkes yeniden doğardı. Ama herkes Yenidendoğan Ejder değildi. Moiraine bundan bahsetmeyi reddediyordu. Lanfear oradaysa Rand ne yapardı? Lanfear Lews Therin Telamon’u seviyordu, ama Ejder onun için ne hissetmişti? Rand’dan ne kadarı kalmıştı?

“Bu şekilde düşünerek boş yere telaşa kapılacaksın,” dedi kararlılıkla. “Sen çocuk değilsin. Bir kadın gibi davran.”

Bir hizmetkâr kadın taze fasulye, patates ve yeni pişirilmiş ekmekten oluşan yemeğini getirdiğinde kendini yemeye zorladı. Yemeğin tadı kül gibi geliyordu.

Mat, sarayın loş koridorlarında uzun adımlarla yürüdü ve Shaidolara karşı verilen savaşın genç kahramanı için ayrılmış odaların kapısını hızla açtı. Orada fazla zaman geçirdiğinden değil; neredeyse hiç geçirmemişti. Hizmetkârlar ayaklı şamdanların ikisini yakmıştı. Kahraman! O kahraman falan değildi! Bir kahramanın eline ne geçerdi ki? Bir Aes Sedai'nin kafanızı okşaması ve sonra bir av köpeği gibi yine yapmak üzere göndermesi. Asil bir kadının sizi bir öpücükle ödüllendirmeye tenezzül etmesi ya da mezarınıza çiçek koyması. Giriş odasında ileri geri yürürken, bu sefer çiçekli Illian halısına ve yaldızlı, fildişi kakmalı sandalyelere, sandıklara, masalara paha biçmedi.

Rand'la yaptığı fırtınalı toplantı güneş batana kadar sürmüştü. Mat çekilmiş, reddetmiş; Rand; Cole Geçidi'ndeki bozgundan sonra Şahinkanadı'nın yaptığı gibi inatla bastırmıştı. Ne yapacaktı? Yine atına atlarsa Talmanes ile Nalesean, onun yeni bir savaş bulmasını bekleyerek, eyere koyabildikleri kadar çok adamla takip ederdi kuşkusuz. Ve muhtemelen bulurdu da; asıl içini ürperten buydu. İtiraf etmekten hiç hoşlanmasa da, Aes Sedai haklıydı. Ya savaşa ya Rand'a çekiliyordu. Alguenya'nın bu tarafında, ikisinden de kaçınmak için bu kadar çaba gösteren başka kimse olamazdı. Bu konuda Talmanes bile yorum yapmıştı. İkinci kez, bir Andor birliğinden dikkatle uzaklaşırken, bir diğeri ile karşılaştıktan ve savaşmaktan başka çare bulamadıktan sonra. Her seferinde zarların kafasında yuvarlanmasını hissedebiliyordu; artık, bir sonraki tepenin ardında savaş olacağını gösteren bir uyarı gibiydi.

Rıhtımlarda, tahıl ambarlarının yanında daima bir gemi olurdu ya da olabilirdi. Irmağın ortasında, bir gemide kendini savaşın ortasında bulmak zor olsa gerekti. Yalnız, şehrin aşağısında, Alguenya'nın yarısı boyunca bir kıyıyı Andorlular tutuyordu. Bu şansla, muhtemelen gemi batı kıyısında karaya otururdu ve Andor ordusunun yarısı da orada kamp kurmuş olurdu.

Geriye Rand'ın istediğini yapmak kalıyordu. Artık görebiliyordu.

"Günaydın, Yüksek Lord Weiramon ve tüm diğer Yüksek Lordlar ve Leydiler. Ben bir kumarbazım, bir çiftçiyim ve lanet ordunuzun komutasını almak için buradayım! Lanet Lord Yenidendoğan Ejder, küçük bir lanet konunun icabına bakar bakmaz bizimle olacak!"

Siyah saplı mızrağı köşeden kaparak oda boyunca fırlattı. Mızrak bir duvar halısına... bir av sahnesiydi... ve arkasındaki duvara yüksek bir *klang* sesi ile saplandı, sonra yere düştü. Avcılar düzgünce ikiye kesilmişti. Mat küfrederek telaşla gidip mızrağı aldı. Altmış santimlik kılıç ucu ne çentilmiş, ne bozulmuştu. Elbette hayır. Aes Sedai işi.

Sapındaki kuzgunlara elledi. “Aes Sedai işlerinden kurtulabilecek miyim?”

“O neydi?” diye sordu Melindhra kapıdan.

Mat mızrağı yine duvara dayarken onu süzdü ve bu sefer düşündüğü eğrilmiş altın rengi saçları, berrak mavi gözleri ya da sıkı bedeni değildi. Eninde sonunda her Aiel ırmağa gidiyor, bir yerde bulunan bunca suyu sessizce seyrediyordu, ama Melindhra hemen hemen her gün gidiyordu. “Kadere daha gemi bulamadı mı?” Kadere tahıl mavnaları ile Tar Valon’a gitmeyecekti.

“Çerçinin arabaları hâlâ burada. Ama... gemileri bilmiyorum.” Yabancı sözcüğü beceriksizce telaffuz etmişti. “Neden bilmek istiyorsun?”

“Bir süreliğine gidiyorum. Rand için,” diye ekledi telaşla. Kadının yüzü aşırı kıpırtısızdı. “Elimden gelse seni de yanımda götürürdüm, ama sen Kızları bırakmak istemezsin.” Gemi mi, yoksa kendi atı mı? Ve nereye? Soru buydu. Hızlı bir ırmak teknesi üzerinde, Tear’a Zar’ın götüreceğinden daha hızlı gidebilirdi. Tabii bu seçimi yapacak kadar aptalsa. Eğer bir seçim şansı varsa.

Melindhra’nın ağzı kısaca gerildi. Mat şaşkınlık içinde, onun kadını terk etmesi yüzünden olmadığını gördü. “Demek yine Rand al’Thor’un gölgesine giriyorsun. Kendi başına bunca onur kazandın, hem Aieller, hem ıslaktopraklılar arasında. Senin onurun, *Car’a’carn*’dan bulaşan onur değil.”

“Bana kalırsa o kendi onurunu alıp Caemlyn’e ya da Kıyamet Çukuru’na götürebilir. Sen endişelenme. Ben bol bol onur bulurum. Sana yazıp anlatırım. Tear’dan.” Tear mı? Bu seçimi yaparsa, Rand’dan ya da Aes Sedailerden asla kaçamazdı.

“Caemlyn’e mi gidiyor?”

Mat irkilmesini bastırdı. Bu konuda hiçbir şey söylememesi gerekiyordu. Kalanlar hakkında ne karar verirse versin, bu kadarını yapabilirdi. “Yalnızca cebimden çektiğim bir isim. Güneydeki Andorlular yüzünden sanırım. Nereye gideceğini nereden...”

Hiç uyarı gelmedi. Kadın bir anda orada duruyordu, bir sonrakinde ayağını karnına indirmiş, nefesini kesmiş, iki büklüm olmasına sebep olmuştu. Gözleri yerlerinden uğrayan Mat ayakta durmaya, doğrulmaya, düşünmeye çalıştı. Neden? Kadın bir dansçı gibi geriye döndü ve diğer ayağı kalkıp Mat'in kafasının yanına inerek sendelemesine sebep oldu. Kadın hiç durmadan sıçradı ve tekmeledi, yumuşak çizmesinin tabanı yüzünün ortasına indi.

Gözleri görebilecek kadar açıldığında, odanın diğer yarısında sırtüstü yatıyordu. Yüzündeki kanı hissedebiliyordu. Kafası yün dolu gibi geliyordu ve oda sallanıyordu. İşte o zaman kadının kesesinden bir hançer çıkardığını gördü; ince çeliği kadının elinden uzun değildi ve lamba ışığı altında parlıyordu. Kadın tek bir hızlı hareketle *shoufa*'sını başına sararak, kara peçeyi yüzüne örttü.

Mat sersem sersem, içgüdüyle, düşünmeden hareket etti. Hançer kol yeninden çıktı, sol eli sanki pelte içinde hareket ediyordu. Ancak o zaman ne yaptığını fark etti ve hançeri kapmaya çalışarak ümitsizce uzandı.

Kabza kadının göğüslerinin arasında bitti. Kadın dizlerinin üzerine çökerek geriye devrildi.

Mat, elleri ve dizleri üzerinde, sallanarak doğruldu. Hayatı buna bağlı olsa bile ayağa kalkamazdı. Çılgınca, "Neden? Neden?" diye mırıldanarak ona doğru süründü.

Peçeyi yana çekti ve o berrak, mavi gözler ona odaklandı. Kadın gülümsedi. Mat, hançerin kabzasına bakmadı. Kendi hançerinin kabzasına. Bir bedende, yüreğin nerede olduğunu biliyordu. "Neden, Melindhra?"

"Güzel gözlerin hep hoşuma gitti," diye nefes verdi kadın. Öyle alçak sesle konuşmuştu ki. Mat duymak için kulak kesildi.

"Neden?"

"Bazı yeminler diğerlerinden daha önemlidir, Mat Cauthon." İnce hançer hızla kalktı, kadının kalan tüm gücü arkasındaydı, hançerin ucu tilki başını göğsüne yasladı. Gümüş madalyon bir hançeri durduramıyor olmalıydı, ama açı yanlıştı ve çelikteki gizli bir kusur yüzünden hançer kabzanın hemen üzerinden kırıldı. Mat kadının elini yakaladı. "Yüce Efendi'nin kendi şansına sahipsin."

"Neden?" diye sordu Mat. "Yanasıca, neden?" Yanıt gelmeyeceğini biliyordu. Kadının ağzı, bir şeyler daha söyleyecekmiş gibi açık kalmıştı, ama gözleri donmaya başlamıştı bile.

Mat, onun yüzünü, açık gözlerini saklamak için peçeyi yüzüne çekecek oldu, sonra eli indi. Erkekler öldürmüştü, Trolloclar öldürmüştü, ama hiç kadın öldürmemişti. Şimdiye dek asla. Kadınlar, o yaşamlarına girdiği için memnun olurdu. Böbürlenme değildi bu. Kadınlar onun için gülümserdi; Mat onları terk ederken bile, dönse kucak açacakmış gibi gülümsemeye devam ederlerdi. Kadınlardan istediği tek şey buydu işte; bir gülümseme, bir dans, bir öpücük ve sevgiyle hatırlanmak.

Saçmaladığını fark etti. Çeliksiz hançeri Melindhra'nın elinden kopararak –yeşim kakmalı altındandı ve altın arı işlemeleri vardı– mermer şömineye fırlattı ve parçalanacağını umdu. Haykırmak, ulumak istiyordu. *Ben kadın öldürmem! Onları öperim, onları!*..

Doğru düzgün düşünebilmesi gerekiyordu. Neden? Gideceğinden değil kuşkusuz. Kadın buna hemen hemen hiç tepki göstermemişti. Dahası, onur peşinde koştuğunu düşünüyordu; Melindhra bunu hep onaylardı. Söylediği bir şey vardı ve sonra ürpererek hatırladı. Yüce Efendi'nin kendi şansı. Mat bunu defalarca, farklı şekilde duymuştu. Karanlık Varlık'ın şansı. "Bir Karanlıkdostu." Bir soru mu, kesin bir ifade mi? Düşünce ile içinin rahatlayacağını umdu. Kadının yüzü mezara kadar onunla kalacaktı.

Tear. Kadına Tear'a gideceğini söylemişti. Hançer. Altın arı işlemeli yeşim. Bakmadan, dokuz tane olacaklarına iddiaya girebilirdi. Yeşil fon üzerinde dokuz altın arı. Illian'ın simgesi. Sammael'in hükmettiği yerin. Sammael ondan korkuyor olabilir miydi? Sammael nereden bilecekti ki? Rand, Mat'ten isteyeli... söyleyeli daha birkaç saat olmuştu ve ne yapacağından kendisi de emin değildi. Belki Sammael risk almıyordu. Evet. Bir kumarbazdan korkan bir Terkedilmiş. Kafası başka adamların savaş bilgileri ile dolu olsa da. Bu saçmaydı.

Her şey buna varıyordu. Melindhra'nın Karanlıkdostu olmadığına, onu bir kaprisle öldürmeye karar verdiğine, altın arı işlemeli yeşim kabza ile Illian'ın üzerine süreceği bir ordu eşliğinde Tear'a gitmesi arasında hiç bağlantı olmadığına inanabilirdi. Tam bir aptalsa, inanabilirdi. Hep dediği gibi, ihtiyatlı olmak çok daha iyi olacaktı. Terkedilmişlerden biri onu fark etmişti. Artık kesinlikle Rand'ın gölgesinde kalmıyordu.

Yere kayarak çenesini dizlerine dayayıp oturdu ve sırtını duvara verdi. Melindhra'nın yüzüne bakarak ne yapacağına karar vermeye çalıştı. Akşam yemeğini getiren hizmetkâr kapısını çaldığında, çekip gitmesini bağırdı. İstediği son şey yemekti. Ne yapacaktı? Zarların kafasında döndüğünü hissetmemeyi diledi.

52
Seçimler

Rand usturasını bırakarak son köpük parçalarını yüzünden sildi ve gömleğinin bağcıklarını bağlamaya başladı. Sabahın erken saatlerinde, güneş ışığı köşeli kemerlerden yatak odasına giriyordu; ağır kış perdeleri asılmıştı, ama içeri bir nefes hava bırakmak için kenarlarda bağlanmıştı. Rahvin'i öldürürken iyi görünecekti. Düşünce, karnından yukarı süzülen bir öfke dalgası salıverdi. Onu bastırdı. İyi görünecek ve sakin olacaktı. Soğuk. Kesinlikle.

Yaldızlı çerçeveli aynadan döndüğünde Aviendha duvarın dibinde, inanılmaz ölçüde yüksek altın kuleler betimleyen bir duvar halısının altında, dürülmüş şiltesinin üzerinde oturuyordu. Rand odaya bir yatak daha koydurmayı önermişti, ama kız şiltelerin uyunamayacak kadar yumuşak olduğunu söylemişti. Şimdi, iç etekliği bir elinde unutulmuş, dikkatle onu izliyordu. Rand onun giyinmesine izin vermek için tıraş olurken o tarafa bakmamaya dikkat etmişti, ama kızın üzerinde beyaz çoraplarından başka hiçbir şey yoktu.

"Seni başka erkeklerin önünde utandırmam," dedi kız aniden.

"Utandırmak mı? Ne demek istiyorsun?"

Kız tek bir rahat hareketle kalktı. Güneşin dokunmadığı yerlerde şaşırtıcı ölçüde beyazdı; ince, sert kaslı, ama Rand'ın düşlerine giren yuvarlaklıklara ve yumuşaklıklara sahip. Kızın kendini sergilediği onca seferden sonra, ilk defa kendine ona açık açık bakma izni veriyordu, ama kız farkında değil gibiydi. O iri, mavi yeşil gözler onunkilere dikilmişti. "İlk gün Sulin'den Enaila, Somara ya da Lamelle'i dahil etmesini ben istemedim. Seni izlemelerini ya da sendeleyecek olsan herhangi bir şey yapmalarını da ben istemedim. Bu kendi seçimleriydi."

“Yalnızca, sendelesem bir bebek gibi alıp götüreceklerini düşünmeme izin verdin. Çok farklı olmuş.”

Rand’ın alaylı ses tonu kızın üzerinden uçup gitti. “Gereken yerde dikkat etmeni sağladı.”

“Anlıyorum,” dedi Rand kuru kuru. “Eh, yine de, beni utandırmama vaadin için teşekkür ederim.”

Kız gülümsedi. “Bunu söylemedim, Rand al’Thor. Başka erkeklerin yanında, dedim. Senin iyiliğin için gerekirse...” Gülümsemesi derinleşti.

“Böyle gelmeyi mi düşünüyorsun?” Sinirle kızın başından ayaklarına kadar işaret etti.

Kız, onun önünde çıplak durmak konusunda en ufak utanç işareti göstermemişti... tam tersine... ama başını eğip kendisine baktı, sonra Rand’ın ona bakmasına baktı ve kızardı. Aniden koyu kahverengi yün, beyaz *algode* giysiler ile çevrelendi, giysilerini üzerine öyle çabuk geçirdi ki, Rand bu işi yönlendirerek yaptığını düşünebilirdi. “Her şeyi ayarladın mı?” dedi giyinme işinin ortasında. “Bilgelerle konuştun mu? Dün gece geç döndün. Başka kim bizimle geliyor? Kaç kişi götürebilirsin? Islaktopraklılar yoktur umarım. Onlara güvenemezsin. Özellikle de ağaçkatillerine. Gerçekten de bir saatte bizi Caemlyn’e taşıyabilir misin? Benim şey gecesinde yaptığım gibi mi?.. Demek istediğim, nasıl yapacaksın? Bilmediğim ve anlayamadığım konularda ben kendime güvenmekten hoşlanmıyorum.”

“Her şey ayarlandı, Aviendha.” Kız neden gevezelik ediyordu? Ve neden onunla göz göze gelmekten kaçınıyordu? Hâlâ şehrin yakınında kalan Rhuarc ve diğer şeflerle görüşmüştü; planından pek hoşlanmamışlardı, ama bunu *ji’e’toh* açısından görüyorlardı ve hiçbiri Rand’ın başka seçeneği olduğunu düşünmüyordu. Çabucak tartıştılar, onayladılar ve sonra başka şeyleri konuşmaya başladılar. Terkedilmişler, Illian ya da savaşla ilgili şeyler değil. Kadınlar, av, Cairhien brendisinin *oosquai* ile, ıslaktoprak tütününün Kıraç tütünü ile karşılaştırılıp karşılaştırılamayacağı. Bir saat boyunca, Rand önünde neyin beklediğini neredeyse unutmuştu. Rhuidean Kehanetleri’nin bir şekilde yanlış olduğunu, bu adamları yok etmeyeceğini umuyordu. Aviendha’nın haber vermesi üzerine Bilgeler, elliden çok kişiden oluşan bir kurul ile, Amys, Melaine ve Bair önderliğinde gelmişlerdi ya da belki Sorilea önderliğinde; Bilgeler söz konusu olduğunda kimin başı çektiğini bilmek zor oluyordu. Onu herhangi bir şeyden vazgeçirmek için gelmemişlerdi –yine *ji’e’toh*–, yalnızca Elayne’e karşı

görevlerinin, Aiellere karşı görevlerine baskın gelmediğini anlamasını sağlamak için gelmişlerdi ve kendileri tatmin olana kadar Rand'ı görüşme odasında tutmuşlardı. Ya buna razı olacaktı ya da kapıya ulaşmak için kadınları yolundan kaldıracaktı. Diledikleri zaman o kadınlar, bağırmaları duymazdan gelmek konusunda Egwene kadar iyi oluyorlardı. "Denediğim zaman yanımda kaç kişiyi götürebileceğimi göreceğiz. Yalnızca Aieller gelecek." Şansı varsa Meilan, Maringil ve diğerleri o gidene kadar haber almazlardı. Kule'nin Cairhien'de casusları varsa, belki Terkedilmişlerin de vardı. Hem, güneşin doğuşunu bile *Daes Dae'mar*'da kullanmaya çalışacak insanların sır saklayacağına nasıl güvenebilirdi?

O altın işlemeli kırmızı ceketini giyene kadar –Caemlyn ya da Cairhien Kraliyet Saraylarına layık, iyi bir yünden dikilmişti ve bu düşünce kasvetli bir şekilde onu eğlendiriyordu–, Aviendha giyinmesini bitirmişti. Kızın giysilerini bu kadar çabuk giymesi, ama yine de her şeyinin yerli yerinde olması Rand'ı şaşırtıyordu. "Dün gece, sen yokken bir kadın geldi."

Işık! Colavaere'i unutmuştu. "Ne yaptın?"

Kız bluzunun bağcıklarını bağlarken durdu, gözleri delikanlının kafasında delikler açmaya çalışıyordu, ama ses tonu kayıtsızdı. "Onu kendi odasına geri götürdüm ve bir süre konuştuk. Artık çadırının kapısını tırmalayan ağaçkatili etek savuranlar olmayacak, Rand al'Thor."

"Ben de bunu hedeflemiştim, Aviendha. Işık! Onu kötü incitmemişsindir umarım. Leydileri dövüp duramazsın. Sen daha fazlasını yaratmadan da epey dert açıyorlar başıma."

Kız yüksek sesle burnunu çekti ve bağcıklara döndü. "Leydiler! Kadın kadındır, Rand al'Thor. Bilge olmadığı sürece," diye ekledi tedbirlilikle. "O kadın bu sabah hafif oturacak, ama bereleri saklanabilir ve bir gün dinlendikten sonra odasından çıkabilir. Ve artık neyin doğru olduğunu biliyor. Sana bir daha sıkıntı verirse... *herhangi* bir sıkıntı... gelip onunla bir daha konuşacağımı söyledim. Çok daha uzun bir konuşma. Dediğin zaman, dediğin gibi yapacak. Diğerlerine örnek olacak. Ağaçkatilleri başka şeyden anlamıyor."

Rand içini çekti. Kendi seçeceği bir yöntem değil, ama işe yarayabilirdi. Ya da yalnızca bundan sonra Colavaere ile diğerlerinin daha sinsi davranmasını sağlardı. Aviendha kendisi için endişelenmiyor olabilirdi... aslında, kız bu olasılığı düşünmüşse Rand çok şaşardı... ama güçlü bir Ev'in Yüksek Makamı daha düşük düzeyden bir asil kadın ile aynı değildi. Rand'ı nasıl etkilerse etkilesin, Aviendha kendini karanlık bir koridorda, verdiği

dersin on katını alırken bulabilirdi. Eğer daha kötüsü olmazsa. “Bir sonraki sefere, bırak işleri kendi bildiğim gibi halledeyim. *Car’a’carn* benim, unuttun mu?”

“Kulağında tıraş köpüğü var, Rand al’Thor.”

Rand kendi kendine homurdanarak çizgili havluyu kaptı ve çalınan kapıya, “Gel!” diye bağırdı.

Asmodean, siyah ceketinin yakasında ve kol yenlerinde beyaz danteller ile girdi. Arp çantası sırtına, kılıcı kalçasına asılmıştı. Yüzündeki soğukluğa bakılırsa, kış da olabilirdi, ama kara gözleri ihtiyatlıydı.

“Ne istiyorsun, Natael?” diye sordu Rand. “Sana talimatlarını dün gece verdim.”

Asmodean dudaklarını ıslattı ve ona kaşlarını çatmakta olan Aviendha’ya baktı. “Akıllıca talimatlar. Sanırım burada kalıp izleyerek senin avantajına olacak bir şeyler öğrenebilirim, ama bu sabah tüm sohbetler dün gece Leydi Colavaere’in dairesinden gelen çığlıklar üzerine dönüyor. Kadının seni kızdırdığı söyleniyor, ama nasıl olduğunu kimse bilmiyor. İki üç gün boyunca, senin nasıl karşılayacağını düşünmeden nefes bile alamayacaklarını düşünüyorum.” Aviendha’nın yüzü çekilmez bir tatminle doluydu.

“Bu yüzden benimle gelmek mi istiyorsun?” dedi Rand yumuşak sesle. “Rahvin ile karşı karşıya geldiğimde arkamda olmak mı istiyorsun?”

“Lord Ejder’in ozanı için daha iyi bir yer olabilir mi? Ama daha da iyisi, gözünün önünde olurum. Sadakatimi gösterebileceğim bir yerde. Ben güçlü değilim.” Asmodean’ın yüz buruşturması, bu itirafta bulunan her erkekte doğal dururdu, ama Rand bir an diğer adamın *saidin*’le dolduğunu, lekenin Asmodean’ın ağzını çarpıttığını hissetti. Yalnızca bir an, ama yargılamasına yetecek kadar uzun. Asmodean bu kadar çekebiliyorsa, yönlendirebilen Bilgelerden biri ile yarışmakta bile güçlük çekerdi. “Güçlü değil, ama yine de küçük bir şekilde yardımım dokunabilir.”

Rand, Lanfear’ın ördüğü kalkanı görebilmeyi diledi. Kadın zamanla dağılacağını söylemişti, ama Asmodean Rand’ın eline düştüğü ilk günden daha fazla yönlendiremiyor gibiydi. Belki de kadın, Asmodean’a sahte umutlar vermek için, Rand’ın adamın yaptığından daha fazlasını öğretecek kadar güçleneceğini düşünmesini sağlamak için yalan söylemişti. *Tam da onun yapacağı bir şey olurdu.* Bu kendi düşüncesi miydi, yoksa Lews Therin’in mi, bilmiyordu, ama doğru olduğundan emindi.

Uzun duraksaması, Asmodean'ın dudaklarını yine yalamasına sebep oldu. "Burada bir iki gün fark etmez. O zamana kadar dönmüş ya da ölmüş olursun. Bırak sadakatimi kanıtlayayım. Belki bir şeyler yapabilirim. Senin tarafında bir kıl payı fazla güç dengeyi lehine bozabilir." Bir kez daha, bir anlığına içine *saidin* doldu. Rand bir gerginlik hissetti, ama yine de zayıf bir akıştı. "Seçeneklerimi biliyorsun. Uçurumun kenarındaki ot tutamına tutunuyor, bir yürek atışı kadar daha dayanması için dua ediyorum. Sen başarısız olursan, ölüden de beter olurum. Kazanmanı ve yaşamanı sağlamalıyım." Aniden Aviendha'ya baktı ve çok konuştuğunu fark etti. Kahkahasında boş bir tını vardı. "Aksi halde Lord Ejder'in ihtişamı üzerine nasıl şarkılar besteleyebilirim? Bir ozanın çalışacak malzemesi olması gerekir." Sıcak Asmodean'ın yüzüne hiç dokunmuyordu... zihnin hilelerinden biri, diyordu. Güç değil... ama şimdi alnından ter damlacıkları akıyordu.

Gözünün altında mı, burada mı? Belki Caemlyn'de neler olduğunu merak etmeye başladığında bir saklanma yeri aramaya koşardı. Asmodean öldüğü ve yeniden doğduğu güne kadar, hatta belki daha sonrasında bile aynı adam olacaktı. "Gözümün altında," dedi Rand sessizce. "Ve o kıl payının düşeceği tarafın beni memnun etmeyeceğinden kuşku duyacak bile olsam..."

"Lord Ejder'in merhametine güveniyorum," diye mırıldandı Asmodean eğilerek. "Lord Ejder'in izniyle, dışarıda bekleyeceğim."

Adam geri geri, yarı eğilmiş durumda çıkarken, Rand odaya bakındı. Kılıcı yatağın ayakucundaki yaldız çerçeveli sandığın üzerinde duruyordu, Ejder tokalı kılıç kemeri kınına ve Seanchan mızrak başına dolanmıştı. Bugünkü öldürmeler çelikle olmayacaktı, kendi yapacakları değil. Cebine ve küçük, kılıçlı şişman adam biblosuna dokundu; bugün ihtiyaç duyacağı tek kılıç buydu. Bir an Tear'a Süzülmeyi, *Callandor*'u almayı, hatta Rhuidean'a gidip oraya gizlediği şeyi getirmeyi düşündü. O ikisinden biri ile, daha Rahvin orada olduğunu anlamadan onu yok edebilirdi. İkisinden biri ile Caemlyn'i bile yok edebilirdi. Ama kendine güvenebilir miydi? Bunca güç. Bunca Tek Güç. *Saidin* orada, görüş açısının hemen dışında duruyordu. Leke artık kendi parçasıymış gibi geliyordu. Yüzeyin hemen altında, Rahvin'e duyduğu öfke kaynıyordu. Kendine duyduğu öfke. Serbest kalırsa ve elinde *Callandor* olursa... Ne yapardı? Yenilmez olurdu. Diğeri ile, Shayol Ghul'ün kendisine Süzülür, her şeye son verirdi, öyle ya

da böyle, her şeye son verirdi. Öyle ya da böyle. Hayır. Bu işte yalnız değildi. Zaferden başka hiçbir şeyi göze alamazdı.

“Dünya omuzlarımda,” diye mırıldandı. Aniden ciyakladı ve elini sol kalçasına kapattı. İğne batmış gibi geliyordu, ama ne olduğunu anlaması için kollarındaki tüylerin diken diken olmasına ihtiyacı yoktu. “Bu ne içindi?” diye hırladı Aviendha’ya.

“Yalnızca *Lord Ejder*’in hâlâ biz ölümlüler gibi etten yapılmış olup olmadığını anlamak için.”

“Öyleyim,” dedi Rand ifadesiz bir sesle ve *saidin*’i kavrayarak –onca tatlılığı, onca pisliği ile–, kısaca yönlendirecek kadar tuttu.

Kızın gözleri irileşti, ama irkilmedi; yalnızca hiçbir şey olmamış gibi ona bakmakla yetindi. Yine de, giriş odasına geçerlerken, Rand’ın diğer tarafa baktığını düşündüğü bir anda gizli gizli kalçasını ovaladı. O da etten yapılmıştı anlaşılan. *Yak beni, ona birkaç görgü kuralı öğretebileceğimi düşünmüştüm.*

Kapıyı çekip açarak dışarı çıktı ve durup bakakaldı. Asmodean’ın biraz ötesinde Mat o geniş siperlikli şapkasını öne çekmiş, mızrağına dayanıyordu, ama Rand’ı şaşırtan bu değildi. Hiç Mızrağın Kızı yoktu. Asmodean’ın geldiği bildirilmediği zaman yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anlamalıydı. Aviendha, Kızları duvar halılarının arkasında bulmayı bekler gibi, şaşkın şaşkın çevresine bakıyordu.

“Dün gece Melindhra beni öldürmeye çalıştı,” dedi Mat ve Rand Kızları düşünmeyi bıraktı. “Bir an konuşuyorduk, bir sonrakinde kafamı tekmeleyip koparmaya çalışıyordu.”

Mat kısa cümlelerle hikâyeyi anlattı. Altın arılı hançer. Vardığı sonuçlar. Nasıl sona erdiğini anlatırken gözlerini kapattı... basit, çıplak bir, “Onu öldürdüm,” ve göz kapaklarının arkasında görmekten hoşlanmadığı bir şey görmüş gibi yine çabucak açtı.

Rand sessizce, “Bunu yapmak zorunda kaldığın için üzüldüm,” dedi ve Mat kasvetle omuzlarını silkti.

“Onun yapmasındansa benim yapmam daha iyi, sanırım. Kadın bir Karanlıkdostuydu.” Onun için fark edermiş gibi konuşmamıştı.

“Sammael’in işini göreceğim. Hazır olur olmaz.”

“Peki geriye kaç kişi kalacak?”

“Terkedilmişler burada değil,” diye terslendi Aviendha. “Mızrağın Kızları da. Neredeler? Ne yaptın, Rand al’Thor?”

“Ben mi? Dün gece yatağa girerken burada yirmi tanesi vardı ve o zamandan beri tekini bile görmedim.”

“Belki de Mat yüzündendir...” diye başladı Asmodean, ama Mat ona bakınca sustu. Mat’in yüzünde acı ve bir şeylere vurma isteği vardı.

“Aptallaşmayın,” dedi Aviendha kararlı bir sesle. “*Far Dareis Mai* bunun için Mat’e karşı *toh* iddiasında bulunmazdı. Kadın onu öldürmeye kalkıştı; o da kadını öldürdü. Kadının yakın-kardeşleri olsaydı bile yapmazdı bunu. Ve kendisi yapılmasını emretmediği sürece, bir başkasının yaptığı şey için kimse Rand al’Thor’a karşı *toh* iddiasında bulunmaz. *Sen* bir şey yaptın, Rand al’Thor, büyük ve karanlık bir şey, aksi halde burada olurlardı.”

“Ben hiçbir şey yapmadım,” dedi Rand ona keskin bir sesle. “Burada durup tartışmaya niyetim yok. Güneye gitmek üzere giyindin mi, Mat?”

Mat elini ceketinin cebine soktu ve bir şeye elledi. Normalde zarlarını ve zar kutusunu orada tutardı. “Caemlyn. Gizli gizli üzerime gelmelerinden bıktım. Bu sefer ben içlerinden birinin üzerine gizli gizli gitmek istiyorum. Yalnız, lanet bir çiçek yerine lanet kafamın okşanmasını umuyorum.”

Rand ne demek istediğini sormadı. Bir başka *ta’veren*. İkisi birlikteyken, belki olasılıkları bükerlerdi. *Nasıl* olacağını bilmek imkânsızdı, hatta olup olmayacağını bilmek... “Bir süre daha birlikte olacağız anlaşılan.” Mat her şeyden çok, teslim olmuşa benziyordu.

Duvar halıları ile süslü koridorda fazla gidemeden, o gün bahçede bir yürüyüş yapmaktan daha fazlasını beklemezmiş gibi birlikte kayarak ilerleyen Moiraine ve Egwene ile karşılaştılar. Egwene serin bakışlı ve sakindi, altın Büyük Yılan yüzüğü parmağındaydı ve Aiel giysileri ve şalı, şakaklarındaki katlanmış eşarp olmasa Aes Sedai sanılabilirdi. Ve Moiraine... Altın iplikler ışığı yakalıyor, parlak mavi ipekten elbisesini çizgi çizgi süslüyordu. Siyah, dalgalı saçlarına tutturulmuş altın zincirinin ucundan sarkan küçük, mavi taş, boynundaki altın desteğe kakılmış iri safirler kadar parlıyordu. Planladıkları şey için hiç uygun değildi elbisesi, ama kırmızı ceketi içindeki Rand yorum yapmadı.

Belki de, bir zamanlar Güneş Tahtı’nı elinde tutan Damodred Evi’nin bulunduğu yerde olması yüzündendi, fakat Moiraine’in zarif tavırları her zamankinden daha azametliydi. “Jasin Natael”in varlığı bile o asil dinginliği şaşkınlıkla bozamadı, ama şaşırtıcı şekilde kadın Mat’e sıcak bir gülümseme bahşetti. “Demek sen de gidiyorsun, Mat. Desen’e güvenmeyi öğren. Hayatını, değiştirilemeyecek olanı değiştirmeye çalışarak boşa

harcama.” Mat’in yüzüne bakılırsa, orada olma kararını tekrar düşünüyor olabilirdi, ama Aes Sedai hiç endişe izi olmadan ona sırtını döndü. “Bunlar senin için, Rand.”

“Daha fazla mektup mu?” Biri hemen tanıdığı zarif bir el yazısı ile, adını taşıyordu. “Senden mi, Moiraine?” Diğerinin üzerinde Thom Merrilin’in adı vardı. İkisi de mavi mum ile kapatılmış, görünüşe göre Büyük Yılan yüzüğü ile mühürlenmişti. Mumun üzerinde kendi kuyruğunu ısıran yılan imgesi vardı. “Neden bana mektup yazdın? Ve mühürlemişsin. Söylemek istediklerini yüzüme söylemekten hiç korkmadın. Ben unutsam bile, Aviendha bana yalnızca etten ve kandan olduğumu hep hatırlatıyor.”

“İlk kez Badeçay Hanı’nın dışında gördüğüm oğlandan çok farklısın.” Kadının sesi çınlayan gümüş çanlar gibiydi. “Artık aynı olduğun söylenemez. Umarım yeterince değişmişsindir.”

Egwene alçak sesle bir şeyler mırıldandı. Rand, “Umarım o kadar da değişmemişsindir,” olduğunu düşündü. Kız, o da içlerinde ne olduğunu merak edermiş gibi mektuplara kaşlarını çatıyordu. Aviendha da öyle.

Moiraine daha büyük neşeyle, hatta hızla devam etti. “Mühürler mahremiyet sağlıyor. Mektup, üzerinde düşünmeni dilediğim şeyler içeriyor; şimdi değil; düşünecek zamanın olduğunda. Thom’un mektubuna gelince, onu bırakacak seninkinden daha güvenli el tanımıyorum. Onu bir daha gördüğünde mektubu ona ver. Şimdi, rıhtımlarda görmen gereken bir şey var.”

“Rıhtımlar mı?” dedi Rand. “Moiraine, tüm sabahlar içinde bu sabah, hiç zamanı...”

Ama kadın onun takip edeceğinden emin gibi koridorda yürümeye başlamıştı bile. “Atları hazırlattım. Ne olur ne olmaz diye, senin için bile bir tane var, Mat.” Egwene bir an duraksadı, sonra takip etti.

Rand Moiraine’i geri çağırmak için ağzını açtı. Kadın itaat etmeye yeminliydi. Ona ne göstermesi gerekiyorsa, başka bir gün görebilirdi.

“Bir saatin ne zararı olur ki?” diye mırıldandı Mat. Belki yeniden düşünmeye başlamıştı.

“Bu sabah görülmen o kadar kötü olmayabilir,” dedi Asmodean. “Rahvin ne olduğunu görür görmez anlayabilir. Bazı kuşkuları varsa... anahtar deliklerinden dinlemiş casusları varsa... bu sabah yatışmasını sağlayabilir.”

Rand Aviendha’ya baktı. “Gecikmemi önerir misin?”

“Moiraine Sedai’yi dinlemeni öneririm. Ancak aptallar Aes Sedaileri görmezden gelir.”

“Rıhtımlarda Rahvin’den önemli ne olabilir ki?” diye hırladı Rand, sonra başını iki yana salladı. İki Nehir’de bir deyiş vardı, kadınların duyabileceği yerde söylenmeyen bir deyiş. “Yaratıcı kadınları gözü hoşnut, zihni tedirgin etmek için yarattı.” Aes Sedailer o açıdan kesinlikle farklı değildi. “Bir saat.”

Güneş henüz Kadere’in arabalarının dizildiği taş rıhtımın üzerine şehrin duvarının düşürdüğü gölgeleri kaldıracak kadar yükselmemişti, ama adam yine de iri mendili ile yüzünü siliyordu. Terlemesine sebep olan yalnızca kısmen havanın sıcaklığıydı. İskele sırasının iki kenarında suya doğru uzanan büyük, gri perde duvarların yanında rıhtım, kendisinin içinde kısılı kaldığı loş bir kutu gibi görünüyordu. Burada rıhtıma yanaşmış geniş, yuvarlak pruvalı tahıl mavnalarından başka hiçbir şey yoktu ve ırmağa demirlemiş diğerleri yük boşaltmak için sıralarını bekliyorlardı. Kadere, demir atarken o mavnalardan birine binmeyi düşünmüştü, ama bu sahip olduklarının çoğunu bırakmak anlamına geliyordu. Yine de, ağır akan ırmağın onu ölümü dışında bir yere götüreceğini düşünse binerdi. Lanfear düşlerine dönmemişti, ama göğsündeki yanık izleri aldığı emirleri hâlâ hatırlatıyordu. Seçilmişlerden birine itaatsizlik etme düşüncesi bile, yüzünden akan tere rağmen ürpermesine sebep oluyordu.

Kime güveneceğini bir bilse; diğer Karanlıkdostlarından birine güvenebileceği kadar güvenebilirdi. Yeminleri etmiş olan sürücülerinden sonuncusu iki gün önce, muhtemelen tahıl mavnalarından birine binerek kaybolmuştu. Adam o notu hangi Aiel kadının kapısının altından attığını hâlâ bilmiyordu... “Yabancılar arasında yalnız değilsin. Bir yol seçildi.” Ama aklında pek çok olasılık vardı. Rıhtımlardaki Aiel sayısı işçilerinki kadar vardı; ırmağa bakmaya geliyorlardı. O yüzlerden birkaçını mantıklı gelmeyecek kadar çok görmüştü ve bazıları düşünceli düşünceli ona bakmıştı. Birkaç Cairhienli ve bir Tear lordu da öyle. Bunun kendi başına bir anlamı yoktu elbette, ama birlikte çalışabileceği birkaç adam bulursa...

Kapılardan birinde atlı bir grup belirdi. Moiraine, Rand al’Thor ve Aes Sedai’nin Muhafızı başı çekiyordu. Tahıl çeken arabaların arasından geçtiler. Onlarla birlikte bir tezahürat dalgası yükseldi.

“Tüm övgüler Lord Ejder’e!” ve, “Lord Ejder’e selamlar olsun!” ve zaman zaman, “Lord Matrim’e övgüler olsun! Kızıl El’e övgüler olsun!”

Bu sefer Aes Sedai Kadere’e bakmadan araba dizisinin arkasına döndü. Adam bundan memnundu. Moiraine Aes Sedai olmasaydı bile, ona aklının her karanlık köşesini biliyormuş gibi bakmasaydı bile, yine de arabayı doldurduğu şeylerin bazılarına yakından bakmaktan kaçınırdı. Dün gece, bu arabanın hemen arkasındaki arabada duran, tuhaf şekilde çarpık kızıltaş kapı çerçevesinin kanvas örtüsünü açtırmıştı. İncelemek istediği şeyler olduğunda adamdan yardım almaktan sapkın bir zevk alıyor gibiydi. Kendini o şeyin yanına gitmeye ikna edebilse, Kadere üstünü örterdi ya da sürücülerden birini ikna edebilse. Şimdi yanında olanlardan hiçbiri, Rhuidean’da Herid’in beline kadar o şeyin içine düştüğünü ve yarı yarıya kaybolduğunu görmemişti... Jangai’den çıktıktan sonra ilk kaçan Herid olmuştu; Muhafız onu çerçeveden çıkardığından beri adamın aklı yerinde değil gibiydi... ama kapı çerçevesine bakıyorlar, köşelerin gerektiği gibi birleşmediğini, gözlerinizi kırpmadan ve başınız dönmeden çepeçevre takip edemediğinizi görebiliyorlardı.

Aes Sedai’nin onu görmezden gelmesi gibi, Kadere de ilk üç atlıyı görmezden geldi. Mat Cauthon’u da elinden geldiğince. Adam *onun* şapkasını takıyordu; Kadere o şapkanın yerini alabilecek bir tane bulamamıştı. Aiel kadın, Aviendha, genç Aes Sedai’nin eyerinin arkasına binmişti, ikisinin etekleri de sıyrılmış, bacaklarını teşhir ediyordu. Aiel kadının al’Thor ile yattığına dair bir kanıt arıyor olsaydı bile, kadının ona nasıl baktığını görmesi yeterliydi; bir erkeği yatağına almış bir kadın, gözlerinde hep o sahip çıkan bakış ile bakardı adama. Daha da önemlisi, Natael yanlarındaydı. Dünyanın Omurgası’nı aştıklarından beri ilk kez adamı yakından görüyordu. Karanlıkdostları arasında yüksekte duran Natael. Kızların arasından geçip Natael’e ulaşabilirse...

Kadere aniden gözlerini kırpıştırdı. Kızlar neredeydi? Al’Thor’un yanında hep mızrak kullanan kadınlardan bir eşlikçi grubu olurdu. Kaşlarını çattı ve rıhtımda ya da iskelelerde tek bir Kız göremediğini fark etti.

“Eski bir dosta bakmıyor musun, Hadnan?”

O ezgili ses Kadere’in hızla dönmesine, ağzı bir karış açık, balta gibi bir burna, yağ tabakaları arasında neredeyse gizlenmiş kara gözlere bakakalmasına sebep oldu. “Keille?” Bu imkânsızdı. Aieller dışında kimse yalnız başına Kıraç’ta hayatta kalamazdı. Kadın ölmüş *olmalıydı.* Ama beyaz ipek elbisesi gövdesinin üzerinde gerilmiş, siyah buklelerinde fildişi taraklarla orada duruyordu işte.

Kadın dudaklarında hafif bir gülümseme ile döndü ve böyle iri bir gövde için şaşırtıcı bir zarafetle adamın arabasının basamaklarını rahatça tırmandı.

Kadere bir an duraksadı, sonra kadının arkasından seğirtti. Keille Shaogi'nin Kıraç'ta ölmüş olmasını tercih ederdi... Kadın hükmedici ve iğrençti; kurtarmayı başardığı pek az şeyden tek peni almayı düşünmese de olurdu... ama Jasin Natael kadar yüksekte duruyordu. Belki birkaç soruyu yanıtlayabilirdi. En azından, konuşacak biri olurdu. En kötü ihtimalle, suçlayacak biri olurdu. Yüksek konum güç getirirdi, ama altınızdakilerin başarısızlıkları da suçlanmanıza sebep olurdu. Kadere birçok kez kendini korumak için üstlerini daha da yüksekte olanlara ihbar etmişti.

Kapıyı dikkatle kapatarak döndü... ve boğazı sıkılıyormuş gibi gelmese, haykırırdı.

Orada duran kadın beyaz ipekler giymişti, ama şişman değildi. Gördüğü en güzel kadındı, gözleri kara, dipsiz dağ göletleri gibiydi; gümüş örgü kemeri ince belini sarıyor, saçlarında gümüş aylar parlıyordu. Kadere o yüzü düşlerinden tanıyordu.

Yere çarpan dizleri sonunda nefes verebilmesini sağladı. "Büyük Hanım," dedi boğuk bir sesle, "nasıl hizmet edebilirim?"

Lanfear bir böceğe bakıyordu sanki, terliğinin altında ezmeyi seçip seçmeyeceği bir böceğe. "Emirlerime nasıl itaat ettiğini göstererek. Rand al'Thor'u izleyemeyecek kadar meşguldüm. Bana, Cairhien'i ele geçirmek dışında neler yaptığını, başka neler yapmayı planladığını anlat."

"Zor, Büyük Hanım. Benim gibi biri onun gibi birine yaklaşamıyor." Böcek, diyordu o serin gözler, faydalı olduğu sürece yaşamasına izin verilecek bir böcek. Kadere gördüğü, işittiği ya da hayal ettiği her şeyi çıkarmak için beynini paraladı. "Aielleri sürü sürü güneye gönderiyor, Büyük Hanım, ama neden, bilmiyorum. Tearlılar ile Cairhienliler fark eder görünmüyor, ama onların bir Aiel'i diğerinden ayırabildiğini sanmıyorum." Kendisi de ayıramıyordu. Kadına yalan söylemeye cesaret edemezdi, ama Kadere'in daha faydalı olabileceğini düşünürse... "Bir tür okul kurdu, hayatta kalan üyesi bulunmayan bir Ev'in şehirdeki sarayında..." Başta, kadının duyduklarından hoşlanıp hoşlanmadığını anlamak güçtü, ama Kadere anlattıkça yüzü kararmaya başladı.

"Görmemi istediğin nedir, Moiraine?" dedi Rand sabırsızlıkla, Jeade'en'in dizginlerini sıradaki son arabanın tekerlerinden birine

bağlayarak.

Kadın ayakuçlarında yükselmiş, arabanın arkasındaki, tanıdık gelen iki fıçıya bakıyordu. Rand yanılmıyorsa, iki *cuendillar* mühür o fıçılardaydı, artık kırılmaz olmadıkları için yüne sarılmışlardı. Burada Karanlık Varlık'ın lekesini kuvvetle hissediyordu; sanki fıçılardan çıkmaya çalışıyordu, gizli bir yerde çürümekte olan bir şeyden yükselen hafif bir koku gibi.

"Burada daha güvende olur," diye mırıldandı Moiraine. Zarafetle eteklerini kaldırarak araba sırası boyunca yürümeye başladı. Lan yarı evcil bir kurt gibi hemen peşinden takip etti. Sırtından sarkan pelerini rahatsız edici renk ve hiçlik dalgaları ile kaplıydı.

Rand öfkeyle arkasından baktı. "Ne olduğunu sana söyledi mi, Egwene?"

"Yalnızca bir şey görmen gerektiğini. Zaten buraya gelmen gerektiğini."

"Aes Sedai'ye güvenmelisin," dedi Aviendha aynı ölçüde dingin bir sesle, ama sesinde bir kuşku izi vardı. Mat hıhladı.

"Eh, ben hemen öğrenmeyi düşünüyorum. Natael, git Bael'e söyle, birazdan yanında..."

Sıranın diğer ucunda Kadere'in arabası patladı, kıymıklar Aieller ile kasabalıların üzerine yağmaya başladı. Rand biliyordu; bilmek için derisinde diken diken olmuş tüyleri hissetmesi gerekmiyordu. Moiraine ile Lan'in arkasından arabaya koştu. Zaman ağırlaşmıştı sanki, her şey aynı anda oluyordu. Hava pelteleşmiş, her geçen saniyeye asılıyordu.

Yaralıların inlemeleri ve çığlıkları dışında çöken sersem sessizlikte Lanfear ortaya çıktı. Elindeki gevşek, solgun, kırmızı çizgili şeyi, görünmez basamaklardan inerken arkasından sürüklüyordu. Yüzü buzdan oyulmuş bir maske gibiydi. "Bana söyledi, Lews Therin," diye neredeyse çığlık attı ve solgun şeyi havaya fırlattı. Bir şey o şekli yakaladı, bir anlığına şişirerek Hadnan Kadere'in kanlı, saydam heykeline dönüştürdü; bütün olarak yüzülmüş derisi. Lanfear'ın sesi tizleşerek yükselirken şekil buruştu ve düştü. "Sana bir başka kadının dokunmasına izin verdin! Yine!"

Saniyeler oyalanırken her şey bir anda oldu.

Daha Lanfear rıhtımın taşlarına ulaşmadan, Moiraine eteklerini kaldırdı ve doğrudan ona doğru koşmaya başladı. Ne kadar hızlı olursa olsun Lan daha hızlıydı. Kadının, "Hayır, Lan!" diye bağırmasını duymazdan gelerek kılıcını çekti, uzun bacakları adamı Aes Sedai'nin önüne geçirdi. Adam saldırırken renk değiştiren pelerini arkasında dalgalanıyordu. Aniden görünmez bir duvara çarpmış gibi oldu, sekti, sendeleyerek yine atılmaya

çalıştı. Bir adımdan sonra, sanki dev bir el onu kenara fırlattı, adam havada on adım uçtu ve taşlara çarptı.

Daha o havadayken Moiraine öne çekildi, ayakları taşların üzerinde sürüklendi ve Lanfear ile yüz yüze geldi. Yalnızca bir an sürdü. Terkedilmiş, yoluna neyin çıktığını merak edermiş gibi ona baktı, sonra Moiraine'i öyle kuvvetle kenara fırlattı ki, kadın yuvarlanarak arabaların altında kayboldu.

Rıhtım tarafı kargaşa içindeydi. Kadere'in arabasının patlamasının üzerinden yalnızca saniyeler geçmişti, ama ancak kör biri Tek Güç kullananın beyazlı kadın olduğunu anlamazdı. Rıhtımlar boyunca baltalar kalktı, halatlar kesildi, mürettebatlarının suya itip kaçmak için çılgınca çabaladığı mavnalar serbest kaldı. Çıplak göğüslü adamlar, kara giysili şehirliler mavnalara atlamaya çalıştı. Diğer yönde, erkekler ve kadınlar şehre giden kapılardan geçmeye çalışırken çalkalanıyor, bağırıyorlardı. Ve aralarında, *cadin'sor*'lara bürünmüş şekiller peçelerini taktılar ve mızrak, hançer ya da çıplak ellerle Lanfear'a doğru koşmaya başladılar. Saldırının kaynağının o olduğu kuşkusuzdu, Güç kullandığı kuşkusuzdu. Yine de mızrak dansı etmeye koştular.

Alevler dalgalar halinde üzerlerinden geçti. Giysileri alev alev yanarken yaklaşmaya devam edenler ateşten oklarla devrildiler. Lanfear onlarla savaşıyor gibi görünmüyordu, hatta onlara dikkat bile etmiyordu. Tatarcıkları ya da ısırbenileri kenara süpürür gibiydi. Kaçanlar da yanıyordu, savaşmaya çalışanlar da. Kadın, başka kimse yokmuş gibi Rand'a doğru ilerlemeye devam etti.

Birkaç yürek atışı kadar süre vardı.

Rand'ın Gerçek Kaynak'ın eril yarısına uzanması üç adım aldı; eriyik çelik, çelik kıran buz, tatlı bal ve gübre yığını. Boşluk'un derinliklerinde, hayatta kalma mücadelesi uzaktı, önündeki savaş daha da uzak. Moiraine arabanın altında kaybolurken yönlendirdi, Lanfear'ın ateşlerinin sıcaklığını çekti ve ırmağa daldırdı. Bir an önce insan şekillerini saran alevler kayboldu. Aynı anda, örgüleri yine ördü ve puslu, gri bir kubbe belirerek onu, Lanfear'ı ve arabaların çoğunu sardı; zaten içinde olan her şeyi dışarıda bırakan uzun, oval, neredeyse saydam bir duvar. Örgüyü bağlarken, ne olduğundan ya da nereden geldiğinden emin değildi... belki Lews Therin'den bir anı... ama Lanfear'ın ateşleri duvarlara çarptı ve düştü. Rand dışarıda kalanları belirsizce görebiliyordu, kıvranan, çırpınan şekiller... alevleri almıştı, ama derilerdeki yangıyı değil; o koku hâlâ havada asılıydı...

ama şimdiye dek yanmış olanlar dışında kimse yanmayacaktı. İçeride de cesetler yatıyordu, kömürleşmiş kumaş kaplı yığınlar; bazıları zayıfça kıpırdayıp, inliyordu. Lanfear aldırmadı; yönlendirdiği alevler söndü; tatarcıklar dağıtılmıştı; hiç yanlarına bakmadı.

Yürek atışları. Boşluk'un içinde soğuktu Rand ve ölenler, ölmekte olanlar ve yaralılar için üzülüyorsa da, duygu o kadar uzaktaydı ki yok gibiydi. O soğuğun kendisiydi. Boşluk'un kendisi. İçini yalnızca *saidin*'in öfkesi dolduruyordu.

İki yanda hareket. Gözlerini Lanfear'a dikmiş Aviendha ve Egwene. Onları da dışarıda bırakmak istemişti. Onunla birlikte koşmuş olmalıydılar. Mat ve Asmodean, dışarıda; duvar son birkaç arabayı almamıştı. Buz gibi bir sakinlik içinde, Lanfear'ı tuzağa düşürmek için Hava yönlendirdi; o kadının dikkatini dağıtırken, Egwene ve Aviendha ona kalkan koyabilirdi.

Bir şey akışlarını kesti; öyle kuvvetle sektiler ki, Rand homurdandı.

"İçlerinden biri mi?" diye hırladı Lanfear. "Hangisi Aviendha?" Egwene başını arkaya attı ve feryat etti; gözleri yerlerinden uğruyordu, tüm dünyanın ıstırabı ağzından haykırıyordu. "Hangisi?" Aviendha ayakuçlarından yükseldi, ürperdi, ulumaları gittikçe yükselerek Egwene'inkileri kovaladı.

Aniden düşünce orada, Boşluk'un içinde belirdi. *Şu şekilde, Ateş ve Toprak ile örülmüş Ruh. İşte.* Rand bir şeyin, göremediği bir şeyin kesildiğini hissetti ve Egwene kıpırtısız bir yığın halinde yıkıldı, Aviendha elleri ve dizleri üzerine çöktü, başını eğdi, sallandı.

Lanfear sendeledi, gözleri kara ateş dolu karanlık göletler gibi kadınlardan ona çevrildi. "Sen benimsin, Lews Therin! Benim!"

"Hayır." Rand'ın sesi kendi kulaklarına, bir buçuk kilometrelik bir tünelin ucundan gelir gibiydi. *Dikkatini kızlardan çek.* Arkasına bakmadan ilerlemeye devam etti. "Ben hiç senin olmadım, Mierin. Ben hep Ilyena'ya ait olacağım." Boşluk hüzün ve kayıp duyguları ile titredi. Ve Rand *saidin*'in öfkesinden başka bir şey ile savaşırken ümitsizlikle. Bir an arada kaldı. *Ben Rand al'Thor'um. Ve Ilyena, her zaman, daima yüreğim.* Ustura kenarında dengede. *Ben Rand al'Thor'um!* Diğer düşünceler de fışkırmaya çalıştı; Ilyena'ya, Mierin'e, onu yenmek için ne yapabileceğine dair düşünceler. Onları bastırdı, sonuncusunu bile. Yanlış taraf baskın çıkarsa... *Ben Rand al'Thor'um!* "Adın Lanfear ve Terkedilmişlerden birini sevmektense ölürüm daha iyi."

Kadının yüzünden ıstırap olabilecek bir şey geçti, sonra bir kez daha mermer bir maskeye dönüştü. “Eğer benim olmayacaksan,” dedi soğuk soğuk, “öleceksin.”

Yüreği patlayacakmış gibi bir acı hissetti içinde ve kafasında, beynine kor beyaz çiviler çakılıyormuş gibi bir acı; öyle güçlüydü ki, Boşluk’un içinde çığlık atmak istedi. Ölüm oradaydı ve o biliyordu. Çılgınca... Boşluk’un içinde olmasına rağmen çılgınca; Boşluk pırıldadı, küçüldü... Ruh, Ateş ve Toprak ördü, çılgınca savurdu. Kalbi artık atmıyordu. Kara acıdan parmaklar Boşluk’u eziyordu. Gözlerine gri bir perde indi. Örgüsünün zorla kadınınkini kestiğini hissetti. Yanan ciğerleri nefesle doldu, yüreği sıçrayarak atmaya başladı yine. Bir kez daha görebilir oldu, onunla taş yüzlü Lanfear arasında gümüş, siyah benekler uçuşuyordu. Kadın akışların sekmesinden sonra dengesini kuruyordu. Yaralanmış gibi, göğsünde ve başında acı vardı hâlâ, ama Boşluk kararlılık kazandı, bedensel acılar uzaklaştı.

Uzak olması iyiydi, çünkü kendine gelecek zamanı yoktu. Kendini ilerlemeye zorlayarak kadına Hava ile saldırdı, onu bayıltacak bir sopa. Kadın örgüyü kesti ve Rand tekrar vurdu, tekrar, tekrar, kadın her darbeyi kestiğinde daha da yaklaşıyordu. Bir an daha meşgul edebilirse onu, o görünmez sopalardan biri kafasına inerse, yumruğu ile vuracak kadar yaklaşabilirse... Baygınken herkes kadar savunmasız olurdu.

Kadın aniden onun ne yapmaya çalıştığını anladı. Darbelerinin her birini, görebiliyormuş gibi kesmeye devam ederek geriledi, geriledi, ta ki omuzları arkasındaki arabaya yaslanana kadar. Ve kış ortası gibi gülümsedi. “Yavaş yavaş öleceksin ve ölmeden önce beni sevmene izin vermem için yalvaracaksın,” dedi.

Bu sefer doğrudan Rand’a saldırmadı. *Saidin* ile bağlantısına saldırdı.

İlk hançer gibi keskin dokunuşta panik Boşluk’un içinde gong gibi çınladı. Hançer onunla Kaynak arasındaki bağın içinde kayarken Güç azaldı ve azaldı. Rand Ruh, Ateş ve Toprak’la hançeri kesti; onu nerede bulacağını biliyordu; bağının nerede olduğunu biliyordu, o ilk kesiği hissedebiliyordu. Kadının koymaya çalıştığı kalkan kayboldu, sonra yeniden belirdi, Rand’ın kestiği hızda geri döndü, ama her seferinde *saidin* bir anlığına azalıyordu, tamamen kesilmesine ramak kaldığı anlar, karşı darbesi kadının saldırısını önlemeye ancak yetiyordu. Aynı anda iki örgüyü idare etmek kolay olmalıydı... Rand, on, hatta daha fazlasını idare edebiliyordu... ama neredeyse çok geç olana kadar orada olduğunu anlamadığı bir şeye karşı

çılgınca kendini savunmaya çalışırken değil. Bir başka adamın düşünceleri Boşluk'un içinde yüzeye çıkmaya, ona kadını nasıl yeneceğini anlatmaya çalışırken değil. Dinlese, buradan ayrılan Lews Therin Telamon olabilirdi ve Rand al'Thor yalnızca zaman zaman kafasında beliren bir ses olarak kalabilirdi; o kadar da kalırsa.

"O iki orospunun *ikisi de* yalvarmanı izleyecek," dedi Lanfear. "Ama ilk önce onlar senin ölmeni mi izlesinler, yoksa sen mi onların ölmesini izlemelisin?" Arabanın arkasına ne zaman tırmanmıştı? Rand onu izlemek zorundaydı, yorulmaya başladığına, konsantrasyonunun azaldığına dair her işareti izlemek zorundaydı. Boşuna bir umuttu. Kadın çarpık kapı çerçevesi *ter'angreal*'in yanında durarak, hüküm vermeye hazırlanan bir kraliçe gibi tepeden ona baktı, ama parmaklarında çevirdiği kara, fildişi bir bileziğe soğuk soğuk gülümsemeye zaman ayırabiliyordu. "Hangisi seni daha fazla incitir, Lews Therin? Senin incinmeni istiyorum. Hiçbir erkeğin tanımadığı acıyı yaşamanı istiyorum!"

Rand ile Kaynak arasındaki akış ne kadar kalın olursa, kesilmesi o kadar zor olurdu. Eli ceketinin cebinde gerildi, küçük, kılıçlı şişman adam, avucuna damgalanmış balıkçıla yaslandı. Becerebildiğince *saidin* çekti içine, ta ki, Boşluk'un içinde onunla yüzen leke puslu bir yağmur gibi gelmeye başlayana kadar.

"Acı, Lews Therin."

Ve yine acı geldi, dünya ıstıraba boğuldu. Bu sefer başında ve yüreğinde değil, her yerde, her parçasında, Boşluk'u delen sıcak iğneler gibi. Her batışta bir tıslama duyuyordu sanki ve her biri bir öncekinden daha derine saplanıyordu. Kadının ona kalkan koyma teşebbüsleri yavaşlamadı; daha hızlı, daha kuvvetle devam etti. Onun bu kadar güçlü olduğuna inanamıyordu Rand. Boşluk'a, kavurucu, dondurucu *saidin*'e tutunarak çılgınca kendini savundu. Son verebilirdi; kadını bitirebilirdi. Şimşek çağırabilir, onu kendisini öldürmek için kullandığı ateşlere sarabilirdi.

Acının içinden imgeler geçti. Atından devrilen, siyah tüccar elbisesi içinde bir kadın, kendi ellerinde ateş kırmızı, hafif bir kılıç; bir avuç Karanlıkdostu ile onu öldürmeye gelmişti o kadın. Mat'in kasvetli gözleri; *onu öldürdüm.* Duvarların eriyip akmış gibi göründüğü bir koridorda yatan altın saçlı bir kadın. *Ilyena, affet beni!* Ümitsiz bir çığlıktı.

Son verebilirdi. Yalnız, yapamazdı. Ölecekti, belki dünya ölecekti, ama Rand kendini bir kadın daha öldürmeye ikna edemiyordu. Bir şekilde, dünyanın duyduğu en gülünç espri gibiydi.

Moiraine ağzındaki kanı silerek arabanın arka ucundan çıktı ve sallanarak doğruldu. Kulaklarında bir erkeğin kahkahaları çınlıyordu. Elinde olmadan gözleri Lan'i aradı ve tepede uzanan puslu, gri kubbenin dibinde buldu. Adam seğiriyor, belki kalkacak gücü bulmaya çalıyor, belki ölüyordu. Onu aklından çıkarmaya çalıştı. Hayatını o kadar sık kurtarmıştı ki, hayatı artık adama ait sayılabilirdi, ama onun Gölge'ye karşı tek başına verdiği savaştan canlı kurtulabilmesi için ne yapması gerekiyorsa uzun zaman önce yapmıştı. Artık Moiraine'siz yaşayacak ya da ölecekti.

Kahkaha atan Rand'dı. Rıhtımda dizlerinin üzerine çökmüştü. Sorguya çekilen bir adamın yüzü gibi çarpılmış yüzünden gözyaşları akarken gülüyordu. Moiraine bir ürperti hissetti. Delilik onu ele geçirmişse, kendisinin yapabileceği hiçbir şey yoktu. Ancak elinden geldiği kadarını yapabilirdi. Yapmak zorunda olduğu şeyi.

Lanfear'ın görüntüsü darbe gibi indi. Şaşkınlık değil, Rhuidean'dan beri düşlerinden çıkmayan şeyi görmenin şoku. Arabanın üzerinde, çarpık kızıltaş *ter'angreal*'in önünde, *saidar*'la güneş gibi parlayarak durmuş, dudaklarında acımasız bir gülümseme ile Rand'a bakan Lanfear. Elinde bir bilezik çeviriyordu. Bir *angreal;* Rand kendi *angreal*'ini kullanmıyorsa, o şeyle onu ezebilirdi. Ya Rand'ın kendi *angreal*'i yanındaydı ya da Lanfear onunla oyun oynuyordu. Fark etmezdi. Moiraine o eskilikten kararmış fildişi halkadan hoşlanmıyordu. İlk bakışta geriye eğilmiş, kendi ayak bileklerini yakalamış bir akrobat gibi görünüyordu. Yalnız, daha yakından bakınca, el ve ayak bileklerinin birbirine bağlanmış olduğunu görebiliyordunuz. Ondan hoşlanmamıştı, ama Rhuidean'dan getirmişti. Dün bileziği ıvır zıvır dolu torbadan çıkarmış, orada, kapı çerçevesinin dibinde bırakmıştı.

Moiraine narin, ufak tefek bir kadındı. Kendini yukarı çekerken ağırlığı arabayı sallamadı. Elbisesi bir kıymığa takılıp yırtılınca irkildi, ama Lanfear dönüp bakmadı. Kadın Rand dışında bütün tehditleri halletmişti; o sırada dünyanın üzerinde dikkate aldığı tek köşe onun olduğu yerdi.

Moiraine küçük bir umut kırıntısını bastırarak... bu lüksü göze alamazdı... bir an arabanın arka ucunda dengesini kurdu, sonra Gerçek Kaynak'a sarınıp Lanfear'ın üzerine atladı. Terkedilmiş'in yalnızca bir saniye önce haberi oldu, Moiraine ona çarpar, bileziği elinden koparırken dönmesine yelecek kadar. Yüz yüze, kapı çerçevesi *ter'angreal*'in içine devrildiler. Beyaz ışık her şeyi yuttu.

53
Solan Sözler

Büzülen Boşluk'un derinliklerinden, Rand Moiraine'in yoktan fırlayıp Lanfear ile güreşmeye başladığını gördü. İki kadın, sonu gelmeyen bir beyaz ışık çakması eşliğinde kapı çerçevesi *ter'angreal*'den içeri dalarken, uğradığı saldırılar kesildi; beyaz ışık incelikle bükülmüş kızıltaş dikdörtgeni doldurdu, taşmaya çalıştı ve görünmez bir engele çarptı. *Ter'angreal*'in çevresinde gümüş mavi şimşekler kemerlendi, gittikçe şiddetlendi; kulak tırmalayan vızıltılar havada çatırdadı.

Rand sendeleyerek doğruldu. Acı aslında gitmemişti, ama baskı gitmişti ve acının da gideceği vaadini getirmişti. Gözlerini *ter'angreal*'den ayıramıyordu. *Moiraine.* İsim kafasında asılı kaldı, Boşluk'un içinde kaydı.

Lan yanından atıldı, gözlerini arabaya dikmiş, onu düşmekten alıkoyan tek şey buymuş gibi eğilerek koşuyordu.

O anda ayağa kalkmak elinden gelmiyordu Rand'ın. Yönlendirdi, Muhafız'ı Hava akışları ile yakaladı. "Sen... Sen hiçbir şey yapamazsın, Lan. Peşinden gidemezsin."

"Biliyorum," dedi Lan ümitsizce. Adımının ortasında donakalmıştı. Çabalamadı, yalnızca Moiraine'i yutan *ter'angreal*'i baktı. "Işık bana huzur versin, biliyorum."

Araba alev almıştı. Rand alevleri bastırmaya çalıştı, ama bir alevden ısı çektiği anda şimşekler bir başkasını yakıyordu. Taştan yapılmış olmasına rağmen kapı çerçevesinin kendisinden duman tütmeye başlamıştı ve beyaz, ekşi bir duman gri kubbenin altında birikiyordu. Bir küçük esinti bile Rand'ın burun deliklerini yakmaya, onu öksürtmeye yetti; dumanın sürtündüğü yerde derisi diken diken oluyor, yanıyordu. Telaşla kubbenin örgüsünü çözdü ve dağılmasını beklemek yerine dağıttı ve dumanları

yükseğe taşısın diye, arabanın çevresinde cam gibi parlayan bir Hava bacası ördü. Ancak ondan sonra Lan'i bıraktı. Arabaya ulaşmayı başarırsa, her şeye rağmen Moiraine'i takip etmeye kalkışabilirdi. Şimdi araba tamamen alevlerle sarılmıştı, kızıltaştan kapı çerçevesi de öyle ve mumdan yapılmış gibi eriyordu, ama bir Muhafız buna aldırmayabilirdi.

"O gitti. Varlığını hissedemiyorum." Sözcükler Lan'in göğsünden koparılıyor gibiydi. Döndü ve arkasına bakmadan araba sırası boyunca yürümeye başladı.

Rand Muhafız'ı gözleri ile takip ederken, Aviendha'nın dizleri üzerinde doğrulduğunu, Egwene'ne destek olduğunu gördü. *Saidin*'i bırakarak rıhtımdan aşağı koşmaya başladı. O ana kadar uzak duran fiziksel acı şiddetle üzerine yıkıldı, ama beceriksizce de olsa, koşmaya devam etti. Asmodean da oradaydı; Lanfear'ın bir arabanın ya da devrilmiş bir el arabasının arkasından fırlamasını beklercesine çevresine bakıyordu. Ve Mat mızrağını omzuna dayayarak çökmüş, şapkasıyla Egwene'i yelpazeliyordu.

Rand kayarak durdu. "O?.."

"Bilmiyorum," dedi Mat acıyla.

"Hâlâ nefes alıyor." Aviendha, bunun ne kadar süreceğinden emin değilmiş gibi konuşmuştu; ama Amys, Bair, Melaine ve Sorilea Rand'ı kabaca ittirip geçerken, Egwene'in gözleri kırpışarak açıldı. Bilgeler genç kadınların yanında toplanarak çöktüler, Egwene'i muayene ederken kendi kendilerine ve birbirlerine mırıldandılar.

"Ben..." diye başladı Egwene zayıfça ve susup yutkundu. Yüzündeki tüm kan çekilmişti. "Ben... canım acıyor." Bir gözünden yaş aktı.

"Elbette acıyor," dedi Sorilea. "Bir erkeğin entrikalarına dolaşırsan olacağı budur."

"O seninle gelemez, Rand al'Thor." Melaine'in güneş saçlı güzelliği açıkça öfkeliydi, ama ona bakmıyordu; ona öfkelenmiş de olabilirdi, olan bitene de.

"Ben... biraz dinlenirsem... kuyu suyu kadar iyi olurum," diye fısıldadı Egwene.

Bair su matarasından bir kumaş parçasını ıslattı ve Egwene'in alnına koydu. "Epey dinlendikten sonra iyi olacaksın. Korkarım bu gece Nynaeve ve Elayne ile buluşamayacaksın. Birkaç gün boyunca *Tel'aran'rhiod*'a giremeyeceksin, ta ki yine güçlenene kadar. Bana öyle inatçı inatçı bakma, kızım. Gerekirse düşlerini izleriz ve itaatsizlik etmeyi düşünecek bile olursan sana göz kulak olma işini Sorilea'ya veririz."

“Bana birden fazla kez itaatsizlik edemezsin, Aes Sedai ya da değil,” dedi Sorilea, ama sesindeki duygudaşlık tınısı köselemsi yüzündeki sertlikle uyumsuzdu. Egwene’in yüzünde açık bir hayal kırıklığı vardı.

“En azından ben ne yapılması gerekiyorsa yapabilecek kadar iyiyim,” dedi Aviendha. Aslında, Egwene’den daha az perişan görünmüyordu, ama tartışma beklediği açık, meydan okurcasına Rand’a bakmayı başardı. Dört Bilge’nin onu izlemekte olduğunu fark edince meydan okuması biraz soldu. “İyiyim,” diye mırıldandı.

“Elbette,” dedi Rand boş boş.

“İyiyim,” diye ısrar etti kız. Ona, Bilgelere bakmamaya özen gösterdi. “Lanfear beni Egwene’den bir an daha kısa tuttu. Aramızdaki fark için yeterli oldu. Sana karşı *toh*’um var, Rand al’Thor, Birkaç saniye daha dayanabileceğimizi sanmıyordum. Kadın çok güçlüydü.” Gözleri yanan arabaya kaydı. Vahşi alevler, camsı bacasının içinde bir kömür yığınına çevirmişti bile onu; artık kızıltaş *ter’angreal* hiç görünmüyordu. “Olan her şeyi göremedim.”

“İkisi...” Rand boğazını temizledi. “İkisi de gitti. Lanfear öldü. Moiraine de.” Egwene ağlamaya başladı, Aviendha’nın kucağında hıçkırıklarla sarsılıyordu. Aviendha da ağlamaya başlayacakmış gibi başını onun omzuna koydu.

“Sen aptalın tekisin, Rand al’Thor,” dedi Amys doğrularak. Eşarp ve beyaz saçların altındaki o şaşırtıcı ölçüde genç yüz, taş kadar sertti. “Bu ve daha pek çok konuda, aptalın tekisin.”

Rand, kadının gözlerindeki suçlamaya sırtını döndü. Moiraine ölmüştü. O kendini Terkedilmişlerden birini öldürmeye ikna edemediği için ölmüştü. Ağlamak mı, çılgınca gülmek mi istediğini bilmiyordu; ikisinden birini yapacak olsa, bir daha durabileceğini sanmıyordu.

Kubbeyi yarattığında boşalmakta olan rıhtım yine dolmuştu, ama biraz önce puslu gri duvarın durduğu yerden yakına pek az kişi geliyordu. Bilgeler, beyaz cüppeli *gai’shain*’lar ve *cadin’sor* giymiş erkekler eşliğinde çevrede dolaşarak yananlara yardım ediyor, ölenlere teselli veriyordu. İnlemeler ve feryatlar Rand’ın içini parçalıyordu. Yeterince hızlı davranamamıştı. Moiraine ölmüştü; en kötü yaralılar için bile Şifa yoktu. Çünkü o... *Yapamadım. Işık bana yardım etsin, yapamadım!*

Daha fazla Aiel durmuş, onu izliyordu, bazıları peçelerini ancak şimdi indirmeye başlamıştı; Rand hâlâ hiç Kız göremiyordu. Yalnızca Aieller yoktu. Siyah bir iğdiş at üzerindeki, başı açık Dobraine gözlerini Rand’dan

ayıramıyordu. Biraz ötede Talmanes, Nalesean ve Daerid atları üzerinde oturmuş, Rand kadar Mat'i de dikkatle izlemekteydiler. İnsanlar büyük şehir duvarının üzerine dizilmişti, arkalarında yükselen güneş üstlerine gölgeler düşürüyordu; perde duvarlarının üzerinde daha fazla insan vardı. O gölgeli şekillerden ikisi onun baktığını görünce döndü, yirmi adım mesafede birbirlerini gördüler ve irkilir göründüler. Meilan ile Maringil olduklarına iddiaya girebilirdi.

Lan sıradaki son arabanın arkasında bıraktıkları atların yanındaydı, Aldieb'in beyaz burnunu okşuyordu. Moiraine'in kısrağı.

Rand yanına gitti. "Üzgünüm, Lan. Daha hızlı davranabilseydim ben..." Derin derin nefes aldı. *Birini öldüremedim, bu yüzden diğerini öldürdüm. Işık yakıp kör etsin beni!* O anda edecek olsa, hiç umurunda olmazdı.

"Çark dokuyor." Lan Mandarb'a gitti, siyah aygırın kolanını kontrol etmekle meşgul oldu. "O bir askerdi, kendi tarzında, benim kadar asker. Son yirmi sene içinde bu iki yüz kez olabilirdi. Bunu biliyordu, ben de biliyordum. Ölmek için güzel bir gündü." Sesi her zamanki kadar sertti, ama o soğuk, mavi gözler kızarmıştı.

"Yine de üzgünüm. Ben..." Adam olmalıydılarla teselli olmayacaktı ve olmayacaklar Rand'ın ruhunu paralıyordu. "Umarım hâlâ dostum olabilirsin. Lan, şeyden sonra... Önerilerine değer veriyorum... verdiğin kılıç eğitimine de... ve gelecek günlerde ikisine de ihtiyacım olacak."

"Dostunum, Rand. Ama kalamam." Lan eyerine atladı, "Moiraine bana yüzlerce senedir yapılmamış bir şey yaptı, Aes Sedailerin, bir adamın isteyip istememesine aldırmadan bağ kurduğu zamanlardan bu yana yapılmamış bir şey. Bağımı, o öldüğünde bir başkasına geçecek şekilde değiştirdi. Şimdi o diğerini bulmalı, onun Muhafızlarından biri olmalıyım. Şimdiden öyleyim. Onu batıda bir yerde, solgun bir şekilde hissedebiliyorum ve o da beni hissediyor. Gitmeliyim, Rand. Moiraine'in yaptığı şeyin bir parçası. Onun intikamını almaya çalışarak ölmeme izin vermeyeceğini söylemişti." Mandarb'ı yerinde tutar, mahmuzları bastırarak kendini yerinde tutarmış gibi dizginleri sıkı sıkı kavradı. "Nynaeve'i bir daha görürsen söyle ona..." Bir an o taştan yüz acı içinde buruştu; bir an, sonra yine granite dönmüştü. Kendi kendine mırıldandı, ama Rand yine de işitti. "Temiz bir yara daha çabuk iyileşir ve daha az acı verir." Yüksek sesle şunu söyledi. "Ona de ki, başka birini buldum. Bazen Yeşil Aes Sedailer Muhafızlarına, başka kadınların kocalarına olduğu kadar yakın olurlar. Her

açıdan. Ona, bir Yeşil Aes Sedai'nin kılıcı ve âşığı olmaya gittiğimi söyle. Böyle şeyler olur. Onu görmeyeli çok oldu."

"Ne dersen ona söyleyeceğim, Lan, ama bana inanacağından emin değilim."

Lan eyerden eğilip Rand'ın omzunu kuvvetle kavradı. Rand, adama yarı evcil kurt dediğini hatırlıyordu, ama o gözler, bir kurdun kucak köpeği gibi görünmesine sebep olurdu. "Pek çok açıdan birbirimize benziyoruz; sen ve ben. İçimizde bir karanlık var. Karanlık, acı, ölüm. Bizden yayılıyorlar. Bir kadına âşık olursan Rand, onu terk et ve bırak başkasını bulsun. Ona verebileceğin en iyi armağan bu olur." Doğrularak tek elini kaldırdı. "Barış kılıcınla olsun. *Tai'shar* Manetheren." Kadim selam. Manetheren'in gerçek kanı.

Rand elini kaldırdı. "*Tai'shar* Malkier."

Lan Mandarb'ı mahmuzladı ve aygır öne atıldı. Son Malkierliyi her nereye gidecekse, ta oraya kadar dörtnala götürecekmiş gibi, yolundaki Aielleri ve başka herkesi dağıttı.

"Annenin kolları sana yuvanda kucak açsın, Lan," diye mırıldandı Rand. Sonra ürperdi. Bu Shienar'da ve Sınırboyları'nın başka yerlerinde, cenazede söylenirdi.

Aieller ve duvarların üzerindekiler hâlâ onu izliyordu. Bir güvercin oraya uçar uçmaz Kule bugünü ya da bir versiyonunu öğrenecekti. Rahvin bir şekilde izliyorsa –tek gereken şehirde bir kuzgun, ırmak kıyısında bir fareydi–, bugün kesinlikle hiçbir şey beklemeyecekti. Elaida onun zayıfladığını, belki uysallaştığını düşünebilirdi ve Rahvin...

Ne yaptığını fark ederek irkildi. *Kes şunu! En azından bir dakikalığına, kes ve yas tut!* Üzerinde onca göz istemiyordu. Aieller Mandarb'ın önünden çekildikleri gibi çekildiler önünden.

Rıhtım şefinin arduvaz damlı kulübesi, duvarlarına kayıt defterleri, parşömen ruloları ve kâğıtlarla dolu raflar dizilmiş, vergi mühürleri ve gümrük pulları ile kaplanmış kaba bir masanın üzerindeki iki lamba ile aydınlanan penceresiz tek bir oda idi. Rand gözlerden kurtulmak için kapıyı arkasından çarparak kapattı.

Moiraine ölmüş, Egwene yaralanmış ve Lan gitmiş. Lanfear için ödenecek yüksek bir bedel.

"Yas tut, kavrulası!" diye hırladı. "Bu kadarını hak ediyordu! Hiç mi duygu kalmadı sende?" Ama daha çok, sersemlemiş hissediyordu. Bedeni acıyordu, ama altında ölüm vardı.

Sırtını kamburlaştırarak ellerini ceplerine soktu ve Moiraine’in mektuplarını hissetti. Yavaşça çekip çıkardı onları. Üzerinde düşünülecek bazı şeyler, demişti. Thom’unkini geri tıktı, diğerinin mührünü kırdı. Sayfalar Moiraine’in zarif el yazısı ile kaplanmıştı.

> *Bu sözler, sen sayfaları bıraktıktan birkaç dakika sonra solacak... sana ayarlı bir koruma büyüsü... bu yüzden dikkatli ol. Bunu okuyor olman, rıhtımdaki olayların umduğum gibi gittiği anlamına geliyor...*

Rand bakakaldı, sonra çabucak okudu.

> *Rhuidean’a gittiğim ilk günden bu yana Morgase’e ilişkin haberin Cairhien’e geleceğini biliyordum... nasıl bildiğimi düşünmene gerek yok; bazı sırlar başkalarına ait ve onlara ihanet edemem. Ne olacağını bilmiyordum... duyduklarımız doğruysa, Işık ruhuna merhamet etsin; inatçı ve dikkafalı bir kadındı, zaman zaman bir aslanın mizacına sahip olurdu, ama bütün bunlara rağmen iyi ve nazik bir kraliçe idi... ama her seferinde, o haber ertesi gün rıhtımlara gitmene sebep oluyordu. Rıhtımlarda üç olasılık mevcuttu, ama eğer bunu okuyorsan, ben gittim, Lanfear da öyle...*

Rand’ın sayfayı tutan elleri gerildi. Biliyordu. Biliyordu, ama yine de onu buraya getirmişti. Telaşla buruşan kâğıdı düzeltti.

> *Diğer iki yol çok daha kötüydü. Birinde Lanfear seni öldürüyordu. Diğerinde seni alıp götürüyordu ve seni bir daha gördüğümüzde kendine Lews Therin Telamon diyordun ve Lanfear’ın sadık âşığıydın.*
>
> *Umarım Egwene ile Aviendha zarar görmeden kurtulmuştur. Görüyorsun, bundan sonra dünyada ne olacağını bilmiyorum, belki seni ilgilendirmeyen küçük bir konu dışında.*
>
> *Lan’e neden söylemediysem, sana da söyleyemezdim. Seçenekleri görmeme rağmen, senin hangisini seçeceğinden emin olamıyordum. Anlaşılan İki Nehir erkekleri efsanevi Manetheren özelliklerini, Sınırboyları erkekleri ile paylaştıkları özellikleri hâlâ içlerinde taşıyorlar. Sınırtopraklıların, bir kadına zarar gelmesini engellemek için hançer yarasını kabul edecekleri ve adil bir karşılık olarak görecekleri*

söylenir. Bir şekilde kaderken kaçınabileceğine inanarak, benim hayatımı kendi hayatından daha değerli sayman riskine giremezdim. Korkarım risk değil, bugünün de kanıtladığı gibi, aptalca bir kesinlik olurdu.

“Benim seçimim, Moiraine,” diye mırıldandı. “Bu benim seçimimdi.”

Son birkaç nokta.

Lan çoktan gitmediyse, ona yaptığım şeyi, onun iyiliğini düşünerek yaptığımı söyle. Bir gün anlayacak ve umarım, beni kutsayacak.

Artık Aes Sedai olan hiçbir kadına tamamen güvenme. Yalnızca Kara Ajah’tan bahsetmiyorum, ama onlara karşı her zaman dikkatli olmalısın. Alviarin’e karşı olacağın kadar, Verin’e karşı da dikkatli ol. Üç bin sene boyunca dünyayı kendi şarkımıza göre dans ettirdik. Senin şarkına göre dans etmeyi öğrenirken anladığım gibi, bu kırılması zor bir alışkanlık oldu. Sen serbestçe dans etmelisin ve Aes Sedai kardeşlerimin en iyi niyetlisi bile, bir zamanlar benim yaptığım gibi, adımlarına rehberlik etmeye çalışabilir.

Lütfen bir daha karşılaştığınızda, Thom Merrilin’in mektubunu ver. Onun iç huzuru için, bir zamanlar ona bahsettiğim küçük bir konunun açıklığa kavuşması gerekiyor.

Son olarak, Jasin Natael Efendi’ye karşı çok dikkat et. Tamamen onaylayamıyorum, ama anlıyorum. Belki de tek yol buydu. Ama ona karşı dikkatli ol. O, her zaman olduğu, aynı adam. Bunu daima hatırla.

Işık seni aydınlatsın ve korusun. Başarılı olacaksın.

Yalnızca “Moiraine” diye imzalanmıştı. Ev ismini hemen hemen hiç kullanmamıştı.

Rand, sondan ikinci paragrafı, daha dikkatle okudu. Bir şekilde kadın Asmodean’ın kim olduğunu biliyordu. Öyle olmalıydı. Terkedilmişlerden birinin burnunun dibinde olduğunu biliyordu ve gözünü bile kırpmamıştı. Rand doğru okumuşsa, neden olduğunu da biliyordu. Bıraktığında silinecek bir mektupta, ne demek istediğini açık açık söyleyeceğini sanırdınız. Yalnızca Asmodean konusunda değil. Rhuidean’da öğrendiklerini nasıl öğrendiği konusunda... Tahmininde yanılmıyorsa. Bilgelerle ilgili bir şey olmalıydı ve mektup da onlar kadar ağzı sıkıydı... Aes Sedailer hakkında...

Verin'den bahsetmesinin özel bir sebebi var mıydı? Peki neden Elaida yerine Alviarin? Hatta Thom ve Lan hakkında bile açık konuşmuyordu. Bir sebepten, kadının Lan için bir mektup bıraktığını düşünmüyordu; temiz yaralara inanan tek kişi Muhafız değildi. Neredeyse Thom'un mektubunu çıkarıp açacaktı, ama kadın o mektuba da koruyucu büyüler yapmış olabilirdi. Aes Sedai ve Cairhienli biri olarak, sonuna kadar gizeme ve yönlendirmeye sarınmıştı. Sonuna kadar.

Kadının sır saklaması hakkında gevezelenip dururken kaçınmaya çalıştığı buydu işte. Moiraine ne olacağını biliyordu ve bir Aiel kadar cesurca gelmişti. Ölümün beklediğini bilerek gelmişti. Rand Lanfear'ı öldüremediği için ölmüştü. Bir kadını öldüremediği için, bir başkası ölmüştü. Gözleri son sözlere takıldı.

...Başarılı olacaksın.

Soğuk ustura gibi kesiyorlardı.

"Neden burada yalnız başına ağlıyorsun, Rand al'Thor? Bazı ıslaktopraklıların, ağlarken görülmenin utanç verici olduğunu düşündüğünü duydum."

Rand dik dik kapıda duran Sulin'e baktı. Kadın sırtındaki çantası içinde yayı, belinde sadağı, yuvarlak, kösele kalkanı, elinde üç mızrağı ile tamamen hazırdı. "Ben hiç de..." Yanaklarında ıslaklık vardı. Yanaklarını sildi. "Burası sıcak. Terletiyor... Ne istiyorsun? Hepinizin beni terk etmeye ve Üç Kat Topraklar'a gitmeye karar verdiğinizi sanıyordum."

"Seni terk eden biz değiliz, Rand al'Thor." Kapıyı arkasından kapatarak yere oturdu ve kalkanı ile mızraklarını yere koydu. "Sen bizi terk ettin." Bir harekette elinde kalan son mızrağa ayağını dayadı ve ikiye kırdı.

"Ne yapıyorsun?" Kadın parçaları kenara attı ve bir tane daha aldı. "Ne yapıyorsun dedim!" Beyaz saçlı Kız'ın yüzü Lan'i bile tereddüde düşürürdü, ama Rand eğildi ve kadının ellerindeki mızrağı yakaladı; yumuşak tabanlı çizme hızla elinin boğumlarına indi. Hem de hafifçe değil.

"Hepimize etek giydirip koca bulacak ve ocak mı baktıracaksın? Yoksa ateşinin yanında uzanıp, bir parça et verdiğinde elini yalamamızı mı bekleyeceksin?" Kadının kasları gerildi ve mızrak kırılarak Rand'ın avucunu çizdi.

Rand küfrederek boş kalan elini çekti ve kan damlalarını silkeledi. "Hiç de öyle bir şey yapmayı düşünmedim. Anladığınızı sanıyordum." Kadın son mızrağı aldı, ayağını dayadı ve Rand Hava yönlendirerek kadını olduğu yerde tuttu. Kadın konuşmadan ona baktı. "Yak beni, hiçbir şey

söylemediniz! Bu yüzden Couladin'e karşı verdiğimiz savaşta Kızları savaşa sokmadım. O gün herkes savaşmadı. Ve sen de tek kelime etmedin."

Sulin'in gözleri inanmazlık içinde iri iri açıldı. "*Sen bizi* mızrak dansına sokmadın, öyle mi? *Biz seni* dansın dışında tuttuk. Mızrakla yeni evlenmiş bir genç kız gibiydin, sırtına saplanacak mızrağa aldırmadan koşa koşa Couladin'i öldürmeye gitmeye hazırdın. Sen *Car'a'carn*'sın. Boş yere kendini tehlikeye atmana gerek yok." Sesi ifadesizleşti. "Şimdi Terkedilmişlerle savaşmaya gidiyorsun. Sır iyi korundu, ama diğer toplulukları yönetenlerden yeterince duydum."

"Ve beni bu savaştan da uzak tutmak istiyorsun, öyle mi?" dedi Rand sessizce.

"Aptallaşma, Rand al'Thor. Couladin'le herkes mızrak dansı yapabilirdi; senin için tehlike oluşturan, bir çocuk gibi düşünmendi. Senin dışında hiçbirimiz Gölgeruhlularla yüzleşemez."

"O zaman neden?.." Sustu; yanıtı zaten biliyordu. Couladin'e karşı verdikleri o kanlı savaştan sonra, kendini Kızların aldırmayacağına inandırmıştı. İnanmak istemişti.

"Seninle gidecek olanlar seçildi." Sözcükler fırlatılmış taşlar gibi geldi. "Her topluluktan adamlar. Erkekler. Hiç Kız yok, Rand al'Thor. Onurunu *Far Dareis Mai* taşıyor ve sen bizimkini elimizden alıyorsun."

Rand söyleyecek söz arayarak derin bir nefes aldı. "Ben... kadınların öldüğünü görmekten hoşlanmıyorum. Bundan nefret ediyorum, Sulin. İçimi ekşitiyor. Hayatım buna bağlı olsa bile, bir kadını öldüremem." Moiraine'in mektubunun sayfaları elinde hışırdadı. O Lanfear'ı öldüremediği için ölmüştü. Yalnızca kendi hayatı söz konusu olmuyordu. "Sulin, içinizden birinin öldüğünü görmektense, Rahvin'le yüzleşmeye tek başıma giderim."

"Aptalca bir şey. Herkes sırtını kollayacak bir başkasına ihtiyaç duyar. Bu Rahvin için de geçerli. Gök Gürültüsünde Yürüyenlerden Roidan ve Taş Köpeklerden Turol bile sırtlarını kolluyorlardı." Kollarını saran aynı akışlarla tutulmuş, mızrağa dayadığı ayağına baktı. "Beni bırak, konuşalım."

Rand bir an duraksadıktan sonra örgüyü çözdü. Gerekirse yine kavramaya hazırdı, ama kadın yalnızca bağdaş kurup oturdu ve mızrağı avuçlarında hoplatmaya başladı. "Bazen senin kanca yetiştirilmediğini unutuyorum, Rand al'Thor. Beni dinle. Ben neysem oyum. Ben *buyum*." Mızrağı kaldırdı.

"Sulin..."

“Dinle, Rand al’Thor. *Ben* mızrağım. Mızrakla arama bir aşk girdiği zaman, ben mızrağı seçiyorum. Bazıları diğerini seçiyor. Bazıları mızrakla koştuklarının yettiğine, bir koca, bir çocuk istediklerine karar veriyor. Ben hiç başka bir şey istemedim. Hiçbir şef beni dansın en sıcak olduğu yere göndermekte tereddüt etmedi. Orada ölseydim, birincil-kardeşlerim yasımı tutardı, ama birincil erkek kardeşlerimiz öldüğünde tutacaklarından bir tırnak fazla değil. Uykumda yüreğime hançer saplayacak bir ağaçkatili bana senden daha fazla şeref verirdi. Şimdi anlıyor musun?”

“Anlıyorum, ama...” Anlıyordu. Kadın onun kendisini olduğu şeyden başka bir şey yapmasını istemiyordu. Tek gereken, onun ölümüne tanıklık etmeye razı olmaktı. “Son mızrağı kırsaydın ne olacaktı?”

“Bu yaşamda şeref yoksa, belki bir başkasında olur.” Yalnızca bir başka açıklamaymış gibi söylemişti. Rand’ın kavraması biraz zaman aldı. Tek gereken, onun ölümüne tanıklık etmeye razı olmaktı.

“Bana seçenek bırakmıyorsun, değil mi?” Moiraine’den daha fazla değil.

“Her zaman seçenek vardır, Rand al’Thor. Senin bir seçeneğin var, benim bir seçeneğim var. *Ji’e’toh* başkasına izin vermiyor.”

Rand kadına hırlamak, *ji’e’toh*’a ve onu izleyen herkese lanet etmek istedi. “Kızlarını seç, Sulin. Kaç tane alabileceğimi bilmiyorum, ama *Far Dareis Mai* tüm diğer topluluklar kadar temsilci gönderecek.”

Kadının ve ani gülümsemesinin yanından uzun adımlarla geçti. Rahatlamayla değil. Keyifle. Ölmek için bir şansa sahip olacağı için keyifle. Rand onu *saidin*’e sarmalı, Caemlyn’den döndüğü zaman bir şekilde icabına bakmak üzere bırakmalıydı. Kapıyı hızla açtı, rıhtıma yürüdü... ve durdu.

Enaila önderliğindeki Kızlar, her biri üçer mızrak taşıyarak, rıhtım şefinin kapısında bekliyordu. Oluşturdukları sıranın sonu şehrin en yakın kapısında kayboluyordu. Rıhtım tarafındaki Aiellerden bazıları merakla onları süzüyordu, ama *Far Dareis Mai* ile *Car’a’carn* arasında bir şey olduğu açıktı ve diğer toplulukları ilgilendirmezdi. Amys ve eskiden Kızlardan olan başka üç dört Bilge daha dikkatle izliyordu. Aiel olmayanlardan çoğu gitmiş, endişe içinde devrilmiş tahıl arabalarını düzelten ve başka yerlere bakmaya çalışan birkaç kişi kalmıştı. Enaila Rand’a doğru adım attı, sonra durdu ve Sulin çıkarken gülümsedi. Rahatlamayla değil. Keyifle. Keyif gülümsemeleri Kız sıralarında yayıldı.

Bilgelerde de ve Amys, aptalca bir davranışa son verildiğini görmüş gibi, sertçe başını salladı.

“Acılarına son vermek için teker teker içeri girip seni öpeceklerini sandım,” dedi Mat.

Rand ona kaşlarını çattı. Mat orada mızrağına dayanarak durmuş, sırıtıyordu. Geniş siperlikli şapkasını arkaya itmişti. “Nasıl bu kadar neşeli olabiliyorsun?” Havada hâlâ kavrulmuş et kokusu ve Bilgelerin ilgilendiği yanmış erkek ve kadınların inlemeleri asılıydı.

“Çünkü hayattayım,” diye hırladı Mat. “Ne yapmamı isterdin, ağlamamı mı?” Rahatsızca omuzlarını silkti. “Amys, Egwene’in birkaç gün içinde iyi olacağını söylüyor.” O zaman çevresine bakındı, ama gördüklerini görmek istemiyor gibiydi. “Yak beni, bu işi yapacaksak yapalım. *Dovie’andi se tovya sagain.*”

“Ne?”

“Zarları atma zamanı, dedim. Sulin kulaklarını sağır mı etti?”

“Zarları atma zamanı,” diye onayladı Rand. Camsı Hava bacası içinde alevler ölmüştü, ama alevler hâlâ *ter’angreal*’i yalarmış gibi, beyaz dumanlar yükseliyordu. *Moiraine.* Yapması gereken... Olan olmuştu. Kızlar Sulin’in çevresine doluşmuşlardı, rıhtıma ne kadar sığabiliyorsa. Olan olmuştu ve bununla yaşamayı öğrenmesi gerekiyordu. Ölüm, bununla yaşamaktan daha kolay olurdu. “Yapalım şu işi.”

54
Caemlyn'e

Rand, Sulin önderliğinde beş yüz Kız ile birlikte Kraliyet Sarayı'na döndü. Bael ön kapıların arkasındaki büyük avluda Gök Gürültüsünde Yürüyenler, Kara Gözler, Su Arayıcılar ve başka her topluluktan adamlarla bekliyordu. Sayıları avluyu dolduruyor, sarayın her kapısından, hatta en küçük hizmetkâr geçidinden saraya taşıyordu. Bazıları alçak pencerelerden izliyor, dışarı çıkma sıralarını bekliyorlardı. Avluyu çevreleyen taş balkonlar boştu. Tüm avluda Aiel olmayan tek bir adam bekliyordu; Aieller toplandığında Tearlılar ve Cairhienliler, özellikle de Cairhienliler uzak dururdu. İstisna olan adam, saraya giden geniş, gri basamaklarda, Bael'in arkasında duruyordu. Kızıl sancağı direğinden gevşekçe sarkan Pevin; Aiellerle çevrili olmasına rağmen adamın yüzünde, başka zamanlarda olduğundan farklı bir ifade yoktu.

Rand'ın eyerinin arkasında oturan Aviendha ona sıkı sıkı tutunuyor, göğüsleri delikanlının sırtına yaslanıyordu. Bu durum, Rand attan inene kadar sürdü. Rıhtımlarda, kızla bazı Bilgeler arasında, Rand'ın duyması için düşünülmemiş bazı konuşmalar geçmişti.

"Işık'la git," dedi Amys, Aviendha'nın yüzüne dokunarak. "Ve onu yakından koru. Ona ne kadar çok şeyin bağlı olduğunu unutma."

"İkinize de çok şey bağlı," dedi Bair Aviendha'ya. Hemen hemen aynı anda Melaine sinirle konuştu: "Şimdiye dek başarmış olsaydın çok daha kolay olurdu."

Sorilea hıhladı. "Benim zamanımda Kızlar bile erkekleri nasıl idare edeceklerini bilirlerdi."

"Bildiğinizden daha başarılı oldu," dedi Amys onlara. Aviendha başını iki yana salladı; diğer kadını susturmak için elini kaldırırken, gül ve dikenli

bilezik üst kolundan aşağı kaydı, ama Amys kızın yarım yamalak itirazlarının üzerinden devam etti. "Onun bize söylemesi için bekledim, ama madem söylemiyor..." O sırada Rand'ın üç metre ötede, elinde Jeade'en'in dizginleri ile durduğunu gördü ve birden sustu. Aviendha dönüp Amys'in neye baktığına baktı; Rand'ı gördüğünde yüzü kıpkırmızı kesildi, sonra öyle anilikle soldu ki, güneşle esmerleşmiş yanakları bile solgun göründü. Dört Bilge gözlerini düz, okunmaz ifadelerle Rand'a diktiler.

Asmodean ve Mat atlarını çekerek arkasından yaklaştılar. "Kadınlar bu bakışı beşikte mi öğreniyor?" diye mırıldandı Mat. "Anneleri mi öğretiyor onlara? Burada biraz daha kalacak olursa yüce Car'a'carn*'ın kulakları kavrulacak.*"

Rand başını iki yana sallayarak, aşağı kaymak için bacağını atın üzerinden aşırmış olan Aviendha'ya uzandı ve kızı benekli atın sırtından kaldırdı. Bir an onu belinden tutarak berrak, mavi yeşil gözlerine baktı. Kız bakışlarını kaçırmadı ve yüz ifadesi hiç değişmedi, ama elleri delikanlının önkollarını hafifçe sıktı. Nasıl bir başarı elde etmesi gerekiyordu? Rand onun Bilgeler adına casusluk etmekle görevlendirilmiş olduğunu sanıyordu, ama kız Rand'ın Bilgelerden sakladığı herhangi bir konuda soru sormamışsa, bunun sebebi Rand onlardan sır sakladığı için duyduğu açık öfke idi. Asla sinsice davranmamış, asla ağzından bir şey koparmaya çalışmamıştı. Belki sopayla girişmişti, ama asla ağzından bir şey koparmaya çalışmamıştı. Rand onun Colavaere'in genç kadınlarından biri gibi olması olasılığını düşünmüştü, ama yalnızca bu düşüncenin kafasından geçmesi için gereken kısa süre boyunca. Aviendha asla bu şekilde kullanılmasına izin vermezdi. Dahası, izin vermişse bile, tadına bir kez baktırmak ve ondan sonra bir öpücüğü bile esirgemek, delikanlının onu dünyanın diğer yarısına kadar kovalamasını sağlamak değildi bunu yapmanın yolu. Kız, onun önünde soyunmak konusunda kayıtsız davranıyorsa, Aiel âdetleri farklıydı. Rand'ın rahatsızlığı onu tatmin ediyorsa, büyük olasılıkla harika bir espri olduğunu düşündüğü içindi. O zaman, hangi konuda başarılı olduğu düşünülüyordu? Çepeçevre entrikalar. Herkes entrika mı çeviriyordu? Kadınların gözlerinde kendi yüzünü görebiliyordu. Kıza o gümüş kolyeyi kim vermişti?

"Koklaşmayı her erkek kadar severim," dedi Mat, "ama sizce çok fazla seyirci yok mu?"

Rand, Aviendha'nın belini bıraktı, ama kızdan daha çabuk değil. Kız başını eğdi, ata binmenin üstünü başını ne kadar dağıttığı hakkında

mırıldanarak eteğiyle uğraşmaya başladı, ama Rand onun yanaklarının kızardığını görmeden önce değil. Eh, onu utandırmak istememişti.

Kaşlarını çatıp, avluda göz gezdirerek, “Kaç kişi alabileceğimi bilmediğimi söylemiştim, Bael,” dedi. Kızlar kapılardan arkaya, rampaya kadar yayıldığından, avluda kıpırdayacak yer yoktu. Her topluluktan beş yüz kişi demek, altı bin Aiel demekti; içerideki koridorlar tıka basa dolu olmalıydı.

Uzun boylu Aiel şefi omuzlarını silkti. Oradaki başka her Aiel gibi onun *shoufa*’sı da başına sarılmıştı ve peçesini kaldırmaya hazırdı. Adam başına kırmızı bant takmamıştı, ama kalanların en az yarısının alnında birer siyah beyaz disk var gibiydi. “Seni takip edebilen her mızrak edecek. İki Aes Sedai yakında gelir mi?”

“Hayır.” Aviendha’nın, onun dokunmasına bir daha izin vermeme vaadini yerine getirmesi iyiydi. Lanfear hangisinin Aviendha olduğunu bilmediği için onu ve Egwene’i öldürmeye çalışmıştı. Kadere nasıl öğrenmişti de ona anlatmıştı? Fark etmez. Lan haklıydı. Ona çok fazla yaklaşan kadınlar acı ya da ölüm buluyordu. “Gelmeyecekler.”

“Irmağın orada... sorun... hikâyeleri duyuldu.”

“Büyük bir zafer, Bael,” dedi Rand bitkinlik içinde. “Ve çok onur kazanıldı.” *Ama ben kazanmadım.* Pevin Bael’in yanından geçip geldi ve omzunda Rand’ın sancağı ile arkasında durdu. Dar, yaralı yüzü tamamen boştu. “Tüm saray biliyor mu?” diye sordu Rand.

“Ben duydum,” dedi Pevin. Çenesi daha fazla söz bulmak için oynadı. Rand onun yamalı, köylü ceketi yerine iyi, kırmızı yünden bir başkasını bulmuştu ve adam üzerine göğsünün iki yanında tırmanan Ejder şekilleri işletmişti. “Sizin gidiyor olduğunuzu. Bir yere.” Hikâyesinin tamamı bu kadardı.

Rand başını salladı. Sarayda söylentiler, gölgedeki mantarlar gibi büyüyordu. Ama Rahvin öğrenmediği sürece önemi yoktu. Kiremit çatıları ve kulelerin tepelerini taradı. Kuzgun yok. Adamların onları öldürdüğünü duymuş olmasına rağmen, bir süredir hiç kuzgun görmemişti. Belki de artık ondan kaçınıyorlardı. “Hazır bekleyin.” Boşluk’ta, duygusuzlukta yüzerek *saidin*’i kavradı.

Basamakların dibinde kapı açıldı, ilk önce parlak bir çizgi belirdi, sonra çizgi *döndü,* dört adım genişliğinde bir delikten karanlığa açıldı. Aiellerden tek bir mırıltı gelmedi. Arkasındakiler isli camdan görür gibi görüyor olmalıydı onu, havada puslu bir pırıltı gibi, ama o taraftan, saray

duvarlarından birine girmeye çalışmaktan farkı olmazdı. Yandan, en yakındakiler kapıyı uzun, gergin bir saç teli gibi görebilirlerdi.

Rand ancak dört adım yapabiliyordu. Tek başına bir adamın yapabileceklerinin bir sınırı olduğunu söylüyordu Asmodean; hep sınırlar var gibiydi. İçinize çektiğiniz saidin miktarı önemli değildi. Aslında Tek Güç'ün kapılarla pek ilgisi yoktu; yalnızca yapılışında işe yarıyordu. Ötede, başka bir şey vardı. Bir düşün düşü, demişti Asmodean.

Avludan alınmış gibi görünen döşeme taşının üzerine adım attı, ama burada gri kare mutlak karanlığın ortasında duruyordu ve her yönde hiçlik uzandığı hissi vardı. Hiçlik, sonsuza kadar. Gece gibi değildi. Rand kendini ve taşı mükemmel bir biçimde görebiliyordu. Ama başka her şey, başka her yer karanlıktı.

Platformu ne kadar genişletebileceğini görmenin zamanı gelmişti. Düşünce ile, tüm taşlar aynı anda belirdi ve avluyu santimi santimine kopya etti. Rand daha da geniş olduklarını hayal etti. Aynı hızla, gri taşlar göz görebildiğince uzandı. Rand irkilerek, çizmelerinin ayaklarının altında taşa batmaya başladığını fark etti; taş farklı görünmüyordu, ama çamur gibi yavaşça batıyor, çizmelerinin üzerine sızıyordu. Telaşla her şeyi dışarıdaki avlu boyutuna geri getirdi... bu kadarı katı kalmıştı... sonra taş sıralarını teker teker artırmaya başladı. Platformu ilk denediğinden çok da geniş yapamadığını görmesi fazla zaman almadı. Taş hâlâ iyi görünüyordu, ayaklarının altında batmıyordu, ama eklediği ikinci sıra... maddesel değilmiş gibi gelmişti, sanki yanlış bir adımda çatlayacak ince bir kabuk gibi. Bu şey ancak bu kadar geniş yapılabildiğinden olabilir miydi? *Kendi sınırlarımızı kendimiz koyarız.* Düşünce, şaşırtıcı bir şekilde bir yerlerden kayıp gelmişti. *Ve onları hakkımız olduğundan daha uzağa koyarız.*

Rand ürperdiğini hissetti. Boşluk'ta, başka birinin ürperdiğini hissetmek gibiydi. Lews Therin'in hâlâ içinde olduğunu hatırlaması iyi olacaktı. Rahvin'le yüzleştiği sırada kendi hâkimiyeti için savaşa girişmemeye dikkat etmeliydi. Bu olmasa yapabileceği... Hayır. Rıhtımda olan olmuştu; kafasını karıştırmasına izin vermeyecekti.

Platformun en dışarıda kalan sıralarını yok etti ve döndü. Bael, ötedeki merdivenin dibinde, gün ışığına açılan dev, kare bir kapı gibi görünen şeyin arkasında bekliyordu. Yanındaki Pevin gördükleri karşısında Aiel şefinden daha fazla rahatsız olmuşa benzemiyordu, yani hiç rahatsız olmuşa benzemiyordu. Pevin sancağı, gözünü kırpmadan, Rand'ın gittiği her yere taşırdı, hatta Kıyamet Çukuru'na kadar. Mat şapkasını arkaya itip başını

kaşıdı, sonra yine öne çekti ve kafasının içindeki zarlar hakkında bir şeyler mırıldandı.

“Etkileyici,” dedi Asmodean sessizce. “Çok etkileyici.”

“Onu başka zaman pohpohla, arpçı,” dedi Aviendha.

Ama ayağını koyduğu yere değil, Rand’a bakarak, ilk adım atan o oldu. Onun yüzü dışında hiçbir şeye bakmadan yanına kadar geldi. Ama yanına vardığı zaman hızla döndü, şalını dirseklerine indirdi ve karanlığı inceledi. Bazen kadınlar Yaratıcı’nın yaptığı her şeyden daha tuhaf oluyorlardı.

Bael ve Pevin hemen arkasından geldiler; sonra Asmodean bir eli arp çantasının sapını göğsüne bastırarak, diğeri bembeyaz boğumlarla kılıcının kabzasını kavrayarak yaklaştı; Mat şişine şişine, ama biraz gönülsüzce ve kendi kendine tartışıyormuş gibi görünerek adım attı. Kadim Lisan’da homurdanıyordu. Sulin ardından gelen ilk kişi olma onurunu elde etti, ama kısa süre sonra kalabalık akın etti; yalnızca Mızrağın Kızları değil, *Tain Shari,* yani Gerçek Kanlar ve *Far Aldazar Din,* yani Kartalın Kardeşleri; Kızıl Kalkanlar ve Şafakta Koşanlar, Taş Köpekler, Hançer Eller, her topluluktan temsilciler taşların üzerini doldurdu.

Sayıları artarken Rand kapıdan uzağa ilerledi. Aslında nereye gittiğini görmesine gerek yoktu, ama o görmek istiyordu. Aslında, diğer uçta kalabilir ya da bir kenara çekilebilirdi; burada yön kararsızdı; hangi yönü seçerse seçsin, doğru düzgün yapabilirse Caemlyn’e gideceklerdi. Ve yanlış yaparsa, sonsuz karanlığa.

Bael, Sulin ve elbette Aviendha dışında, Aieller Rand, Mat, Asmodean ve Pevin’in çevresinde biraz boşluk bıraktılar. “Kenarlardan uzak durun,” dedi Rand. En yakındaki Aieller otuz santim gerilediler. *Shoufa* sarılı başların ötesini göremiyordu. “Doldu mu?” diye seslendi. Bu şey gitmek isteyenlerin yarısını taşıyor olabilirdi, ama daha fazlasını almazdı. “Doldu mu?”

“Evet,” dedi bir kadın sesi sonunda, gönülsüzce... Rand Lamelle gibi geldiğini düşündü... ama kapı tarafında hâlâ bir hareketlilik vardı. Aieller bir kişi için daha yer olduğundan emin olmalıydı.

“Yeter!” diye bağırdı Rand. “Daha fazlası gelmesin! Kapıdan uzaklaşın! Herkes uzak dursun!” Seanchan mızrağına olanların canlı ete de olmasını istemiyordu.

Bir duraklama, sonra, “Temiz.” Lamelle’di gerçekten. Rand son bakırına, Enaila ve Somara’nın da orada bir yerde olduğuna iddiaya girebilirdi.

Kapı yan döner gibi oldu, inceldi ve son bir ışık çakması ile kayboldu.

“Kan ve küller!” diye mırıldandı Mat, tiksinti içinde mızrağına dayanarak. “Bu lanet Yollar’dan da kötü!” Bu Asmodean’dan şaşkın bir bakış, Bael’den düşünceli bir bakış kazandı. Mat fark etmedi; dik dik karanlığa bakmakla fazla meşguldü.

Hareket hissi yoktu, Pevin’in taşıdığı sancağı dalgalandıracak esinti yoktu. Kıpırtısız duruyor da olabilirlerdi. Fakat Rand öyle olmadığını biliyordu; gittikleri yerin yaklaştığını hissediyordu sanki.

“Onun çok yakınında ortaya çıkarsan sezer.” Asmodean dudaklarını yaladı ve bakışlardan kaçındı. “En azından, ben öyle duydum.”

“Nereye gittiğimi biliyorum,” dedi Rand. Çok yakına değil. Ama çok uzağa da değil. Noktayı çok iyi hatırlıyordu.

Hareket yok. Sonsuz karanlık ve ortasında asılı onlar. Hareketsiz. Belki yarım saat geçti.

Aieller arasında hafif bir kıpırdanma oldu.

“Ne oldu?” diye sordu Rand.

Platformdan mırıltılar geldi. “Biri düştü,” dedi sonunda yakındaki iri bir adam. Rand onu tanıdı. Meciar. *Cor Darei* idi. Gece Mızrağı. Başında kırmızı bant vardı.

“Şeylerden biri değil, değil mi...” diye başladı Rand, sonra Sulin’in ifadesiz gözlerle bakmakta olduğunu gördü.

Dönüp karanlığa baktı, duygusuz Boşluk’a bir öfke bulaşmıştı. Demek Kızlardan biri düşerse onun için fark etmemesi gerekiyordu, öyle mi? Fark ediyordu. Sonsuz karanlıkta düşmek. Açlık, susuzluk ya da korkudan dolayı ölüm gelmeden önce delilik mi gelecekti? O düşüşte, bir Aiel bile sonunda yürek durdurmaya yetecek korku bulurdu. Rand öyle umuyordu; diğerinden daha acısız olurdu.

Yak beni, o kadar gurur duyduğum sertliğe ne oldu? Bir Kız ya da bir Taş Köpek, mızrak mızraktır. Fakat düşünmek öyle kılmıyordu. *Sert olacağım!* Kızların diledikleri yerde mızrak dansı yapmasına izin verecekti. Yapacaktı. Ve ölen her birinin adını öğrenmeye çalışacağını biliyordu; her isim ruhunda bir başka hançer yarası olacaktı. Sert olacağım. *Işık bana yardım etsin, öyle olacağım. Işık bana yardım etsin.*

Görünürde kıpırtısız, karanlıkta asılı duruyorlardı.

Platform durdu. Daha önce hareket ettiklerini bildiği gibi, bunu da nereden bildiğini bilmek zordu, ama biliyordu.

Yönlendirdi ve kapı, Cairhien'deki avluda açıldığı gibi açıldı. Güneşin açısı hemen hemen hiç değişmemişti, ama burada, sabahın ilk ışıkları taş döşeli bir yolda parlıyordu. Susuzluktan ölmüş otlar ve yabançiçekleri ile leke leke bir yamaç yükseliyor, iki boy ya da daha yüksek bir taş duvarda son buluyordu. Taşlar öyle kaba işlenmişti ki, neredeyse doğal görünüyordu. Duvarın üzerinden Andor Kraliyet Sarayı'nın altın kubbelerini, esinti ile dalgalanan Beyaz Aslan sancakları taşıyan birkaç beyaz kuleyi görebiliyordu. Duvarın diğer yanında, Elayne ile ilk karşılaştığı bahçe vardı.

Boşluk'un dışında suçlarcasına bakan mavi gözler, Tear'da çalınmış birkaç öpücüğün anısı, kızın yüreğini ve ruhunu Rand'ın ayaklarının dibine seren bir mektubun ve Egwene tarafından iletilen aşk itirafı mesajlarının anısı süzüldü. Aviendha'yı, kardan kulübede geçirdikleri o geceyi öğrense ne derdi? Buz gibi bir tavırla Rand'ı reddeden, bir kraliçenin bir domuz çobanını karanlığa mahkûm eden bir başka mektubun anısı. Fark etmezdi. Lan haklıydı. Ama Rand istiyordu ki... Neyi? Kimi? Mavi gözleri mi, yeşil gözleri mi, yoksa koyu kahverengi gözleri mi? Belki onu seven, belki bir türlü karar veremeyen Elayne'i mi? Dokunmasına izin vermediği şeylerle ona sataşan Aviendha'yı mı? Ona gülen, onun yün kafalı bir aptal olduğunu düşünen Min'i mi? Hepsi Boşluk'un sınırlarında çaktı. Rand görmezden gelmeye, bir başka mavi gözlü kadının anılarından kaynaklanan ıstırabı duymazdan gelmeye çalıştı. Uzun zaman önce, bir saray koridorunda ölü yatan bir kadın.

Aieller, Bael'in arkasından dışarı fırlar, peçelerini takar, sağa sola yayılırken orada beklemesi gerekti. Platformu koruyan kendi varlığıydı; o kapıdan dışarı adım atar atmaz kaybolacaktı. Aviendha Pevin kadar sakinlik içinde bekliyordu, ama zaman zaman başını uzatıp sokağın bir ya da diğer yönüne doğru kaşlarını çatıyordu. Asmodean kılıcına elliyordu ve solukları çok sıklaşmıştı; Rand, adamın o şeyi kullanmayı bilip bilmediğini merak etti. Mat, kötü anılar kafasına üşüşmüş gibi, duvara bakıyordu. O da bir kez bu yoldan saraya girmişti.

Son peçeli Aiel de yanından geçti ve Rand diğerlerinin çıkmasını işaret etti, sonra onları takip etti. Kapı kayboldu ve onu ihtiyatlı Kızlardan oluşan geniş bir halkanın ortasında bıraktı. Aieller kıvrımlı yolda koşuyorlardı... tepenin hatlarını takip ediyordu yol; İç Şehir'in tüm yolları arazinin kıvrımlarını takip ediyordu. Aieller alarm verebilecek herhangi birini bulup güvene almak için koşarak dönemeçlerde kayboldu. Daha fazlası yamaçtan

yukarı tırmanıyordu ve bazıları küçük el ve ayak dayanaklarını kullanarak duvara tırmanmaya başlamıştı bile.

Rand aniden bakakaldı. Solunda yol aşağı eğimleniyor ve kıvrılarak gözden kayboluyordu. Eğim, sabah güneşi altında yüz değişik renkte kıvılcımlanan kiremitlerle örtülü kulelerin ötesini, çatıların arkasındaki İç Şehir'in sayısız parkından birini görmesine izin veriyordu. Park, beyaz yürüyüş yolları ve anıtları ile, bu açıdan bakınca, bir aslan başına benziyordu. Sağında sokak biraz yükselip kıvrılıyordu. Külahlarla sona eren daha fazla kule ve muhtelif şekillere sahip kubbe çatıların üzerinde pırıldıyordu. Aieller sokağı doldurmuş, açılarak saraydan uzaklaşan yan sokaklara yayılmışlardı. Aieller, başka kimse yoktu. Sarayın bu kadar yakınında bile, güneş insanların dışarı çıkıp işlerinin peşinde koşturmaya başlamasını gerektirecek kadar yükselmişti.

Bir kâbus gibi, yukarıdaki duvar yarım düzine yerde dışarı devrildi. Aieller ve taşlar, hâlâ tırmanmakta olanların üzerine yıkıldı. Daha o sıçrayan, kayan taş parçaları sokağa ulaşmadan, açıklıklarda Trolloclar belirdi, kullandıkları ağaç kalınlığındaki koçbaşlarını bıraktılar ve tırpan kıvrımlı kılıçlarını savurmaya başladılar... kazıklı balta, dikenli mızrak kullanan daha fazlası belirdi. Omuzlarında ve dirseklerinde çiviler bulunan dev insan şekilleri. Havyan burunları, gagalar, boynuzlar, tüyler ile çarpılmış dev insan yüzleri yamaçtan aşağı atıldı. Myrddraaller, gece yarısı rengi yılanlar gibi ortalarındaydı. Sokak boyunca, uluyan Trolloclar ve sessiz Myrddraaller kapılardan döküldü, pencerelerden atladı. Bulutsuz gökyüzünden yıldırım düştü.

Rand, Ateş ve Hava'yı karşılamak için Ateş ve Hava ördü ve yıldırımın düşüşü ile yarışan bir kalkan ağır ağır yayıldı. Fazla yavaş. Bir şimşek kalkana tam tepesinde indi, kör edici bir parıltı ile parçalandı, ama diğerleri yere düştü ve çevresindeki hava onu yere yıkarken Rand'ın saçları diken diken oldu. O anda örgüyü kaybetti, neredeyse Boşluk'u da kaybediyordu, ama hâlâ kıvılcımlı ışıkla dolu gözleri ile göremediği, ama en azından hâlâ dövdüğünü hissettiği yıldırımlara karşı kalkanı yaydı. Yıldırımlar ona ulaşmaya çalışıyordu, fakat bu değişebilirdi. Cebindeki *angreal* aracılığı ile *saidin* çekerek kalkanı, İç Şehrin yarısını kapladığından emin olana kadar ördü, sonra bağladı. O ayağa kalkarken görme yetisi geri döndü. Başta gözleri sulanıyor, acıyordu. Hızlı hareket etmek zorundaydı. Rahvin burada olduğunu biliyordu. Onun...

Şaşırtıcı ölçüde az zaman geçmiş gibiydi. Rahvin kendi adamlarından ne kadarını öldürdüğüne aldırmamıştı. Yamaçtaki sersemlemiş Trolloclar ve Myrddraaller, Kızların ellerindeki mızraklar ile düşüyordu. Kızların çoğu da sallanarak hareket ediyordu. Bazı Kızlar, Rand'ın en yakınındakiler, fırlatıldıkları yerden doğruluyorlardı ve Pevin kırmızı sancağın direğine tutunarak, bacakları açık, ayakta duruyordu. Yaralı yüzü hâlâ taş kadar boştu. Daha fazla Trolloc yukarıdaki duvardaki boşluklardan aşağı kayıyordu ve her yönde sokaklar savaş gürültüsüyle doluydu, ama Rand'ı ilgilendirdiği kadarıyla, sanki başka bir ülkeydi.

İlk salvoda birden fazla şimşek vardı, ama hepsi ona yöneltilmemişti. Mat'in dumanlar tüten çizmeleri, Mat'in kendisinin sırtüstü yattığı yerden yarım düzine adım ötede yatıyordu. Mızrağının kara sapından da duman bulutları yükseliyordu, ceketinden, hatta gömleğinden fırlamış, onu bir erkeğin yönlendirmesinden korumayan gümüş tilki başı madalyondan. Asmodean kıvrılmış bir kömür yığınıydı, ancak hâlâ sırtında duran arp çantasından tanınabiliyordu. Ve Aviendha... Lekesizdi, uzanmış, dinleniyor olabilirdi... eğer gözünü kırpmadan güneşe bakarak dinlenebilirse.

Rand eğilip kızın yanağına dokundu. Şimdiden soğumaya başlamıştı. Ele... ele et gibi gelmiyordu.

"RAAAAHVIIIIN!"

Bu sesin kendi boğazından çıkmış olması Rand'ı biraz şaşırttı. Sanki kendi kafasının derinliklerinde bir yerde oturuyordu, çevresindeki Boşluk öncekinden de engin, öncekinden de boş geliyordu. *Saidin* içini kasıp kavuruyordu. Onu kavurup yok etse de umurunda değildi. Leke her şeye sızıyor, her şeyi karartıyordu. Rand'ın umurunda değildi.

Üç Trolloc Kızları aştı, kıllı ellerinde büyük, kazıklı baltaları ve tuhaf şekilde çengelli mızrakları ile, aşırı insan bakışlarını ona dikerek, görünüşte zarar görmemiş gibi durdular. Yabandomuzu burunlu olanı sırtında Enaila'nın mızrağı ile devrildi. Kartal gagalı ve ayı burunlu olanlar, biri çizmeli ayaklar, diğeri pençeler üzerinde, ona doğru atıldılar.

Rand, gülümsediğini hissetti.

İki Trolloc'tan ateş patladı, her gözenekten bir alev, kara zırhlarının içinden fışkırdı. Ağızları çığlık atmak için açılırken, durdukları yerde bir kapı açıldı. Kanlı yanları yanmaya devam ederken, temiz bir şekilde bölünmüş Trolloclar düştüler, ama Rand açıklığa bakıyordu. Karanlığa değil, aslan oymalı taş panelleri ile büyük, sütunlu bir salona. Siyah saçlarının şakakları kırlaşmış iri bir adam, şaşkınlık içinde yaldızlı

tahtından kalktı. Bazıları lord gibi giyinmiş, bazıları göğüs zırhları içinde yarım düzine adam, dönüp efendilerinin neye baktığına baktılar.

Rand onları fark etmedi bile. “Rahvin,” dedi. Ya da biri, dedi. O kimin konuştuğundan emin değildi.

Önden ateş ve şimşek göndererek kapıdan geçti ve kapı arkasından kapandı. Rand ölümdü.

Nynaeve, kesesindeki, kehribar uyuyan kadına Ruh akışı yönlendirirken öfkesini korumakta güçlük çekmiyordu. Bu sabah, görülmeyen gözler hissi bile öfkesini aşıp ona dokunamıyordu. Siuan önünde, *Tel’aran’rhiod*’daki Salidar caddesinde duruyordu. Sokak onlar, birkaç sinek ve durup merakla baktıktan sonra koşmaya devam eden bir tilki dışında boştu.

“Yoğunlaşmalısın,” diye havladı Nynaeve. “İlk seferinde bundan daha fazla kontrol sahibiydin. Yoğunlaş!”

“*Yoğunlaşıyorum,* seni aptal kız!” Siuan’ın sade mavi elbisesi aniden ipek oldu. Yedi çizgili Amyrlin Makamı etolü boynundaydı ve parmağındaki altın yılan kendi kuyruğunu ısırıyordu. Nynaeve’e kaşlarını çatarken değişimin farkında değil gibiydi, halbuki bugün beşinci kez aynılarına bürünmüştü. “Bir güçlük varsa, bana içirdiğin o pis tatlı şey yüzündendir! Aagh! Tadı hâlâ ağzımda. Düzbalık safrası gibi.” Etol ve yüzük kayboldu; ipek elbisenin yüksek yakası, ince, altın bir zincirin ucunda asılı duran çarpık taş yüzüğü gösterecek kadar alçaldı.

“Uyumana yardım edecek bir şeye ihtiyacın varken öğretmemde ısrar etmeseydin, hiç gerek kalmazdı.” Karışımın içinde, biraz koyundili ve aslında gerekli olmayan birkaç şey daha varsa ne olmuş? Kadın dilinin ekşimesini hak ediyordu.

“Sheriam ve diğerlerine ders verirken bana öğretmek için zaman bulamıyorsun.” İpek soldu, yaka yine yükseldi, beyaz dantellerle çevrildi ve Siuan’ın saçları incilerden örülmüş bir kep ile örtüldü. “Yoksa onların arkasından mı gelseydim? Rahatsız edilmeden *biraz* uyuman gerektiğini iddia ediyorsun.”

Nynaeve, yumruklarını yanlarında sıkarak titredi. Sheriam ve diğerleri öfkesini körükleyen en kötü şey değildi. O ve Elayne sırayla, ikişer ikişer *Tel’aran’rhiod*’a getiriyordu onları, bazen bir gecede altısını birden ve öğretmen kendisi olsa bile, onun bir Kabuledilmiş, onların Aes Sedai olduğunu unutmasına asla izin vermiyorlardı. Aptalca bir hata yaptıklarında bir keskin söz... Elayne yalnızca bir kez tencere oymaya gönderilmişti, ama

Nynaeve'in elleri sıcak sabunlu su yüzünden buruşmuştu; en azından bedeninin yattığı yerde öyleydi. Ama en kötüsü onlar değildi. Yalıtılma ya da ehlileştirilme hakkında ne yapılabileceğini araştırmaya ayıracak bir dakikasının kalmaması da değildi. Logain, Siuan ya da Leane'den daha fazla işbirliği yapıyordu ya da en azından daha hevesliydi. Işık'a şükür, bunu sır olarak saklamanın gerekliliğini anlıyordu. Ya da anladığını sanıyordu; muhtemelen, sonunda ona Şifa verebileceğine inanıyordu. Hayır, Faolain'in sınanıp yükseltilmesi bundan da kötüydü... Aes Sedai değil... Kule'de sıkı sıkı korunan Yemin Çubuğu olmadan Aes Sedai olamazdı... ama Kabuledilmiş'ten daha fazla bir şey. Faolain artık dilediği elbiseyi giyiyordu ve şalı takamasa ya da Ajah seçemese bile, yetke verilmişti. Nynaeve son dört gün içinde, Kule'de kaldığı süre boyunca getirdiği tüm su bardaklarından, kitaplardan –bilinçli olarak bırakıldığından emindi!–, iğnelerden, mürekkep şişelerinden ve başka gereksiz şeylerden daha fazlasını getirdiğini düşünüyordu. Ama en kötüsü Faolain bile değildi. En kötüsünü hatırlamak istemiyordu. Öfkesi, kışın bir evi ısıtabilirdi.

“Bugün solungaçlarına olta takan ne, kızım?” Siuan'ın üzerinde şimdi Leane'in giydiklerinden de ince bir elbise vardı. Öyle inceydi ki, ne renk olduğunu çıkarmak bile zordu. Ve bugün ilk kez giymiyordu bunu. Kadının zihninin arkasından başını uzatan neydi acaba? Düşler Dünyası'nda, böyle değişen giysiler, sahip olduğunuzu bile bilmediğiniz düşünceleri açığa çıkarabilirdi. “Bugüne dek arkadaşlığın hiç fena değildi,” diye devam etti Siuan sinirle, sonra durdu. “Bugüne kadar. Şimdi anlıyorum. Dün akşam Sheriam Theodrin'e, inşa ettiğin engeli yıkma görevi verdi. İçini burkan bu mu? Theodrin'in sana ne yapacağını söylemesi mi? O da bir yabani, kızım. Önce ısırgan yemeden yönlendirebilmene yardım edecek bir kişi varsa odur...”

“Peki sen neden elbiseni sabit tutamayacak kadar sinirlisin?” Theodrin... gerçekten de, asıl inciten buydu. Başarısızlık. “Belki dün gece işittiğim bir şeydir?” Theodrin sakin mizaçlı, iyi huylu, sabırlı olabilirdi; tek bir seansta yapılamayacağını söylemişti; kendi engelini yıkmak aylar almıştı ve sonunda Kule'ye gitmeden uzun zaman önce yönlendirmeye başladığını fark etmişti. Yine de, başarısızlık incitiyordu ve en kötüsü, başarısız olduğunu anladığında Theodrin'in teselli veren kollarında bebek gibi ağladığını duyan olursa... “Oturup doğru düzgün boyamanı söylediğinde, Gareth Bryne'ın çizmelerini kafasına attığını duydum... o işi Min'in yaptığını hâlâ bilmiyor, değil mi?.. o da seni evire çevire...”

Siuan'ın şiddetli tokadı kulaklarını çınlattı. Bir an diğer kadına gittikçe irileşen gözlerle bakmaktan başka şey gelmedi elinden. Sözsüz bir çığlık ile Siuan'ın gözünü yumruklamaya çalıştı. Çalıştı, çünkü bir şekilde Siuan onu saçlarından kavramıştı. Bir an sonra kendilerini toprağın üzerinde buldular, bağırarak, kollarını ve bacaklarını çılgınca savurarak yerlerde yuvarlanıyorlardı.

Nynaeve homurdanarak, zamanın yarısında altta mı, üstte mi olduğunu bilmemesine rağmen, kazanıyor olduğunu düşündü. Siuan bir eliyle örgüsünü kökünden sökmeye çalışıyor, diğeriyle kaburgalarını ya da bulabildiği her yeri yumrukluyordu, fakat o da Siuan'ı aynı şekilde yakalamıştı ve Siuan'ın çekiştirmesi, yumruklaması kesinlikle gittikçe zayıflıyordu. Kendisi bir dakika sonra Siuan'a vurup bayıltacaktı, sonra da bütün saçlarını yolacaktı. Diğer kadının çizmesinin ucu incik kemiğine inince Nynaeve ciyakladı. Kadın tekme atıyordu! Nynaeve diziyle vurmaya çalıştı, ama üzerinde etek varken bu hiç de kolay değildi. Tekmelemek adil değildi!

Nynaeve aniden Siuan'ın sarsıldığını hissetti. Başta kadının ağladığını sandı. Sonra kahkahalarla güldüğünü fark etti. Doğrularak yüzündeki saç tutamlarını arkaya itti... örgüsü hemen hemen tamamen dağılmıştı... ve dik dik diğer kadına baktı. "Neye gülüyorsun? Bana mı? Eğer bana..."

"Sana değil. Bize." Siuan kahkahalarla titremeye devam ederek Nynaeve'i üzerinden itti. Siuan'ın saçları çılgınca dağılmıştı ve şimdi üzerinde olan sade yün elbise toz kaplıydı. Elbisesi yıpranmış görünüyordu ve pek çok yerde düzgünce yamanmıştı. Ayakları da çıplaktı. "Şey gibi yuvarlanan iki yetişkin kadın... On iki yaşımdan beri yapmamıştım, sanırım. Tek ihtiyacımız, şişko Cian'ın kulağımdan yakalayıp kızların dövüşmediğini söylemesi olmalıydı. Bir kez sarhoş bir basmacıyı yere serdiğini duydum; neden, bilmiyorum." Bir an kıkırdamaya çok benzeyen bir şeye kapıldı, sonra onları bastırdı ve elbisesindeki tozları silkeleyerek ayağa kalktı. "Anlaşmazlık yaşarsak, yetişkin kadınlar gibi halledebiliriz onları." Ve dikkatli bir ses tonu ile ekledi: "Yine de, Gareth Bryne'dan bahsetmemek iyi bir fikir olabilir." Yıpranmış elbise, eteğinde kırmızı işlemeler olan kırmızı beyaz bir elbiseye dönüşüp, yakasının alçaldığını görünce irkildi.

Nynaeve ona bakarak orada oturdu. İki kadını böyle yerlerde yuvarlanırken bulsa, bir Hikmet olarak ne yapardı? Yanıt öfkesini tutuşturmaya yetti. Siuan *Tel'aran'rhiod*'da tozları silkelemeye gerek

olmadığını hâlâ fark etmiş görünmüyordu. Nynaeve kendi örgüsünü düzelten parmaklarını çekerek çabucak ayağa kalktı; daha ayağa kalkmayı bitirmeden örgüsü omzunun üzerinden mükemmel bir şekilde sarkıyordu ve iyi, İki Nehir yünlüleri yeni yıkanmış gibi görünüyordu.

“Katılıyorum,” dedi. Böyle yakaladığı iki kadını, daha Kadın Kurulu’nun önüne sürüklemeden önce doğduklarına pişman ederdi. Aptal bir adam gibi yumruklar savurarak ne yaptığını sanıyordu? İlk önce Cerandin... o olayı düşünmek istemiyordu, ama olmuştu işte... sonra Latelle, sonra da bu. Engelini hep öfkelenerek mi aşacaktı? Ne yazık ki ya da belki neyse ki, bu düşünce öfkesini etkilemedi. “Anlaşmazlık yaşarsak, biz... konuşabiliriz.”

“Sanırım bu, birbirimize bağıracağımız anlamına geliyor,” dedi Siuan kuru kuru. “Eh, diğerinden daha iyi.”

“Birbirimize bağırmak zorunda kalmazdık. Eğer sen!..” Nynaeve, derin bir nefes alarak gözlerini kaçırdı; yeniden başlamak için yol değildi bu. O nefes boğazına tıkandı ve başını Siuan’a öyle çabuk çevirdi ki, başını iki yana sallarmış gibi göründü. Öyle göründüğünü umuyordu. Bir an için, sokağın karşısındaki pencerede bir yüz görmüştü. Ve karnında bir çırpınma, bir korku dalgası ve korktuğu için bir öfke ateşi hissediyordu. “Sanırım dönmeliyiz,” dedi sessizce.

“Dönmek mi! O pis karışımın beni en az iki saat uyutacağını söylemiştin ve burada yarısı kadar kalmadık.”

“Zaman burada farklı işler.” Moghedien miydi? Yüz öyle çabuk kaybolmuştu ki, bir anlığına kendini burada düşleyen biri de olabilirdi. Moghedien’se, görüldüğünü kesinlikle belli etmemeleri gerekiyordu ona. Gitmeleri gerekiyordu. Korku dalgası, öfke ateşi. “Sana söyledim. *Tel’aran’rhiod*’da bir gün, uyanık dünyada bir saat olabilir, ama tersi de olabilir. Biz...”

“Sintineden kovayla daha iyisini çekmişimdir, kızım. Bana yeterince öğretmeden kurtulabileceğini sanma. Anlaştığımız gibi, diğerlerine ne öğretiyorsan bana da öğreteceksin. Ben uyandığımda gidebiliriz.”

Zaman yoktu. Eğer o Moghedien’se. Siuan’ın elbisesi şimdi yeşil ipekti, ama bu sefer yakası şimdiye kadar giydiği her şeyden daha açıktı. *Ter’angreal* yüzük göğüslerinin arasında asılıydı ve bir şekilde kare zümrütlerden bir kolyenin parçasıydı.

Nynaeve düşünmeden hareket etti. Eli uzandı, kolyeyi öyle hızlı kaptı ki, kolye Siuan’ın boynundan koptu. Siuan’ın gözleri irileşti, ama kolye

kopar kopmaz kayboldu ve kolye ile yüzük Nynaeve'in elinde eriyip kayboldu. Bir an boş parmaklarına baktı. Birini bu şekilde *Tel'aran'rhiod*'dan gönderdiğinde ne olurdu? Siuan'ı uyuyan bedenine mi göndermişti? Yoksa başka bir yere mi? Yoksa hiçbir yere mi?

Paniğe kapıldı. Oracıkta duruyordu. Düşünce hızıyla kaçtı. Düşler Dünyası çevresinde değişti.

Tek katlı ahşap evlerden oluşan küçük bir köyün toprak yolunda duruyordu. Yüksek bir direğin tepesinde Beyaz Andor Aslanı dalgalanıyordu ve tek bir taş rıhtım geniş bir ırmağa uzanıyordu. Uzun gagalı kuşlardan bir sürü suyun üzerinde, alçakta, güneye doğru kanat çırpıyordu. Her şey aşina geliyordu, ama nerede olduğunu anlaması bir an aldı. Jurene. Cairhien'de. Ve o ırmak Erinin'di. O, Egwene ve Elayne, Tear'a giderken, *Nehiryılanı* kadar yanlış adlandırılmış *Hızlı*'ya buradan binmişlerdi. Bir kitapta okuduğu bir şey kadar uzak geliyordu artık.

Neden Jurene'e sıçramıştı? Yanıt basitti ve düşünür düşünmez geldi. *Tel'aran'rhiod*'da sıçrayacak kadar iyi bildiği ve Moghedien'in bilmediği tek yer Jurene idi. Moghedien Nynaeve'in var olduğunu öğrenmeden önce orada bir saat geçirmişlerdi ve ne kendisinin, ne de Elayne'in, *Tel'aran'rhiod*'da ya da uyanık dünyada, oradan bir daha bahsettiğini sanmıyordu.

Ama geriye bir soru daha kalıyordu. Bir açıdan, aynı soru. Neden Jurene? Bulaşık yıkamak, her şeyin üzerine bir de yer silmek uyumaya devam etmesine sebep olacak kadar yormamışsa onu, neden Düş'ten çıkıp kendi yatağında uyanmamıştı? *Yine de çıkabilirim.* Moghedien onu Salidar'da görmüştü, eğer o Moghedien ise. Moghedien artık Salidar'ı biliyordu. *Sheriam'a söyleyebilirim.* Nasıl? Siuan'a öğrettiğini itiraf ederek mi? Sheriam ve diğer Aes Sedailerden birinin yanında olmadığı sürece bu *ter'angreal*'lerle el sürmemesi gerekiyordu. Nynaeve, Siuan'ın onları dilediği zaman nasıl aldığını bilmiyordu. Hayır, dirseklerine dek sıcak sulara gömülmüş geçireceği fazladan birkaç saatten korkmuyordu. Moghedien'den korkuyordu. Karnındaki öfke öyle hararetli yanıyordu ki, bitki çantasında biraz kaznanesi olduğunu diliyordu. *Korkmaktan öylesine... öylesine lanet ölçüde bıktım ki...*

Evlerden birinin önünde, rıhtıma ve ırmağa bakan bir sıra vardı. Oturdu ve durumu her açıdan düşündü. Gerçek Kaynak solgundu. Elinin üzerinden, havaya dans eden bir alev yönlendirdi. Kendisi katı görünebilirdi... en azından kendisine... ama o alevin arkasından ırmağı görebiliyordu. Örgüyü

bağladı ve düğüm biter bitmez alev sis gibi dağıldı. Salidar'daki en zayıf çömez onunkine denk, hatta daha fazla güce sahipken, Moghedien'le nasıl yüzleşebilirdi? İşte bu yüzden, *Tel'aran'rhiod*'u terk etmek yerine buraya kaçmıştı. Korkuyordu ve korktuğu için öfkeleniyordu, doğru düzgün düşünemeyecek, kendi zayıflığını değerlendiremeyecek kadar öfkeliydi.

Düş'ten çıkacaktı. Siuan'ın planı her ne ise, bitmişti; o da Nynaeve'in yanında riske girmek zorundaydı. Yer silerek geçirilecek daha fazla saati düşününce eli örgüsünde gerildi. Büyük olasılıkla, daha fazla gün ve belki ek olarak Sheriam'ın sopaları. Onu bir daha düş *ter'angreal*'lerinin, hatta hiçbir *ter'angreal*'in yanına bırakmayacaklardı. Theodrin yerine Faolain'i görevlendireceklerdi. Değil Logain, Siuan ve Leane üzerindeki incelemeleri sona erecekti; hatta belki Şifa çalışmaları sona erecekti.

Öfke içinde bir alev daha yönlendirdi. Birazcık daha güçlüyse bile, kendisi göremiyordu. Yardımcı olmasını umarak öfkesini körüklemek buraya kadar. "Gidip onlara Moghedien'i gördüğümü söylemekten başka yapacak şey yok," diye mırıldandı ve örgüsünü öyle hızlı çekti ki, canı acıdı. "Işık, beni Faolain'e verecekler. Ölsem daha iyi!"

"Ama onun için yaptığın küçük işlerden zevk alıyor gibisin."

O alaylı ses Nynaeve'i, omzundan yakalamış eller gibi kaldırdı sıradan. Moghedien tamamen siyahlara bürünmüş, sokakta duruyor, gördükleri karşısında başını iki yana sallıyordu. Nynaeve bütün gücü ile bir Ruh kalkanı ördü ve diğer kadın ile *saidar* arasına fırlattı. Fırlatmaya çalıştı; kâğıttan bir balta ile ağaç kesmeye çalışmak gibiydi. Moghedien, Nynaeve'in örgüsünü kesmeye zahmet etmeden önce gülümsedi, yüzündeki ısırbeniyi süpürürmüş gibi kayıtsızdı. Nynaeve, baltalanmış gibi bakakaldı ona. Her şeyden sonra, iş buna varıyordu. Tek Güç, faydasız. İçinde kabaran onca öfke, faydasız. Tüm planları, umutları, faydasız. Moghedien karşı darbe indirmeye zahmet etmedi. Hatta bir kalkan örmeye bile zahmet etmedi. İşte bu kadar küçümsüyordu onu.

"Beni gördüğünden korktum. Sen ve Siuan birbirinizi öldürmeye çalışmaya başlayınca dikkatsizleştim. Hem de ellerinizle." Moghedien küçük, küçümseme dolu bir kahkaha attı. Bir şey örüyordu, acele etmeye sebep olmadığı için tembel tembel. Nynaeve ne olduğunu bilmiyordu, ama çığlık atmak istedi. Öfke içinde kaynadı, ama korku aklını donuklaştırıyor, ayaklarını yere yapıştırıyordu. "Bazen senin eğitilemeyecek kadar cahil olduğunu düşünüyorum. Senin, eski *Amyrlin Makamı*'nın ve başka

herkesin. Ama bana ihanet etmenize izin veremem.” O örgü ona uzanıyordu. “Sonunda seni yakalamanın zamanı geldi anlaşılan.”

“Dur, Moghedien!” diye bağırdı Birgitte.

Nynaeve’in ağzı açık kaldı. *Gerçekten* Birgitte’ti. Eskiden olduğu gibi, kısa beyaz ceketi, geniş, sarı pantolonu, omzunun üzerine çektiği girift, sarı örgüsü ile. Gümüş yayına gümüş bir ok çekmişti. Bu olanaksızdı. Artık Birgitte *Tel’aran’rhiod*’un parçası değildi, o Salidar’daydı, güneş doğduktan sonra Nynaeve ile Siuan’ın uyumaya devam ettiğini kimsenin görmemesi, sorular sormaya başlamaması için nöbet tutuyordu.

Moghedien öyle şok olmuştu ki, ördüğü akışlar kayboldu. Ama şoku bir andan az sürdü. Parlayan ok Birgitte’in yayından uçtu ve buharlaştı. Yay da buharlaştı. Bir şey okçuyu yakaladı, kollarını yukarı çekti, kadının ayaklarını yerden kesti. Kadın hemen, yerden otuz santim yukarıda el ve ayak bileklerinden bağlandı.

“Senin gelmen olasılığını düşünmüş olmalıydım.” Moghedien Birgitte’e yaklaşmak için Nynaeve’e sırtını döndü. “Etinden zevk alıyor musun? Gaidal Cain olmadan?”

Nynaeve yönlendirmeyi düşündü. Ama ne? Kadının derisini delemeyecek bir hançer mi? Eteklerini tutuşturmayacak bir ateş mi? Moghedien onun ne kadar faydasız olduğunu biliyor, ona bakmıyordu bile. Kehribarın içindeki uyuyan kadına Ruh beslemeyi bıraksa, Salidar’da uyanır, uyarı verirdi. Birgitte’e bakarken yüzü çarpıldı, gözyaşlarına boğulmak üzere olduğunu hissetti. Altın saçlı kadın oracıkta asılı durduğu halde, meydan okurcasına Moghedien’e bakıyordu. Karşılığında Moghedien ona, bir tahta oymacısının bir kütüğe baktığı gibi bakıyordu.

Yalnızca ben varım, diye düşündü Nynaeve. *Hiç yönlendiremiyorum sayılır. Yalnızca ben varım.*

İlk ayağını kaldırmak, dize kadar gömüldüğü çamurdan çıkmak gibiydi, sallanan ikincisi daha kolay değildi. Moghedien’e doğru, “Beni incitme,” diye haykırdı Nynaeve. “Lütfen. Beni incitme.” İçinden bir ürperti geçti. Birgitte gitmişti. Belki üç dört yaşlarında, kısa beyaz ceketli ve geniş, sarı pantolonlu bir çocuk durmuş, oyuncak boyunda gümüş bir yayla oynuyordu. Çocuk altın örgüsünü arkaya atarak yayı Nynaeve’e doğrulttu ve kıkırdadı, sonra yanlış bir şey yaptığını düşünürmüş gibi parmağını ağzına soktu. Nynaeve dizlerinin üzerine çöktü. Etekler içinde sürünmek zordu, ama ayakta durabileceğini sanmıyordu. Bir şekilde başardı, sızlanarak elini yakarırcasına uzattı. “Lütfen. Beni incitme. Lütfen. Beni

incitme.” Toprakta eşelenen yaralı bir böcek gibi Moghedien’e doğru sürüklenirken tekrarladı.

Moghedien sessizce onu izliyordu, sonunda konuştu: “Bir zamanlar bundan daha güçlü olduğunu düşünüyordum. Şimdi seni dizlerin üzerinde görmenin gerçekten hoşuma gittiğini anlıyorum. Yeteri kadar yaklaştın, kızım. *Benim* saçlarımı çekmeye çalışacak cesaretin olduğunu düşündüğümden değil...” Fikir onu eğlendirmiş gibiydi.

Nynaeve’in eli Moghedien’den bir kulaç uzakta sallandı. Yeterince yakın olmalıydı. Yalnızca o vardı. Ve *Tel’aran’rhiod.* İmge elinde oluştu ve oradaydı işte, uzattığı eli üzerinde gümüş bir bilezik, onu Moghedien’in boynundaki tasmaya bağlayan gümüş bir zincir. Kafasında yalnızca *a’dam*’ı değil, Moghedien’in onu taktığını sabitlemişti, Moghedien ve *a’dam, Tel’aran’rhiod*’un istediği şekilde biçimleşmiş parçası. Ne beklemesi gerektiğine dair bazı fikirleri vardı; bir kez, Falme’deyken, kısa süre için *a’dam* takmıştı. Tuhaf bir şekilde, kendi bedeninin, kendi duygularının farkında olduğu gibi farkındaydı Moghedien’in, iki ayrı varlık halinde, birbirinden uzak, ama her biri kendi kafasında. Elayne öyle olduğu konusunda ısrar ettiği için, yalnızca umut ettiği bir şey. O şey gerçekten de bir bağdı; diğer kadın *aracılığı* ile Kaynak’ı sezebiliyordu.

Moghedien’in eli tasmaya gitti, gözleri şokla irileşti. Öfke ve dehşet. Başta, dehşetten fazla öfke. Nynaeve, kendi duygularıymış gibi hissedebiliyordu. Moghedien tasma ve bileziğin ne olduğunu biliyor olmalıydı, ama yine de yönlendirmeye çalıştı; aynı anda, diğer kadın *Tel’aran’rhiod*’u kendi dileklerine göre değiştirmeye çalışırken, Nynaeve kendinde, *a’dam*’da hafif bir değişiklik hissetti. Moghedien’in teşebbüsünü bastırmak kolaydı; *a’dam* bir bağdı ve kontrol ondaydı. Bunu bilmek işleri kolaylaştırıyordu. Nynaeve o akışları yönlendirmek istemiyordu, bu yüzden yönlendirilmediler. Moghedien çıplak elleri ile bir dağı kaldırmaya çalışsa daha kolay olurdu. Öfke dehşetin içinde boğuldu.

Nynaeve ayağa kalkarak doğru imgeyi aklına sabitledi. Moghedien’i adam ile tasmalanmış olarak hayal etmedi, Moghedien’in tasmalandığını biliyordu. Bunu kendi adı kadar iyi *biliyordu.* Ama o kayma hissi, derisinin karıncalanması hissi gitmedi. “Kes şunu,” dedi keskin bir sesle. *A’dam* hareket etmedi, ama görülmez bir şekilde titrer gibi geldi. Nynaeve diğer kadının tüm bedenine kara eşekarısı ısırganlarının sürtündüğünü hayal etti. Moghedien ürperdi, kasılarak nefes verdi. “Kes şunu dedim, yoksa daha kötüsünü yaparım.” Kayma hissi kesildi. Moghedien ihtiyatla izledi onu.

Hâlâ boynundaki gümüş tasmayı kavrıyordu ve kaçmak üzere parmak uçlarında bekler gibi bir havası vardı

Birgitte –eskiden Birgitte olan çocuk– ilgiyle onları izleyerek duruyordu. Nynaeve onu yetişkin bir kadın olarak hayal etti ve yoğunlaştı. Küçük kız parmağını ağzına götürdü ve oyuncak yayı incelemeye başladı. Nynaeve öfkeyle nefes verdi. Başka birinin koruduğu bir şeyi değiştirmek zordu. Üstüne, Moghedien kalıcı değişiklikler yapabileceğini iddia etmişti. Ama her ne yapmışsa, bozabilirdi. “Onu eski haline getir.”

“Beni bırakırsan ben...”

Nynaeve yine ısırganları düşündü, ama bu sefer hafif bir sürtünme değil. Moghedien sıktığı dişlerinin arasından nefes aldı, rüzgâra tutulmuş yatak çarşafı gibi sarsıldı.

“Bu,” dedi Birgitte, “yaşadığım en korkutucu şeydi.” Bir kez daha kendisi olmuştu. Kısa ceket ve geniş pantolon üzerindeydi, ama yayı ya da oku yoktu. “Çocuktum, ama aynı zamanda ben olan her şey... gerçekten ben olan her şey çocuğun zihninin arkasında süzülen bir hayal gibiydi. Ve biliyordum. Olan biteni izlemekle yetineceğimi ve oyun oynayacağımı biliyordum...”

Altın örgüsünü omzundan arkaya attı ve sert sert Moghedien’e baktı.

“Buraya nasıl geldin?” diye sordu Nynaeve. “Minnettarım, anlıyorsun, ama... nasıl?”

Birgitte, Moghedien’e son bir taş gibi bakış fırlattıktan sonra ceketini açtı ve bluzunun yakasından deri bir sicimin ucundaki çarpık taş yüzüğü çıkardı. “Siuan uyandı. Bir anlığına ve tamamen değil. Bunu ondan kaptığını homurdanacak kadar. Hemen arkasından sen uyanmayınca yolunda gitmeyen bir şey olduğunu anladım, bu yüzden yüzüğü ondan aldım ve Siuan için hazırladığın karışımın kalanım içtim.”

“Çok az kalmıştı. Yalnızca tortusu.”

“Beni uyutmaya yetti. Tadı korkunç, bu arada. Bundan sonra, Shiota’da tüy dansözü bulmak kadar kolay oldu. Bazı açılardan, hâlâ buradaymışım gibi...” Birgitte susup Moghedien’e bir öfkeli bakış daha fırlattı. Gümüş yay elinde yeniden belirdi ve belinde gümüş ok dolu bir sadak, ama bir an sonra yine kayboldular. “Dün dündür ve gelecek henüz önümüzde,” dedi kararlılıkla. “*Tel’aran’rhiod*’da olduğunu bilen iki kişi olduğunuzu fark ettiğimde aslında pek şaşırmadım. Diğerinin o olması gerektiğini anladım ve geldiğimde ikinizi gördüm... Seni ele geçirmiş gibi görünüyordu, ama dikkatini çekersem senin bir çözüm bulabileceğini düşündüm.”

Nynaeve bir utanç sancısı hissetti. O Birgitte'i terk etmeyi düşünmüştü. Bulduğu çözüm buydu. Düşünce yalnızca bir an sürmüştü, gelir gelmez reddetmişti, ama gelmişti işte. Ne kadar korkaktı. Kuşkusuz Birgitte korkunun onu ele geçirdiği tek bir an bile yaşamamıştı. "Ben..." Hafif bir kaynamış kediotu ve toz mavin yaprağı tadı geldi. "Neredeyse kaçıyordum," dedi hafif bir sesle. "Öyle korkmuştum ki, dilim damağıma yapışmıştı. Neredeyse kaçıp seni burada bırakacaktım."

"Öyle mi?" Birgitte onu süzerken Nynaeve kıvrandı. "Ama kaçmadın, değil mi? Seslenmeden önce ok atmam gerekirdi, ama birine arkadan ok atarken asla rahat hissetmemişimdir. Ona olsa bile. Yine de işe yaradı. Ama şimdi onu ne yapacağız?"

Moghedien kesinlikle korkusunu alt etmiş gibi görünüyordu. Boğazındaki gümüş tasmayı görmezden gelerek Nynaeve ile Birgitte'e, tutsak olan kendisi değil onlarmış ve onlara ne yapacağını düşünmekteymiş gibi bakıyordu. Isırgan kaşıntılarının anıları ile zaman zaman ellerinin seğirmesi dışında, siyahlara bürünmüş dinginlik gibi görünüyordu. Kadının neredeyse saçmalayacak ölçüde korktuğunu yalnızca *a'dam* söylüyordu Nynaeve'e, ama kadın korkusunu suskun bir vızıltıya dönüşene dek bastırmıştı. O şeyin, duygulara ek olarak düşünceleri de bilmesini sağlıyor olmasını diledi. Ama diğer yandan, o soğuk, karanlık gözlerin arkasındaki zihinde olmadığı için memnundu.

"Şiddet dolu bir şey düşünmeden önce," dedi Moghedien, "işine yarayabilecek çok şey bildiğimi hatırla. Diğer Seçilmişleri gözlemledim, entrikalarını inceledim. Bunun kıymeti yok mu?"

"Söyle bana, ben de kıymetinin olup olmadığını düşüneyim," dedi Nynaeve. Kadınla ne yapabilirdi?

"Lanfear, Graendal, Rahvin ve Sammael birlikte plan yapıyorlar."

Nynaeve zinciri hafifçe çekti ve kadını sendeletti. "Bunu biliyorum. Yeni bir şey söyle." Burada kadın tutsaktı, ama yalnızca *Tel'aran'rhiod*'da oldukları sürece vardı.

"Rand al'Thor'u Sammael'e saldırmaya zorladıklarını biliyor musun? Ama saldırdığı zaman, diğerlerinin de onu tuzağa düşürmek üzere beklediğini görecek. En azından, Graendal ile Rahvin'i bulacak. Sanırım Lanfear başka bir oyun oynuyor, diğerlerinin hiç bilgisinin olmadığı bir oyun."

Nynaeve endişe içinde Birgitte ile bakıştı. Rand bunu öğrenmeliydi. Nynaeve ve Elayne bu gece Egwene ile buluştuğunda öğrenecekti.

Ter'angreal'i yeteri kadar uzun süre ele geçirebilirlerse.

"Yani," diye mırıldandı Moghedien, "onları bulacak kadar yaşarsa."

Nynaeve, gümüş zinciri tasma ile birleştiği yerden yakaladı ve Terkedilmiş'in yüzünü kendi yüzüne yaklaştırdı. Kara gözleri ifadesizce onunkilerle buluştu, ama *a'dam*'dan gelen korkuyu hissedebiliyordu, kıvranan ve bastırılan korkuyu. "Şimdi beni dinle. İşbirliğine bu kadar yatkın görünmenin sebebini bilmediğimi mi sanıyorsun? Beni yeterince konuşturursan açık vereceğimi ve senin kaçabileceğini sanıyorsun. Ne kadar uzun konuşursak, seni öldürmeyi o kadar güç bulacağımı sanıyorsun." Bu kadarı doğruydu. Birini, o biri Terkedilmiş bile olsa, soğukkanlılıkla öldürmek onun beceremeyeceği kadar zor olabilirdi. Kadınla ne yapacaktı? "Ama şunu anla. Bir şeyler ima etmene izin vermeyeceğim. Benden bir şey saklamaya çalışırsan, bana yapmayı düşündüğün her şeyi sana yaparım." Dehşet, tasmadan, Moghedien'in zihninin derinliklerindeki kemik ürperten çığlıklar gibi sızdı. Belki *a'dam* hakkında Nynaeve'in düşündüğü kadar bilgisi yoktu. Belki isterse Nynaeve'in düşüncelerini okuyabileceğine inanıyordu. "Şimdi, Rand'a karşı bir tehditten haberin varsa, Sammael ve diğerlerinden ileri bir şey, söyle bana. Hemen!"

Sözcükler Moghedien'in ağzından döküldü, dili durmaksızın dudaklarını ıslatıyordu. "Al'Thor Rahvin'in peşine düşmeyi düşünüyor. Bugün. Bu sabah. Çünkü Rahvin'in Morgase'i öldürdüğünü sanıyor. Öldürdü mü, öldürmedi mi, bilmiyorum, ama al'Thor yaptığını düşünüyor. Ama Rahvin Lanfear'a asla güvenmedi. Hiçbirine güvenmedi. Neden güvensin ki? Hepsi ona tuzak kurmuş olabilir diye düşündü, bu yüzden kendi tuzağını kurdu. Caemlyn'in her yerine koruma büyüleri yaptı, böylece bir erkek bir kıvılcım yönlendirecek bile olsa haberi oluyor. Al'Thor tuzağa düşecek. Hemen hemen kesin olarak düşmüştür. Sanırım gün doğumundan hemen sonra Cairhien'den ayrılmayı düşünüyordu. Benim rolüm yok. Benim yaptığım bir şey değildi. Ben..."

Nynaeve, kadının sesini kesmek istedi; kadının yüzünde parlayan, korkudan kaynaklanan ter, midesini bulandırıyordu, ama o yakarı dolu sesi de dinlemek zorunda kalırsa... Moghedien'in dilini tutmaya yetecek kadar güçlü olup olmadığını merak ederek yönlendirmeye başladı, sonra gülümsedi. Moghedien'le bağ kurmuştu; kontrol ondaydı. Ağzını tıkamak için akışları örer ve bağlarken, Moghedien'in gözleri yerlerinden uğradı.

Nynaeve, kulakları için de tıkaçlar ekledi, sonra Birgitte'e döndü. "Ne düşünüyorsun?"

"Elayne'in kalbi kırılacak. Annesini çok seviyor."

"Bunu biliyorum!" Nynaeve nefes aldı. "Onunla ağlarım ve her gözyaşım içten olur, ama şu anda Rand için endişelenmeliyim. Bence doğruyu söylüyordu. Neredeyse hissediyorum." Gümüş zinciri tasmanın hemen altında tuttu ve sarstı. "Belki bunun yüzünden, belki hayal ediyorum. Sen neye inanıyorsun?"

"Doğru olduğuna. Açıkça üstün olmadığı ya da olacağını düşünmediği zamanlar dışında asla cesur biri olmadı. Ve sen kesinlikle içine Işık korkusu saldın."

Nynaeve yüzünü buruşturdu. Birgitte'in her sözcüğü karnına yeni bir öfke dalgası yerleştiriyordu. Üstün olmadığı sürece asla çok cesur değil. Bu Nynaeve için de geçerliydi. Moghedien'in içine Işık korkusu salmıştı. Yapmıştı ve söylediği her sözde içtendi. İhtiyaç duyan birinin kulaklarını yumruklamak bir şeydi; işkenceyle tehdit etmek, karşısındaki Moghedien olsa bile, işkence etmeyi istemek tamamen başka bir şey. Ve burada durmuş, yapmak zorunda olduğunu bildiği şeyden kaçınıyordu. Açıkça üstün olmadığı sürece asla cesur değil. Bu sefer öfke tohumunu kendisi ekmişti. "Caemlyn'e gitmeliyiz. En azından ben gitmeliyim. Onunla. Kendi başıma kâğıt yırtacak kadar yönlendiremeyebilirim, ama *a'dam* sayesinde onun gücünü kullanabilirim."

"*Tel'aran'rhiod*'dan uyanık dünyadaki olayları etkileyemezsin," dedi Birgitte sessizce.

"Biliyorum! Biliyorum, ama bir şeyler yapmalıyım."

Birgitte başını arkaya attı ve güldü. "Ah Nynaeve, senin gibi bir korkakla arkadaşlık etmek öyle utanç verici ki..." Aniden gözleri şaşkınlık içinde irileşti. "Hazırladığın iksirden fazla yoktu. Sanırım uyanı..." Sözcüğün ortasında kayboldu.

Nynaeve derin bir nefes alarak Moghedien'in çevresindeki akışları bağladı. Ya da kendisinin bağlamasını sağladı; *a'dam* kullanırken kimin yaptığından emin olmak zordu. Birgitte'in hâlâ yanında olmasını diledi. Bir çift göz daha. *Tel'aran'rhiod*'u ondan çok daha iyi bilen biri. Cesur biri. "Bir yolculuğa çıkıyoruz Moghedien ve son zerrene kadar yardım edeceksin bana. Beni hazırlıksız yakalayan bir şey olursa... Bu bileziği takan birine olan herhangi bir şeyin, tasmayı takana da olduğunu söylemem yeterli.

Yaklaşık on katıyla." Moghedien'in yüzündeki hastalıklı bakış inandığını söylüyordu. Ve bu iyiydi, çünkü doğruydu.

Nynaeve derin bir nefes daha alarak Caemlyn'de hatırlayacak kadar iyi bildiği bir yerin imgesini oluşturdu. Elayne'in onu götürdüğü, Kraliyet Sarayı. Rahvin orada olmalıydı. Ama uyanık dünyada; Düşler Dünyası'nda değil. Yine de, bir şeyler yapmak zorundaydı. *Tel'aran'rhiod* çevresinde değişti.

55
İplikler Yanıyor

Rand durdu. Koridor duvarındaki uzun bir yanık izi, yarım düzine değerli duvar halısının kül olduğu yerleri gösteriyordu. Alevler bir başkasını aşağıdan yukarıya yalıyordu; bir dizi kakmalı sandık ve masa kömür olmuştu. Onun işi değil. Otuz adım ileride, göğüs zırhı giymiş, parmaklıklı yüz korumaları bulunan miğferler takmış kırmızı ceketli adamlar beyaz seramiklerin üzerinde, ellerinde faydasız kılıçları ile, çarpılmış, ölü yatıyorlardı. Bu da onun işi değil. Rahvin, Rand'a ulaşmaya çalışırken kendi adamlarını harcamıştı. Saldırılarında akıllıca davranmıştı, kaçışlarında akıllıca davranmıştı, ama taht odasından kaçtığından beri Rand ile, vurup kaçmasına yetecek zamandan daha uzun süre yüzleşmemişti. Rahvin güçlüydü, belki Rand kadar güçlüydü, daha bilgiliydi, ama Rand cebinde şişman adam *angreal*'ini taşıyordu ve Rahvin'in öyle bir şeyi yoktu.

Koridor tanıdıktı, bir kez burayı, bir kez benzerini görmüştü.

Morgase ile tanıştığım gün, Elayne ve Galad ile birlikte bu koridorda yürüdüm. Düşünce Boşluk'un sınırlarında acı vererek kıvrandı. İçinde soğuktu, duygusuzdu. *Saidin* köpürüyor, yanıyordu, ama kendisi buz kadar sakindi.

Ve hançer gibi bir düşünce daha. *Yerde böyle yatıyordu, altın saçları uyuyormuş gibi yayılmıştı. Ilyena Güneşsaçlı. Benim Ilyenam.*

O gün Elaida da oradaydı. *Getireceğim acıları öngördü. İçimdeki karanlığı biliyordu. Bir kısmını. Yeteri kadarını.*

Ilyena, ne yaptığımı bilmiyordum. Deliydim! Deliyim. Ah, Ilyena!

Elaida biliyordu... birazını... ama bu kadarını bile söylemedi. Söylese daha iyiydi.

Ah, Işık, af yok mu? Yaptıklarımı delilik içinde yaptım. Merhamet yok mu?

Gareth Bryne bilse beni öldürtürdü. Morgase öldürülmemi emrederdi. Morgase hayatta olurdu. Mat. Moiraine. Ben ölsem kaçı yaşardı?

Bu işkenceyi kendim kazandım. Nihai ölümü hak ediyorum. Ah, Ilyena, ölümü hak ediyorum.

Ölümü hak ediyorum.

Arkasında çizme sesleri. Döndü.

Yirmi adım ötede, bu koridoru kesen geniş bir koridordan çıktılar. Göğüs zırhlı, miğferli, Kraliçenin Askerleri'nin beyaz yenli kırmızı ceketlerini giymiş iki düzine adam. Yalnız, artık Andor'un kraliçesi yoktu ve bu adamlar yaşarken ona hizmet etmemişlerdi. Başlarında bir Myrddraal vardı, solgun, gözsüz yüzü bir kayanın altından çıkmış bir şey gibiydi, hareket ederken üst üste binen siyah zırh plakaları yılan izlenimini vurguluyordu, nasıl hareket ederse etsin siyah pelerini kıpırtısız kalıyordu. Gözsüz'ün bakışı korkuydu, ama Boşluk'un içinde korku uzak bir şeydi. Onu gördüklerinde duraksadılar; sonra Yarı-insan siyah çelikli kılıcını kaldırdı. Daha kılıcını çekmemiş olanlar da ellerini kabzalarına götürdüler.

Rand... adının bu olduğunu sanıyordu... daha önce yaptığını hatırlamadığı bir biçimde yönlendirdi.

İnsanlar ve Myrddraal durdukları yerde katılaştılar. Beyaz kırağı üstlerinde kalınlaştı, Mat'in çizmeleri gibi dumanları tüten bir kırağı. Myrddraal'in kaldırdığı kolu yüksek bir çatırtı ile kırıldı. Yere düştüğünde, kol ve kılıç parçalandı.

Rand soğuğu hissedebiliyordu... evet, adı buydu; Rand... hançer kadar soğuk. Yanlarından geçti ve onların geldiği yöne ilerledi. Soğuk, ama *saidin*'den daha sıcak.

Bir adam ve bir kadın duvarın dibine çökmüşlerdi, kırmızı beyaz üniformalar içinde hizmetkârlar, orta yaşlarına gelmemişlerdi ve koruma arar gibi birbirlerine sarılmışlardı. Rand'ı görünce... isimde daha fazlası vardı; yalnızca Rand değil... adam Myrddraal önderliğindeki grup geçerken büzüldüğü yerden kalkacak oldu, ama kadın onu kolundan tutup geri çekti.

"Barış içinde gidin," dedi Rand elini uzatarak. Al'Thor. Evet, Rand al'Thor. "Sizi incitmeyeceğim, ama burada kalırsanız incinebilirsiniz."

Kadının kahverengi gözleri arkaya devrildi. Adam tutmasa yere yıkılacaktı ve adamın ağzı, dua ediyormuş, ama sesi çıkmıyormuş gibi çabuk çabuk oynadı.

Rand adamın baktığı yere baktı. Eli kol yeninden, derisinin parçası olan altın yeleli Ejder başı görünecek kadar sıyrılmıştı. “Sizi incitmeyeceğim,” dedi ve onları orada bırakarak yürümeye devam etti. Daha Rahvin’i köşeye kıstıracaktı. Rahvin’i öldürecekti. Ya sonra?

Seramiklerin üzerinde tıkırdayan çizmelerinin sesinden başka ses yoktu. Ve kafasının derinliklerinde, solgun bir ses yasla Ilyena’ya mırıldanıyor, af diliyordu. Rahvin’in yönlendirmesini sezmeye çalıştı, adamın Gerçek Kaynak’la dolmasını sezmeye çalıştı. Hiçbir şey. *Saidin* kemiklerini kavuruyor, etini donduruyor, ruhunu yakıyordu, ama yaklaşmadığınız sürece dışarıdan görmek zordu. Yüksek otların arasında bir aslan, demişti Asmodean bir kez. Kuduz bir aslan. Asmodean da ölmemesi gerekenlerin arasında mı sayılmalıydı? Ya da Lanfear? Hayır. O değil...

Bir anlık uyarı ile kendini dümdüz yere attı, aniden örülen akışları hissetmesi ile kol kalınlığında beyaz bir ışık çubuğunun, sıvı ateşin duvarı yarması arasında incecik bir zaman dilimi. Biraz önce göğsünün durduğu yeri yırtan bir ateş çubuğu. O çubuğun kestiği yerde, koridorun iki yanında, duvarlar, frizler, kapılar, duvar halıları yok oluyordu. Pek çok duvar halısı, taş ve sıva parçası yerinden kurtulup yere yağdı.

Terkedilmişlerin şerateş kullanmaktan korkması buraya kadar. Ona bunu kim söylemişti? Moiraine. Kuşkusuz o yaşamayı hak ediyordu.

Ellerinden şerateş sıçradı, parlak, beyaz bir ışın diğer çubuğun çıktığı yere aktı. Fırlattığı çubuk duvarı deler, gözlerinde mor bir imge bırakırken diğeri soldu. Kendi akışını bıraktı. Sonunda başarmış mıydı?

Ayağa kalkarak Hava yönlendirdi, harap olmuş kapılara öyle şiddetle vurdu ki, kalıntılar menteşelerinden söküldü. İçeride, oda boştu. Büyük mermer şöminenin önüne dizilmiş sandalyeleri ile, bir oturma odası. Şerateşi küçük, çeşmeli bir avluya açılan kemerlerden birinin bir kısmını yok etmişti ve bir diğeri ötedeki yürüyüş yolunun yivli sütunlarından birini yaralamıştı.

Ama Rahvin o tarafa gitmemiş, o şerateş patlamasında ölmemişti. Havada bir tortu asılıydı, örülmüş *saidin*’den solgun bir kalıntı. Rand onu tanıdı. Caemlyn’e Süzülmek için açtığı kapıdan ya da taht odasına Yolculuk için açtığından farklı... artık ne yaptığını biliyordu. Ama Tear’da buna benzer bir tane görmüş, kendisi de yapmıştı.

Yeni bir tane ördü. Bir kapı, en azından bir açıklık, gerçeklikte bir delik. Diğer taraf karanlık değildi. Aslında, yolun orada olduğunu bilmese, örgüsünü görmese bilemezdi. Orada, önünde, aynı avluya ve çeşmeye, aynı

sütunlu yürüyüş yoluna açılan aynı kemerler vardı. Bir an kemerde ve sütunda şerateşinin açtığı düzgün, yuvarlak delikler dalgalandı, doldu, sonra yine delik oldu. Kapı her nereye gidiyorsa, başka bir yerdi, bir zamanlar Tear Taşı'nın yansıması olduğu gibi. Kraliyet Sarayı'nın yansıması idi. Şansı varken bu konuda Asmodean ile konuşmadığı için belirsiz bir pişmanlık hissetti, ama kimseyle o gün hakkında konuşamamıştı. Fark etmezdi. O gün elinde *Callandor* vardı, ama cebindeki *angreal* Rahvin'i alt etmeye yeteceğini göstermişti.

Çabucak kapıdan geçerek örgüyü salıverdi ve kapı kaybolurken avluda seğirtti. Rahvin yakındaysa ve dikkat ediyorsa, o kapıyı hissetmiş olmalıydı. Şişman taş adam, durup saldırılmayı bekleyebileceği anlamına gelmiyordu.

Kendisi ve bir sinek dışında yaşam işareti yoktu. Tear'da da öyle olmuştu. Koridorlardaki ayaklı şamdanlar, ateş görmemiş beyaz fitillerle, yakılmamış duruyordu, ama en loş olması gereken koridorda bile, hiçbir yerden ve her yerden gelir gibi görünen bir aydınlık vardı. Bazen lambalar da hareket ediyordu, başka şeyler de. Bir bakış ile bir sonraki arasında yüksek bir lamba otuz santim, bir nişteki lamba iki santim yer değiştirebiliyordu. Küçük şeyler, o bakmazken biri kaydırmış gibi. Burası her neresi ise, tuhaf bir yerdi.

Bir başka revak boyunca koşar, Rahvin'i sezmeye çalışırken, şerateş yönlendirdiğinden beri Ilyena için ağlayan sesi duymadığını fark etli. Belki bir şekilde Lews Therin'i kafasından kovalamıştı.

Güzel. Saray bahçelerinden birinin kenarında durdu. Güller ve akyıldız çalıları kuraklıktan gerçek saraydaki kadar etkilenmiş görünüyordu. Çatıların üzerinde yükselen beyaz kulelerin bazılarında Beyaz Aslan sancağı dalgalanıyordu, ama hangi kule olduğu göz açıp kapayana kadar değişebiliyordu. *Güzel, eğer kafamı onunla paylaşmam...*

Tuhaf hissetti. Maddesiz gibi. Kolunu kaldırdı ve bakakaldı. Kolunun arkasından bahçeyi, sisin içinde görür gibi görebiliyordu. Gittikçe incelen bir sis. Bakışlarını indirdiği zaman kendi içinden yürüyüş yolunun taşlarını görebiliyordu.

Hayır! Kendi düşüncesi değildi. Bir imge toparlanmaya başladı. Uzun boylu, kara gözlü, yüzü endişeyle kırışmış, saçlarında kahverengiden çok beyaz olan bir adam. *Ben Lews Ther...*

Ben Rand al'Thor'um, diye araya girdi Rand. Ne olduğunu bilmiyordu, ama solgun Ejder, yüzünün önünde tuttuğu sisli kolundan solmaktaydı. Kol

daha esmer, parmakları daha uzun görünüyordu. *Ben benim.* Bu Boşluk'ta yankılandı. *Ben Rand al'Thor'um.*

Kendini kendi zihninde canlandırmak için çabaladı, her gün tıraş olurken gördüğü imgeyi düşünmeye çalıştı. Çılgın bir mücadele idi. Asla kendine gerçekten bakmamıştı. İki imge soldu, karıştı, daha yaşlı, kara gözlü adam ve mavi gri gözlü delikanlı. Ağır ağır, genç imge kararlılık kazandı ve yaşlı olan soldu. Kol yavaşça katılaştı. Kolu ve ona dolanmış Ejder, avucuna damgalanmış balıkçıl. O işaretlerden nefret ettiği zamanlar olmuştu, ama şimdi, Boşluk'la sarılmış olmasına rağmen, onları gördüğünde neredeyse sırıtacaktı.

Lews Therin neden kontrolü ele geçirmeye çalışmıştı? Onu Lews Therin yapmak için. Yüzü acı dolu, kara gözlü adamın o olduğundan emindi. Neden şimdi? Çünkü bu yerde, her neresi ise, yapabiliyordu. Bekle. O kararlı "hayır"ı bağıran Lews Therin'di. Lews Therin'in saldırısı değil. Rahvin'in saldırısı, ama Güç kullanarak değil. Adam bunu Caemlyn'de, gerçek Caemlyn'de yapabilseydi, yapardı. Burada kazanılan bir beceri olmalıydı. Rahvin kazanmışsa, belki kendisi de kazanırdı. Onu geri getiren, kararlılık kazandıran, kendi imgesini düşünmesi olmuştu.

En yakın gül çalısına odaklandı. Bir boy yüksekliğinde bir çalıydı ve onun inceldiğini, sis gibi bir hal aldığını hayal etti. Çalı itaatkârca eriyip hiçliğe karıştı, ama zihnindeki resim kaybolur kaybolmaz gül çalısı önceki haline döndü.

Rand soğuk soğuk başını salladı. Demek sınırları vardı. Her zaman sınırlar, kurallar vardı ve o buradakileri bilmiyordu. Ama Güç'ü biliyordu, Asmodean'ın öğrettiği kadarını ve kendi öğrendiği kadarını ve *saidin* hâlâ içindeydi, hayatın tüm tatlılığı ve ölümün tüm yozluğu ile. Rahvin onun saldırdığını görmüş olmalıydı. Güç'le bir şeyi etkilemek için onu görmeniz gerekirdi ya da size göre nerede olduğunu *kesin olarak,* kıl payı hata olmadan bilmeniz gerekirdi. Belki burada farklıydı, ama Rand öyle düşünmüyordu. Lews Therin'in susmamış olduğunu dileyecekti neredeyse. Adam bu yeri ve kurallarını biliyor olabilirdi.

Bazı yerlerde dört kat yüksekten balkonlar ve pencereler bahçeye bakıyordu. Rahvin onu... çözmeye çalışmıştı. *Angreal* aracılığı ile öfkeli bir *saidin* dalgası çekti içine. Gökyüzünden şimşekler indi, yüz çatallı gümüş yıldırım, daha fazlası, her pencereyi, her balkonu hançerlediler. Bahçe gök gürültüsü doldu, taş parçaları patlattı. Havanın kendisi çatırdadı ve Rand'ın kollarındaki, göğsündeki kıllar gömleğinin altında dimdik olmaya çalıştı.

Başındaki saçlar bile kalkmaya başladı. Şimşeklerin ölmesine izin verdi. Orada burada, parçalanmış pencere çerçevelerinden ve balkonlardan parçalar kurtuldu, düşüşlerinin çatırtısı kulaklarında çınlamaya devam eden gök gürültüsünün yankısı ile boğuldu.

Eskiden pencerelerin olduğu yerde şimdi boş delikler duruyordu. Bir canavar kafatasındaki boşluklar gibi görünüyorlardı, yıkılmış balkonlar ise bir düzine parçalanmış ağız gibi. Rahvin içlerinden birinde ise, kesinlikle ölmüştü. Rand cesedi görene kadar inanmazdı. Rahvin'i ölü görmek istiyordu.

Farkında olmadan dişlerini çıkararak uzun adımlarla saraya döndü. Rahvin'i ölü görmek istiyordu.

Nynaeve kendini dümdüz yere fırlattı ve bir şey en yakın duvarı keserken koridor zemininde emekledi. Moghedien becerebildiğince hızlı sürünüyordu, ama kadın sürünmese, Nynaeve onu *a'dam*'dan sürükleyecekti. Rand mıydı, Rahvin mi? Tanchico'da ona benzer beyaz, sıvı ışık çubukları görmüştü ve bir daha öyle bir şeye yaklaşmak istemiyordu. Ne olduğunu bilmiyor, bilmek de istemiyordu. *Ben Şifa vermek istiyorum, o iki aptal adam da yansın, öldürmek için süslü bir yol öğrenmek değil!*

Yeniden kalkarak çömelir duruma geldi ve geldiği yöne baktı. Hiçbir şey. Boş bir saray koridoru. İki duvarda, bir taş işçisinin yapmış olabileceği kadar düzgün, üçer metrelik bir kesik vardı ve yerde duvar halısı parçaları yatıyordu. İki adamdan da iz yoktu. İkisini de fazla görememişti. Yalnızca çıkardıkları işleri. Bazen o işi Nynaeve'in üzerinde çıkarmalarına ramak kalmıştı. Moghedien'in öfkesini çekebilmesi, kaçmak için tırmalayan dehşetin içinden süzüp kendi içine dolmasına izin vermesi iyi bir şeydi. Kendi öfkesi öyle acınası bir şeydi ki, değil onu *Tel'aran'rhiod*'da tutan Ruh akışını yönlendirmek, Gerçek Kaynak'ı sezmesine bile ancak yetiyordu.

Moghedien dizleri üzerinde büzülmüş, öğürüyordu. Nynaeve'in ağzı gerildi. Kadın yine *a'dam*'ını çıkarmaya çalışmıştı. Rand ve Rahvin'in burada, *Tel'aran'rhiod*'da olduğunu fark ettiklerinde, işbirlikçi tavrı hemen değişmişti. Eh, boynunuzdayken o tasmayı çıkarmaya çalışmak başlı başına bir cezaydı. En azından bu sefer Moghedien'in midesi boştu.

"Lütfen." Moghedien Nynaeve'in eteğini yakaladı. "Sana söylüyorum, kaçmalıyım." Çıplak panik sesine acı dolduruyordu. Moghedien'in dehşeti yüzüne yansıyordu. "Etleriyle buradalar. Etleriyle!"

“Sessiz ol,” dedi Nynaeve dalgın dalgın. “Bana yalan söylememişsen, bu bir avantaj. Benim için.” Diğer kadın, Düşler Dünyası’na fiziksel olarak girmenin Düş’ü kontrol etme yeteneğinizi sınırladığını iddia etmişti. Ya da daha çok, bilgi kırıntısının ağzından kaçmasına izin verdikten sonra itiraf etmişti. Aynı zamanda, Rahvin’in *Tel’aran’rhiod*’u kendisi kadar iyi bilmediğini de itiraf etmişti. Nynaeve bunun, adamın *kendisi* kadar iyi bilmediği anlamına geldiğini umuyordu. Rand’dan fazla bildiğinden kuşkusu yoktu. O yün kafalı adam! Rahvin’in peşine neden düşmüş olursa olsun, adamın onu buraya, kurallarını bilmediği, düşüncelerin öldürebildiği bir yere getirmesine asla izin vermemeliydi.

“Sana söylediklerimi anlamayı neden reddediyorsun? Kendilerini burada düşlemiş olsaydılar bile, ikisi de bizden daha güçlü olurlardı. Onlar etleriyle buradalar, göz kırpmadan ezebilirler bizi. Etleriyle buradayken bizim çektiğimiz *saidar*’dan daha fazla *saidin* çekebilirler.”

“Biz bağ kurduk.” Nynaeve ona dikkat etmeden örgüsünü hızla çekti. Hangi yöne gittiklerini bilmenin yolu yoktu. Onları görene kadar herhangi bir uyarı da yoktu. Bir şekilde, kendisi akışları görmeden ya da hissetmeden yönlendirebiliyor olmaları haksızlık gibi geliyordu. İkiye bölünmüş bir şamdan aniden bütün oldu, sonra aynı anilikle yine ikiye bölündü. O beyaz ateş inanılmaz ölçüde güçlü olmalıydı. Genelde, siz ne yaparsanız yapın, *Tel’aran’rhiod* hızla eski haline gelirdi.

“Sen beyinsiz bir aptalsın,” diye hıçkırdı Moghedien, Nynaeve’i sarsmak istermiş gibi Nynaeve’in eteğini iki eliyle sarsarak. “Ne kadar cesur olduğunun önemi yok. Bağ kurduk, ama sen bu halinle hiç katkıda bulunmuyorsun. Azıcık bile. Benim gücüm ve senin deliliğinden başka hiçbir şeyimiz yok. Onlar etleriyle buradalar, düş görmüyorlar! Senin hayal bile edemediğin şeyler kullanıyorlar! Kalırsak bizi yok edecekler!”

“Sesini alçalt,” diye terslendi Nynaeve. “İçlerinden birinin tepemize dikilmesini mi istiyorsun?” Telaşla iki yana baktı, ama koridor hâlâ boştu. Bunlar ayak ya da çizme sesi miydi? Rand mı, Rahvin mi? İkisine de aynı dikkatle yaklaşılması gerekiyordu. Canı için savaşan bir adam iki kadının dost olduğunu görmeden saldırabilirdi. Eh, en azından Nynaeve’in dost olduğunu.

“Gitmeliyiz,” diye ısrar etti Moghedien, ama yine de sesini alçalttı. Ağzı asık suratlı bir meydan okuma ile çarpılarak ayağa kalktı. İçinde korku ve öfke kıvranıyordu, bir ilki güçleniyordu, bir ikincisi. “Daha fazla gitmene neden yardım edeyim? Bu delilik!”

“Isırganları hissetmeyi mi tercih edersin?”

Moghedien irkildi, ama kara gözlerindeki inat kaybolmadı. “Senin beni incitmene izin vermektense, onların beni öldürmesine izin vereceğimi sanıyorsun, öyle mi? Sen gerçekten delisin! Sen bizi buradan götürmeye hazır olana kadar bu noktadan kıpırdamayacağım.”

Nynaeve örgüsünü yine çekti. Moghedien yürümeyi reddederse, onu sürüklemesi gerekecekti. Daha gidecek kilometrelerce saray koridoru varken, pek de hızlı bir arama yöntemi değil. Kadın direnmeyi ilk denediğinde daha sert davranmış olmalıydı. Nynaeve’in yerinde olsa, Moghedien duraksamadan öldürürdü ya da diğerinin faydalı olacağını düşünürse, insanın iradesini yok edip, onu kendine tapındırma numarasını kullanırdı. Nynaeve bir kez, Tanchico’da tatmıştı o numarayı ve nasıl yapıldığını bilse bile, bir başkasına yapabileceğini sanmıyordu. Bu kadından tiksiniyordu, bütün varlığı ile nefret ediyordu ondan. Ama ona ihtiyacı olmasaydı bile, orada dururken öldüremezdi onu. Sorun şuydu ki, bunu Moghedien’in de bildiğinden korkuyordu.

Yine de, bir Hikmet Kadın Kurulu’nun başıydı... Kurul her zaman onunla hemfikir olmasa bile... ve Kadın Kurulu, yasaları ya da gelenekleri ihlal eden kadınları ve bazı suçları işleyen erkekleri cezalandırırdı. Öldürmek, insanların zihinlerini ezmek konusunda Moghedien’in midesine sahip olmayabilirdi, ama...

Moghedien ağzını açtı ve Nynaeve onu Hava’dan bir tıkaçla doldurdu. Ya da Moghedien’e yaptırdı; *a’dam* onları bağlarken kendisi yönlendirmiş gibi oluyordu, ama Moghedien Nynaeve’in elinde bir araç gibi kullanılanın kendi yetenekleri olduğunu biliyordu. Moghedien’in kendi akışları kollarını yana bağlar, eteklerini ayak bileklerine dolarken, kadının kara gözleri kızgınlıkla parıldadı. Kalanı için, Nynaeve *a’dam*’ı kullanarak, ısırgan meselesinde olduğu gibi, kadının hissetmesini istediği duyguları yarattı. Gerçeklik değil; gerçeklik *duygusu.*

Moghedien, kalçasına bir kayış çarpmış gibi hissedince bağlarının içinde katılaştı. Kendisi olsa böyle hissederdi. Zincirden öfke ve aşağılanma aktı. Ve horgörü. İnsanları incitmek için kendisinin kullandığı girift yöntemlerle karşılaştırılınca, bu bir çocuğa daha uygun görünüyordu.

“Bir kez daha işbirliği yapmaya hazır olduğunda,” dedi Nynaeve, “başını salla.” Bu fazla uzun süremezdi. Rand ile Rahvin birbirlerini öldürmeye çalışırken burada durup bekleyemezdi. Kendisi Moghedien’in

onu burada tutmasına izin vererek tehlikeden kaçındığı için yanlış adam ölürse...

Nynaeve on altı yaşını hatırlıyordu, saçlarını örecek kadar büyüdüğüne karar verilmesinden hemen sonraydı. Nela Thane ile iddiaya girmiş, Corin Ayellin’den erik pudingi çalmış, mutfak kapısından çıkıp Ayellin Hanım’la yüz yüze gelmişti. Sonuçta hissettiklerini zincirden gönderince Moghedien’in gözleri yerlerinden uğradı.

Nynaeve sertçe, yeniden gönderdi. *Beni engelleyemeyecek!* Yine. *O ne düşünürse düşünsün, Rand’a yardım edeceğim!* Yine. *Bizi öldürse bile!* Yine. *Ah, Işık, haklı olabilir; Rand beni tanımadan ikimizi de öldürebilir.* Yine. *Işık, korkmaktan nefret ediyorum!* Yine. *Bu kadından nefret ediyorum!* Yine. *Ondan nefret ediyorum!* Yine.

Aniden Moghedien’in bağlarının içinde çılgınca kıvrandığını gördü. Başını öyle şiddetli sallıyordu ki, boynundan kurtulup düşecekmiş gibi görünüyordu. Nynaeve bir an ağzı açık, kadının gözyaşları ile ıslanmış yüzüne baktı, sonra yaptığı şeyi durdurdu ve telaşla Hava akışlarını çözdü. Işık, ne yapmıştı? O Moghedien değildi. “Artık bana sorun yaşatmayacağını anlıyorum?”

“Bizi öldürecekler,” diye mırıldandı kadın hafifçe. Hıçkırıklarının arasından zar zor anlaşılıyordu, ama aynı zamanda başını sallayarak onayladı.

Nynaeve bilinçli olarak sertleşti. Moghedien yaşadığı her şeyi hak ediyordu, hatta çok daha fazlasını. Kule’de, Terkedilmişlerden biri mahkemesi biter bitmez yalıtılır ve idam edilirdi ve kim olduğundan başka pek az kanıt aranırdı. “Güzel. Şimdi biz...”

Tüm saray bir gök gürültüsü ile sarsıldı ya da gök gürültüsüne çok benzeyen bir şeyle, yalnız duvarlar sarsılıyor, yerden toz kalkıyordu. Nynaeve Moghedien’in üzerine devrildi ve ayakta kalmaya çalışarak dans ettiler. Sarsıntı tamamen solmadan önce, yerini dağ büyüklüğünde bir bacadan fışkıran dev bir ateşin kükremesi gibi bir gürültü aldı. Bu yalnızca bir an sürdü. Ardından gelen sessizlik öncekinden de derin gibiydi. Hayır. Çizme sesleri vardı. Koşan bir adam. Ses koridorda yankılanıyordu. Kuzeyden.

Nynaeve diğer kadını ittirip uzaklaştırdı. “Gel.”

Moghedien sızlandı, ama koridor boyunca çekilirken direnmedi. Ama gözleri iri iri açılmıştı ve nefesi sıklaşmıştı. Nynaeve Moghedien’in yanında olmasının iyi bir şey olduğunu düşündü, üstelik yalnızca Tek Güç’e

ulaşabilmesini sağladığı için değil. Gölgelerde saklandığı onca seneden sonra, Örümcek öyle bir korkak olmuştu ki, Nynaeve onun yanında cesur kalıyordu. Neredeyse. Artık onu *Tel'aran'rhiod*'da tutan o tek Ruh akışını sürdürmesini sağlayan, kendi korkusu karşısında duyduğu öfkeydi. Dehşet Moghedien'in iliklerine işlemişti.

Moghedien'i parlayan zincirinden çekerek adımlarını hızlandırdı. O diğer adımların seslerini kovalamaya başladı.

Rand ihtiyatla yuvarlak avluya çıktı. Beyaz döşemeli dairenin yarısı arkasında yükselen üç katlı binayı kesiyordu; diğer yarısı bir başka bahçeye uzanan beş adım yüksekliğinde, beyaz sütunlardan oluşan taştan bir yarım daire ile sınırlanmıştı. Zambaklarla dolu bir havuz mermer banklarla çevrilmişti. Altın rengi, beyaz ve kırmızı balıklar havuzda yüzüyordu.

Aniden banklar kaydı, aktı, yüzsüz insanlara dönüştü. Hâlâ beyaz ve taş kadar sert görünüşlüydüler. Rahvin'in değiştirmiş olduğu bir şeyi değiştirmenin ne kadar zor olduğunu öğrenmişti. Parmak uçlarından şimşek çaktı ve taş adamları un ufak etti.

Hava su oldu.

Rand boğularak sütunlara doğru yüzmeye çalıştı; ötedeki bahçeyi görebiliyordu. Bunca suyun dışarıya dökülmesini engelleyecek bir tür engel olmalıydı. Daha o yönlendiremeden altın, kırmızı ve beyaz şekiller çevresinden geçmeye başladı. Havuzdaki balıklardan daha büyüktüler. Ve dişleri vardı. Rand'ı dişlediler; kan kırmızı bir süs halinde kıvrılarak yükseldi. Rand içgüdüyle, ellerini sallayarak balıkları kovaladı, ama Boşluk'un derinliklerindeki soğuk parçası yönlendirdi. Şerateş alevlendi, engel varsa, engele yöneldi, Rahvin'in bu avluyu görerek duruyor olabileceği her yere yöneldi. Su kaynadı, onu şiddetle fırlattı ve şerateşten oyulmuş boş tünellere aktı. Altın, beyaz, kırmızı balıklar ona doğru atılarak suya yeni kırmızı iplikçikler ekledi. Oraya buraya savrulurken Rand vahşi şimşeklerine yön verecek kadar iyi göremiyordu. Nefesi kalmamıştı. Hava düşünmeye, suyun hava olduğunu düşünmeye çalıştı.

Aniden öyle oldu. Rand hızla, çevresinde çırpınan küçük balıklarla birlikte taşların üzerine düştü, yuvarlandı ve yeri ittirerek doğruldu. Her yer yine hava olmuştu; giysileri bile kuruydu. Taş halka hiç dokunulmamış gibi sağlamlık ile sütunların yarısı devrilmiş bir yıkıntılık arasında titreşiyordu. Ağaçların bazıları kendi kütüklerinin üzerinde, darmadağın yatıyordu, sonra sağlam olarak durdular, sonra yine devrilmiş göründüler. Arkasındaki

sarayın beyaz duvarlarına delikler açılmıştı, hatta yukarıdaki yüksek, yaldızlı kubbede de bir tane vardı ve bazı yarıklar, bazıları dantel gibi işlenmiş taştan perdelere sahip olan pencereleri kesiyordu. Verilmiş tüm zararlar titreşiyor, geliyor, gidiyordu. Önceki gibi ağır, zaman zaman olan kaymalar değil, daimi değişimler. Zarar, zarar yok, biraz, hiç, sonra yeniden.

Rand irkilerek elini yan tarafındaki eski, yarı iyileşmiş yaraya bastırdı. Gösterdiği çabalarla açılmış gibi acıyordu. Aslında tüm bedeni, bir düzine, hatta daha fazla kanlı yarayla acıyordu. Bu değişmemişti. Ceketinde ve pantolonundaki kanlı yırtıklar aynı kalmıştı. Suyu havaya kendisi mi çevirmişti? Yoksa o çılgın şimşeklerinden biri Rahvin'i uzaklaştırmış, hatta öldürmüş müydü? Öldürmediği sürece fark etmezdi.

Gözlerindeki kanı silerek bahçeyi çevreleyen pencereleri, balkonları, uzak taraftaki revakı inceledi. Ya da incelemeye başladı, ama gözüne başka bir şey takıldı. Revakın altında, bir örgünün soluk kalıntılarını görebiliyordu. Buradan, bir kapı olduğunu çıkartabiliyordu, ama ne türden bir kapı olduğunu, nereye gittiğini görmek için yaklaşması gerekiyordu. Bir işlenmiş taş yığınının üzerinden atlarken yığın kayboldu. Bahçede koşturdu, yürüyüş yolunun üzerine düşmüş yuvarlak ağaçların çevresinden dolandı. Örgü kalıntısı hemen hemen kaybolmuştu; tamamen silinmeden yaklaşması gerekiyordu.

Aniden düştü, elleriyle düşüşünü yavaşlatırken çakıltaşları avuçlarını çizdi. Ayağının takılabileceği hiçbir şey göremiyordu. Kafasını çarpmış gibi sersem hissediyordu. Kalıntıya ulaşmak için ayağa kalkmaya çalıştı. Ve bedeninin kıvrandığını fark etti. Elleri uzun kıllarla kaplanmıştı; parmakları küçülüyor, ellerinin içinde gömülüyor gibiydi. Neredeyse pençeye benziyorlardı. Bir tuzak. Rahvin kaçmamıştı. Kapı tuzaktı ve o tuzağın içine yürümüştü.

Kendine tutunmaya çalışırken Boşluk ümitsizlikle doldu. Elleri. Eldiler. Hemen hemen el. Kendini ayağa kalkmaya zorladı. Bacakları yanlış yöne kıvrılıyor gibiydi. Gerçek Kaynak geriledi; Boşluk büzüldü. Duygusuz Boşluk'un ötesinde panik dalgaları alevlendi. Rahvin onu neye dönüştürmeye çalışıyorsa, yönlendirebilen bir şey değildi. *Saidin* kayıp gidiyor, zayıflıyordu. *Angreal*'den çekiyor olmasına rağmen zayıftı. Çevredeki balkonlar ve revak boş boş bakıyordu ona. Rahvin o taş perdeli pencerelerden birinde olmalıydı, ama hangisinde? Bu sefer yüz şimşek yaratacak kadar gücü yoktu. Tek bir patlama. Bunu yapabilirdi. Hemen

yaparsa. Hangi pencere? Kendisi olmak için mücadele etti, içine *saidin* çekmek için mücadele etti, lekenin her kırıntısına, hâlâ Güç kavrayabildiğinin kanıtı olarak kucak açtı. Çarpık halkanın içinde, boşuna aranarak sendeledi, Rahvin'in ismini kükredi. Bir hayvan kükremesi gibi çıktı.

Nynaeve Moghedien'i arkasından çekerek köşeyi dolandı. İleride, bir sonraki dönemeçte bir adam kayboldu, çizme sesleri arkasından yankılandı. Nynaeve o çizmeleri ne kadardır izlediğini bilmiyordu. Bazen susuyorlardı ve yön bulmak için yeniden başlamalarını beklemesi gerekiyordu. Bazen durdukları zaman bazı şeyler oluyordu; Nynaeve hiçbirini görmemişti, ama saray vurulmuş çan gibi çınlıyordu ve bir seferinde, hava çatırdarken saçları dimdik dikilmeye çalışmıştı ve bir diğeri... Fark etmezdi. İlk defa çizmeli adamı görebilmişti. O siyah ceketin içindekinin Rand olduğunu sanmıyordu. Boyu doğruydu, ama göğsü fazla iri ve genişti.

Nynaeve fark etmeden koşmaya başladı. Sağlam ayakkabıları, uzun zaman önce sessizlik için kadife terliklere dönüşmüştü. O adamı duyabiliyorsa, adam da onu duyabilirdi. Moghedien'in çılgın solukları ayak seslerinden daha yüksekti.

Nynaeve dönemece ulaştı, durdu ve ihtiyatla köşenin arkasına baktı. *Saidar*'ı kavramıştı... Moghedien aracılığıyla, ama onundu yine de... yönlendirmeye hazırdı. Gerek yoktu. Koridor boştu. Pencereleri arabesk taş işlemeler ile örtülmüş duvarın uzak ucunda bir kapı vardı, ama Nynaeve adamın oraya ulaştığını sanmıyordu. Daha yakında, sağa uzanan bir başka koridor vardı. O tarafa seğirtti, yine ihtiyatla baktı. Boş. Ama koridorların kesiştiği yerin biraz ötesinde bir merdiven dönerek yükseliyordu.

Bir an duraksadı. Adam bir yere koşuyordu. Bu koridor geldikleri yöne dönüyordu. Geri dönmek için koşmuş olabilir miydi? O zaman yukarı.

Moghedien'i arkasından çekerek ağır ağır merdiveni tırmandı. Terkedilmiş'in neredeyse isterik nefesleri ve kendi kulaklarında zonklayan kan dışında bir şey duymak için gerildi. Kendini Rahvin'le yüz yüze bulursa... Adamın orada, ileride bir yerde olduğunu biliyordu. Onu hazırlıksız yakalamalıydı.

İlk katta durdu. Koridorlar aşağıdakiler gibi uzanıyordu. Aynı ölçüde boş ve sessizdiler. Adam tırmanmaya devam mı etmişti.

Ayaklarının altındaki merdiven, saraya dev bir koçbaşı vurulmuş gibi hafifçe titredi, sonra bir kez daha. Beyaz bir ışık çubuğu taş perdeli

pencerelerden birinin tepesinden geçer, çılgınca yukarı eğilir, tavanı kesmeye başladığında kesilirken bir kez daha.

Nynaeve yutkundu, o ışığın anısıyla gözlerinin önünde asılı duran solgun, mor yelpazeden kurtulmak için boşuna gözlerini kırpıştırdı. Rahvin'i vurmaya çalışan Rand olmalıydı. Nynaeve ona fazla yaklaşırsa, Rand kazayla onu da vurabilirdi. Işınlarını o şekilde savuruyorsa –Nynaeve'e savurma gibi gelmişti– bilmeden herhangi bir yerde vurabilirdi onu.

Titreşimler kesildi. Moghedien'in gözleri dehşetle parlıyordu. Nynaeve'in *a'dam* aracılığı ile hissettiklerine bakılırsa, kadının yerde kıvranıyor, çığlıklar atıyor, ağzı köpürüyor olmaması hayret vericiydi. Nynaeve de birazcık haykırmak istiyordu. Kendini ayağını bir sonraki basamağa koymaya zorladı. Yukarısı da başka herhangi bir yön kadar iyiydi. İkinci adım da aynı ölçüde zordu. Ama yavaşça. Aniden adamın üzerine varmaya gerek yoktu. Onu hazırlıksız yakalamalıydı. Moghedien kırbaçlanmış bir köpek gibi titreyerek takip etti.

Nynaeve tırmanırken çekebildiğince, Moghedien'in idare edebildiğince *saidar* çekti, öyle ki, tatlılığı neredeyse acı veriyordu. Uyarı buydu. Daha fazlasını çekerse, sınırını aşacağı noktaya ulaşırdı, kendi kendini yalıtacağı, yönlendirme yeteneğini yakıp yok edeceği noktaya. Ya da belki bu koşullar altında, Moghedien'i yalıtacağı. Ya da ikisini birden. Her durumda, şu anda felaket olurdu. Ama o noktayı korudu, deriyi delmesine ramak kalan bir iğnenin hafif baskısı ile... *yaşam*... doldu. Kendi kendine yönlendiriyor olsaydı ancak bu kadarına kucak açabilirdi. O ve Moghedien'in güçleri hemen hemen denkti; Tanchico bunu kanıtlamıştı. Yeterli olur muydu? Moghedien erkeklerin daha güçlü olduğu konusunda ısrar ediyordu. En azından Rahvin'in... Moghedien onu tanıyordu... ve Rand da aynı ölçüde güçlü olmasa, bu ana kadar hayatta kalması olası görünmüyordu. Erkeklerin kaslarının olması, aynı zamanda Güç'te de kuvvetli olması adil gelmiyordu. Kule'deki Aes Sedailer hep eşit olduklarını söylerdi. Yalnızca...

Saçmalıyordu. Derin bir nefes alarak Moghedien'i çekti ve merdiveni tırmanmaya başladı. Merdiven daha yukarı tırmanmıyordu.

Bu koridor boştu. Nynaeve koridorların kesiştiği yere gitti ve dikkatle gözetledi. Adam oradaydı. Siyahlara bürünmüş uzun boylu, iri, siyah saçlarının şakakları kırlaşmış bir adam, pencerelerden birinin taş perdesindeki delikten aşağıdaki bir şeye bakıyordu. Yüzünde ter ve çaba izi vardı, ama adam gülümsüyor gibiydi. Yakışıklı bir yüz, Galad'ınki kadar

yakışıklı, ama Nynaeve bu adama bakarken nefeslerinin sıklaştığını hissetmiyordu.

Adam neye bakıyorsa –Rand olabilir miydi?– tüm dikkati oradaydı, ama Nynaeve adama kendisini fark etme şansı vermedi. Aşağıdaki Rand olabilirdi. Rahvin'in yönlendirip yönlendirmediğini anlayamıyordu. Adamın çevresindeki koridoru duvardan duvara, tabandan tavana ateşle doldurdu, sahip olduğu tüm *saidar*'ı ateşe boşalttı, öyle sıcak bir ateş ki, taşın kendisinden duman tütmeye başladı. İrkilerek sıcaktan kaçtı.

Alevin ortasında Rahvin çığlık attı... tek bir alevdi... ve sendeleyerek Nynaeve'den, koridorun sütunlu bir yürüyüş yoluna dönüştüğü yere doğru uzaklaştı. Bir yürek atışı kadar, hatta daha kısa bir süre sonra alevin içinde, berrak hava ile çevrili olarak durdu. Nynaeve'in sahip olduğu her *saidar* kırıntısı o cehennem alevine gidiyordu, ama adam onu uzak tuttu. Ateşin içinden adamı görebiliyordu; ateş her şeyi kırmızıya boyuyordu, ama Nynaeve görebiliyordu. Kararmış ceketinden duman yükseliyordu. Yüzü kavrulmuş bir yıkıntıydı, bir gözü süt beyazıydı. Ama iki gözü büyük kötücüllükle Nynaeve'e döndü.

A'dam'ın tasmasından hiç duygu gelmiyordu, yalnızca kurşun gibi bir donukluk. Nynaeve'in midesi çırpındı. Moghedien pes etmişti. Ölüm oracıkta durduğu için pes etmişti.

Rand'ın tepesindeki oymalı taş perdelerden ateş fışkırdı, alevden parmaklar her deliği doldurdu, revaka doğru dans etti. Bu sırada, içindeki mücadele aniden kesildi. Öyle aniden kendisine döndü ki, neredeyse şok geçirecekti. Çılgınca *saidin* çekiyor, birazına tutunmaya çalışıyordu. Şimdi *saidin* ateş ve buzdan bir sel gibi içini dolduruyor, dizlerinin boşalmasına, Boşluk'un, onu köpük gibi tıraşlayan acıyla titremesine sebep oluyordu.

Rahvin revaka doğru geri geri sendeledi, yüzü binada bir şeye dönüktü. Rahvin ateşte kıvranıyordu, ama bir şekilde dokunulmamış gibi durmayı başarıyordu. Şimdi dokunulmamışsa da biraz önce öyle değildi. O olduğunu Rand'a anlatan yalnızca şeklin boyutları ve başka biri olmasının imkânsızlığı idi. Terkedilmiş, herhangi bir Şifacı'nın tedavi etmekte güçlük çekeceği bir kömür ve çatlamış kırmızı et yığınıydı. Acısı yıkıcı olmalıydı. Yalnız Rahvin, o yanık adam kalıntısının içindeki Boşluk'ta olmalıydı, bedenin acılarının uzak, *saidin*'in yakın olduğu Boşluk'a sarınmış olmalıydı.

Saidin Rand'ın içinde kabardı ve onu salıverdi. Şifa vermek için değil.

“Rahvin!” diye haykırdı ve ellerinden şerateş fışkırdı, bir insandan daha kalın, eriyik ışık, çekebildiği tüm Güç’ü taşıyan ışık.

Işık Terkedilmiş’e çarptı ve Rahvin yok oldu. Rhuidean’daki Karanlıktazıları kaybolmadan önce zerrelere dönüşmüştü, sahip oldukları nasıl bir yaşamsa, devam etmek için mücadele etmişti ya da Desen onlar için bile olsa kendini sürdürmeye çalışmıştı. Ama Rahvin yalnızca... yok olmuştu.

Rand şerateşin sönmesine izin verdi, *saidin*’i biraz uzağa itti. Gözlerini kırpıştırıp mor imgeden kurtulmaya çalışarak mermer korkuluktaki geniş deliğe, üzerinde diş gibi sarkan tek sütunun kalıntılarına baktı, saray tavanındaki eş deliğe baktı. Titreşmiyorlardı, sanki yaptığı şey buranın onaramayacağı kadar güçlüydü. Her şeyden sonra, fazla kolay olmuştu sanki. Belki de orada, Rahvin’in gerçekten öldüğüne ikna olmasını sağlayacak bir şey bulabilirdi. Bir kapıya koştu.

Nynaeve çılgınca sahip olduğu tüm gücü Rahvin’in çevresindeki alevi kapatmaya akıttı. Şimşek kullanması gerektiği düşüncesi geldi. Ölecekti. O korkunç gözler kendisine değil Moghedien’e dikilmişti, ama o da ölecekti.

Sıvı bir ateş sütunu kesti, öyle sıcaktı ki, kendi yaptığı ateş yanında serin kalıyordu. Nynaeve şokla örgüyü bıraktı ve yüzünü korumak için elini yüzüne götürdü, ama daha o yarıya kadar kaldırmadan sıvı ateş kayboldu. Rahvin de kaybolmuştu. Nynaeve adamın kaçtığını sanmıyordu. Bir an olmuştu, öyle kısa ki, hayal ettiğini düşünebilirdi, beyaz ışık adama dokunmuştu ve Rahvin... sise dönüşmüştü. Bir an. Hayal görmüş de olabilirdi. Ama hayal gördüğünü sanmıyordu. Ürpererek nefes aldı.

Moghedien ellerini yüzüne kapatmış, titreyerek ağlıyordu. Nynaeve’in *a’dam*’dan aldığı tek duygu, başka her şeyi bastıran bir rahatlamaydı.

Aşağıdaki merdivenlerde telaşlı çizme sesleri duyuldu.

Nynaeve hızla döndü, sarmal merdivene doğru bir adım attı. Derinlemesine *saidar* çektiğini, hazırlandığını fark edince şaşırdı.

Rand görüş alanına girdiğinde şaşkınlık soldu. Hiç hatırladığı gibi değildi. Yüz hatları aynıydı, ama yüzü sertti. Gözleri mavi buz parçalarına dönüşmüştü. Ceketinde, pantolonunda kanlı yırtıklar, yüzünde kan vardı ve yüzündeki ifadeye yakışır görünüyordu.

Buna bakarak, kim olduğunu öğrenir öğrenmez Moghedien’i oracıkta öldürse şaşırmazdı Nynaeve. Nynaeve daha ondan faydalanacaktı. Rand *a’dam*’ı tanırdı. Düşünmeden değiştirdi ve zinciri kaybetti, geriye yalnızca

bileğindeki gümüş bilezik ve Moghedien'deki tasma kaldı. Ne yaptığını kavrayınca bir an paniğe kapıldı, sonra diğer kadını hâlâ hissedebildiğini anlayınca rahatlayarak içini çekti. Tam da Elayne'in söylediği gibi çalışıyordu. Belki de Rand görmemişti. Nynaeve, onunla Moghedien arasında duruyordu; zincir arkasından geliyordu.

Rand, Moghedien'e bakmadı bile. "O alevlerin buradan geldiğini düşündüm. Düşündüm ki sen ya da... Burası neresi? Egwene ile burada mı buluşuyorsunuz?"

Nynaeve başını kaldırıp ona bakarken yutkunmamaya çalıştı. Yüzü öylesine soğuktu ki... "Rand, Bilgeler yaptığın şeyin tehlikeli, hatta kötücül olduğunu söylüyor. Buraya etinle geldiğinde kendinden, seni insan yapan şeyden birazını kaybettiğini söylüyorlar."

"Bilgeler her şeyi biliyor mu?" Nynaeve'in yanından geçip durdu ve revaklı avluya baktı. "Aes Sedailerin her şeyi bildiğini sanırdım. Fark etmez. Yenidendoğan Ejder'in insan olmaya ne kadar hakkı olduğunu bilmiyorum."

"Rand, ben..." Ne söyleyeceğini bilmiyordu. "En azından izin ver sana Şifa vereyim."

Rand onun uzanması, başını ellerinin arasına alması için kıpırtısız durdu. Nynaeve irkilmekten kendini alıkoydu. Rand'ın etine aldığı yaralar ciddi değildi, yalnızca sayıları çoktu... onu ısıran ne olabilirdi; çoğunun ısırık olduğundan emindi Nynaeve... ama eski yara, yan tarafındaki o yarı iyileşmiş, asla iyileşmeyen yara bir karanlık delik gibiydi, *saidin*'in lekesinin olması gerektiğini düşündüğü gibi bir şeyle dolu bir kuyu. Küçük miktarlarda, Şifa'yı oluşturan karmaşık Hava, Su, Ruh, hatta Ateş ve Toprak akışları ördü. Rand kükremedi, çırpınmadı. Yalnızca gözlerini kırptı. O kadar. Sonra Nynaeve'in bileklerini tuttu ve ellerini indirdi. Nynaeve gönülsüz değildi. Rand'ın yeni aldığı yaralar gitmişti, her ısırık, yara ve bere, ama eski yara değil. O yaradaki her şey eskisi gibiydi. Ölümden başka her şeye Şifa verilebiliyor olmalıydı, o yaraya bile. Her şeye!

"O öldü mü?" diye sordu Rand sessizce. "Öldüğünü gördün mü?"

"Öldü, Rand. Gördüm."

Rand başını salladı. "Ama daha başkaları var, değil mi? Diğer... Seçilmişler."

Nynaeve, Moghedien'in korku sancısını hissetti, ama arkasına bakmadı. "Rand, gitmelisin. Rahvin öldü ve bu halinle, burası senin için tehlikeli. Gitmelisin ve bedeninle gelmemelisin."

“Giderim.”

Nynaeve’in görebildiği ya da hissedebildiği kadarıyla –elbette hissetmezdi– Rand hiçbir şey yapmadı, ama bir an arkasındaki koridorun... bir şekilde döndüğünü düşündü. Ama farklı görünmüyordu. Yalnız... Gözlerini kırptı. Rand’ın arkasında yarısı yıkılmış sütun, taş korkulukta delik yoktu.

Rand hiçbir şey olmamış gibi devam etti. “Elayne’e söyle... Benden nefret etmemesini iste. Ondan iste...” Yüzü acıyla çarpıldı. Nynaeve bir an tanıdığı oğlanı gördü, değerli bir şey elinden koparılmış gibi görünüyordu. Onu teselli etmek için uzandı ve Rand, yüzü bir kez daha taş gibi olarak geriledi. Aynı zamanda kasvet vardı o yüzde. “Lan haklıydı. Elayne’e beni unutmasını söyle, Nynaeve. Ona, sevecek başka birini bulduğumu, ona yer kalmadığını söyle. Lan de sana aynı şeyi söylememi istedi. Lan başka birini buldu. Onu unutmanı söyledi. Bizi sevmektense bir daha asla doğmamak yeğdir.” Yine geriledi, üç uzun adım, koridor –ya da koridorun bir parçası– önünde baş döndürücü bir şekilde döner gibi oldu ve Rand kayboldu.

Nynaeve, seğirerek geri gelen yıkık sütuna değil, onun biraz önce durduğu yere baktı. Lan ondan *bunu* söylemesini mi istemişti?

“Çok... olağanüstü bir adam,” dedi Moghedien. “Çok çok tehlikeli bir adam.”

Nynaeve ona baktı. Bilezikten yeni bir şey geliyordu. Korku hâlâ oradaydı, ama bir şey tarafından bastırılmıştı... beklenti olarak adlandırılabilecek bir şey.

“Yardımcı oldum, değil mi?” dedi Moghedien. “Rahvin öldü, Rand al’Thor kurtuldu. Ben olmadan hiçbiri mümkün olmazdı.”

Nynaeve artık anlıyordu. Beklentiden çok umut. Eninde sonunda Nynaeve uyanacaktı. *A’dam* kaybolacaktı. Nynaeve’in gitmeden önce onu öldürmeye hazırlanıyor olması olasılığına karşılık, Moghedien yardım ettiğini hatırlatmaya çalışıyordu... sanki o yardım zorla koparılmamış gibi. “Artık benim gitmemin de zamanı geldi,” dedi Nynaeve. Moghedien’in yüzü değişmedi, ama korku güçlendi, umut da öyle. Nynaeve’in elinde geniş, gümüş bir kupa belirdi, içinde çaya benzer bir şey vardı. “İç bunu.”

Moghedien geriledi. “Ne?..”

“Zehir değil. Amacım bu olsa, seni bu olmadan da kolaylıkla öldürebilirdim. Hem, sana burada olan gerçek dünyada da olur.” Bu sefer umut korkudan daha güçlüydü. “Seni uyutacak. Derin bir uyku;

Tel'aran'rhiod'a dokunmaya izin vermeyecek kadar derin. Çatalkök deniyor."

Moghedien kupayı yavaşça aldı. "Seni takip edemememem için mi? İtiraz etmeyeceğim." Başını arkaya attı ve kupayı boşalttı.

Nynaeve onu izliyordu. Bu kadarı kadını hemen uyutmalıydı. Ama zalim bir dürtü ile konuştu. Moghedien huzur içinde dinlenmemeliydi. "Birgitte'in ölmediğini biliyordun." Moghedien'in gözleri hafifçe kısıldı. "Faolain'in kim olduğunu biliyordun." Diğer kadının gözleri irileşmeye başladı, ama çoktan uyuşmaya başlamıştı. Nynaeve çatalkökün etkilerinin yayıldığını görebiliyordu. Moghedien'e yoğunlaştı; onu *Tel'aran'rhiod*'da tuttu. Terkedilmişlerden biri kolay kolay uyuyamayacaktı. "Ve Siuan'ın kim olduğunu, eskiden Amyrlin Makamı olduğunu biliyordun. *Tel'aran'rhiod*'dayken bundan hiç bahsetmedim. Asla. Seni kısa süre sonra göreceğim. Salidar'da."

Moghedien'in gözleri arkaya yuvarlandı. Nynaeve çatalkök yüzünden mi, yoksa kadının bayılması yüzünden mi, bilmiyordu, ama fark etmezdi. Kadını bıraktı ve Moghedien soldu. Gümüş tasma seramiklerin üzerine düşerek çınladı. En azından Elayne bunu duyunca mutlu olacaktı.

Nynaeve Düş'ten çıktı.

Rand sarayın koridorlarında koşuyordu. Hatırladığından daha az zarar var gibiydi, ama aslında buna bakmıyordu. Sarayın önündeki büyük avludan geçti. Hava darbeleri yüksek kapıları menteşelerinden koparmış, kapılar kalan menteşelerden asılı duruyordu. Ötede dev, oval bir meydan vardı ve aradığı şey. Trolloclar ve Myrddraaller. Rahvin ölmüştü ve diğer Terkedilmişler başka yerdeydi, ama Caemlyn'de öldürecek Trolloclar ve Myrddraaller vardı.

Savaşıyorlardı; yüzlercesi, belki binlercesi dolanıyor, atlı bir Myrddraal boyundaki kara zırhlı kalabalık, göremediği bir şeyi çevreliyordu. Ortalarındaki kızıl hançeri zar zor seçti. Kapılar hızla açılırken bazıları saraya doğru döndü.

Fakat Rand kalakaldı. Ateşten toplar siyah zırhlı yığının içinden geçerek Trollocları yaktı. Olamazdı.

Umut etmeye, düşünmeye cesaret bulamadan yönlendirdi. Şerateş çubukları, örebildiğince hızlı, ellerinden sıçradı, serçe parmağından daha dardılar, hedefe ulaşır ulaşmaz kesiyordu. Sonunda Rahvin'e karşı kullandığından çok daha az güçlüydüler, ama bunca Trolloc'un arasında

kısılı kalmış olanlara gelmesi riskini alamazdı. Fark etmez görünüyordu. İlk vurduğu Myrddraal renk değiştirdi, beyazlara bürünmüş siyah bir şekil oldu, sonra süzülen zerrelere dönüştü. Atı çılgınca kaçtı. Trolloclar, Myrddraaller, ona dönen her biri aynı sonla karşılaştı ve sonra, diğer tarafa bakanların arka sıralarını yok etmeye başladı, öyle ki hava daimi bir kıvılcımlı toz bulutu ile dolmuş görünüyordu, yok olan tozun yerini hemen yenisi alıyordu.

Buna direnemezlerdi. Hayvansı öfke haykırışları korku ulumalarına dönüştü ve Rand'ın olduğu taraf hariç her yöne kaçıştılar. Rand bir Myrddraal'in onları çevirmeye çalıştığını ve ayaklarının altında atı ile ezildiğini gördü, ama kalanı atlarını mahmuzlayıp uzaklaştılar.

Rand şerateşi bıraktı. Mızrakları ve ağır çelikli bıçakları ile kısılı kaldıkları yerden fırlayan peçeli Aiellere bakmakla meşguldü. Sancağı taşıyan içlerinden biriydi; Aieller sancak taşımazdı, ama *shoufa*'sının altından kırmızı bant görünen bu Aiel taşıyordu. Meydandan uzaklaşan sokakların bazılarında savaş sürüyordu. Trolloclara karşı Aieller. Trolloclara karşı kasabalılar. Hatta Trolloclara karşı Kraliçenin Askerleri üniforması giymiş, zırhlı adamlar. Anlaşılan bir kraliçeyi öldürmeye gönüllü bazılarının midesi Trollocları almamıştı. Ama Rand fark etmedi. O Aielleri tarıyordu.

Orada. Beyaz bluzlu bir kadın, kısa bıçağı ile kaçan bir Trolloc'u doğrarken, diğer eliyle geniş eteklerini kaldırıyordu; bir an sonra ayı burunlu şekil alevlere boğuldu.

"Aviendha!" Rand bağırana kadar koştuğunu fark etmedi. "Aviendha!"

Mat de oradaydı, ceketi yırtılmış, kılıç uçlu mızrağında kan ile, kara sapa dayanmış, Trollocların kaçmasını izliyordu. Artık savaş işini başkalarına bırakmaya razıydı. Ve Asmodean, kılıcını beceriksizce tutmuş, herhangi bir Trolloc'un geri dönmeye karar vermesi olasılığına karşı aynı anda her yöne bakmaya çalışıyordu. Rand adamın içindeki zayıf *saidin*'i sezebiliyordu; Asmodean'ın savaşını o kılıçla verdiğini sanmıyordu.

Şerateş. Şerateş Desen'deki bir ipliği yakmıştı. Şerateş ne kadar güçlüyse, yanan iplik o kadar geriye giderdi. Ve o kişi her ne yapmışsa *artık olmuş olmazdı*. Rahvin'e fırlattığı ışık Desen'in yarısını çözse de umurunda değildi. Sonucu buysa değil.

Yanaklarındaki gözyaşlarının farkına vardı ve *saidin*'i salıverdi, Boşluk'un kaybolmasına izin verdi. Bunu hissetmek istiyordu. "Aviendha!" Kızı kucaklayıp döndürdü. Kız ona delirmiş gibi bakıyordu. Rand onu yere

bırakmak istemiyordu, ama bıraktı. Ve gidip Mat'e sarıldı. Ya da sarılmaya çalıştı.

Mat onu uzak tuttu. "Sana neler oluyor? Öldüğümüzü düşündün sanırsın. Ama az daha ölecektik. General olmak bundan daha güvenli olmalı!"

"Hayattasınız," diye kahkaha attı Rand. Aviendha'nın saçlarını arkaya süpürdü; kız başörtüsünü kaybetmişti ve saçları boynuna saçılmıştı. "Hayatta olduğunuz için mutluyum. O kadar."

Yine meydana göz gezdirdi ve neşesi soldu. Coşkusu sönecek gibi değildi, ama Aiellerin direndikleri yerde yığılmış cesetler onu azalttı. Çoğu, erkek olamayacak kadar küçüktü. Lamelle vardı, peçesi düşmüş, gırtlağının yarısı kesilmiş; bir daha Rand'a çorba yapamayacaktı. İki eli ile, göğsündeki bilek kalınlığında bir Trolloc mızrağını kavramış Pevin. Rand ilk kez yüzünde ifade görüyordu. Şaşkınlık. Şerateş arkadaşlarının ölümünü geri almıştı, ama diğerlerinin ölmesini engelleyememişti. Çok fazla. Çok fazla Kız.

Alabileceğini al. Elinde kalana sevin ve kayıplarının yasını uzatma. Kendi düşüncesi değildi, ama uydu. *Saidin*'deki leke zorlamadan önce delirmekten kaçınmak için iyi bir yol gibi görünüyordu.

"Nereye gittin?" diye sordu Aviendha. Öfkeyle değil. Tam tersine, rahatlamış görünüyordu. "Bir an buradaydın, bir sonrakinde yoktun."

"Rahvin'i öldürmem gerekiyordu," dedi sessizce. Kız ağzını açtı, ama Rand parmağını dudaklarına koyup susturdu onu, sonra nazikçe ittirip uzaklaştırdı. Alabileceğini al. "Bu kadarla bırak. O öldü."

Bael aksayarak geldi, *shoufa*'sı hâlâ başındaydı, ama peçesi göğsüne sarkıyordu. Kalçasında ve kalan tek mızrağının ucunda kan vardı. "Gecekoşucuları ve Gölge'nin çarpıttıkları kaçıyor, *Car'a'carn.* Islaktopraklıların bazıları onlara karşı dansımıza katıldılar. Hatta, başta bize karşı dans etmelerine rağmen zırhlı adamlardan bazıları." Sulin arkasındaydı ve peçesini açmıştı; yanağında pis, kırmızı bir yarık vardı.

"Ne kadar sürerse sürsün avlayın onları," dedi Rand. Yürümeye başladı, nereye gittiğinden emin değildi. Tek bildiği, Aviendha'dan uzaklaşması gerektiği idi. "Onların kırlarda dolaşmasını istemiyorum. Gözünüzü Askerlerden ayırmayın. Daha sonra hangileri Rahvin'in emrindeydi, hangileri..." Konuşarak, arkasına bakmadan yürümeye devam etti. Alabileceğini al.

56
Parlayan Közler

Pencere, Rand'ın içinde durmasına yetecek kadar yüksekti, başının üzerinde daha da uzanıyor, omuzlarının iki yanında altmışar santim daha yer bırakıyordu. Gömleğinin kollarını sıyırmış, Kraliyet Sarayı'nın bahçelerinden birine bakıyordu. Aviendha elini çeşmenin kızıltaştan havuzunda gezdiriyordu, yalnızca bakılmak ve süs balığı beslemek için bunca suyun boşa harcanması onu hâlâ şaşırtıyordu. Başta, sokaklarda Trolloc kovalamaya gitmediğini söylediğinde çok kızmıştı. Aslında, Sulin'in fark etmediğini düşündüğü sessiz bir Kız topluluğu olmasa kızın aşağıya ineceğini sanmıyordu. Beyaz saçlı Kız'ın Aviendha'ya artık *Far Dareis Mai* olmadığını, henüz Bilge de olmadığını hatırlatmasını da duymamış olması gerekiyordu. Ceketsiz, ama güneşe karşı şapkasını gitmiş olan Mat, havuzun kenarında oturmuş, onunla konuşuyordu. Kuşkusuz kızın Aiellerin gitmek isteyenlere engel olup olmadığı hakkında bildiklerini öğrenmeye çalışıyordu; Mat kaderini kabullenmiş olsa da, şikâyet etmeyi bırakması mümkün görünmüyordu. Asmodean kırmızı mersinağacının gölgesinde bir banka oturmuş, arpını çalıyordu. Rand, adamın ne olduğunu bilip bilmediğini ya da şüphelenip şüphelenmediğini merak etti... ama Terkedilmişlerden birinin neyi bildiğini ya da neyi tahmin ettiğini kim bilebilirdi?

Nazik bir öksürükle bahçeye sırtını döndü.

Önünde durduğu pencere, Andor kraliçelerinin bin senedir elçileri kabul ettiği ve hüküm verdiği Büyük Salon'un, yani taht odasının batı duvarında, yerden bir buçuk boy yüksekte duran bir pencereydi. Görülmeden, rahatsız edilmeden Mat ile Aviendha'yı izleyebileceğinden emin olduğu tek yerdi. Salonun yanlarında yirmi adım yüksekliğinde beyaz sütun sıraları

uzanıyordu. Duvardaki yüksek pencerelerden içeri dolan ışık, kubbeli tavandaki renkli camlardan sızanlara karışıyordu. O renkli camlara Beyaz Aslan şekilleri, eski kraliçelerin portreleri ve Andor'un büyük zaferlerini betimleyen resimler yapılmıştı. Enaila ve Somara etkilenmiş görünmüyordu.

Rand, parmak uçlarından tutunarak indi. "Bael'den haber var mı?"

Enaila omuzlarını silkti. "Trolloc avı sürüyor." Ses tonuna bakılırsa, ufak tefek kadın o avın parçası olmak isterdi. Somara'nın boyu kadının daha da kısa görünmesine sebep oluyordu. "Şehirlilerden bazıları yardım ediyor. Çoğu saklanıyor. Şehir kapıları tutuldu. Gölge'nin çarpıttıklarının hiçbiri kaçamaz bence, ama korkarım bazı Gecekoşucuları koşabilir." Myrddraalleri öldürmek zordu, köşeye kıstırmak da anı ölçüde zordu. Bazen, onların gölgeye bindiklerini ve yan dönünce kaybolduklarını söyleyen eski hikâyelere inanmak kolay oluyordu.

"Sana biraz çorba getirdik," dedi Somara, sarı kafasını Aslan Tahtı'nın üzerinde durduğu kürsüde bekleyen, çizgili bir kumaşla kaplı gümüş tepsiye doğru sallayarak. Taht, oymalı, yaldızlı, bacaklarının ucunda dev aslan pençeleri ile, dört beyaz mermer basamağın tepesinde duran dev bir sandalyeydi. Basamaklara kırmızı bir halı serilmişti. Yakuttan bir fon üzerine aytaşları ile resmedilmiş Andor Aslanı, o sandalyeye otururken Morgase'in başının üzerinde yükseliyordu. "Aviendha bugün daha hiç yemediğini söylüyor. Lamelle'in sana yaptığı çorbadan."

"Herhalde hizmetkârların hiçbiri dönmemiştir," diye içini çekti Rand. "Aşçılardan biri? Bir yamak?" Enaila horgörüyle başını iki yana salladı. İş buna gelirse, bir *gai'shain* olarak görevini zarafetle yapardı, ama birinin tüm hayatını bir başkasına hizmet ederek geçirmesi fikri onu tiksindiriyordu.

Rand basamakları tırmandı, çöktü ve kumaşı kenara çekti. Burnu seğirdi. Kokuya bakılırsa, çorbayı hangisi yapmışsa, Lamelle'den daha iyi bir aşçı değildi. Salondan gelen çizme sesleri sırtını tepsiye dönmek için bahane verdi. Şansı varsa, yemek zorunda kalmazdı.

Uzun, kırmızı beyaz seramikli zeminde yaklaşan adam kesinlikle Andorlu değildi. Kısa, gri bir ceket ve bol pantolon giymişti. Paçalarını tepeleri kıvrılmış çizmelere sokmuştu. İnceydi ve Enaila'dan yalnızca bir baş uzundu, Çengel gibi bir burnu, kara, çekik gözleri vardı. Siyah saçlarına kır düşmüştü ve geniş bıyıkları boynuz gibi geniş ağzının çevresinde kıvrılıyordu. Durdu, bacağını uzatıp hafifçe eğilerek selam verdi. Bir

elindeki iki gümüş kadeh ve diğer elindeki mühürlü çömlek testi uyumsuz bir görüntü oluştursa da, kalçasındaki kıvrımlı kılıcı zarafetle taşıyordu.

“Rahatsız ettiğim için beni affedin,” dedi, “ama gelişimi haber verecek kimse yoktu.” Giysileri sade, hatta yolculukla yıpranmış olabilirdi, ama kılıç kemerinin arkasında altın kurt başı ile fildişinden bir çubuk var gibiydi. “Adım Davram Bashere, Saldaea’nın Mareşal Generali’yim. Şehirdeki söylentilerin burada, Kraliyet Sarayı’nda olduğunu söylediği Lord Ejder ile görüşmek üzere geldim. Sanırım kendisi ile karşı karşıyayım?” Bir an gözleri Rand’ın kollarında pırıldayan kızıl altın Ejderlere gitti.

“Adım Rand al’Thor, Lord Bashere. Yenidendoğan Ejder.” Enaila ile Somara Rand ile adamın arasına girdi, her biri elini uzun çelikli hançerine götürmüş, peçelerini kaldırmaya hazır bekliyorlardı. “Caemlyn’de bir Saldaea lordu bulmak beni şaşırttı. Benimle görüşmek istemesi daha da fazla.”

“Aslında Caemlyn’e Morgase ile görüşmek üzere gelmiştim, ama Lord Gaebril’in dalkavukları tarafından engellendim... yoksa Kral Gaebril mi demeliyim? Hâlâ yaşıyorsa.” Bashere’in ses tonu bundan kuşku duyduğunu anlatıyordu ve öyle ya da böyle, aldırmıyordu. Duraksamadı. “Şehirdeki pek çok kişi Morgase’in de öldüğünü söylüyor.”

“İkisi de öldü,” dedi Rand kasvetle. Tahta oturdu, başını aytaşından Andor Aslanı’na dayadı. Taht bir kadının boyuna göre yapılmıştı. “Gaebril’i öldürdüm, ama o Morgase’i öldürmeden değil.”

Bashere tek kaşını kaldırdı. “O zaman Andor’un Kralı Rand’ı mı selamlamalıyım?”

Rand öfkeyle öne eğildi. “Andor’un hep kraliçesi olmuştur ve hâlâ öyle. Kız-Veliaht Elayne. Annesi öldüğüne göre, Kraliçe o. Belki ilk önce Taç giymesi gerekiyordur... yasaları bilmiyorum... ama beni ilgilendirdiği kadarıyla Kraliçe o. Ben Yenidendoğan Ejder’im. İstediğim yalnızca bu, hatta istediğimden de fazlası. Benden istediğiniz nedir, Lord Bashere?”

Öfkesi Bashere’i rahatsız etmişse bile, adam hiç işaret vermedi. O çekik gözleri Rand’ı dikkatle izliyordu, ama huzursuzlukla değil. “Beyaz Kule, Mazrim Taim’in kaçmasına izin verdi. Sahte Ejder’in.” Durdu, sonra Rand konuşmayınca devam etti. “Kraliçe Tenobia Saldaea’nın bir daha karışmasını istemedi, bu yüzden adamı bir daha avlamak ve varlığına bir son vermek üzere gönderildim. Haftalar boyunca güneye doğru takip ettim onu. Andor’a yabancı bir ordu getirdiğim için korkmanıza gerek yok. On

kişilik bir eşlikçi grubu dışında hepsini Braem Ormanı'nda, Andor'un hak ettiği sınırların epey kuzeyinde bıraktım. Ama Taim Andor'da. Bundan eminim."

Rand tereddüt içinde arkasına yaslandı. "Onu alamazsınız, Lord Bashere."

"Neden alamayacağımı sorabilir miyim, Lord Ejder? Onu avlamak için Aielleri kullanmamı isterseniz, itirazım olmaz. Adamlarım ben dönene kadar Braem Ormanı'nda kalır."

Planının bu kısmını yakın zamanda açıklamak istememişti. Gecikme pahalıya mal olabilirdi, ama ilk önce ulusları avucuna almak istemişti. Ama şimdi başlasa da olurdu. "Af ilan ediyorum. Ben yönlendirebiliyorum, Lord Bashere. Neden benim yapabildiğimi yaptığı için bir başka adam avlansın, öldürülsün ya da ehlileştirilsin? Gerçek Kaynak'a dokunabilen, öğrenmek isteyen her erkeğin bana gelebileceğini ve benim korumama sahip olabileceğini ilan edeceğim. Son Savaş geliyor, Lord Bashere. Aramızdan herhangi birinin delirmesi için zaman olmayabilir ve yine de bu risk için tek bir adamı harcamak istemezdim. Trolloc Savaşı sırasında Trolloclar Afet'ten çıktığında, Dehşetlordları ile yürüyorlardı, Güç'ü Gölge adına kullanan erkek ve kadınlarla. Tarmon Gai'don'da aynı durumla tekrar yüz yüze geleceğiz. Kaç Aes Sedai'nin benim tarafımda olacağını bilmiyorum, ama benimle yürümeyi kabul eden hiçbir adamı geri çevirmeyeceğim. Mazrim Taim benim, Lord Bashere, sizin değil."

"Anlıyorum." Bunu ifadesizce söylemişti. "Caemlyn'i aldınız. Tear'ın sizin olduğunu duydum. Çoktan olmamışsa bile, Cairhien de kısa sürede sizin olacaktır. Aiellerinizle ve Tek Güç yönlendirebilen adamlardan ordunuzla dünyayı fethetmeyi mi düşünüyorsunuz?"

"Gerekirse," dedi Rand aynı şekilde ölçülü bir sesle, "beni kabul eden her hükümdara bir müttefik olarak kucak açmaya hazırım, ama şimdiye dek gördüğüm bütün hükümdarlar güç manevraları ya da açık düşmanlık içinde. Lord Bashere, Tarabon ve Arad Doman'da anarşi var, Cairhien'deki durum da anarşiden çok uzak değil. Amadicia Altara'yı gözlüyor. Seanchanlar – Saldaea'da onlara ilişkin söylentileri duymuşsunuzdur; muhtemelen duyduklarınızın en kötüsü bile doğru–, dünyanın diğer yanındaki Seanchanlar da hepimizi birden gözlüyor. Tarmon Gai'don ufukta belirdiği halde insanlar kendi küçük savaşlarından vazgeçmiyorlar. Barışa ihtiyacımız var. Trolloclar gelmeden, Karanlık Varlık kurtulmadan önce, hazırlanmak için zamana ihtiyacımız var. Dünya için zaman ve barış

bulmanın tek yolu bunu dayatmaksa, dayatacağım. İstemiyorum, ama yaparım."

"*Karaethon Döngüsü*'nü okudum," dedi Bashere. Kadehleri kolunun altına alarak testinin mum mührünü kırdı ve kadehleri şarapla doldurdu. "Daha da önemlisi, Kraliçe Tenobia Kehanetleri okudu. Kandor, Arafel ya da Shienar adına konuşamam. Onların da size geleceğini düşünüyorum... Sınırboyları'nda, Gölge'nin üzerimize çullanmak üzere Afet'te beklediğini bilmeyen tek çocuk bile yoktur... ama onlar adına konuşamam." Enaila adamın uzattığı kadehi kuşkuyla süzdü, ama yine de basamakları tırmanıp Rand'a iletti. "Aslında," diye devam etti Bashere, "Saldaea adına bile konuşamam. Hükümdar Tenobia; ben yalnızca onun generaliyim. Ama ben hızlı bir binici ile haber gönderince, Saldaea'nın Yenidendoğan Ejder ile yürüdüğü yanıtının geleceğinden eminim. Bu arada, ben ve dokuz bin Saldaea süvarisi emrinizdedir."

Rand kadehi çevirdi, içindeki koyu kırmızı şaraba baktı. Illian'da Sammael, Işık bilir nerede diğer Terkedilmişler. Aryth Okyanusu'nun diğer yanında bekleyen Seanchanlar ve burada, dünya için bedeli ne olursa olsun avantaj ya da kar elde etme fırsatına atlayan insanlar. "Daha barış çok uzakta," dedi yumuşak sesle. "Daha bir süre kan ve ölüm olacak."

"Hep öyle oldu," diye yanıt verdi Bashere aynı şekilde ve Rand hangi ifadesine yanıt verdiğini anlamadı. Belki ikisine birden vermişti.

Asmodean arpını kolunun altına sıkıştırarak. Mat ile Aviendha'dan uzaklaştı. Çalmaktan hoşlanıyordu, ama değil takdir etmek, dinlemeye bile zahmet etmeyen bir çift için değil. O sabah ne olduğundan emin değildi, bilmek istediğinden de emin değildi. Bir sürü Aiel onu görünce şaşırdıklarını ifade etmiş, onu ölü gördüklerini iddia etmişlerdi; ayrıntı duymak istemiyordu. Önündeki duvarda uzun bir yarık vardı. O keskin kenarı, buz kadar kaygan yüzeyi neyin yarattığını biliyordu; herhangi bir elin yüz senede cilalayabileceğinden daha pürüzsüz.

Aylak aylak, ama ürpererek, bu şekilde yeniden doğmanın onu yeni bir adam yapıp yapmadığını merak etti. Sanmıyordu. Ölümsüzlük gitmişti. Yüce Efendi'nin armağanı buydu; al'Thor dilinde ne talep ederse etsin, kafasının içinde bu ismi kullanıyordu. Kendisi olduğuna dair yeterince kanıt vardı. Ölümsüzlük gitmişti... hayal ediyor olması gerektiğini biliyordu, ama bazen zamanın onu çekiştirdiğini, göreceğini hiç düşünmediği bir mezara doğru sürüklediğini hissediyordu... ve çekmeyi başardığı azıcık *saidin* de

lağım gibi geliyordu. Lanfear'ın ölmesine üzülmüyordu. Rahvin'in de, ama ona yaptıkları yüzünden, özellikle Lanfear'ın. Diğerleri öldüğünde de gülecekti, en çok da sonunculara. Hiç de yeni bir adam olarak doğmamıştı, ama uçurumun kıyısındaki o ot tutamlarına becerebildiğince uzun süre tutunacaktı. Sonunda kökler sökülecekti ve uzun düşüş gelecekti, ama o zamana dek, hâlâ hayattaydı.

Kileri bulmaya niyetlenerek küçük bir kapıyı çekip açtı. Doğru düzgün şarap olmalıydı. Bir adım, sonra durdu, yüzündeki kan çekildi. "Sen? Hayır!" Ölüm onu ele geçirdiğinde, sözcük hâlâ havada asılı duruyordu.

Morgase, yüzündeki teri sildi, sonra mendili yeniden kol yenine soktu ve perişan olmuş hasır şapkasını düzeltti. En azından doğru düzgün bir binici elbisesi edinmeyi başarmıştı, ama bu sıcakta ince, gri yün yine de rahatsızlık veriyordu. Aslında elbiseyi Tallanvor edinmişti. Atının yürümesine izin vererek ileride, ağaçların arasında at süren uzun boylu, genç adamı süzdü. Basel Gill'in yuvarlaklığı Tallanvor'un ne kadar uzun boylu ve formda olduğunu vurguluyordu. Tepeden bakarak elbiseyi uzatırken, saraydan kaçarken üzerinde olan kaşıntı verici şeyden daha çok yakışacağını söylemişti. Gözünü bile kırpmamış, tek bir saygı sözcüğü söylememişti. Elbette, özellikle de Gareth Bryne'ın Kore Pınarları'ndan ayrıldığını öğrendikten sonra, kim olduğunu kimsenin bilmemesinin daha güvenli olacağına kendisi karar vermişti; Morgase ona ihtiyaç duyarken adam neden ahır kundakçılarının peşine düşmüştü ki? Fark etmez; onsuz da yapabilirdi. Ama ona yalnızca Morgase derken Tallanvor'un gözlerine rahatsız edici bir ışıltı geliyordu.

İçini çekerek omzunun üzerinden arkaya baktı. İri yarı Lamgwin ormanı izleyerek at sürüyordu. Yanındaki Breane başka her şey kadar adamı izliyordu. Caemlyn'den bu yana ordusu azıcık bile büyümemişti. Sebepsiz yere sürülen asilleri, başkentteki adil olmayan yasaları çok fazla kişi duymuştu; haklı hükümdarlarına destek vermek için bir şeyler yapmaları fikri üzerine, alay etmekten başka bir şey yapmamışlardı. Onlarla konuşanın kim olduğunu bilmelerinin bile bir fark yaratacağını sanmıyordu. Bu yüzden, ormandan çıkmadan Altara'ya doğru at sürdü, çünkü her yerde silahlı adamlar var gibiydi. Yüzü yara izleri ile kaplı bir sokak kabadayısı, ona âşık bir Cairhienli mülteci kadın, ne zaman ona baksa diz çökmekten kendini zor alıkoyan şişman bir hancı ve zaman zaman ona, Gaebril için

giydiği elbise hâlâ üzerindeymiş gibi bakan bir askerle birlikte ormanda at sürdü. Ve bir de Lini, elbette. Lini'yi unutmak olmazdı.

Düşünce kadını çağırmış gibi, yaşlı dadı atını yanaştırdı. "Gözlerini ileride tutsan daha iyi," dedi sessizce. "'Genç bir aslan en az beklediğin anda, hızla atılır.'"

"Tallanvor'un tehlikeli olduğunu mu düşünüyorsun?" dedi Morgase keskin bir sesle ve Lini ona yan yan, düşünceli düşünceli baktı.

"Ancak herhangi bir erkeğin tehlikeli olabileceği tarzda. Güzel bir adam, sence de öyle değil mi? Yeterinden de uzun. Güçlü elleri var, bana göre. 'Yemeden önce balın fazla eskimesine izin vermenin gereği yoktur.'"

"Lini," dedi Morgase uyarırcasına. Yaşlı kadın son zamanlarda bu konuyu fazla sık açmaya başlamıştı. Tallanvor yakışıklı bir adamdı, elleri gerçekten güçlü görünüyordu ve biçimli baldırları vardı, ama gençti ve Morgase kraliçeydi. İhtiyacı olan son şey Tallanvor'a bir kul ve bir asker yerine bir erkek olarak bakmaya başlamasıydı. Lini'ye bunu söylemeye hazırlanıyordu –ve kendisinden on yaş küçük biri ile ilişki kuracağını düşünüyorsa, aklını kaçırdığını; en az o kadar olmalıydı fark–, ama Tallanvor ile Gill geri döndü. "Dilini tut, Lini. Genç adamın kafasına aptalca fikirler sokarsan, seni bir yerlerde bırakırım." Lini'nin hıhlaması, Andor'da en yüksek mevkideki asilin, biraz düşünebilmesi için hücreye tıkılması ile sonuçlanırdı. Hâlâ tahtında olsa, öyle olurdu.

"Bunu yapmak istediğinden emin misin, kızım? 'Uçurumdan atladıktan sonra fikrini değiştirmek için çok geçtir.'"

"Müttefiklerimi nerede bulabiliyorsam orada bulacağım," dedi Morgase ona katı katı.

Tallanvor eyerinde dimdik oturarak dizginleri çekti. Yüzünden ter akıyordu, ama sıcağı görmezden gelir gibiydi. Gill Efendi, çıkarmak istercesine disk kaplı yeleğinin yakasını çekiştiriyordu.

"Orman ileride sona eriyor ve çiftlikler başlıyor," dedi Tallanvor, "ama seni burada tanıyan olacağını sanmıyorum." Morgase adamın bakışlarını ifadesizce karşıladı; adam bakarken bakışlarını kaçırmayı her gün daha güç buluyordu. "On beş kilometre sonra Cormaed'e varacağız. Sehar'daki adam yalan söylememişse, hâlâ bir sal olmalı ve hava kararmadan Amadicia tarafına geçebiliriz. Bunu yapmak istediğinden emin misin, Morgase?"

İsmini söyleme tarzı... Hayır. Lini'nin saçma fantezilerinin onu etkilemesine izin veriyordu. Lanet sıcak yüzündendi. "Kararımı verdim,

genç Tallanvor," dedi serinkanlılıkla, "ve kararımı gerçekleştirirken senin beni sorgulamanı beklemiyorum."

Bakışlarından kurtulmak için atını hızla topukladı ve hayvanın atılmasına izin verdi, atın Tallanvor'unkini ittirip geçmesine izin verdi. Adam ona yetişebilirdi. Nerede müttefik bulabilecekse, orada bulacaktı. Tahtını geri alacaktı. Gaebril ya da onun yerini alabileceğini düşünen *herhangi* bir adam, başına gelecekleri bilmiyordu.

Ve Işık'ın İhtişamı üzerinde parladı.
Ve insanlara Işık'ın Barışı'nı verdi.
Ulusları kendine bağladı. Pek çoğundan bir ulus yarattı.
Ama yüreklerin parçaları yara verdi.
Ve eskiden olan yine geldi
...ateş ve fırtınayla
her şeyi ikiye böldü.
...Barış için...
...onun barışı
...barıştı işte...
...kılıcın barışı.
Ve Işık'ın İhtişamı üzerinde parladı.

Ejder'in İhtişamı'ndan.
Meane sol Ahelle tarafından bestelenmiştir.
Dördüncü Çağ.

Sözlük

Bu Sözlükteki Tarihler Üzerine Bir Not: Toma Takvimi (Toma dur Ahmid tarafından düzenlenmiştir) son erkek Aes Sedai'nin ölümünden yaklaşık iki yüzyıl sonra benimsenmiş ve Dünyanın Kırılışı'ndan Sonraki (KS) senelerin kaydedilmesinde kullanılmıştır. Trolloc Savaşları esnasında pek çok kayıt yok edilmiştir, öyle ki savaşların sona ermesi ile eski sisteme göre hangi yılda bulunulduğu üzerine tartışmalar çıkmıştır. Gazarlı Tiam tarafından, Trolloc tehdidinden kurtulunmasını kutlamaya dayalı, her yılı Özgür Yıl (ÖY) sayan yeni bir takvim önerilmiştir. Gazar takvimi, savaştan sonraki yirmi yıl içinde geniş kabul görmüştür. Artur Şahinkanadı, kendi imparatorluğunun kuruluşuna dayalı (KY, Kuruluş Yılı) yeni bir takvim yaratmaya çalışmıştır, fakat bu artık yalnızca tarihçiler tarafından bilinen ve atıfta bulunulan bir takvimdir. Yüzyıl Savaşları'nın yarattığı geniş çaplı yıkım, ölüm ve karmaşadan sonra, Deniz Halkı'ndan bir âlim olan Uren din Jubai Süzülen Martı tarafından dördüncü bir takvim düzenlenmiş ve Tarabonlu Panarch Farede tarafından yürürlüğe konulmuştur. Şu anda, Yüzyıl Savaşları'nın gelişigüzel olarak belirlenmiş bitiş yılından başlayan ve Yeni Çağ'ın (YÇ) yıllarını kaydeden Farede Takvimi geçerlidir.

Adelin: Taardad Aiellerinin Jindo boyundan bir kadın. Tear Taşı'na gelen bir Mızrağın Kızı.
Aes Sedai *(Ayes Sedai)*: Tek Güç'ü kullanan kişiler. Delilik Çağı'ndan bu yana, hayatta kalan yegâne Aes Sedailerin tümü kadındır. Yaygın olarak güvensizlik duyulan ve korkulan, hatta nefret edilen Aes Sedailer bazıları tarafından Dünyanın Kırılışı'ndan sorumlu tutulur ve genellikle ulusların işlerine karıştıkları düşünülür. Aynı zamanda, bu tür bağlantıların gizli tutulması gereken ülkelerde bile, Aes Sedai danışman bulundurmayan pek az hükümdar vardır. Tek Güç yönlendirmekle geçen yıllardan sonra Aes Sedailerin yaşları belli olmamaya başlar, öyle ki büyükanne olacak yaşta bir Aes Sedai, belki birkaç gri saç teli dışında, yaşlılık işareti göstermez. *Bkz.* Ajah; Amyrlin Makamı; Delilik Zamanı.
Afet: *Bkz.* Büyük Afet.
Aiel: Aiel Kıraçları'nın halkı. Sert ve zorludurlar. Öldürmeden önce yüzlerine peçe takarlar. Vahşi davrananlar için kullanılan "kara peçeli Aiel gibi davranmak" deyimi buradan çıkmıştır. Silahları varken ya da çıplak

ellerinden başka hiçbir şeyleri yokken ölümcül savaşçılardır, ama asla kılıçlara dokunmazlar. Gaydacıları onları savaşa dans şarkıları ile götürür ve savaşa "dans" ve "mızrak dansı" derler. *Bkz.* Aiel Kıraçları; Aiel Savaşçı Toplulukları.

Aiel Kıraçları: Dünyanın Omurgası'nın doğusunda, zorlu, engebeli, neredeyse susuz bir ülke. Aieller tarafından Üç Kat Topraklar denir. Oraya pek az yabancı gitmeye cesaret edebilir. Aieller kendilerini tüm halklarla savaş halinde sayarlar ve yabancıları hoş karşılamazlar. Yalnızca çerçiler, âşıklar ve Tuatha'anların güvenle geçmesine izin verilir. Aieller Tuatha'anlarla iletişim kurmaktan kaçınırlar ve onlara "Kaybolanlar" derler. Kıraç'a ait harita bilinmemektedir.

Aiel Savaşçı Toplulukları: Aiel savaşçılarının tamamı savaşçı topluluklarından birinin üyesidir, örneğin Taş Köpekler *(Shae'en M'taal),* Kızıl Kalkanlar *(Aethan Dor),* Su Arayıcılar *(Duahde Mahdi'in)* ya da Mızrağın Kızları *(Far Dareis Mai).* Her topluluğun kendi gelenekleri ve bazen özel görevleri vardır. Örneğin Kızıl Kalkanlar polis görevi görür. Taş Köpekler genellikle, geri çekilinirken arkayı korumaları için kullanılırlar. Mızrağın Kızları ise keşif kolu olarak çalışır. Aiel klanları sık sık kendi aralarında savaşır, ama aynı topluluğun üyeleri, klanları savaşsa bile birbirleriyle savaşmazlar. Böylece, açık savaş halinde olsalar bile klanlar arasında iletişim sağlanır. *Bkz.* Aiel; Aiel Kıraçları; Far Dareis Mai.

Aiel Savaşı: (YÇ 976-78) Cairhienli Kral Laman *Avendoraldera*'yı kestirdiği zaman Aiellerden pek çok klan Dünyanın Omurgası'nı aştı. Cairhien şehrini ve başka pek çok şehir ve kasabayı yağmaladılar ve yaktılar, savaş Andor ve Tear'a kadar uzandı. Geleneksel görüşe göre Aieller sonunda Tar Valon'un önünde, Parlak Duvarlar Savaşı'nda alt edildi, ama aslında Laman o savaşta öldürüldü ve geliş amaçlarını yerine getiren Aieller Omurga'yı aşarak geri döndüler. *Bkz.* Avendoraldera; Cairhien.

Ajah *(Acah)*: Aes Sedailer içinde, her Aes Sedai'nin ait olduğu topluluklar. Renklerine göre ayrılır: Mavi, Kızıl, Beyaz, Yeşil, Kahverengi, Sarı ve Gri. Amyrlin Makamı dışında her Aes Sedai bir topluluğa bağlıdır. Her biri Tek Güç kullanımı ve Aes Sedailerin amaçlan konusunda belli bir öğretiyi takip eder. Örneğin Kızıl Ajah'a ait biri tüm enerjisini Güç kullanmaya kalkışan erkekleri bulup ehlileştirmeye adar. Diğer yandan Kahverengi Ajah'a ait biri dünyevi işlerden vazgeçer ve kendini bilgi aramaya adar. Beyaz Ajah dünyadan kaçınır, dünyevi bilginin değerini inkâr eder ve kendini felsefi

sorulara ve gerçeğe adar. Yeşil Ajah (Trolloc Savaşları sırasında Savaş Ajahı deniyordu) Tarmon Gai'don'a karşı kendini hazır tutar. Sarılar Şifa sanatına yoğunlaşır. Maviler kendilerini ülkülere ve adalete adar. Griler aracıdırlar, ahenk ve fikir birliği arar. Karanlık Varlık'a hizmet eden bir Kara Ajah olduğu konusunda söylentiler vardır, ama bu söylenti resmi olarak inkâr edilmektedir.

al'Meara, Nynaeve *(al-Meera, Nayniiv)*: Bir zamanlar Andor'un İki Nehir bölgesindeki Emond Meydanı köyünün Hikmeti. Şimdi Kabuledilmişlerden biri.

Alteima: Bir Tear Yüksek Leydisi, hırslıdır ve kocasının sağlığı hakkında endişelidir.

al'Thor, Rand *(al-Tor, Rand)*: Emond Meydanı'ndan gelen, *ta'veren* olan bir genç. Yenidendoğan Ejder olduğu ilan edildi.

Alviarin: Beyaz Ajah'tan bir Aes Sedai.

al'Vere, Egwene *(al-Veer, Egweyn)*: Emond Meydanı'ndan gelen genç bir kadın. Şimdi Kabuledilmişlerden biri.

Amys *(Amis)*: Soğuk Kayalar Mezrası'ndan bir Bilge ve bir düşgezgini. Taardad Aiellerinin Dokuz Vadi boyundan bir Aiel. Rhuarc'ın karısı, Soğuk Kayalar Mezrası'nın çatıhanımı ve Aviendha'nın kardeş-annesi olan Lian'ın karı-kardeşi.

Amyrlin Makamı *(Amirlin)*: (1.) Aes Sedailerin önderinin unvanı. Aes Sedailerin, yedi Ajah'ın her birinden üç Temsilciden (örneğin Yeşil Temsilci) oluşan en yüksek kurulu olan Kule Salonu tarafından ömür boyu hizmet vermek üzere seçilir. Amyrlin Makamı, en azından teorik olarak Aes Sedailer arasındaki, neredeyse en yüce otoritedir. Bir kral veya kraliçeye denktir. (2.) Aes Sedai önderinin oturduğu taht.

angreal: Tek Güç'ü yönlendirebilen herkesin, yardımsız kullanılamayacak kadar çok Güç'ü kullanabilmesini sağlayan, Efsaneler Çağı'ndan kalan bir nesne. Bazıları kadınların, bazıları erkeklerin kullanması için yapılmıştır. Hem kadınlar, hem erkekler tarafından kullanılan *angreal*'ler olduğu söylentisi hiç doğrulanmamıştır. Nasıl yapıldıkları artık bilinmemektedir. Pek azı sağlam kalmıştır. *Bkz.* sa'angreal; ter'angreal.

Arad Doman: Aryth Okyanusu kıyısında bir ulus. Şu anda iç savaş, Yenidendoğan Ejder'in tarafında ve Tarabon'un karşısında olanlara karşı verilen savaş yüzünden harap olmaktadır. Çoğu Domanlı tüccar kadındır ve "bir adamın bir Domanlı ile alışveriş yapması" deyişi, son derece aptalca

bir şey yapıldığını anlatır. Domanlı kadınlar güzellikleri, baştan çıkarıcılıkları ve utanç verici giysileri ile tanınırlar.
Âşık: Gezgin hikâye anlatıcısı, müzisyen, jonglör, akrobat ve tam teşekküllü eğlendirici. Rengârenk pelerinlerinden tanınır, daha çok köylerde ve küçük kasabalarda gösteri yaparlar.
Avenderaldera: Bir *Avendesora* fidanından Cairhien'de yetiştirilmiş ağaç. Kayıtlarda Aieller ile *Avendesora* arasında bir bağlantı gösterilmemesine rağmen bu fidan Aiellerden YÇ 556'da gelen bir armağandı. *Bkz.* Aiel Savaşı.
Avendesora: Kadim Lisan'da, "Yaşam Ağacı". Pek çok hikâyede ve efsanede adı geçer.
Aviendha: Taardad Aiellerinin Dokuz Vadi boyundan bir kadın.
Aybara, Perrin: Emond Meydanı'ndan, eskiden demirci çırağı olan bir genç. Bir *ta'veren*'dir. *Bkz.* ta'veren.
A'dam *(Ey-dam)*: Yönlendirebilen kadınları kontrol etmek için kullanılan bir Seanchan aleti. Tamamen gümüşsü bir metalden, bir zincirle ile birbirine bağlanmış bir tasma ve bilezikten oluşur. Yönlendiremeyen kadınlar üzerinde etkisi yoktur. *Bkz.* Damane; Seanchan; Sul'dam.

Bair *(Beyr)*: Shaarad Aiellerinin Haido boyundan bir Bilge. Bir düşgezgini.
Ba'alzamon: Trolloc dilinde, "Karanlığın Yüreği". Hatalı olarak, Trollocların Karanlık Varlık'a verdiği isim olduğuna inanılmaktadır. *Bkz.* Karanlık Varlık; Trolloclar.
Berelain sur Paendrag *(Bereleyn sur Peyndrag)*: Mayene Başı, Işığın Kutsanmışı, Dalgaların Savunucusu, Paeron Evi'nin Yüksek Makamı. Güzel, inatçı bir kadın, becerikli bir hükümdar. Ne pahasına olursa olsun istediğini elde eder ve hep sözünü tutar. *Bkz.* Mayene.
Beş Güç: Tek Güç değişik kısımlardan oluşur ve Tek Güç'ü yönlendirebilen her insan bazı kısımları diğerlerinden daha iyi kullanır. Bu kısımlar, onları kullanarak yapılabilenlere göre adlandırılır –Toprak, Hava (bazen Rüzgâr da denir), Ateş, Su ve Ruh– ve bunlara Beş Güç denir. Tek Güç'ü kullanabilen herkes bunların bir ya da ikisini daha iyi kullanabilir ve diğerlerinde o kadar iyi değildir. Efsaneler Çağı'nda Ruh, erkekler ile kadınlar arasında eşit ölçüde bulunsa da, Toprak ve/veya Ateş'e erkekler, Su ve/veya Hava'ya kadınlar arasında daha sık rastlanırdı. İstisnalar vardır, ama genellikle Toprak ve Ateş erkek Güçleri, Hava ve Su kadın Güçleri olarak kabul edilegelmiştir.

Beyazpelerinler: *Bkz.* Işığın Evlatları.
Bilge: Aieller arasında Bilgeler, başka Bilgeler tarafından seçilen ve şifa, bitkiler ve başka konularda eğitilen kadınlardır. Hikmetlere çok benzerler. Genelde her klanın ya da boy yerleşiminin bir Bilgesi olur. Bazı Bilgelerin harika şifa yetenekleri olduğu ve mucizevi görünen şeyler yapabildikleri söylenir. Büyük otoriteleri ve sorumlulukları, boy ve klan şefleri arasında büyük etkileri vardır, ama bu adamlar genellikle onlan işlerine karışmakla suçlar.
Birgitte: Efsane ve hikâyelerden bir kahraman; güzelliği, cesareti ve okçuluk yeteneğiyle bilinirdi. Gümüş bir yay, gümüş oklar taşır, asla ıskalamazdı. Valere Borusu çalındığı zaman çağrılan kahramanlardan biridir. Hep kahraman, kılıç ustası Gaidal Cain ile bağlantılıdır. *Bkz.* Cain, Gaidal; Valere Borusu.
Bryne, Gareth *(Brayn, Gerıt)*: Eskiden Andor'daki Kraliçenin Askerleri'nin Kumandan Generali. Şimdi Elaida do Avriny a'Roihan'ın yetkesine isyan eden Aes Sedailer adına bir orduya kumanda etmektedir. Yaşayan en büyük generallerden biri olarak görülür. Siuan Sanche ile ilişkisi Siuan'ı olduğu kadar onu da epey rahatsız etmektedir. Bryne Evi'nin simgesi boynuna Andor'un Gül Tacı geçirilmiş yabani boğadır. Gareth Bryne'ın kişisel simgesi beşer uçlu üç altın yıldızdır.
Büyük Afet: Kuzeyde, Karanlık Varlık tarafından tamamen yozlaştırılmış bir bölge. Trolloclar, Myrddraaller ve Gölge'nin diğer yaratıklarının yaşadığı yer.
Büyük Boru Avı: Valere Borusu'nun efsanevi aranışı ile ilgili hikâyeler dizisi. Trolloc Savaşları'nın bitişi ile Yüzyıl Savaşları'nın başlangıcı arasında gerçekleşmiştir. Tamamen anlatılması günler sürer. *Bkz.* Valere Borusu.

Cadin'sor: Aiel savaşçılarının giysisi; kahverengi ve gri, kayalar ve gölgelerde görünmez olan pantolon ve ceket, yumuşak, diz boyu bağcıklı çizme. Kadim Lisan'da, "İş Kıyafetleri".
Cain, Gaidal *(Keyn, Geydal)*: Efsane ve hikâyelere konu olmuş kahraman, kılıç ustası. Hep Birgitte ile bağlantılıdır ve kadın ne kadar güzelse o kadar yakışıklı olduğu söylenir. Ayakları anayurduna basarken asla yenilmediği söylenir. Valere Borusu çalındığı zaman çağrılan kahramanlardan biridir. *Bkz.* Birgitte; Valere Borusu.
Caemlyn *(Keymlin)*: Andor'un başkenti.

Cairhien *(Kayriyen)*: Hem Dünyanın Omurgası boylarında yaşayan bir ulus, hem o ulusun başkenti. Şehir, başka şehirler ve kasabalarla birlikte Aiel Savaşı sırasında yakılmış ve talan edilmişti. Sonuç olarak Dünyanın Omurgası'nın yakınlarındaki tarım arazilerinin terk edilmesi, büyük miktarlarda tahıl ithal edilmesini gerektirdi. Kral Galldiran'ın suikasta kurban gitmesi (YÇ 998), Güneş Tahtı'na kimin çıkacağı konusunda asil Evler arasında iç savaş çıkmasına sebep oldu. Bu tahıl nakliyatının kesilmesine ve açlığa yol açtı. Cairhien'in işareti mavi fonun altında doğan altın rengi, çok ışınlı güneştir.
Callandor: Kılıç Olmayan Kılıç, Dokunulamayan Kılıç. Tear Taşı'nda, Taşın Yüreği denen odada duran kristal kılıç. Güçlü bir erkek *sa'angreal*i. Taşın Yüreği denen odadan alınması ve Taş'ın düşmesi, Ejder'in yeniden doğumu ve Tarmon Gai'don'un yaklaşmasının en büyük işaretlerinden biri Yenidendoğan Ejder'in *Callandor*'u almasıdır. *Bkz.* sa'angreal; Tear Taşı; Yenidendoğan Ejder.
Cauthon, Matrim (Mat) *(Kouton, Metrim - Met)*: İki Nehir'deki Emond Meydanı köyünden bir genç. Bir *ta'veren*'dir. *Bkz.* ta'veren.
Couladin *(Kuladin)*: Shaido Aiellerinin Dmoai boyundan hırslı bir adam. Savaşçı topluluğu *Seia Doon*, yani Kara Gözler'dir.
Cuendillar *(Kueyndeyar)*: Efsaneler Çağı'nda yaratılan parçalanamaz bir madde. Onu kırmak için harcanan her çabayı soğurarak daha da sağlam olur. Yürektaşı da denir.

Çağ Danteli: Desen için faklı bir isim. *Bkz.* Çağın Deseni
Çağın Deseni: Zaman Çarkı, insan yaşamlarının ipliklerini bir Çağın, o Çağın gerçekliğini oluşturacak Deseni'ne dokur; kısaca Desen olarak bilinir ve o Çağın gerçekliğinin maddesini oluşturur. *Bkz.* ta'veren.

Damane *(Damani)*: Kadim Lisan'da "tasmalı" anlamına gelmektedir. Yönlendirebilen ve *a'dam* kullanılarak kontrol edilen kadınlar için bir Seanchan terimi. Seanchan'da her sene yönlendirme yeteneği belli olacak yaşa gelmiş her genç kadın sınava alınır. Yönlendirebilen erkekler de olduğu gibi (onlar idam edilir) *damane*'ler de aile kayıtlarından, yurttaşlık kayıtlarından çıkarılır, insan olarak varlıklarına son verilir. Yönlendirebilen, ama henüz *damane* olmamış kadınlara *marath'damane*, yani "tasmalanmaları gerekenler" denir. *Bkz.* A'dam; Seanchan; Sul'dam.

Damodred, Lord Galadedrid: Elayne ve Gawyn'in yarım kan kardeşi. Babaları birdir ve Taribgail Damodred'dir. İşareti ucu aşağı bakan kanatlı, gümüş kılıçtır.
Dehşetlordları: Tek Güç kullanabilen erkek ve kadınlar arasında, Trolloc Savaşları sırasında Gölge'nin tarafına geçen ve Trolloc güçlerine komuta edenler. Zaman zaman, az eğitim görmüş kişiler tarafından Terkedilmişlerle karıştırılırlar.
Delilik Zamanı: Karanlık Varlık'ın karşı darbesinin Gerçek Kaynak'ın eril yarısını kirletmesinden sonra, erkek Aes Sedailerin delirip Dünyayı Kırdığı yıllar. Bu dönemin süresi tam olarak bilinmemektedir, ama yüz yıl kadar sürdüğüne inanılır. Son erkek Aes Sedai öldükten sonra sona ermiştir. *Bkz.* Gerçek Kaynak; Tek Güç; Yüz Yoldaş.
Dünyanın Kırılışı: Delilik Zamanı'nda, Tek Güç'ü artık bilinmeyen ölçüde kullanabilen erkek Aes Sedailer delirerek yeryüzünün görünüşünü değiştirdiler. Dağ sıralarını dümdüz ettiler, yeni dağlar yükselttiler, eskiden denizin olduğu yerde kuru topraklar çıkardılar, eskiden kuru toprak olanları okyanusun boğmasına sebep oldular. Dünyanın çoğu kısmı nüfusunu kaybetti ve hayatta kalanlar rüzgârın önündeki toz zerreleri gibi saçıldı. Bu yıkım hikâyelerde, efsanelerde ve Dünyanın Kırılışı'nın tarihinde hatırlanmaktadır. *Bkz.* Delilik Zamanı; Yüz Yoldaş.
Dünyanın Omurgası: Yalnızca birkaç geçidi olan, Aiel Kıraçları'nı batıdaki topraklardan ayıran yüksek bir dağ sırası.
Düşgezgini: *Tel'aran'rhiod*'a girebilen kadınlara Aiellerin verdiği isim.
Düşgören: *Bkz.* Yeti.

Efsaneler Çağı: Gölge Savaşı ve Dünyanın Kırılışı ile sona eren Çağ. Aes Sedailerin artık ancak hayal edilebilen harikalar yarattığı bir zaman. *Bkz.* Dünyanın Kırılışı; Gölge Savaşı; Zaman Çarkı.
Ehlileştirme: Aes Sedailer tarafından, Tek Güç'ü kullanabilen erkeklerin Kaynak ile bağlantılarını kesmektir. Bu gereklidir, çünkü yönlendirmeyi öğrenebilen her erkek *saidin*'in kirliliği yüzünden çıldıracak ve deliliği içinde Güç ile korkunç şeyler yapacaktır. Ehlileştirilen bir adam, Gerçek Kaynak'ı hissetmeye devam eder, ama ona dokunamaz. Ehlileştirmeden önce başlayan delilik tedavi edilemez, ama durdurulabilir ve bu yeterince erken yapılırsa ölüm engellenebilir. *Bkz.* Kaynak'tan kesme; Tek Güç.
Ejder: Üç bin seneden fazla zaman önce gerçekleşen Gölge Savaşı sırasında Lews Therin Telamon'un lakabı. Tüm Aes Sedaileri ele geçiren

çılgınlığa kapılınca, Lews Therin kanından gelen herkesi, sevdiği herkesi öldürdü ve sonuç olarak Kardeşkatili lakabını kazandı. *Bkz.* Ejder Kehanetleri; Yenidendoğan Ejder; Yüz Yoldaş.
Ejder Kehanetleri: Pek az bilinen ve nadiren bahsedilen, *Karaethon Döngüsü*'nde verilen Kehanetler, Karanlık Varlık'ın bir kez daha özgür kalarak dünyaya dokunacağını söyler. Ve Lews Therin Telamon, Ejder, Dünyayı Kıran tekrar doğarak Tarmon Gai'don'u, Gölge'ye karşı Son Savaş'ı vererek dünyayı kurtaracaktır. *Bkz.* Ejder.
Elaida *(İlayda)*: Kızıl Ajah'tan bir Aes Sedai. Önceden Andor Kraliçesi Morgase'e danışmanlık yapıyordu. Zaman Zaman Kehanet Yetisine sahip olur.
Evler Oyunu: Asil Evler tarafından avantaj kazanmak için yapılan entrikalar, planlar ve adam kullanmaya verilen isim. Gizliliğe, bir şey hedeflenir gibi görünüp başka bir şey amaçlamaya ve pek az görünür çaba ile hedeflere ulaşılmasına büyük önem verilir. Büyük Oyun ya da Kadim Lisan'daki ismi, *Daes Dae'mar* adı ile de bilinir.

Faile (Feiil): Kadim Lisan'da "atmaca" anlamına gelir. Saldaealı genç bir kadın olan Zarine Bashere'in kendine taktığı isim.
Far Dareis Mai *(Far Darayz Mey)*: Anlamı "Mızrağın Kızları". Aiellerin savaşçı topluluklarından biri. Diğerlerinin aksine yalnızca kadınları kabul eder. Toplulukta kalan bir kız evlenemez ya da hamileyken savaşamaz. Bir Kız'ın doğurduğu çocuk yetiştirilmek üzere, annesinin kim olduğu anlaşılmayacak şekilde başka bir kadına verilir. ("Hiçbir erkeğe ait olmayacaksın, hiçbir erkek ya da çocuk sana ait olmayacak. Mızrağın senin âşığın, çocuğun ve hayatındır.") *Bkz.* Aiel; Aiel Savaşçı Toplulukları.
Fersah: Yaklaşık beş kilometrelik uzunluk ölçüsü.

Gaidin: Sözcük anlamı "Savaş Kardeşi". Aes Sedailer tarafından Muhafızlar için kullanılan unvan. *Bkz.* Muhafız.
Galad: *Bkz.* Damodred, Lord Galadedrid.
Gerçeğin Arayıcıları: Seanchan İmparatorluk Tahtı'na bağlı bir polis/casus organizasyonu. Çoğu İmparatorluk ailesine aittir, ama geniş güçleri vardır. Kan'dan biri (bir Seanchan asili) bile bir Arayıcı'nın sorduğu soruyu yanıtlayamadığı için, bir Arayıcı ile işbirliği yapmadığı için (ki bu ikincisi

Arayıcı tarafından tanımlanır ve ancak İmparatoriçe tarafından gözden geçirilebilir) tutuklanabilir.
Gerçek Kaynak: Evrenin itici gücü, Zaman Çarkı'nı çevirir. Birlikte ve aynı zamanda birbirlerine karşı çalışan eril yarı *(saidin)* ve dişil yarıya *(saidar)* bölünmüştür. *Saidin*'i yalnızca erkekler, *saidar*'ı yalnızca kadınlar kullanabilir. Delilik Zamanı'nın başlangıcında *saidin* Karanlık Varlık'ın dokunuşu sonucunda kirlenmiştir. *Bkz.* Tek Güç.
Gezginler: *Bkz.* Tuatha'an.
Gri Adam: Gölge'ye hizmet eden bir suikastçı olmak için ruhundan gönüllü olarak vazgeçen biri. Gri Adamların görünüşleri o kadar sıradandır ki insanın gözü onları fark etmeden kayar geçer. Gri Adamların büyük çoğunluğu erkektir, ama az sayıda kadın da vardır.
Gölge Savaşı: Aynı zamanda Güç Savaşı olarak bilinir ve Efsaneler Çağı'nı bitirmiştir. Karanlık Varlık'ın özgür kılınması teşebbüsünden kısa süre sonra başlamış, tüm dünyayı sarmıştır. Savaşın anılarının bile unutulduğu bir dünyada, savaşın her yanı yeniden keşfedilmiş, Karanlık Varlık'ın dünyaya dokunuşu ile çarpıtılmış, Tek Güç silah olarak kullanılmıştır. Savaş, Karanlık Varlık'ın zindanına tekrar kapatılması ile sona ermiştir. *Bkz.* Ejder; Yüz Yoldaş.
Güç Savaşı: *Bkz.* Gölge Savaşı.

Hikmet: Köylerde, Kadın Kurulu tarafından şifa, kehanet ve sağduyu gibi yetenekleri için seçilen bir kadın. Genellikle Belediye Başkanı'na denk, hatta bazı köylerde ondan üstün sayılır. Belediye Başkanı'nın aksine, ömür boyu hizmet etmek üzere seçilir ve bir Hikmet'in ölmeden görevden alınması çok nadir görülür. Geleneksel olarak neredeyse sürekli Belediye Başkanı ile anlaşmazlık halindedir. Başka ülkelerde Rehber, Şifacı, Bilge Kadın ya da Arayıcı gibi başka isimlerle anılabilir.
Hizmetkârlar Salonu: Efsaneler Çağı'nda, Aes Sedailerin büyük toplantı salonu.

Illian: Fırtınalar Denizi kıyısında büyük bir liman, aynı adı taşıyan ulusun başkenti.
Isendre: Aiel Kıraçları'nda yolculuk eden güzel ve gizemli bir kadın.
Işığın Evlatları: Karanlık Varlık'ın alt edilmesine ve tüm Karanlıkdostlarının yok edilmesine adanmış, katı çileci kuralları olan bir

topluluk. Yüzyıl Savaşları sırasında Lothair Mantelar *(Loteyr Mantilar)* tarafından, sayıları gittikçe artan Karanlıkdostlarını Işık'a döndürmek için kurulan topluluk, savaş sırasında tamamen askeri bir organizasyona dönüşmüştür. İnançları son derece katıdır, gerçeği ve doğruyu yalnızca kendilerinin bildiğinden kesinlikle emindirler. Aes Sedailerden nefret ederler, onları ve onları destekleyenleri Karanlıkdostu sayarlar. Beyazpelerinler olarak bilinirler; işaretleri beyaz fon üzerinde güneş patlamasıdır. *Bkz.* Sorgucular.

Kabuledilmiş: Belli bir güç seviyesine ulaşan ve bazı sınavları geçen, Aes Sedai eğitimi gören genç kadınlar. Normalde çömezlikten Kabuledilmişliğe yükselmek beş on sene alır. Kabuledilmişler çömezlere göre daha gevşek kurallara sahiptir, belli sınırlar içinde kendi çalışma alanlarını seçerler. Bir Kabuledilmiş Büyük Yılan yüzüğünü takma hakkına sahiptir, ama yalnızca sol elinin orta parmağına takabilir. Bir Kabuledilmiş Aes Sedailiğe yükseldiğinde Ajahını seçer, şal takma hakkını kazanır ve yüzüğünü dilediği parmağa takar, hatta şartlar gerektirirse takmayabilir.
Kadere, Hadnan *(Kadir, Hadnan)*: Aiel Kıraçları'nda yolculuk eden bir çerçi. Doğru bedel karşılığında bilgi satabilecek bir adam.
Kadim Lisan: Efsaneler Çağı'da konuşulan dil. Genellikle asillerin ve eğitimli kişilerin bu dili konuşmayı bilmesi beklenir, ama çoğu birkaç sözcükten fazlasını bilmez. Pek çok farklı, ince anlam aktarabilen bir dil olduğundan tercümesi genellikle güçtür.
Karanlığın Yüce Efendisi: Karanlıkdostlarının Karanlık Varlık için kullandıkları isim. Gerçek ismini kullanmanın küfür sayıldığına inanırlar.
Karanlık Varlık: Shai'tan için her yörede kullanılan en yaygın isim: Kötülüğün kaynağı, Yaratıcı'nın antitezi. Yaratıcı tarafından Yaratım anında Shayol Ghul'deki bir zindana kapatılmıştır; onu zindandan kurtarma teşebbüsü Gölge Savaşı'na, *saidin*'in kirlenmesine, Dünyanın Kırılışı'na ve Efsaneler Çağı'nın sona ermesine yol açmıştır.
Karanlık Varlık'ın ismini telaffuz etmek: Karanlık Varlık'ın gerçek ismini (Shai'tan) söylemek onun dikkatini çeker ve kaçınılmaz bir şekilde, en iyi durumda kötü talih, en kötü durumda felaket getirir. Bu yüzden pek çok örtmece isim kullanılır. Örneğin Karanlık Varlık, Yalanların Babası, Kör Eden, Mezarın Efendisi, Gecenin Çobanı, Yürekbelası, Ruhbelası, Yürekdişi, İhtiyar Grim, Otyakan ve Yaprakkıran. Kötü talihe davetiye çıkaran biri için, "Karanlık Varlık'ın ismini telaffuz ediyor," denir.

Karanlıkdostları: Karanlık Varlık'ı takip eden ve o zindanından kurtulduğu zaman büyük güç ve ödüller, hatta ölümsüzlük kazanacağını sanan kişiler.
Kaynak'tan kesme: Aes Sedailer tarafından, bir kadının yönlendirme yeteneğini yok etme eylemi. Kaynak'tan kesilen bir kadın Gerçek Kaynak'ı yine sezebilir, ama ona dokunamaz. Bu eylem o kadar az yapılmıştır ki, çömezlerin Kaynak'tan kesilen kadınların isimlerini ve suçlarını öğrenmeleri beklenir. Resmi olarak Kaynak'tan kesme bir suç sonucu yargılanma ve cezaya çarptırılmadan sonra gerçekleştirilir. Kazayla olursa buna kavrulma denir. Uygulamada, terim her iki durum için de kullanılır.
Kız-Veliaht: Andor tahtının halefinin unvanı. Kraliçe'nin en büyük kızı tahtta annesinin yerini alır. Hayatta olan bir kız evlat yoksa, taht Kraliçe ile kan bağı olan en yakın kadın akrabaya kalır.

Lan; al'Lan Mandragoran *(al-Len Mandragoran)*: Moiraine'e bağlı bir Muhafız. Taçsız Malkier Kralı, Dai Shan (Savaş Lordu) ve hayatta kalan son Malkier lordu. *Bkz.* Malkier; Moiraine; Muhafız.
Lanfear *(Lenfiyır)*: Kadim Lisan'da, "Gecenin Kızı". Terkedilmişlerden biri, belki Ishamael'den sonra en güçlüsü. Diğer Terkedilmişlerin aksine ismini kendi seçmiştir. Lews Therin Telamon'a âşık olduğu, karısı Ilyena'dan nefret ettiği söylenir. *Bkz.* Ejder; Terkedilmişler.
Leane *(Liani)*: Mavi Ajah'tan bir Aes Sedai, Vakanüvis. *Bkz.* Ajah; Vakanüvis.
Lews Therin Telamon; Lews Therin Kardeşkatili: *Bkz.* Ejder.
Liandrin: Tarabonlu, eskiden Kızıl Ajah'tan olan bir Aes Sedai. Şimdi Kara Ajah'tan olduğu biliniyor.
Lini: Leydi Elayne'in ve ondan önce annesi Morgase'in dadısı.
Logain *(Logeyn)*: Bir zamanlar Yenidendoğan Ejder olduğunu ilan eden, sonra ehlileştirilen ve Tar Valon'daki Beyaz Kule'de hapsedilen bir adam.

Malkier: Bir zamanlar Sınırboyları'nda olan, sonra Afet tarafından yutulan bir ulus. Malkier'in işareti, uçmakta olan altın turnadır.
Manetheren *(Maneteren)*: İkinci Akit'i yapan On Ulus'tan biri, aynı zamanda o ulusun başkenti. Hem şehir, hem de ulus Trolloc Savaşları sırasında tamamen yok oldu.

Mayene *(Meyiin)*: Zenginliğini ve özgürlüğünü yağbalığı sürülerinin nerede olduğunu bilmesine borçlu olan, Fırtınalar Denizi kıyısında bir kent-devlet. Yağbalığı ekonomik önemlilikte Tear, Illian ve Tarabon'un zeytinlikleri ile yarışır. Neredeyse bütün lamba yağı yağbalığı ve zeytinden sağlanır. Mayene Başı tarafından yönetilir. Mayene hükümdarları Artur Şahinkanadı'nın torunları olduklarını iddia eder. Mayene'in işareti uçmakta olan altın şahindir.
Mazrim Taim: Saldaea'yı altüst eden bir sahte Ejder. Alt edildi ve yakalandı. Yönlendirebiliyor ve büyük güce sahip olduğu söyleniyor. *Bkz.* Sahte Ejder.
Melaine *(Meleyn)*: Goshien Aiellerinin Jhirad boyundan bir Bilge. Bir düşgezgini.
Merrilin, Thom *(Merrilin, Tom)*: Pek de basit biri olmayan bir âşık.
Min: İnsanların çevresinde gördüğü halelerden ve imgelerden bazı şeyleri okuyabilen bir genç kadın.
Moiraine *(Muareyn)*: Mavi Ajah'tan bir Aes Sedai. Damodred Evi'nde doğmuştur, ama taht sırasında yoktur. Cairhien Kraliyet Sarayı'nda yetiştirilmiştir.
Morgase *(Morgeyz)*: Işığın İnayeti ile, Andor Kraliçesi, Diyarın Savunucusu, Halkının Koruyucusu, Trakand Evi'nin Yüksek Makamı. İşareti üç altın anahtardır. Trakand Evi'nin işareti gümüş bir anahtartaşıdır.
Muhafız: Bir Aes Sedai'ye bağlı bir savaşçı. Bağ Tek Güç ile ilgilidir ve adam bundan hızlı iyileşme, uzun süre yiyecek, su ve uyku olmadan dayanabilme, Karanlık Varlık'ın lekesini uzaktan hissedebilmek gibi yetenekler kazanır. Muhafız hayatta kaldığı sürece bağlandığı Aes Sedai, adam ne kadar uzakta olsa da onun hayatta olup olmadığını, öldüğü anı, ölüm şeklini anlar. Ama bağ adamın ne kadar uzakta ve ne yönde olduğunu anlamasını sağlayamaz. Çoğu Ajah bir Aes Sedai'ye bağlı en az bir Muhafız olması gerektiğine inansa da, Kızıl Ajahlar hiçbir Muhafız ile bağ kurmaz, Yeşil Ajahlar ise bir Aes Sedai'nin dilediği kadar çok Muhafız ile bağ kurabileceğine inanır. Ahlaki açıdan Muhafız'ın bağa razı olması gerekir, ama adam gönülsüz olsa bile yapıldığı görülmüştür. Aes Sedailerin bağdan ne elde ettikleri, büyük bir özenle saklanan bir sırdır. *Bkz.* Aes Sedai.
Myrddraal *(Marddraal)*: Karanlık Varlık'ın yaratıkları, Trollocların kumandanları. İnsanlar kullanılarak üretilen Trolloclarda, insan özelliklerinin yüzeye çıktığı çarpık ürünlerdir, ama Trollocları yapan

kötülük tarafından kirletilmiştir. Fiziksel olarak insanlara benzerler, ama gözleri yoktur. Aydınlıkta ve karanlıkta kartal gibi görebilirler. Karanlık Varlık'tan kaynaklanan belli özellikleri vardır; bakışları ile felç etmek, gölge olan herhangi bir yerde yok olmak bunladandır. Sahip oldukları bilinen pek az zayıflıktan biri, akan suyu aşma konusundaki gönülsüzlükleridir. Farklı yörelerde değişik isimlerle bilinirler. Örneğin Yarı-insan, Gözsüz, Gölgeadam, Sinsi, Hortlark, Soluk.

Natael, Jasin *(Nateyl, Jeysin)*: Aiel Kıraçları'nda yolculuk eden bir âşık.
Niall, Pedron *(Nayol, Peydron)*: Işığın Evlatları'nın Lord Kumandanı. *Bkz.* Işığın Evlatları.

Ogier *(Ogeyr)*: (1.) Uzun boyları (ortalama bir erkek yetişkin üç metredir), geniş burunları, uzun, tüylü kulaklarıyla bilinen insan olmayan bir ırk. *Yurt* denilen bölgelerde yaşarlar. Dünyanın Kırılışı'ndan sonra bu *yurtlardan* ayrılmaları (Ogierler tarafından Sürgün olarak anılır) Özlem denen şeyle sonuçlanmıştır; *yurdundan* fazla ayrı kalan bir Ogier hastalanır ve ölür. *Yurtlarından* nadiren çıkarlar ve normalde insanlarla pek az ilişkileri olur. İnsanlar tarafından pek bilinmezler ve pek çok kişi Ogierlerin efsane olduğuna inanır. İnsanlar tarafından pek bilinmezler ve pek çok kişi Ogierlerin efsane olduğuna inanır. Barışçıl ve zor öfkelenen bir halk olarak bilinirler, ama bazı eski hikâyeler Trolloc Savaşları'nda insanların yanında savaştıklarını anlatır. Amansız düşmanlar olarak bilinirler. Bilgiye âşıktırlar, kitapları ve hikâyeleri insanların unuttuğu bilgileri taşır. Ortalama Ogier ömrü insan ömrünün üç dört katıdır. (2.) Bu insan olmayan ırktan bir birey. *Bkz.* Ağaçşarkıcısı; Dünyanın Kırılışı; Yurt.

Rhuarc *(Raurk)*: Bir Aiel, Taardar Aiellerinin klan şefi.
Rhuidean: Büyük bir şehir, Aiel Kıraçları'ndaki tek şehir. Dış dünya tarafından hiç bilinmiyor. Neredeyse üç bin senedir terk edilmişti. Eskiden Aieller arasındaki erkekler Rhuidean'a yalnızca bir kez klan şefi olmaya uygun olup olmadıklarının anlaşılması için bir *ter'angreal* tarafından sınanmak üzere girebiliyordu (ancak üçte biri hayatta kalıyordu) ve kadınlar aynı *ter'angreal* tarafından sınanmak ve sonra Bilge olmak için iki kez girebiliyorlardı. Kadınların hayatta kalma oranı daha yüksekti. Artık şehir Aieller tarafından kullanılıyor ve Rhuidean'ın bir ucunu, bir yeraltı

okyanusundan beslenen ve Kıraç'taki tek ırmağı besleyen tatlı su dolu bir göl kaplıyor. *Bkz.* Aiel.
Ruhsuz: *Bkz.* Gri Adam.

Sahte Ejder: Yenidendoğan Ejder olduğunu iddia eden adamlar. Yüzyıllar içinde, çoğu Tek Güç'ü yönlendiremeyen adamlar olmuşlar, ama pek azı Tek Güç'ü kullanabilmiştir. Ama hepsi, Ejder'in yeniden doğuşu ile ilgili Kehanetleri gerçekleştiremeden ya ortadan kaybolmuş ya yakalanmış ya da öldürülmüştür. Yönlendirebilen sahte Ejderlerin arasında Raolin Karanlıkbelası (KS 335-36), Yurian Taşyay (yaklaşık KS 1300-1308), Davian (ÖY 351), Guaire Amalasan (ÖY 939-43) ve Logain (YÇ 997) vardır. *Bkz.* Yenidendoğan Ejder.
Saidar; saidin: *Bkz.* Gerçek Kaynak.
Sandar, Juilin: Tear'dan bir hırsız avcısı.
sa'angreal: Bir bireyin aksi halde mümkün ya da güvenli olmayacak kadar çok Güç yönlendirmesini sağlayan, son derece nadir bir nesne. *Sa'angreal angreal*'e benzer, ama daha güçlüdür. Bir *angreal* kullanılarak yönlendirilebilen Güç miktarı *angreal* kullanılmadan yönlendirilebilen Güç miktarından ne kadar fazlaysa, *sa'angreal* kullanılarak yönlendirilebilen Güç miktarı *angreal* kullanılarak yönlendirilebilen Güç miktarından o kadar fazladır. Efsaneler Çağı'nın andaçlarıdır ve nasıl yapıldıkları artık bilinmemektedir. *Ang'real*'ler gibi, erkek ve kadın *sa'angreal*'leri vardır. Yalnızca bir avuç *sa'angreal* kalmıştır ve sayıları *angreal*'lerden çok daha azdır.
Seanchan *(Şovnçan)*: (1.) Artur Şahinkanadı'nın Aryth Okyanusu'nun karşısına gönderdiği ordulardan kalan ve oradaki toprakları ele geçirenler. Yönlendirebilen her kadının başka herkesin güvenliği açısından kontrol altına alınması, yönlendirebilen her erkeğin aynı sebepten öldürülmesi gerektiğine inanırlar. (2.) Seanchanların geldiği ülke.
Sınırboyları: Büyük Afet'in sınırında bulunan uluslar. Saldaea, Arafel, Kandor ve Shienar.
Sorgucular: Işığın Evlatları içinde bir topluluk. Anlaşmazlıklarda gerçeği aramak ve Karanlıkdostlarını ortaya çıkarmak için yemin ederler. Gerçek ve Işık arayışlarında genel-asıl sorgu yöntemleri işkencedir; normal yaklaşımları, gerçeği zaten bildikleri ve kurbanın itiraf etmesi için çabaladıkları yönündedir. Sorgucular kendilerine Işığın Eli, gerçeği arayan El derler ve zaman zaman Evlatlardan ve Evlatlara komuta eden

Kutsanmışlar Kurulu'ndan tamamen ayrıymış gibi davranırlar. Sorgucuların başı, Kutsanmışlar Kurulu'nda da görev yapan Yüksek Sorgucu'dur. Simgeleri kan kırmızısı, ucu kıvrık çoban asasıdır.
Sanche, Siuan *(Sançe, Suon)*: Tearlı bir balıkçının kızıydı ve Tear kanunları uyarınca, yönlendirme potansiyelinin olduğunun anlaşıldığı günden sonraki ikinci gün batımından önce Tar Valon'a giden bir gemiye konuldu. Mavi Ajah'tandı.
Sul'dam: Tercümesi "tasma tutan". *A'dam* aracılığı ile yönlendirebilen bir kadını kontrol etme yeteneği olan kadın için bir Seanchan terimi. Seanchan'da genç kadınlar *damane* testi ile aynı zamanda, aynı yaşlarda test edilir. Seanchanlar arasında oldukça şerefli bir pozisyondur. *Damane*'lerden çok *sul'dam*'lar bulunur. *Bkz.* A'dam; Damane; Seanchan.

Şahinkanadı, Artur: Efsanevi kral Artur Paendrag Tanreall. KY 943-94 arasında hüküm sürdü. Dünyanın Omurgası'nın batısındaki bütün toprakları, hatta Aiel Kıraçları'nın ötesindeki bazılarını birleştirdi. Aryth Okyanusu'nun ötesine ordular gönderdi (KY 992), ama ölümünden sonra bunlarla iletişim kayboldu. Ölümü Yüzyıl Savaşları'nı başlattı. İşareti uçan altın şahindir. *Bkz.* Yüzyıl Savaşları.

Tallanvor, Martyn *(Talanvor, Martin)*: Kraliçenin Askerleri'nin Muhafız Teğmeni. Kraliçesini canından ve onurundan çok sever.
Tarabon: Aryth Okyanusu kıyısında bir ulus. Başkenti Tanchico'dur. Bir zamanlar büyük bir tüccar ulus olan Tarabon, başka şeylerin yanı sıra halı, boya ve Havai Fişekçiler Loncası tarafından üretilen havai fişeklerin kaynağıydı. Şimdi iç savaş yüzünden harap olmaktadır; Arad Doman'a ve Yenidendoğan Ejder'in tarafında yemin etmiş insanlara karşı savaş vermektedir.
Tarmon Gai'don: Son Savaş. *Bkz.* Ejder Kehanetleri; Valere Borusu.
Tar Valon'un Alevi: Tar Valon'un, Amyrlin Makamı'nın ve Aes Sedailerin simgesi. Stilize bir alev şeklindedir; ucu yukarıya bakan tek bir gözyaşı damlası.
Ta'maral'ailen *(Tamaralaylen)*: Kadim Lisan'da, "Kader Ağı." Çağın Deseni'nde, *ta'veren* olan bir ya da birden fazla kişinin çevresinde oluşan büyük değişim. *Bkz.* Çağın Deseni; ta'veren.

ta'veren: Zaman Çarkı'nın çevresine başka, belki tüm yaşam ipliklerini ördüğü ve bir Kader Ağı oluşturduğu kişi. *Bkz.* Çağın Deseni.
Tear: Fırtınalar Denizi'nde bir ulus. Aynı zamanda o ulusun başkenti, büyük bir liman. Tear'ın işareti kırmızı ve altın rengi fon üzerinde üç beyaz hilaldir. *Bkz.* Tear Taşı.
Tear Taşı: Tear'ı koruyan kale. Delilik Zamanı'ndan sonra inşa edilen ilk kalelerden olduğu, Tek Güç kullanılarak yapıldığı söylenir. Sayısız kez kuşatılmış ve saldırıya uğramıştır, ama bu teşebbüsler hiç başarılı olmamıştır. Yenidendoğan Ejder ve birkaç yüz Aiel tarafından tek gecede alınmış, böylece Ejder Kehanetleri'nin iki kısmı gerçekleştirilmiştir. Taş'ta saklanan *angreal* ve *tar'angreal* koleksiyonu Beyaz Kule'nin koleksiyonu ile yarışır. Bazıları bu koleksiyonun, *Callandor*'a sahip olmanın sebep olduğu ihtişamı azaltmak için toplandığını söyler.
Tear'ın Yüksek Lordları: Yüksek Lordlar kurul görevi görerek, kral ya da kraliçesi olmayan Tear ulusuna hükmederler. Sayıları sabit değildir, yıllar içinde yirmi ile altmış arasında değişmiştir. Daha önemsiz Tear lordları olan Toprağın Lordları ile karıştırılmamalıdır.
Tek Güç: Gerçek Kaynak'tan çekilen güç. İnsanların büyük çoğunluğu Tek Güç'ü yönlendirme yeteneğinden tamamen yoksundurlar. Pek az kişiye yönlendirme öğretilebilir ve daha da azında bu yetenek doğuştan vardır. Bu azınlığa öğretilmesine gerek yoktur; isteseler de istemeseler de, belki de ne yaptıklarını fark etmeden Gerçek Kaynak'a dokunacak, Güç'ü yönlendireceklerdir. Bu doğuştan yetenek genellikle ergenlik çağının sonlarında ya da gençlikte kendini gösterir. Kontrol öğretilmezse ya da kendiliğinden öğrenilmezse –bu çok zordur ve başarı oranı yalnızca dörtte birdir– ölüm kaçınılmazdır. Delilik Zamanı'ndan bu yana zaman içinde tamamen çıldırmadan Güç'ü yönlendirebilen erkek çıkmamıştır; bir derece kontrol elde etmişse bile, hastanın canlı canlı çürümesine sebep olan bir hastalıktan ölür –bu hastalık, delilik gibi Karanlık Varlık'ın *saidin*'i kirletmesinden kaynaklanır. *Bkz.* Aes Sedai; Beş Güç; Delilik Zamanı; Gerçek Kaynak; Yönlendirme.
Tel'aran'rhiod *(Teleyranriod)*: Kadim Lisan'da, "Görünmez Dünya" ya da "Düşler Dünyası". Eskilerin olası tüm diğer dünyalara nüfuz ettiği, o dünyaları çevrelediğine inandığı, düşlerde kısa bakışlar atılabilen bir dünya. Başka rüyaların aksine Düşler Dünyası'nda olanlar gerçektir; orada alınan bir yara uyanışta hâlâ var olacaktır ve orada ölen biri uyanamaz.

Terkedilmişler: Bilinen en güçlü Aes Sedai'nin on üçüne verilen ad. Ölümsüzlük vaadine karşılık, Gölge Savaşı sırasında Gölge'nin tarafına geçmişlerdir. Efsanelere ve kalan kayıtlara göre, Karanlık Varlık'ın zindanı yeniden mühürlenirken, onunla beraber tutsak edilmişlerdir. İsimleri hâlâ çocukları korkutmak için kullanılmaktadır: Aginor, Asmodean, Balthamel, Be'lal, Demandred, Graendal, Ishamael, Lanfear, Mesaana, Moghedien, Rahvin, Sammael ve Semirhage.
ter'angreal: Tek Güç kullanan, Efsaneler Çağı'ndan andaçlar. *Angreal* ve *sa'angreal*'lerin aksine her *ter'angreal* belli bir işi yapması için yaratılmıştı. Örneğin bir *ter'angreal* yeminleri bağlayıcı kılmak için yapılmıştır. Bazı *ter'angreal*'ler Aes Sedailer tarafından kullanılır, ama başka pek çok *ter'angreal*'in hangi amaçla yapıldığı bilinmemektedir. Bazıları yönlendirme gerektirir, diğerleri herkesçe kullanılabilir. Bazıları, onları kullanan kadınları öldürür ya da yönlendirme yeteneklerini yok eder. *Bkz.* angreal; sa'angreal.
Trakand Evi'nden Elayne *(İleyn)*: Kraliçe Morgase'in kızı, Andor Tahtı'nın Kız-Veliahtı. Şimdi Kabuledilmişlerden biri. İşareti altın zambaktır.
Trakand Evi'nden Gawyn *(Gevin)*: Kraliçe Morgase'in oğlu, Elayne'in ağabeyi, Elayne tahta çıktığı zaman Kılıcın İlk Prensi olacak kişi. İşareti beyaz yabandomuzudur.
Trolloclar *(Trolloklar)*: Gölge Savaşı sırasında yaratılan, Karanlık Varlık'ın yaratıkları. Çok iri yapılı, son derece vahşi hayvan-insan melezidirler. Kabile benzeri çetelere bölünmüşlerdir ve Dha'vol, Dhai'mon, Ko'bal kabileleri önde gelir. Haşin doğalara sahiptirler ve öldürme zevki için öldürürler. Son derece hilekârdırlar ve korkuyla güdülenmedikleri sürece güvenilmezler.
Trolloc Savaşları: Yaklaşık KS 1000'de başlayan ve üç yüz yıldan fazla süren, bu sürede Trollocların dünyayı yakıp yıktığı bir savaş dizisi. Zaman içinde Trolloclar öldürüldü ya da Büyük Afet'e sürüldü, ama bazı uluslar yok oldu ve başkaları nüfuslarının çoğunu kaybetti. O zamana ait kayıtlar bölük pörçüktür.
Tuatha'an *(Tuataan)*: Tenekeciler ve Gezginler olarak da bilinen göçebe halk. Parlak renklere boyanmış arabalarda yaşarlar ve Yaprağın Yolu dedikleri pasifist bir felsefeleri vardır. Aiel Kıraçları'ndan geçebilen nadir insanlardandır, çünkü Aieller onlarla asla iletişim kurmaz.

Üç Yemin: Aes Sedailiğe terfi eden Kabuledilmişlerin ettiği yeminler. Yemin Çubuğu'nu, yani yeminleri bağlayıcı kılan bir *ter'angreal*'i tutarak edilirler. Bu yeminler şunlardır: (1.) Gerçek olmayan söz söylememek. (2.) Bir insanın bir diğerini öldürmekte kullanabileceği bir silah yapmamak. (3.) Gölgedölleri haricinde kimseye karşı, son çare olarak kendisinin, Muhafızının ya da bir başka Aes Sedai'nin hayatını savunmak amacı dışında Tek Güç'ü silah olarak kullanmamak. İlk kullanılan ikinci yemindi ve Güç Savaşı'na tepki olarak doğdu. Bazen dikkatli konuşularak ilk yeminin bağlayıcılığından kaçınılmaktadır. Son ikisinin asla çiğnenemez olduğuna inanılır.

Vakanüvis: Aes Sedailer arasında, yetke sırasında Amyrlin Makamı'ndan sonra gelir. Aynı zamanda Amyrlin'in sekreterliğini yapar. Kule Salonu tarafından ömür boyu hizmet etmek üzere seçilir ve genellikle Amyrlin'le aynı Ajah'tan gelir. *Bkz.* Ajah; Amyrlin Makamı.
Valere Borusu *(Valer)*: Büyük Boru Avı'nın efsanevi nesnesi. Boru'nun, Gölge'ye karşı savaşmak üzere ölü kahramanları geri çağıracağına inanılır. Yeni bir Boru Avı başlatılmıştır ve Illian'da Avcılar yemin etmiştir.
Verin Mathwin: Kahverengi Ajah'tan bir Aes Sedai.

Yabani: Tek Güç yönlendirmeyi kendi kendine öğrenmiş, kriz anından kurtularak hayatta kalmış kadın. Bu tür kadınlar genellikle ne yaptıklarını anlamaya karşı sınırlar koyar, ama bunlar yıkılabilirse yabaniler en güçlü yönlendirenlerden olur. Terim genellikle horgörüyle kullanılır.
Yenidendoğan Ejder: Kehanetlere ve efsanelere göre Lews Therin Kardeşkatili'nin reenkarnasyonu. *Bkz.* Ejder; Ejder Kehanetleri; Sahte Ejder.
Yeti: Tek Güç'ün belli alanlarda kullanılan yetenekleri. Bunlar arasında en yaygın bilineni Şifa'dır. Yolculuk, yani insanın kendini bir yerden diğerine aradaki mesafeyi aşmadan götürebilmesi yeteneği unutulmuştur. Kehanet (gelecekteki olayları genel olarak bilebilme) yeteneği ancak nadiren bulunur. Uzun zaman önce kaybedildiği sanılan bir Yeti de Düşgörmedir. Bu Yeti Düşgörenin düşlerini yorumlayarak gelecekteki olayları Kehanet'in gösterdiğinden daha detaylı bilebilme yeteneğini de içerir. Bazı Düşgörenler *Tel'aran'rhiod*'a, Düşler Dünyası'na, hatta (inanışa göre) başka insanların düşlerine girebilir. Bilinen son Düşgören YÇ 526'da ölen Corianin

Nedeal'di ama artık yalnızca pek az kişinin bildiği bir Düşgören daha vardır.
Yönlendirme: (Fiil) Tek Güç'ün akışını kontrol etme işi. *Bkz.* Tek Güç.
Yurt: Bir Ogier yerleşim yeri. Dünyanın Kırılışı'ndan bu yana çok *yurt* terk edilmiştir. Artık anlaşılmayan bir şekilde korunmaktadırlar, öyle ki içlerinde hiçbir Aes Sedai Tek Güç'ü yönlendiremez, hatta Gerçek Kaynak'ın varlığını hissedemez. *Yurdun* dışında Tek Güç kullanma girişimlerinin, sınırlarının içinde etkisi yoktur. Zorlanmadıkları sürece hiçbir Trolloc *yurda* girmez ve bir Myrddraal bile büyük ihtiyaç içindeyse girer ve bunu büyük bir gönülsüzlükle yapar. Kendilerini gerçekten adayan Karanlıkdostları bile bir *yurdun* içinde rahatsızlık hissederler.
Yüz Yoldaş: Lews Therin Telamon önderliğinde Gölge Savaşı'nı sona erdiren, Karanlık Varlık'ı zindanına kapatan nihai darbeyi indiren, Efsaneler Çağı'nın en güçlü yüz erkek Aes Sedaisi. Karanlık Varlık'ın karşı darbesi *saidin*'i kirletti; Yüz Yoldaş çıldırdı ve Dünyanın Kırılışı'nı başlattı. *Bkz.* Delilik Zamanı; Dünyanın Kırılışı; Gerçek Kaynak; Tek Güç.
Yüzyıl Savaşları: İttifakların devamlı değiştiği, birbirine girmiş bir dizi savaş. Artur Şahinkanadı'nın ölümü üzerine ve onun imparatorluğunun paylaşılması için başlamıştır. ÖY 994'ten ÖY 1117'ye kadar sürmüştür. Savaş yüzünden Aryth Okyanusu ile Aiel Kıraçları, Fırtınalar Denizi ile Büyük Afet arasındaki topraklar nüfusunun çoğunu kaybetmiştir. Yıkım o kadar büyük olmuştur ki, o zamana ait pek az kayıt kalmıştır. Artur Şahinkanadı'nın imparatorluğu paramparça olmuş, bugünkü uluslar oluşmuştur. *Bkz.* Şahinkanadı, Artur.

Zaman Çarkı: Zaman, yedi çubuklu bir tekerlektir ve her çubuk bir Çağ'dır. Çark dönerken Çağlar gelir ve geçer, her biri unutularak efsaneye, sonra mite dönüşen anılar bırakır ve o Çağ yeniden geldiğinde artık çoktan unutulmuş olur. Bir Çağın Deseni, o Çağ'ın geldiği her seferde biraz değişik olur ve her seferinde büyük değişimlere açıktır.